Cổ Long

XUÂN THU BÚT

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2009.

Cổ Long

Vnthuquan.net, 2009.

XUÂN THU BÚT

Hồi 1

Kỳ nhân truyền tuyệt học

Mọi việc trong võ lâm biến đổi mau chóng.

Trừ các phái Thiếu Lâm, Võ Đang và Tứ đại thế gia có cơ sở hùng hậu, môn nhân đông đảo và các đại môn phái lớn danh tiếng lâu dài ra. Còn các môn phái mới trên giang hồ không tồn tại lâu dài được, dài lắm là mười năm, ngắn thì năm ba năm, rồi đều tan rã hay biến chuyển.

Kỳ thật Thiếu Lâm, Võ Đang và Tứ đại thế gia có cơ sở hùng hậu là thế, cũng đang lâm vào thời kỳ ảm đạm. Hiện nay Tứ đại thế gia đều linh lạc tản mác hoặc rút vào ẩn mình, rất ít người có đủ bản lãnh bôn tẩu giang hồ.

Tên tuổi ở trong giang hồ đạt được thì dễ nhưng muốn duy trì là việc cực khổ và phải trả bằng giá đắt. Đôi khi phải đổi bằng cả nước mắt, máu xương như xưa nay đã từng chứng minh.

Vì vậy khó có môn phái, thế gia nào giữ mãi được thanh danh của mình, khi lên khi xuống.

Bấy giờ có một môn phái nổi tiếng nhất nhì giang hồ là Vô Cực môn với “Thanh Bình Kiếm” của Tông Lãnh Cương.

Lập cước ở phủ Tương Dương, Vô Cực môn định cư dưới chân Long Trung Sơn, chiếm một vùng khoảng mấy chục mẫu với tên gọi Nghênh Nguyệt sơn trang.

Dù không rộng lớn và bất quá đệ tử môn nhân chỉ gần trăm người, nếu so sánh với các đại môn phái trong giang hồ cũng chẳng thấm vào đâu. Nhưng Vô Cực môn cũng là một môn phái có thanh danh thật sự.

Đại biểu cho uy danh Vô Cực môn là tấm hoành phi treo trên cao trước cửa đại môn.

Tấm hoành phi ấy được tạo thành bởi gỗ cây tùng sơn đen bóng, viết ba chữ đại tự màu vàng chói "Vô Cực môn", và giá trị nhất là những tên tuổi ghi cạnh tấm hoành phi chúc tụng Vô Cực môn. Đó là tên của các môn phái đang có quyền thế nhất giang hồ hiện nay: Thiếu Lâm, Võ Đang chưởng môn, chủ nhân Đông Phương thế gia, Bang chủ Cái bang và Bang chủ Bài giáo.

Tấm hoành phi ấy chứng minh địa vị của Vô Cực môn trong giang hồ cùng thân phận của Tông Lãnh Cương.

Trong giang hồ tuy Vô Cực môn không kể là một đại môn phái, nhưng kể từ khi có Tông Lãnh Cương làm Chưởng môn, y đã đưa Vô Cực môn đến một bộ mặt mới và một trình độ cao hơn.

Hai mươi tuổi, Tông Lãnh Cương học xong võ nghệ xuất sư, dùng Thanh Bình kiếm chấn hưng môn phái, năm ba mươi tuổi, một kiếm quét sạch bọn Thất Hung, thanh danh càng thêm lớn. Năm ba mươi hai tuổi nắm giữ Chưởng môn Vô Cực môn, cùng năm ấy cưới con gái duy nhất của Thần Hành Tẩu Bạch Mai là Bạch Phong.

Nhờ uy vọng của nhạc gia, Tông Lãnh Cương càng có thêm thanh danh.

Nhưng việc mà y được võ lâm trọng vọng nổi danh thiên hạ là vào năm bốn mươi tuổi, y hòa giải tranh chấp giữa Cái bang và Bài giáo. Với Thanh Bình kiếm, y áp chế ngũ đại hộ pháp của Bài giáo và bốn

đại trưởng lão Cái bang, khiến toàn bộ cao thủ hai phái ấy khiếp đảm uy lực Thanh Bình kiếm. Nên phải hòa giải và bãi bỏ phân tranh với nhau.

Sau việc ấy, người trong giang hồ ai cũng bàn tán. Nếu như không có Thanh Bình kiếm khách cả Cái bang và Bài giáo đều huy động tất cả lực lượng và tạo thành một trường kiếp sát, uổng phí vô số sinh linh của môn nhân đệ tử.

Sự việc ấy chấn động võ lâm ấy khiến cho uy vọng Tông Lãnh Cương đạt đến tuyệt đỉnh. Đến sự việc ấy Chưởng môn của Thiếu Lâm và Võ Đang cũng đều cảm động. Còn chính Bang chủ Cái bang và Giáo chủ Bài giáo đều tự nhận ra công lớn của Tông Lãnh Cương. Vì thế họ liên hợp với chủ nhân Đông Cung thế gia cùng làm thành tấm hoành phi tặng cho Tông Lãnh Cương.

Vì tấm hoành phi này thanh danh của Vô Cực môn nổi bật. Họ Tông càng phấn chấn và biến Vô Cực môn thành một môn phái hạng nhất trong giang hồ.

Năm nay Tông Lãnh Cương bốn mươi tám tuổi, đang vào lúc tráng niên.

Nhưng mấy thời gian gần đây, y rất ít khi xuất hiện giang hồ, thường chỉ an vui trong Vô Cực môn.

Uy danh quá lớn tuy không dễ được, nhưng càng khiến họ Tông lo lắng. Với một môn phái vốn nhỏ bé bỗng nhiên trở thành một môn phái hạng nhất, Tông Lãnh Cương càng thêm cẩn thận, cố bảo vệ uy danh của mình và môn phái.

Điều quan trọng nhất là phải có người kế tục. Vì thế y luôn ở trong phủ đệ toàn lực truyền dạy võ công cho các đệ tử.

Tông Lãnh Cương tài hoa phi phàm, Thanh Bình kiếm pháp trong tay

y sáng tạo ra biết bao chiêu phát tinh kỳ ảo diệu. Vô Cực môn có bốn người nổi bật.

Người thứ nhất là sư đệ của Tông Lãnh Cương, tên Thành Trung Nhạc, danh nghĩa tuy là sư đệ nhưng thật sự họ Thành nhỏ tuổi hơn Tông Lãnh Cương rất nhiều, năm nay mới độ ba mươi, sau khi được sư phụ thu làm đồ đệ. Sư phụ chung của Tông Lãnh Cương và Thành Trung Nhạc lâm bệnh nặng, bởi vậy đại đa số võ công của Thành Trung Nhạc là do Tông Lãnh Cương truyền dạy. Người thứ hai là một đệ tử do Tông Lãnh Cương khổ công tìm kiếm tên là Sơ Tiêu Phong, chàng vốn là con nhà dòng dõi thế gia, tổ phụ từng làm tới chức Nhiệm phủ đài, phụ thân chàng lại đậu cử nhân lấy thi thư đọc sách truyền gia chưa hề biết đến võ học. Một gia đình như thế mà bỗng nhiên nảy sinh ra một kỳ tài võ học. Tông Lãnh Cương vừa gặp chàng lần đầu đã nhận ra chàng có cốt cách học võ ít người hơn, nên cố thuyết phục nhà họ Sơ mới được thân phụ Sơ Tiêu Phong bằng lòng cho chàng gia nhập Vô Cực môn học võ. Tông Lãnh Cương không nhìn lầm Sơ Tiêu Phong, quả nhiên có thiên bẩm học võ, bảy tuổi chàng nhập sư môn, năm nay chàng mười chín tuổi nhưng đã am tường tinh luyện được chân truyền Thanh Bình kiếm. Nhưng từ tấm bé chàng vốn thấm nhuần thi thư, tuy là học võ chàng vẫn không quên văn chương. Người thứ ba tên Đổng Xuyên xuất thân từ một nhà võ học, thân phụ đã từng làm tiêu sư đến trung niên mới đổi sang buôn bán nổi lên giàu có, định cư ở Lỗ Châu, phụ thân Đổng Xuyên kính mộ tên tuổi Tông Lãnh Cương, nên dẫn con tới nơi cầu bái sư, Tông Lãnh Cương thấy Đổng Xuyên cũng có thiên bẩm nên thu làm đệ tử.

Người thứ tư là đứa con trai yêu quí của Tông Lãnh Cương và Bạch

Phong tên là Tông Nhất Chí. Tông Lãnh Cương kỳ vọng rất lớn ở bốn đệ tử ấy, nên cứ ở luôn trong phủ hết lòng bồi dưỡng. Trong ba đệ tử trừ người mang danh là sư đệ là Thành Trung Nhạc, người cao tuổi nhất là Đổng Xuyên, năm nay hai mươi ba tuổi, đồng thời cũng là đệ tử thủ tòa của Vô Cực môn. Trong mười hai đệ tử hiện nay của Vô Cực môn, Tông Lãnh Cương biết rất rõ chỉ có ba đệ tử ấy là có tài năng siêu việt. Chẳng những y hối thúc ba đệ tử học tập nghiêm túc mà còn dùng sức bổ trợ của dược vật bồi bổ cho họ và y vẫn thường đem các chuyện cố sự trong giang hồ giảng thuật cho ba đệ tử nghe, vì đó ba đệ tử tuy chưa hề ly khai Long Trung Sơn, nhưng đối với các sự vật giang hồ cũng biết được không ít.

Tông Lãnh Cương hy vọng sau này Thành Trung Nhạc sẽ tiếp tục nắm giữ Vô Cực môn cùng với ba đệ tử sẽ chấn hưng Vô Cực môn rực rỡ hơn nữa. Giang hồ vốn tàn khốc, không ít nhân vật tài hoa phi phàm, gian lao khổ sở lập nên cơ nghiệp nhưng rồi không biết giữ gìn, hoặc thất bại vì chính tay mình gây nên, hoặc sau khi chết cơ nghiệp cũng tiêu tan, tên tuổi giang hồ chẳng qua cũng chỉ như đóa hoa sớm nở tối tàn.

Tông Lãnh Cương hy vọng duy trì được thành tựu lâu dài, biến Vô Cực môn giống như Tứ đại thế gia hoặc như các môn phái Thiếu Lâm, Võ Đang, vĩnh viễn thịnh danh, hay ít nhất cũng giữ được thanh vọng vài chục năm truyền cho vài ba đời. Về phương diện ấy, vợ y là Bạch Phong giúp được y rất nhiều, nhạc phụ y là Thành hành tẩu Bạch Mai cũng hỗ trợ y không ít.

Đổng Xuyên, Sơ Tiêu Phong và Tông Nhất Chí được xưng tụng là Tiểu tam kiệt của Vô Cực môn. Ai nấy tận lực tuân lệnh sư phụ và mỗi người đều có thành tựu đủ khiến Tông Lãnh Cương mãn ý.

Hôm ấy sau khi khám nghiệm qua kiếm pháp của ba đệ tử, Tông Lãnh Cương vui vẻ gọi ba người đến bên nói rằng :

- Năm sáu năm nay sư phụ rất ít bôn tẩu giang hồ vì chỉ hy vọng dạy dỗ các con thành tài, nỗi khổ tâm của sư phụ không uổng phí. Thanh Bình kiếm pháp của các con đều đã luyện đạt tới hỏa hầu, công lực cũng đã đạt tới trình độ thu phát tùy tâm. Nhưng võ học không bờ bến, sư phụ hy vọng các con không vì được sư phụ khen thưởng mà bỏ bê tập luyện.

Ba tiểu đồ cung thân kính nghe lệnh, Tông Lãnh Cương vuốt râu mỉm cười :

- Ngày mai, sư phụ sẽ truyền thụ cho các con ám khí Thiết liên hoa, sư phụ đã nhờ Thanh Bình kiếm pháp và hai mươi bốn mũi Thiết liên hoa mà thành danh trong giang hồ, tự tin các việc sư phụ đã làm không đến nỗi thẹn với trời đất, ám khí tuy thiếu phần quang minh nhưng đối phó với bọn tiểu nhân đánh lén có lúc cũng phải dùng tới. Sư phụ đối với ám khí Thiết liên hoa có thủ pháp đặc biệt chuyên để đối phó với các ám khí đánh lén của kẻ địch, hy vọng các con học được tinh túy của nó đừng phụ tâm nguyện của sư phụ.

Đổng Xuyên cúi thân đáp :

- Ân sư phụ nặng như non, tình sâu tựa bể, đệ tử được giáo huấn nào dám quên. Sau này đảm đương danh dự sư môn, xin đem hết toàn lực khiến Vô Cực môn của chúng ta vĩnh viễn hưng chấn trong giang hồ.

Tông Lãnh Cương gật đầu :

- Được! Hy vọng các con đều có tráng chí ấy, năm năm nay vì chuyên tâm học võ, các con chưa hề rời xa núi Long Trung Sơn này một bước, đến độ hai năm một lần về thăm phụ mẫu cũng không.

Ngày mai, sư phụ sẽ dẫn các con vào núi săn bắn, đồng thời thuận tiện truyền thụ cho các con thủ pháp Thiết liên hoa.

Ba chàng trẻ tuổi bị nhốt trong sơn cốc thời gian năm năm nay chưa hề ra khỏi sơn trang một bước, tuy trong sơn trang có đủ mọi tiện nghi, nhưng họ cũng lấy làm bực bội. Nghe nói ngày mai được vào trong núi săn bắn, trong lòng ai nấy rất cao hứng, vui tươi hiện lên nét mặt.

Tông Lãnh Cương cũng rất cao hứng, mỉm cười :

- Các con có thể về nghỉ ngơi cho sớm, ngày mai sáng sớm chúng ta ra khỏi sơn trang.

Dứt lời y chuyển thân đi. Tông Nhất Chí là con một của Tông Lãnh Cương, mà Tông Lãnh Cương vẫn coi ba đệ tử cùng bằng nhau.

Đổng Xuyên đợi sư phụ đi xa, mới qua lại nói với Tông Nhất Chí :

- Tiểu sư đệ, mấy năm nay chúng ta ở với nhau trong hậu viện. Tuy rất gần với nhau, nhưng cũng ít khi gặp người. Sư phụ là người cẩn thận, dĩ nhiên không hề nói kiếm pháp chúng ta đã thành tựu, bắt chúng ta tiếp tục luyện Thiết Liên ám khí, nhưng tiểu huynh cũng đã nhận ra đại khái sau khi thành tài, chúng ta sẽ xuất sư. Tiểu đệ hãy về thăm mẫu thân, thuận tiện xin cho ta và sư huynh Tiêu Phong đây gửi lời vấn an sư mẫu.

Tông Nhất Chí đáp :

- Tiểu đệ tuân lệnh.

Đổng Xuyên đưa mắt nhìn qua Sơ Tiêu Phong :

- Thất sư đệ hãy tới chuồng ngựa đem ba con ngựa của chúng ta tắm rửa trước, ta đi quét dọn hoa sảnh. Sau đó chúng ta sẽ cùng đến sau sơn trang tập ngựa.

Sơ Tiêu Phong cúi người :

- Tiểu đệ tuân lệnh.

Trong sơn trang này tuy không thiếu nô bộc, nhưng Tông Lãnh Cương vẫn yêu cầu các môn nhân đệ tử phải tự lo cho mình mọi sinh hoạt. Trừ việc nấu nướng do nhà bếp phụ trách ra, giặt giũ áo quần, quét dọn đều phải tự làm.

Sơ Tiêu Phong một mình đi vào chuồng ngựa, gian chuồng ngựa này rất lớn, nuôi dưỡng đến hơn ba chục con tuấn mã. Tông Lãnh Cương nổi tiếng thiên hạ, nên bầy tuấn mã ấy đại đa số đều là do các bằng hữu tặng cho. Tông Lãnh Cương đem bầy ngựa phân phối chia cho các môn nhân đệ tử. Lão nhân coi chuồng ngựa đã quá lớn tuổi, râu tóc bạc như cước, nhưng tinh thần còn rất minh mẫn. Gian chuồng ngựa rộng lớn này lúc nào cũng được quét dọn sạch sẽ, lão coi ngựa ở trong một gian phòng nhỏ dựng ngay cửa chuồng ngựa. Bấy giờ đang là lúc bóng tà dương xuống dần, lão coi ngựa ngồi trên một cái ghế gỗ trước cửa chuồng ngựa, ngắm bóng chiều đang xuống, miệng lão nở nụ cười hiền hòa dường như lấy làm thỏa mãn về sinh hoạt hiện nay. Vừa nhìn thấy Sơ Tiêu Phong, lão vui vẻ nói :

- Sơ công tử định tập ngựa ư?

Sơ Tiêu Phong mỉm cười :

- Không, chúng tối tắm ngựa, ngày mai sư phụ sẽ dẫn chúng tôi vào núi săn bắn.

Lão coi ngựa “a” một tiếng :

- Các vị không luyện kiếm nữa sao?

Trong các đệ tử Vô Cực môn, Sơ Tiêu Phong là người có khí chất đặc biệt, có lẽ vì chàng vốn là người thuộc nhiều thi thư nên có phong thái thư sinh phiêu dật hơn hẳn người thường. Cộng thêm với thời gian tập võ mải miết trong sơn trang, chàng lại có tính chất phát.

Chàng chậm rãi ngồi xuống một cái ghế trước mặt lão nhân, đáp :
- Ngày mai, sư phụ bắt đầu truyền thụ thủ pháp ám khí Thiết liên hoa đấy.
Lão nhân gật đầu :
- Nói vậy các vị đã học xong kiếm pháp rồi sao?
- Tại hạ cũng không biết nữa, sư phụ chẳng nói xong hay chưa xong.
- Sơ công tử muốn tắm mấy con ngựa đây?
- Ba con, đại sư huynh một con, sư đệ Nhất Chí một con.
- Được, đợi lão một chút. Lão sẽ giúp công tử tắm ngựa.
- Không cần, lão bá. Tại hạ nói chuyện chơi một lát rồi tự tắm chúng một mình cũng được. Có ba con ngựa đâu mất bao nhiêu thời gian?
Chàng văn vẻ lễ độ khiến sắc mặt lão nhân hiện lên vẻ kỳ dị, nhưng chỉ thoáng qua rồi mất. Sơ Tiêu Phong không nhìn thấy mà dù có nhìn thấy đi nữa, chàng cũng chẳng có cảm giác gì cả. Lão nhân coi ngựa chỉ ra xa :
- Sơ công tử hãy nhìn tịch dương đẹp không kìa, ráng chiều chói lọi thực là thắng cảnh trần gian. Tiếc thay nó quá ngắn ngủi.
Hình như lão có cảm khái vô hạn trong lời như ẩn chứa nỗi gì buồn bã. Sơ Tiêu Phong khẽ chớp mắt :
- Lục lão bá có đọc sách bao giờ không?
Lão Lục hình như cảnh giác, bật cười ha ha :
- Đó là việc lúc lão còn nhỏ tuổi, tính đến nay đã hơn năm mươi năm rồi.
- Lục lão bá chẳng giống một người coi ngựa chút nào.
Lão nhân vẫn cười lớn :
- Sơ công tử, số phận không do người định đoạt. Lão phu đã làm nghề coi ngựa mấy chục năm nay, hơn nửa đời người ở quanh quẩn

cái chuồng ngựa này.

Sơ Tiêu Phong hốt nhiên có cảm giác lão nhân coi giữ ngựa này có gì kỳ dị, quần áo lam lũ và công việc nhỏ bé coi ngựa của lão không che giấu được hai ánh mắt sáng rực như nhìn thấu kiếp nhân sinh của lão, thân hình lão ngang tàng có khí chất gì khác lạ. Chỉ với linh tính kinh nghiệm mới nhận ra khí chất vô hình của lão. Sơ Tiêu Phong không có kinh nghiệm, nhưng chàng lại có linh tính hơn người thường, đó là sự đĩnh ngộ thiên bẩm và cảm giác năng lực do hậu thiên bồi dưỡng.

Nhè nhẹ thở phào, Sơ Tiêu Phong chậm rãi nói :

- Lục lão bá ơi, tại hạ ngu ngốc quá, chúng ta vẫn thường gặp nhau nhiều năm nay. Hôm nay tại hạ mới biết lão bá là một cao nhân không lộ hình tích.

Lục lão nhân tựa hồ không ngờ sự mẫn cảm của Sơ Tiêu Phong lại nhạy bén đến thế, lão ngẩn người, rồi nói :

- Hài tử, hãy đến đây!

Lão chuyển thân vào gian phòng nhỏ bé của lão. Đó là một gian phòng tre lá dựa vào cửa chuồng ngựa, phòng hết sức thô lậu, chỉ có thể dùng để che mưa nắng. Trong phòng chỉ có một cái giường, một cái bàn và hai cái ghế, chẳng còn gì khác nhưng lại được quét dọn sạch sẽ, chăn gối trên giường tuy đã bạc hết màu, nhưng không một hạt bụi. Sơ Tiêu Phong nghĩ thầm :

- “Niên kỷ của lão đã quá cao sao lại phải coi giữ bầy ngựa mà vẫn quét dọn phòng ốc sạch sẽ thế này, tất tay chân phải hết sức linh hoạt.”

Lão Lục rút từ dưới gối ra một cuốn sách đã biến thành màu vàng ố, lão cười nói :

- Hài tử, có bằng lòng đáp ứng lão mấy việc sau đây không?
Sơ Tiêu Phong cung kính cúi thân thi lễ, nói :
- Xin lão bá dạy bảo, nếu đủ sức, Tiêu Phòng này tuyệt không từ chối.
- Đừng bao giờ nhắc đến chuyện của lão và đừng nói gì việc chúng ta gặp nhau hôm nay nhé.
- Việc ấy tại hạ có thể vâng lệnh. Nhưng sau này tại hạ vẫn có thể thường đến đây lãnh giáo lão bá chứ?
Lão Lục thở dài một tiếng :
- Hài tử ơi, hôm này lão hủ đã mệt lắm rồi, chúng ta chỉ có duyên gặp một lần này. Hài tử, với tạo chí nội lực của con, đại khái có thể lãnh hội được những chữ chép trong cuốn sách này. Nhớ đấy, con chỉ có thời gian hai ngày học thuộc cuốn sách này, ghi nhớ vào lòng, sau đó phải đốt nó đi, không được để bất cứ ai biết và cũng không được nói với bất cứ ai, kể cả sư phụ của con nữa.
- Ồ!
- Trong cuốn sách này chép võ công con có thể luyện tập. Nhưng phải đáp ứng lão, bất luận con thành tựu nhiều hay ít, trong vòng một năm không được thi triển võ công ấy.
Sơ Tiêu Phong động tâm :
- Lục lão bá, thế lỡ tại hạ gặp lúc nguy hiểm với tính mạng thì sao?
- Cũng không được thi triển.
- Còn sau một năm?
Lão Lục gật đầu :
- Có thể thi triển, nhưng không được quên con vẫn là đệ tử Vô Cực môn.
Hầu hết võ công đều là do chiêu pháp từ Vô Cực môn mà biến hóa

ra.

- Tại hạ hiểu rõ.

- Hài tử, hãy quên ta đi. Giống như ta không hề gặp con...

Lão chậm rãi đặt cuốn sách vào tay Sơ Tiêu Phong, nói tiếp :

- Niên kỷ lão phu lớn quá rồi, mắt hoa tai điếc. Ký ức mờ nhạt thực sự không còn nhớ đã gặp con ở nơi nào, lão phu không nhìn rõ người con nữa và cũng chẳng hề nghe được âm thanh của con. Hài tử, trong thiên hạ có rất nhiều người trẻ tuổi như con, con cũng như mọi người ấy, rất xa lạ với lão phu.

- Tại hạ đã minh bạch ý tứ của lão bá.

- Minh bạch là tốt lắm! Hài tử, hãy cất cuốn sách rồi dẫn ngựa đi tắm. Đại sư huynh của con sắp đến rồi đấy.

- Lão tiền bối ơi...

Gương mặt bình tĩnh của lão nhân bỗng lạnh lẽo hẳn :

- Hãy nhớ lấy lời dặn của lão. Trong vòng hai ngày nhất định phải đốt cuốn sách ấy, nếu con không nghe lời lão tất đại họa sẽ giáng xuống. Con đi đi! Từ giờ khắc này trở đi, lão căn bản không quen biết với con.

Nói xong câu ấy lão nhân chuyển thân đi xa. Sơ Tiêu Phong ngẩn người, rồi cất cuốn sách vào bụng, cũng chuyển thân ra ngoài.

Chàng chưa tắm rửa xong ba con ngựa, Đổng Xuyên và Tông Nhất Chí đã trước sau tìm đến. Chàng hơi ngạc nhiên về sự có mặt của Nhất Chí :

- Sư đệ không đi gặp sư nương ư?

Tông Nhất Chí cười đáp :

- Tiểu đệ đã gặp mẫu thân, mẫu thân nói đệ tuy là con của phụ thân, nhưng vẫn là đệ tử của Vô Cực môn, tất cả mọi điều đều giống như

bất cứ đệ tử nào khác. Trước khi làm đại lễ xuất sư, không ai được đối xử đặc biệt...

Chàng tươi cười tiếp lời :

- Đại sư huynh, Tiêu Phong sư huynh. Mẫu thân đệ đã dặn dò cho các thợ thuyền bắt đầu dựng một tòa tịnh xá.

Đổng Xuyên hỏi :

- Dựng tòa tịnh xá ư? Để làm gì?

- Mẫu thân đệ nói khi chúng ta tập võ đều như nhau, phải tự mình hành động tập thành thói quen cần lao, do đó giặt quần áo, tắm rửa ngựa đều bắt chúng ta tự làm. Nhưng mai đây sau khi làm đại lễ xuất sư, chúng ta đều được coi là đã trưởng thành, phải có một tòa tịnh xá để sinh hoạt.

Đổng Xuyên tán thán :

- Ân đức sư môn như trời biển, không biết bao giờ chúng ta mới báo đáp hết được.

Tông Nhất Chí hạ giọng thấp xuống :

- Đại sư huynh. Theo lời mẫu thân đệ, sau khi chúng ta cử hành đại lễ xuất sư, hình như phụ thân muốn dẫn chúng ta bôn tẩu giang hồ, học tập thêm kinh nghiệm.

Sơ Tiêu Phong buông bàn chải ngựa xuống, hỏi :

- Có thật thế ư?

Tông Nhất Chí đáp :

- Đương nhiên là thật. Nghe nói phụ thân muốn dẫn chúng ta tham gia một cái đại hội gì đó, nhân đó thuận tiện dẫn chúng ta thiệp hiệp giang hồ.

Đổng Xuyên khẽ cười :

- Sáng mai sư phụ đưa chúng ta vào núi săn bắn, một mặt là để

truyền thụ thủ pháp Thiết liên hoa, một mặt cũng là để khảo nghiệm võ công chúng ta.

Kiếm pháp của sư phụ bác đại cao thâm, ta tuy là đại sư huynh được sư phụ chỉ giáo kiếm pháp mấy năm nay, nhưng vẫn có cảm giác chưa học được hết phần tinh túy.

Tông Nhất Chí khẽ cười :

- Đại sư huynh quá khiêm tốn! Kỳ thực, phụ thân đệ đối với sự thành tựu của chúng ta rất lấy làm mãn ý. Đệ nghe Thành sư thúc nói, gia gia đệ và sư thúc bàn về chúng ta. Phụ thân rất lấy làm mãn ý, sư thúc nói đại sư huynh đã đạt được chân truyền hầu hết võ công của sư phụ.

Tuy Đổng Xuyên đã cố hết sức trấn áp sự vui mừng, nhưng nét mặt vẫn lộ ra vẻ mừng khó giấu được. Tông Nhất Chí nói tiếp :

- Phụ thân nói về công lực kiếm pháp của đại sư huynh đều tiến bộ rất mau, đã đạt chín phần mười võ công phụ thân. Còn tiểu đệ chỉ mới đạt tới sáu, bảy phần.

Đổng Xuyên quay lại nhìn Sơ Tiêu Phong :

- Tiểu sư đệ, sư phụ nói về thất sư huynh ra sao?

Thì ra trong mười hai đệ tử Vô Cực môn, Sơ Tiêu Phong xếp hàng thứ bảy.

Còn Tông Nhất Chí nhỏ nhất, xếp hàng mười hai. Cả ba thiếu niên này đều tài hoa xuất chúng, được Tông Lãnh Cương đặc biệt cho ở chung một nơi. Còn chín sư huynh đệ khác về thiên bẩm khí chất không thể so với ba người này, ai nấy đều cho như thế là hợp lý, chỉ có hai đệ tử lấy làm bất mãn. Đó là đệ tử thứ hai và đệ tử thứ chín. Hai người đệ tử này thực ra về tài nghệ cũng có hơn bảy đệ tử còn lại kia, nhưng vẫn chưa thể so sánh về ba huynh đệ Đổng Xuyên.

Tông Lãnh Cương uy nghiêm cương trực, dựa vào tài nghệ mà giáo huấn, hai đệ tử bất mãn kia tuy phẫn uất, nhưng không ai dám biểu lộ.

Nghe câu hỏi của Đổng Xuyên, Tông Nhất Chí suy nghĩ một chút rồi đáp :

- Phụ thân nói Tiêu Phong sư huynh rất kỳ quái, không nhận ra đã thành tựu tới đâu. Sư huynh hình như quá thông minh, nhưng kiếm chiêu lại quá thuần phác không lợi hại bằng đại sư huynh.

Sơ Tiêu Phong vội đón lời :

- Đại sư huynh, tài trí của tiểu đệ làm sao so sánh với đại sư huynh được?

Tiểu đệ hiểu rất rõ, nếu như tiểu đệ có chút thành tựu gì cũng chỉ cỡ như Nhất Chí sư đệ là cùng. Không dám hy vọng được như đại sư huynh.

Đổng Xuyên khẽ mỉm cười :

- Thất sư đệ không cần quá khiêm tốn. Đại sư huynh như ta cũng nhận ra được kiếm pháp của sư đệ vẻ thuần phác còn hàm chứa nhiều biến hóa, đó chính mới là thành tựu tối cao của kiếm pháp.

Sơ Tiêu Phong cúi đầu :

- Đại sư huynh quá khen mất rồi.

Đổng Xuyên mỉm cười :

- Sư huynh đệ chúng ta dù ai có thành tựu cao hay thấp đều là người một nhà cả, không nên quá quan tâm. Mấy năm nay sư phụ đã phí nhiều tâm huyết đào tạo chúng ta, chẳng những về võ công mà còn tìm khắp linh dược trong thiên hạ bồi bổ chúng ta, ân đức ấy cả đời chúng ta khó mà báo đáp cho hết.

Tông Nhất Chí giúp Sơ Tiêu Phong tắm rửa mấy con ngựa cho mau

xong.
Quay về chỗ cư ngụ, trời đã vào đầu canh, Sơ Tiêu Phong trong bụng gấp rút, chàng nóng lòng muốn xem cuốn sách. Chàng không hiểu sách có chép những gì nhưng chỉ biết rất là trọng yếu.
Ba sư huynh đệ cùng ở chung một phòng nhưng xưa nay Sơ Tiêu Phong vốn có thói quen đọc sách rất khuya, có khi đọc sách suốt đêm không ngủ. Nhưng đêm nay chàng hết sức cẩn thận đặt trên bàn một cuốn kinh Dịch, sau đó mới mở cuốn sách chế tác bằng những trang da dê ra.
Đó là bảy chiêu kiếm pháp. Có nhiều chỗ hiển nhiên đã bị người cố ý sửa đổi, nên không thể nhận ra lai lịch xuất xứ bảy chiêu kiếm pháp ấy, các chỗ bị sửa đổi không ít, nhưng may thay không đến nỗi hao tổn nguyên trạng kiếm pháp.
Sơ Tiêu Phong vốn là người thông minh, ký ức cực mạnh. Tổng cộng sách chỉ có bảy chiêu kiếm, mỗi chiêu chép làm hai trang, một trang là đồ hình, một trang là giải thích sự biến hóa của chiêu kiếm ấy. Mỗi chiêu gồm có bảy lần biến hóa, bảy bảy bốn mươi chín lần biến hóa. Bìa sách chẳng đề ai là tác giả và cũng chẳng có tên gọi đó là kiếm pháp gì.
Sơ Tiêu Phong chỉ cần đọc ba lần là đã thuộc lòng từng chữ từng đồ hình.
Đốt cháy cuốn sách, chàng thổi tắt đèn, lên giường nhắm mắt định ngủ một giấc sáng mai sẽ theo sư phụ đi săn và học thủ pháp Thiết liên hoa. Kiếm pháp của chàng vốn đã có phần cơ sở, nên khi bảy chiêu kiếm pháp kia ghi sâu vào óc não chàng như bảy hạt mầm gieo vào đất tốt, nảy nở bắt đầu trong lòng chàng.
Bảy chiêu kiếm pháp ấy ám ảnh mãi khiến Sơ Tiêu Phong không sao

ngủ được. Không nhớ đến nó thì thôi, hễ nhớ đến nó liền có cảm giác bảy chiêu kiếm ấy sâu xa rộng lớn như trời biển, bao hàm diệu dụng vô cùng vô tận.

Bất ngờ trời đã sáng từ lúc nào, đến khi có tiếng Đổng Xuyên gọi lớn, Sơ Tiêu Phong mới vội vã xuống giường rửa mặt. Khi cả ba vào sân, Tông Lãnh Cương đã đợi sẵn. Tông Nhất Chí dẫn ba con ngựa đứng cạnh bên. Sơ Tiêu Phong vội bước đến bái lạy sư phụ :

- Đệ tử ngủ quên để sư phụ phải chờ đợi.

Tông Lãnh Cương khoát tay :

- Con đứng dậy đi, con xuất thân là nhà thư hương, nên thích đọc sách. Sư phụ biết con thường xem sách cả đêm, suốt đêm không ngủ, phải chăng đêm qua đọc sách quá muộn?

- Đệ tử đọc sách không lâu, chợt nhớ ra sáng nay phải theo sư phụ vào núi, trong lòng quá ư hưng phấn, suốt đêm khó mà chợp mắt.

Tông Lãnh Cương gật đầu :

- Ta biết. Nét mặt con vẫn còn mệt mỏi, chắc vì tâm sự gì?

Sơ Tiêu Phong chỉ ậm ừ cho qua, chàng không muốn nói dối sư phụ, nhưng cũng không thể làm trái lời hứa với Lục lão bá. Tông Lãnh Cương ngửa đầu nhìn sắc trời ra lệnh :

- Lên đường! Trời đã muộn rồi đó!

Bốn sư đồ rời khỏi sơn trang. Tông Lãnh Cương cưỡi ngựa đi đầu dẫn đường. Họ đã ở trong sơn trang có tên Nghênh Nguyệt sơn trang này bốn năm năm liền, chưa hề đi ra ngoài một bước. Bây giờ vừa nhìn thấy bầu trời màu lam cao rộng, mây trắng bay la đà cùng với gió sớm mát dịu, khiến có cảm giác vô cùng sảng khoái. Nơi này tuy không xa Nghênh Nguyệt sơn trang bao nhiêu, nhưng ba sư huynh đệ Đổng Xuyên chưa hề được tới.

Tông Lãnh Cương phi thân xuống ngựa. Đổng Xuyên vội chạy đến gần đón lấy dây cương. Đó là một vùng bằng phẳng cỏ mọc lưng chừng sườn núi, một mặt là khe rừng rậm, một mặt là vách núi đá.
Tông Lãnh Cương tươi cười nói :
- Nơi đây không phải nơi săn bắn nhưng nếu lên cao lại không thể đi ngựa, chúng ta hãy đi bộ lên núi.
Họ Tông ra hiệu cho ba đệ tử cùng cột ngựa vào một gốc cây. Tông Nhất Chí hạ giọng hỏi :
- Gia gia, chúng ta đi đến đây bây giờ?
Tông Lãnh Cương đáp :
- Trong khu rừng kia có một bầy bướm rừng sinh sản rất đông, mỗi con dài nửa tấc, mũi kim đuôi nó cực độc. Ta muốn mượn sức bay mau lẹ của các con bướm ấy truyền dạy cho các con thủ pháp ám khí.
Tông Nhất Chí nói :
- Thì ra như thế. Hài nhi lại tưởng gia gia dẫn chúng con đi săn thú rừng...
- Thiết liên hoa tuy không phải là loại ám khí cực độc, nhưng tự tay ta sáng chế ra, thủ pháp phát ra cuốn về, mười hai mũi ám khí liên tục bắn ra thu về khả dĩ có thể chống lại ám khí địch nhân và cũng khả dĩ lấy một chống đông. Nhưng thủ pháp này không dễ sử dụng, phải vừa dùng kình lực vừa nhắm chuẩn xác đều cần thông tuệ mới được, nhất là dùng kình lực bắt ám khí quay về hoàn toàn phải dùng tới kỷ xảo. Họa hổ không thành lại biến ra họa chó, thủ pháp ấy tuy xảo diệu, nhưng nếu học không thông sẽ làm trò cười mà còn hại đến thân nữa. Thí dụ như ba đệ tử các con nếu phối hợp vận dụng Cung chủ cùng nhau, ta tin còn diệu dụng hơn nữa. Bây giờ ta dẫn

các con đến nơi có bầy bướm sinh sống thi triển trước một lần cho các con xem thử, sau đó sẽ dạy thủ pháp cho các con.
Tuy sư phụ không nói ra hết ý, nhưng ý hàm ẩn trong lời, Đổng Xuyên và Sơ Tiêu Phong đều nhận ra minh bạch. Trong mười hai đệ tử Vô Cực môn, chỉ có ba đệ tử họ mới được sư phụ truyền thụ kình lực thủ pháp này. Vì vậy sư phụ không muốn truyền thụ cho họ ở ngay trong Nghênh Nguyệt sơn trang.
Đi xuyên qua khu rừng, cảnh vật hốt nhiên biến đổi. Chỉ thấy giữa một vùng rộng lớn mọc đầy các loại hoa núi đủ màu sắc và những tiếng ong ong không cùng tận. Những con bướm quả là to lớn, mỗi con đều từ nửa tấc trở lên, hằng trăm con bướm bay lượn không ngớt. Tông Lãnh Cương nói :
- Các con hãy chú ý, bọn bướm này độc tính rất mạnh và rất hung dữ. Bất quá chỉ cần tránh chúng, chúng cũng chẳng tấn công ta. Ta sẽ phóng Thiết liên hoa chọc giận chúng, các con đã học mấy năm kiếm pháp nhưng chưa động thủ với ai. Hôm nay các con hãy thử đối phó với bầy bướm này.
Tông Lãnh Cương rút trong người ra một bình ngọc nhỏ đổ ra ba viên thuốc, rồi tiếp :
- Đây là loại thuốc khử độc, các con mỗi người uống một viên. Nếu lỡ bị bướm đâm trúng phải nói ngay và hai người còn lại sẽ bảo vệ người bị thương lui vào rừng.
Sơ Tiêu Phong chau mày muốn nói lại thôi, sư phụ Tông Lãnh Cương của chàng là người kinh nghiệm phong phú, nhận định của người nhất định chính xác hơn chàng. Sư phụ đã dẫn các đệ tử tới đây, đương nhiên là phải có lý do. Trong rừng cao núi thẳm có rất nhiều nơi kỳ quái, đó là bí mật của tạo hóa. Có lẽ nơi này cũng là một

nơi thư thế, Sơ Tiêu Phong cố trấn áp nghi tâm. Đổng Xuyên nhìn thấy thần sắc khác thường của Sơ Tiêu Phong, bòn hỏi :

- Tiêu Phong, sư đệ nghĩ ngợi gì đó?

Bấy giờ Tông Lãnh Cương đã cất bước đi vào giữa rừng hoa dại. Sơ Tiêu Phong hạ thấp giọng :

- Đại sư huynh, tiểu đệ lấy làm kỳ quái. Nhưng lại sợ không dám nói.

Đổng Xuyên "a" một tiếng :

- Tiểu đệ cứ nói ta nghe nào! Tiểu đệ đọc sách nhiều, kiến thức uyên bác, cứ nói cho ta mở mang tầm mắt.

- Sư huynh có thấy nơi này rất ư kỳ quái?

- Hoa dại rất nhiều màu sắc mỹ lệ, đúng là có khác những chỗ khác. Nhưng ngoài điều ấy đâu có gì quái dị?

- Chính là những hoa dại ấy có màu sắc tươi quá, và màu cũng nhiều phức tạp. Do đó đệ nhận ra loại hoa kỳ lạ này không phải là hoa tự nhiên sinh trưởng.

Đổng Xuyên ngẫn người một lúc mới hỏi được :

- Ý sư đệ nói là do người trồng?

- Vâng. Nếu như hoa núi này là do người trồng thì những con bướm lạ lùng kia cũng phải do người nuôi dưỡng.

Đổng Xuyên hơi giật mình rồi liền gật đầu không đáp. Sơ Tiêu Phong nói tiếp :

- Nếu như tiểu đệ suy luận không sai, ở đây có hai vấn đề khiến chúng ta phải quan tâm.

Đổng Xuyên thúc giục :

- Sư đệ nói mau lên, hai vấn đề gì?

- Thứ nhất, ai là người trồng các loại hoa ấy, và nuôi loại bướm kỳ dị ấy?

- Còn thứ hai?
- Người ấy là trồng hoa vì bướm, hay nuôi bướm vì hoa? Mục đích là gì?
Tông Nhất Chí đứng bên cạnh nghe các sư huynh đối đáp, bèn vội xen vào :
- Đại sư huynh, thất sư huynh nói có lý lắm. Việc trọng yếu là ta có nên báo với phụ thân hay không?
Đổng Xuyên đáp :
- Nên báo cho sư phụ biết.
Bấy giờ Tông Lãnh Cương đã đi xa hơn hai trượng, lớn tiếng nói với các đệ tử :
- Các con lưu tâm nhìn ta thi triển thủ pháp Thiết liên hoa.
Cùng với tiếng quát ấy, thân hình đột nhiên nghiêng về trước, tay hữu bắn ra một luồng sáng trắng, liên tiếp theo là những luồng ánh sáng liên miên bắn ra.
Những luồng Thiết liên hoa ấy giữ một khoảng cách vừa đủ để hình thành một vòng tròn dày kín phát ánh sáng. Vòng tròn Thiết liên hoa chận các con bướm đang bay quanh thân Tông Lãnh Cương không cho chúng đến gần, nhiều con bị ám khí đánh trúng tan xác rơi rụng lả tả.
Chính vì vậy mà các con bướm khác lập tức phản ứng, hằng trăm lũ bướm bay ào lại. Có lẽ Tông Lãnh Cương muốn cho các đệ tử nhìn được rõ thủ pháp nên bắn Thiết liên hoa rất chậm, thủ pháp quả thần kỳ, luồng Thiết liên hoa bay ào trên không trung một hồi lại quay trở về tay. Bầy bướm nhân cơ hội bay ập tới đâm thẳng vào thân Tông Lãnh Cương. Trong tình thế cấp bách, Tông Lãnh Cương vung mạnh tay đánh ra một chưởng, nội công của Tông Lãnh Cương cực mạnh,

chưởng ấy kình lực trầm trọng rít u u trong gió, chưởng phong đã đánh bạt bầy bướm.

Thiết liên hoa bắn ra lần thứ hai, lần này thủ pháp Tông Lãnh Cương mau hơn, chỉ thấy một vòng tròn ánh sáng lấp lánh đảo lộn rít gió giữa bầy bướm, ánh sáng lấp lánh lướt qua, xác bướm lại rơi lả tả, bầy bướm bay tán loại dạt ra xa.

Hồi Toàn Thiết liên hoa liên hoàn càng lúc càng mau, toàn thân Tông Lãnh Cương được bao bọc bởi luồng ánh sáng bằng sắt ấy.

Người và bướm hoàn toàn ngăn cách, bầy bướm tuy hung hãn nhưng bị vòng sắt sáng buộc không thể bay tới gần, chỉ còn bay đảo ra ngoài vòng Thiết liên hoa. Nhưng hết sức bất ngờ là bầy bướm ấy không giống những con bướm khác, sau khi hoảng sợ chúng càng tập trung tấn công Tông Lãnh Cương dữ dội hơn.

Đổng Xuyên và Tông Nhất Chí đều bị thủ pháp kỳ dị của Tông Lãnh Cương hấp dẫn, họ ngẩn người ra nhìn sư phụ. Nghĩ tới lúc chính họ luyện được thủ pháp ấy đủ để ngạo mạn giang hồ, suốt đời không sợ thất bại. Riêng Sơ Tiêu Phong lại cảm thấy kỳ quái, nghĩ thầm :

- “Bầy bướm kia thương vong đã quá nhiều mà không có vẻ hoảng loạn, chẳng giống những con bướm sinh sản trong núi hoang chút nào. Hình như chúng đã được huấn luyện kỹ càng từ lâu, chẳng lẽ bầy bướm ấy thật là được người nuôi chăng?”

Trong lúc tâm niệm chuyển động, đột nhiên chàng nhìn thấy bầy bướm tụ lại bay đi mất, những tiếng ong ong càng lúc càng xa không còn sót một con.

Tông Lãnh Cương tựa hồ có phần cảnh giác, vội thu ám khí Thiết liên hoa lại, đứng thẳng người lên. Đổng Xuyên, Tông Nhất Chí bước mau đến :

- Sư phụ, đây có lẽ là loại ám khí cao minh nhất trong thiên hạ?
Tông Lãnh Cương không trả lời ngay, mà nhìn theo hướng bay của bầy bướm, mặt ngẩn ra xuất thần. Sơ Tiêu Phong cũng vội chạy đến, nhỏ giọng hỏi :
- Sư phụ, bầy bướm kia có gì kỳ quái?
Tông Lãnh Cương gật đầu :
- Đúng là có gì kỳ quái, không giống loại bướm thường...
Bỗng một thanh âm trong trẻo lanh lảnh vọng đến tiếp lời :
- Chính là bướm thường. Bất quá chúng đã từng được huấn luyện.
Cả bốn người xoay đầu nhìn, chỉ thấy một tiểu cô nương mặc áo xanh ước độ mười bốn, mười lăm, tóc thắt hai cái bím buông xuống vai đứng cách hơn hai trượng sau vườn hoa. Tiểu cô nương tuyệt đẹp, nhất là hai con mắt to sáng long lanh như hai mặt nước hồ thu.
Tông Lãnh Cương hỏi :
- Bầy bướm ấy là do người nào nuôi dưỡng?
Tay hữu tiểu cô nương áo xanh hất bím tóc trả lời :
- Đó là một người rất khó hiểu, các hạ đã mang họa vào thân rồi.
Tông Lãnh Cương “ồ” một tiếng, hỏi :
- Họa gì?
Tiểu cô nương đáp :
- Bầy bướm ấy là một loài đặc biệt do người ấy tuyển chọn, vì nuôi dưỡng chúng phải mang về từ nơi rất xa, và phải khổ công trồng loại kỳ hoa này. Các hạ đã đem bầy bướm do người ta khổ công nuôi dưỡng làm đối tượng tập luyện ám khí, lại còn đánh chết quá nhiều bướm. Thử nghĩ, người ấy làm sao tha cho các hạ được?
- Cô nương nói vậy là do tại hạ có lỗi?
- May mà người ấy không có mặt. Nếu như lão có ở đây, thấy các hạ

giết nhiều bướm như thế, e rằng lão bắt các hạ đền mạng rồi.
- Hung dữ đến thế ư?
- Đúng vậy! Lão vốn rất nóng nảy, bầy bướm kia là do lão đau khổ mười năm mới nuôi được. Các hạ vừa giết một lúc ít ra cũng chết hết nửa phần của người ta. Ôi! Điều ấy xúc phạm lão cực lớn.
Tông Lãnh Cương hỏi :
- Bầy bướm ấy dường như không phải là vật ở Trung Nguyên?
- Chúng vốn không phải vật ở Trung Nguyên. Nếu là vật ở Trung Nguyên thì đâu có gì quí giá đến thế?
- Cô nương, bầy bướm ấy rất hung ác, độc tính cũng rất mạnh. Dù cho tại hạ có giết ít nhiều cũng chẳng có gì trọng đại. Nếu như chủ nhân của chúng nhất định bắt tại hạ bồi thường, tại hạ xin tuân lệnh.
Họ Tông với là người rất được giới võ lâm tôn kính, thế mà vẫn giữ được hòa khí hơn người. Thiếu nữ áo xanh lắc mạnh đầu nói :
- Các hạ không bồi thường được.
Đột nhiên nàng biến sắc im bặt không nói nữa. Tông Lãnh Cương giật mình xoay đầu lại nhìn. Chỉ thấy một lão nhân áo bào xám đang từ trong rừng đi tới.
Thoạt nhình lão còn ở xa sáu bảy trượng, nhưng chỉ trong một nháy mắt đã lướt thân đến trước mặt Tông Lãnh Cương. Họ Tông chấn động kêu thầm :
- “Thân pháp tuyệt diệu”.
Họ Tông lịch duyệt giang hồ đã nhiều quen biết không biết bao nhiêu cao thủ võ lâm và nhiều nhân vật có khinh công tuyệt diệu mà chưa hề gặp ai có thân pháp cực mau như lão nhân này. Cơ hồ chưa kịp nhìn rõ thì lão nhân đã đến trước mặt rồi. Hai con mắt của lão nhân áo xám chuyển nhìn xuống xác những con bướm nằm tơi tả dưới

đất, thần sắc cực kỳ lạnh lùng.
Lão nhân ấy cũng không đến nỗi khó nhìn, chỉ vì toàn thân lão tựa như toát ra mùi sát khí dữ dội. Bây giờ thần sắc lại càng dễ sợ, Tông Lãnh Cương khẽ chau mày muốn nói lại thôi, y thân phận là một Chưởng môn nhân, không thể không giữ dáng uy nghiêm.
Lão nhân áo xám quan sát rất kỹ xác những con bướm, dường như đang suy nghĩ điều gì. Không khí trầm mặc, căng thẳng không ai nói câu nào nhưng sát khí lạnh lẽo ấy khiến Tông Lãnh Cương phải vận khí kháng cự. Mục quang lão nhân áo xám từ từ chuyển nhìn thiếu nữ áo xanh, lão cất lời :
- Ai giết bầy bướm của ta?
Không thể im lặng được nữa, Tông Lãnh Cương nhẹ thở đáp :
- Là tại hạ giết, bất quả chỉ là vô tâm.
Lão nhân thoáng qua nụ cười thê lương, nhưng rồi lập tức lại khôi phục sát khí :
- Vì cái gì? Bầy bướm của ta không hề bay ra ngoài tấn công ai, nơi rừng rậm này cách xa loài người, ta nuôi bầy bướm này chưa hề cho bay ra chu vi một trăm trượng, là do các hạ tự tìm đến đây giết chết chúng.
Sắc mặt Tông Lãnh Cương lúng túng :
- Tại hạ chưa hề biết có người nuôi dưỡng bướm, do đó không ngờ chúng là vật có chủ, nay lỗi lầm đã lỡ, các hạ đòi điều kiện gì xin cứ nói ra.
- Các hạ không bồi thường được đâu.
Hơi dừng lại một chút, lão tiếp :
- Các hạ là Tông chưởng môn của Vô Cực môn, đúng không?
- Tại hạ là Tông Lãnh Cương.

- Vì bầy bướm và vườn hoa độc này, lão đã uổng phí khổ công mất mười tám năm, hôm nay bị các hạ giết hơn nữa trong vòng một khắc, các hạ chỉ nói vài câu tạ lỗi mà coi là xong việc được ư?
- Thế thì sao? Bầy bướm ấy bắt từ nơi nào, tại hạ sẽ xin sai môn nhân đi bắt về đền cho các hạ.

Với thân phận tôn quý của Tông Lãnh Cương, mà đành nhún nhường đến thế, nếu không phải là người hàm dưỡng sâu xa quyết không thể làm được. Chỉ thấy lão nhân áo xám lắc đầu :

- Không được.

Tông Lãnh Cương "a" một tiếng :

- Muốn tại hạ làm gì mới khiến các hạ vừa ý?

Lão nhân lại lắc đầu :

- Chỉ có một cách là khiến bầy bướm chết kia sống lại.
- Điều ấy tại hạ không thể làm được, không dám vâng lời.
- Vì vậy các hạ chỉ còn một con đường.
- Xin hỏi đó là đường nào?
- Chết! Thường mạng cho những con bướm ấy.

Thanh âm lão nói câu ấy rất bình tĩnh, bình tĩnh như làm một chuyện nhỏ, không dáng kể và hoàn toàn chẳng liên quan gì đến lão. Tông Lãnh Cương đáp :

- Vì mấy con bướm hung hãn kia mà giết chết một mạng người, các hạ không thấy đó là quá đáng sao?
- Quá đáng? Bầy bướm vẫn có sinh mạng, chúng chết thật là vô lý.

Đổng Xuyên không kềm chế được nữa buột miệng :

- Thưa tiền bối, mạng của mấy con bướm sao lại đem so sánh với mạng người?

Lão nhân lạnh lùng :

- Đó là cách nhìn của ngươi, còn trong mắt lão phu, bầy bướm ấy quý hơn mạng người rất nhiều.

Đổng Xuyên chưa kịp đáp đã thấy Tông Lãnh Cương nghiêm sắc mặt có ý trách móc chàng, chàng lập tức im miệng.

Tông Lãnh Cương thở ra nhè nhẹ :

- Các hạ, trừ ra việc đền mạng cho bầy bướm, còn cách nào nữa không?

Lão nhân lắc đầu :

- Các hạ không làm chúng sống lại được, cũng không thể tìm cho ra những con bướm khác đã nằm chết trước mặt chúng ta kia thì chỉ còn một con đường.

Tông Lãnh Cương mỉm cười :

- Tại hạ không hiểu rõ về loài bướm, bất quá những con bướm kia có gì kỳ lạ quý báu, tại hạ cũng có thể nhờ cậy mấy vị bằng hữu tìm cho các hạ.

Lão nhân bật “à” một tiếng nghe Tông Lãnh Cương nói tiếp :

- Có câu này các hạ nói không sai, bầy bướm ấy cũng là sinh mạng, chúng lại không tấn công người, tại hạ chính giết chúng là lỗi lầm của tại hạ, tại hạ hy vọng các hạ cho tại hạ hạn kỳ trong vòng ba tháng, nhất định tại hạ sẽ xin dâng hoàn lại đủ số bướm.

- Ba tháng ư?

- Vâng, ba tháng. Tại hạ tin rằng nhất định sẽ hoàn trả lại các hạ đủ số bướm.

Đột nhiên thiếu nữ áo xanh nói xen vào :

- Âu Dương bá phụ, người ta đã tin chắc vào trong vòng ba tháng sẽ bồi thường đủ số bướm, sao chưa chịu chấp thuận hạn kỳ ấy?

Lão nhân áo xám đáp :

- Y bồi thường không nổi đâu.

Thiếu nữ áo xanh vẫn nói :

- Âu Dương bá phụ, hãy chấp thuận cho người ta đi, người ấy là thân phận một Chưởng môn nhân, đương nhiên không thể nuốt lời.

Lão nhân gật đầu :

- Được! Nể tình tiểu nha đầu ngươi, ta chấp nhận, ngươi hãy giúp ta đàm luận điều kiện với họ!

Lão nghiễm nhiên cất bước bỏ đi, không hề quay đầu lại.

Thiếu nữ nhìn theo bóng lão nhân đi xa, xong mới thở phào nhè nhẹ như trút được gánh nặng lẩm bẩm hỏi :

- Thật là lạ, đại khái các hạ là nhân vật rất có uy danh trong võ lâm phải không?

Tông Lãnh Cương đáp :

- Chỉ là chút hư danh mà thôi.

- Ta chưa hề thấy bá phụ ta lại khách sáo với người làm hại lão đến thế.

- Làm hại lão... ta...

- Các hạ giết chừng ấy con bướm là làm hại lão nhân ấy đấy.

- Cô nương, bầy bướm trọng yếu với lão vậy sao?

- Cực trọng yếu, lão muốn lấy chất độc trong mình lũ bướm...

Như chợt cảnh giác, đột nhiên nàng im miệng. Tông Lãnh Cương hỏi :

- Cô nương, có thể cho biết đại danh của vị Âu Dương lão nhân gia ấy không?

Nàng lắc đầu :

- Người ta ai cũng chỉ gọi lão là Âu Dương tiên sinh.

Tông Lãnh Cương hạ giọng lẩm bẩm :

- Âu Dương tiên sinh... Âu Dương tiên sinh...

Thiếu nữ cười diễm lệ :

- Các hạ là người Vô Cực môn?

- Tại hạ là Chưởng môn nhân Vô Cực môn cư ngụ trong Nghênh Nguyệt sơn trang, cách đây không xa, trong vòng ba tháng, tại hạ nhất định thân hành đem bầy bướm tới đây, xin tạm biệt cô nương.

Thiếu nữ kêu nhỏ :

- Khoan đã, các hạ đến nơi nào tìm bướm?

- Những con bướm ấy cũng chẳng là vật trân quý gì, đại khái đâu khó gì mà không tìm được?

- Các hạ lầm lớn, loại bướm ấy không phải là vật ở Trung Nguyên, các hạ muốn tìm được chúng tất phải đến Tây Vực xa xôi, vừa đi vừa về ít nhất cũng phải mất nửa năm, hay mười tháng, tại sao các hạ lại khinh thường nhận lời trong ba tháng đem bướm tới nơi đây được?

Tông Lãnh Cương nhăn tít cặp lông mày :

- Cô nương, loại bướm này tuy ở Trung Nguyên rất ít, nhưng tại hạ tin chắc trong thâm sơn cùng cốc thế nào cũng có.

Thiếu nữ lắc đầu :

- Không phải đâu, đây là loại bướm cực khó tìm, chúng có linh tính chẳng khác gì người.

Tông Lãnh Cương thảng thốt “a” một tiếng, thiếu nữ nói tiếp :

- Âu Dương tiên sinh đối với các hạ có phần khách sáo, trong trí nhớ của ta, xưa nay lão chưa hề đối với ai như vậy.

- Nói như cô nương, phải chăng lão nhân có phần ưu ái tại hạ?

- Không sai, nhưng các hạ dám hứa ba tháng sẽ bồi hoàn số bướm là điều cực khó khăn. Lão bá phụ của ta ghét nhất là những kẻ bội ước đó!

Tông Lãnh Cương trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Cô nương, những con bướm ấy đã không biết hút mật lại rất hung hãn. Âu Dương lão nhân nuôi dưỡng chúng bất quá chỉ để giải trí, nếu tại hạ không thể tìm được bướm xin nguyện ý hiến một lễ vật trọng hậu đến xin tội... Không biết cô nương có thể xin giùm tại hạ một tiếng chăng?

Thiếu nữ hơi trầm ngâm mới đáp :

- Các hạ vốn đã giết chết quá nhiều bướm, ta mà nhận lời các hạ chỉ chọc giận thêm lão nhân gia. Lũ bướm ấy có quan hệ trọng đại với lão, không dễ mà tạ tội được đâu.

Vị cô nương ấy niên kỷ còn trẻ nhưng ngôn ngữ lanh lợi rất phân biệt lý tình.

Tông Lãnh Cương nghĩ thầm :

- "Trong núi Long Trung sơn không xa Nghênh Nguyệt sơn trang có cao nhân nuôi dưỡng bướm lạ mà ta không hề biết chút gì, nghĩ cũng thật đáng hổ thẹn".

Tâm niệm chuyển động, miệng y nói tiếp :

- Cô nương, có thể cho tại hạ biết, lão nhân gia nuôi dưỡng bầy bướm ấy quan hệ trọng đại thế nào?

- Vì muốn cứu một người.

Tông Lãnh Cương ngẩn người :

- Cứu? Cứu người nào?

Thiếu nữ áo xanh thở dài một tiếng :

- Ta không thể nói thêm, ta nói vậy đã là quá nhiều.

- Ồ! Nói như cô nương, tại hạ quả là đắc tội.

- Này, trong giang hồ chắc các hạ được mọi người rất kính trọng?

- Không dám, các bằng hữu võ lâm vì quá yêu tại hạ thế thôi.

- Chỉ mong lão bá phụ ta vừa rồi không nghe câu nói hứa của các hạ.

Tông Lãnh Cương gật đầu :

- Cô nương, nếu thật như cô nương nói, trong thâm sơn cùng cốc Trung Nguyên cũng không có loài bướm ấy, trong vòng ba tháng, tại hạ nhất định sẽ xin tạ tội.

- Ba tháng quá lâu, nửa tháng thôi đi, ta biết nửa tháng nữa là lúc lão nhân gia vui vẻ nhất, hãy đến để đàm luận việc ấy.

- Hay lắm, xin được đa tạ cô nương trước.

- Hy vọng các hạ nhớ lời hứa, nửa tháng nữa tìm tới đây.

- Vâng, một lời đã định, bất luận thế nào, trong vòng nửa tháng nữa, tại hạ nhất định tới đây.

- Các người cư ngụ ở sơn trang nào?

- Nghênh Nguyệt sơn trang.

- Được! Nếu trong vòng mười ngày mà có tin tức gì, ta sẽ tìm các người.

Trong lòng Tông Lãnh Cương vẫn chất đầy nghi vấn nhưng y kềm chế không nói ra. Thiếu nữ áo xanh vẫn cười tươi :

- Các hạ có thể cho ta biết danh tánh?

- Tông Lãnh Cương.

Thiếu nữ chỉ qua Sơ Tiêu Phong :

- Còn y?

Tông Lãnh Cương quay nhìn chàng mỉm cười :

- Y tên Sơ Tiêu Phong là đệ tử của tại hạ.

- Lúc các hạ đến đúng ước hẹn, có thể đem y cùng đến không?

Tông Lãnh Cương trầm ngâm thoáng qua rồi đáp :

- Được! Tại hạ sẽ đem y theo, ở bên Âu Dương tiên sinh, mong cô nương nói tới cho vài lời.

- Ta sẽ xin cố sức.

Tông Lãnh Cương vốn cao hứng từ buổi sáng sớm nhưng trải qua chuyện rắc rối đã tan hết hứng thú, y dẫn ba đệ tử lập tức quay về. Thần sắc y nghiêm túc khiến Đổng Xuyên, Sơ Tiêu Phong và Tông Nhất Chí tuy có nhiều điều muốn hỏi nhưng không ai dám mở lời. Bốn con ngựa nhắm hướng Nghênh Nguyệt sơn trang, nhưng Tông Lãnh Cương không dẫn ba đệ tử vào ngay sơn trang, y dừng lại một nơi cách sơn trang hơn dặm bên một dòng suối cho nước chảy róc rách cỏ xanh mơn mởn. Tông Lãnh Cương kéo cương ngựa dừng lại, Đổng Xuyên, Sơ Tiêu Phong, Tông Nhất Chí cũng dừng theo, cả ba không ai dám mở lời. Tông Lãnh Cương nhè nhẹ thở dài :

- Lúc này, ta thi triển thủ pháp “Hồi toàn Thiết liên hoa”, từ chậm sang mau, không biết các con có nhìn kỹ?

Tông Nhất Chí đáp :

- Tuy có nhìn kỹ nhưng chưa thể lãnh hội được kỷ xảo của thủ pháp.

Tông Lãnh Cương nhìn qua Đổng Xuyên :

- Còn con?

Đổng Xuyên đáp :

- Đệ tử ngu muội, chỉ lãnh hội được ba bốn phần.

Tông Lãnh Cương nói :

- Thế là đã khá lắm.

Y đưa mắt sang Sơ Tiêu Phong :

- Con thì sao?

Sơ Tiêu Phong đáp :

- Đệ tử cũng lãnh hội chút ít.

- Cũng là tốt rồi...

Trầm ngâm chút ít, y nói tiếp :

- Thiết liên hoa của sư môn, thiên hạ ai cũng biết, ta không thể truyền cho ba đệ tử các con, từ ngày mai ta bắt đầu truyền thụ thủ pháp cho cả mười hai đệ tử, nhưng thủ pháp "hồi toàn" này là do ta tự sáng tạo ra, điều đó không thể chỉ cậy vào khổ tâm, công lực mà phải đạt được thành tựu võ công, tài trí, còn không vĩnh viễn không luyện được thủ pháp ấy, nếu như vụng về thủ pháp non yếu chẳng những khó lãnh hội được yếu lãnh, không thể luyện thành, trái lại còn để thủ pháp ấy tiết lộ ra giang hồ. Ta đã suy nghĩ kỹ, ba con đều là người tài, mà chỉ có ba con mới khả dĩ luyện thành thủ pháp ấy do đó ta quyết định truyền cho ba con.

Âm thanh hơi ngừng lại, nói tiếp :

- Đổng Xuyên, con hãy nói sư phụ làm như vậy có phải là có phần thiên vị?

Đổng Xuyên cúi thân thưa :

- Vô Cực môn muốn bảo vệ thanh uy cần phải có võ học ngày càng tịnh tiến, sư phụ là hào kiệt trong đời, chấn hưng Vô Cực môn, tự nhiên phải chọn lựa người muốn truyền thụ, các đệ tử được ân đào luyện đã lâu đều biết đại nghĩa, con tin rằng các sư huynh đệ khác tất thể lượng cho dụng tâm của sư phụ.

Tông Lãnh Cương ngửa mặt thở phào :

- Ta theo tài năng từng đệ tử mà dạy dỗ vốn tự lấy làm không có gì hổ thẹn, bất quá trong bản môn còn có vài đệ tử mà tài tuệ không bằng các con, nếu chúng thấu biết nội tình tất cho ta bất công nên ta vẫn lấy làm không an.

- Lo lắng của sư phụ phải chăng là nhị sử dụng và cửu sử dụng chăng?

Tông Lãnh Cương đáp :

- Chính là hai người ấy.

Đổng Xuyên nói :

- Điều ấy sư phụ hãy yên tâm, đệ tử sẽ tìm được lúc giải thích khổ tâm của sư phụ với hai sư đệ ấy.

- Sự thực luận về tài hoa, hai sư đệ ấy không kém gì các con, nhưng họ tâm thuật bất chính, cửu sư đệ tà hơn là chính, đó là nguyên nhân ta không muốn truyền thụ tuyệt kỹ cho chúng.

- Sư phụ đã phát hiện như thế tại sao không...

Tông Lãnh Cương lắc đầu cắt lời :

- Các con đều sắp thành tài xuất sư, nhị sư đệ con là người thông minh, hy vọng con hãy bảo trọng, ta tùy tài năng dạy dỗ, khiến hai người chúng ganh tỵ.

Ôi! Vô Cực môn trong giang hồ có chút danh tiếng được không phải dễ, hy vọng các con thừa kế phát dương lớn hơn nữa, ta không muốn trước khi làm lễ xuất sư lại phải trục xuất chúng ra khỏi sư môn.

Sơ Tiêu Phong đột nhiên tiếp lời :

- Sư phụ nhân hậu chân thực, mong rằng các sư huynh đệ đều hiểu.

- Sở Phong, ý của con là...

- Đệ tử bất quá trong lòng có lo nghĩ nên buột miệng thế thôi.

Tông Lãnh Cương im lặng nhìn Sơ Tiêu Phong một lúc rồi xoay sang nhìn Đổng Xuyên :

- Đổng Xuyên con...

Đổng Xuyên kính cẩn cúi thân :

- Đệ tử có mặt.

- Sau khi các con xuất sư, đệ tử thủ tòa đương nhiên là do con trách nhiệm, tất cả hành vi cử động đều phải như lúc có ta bên cạnh.

Đổng Xuyên quỳ hẳn xuống bái lạy :
- Đệ tử tự biết trách nhiệm trọng đại, chỉ hận tài trí không đủ, chỉ mong vẫn được sư phụ chỉ giáo thêm nhiều.
- Con đứng lên đi.
Đổng Xuyên đứng dậy xuôi tay kính cẩn. Tông Lãnh Cương nói :
- Sau khi các con xuất sư, thay ta hành tẩu giang hồ, hãy ngấm ngầm theo dõi nhị sư đệ, cửu sư đệ ba năm nếu như phát hiện chúng có hành vi phản bội tâm thuật tà ác hãy thay ta lấy lại võ công của chúng.
Đổng Xuyên đáp :
- Đệ tử vâng lệnh.
Mục quang Tông Lãnh Cương chuyển sang Sơ Tiêu Phong và Tông Nhất Chí :
- Các con hãy hỗ trợ cho đại sư huynh.
Cả hai cùng cung thân :
- Vâng!
- Được, bây giờ các con hãy lưu ý nhìn thủ pháp “hồi toàn” của ta đây.
Lần này y không bắn Thiết liên hoa ám khí nữa mà chỉ đọc khẩu quyết của thủ pháp, đồng thời giải thích mấy lần rất cặn kẽ. Ba đệ tử dù tận mắt nhìn rõ uy thế của thủ pháp “Thiết liên hoa” do đó mỗi người đều tập trung tinh thần học tập.
Qua hơn một giờ, Tông Lãnh Cương thấy cả ba đều đã thuộc yếu quyết y mới mỉm cười hỏi lại ba đệ tử vài câu rồi giục mọi người lên ngựa trở bề Nghênh Nguyệt sơn trang. Đổng Xuyên nhớ lời của thiếu nữ áo xanh liền hạ giọng hỏi :
- Sư phụ, chúng ta thật cần tìm bầy bướm bồi hoàn sao?

Tông Lãnh Cương đáp :

- Hiện nay chính là lúc các con học tập đến quan yếu nhất mấy chuyện ấy không cần các con để tâm, ta tự có cách ứng phó.

Đổng Xuyên vâng dạ không nói nữa. Về tới Nghênh Nguyệt sơn trang, thái dương đã ngã về tây. Sơ Tiêu Phong gấp gáp chạy đến chuồng ngựa nhưng người đã vắng bóng, lão Lục coi ngựa không biết biến đi đâu, chỉ thấy vị quản sự trong sơn trang từ từ bước tới. Đó là lão tổng quản do Vô Cực môn chủ đời trước lưu lại đã hơn sáu mươi tuổi mà thân thể vẫn còn tráng kiện, âm thanh rền như chuông, vừa thấy Sơ Tiêu Phong lão tổng quản liền hỏi :

- Tiêu Phong, công tử đến đây làm gì?

Sơ Tiêu Phong vội hỏi :

- Vương tổng quản, Lục lão bá coi ngựa đâu mất rồi?

Vương tổng quản thở dài :

- Một người đang khỏe mạnh bỗng nhiên bị một ác bệnh qua đời mất rồi.

- Lão Lục chết rồi ư?

- Vâng, giờ mão phát bệnh chưa đến giờ ngọ đã tắt thở! Ôi! Thật là cuộc đời vô thường, họa phúc trong sớm tối...

Sơ Tiêu Phong như đột nhiên bị người đấm trúng một quyền giữa ngực, chàng chấn động cả người, miệng lúng búng nói :

- Sao lại đến thế? Lão nhân vẫn còn khỏe mạnh mà.

XUÂN THU BÚT

Hồi 2
Bóng ma nơi hoang cốc

Vương tổng quản than :
- Ôi! Sáng sớm hôm nay, lão ấy còn chăm sóc cho bầy ngựa, ta đến chuồng kiểm tra chưa thấy có gì khác lạ, thế mà chưa quá một giờ, ta lại quay lại gặp lão ấy, sắc mặt lão đã tái xanh, toàn thân lạnh toát không còn nói ra hơi nữa.
Sở Tiêu Phong than theo :
- Thật là không hiểu được.
Chàng vốn tuấn tú lại rất khoan hòa, trong Tông phủ từ trên xuống dưới đều rất yêu mến chàng. Vương tổng quản tiếp tục than thở :
- Tiêu Phong, đó là sự thật, sự thật rất chắc chắn, không có chỗ nào khả nghi.
- Linh quỷ của lão nhân ở đâu?
- Chôn rồi. Lão cơ khổ cô độc vô thân, vô cố, phu nhân truyền lệnh hãy làm tụng lễ long trọng do ta suất lãnh môn nhân nô bộc làm lễ tế, phu nhân tự thân đến trước bàn thờ hành lễ, khoảng giờ thân đem ra ngoài phủ mai táng.
Sở Tiêu Phong ngẩn người đứng tại chỗ, dáng điệu chàng buồn thảm, thần sắc hoang mang tựa hồ như không thể tin vào sự thật.
Vương tổng quản chau mày :
- Tiêu Phong, công tử sao quá bi thương, chắc giữa công tử và lão Lục...
Sở Tiêu Phong vội cảnh giác nghiêm sắc mặt, khôi phục bình thường chận lời :
- Vãn bối thường vẫn đến đây nói chuyện rất hợp với Lục lão, đột nhiên không thấy lão nhân gia đâu nữa, quả thật nội tâm lấy làm buồn bã.
Vương tổng quản mỉm cười :
- Lão Lục rất ít khi chuyện trò với ai, xem ra nhân duyên của công tử thật hay lắm.
Sở Tiêu Phong cũng mỉm cười :
- Tổng quản, di thể của Lục lão nhân gia mai táng ở nơi nào?
- Sao? Công tử cũng muốn đến lễ trước mộ phần sao?
- Lục lão nhân gia rất giỏi tính ngựa, đã dạy vãn bối không ít trí thức về loài ngựa, nào ngờ đột nhiên lão lìa trần, vãn bối muốn tới mộ phần tế lễ một phen để biểu lộ lòng thương tiếc.
- Tiêu Phong công tử đọc sách nhiều, quả nhiên có chỗ khác người thường.
Lão Lục chôn ở phía tây trên một sườn núi cách sơn trang hai dặm, mộ mới đắp, rất dễ nhận ra.

Sở Tiêu Phong ôm quyền :
- Đa tạ tổng quản chỉ điểm.
* * * * *
Sau bữa cơm chiều, Sở Tiêu Phong tắm rữa, thay áo ra ngoài Nghênh Nguyệt sơn trang. Nơi này chàng đã cư trú gần mười năm nên rất dễ dàng tìm ra ngôi mộ mới, đó là vùng đất riêng của Vô Cực môn, trên sườn núi cỏ mọc xanh rì quả nhiên có một ngôi mộ mới đắp, ngôi mộ ấy tuy không lớn, lại nằm một mình ở sườn núi. Trước mộ tro giấy rất nhiều, có lẽ do Vương tổng quản đã đốt không ít tiền giấy. Một lão nhân lưu lạc giang hồ vô thân vô cố sau khi chết mà lại được tang lễ ổn thỏa cũng là an ủi nhiều rồi. Trong lòng Sở Tiêu Phong có một thứ cảm giác kỳ lạ, chàng có cảm giác lão Lục không phải là loại người bình thường.
Tuy trước mặt là nấm mộ nhưng Sở Tiêu Phong vẫn chưa tin người chết nằm dưới ấy là lão Lục. Bấy giờ đang là lúc hoàng hôn, Sở Tiêu Phong vén áo trường bào quỳ trước vong linh...
Chàng ngửa mặt thở dài, khấn tiếp :
- Hôm qua được lời giáo huấn, nào ngờ hôm nay đã âm dương cách biệt, vong linh tiền bối thấu cho xin nhận tấm lòng thành của vãn bối.
Chàng cung kính lạy ba lạy, tuy chàng làm lễ rất chân thành, nhưng trong nội tâm vẫn chưa hoàn toàn tin chuyện lão Lục chết là sự thật, có một cách chứng thực là phải đào mộ mở quan tài nhìn rõ diện mạo, nhưng chàng lại sợ lỡ ra đúng là lão Lục chết thật thì cách ấy há chẳng phạm vào tội đại bất kính, huống hồ chuyện mở quan tài lỡ ra truyền đến tai sư phụ tất sẽ bị truy vấn nguyên nhân, lúc ấy đã không nói ra sự thật được, lại không thể bịa đặt dối lừa, suy nghĩ như thế, Sở Tiêu Phong dẹp bỏ ý định chứng thực.
Trời tối rất mau, trong Nghênh Nguyệt sơn trang đã đốt đèn lên mà Sở Tiêu Phong vẫn còn quỳ trước mộ hơn nửa giờ. Đột nhiên có tiếng người vọng đến :
- Thất sư đệ!
Sở Tiêu Phong giật mình, kinh hoàng phi thân lên, quay đầu nhìn lại thì ra Đổng Xuyên chắp tay sau lưng chầm chậm bước tới. Phủi phủi đất dính vào thân, Sở Tiêu Phong vội nghênh đón :
- Bái kiến đại sư huynh.
Đổng Xuyên mỉm cười :
- Sư đệ, ngôi mộ mới này là...
Đổng Xuyên còn chưa hay biết gì cả, Sở Tiêu Phong đáp :
- Là của Lục lão nhân gia coi giữ ngựa đó.
Đổng Xuyên ồ một tiếng :

- Lão Lục coi ngựa ư?
- Vâng, chiều hôm qua, lão còn giúp tiểu đệ tắm ngựa, nào ngờ hôm nay đã mắc bệnh qua đời.
- Sư phụ am tường y thuật, nếu như có sư phụ ở nhà có thể sẽ cứu được lão.
- Ôi! Thực đúng là phú quý như phù vân, sinh tử trong chớp mắt.
- Tiêu Phong sư đệ dùng đại lễ tham bái lão, chẳng khác nào đối với bậc tôn trưởng, giữa sư đệ và lão Lục có tình ý gì thân thiết chăng?
Sở Tiêu Phong rúng động nghĩ thầm :
- "Xem ra hành động của ta đã khiến đại sư huynh nghi ngờ?"
Chàng đã hứa vạn lần không tiết lộ việc được lão Lục cho kiếm phổ nên vội trấn tĩnh, từ từ đáp :
- Đại sư huynh có điều chưa rõ, vị Lục lão nhân gia này đối với tiểu đệ hình như rất hợp tình, mỗi lần tiểu đệ tắm cho ngựa lão đều giúp đỡ và còn dạy cho tiểu đệ rất nhiều thuật xem ngựa nữa đấy.
Đổng Xuyên "a" một tiếng :
- Lão tuy chỉ là một lão bộc giữa ngựa nhưng khi chết được sư đệ dùng đại lễ tham bái quỳ khóc ai cầu cũng đủ ngậm cười nơi chín suối rồi.
Cười cười, họ Đổng tiếp :
- Thất sư đệ, sư đệ có cảm giác lão Lục là người có chút gì quái dị không?
Sở Tiêu Phong đáp :
- Đúng là tiểu đệ cũng có cảm giác ấy, tiếc thay lão đã chết sớm.
Đổng Xuyên bước tới bái lạy một bái trước mộ :
- Chết là việc lớn, tiểu huynh cũng xin bái lão một bái.
Họ Đổng vốn hoài nghi hành động Sở Tiêu Phong hành lễ trước mộ một lão giữ ngựa, vì chàng trả lời có lý lẽ chặt chẽ khiến vị sư huynh không dám nghi ngờ nữa, chỉ còn hơi thắc mắc nên không nói gì nữa.
Sở Tiêu Phong sợ Đổng Xuyên nhắc lại chuyện ấy nên vội chuyển câu chuyện :
- Đại sư huynh, tại sao các vị Âu Dương tiên sinh kia lại nuôi dưỡng đàn bướm độc nhỉ?
Đổng Xuyên mỉm cười :
- Thất sư đệ, việc ấy chẳng những ta không biết, mà cả sư phụ e rằng cũng không hoàn toàn biết rõ, nhưng nếu thất sư đệ muốn biết rõ nội tình thì đâu khó gì mà không hỏi được?
Sở Tiêu Phong ngẩng mặt :
- Tiểu đệ phải hỏi ai?

- Theo tình hình hiện nay, người biết rõ tác dụng của bầy bướm ấy chỉ có hai người, một là Âu Dương tiên sinh và một là vị cô nương áo xanh.
- Đại sư huynh, hai người ấy, tiểu đệ đều không quen biết.
- Điểm ấy, sư đệ hãy yên tâm, chỉ cần đệ dám mở lời, vị cô nương kia nhất định sẽ cho đệ biết.
- Chỉ sợ tiểu đệ không dám mở lời.
- Chúng ta cần biết rõ tác dụng của bầy bướm nọ, khi nào sư đệ hỏi vị cô nương ấy hãy chọn thời gian, địa điểm là được.
- Thế nào là thời gian, địa điểm được trả lời?
- Lúc sư phụ không có mặt ấy mà.
- Đại sư huynh, nếu việc ấy là việc bí mật riêng của người ta, chúng ta biết làm sao?
- Tiểu sư đệ, theo tiểu huynh nhận xét chẳng có việc gì là bí mật riêng cả, mà dù có đi nữa, chúng ta cũng phải tìm cho rõ, bất quá chúng ta chỉ không nên cho ai khác biết.
Sở Tiêu Phong trầm ngâm một lúc rồi đáp :
- Tiểu đệ xin tận lực.
- Tiểu huynh tìm sư đệ là muốn nói vài câu chuyện, nào ngờ sư đệ đã ra tận đây...
Dừng lại một chút, Đổng Xuyên tiếp :
- Tiêu Phong sư đệ, tiểu huynh còn nhớ sư đệ tiếp xúc với lão Lục cũng chẳng nhiều gì, sao lại có tình thâm hậu thế này?
Chàng vội đáp :
- Nguyên nhân như tiểu đệ đã nói, đại sư huynh, cái chết của lão Lục, tiểu đệ lấy làm kinh dị. Ôi! Chỉ xa cách một ngày mà một người đang khỏe mạnh lại từ bỏ trần gian, đêm qua tiếng nói vẫn vọng bên tai, hôm nay đã u minh cách trở, làm sao không khiến tiểu đệ cảm khái vạn phần?
- Thì ra là thế, Tiêu Phong, đừng hiểu lầm là tiểu huynh tra hỏi nhé, chúng ta sư huynh đệ đồng môn đã tám chín năm, nhưng xưa kia chúng ta còn quá nhỏ, trí thức không nhiều, đa số đều tập trung tinh thần học võ, huynh đệ tuy gặp nhau suốt ngày nhưng giữa chúng ta ít có lúc hàn huyên. Thất sư đệ, mấy lời nói hôm nay của sư phụ rõ ràng đã đem trọng trách nặng nề đặt lên vai tiểu huynh, thất sư đệ đã đọc qua nhiều sách vở, hiểu biết rộng lớn, tiểu huynh không thể so bằng, đối với sư môn, tiểu huynh chỉ có một dạ trung thành, nghĩ tới nhị sư đệ và cửu sư đệ mấy năm nay hành vi thật khiến người bất mãn, nhị sư đệ quá âm trầm, cửu sư đệ quá tà khí, tiểu huynh suy nghĩ về hành động hai người ấy càng lấy làm nghi.

- Đại sư huynh phát hiện được những gì?
- Hôm nay nếu sư phụ không nói ra mấy lời kia và không giao trọng trách cho tiểu huynh, có lẽ tiểu huynh cũng không nghĩ ngợi gì nhiều, nhưng vì được giao trọng trách khiến tiểu huynh nhớ lại một việc hai năm trước.
Sở Tiêu Phong vội vã :
- Là việc gì?
- Cũng tại nơi này, nhị sư đệ có hẹn gặp một tên lai lịch bất minh...
- Tên ấy hình dạng ra sao?
- Tiểu huynh không nhìn rõ và việc ấy tiểu huynh cũng chẳng nói với ai.
- Nhị sư huynh có biết hay không?
- Kỳ quái chính là ở điểm ấy, trong những sư huynh đệ chúng ta trừ võ công tạo chí của sư đệ ra, tiểu huynh tin chắc bất luận công phu nào mình cũng chẳng thua ai, thế mà bị nhị sư đệ phát hiện ra trước. Lúc ấy tiểu huynh chẳng nghĩ ngợi gì, nhưng bây giờ nhớ lại mới thấy nghi hoặc trùng trùng.
- Đại sư huynh đã không nhìn rõ là ai, sao lại võ đoán nhị sư huynh hẹn gặp người ấy?
- Lúc ấy tiểu huynh còn khá nhỏ, nhưng nhớ rất rõ, tiểu huynh chính đang đàm luận cùng nhị sư đệ bỗng thấy một nhân ảnh lướt vọt đi.
- Đại sư huynh không lên tiếng gọi ư?
- Không, có lẽ lúc ấy tiểu huynh không xác định được người ấy vì hắn phi thân cực mau, ba tháng trước khi tiểu huynh học thân pháp "Tiềm long thăng thiên" mới nhớ lại người ấy và bây giờ có thể các định được hắn rồi.
- Còn sau đó?
- Lúc ấy nhị sư đệ nói với tiểu huynh là hắn ngu, không được ra nơi đây luyện "dạ công", tuy tiểu huynh vẫn còn nghi nhưng cũng tin hết bảy tám phần, nay nhớ lại, hắn toàn là nói láo cả.
- Sau đó, đại sư huynh còn thấy nhị sư huynh ra đây lần nào nữa không?
- Không, thời gian sau nhị sư đệ càng âm trầm cô độc, có lẽ hắn sợ tiểu huynh báo việc ấy với sư phụ nhưng tiểu huynh chẳng hề nói một câu, rồi đó hai ngày sau cơ hồ tiểu huynh đã quên việc ấy và cũng không báo cho sư phụ biết.
- Đại sư huynh, việc ấy đích xác có gì khả nghi, bất quá chúng ta cũng chưa thể khẳng định nhị sư huynh có hành động bội phản được, do đó theo tiểu đệ chúng ta phải tìm được chứng cớ.
- Đó là nguyên nhân tiểu huynh đi tìm sư đệ, chúng ta sắp làm lễ xuất

sư, sư huynh đệ chúng ta sắp sửa chia tay, xa nhà đã gần mười năm tất cả nên về thăm phụ mẫu, tính toán ra chỉ còn hai ba tháng nữa... hy vọng được bình an đừng phát sinh chuyện gì nữa.
Sở Tiêu Phong ngẩng mặt :
- Đại sư huynh nói vậy là sao?
- Thất sư đệ, tiểu huynh ngôn ngữ không được thông đạt, tiểu huynh có cảm giác nếu như có chuyện gì cũng nên xảy ra sau khi chúng ta học xong võ công làm lễ xuất sư...
- Đại sư huynh nói phải lắm, đại lễ xuất sư của chúng ta đối với Vô Cực môn là việc đại sự, khả năng sẽ có rất nhiều khách quý phương xa đến chúc mừng, hôm ấy chắc là sẽ rất hỗn loạn, nếu như có ai có dụng tâm nào khác sẽ dễ dàng lắm lắm...
- Phải! Tiểu huynh cũng có ý lo như vậy, chỉ mong đại lễ xuất sư hoàn thành, chúng ta chẳng còn sợ gì nữa cả...
- Đối với việc ấy, đại sư huynh đã có định kiến sẵn?
- Chưa, thất sư đệ có nhân duyên lớn, tuổi niên thiếu, ngôn ngữ thông tuệ, xuất thân thế gia đèn sách, ai ai cũng coi trọng ngoài chuyện học võ ở Vô Cực môn, thân chưa lấm bụi giang hồ...
Vừa cười vừa tiếp lời :
- Nhưng cao minh nhất ở sư đệ là sự sâu kín ẩn giấu tài năng, chẳng ai biết rõ thực tài tới đâu, nhưng đại sư huynh này hiểu rất rõ, người thực sự thừa kế được chân truyền của sư phụ chính là sư đệ, nhưng sư đệ ngoài mặt lại không để lộ sự sắc xảo, sư phụ cũng minh bạch nhưng người không ứng nói ra, còn những người khác, tiểu huynh tin rằng không ai nhận ra.
- Đại sư huynh, xin chớ...
- Thất sư đệ, không cần tranh luận, lời tiểu huynh nói ra thật hay giả, trong lòng sư đệ hiểu rõ, do đó tiểu huynh cần sư đệ làm một việc, vì an nguy của sư môn, và cũng là giúp tiểu huynh.
- Đại sư huynh cứ dạy, tiểu đệ có chết cũng không dám từ.
- Hay lắm! Có sư đệ giúp, tiểu huynh càng tin chắc và càng thêm dũng khí...
từ ngày mai sư đệ thay tiểu huynh ngầm theo dõi nhị sư đệ và cửu sư đệ, tốt nhất là hãy tiếp cận họ. Sư đệ là người ôn hòa, thường giao du với họ cũng vui vẻ. Ôi!
Đồng môn sư huynh đệ, vốn không nên dùng tâm cơ với nhau nhất là làm đại sư huynh như ta, thực không nên sai sư đệ như thế, bất quá ta không quên được chuyện cũ.
- Tiểu đệ minh bạch dụng tâm của đại sư huynh. Tuy tiểu đệ không xuất thân trong nhà thuộc giới giang hồ, nhưng mười năm nay đã

quen thuộc nghe nhìn chuyện trong giới giang hồ, tiểu đệ xin tận lực.
Hai sư huynh đệ về tới sơn trang, Tông Nhất Chí đã chạy ra nghênh đón :
- Đại sư huynh, thất sư huynh đi đâu về đó?
Sở Tiêu Phong hỏi :
- Có chuyện gì tiểu sư đệ?
- Thành sư thúc đang đi tìm nhị vị sư huynh.
Đổng Xuyên nói :
- Sư thúc ở đâu?
- Vẫn còn ở hoa sảnh đợi nhị vị sư huynh.
- Thế thì đi, chúng ta đi mau.
Hoa viên của Tông phủ rất lớn, một mặt là hoa viên, một mặt là nơi luyện võ, hoa sen nở dưới hồ, có một ngôi hoa sảnh hoa nở quanh năm cảnh thật kỳ thú.
Thành Trung Nhạc ngồi trên ghế đặt giữa hoa sảnh, y mới trên dưới ba mươi vẫn còn trung niên, mặt trắng tuấn tú thần thái an nhàn, nhưng lúc ấy y đang chau mày như có tâm sự gì khó nói.
Tông Nhất Chí dẫn hai sư huynh vào hoa sảnh vừa kịp kêu :
- Sư thúc, tiểu điệt đã tìm ra đại sư huynh và thất sư huynh rồi đây.
Đổng Xuyên và Sở Tiêu Phong vội cúi thân :
- Bái kiến sư thúc.
Họ tuy bối phận không như nhau nhưng tuổi tác cách biệt không nhiều, thường ngày vẫn cùng nhau đàm luận, Thành Trung Nhạc giơ tay mời :
- Các sư điệt tới đây ngồi.
Đối với vị sư thúc này, Đổng Xuyên và Sở Tiêu Phong không câu nệ như với thúc phụ thật nên bước tới rất tự nhiên ngồi xuống. Thành Trung Nhạc nói :
- Nhất Chí, dặn nhà bếp đem bình rượu và chút ít mồi nhắm, hôm nay sư thúc rất có hứng thú, ta muốn các ngươi uống với ta chén rượu.
Tông Nhất Chí lúng túng :
- Gia gia có dặn, trừ người hạ lệnh ra, bình thường không cho phép chúng điệt tử uống rượu.
Thành Trung Nhạc vui vẻ :
- Hôm nay khác, là do sư thúc bắt các ngươi uống, nếu gia gia ngươi trách tội, hãy để sư thúc này chịu cho.
Tông Nhất Chí vâng một tiếng chuyển thân đi ra. Nhìn theo Tông Nhất Chí đi xa, Đổng Xuyên hạ giọng hỏi :
- Sư thúc, có chuyện gì ư?

Thành Trung Nhạc nghiêm mặt gật đầu :
- Có chuyện này ta vốn không muốn cho các ngươi biết, nhưng không biết bàn với ai, việc này rất hệ trọng.
Sở Tiêu Phong hỏi :
- Sự việc trọng đại thế ư?
Thành Trung Nhạc nói :
- Lớn hay nhỏ có lẽ là do quan niệm mỗi người nhưng cũng có khả năng là quan hệ đến thanh danh Vô Cực môn chúng ta, sư phụ các ngươi là bậc anh hùng cái thế, không nên để người bị tổn thương đến như thế...
Đổng Xuyên và Sở Tiêu Phong đều ngẩn người kinh ngạc, hai người thực sự không nghĩ ra có chuyện gì mà Thành Trung Nhạc lại nói lời quan trọng đến thế.
Hai người đưa mắt nhìn nhau, Đổng Xuyên chầm chậm hỏi :
- Sự thực là chuyện gì?
Thành Trung Nhạc nói :
- Vừa qua canh hai đêm nay, các ngươi mang theo vũ khí, ám khí đến một dặm ngoài Nghênh Nguyệt sơn trang dưới gốc cây đa đợi ta.
Đổng Xuyên hơi giật mình :
- Sư thúc, cái này...
Thành Trung Nhạc cắt lời :
- Nếu sư phụ các ngươi biết đều do ta chịu trách nhiệm, các ngươi cứ yên tâm... Nhưng chuyện này không thể cho Nhất Chí đi theo, đợi chút nữa các ngươi hãy chuốc rượu cho nó say.
Sở Tiêu Phong có cảm giác câu chuyện này không tầm thường nên vội gật đầu :
- Được! Chúng điệt vâng lời sư thúc.
Trong lúc họ đàm đạo, Tông Nhất Chí đã mang rượu thịt đến, tửu lượng Tông Nhất Chí rất kém lại thêm bị ba người cố ý nài ép, chưa qua nửa giờ hắn đã say mèm. Sở Tiêu Phong đỡ Nhất Chí về phòng ngủ, ôm y lên giường rồi trở về chỗ ngủ của mình.
Nguyên là Đổng Xuyên, Sở Tiêu Phong và Tông Nhất Chí ba người cùng ngụ trong một phòng lớn, mỗi người ngủ một góc, nếu như Tông Nhất Chí không say, giữa đêm hai sư huynh có hành động gì đương nhiên không thể giấu được Tông Nhất Chí.
Canh hai vừa qua, Đổng Xuyên và Sở Tiêu Phong thay y phục đen phi hành đến dưới gốc cây đa, hai người không dám đi cùng lúc mà một trước một sau.
Đổng Xuyên nhìn lại Sở Tiêu Phong :

- Thành sư thúc chưa đến ư?
Bỗng nghe trên cành đa cao vọng xuống tiếng Thành Trung Nhạc đáp :
- Đổng Xuyên, Tiêu Phong, các ngươi mau lên đây với ta.
Đổng Xuyên hạ thấp giọng vui mừng :
- Sư thúc đã đến trước chúng ta rồi.
Chàng tức thì phi thân lên cao, ẩn thân vào đám cành lá rậm rạp của tàng cây đa. Thành Trung Nhạc ngồi trong một cành lá rậm, mặt xoay nhìn về phía Nghênh Nguyệt sơn trang. Đổng Xuyên hồi hộp hỏi :
- Sư thúc, sự thực có việc gì xảy ra?
Thành Trung Nhạc đáp :
- Các ngươi cứ tự nhìn ắt biết, nhớ lấy, bất cứ xảy ra chuyện gì cũng không được lên tiếng, cứ im lặng mà nhìn.
Đổng Xuyên càng hồi hộp :
- Sư thúc, việc này sao có vẻ bí ẩn quá?
- Ôi! Đúng vậy, đây là việc rất bí ẩn và rất bất ngờ, các ngươi cứ chú ý nhìn xem.
Đổng Xuyên và Sở Tiêu Phong ngồi hai bên Thành Trung Nhạc đưa mắt nhìn về phía Nghênh Nguyệt sơn trang. Chờ mãi hơn một khắc chẳng thấy có ai xuất hiện. Đổng Xuyên nhẫn nại không nổi hạ giọng nôn nóng :
- Sư thúc, sự thực là chúng ta chờ xem cái gì đây?
Thành Trung Nhạc nói :
- Nhẫn nại thêm một chút nữa, cứ cố chờ xem sao.
Sau một lúc nữa, quả nhiên họ nhìn thấy một bóng nhân ảnh phi hành đến.
Thành Trung Nhạc vội dặn :
- Cẩn thận, hạ thấp hô hấp.
Đổng Xuyên và Sở Tiêu Phong theo lời cố nín hơi thở. Thân pháp của người dưới kia cực mau, chớp mắt đã đến dưới gốc cây đa. Sau khi nhìn rõ người ấy, Đổng Xuyên và Sở Tiêu Phong cơ hồ muốn thất thanh bật kêu, nếu như không có lời dặn trước của Thành Trung Nhạc, e rằng hai chàng đã rơi xuống đất làm lễ bái kiến rồi. Đổng Xuyên từ từ quay đầu lại nhìn Thành Trung Nhạc. Thành Trung Nhạc nhè nhẹ lắc đầu ra ý Đổng Xuyên và Sở Tiêu Phong cứ nhịn hô hấp.
Tâm niệm Sở Tiêu Phong chuyển động nghĩ thầm :
- “Thần sắc của Thành sư thúc cho biết sự việc rất nghiêm trọng”.
Tuy vậy chàng vẫn không ngờ người đang đêm tìm đến đây là sư mẫu mà chàng muôn phần kính ngưỡng, thê tử của Chưởng môn Vô Cực môn, nữ hiệp Bạch Phong.

Thảo nào Thành Trung Nhạc không dám khinh dị xuất khẩu mà phải cho hai chàng tự mắt nhìn thấy. Tông phu nhân Bạch Phong sau khi đi tới dưới gốc đa, hốt nhiên đánh lên một mồi lửa giơ cao trong tay từ từ di động trên không.
Đổng Xuyên ngẩn người tự nghĩ :
- "Đây rõ ràng là ám hiệu, lẽ nào sư mẫu lại cần liên lạc với ai chăng?"
Trong thoáng chốc nghi niệm trùng trùng nổi lên trong lòng. Sau khi vẫy tay di động ánh lửa làm ám hiệu, Bạch Phong dựa vào gốc cây đa im lặng như có ý chờ đợi. Hoang dã u tịch vắng lặng, không nghe một âm thanh, với võ công cực cao của Bạch Phong, chỉ cần ba người thở mạnh một chút là bị phát giác liền, may mắn nhờ Thành Trung Nhạc dặn kỹ, hai chàng đã nín thở.
Có lẽ qua độ nửa khắc nữa, một nhân ảnh phi hành mau như gió cuốn đến, người ấy toàn thân mặc áo choàng đen, mặt cũng choàng khăn đen không cách nào nhìn rõ diện mục hắn.
Bạch Phong vội tiến lên nghênh đón hỏi :
- Các ngươi quyết định chưa?
Tên hắc y đáp :
- Chỉ cần biết ý kiến của phu nhân.
Bạch Phong thở dài :
- Thôi được, ta sẽ đi gặp mặt hắn.
Hắc y nhân nói :
- Tiểu nhân xin dẫn đường.
Hắn chuyển thân đi trước, hốt nhiên Đổng Xuyên xúc động mạnh, bụng muốn phi thân xuống ngay ngăn cản tên áo đen nọ, nhưng chàng bị Thành Trung Nhạc kéo lại.
Dưới kia hai người phi thân mau như gió cuốn, chỉ trong chớp mắt đã biến mất trong bóng đêm. Đổng Xuyên thở phào :
- Sư thúc, chúng ta có nên đuổi theo hay không?
Thành Trung Nhạc giọng cười đau khổ :
- Lần này là lần thứ hai ta nhìn thấy sư mẫu các ngươi ước hẹn với ngoại nhân, còn trước đây có bao nhiêu lần nữa ta không biết.
Sở Tiêu Phong hỏi :
- Sư thúc, với nội công thâm hậu của sư phụ, làm sao các hành động của sư mẫu mà qua mắt được người?
Thành Trung Nhạc đáp :
- Tiểu phong, ngươi đâu có biết, mấy đêm nay sư phụ ngươi đang bận tập luyện ?dạ quan?.
- Tập dạ quan ư?

- Phải, mỗi đêm đầu canh một người nhập tịnh thất tọa quan đến canh năm, hôm sau mới xuất quan, trong khoảng thời gian ấy, người hoàn toàn cách biệt với bên ngoài.
Đổng Xuyên hỏi :
- Vì sao sư phụ cần tọa dạ quan?
- Sư phụ ngươi đang luyện một loại công phu, ít nhất là phải mất ba tháng mỗi đêm đầu canh phải cần vào tịnh thất đến canh năm hôm sau mới ra khỏi.
Sở Tiêu Phong nóng lòng :
- Đại sư huynh, tiểu đệ cho rằng chuyện này phải được sư thúc báo cho sư phụ biết, nhưng việc trọng yếu trước mắt là chúng ta phải tìm hiểu xem sư mẫu đi gặp người nào, mục đích ra sao?
Đổng Xuyên gật đầu :
- Sư thúc, hiện tại chúng ta phải làm gì?
Thành Trung Nhạc đáp :
- Ta cũng chưa biết phương pháp xử lý ra sao nên mới dẫn các ngươi đến đây.
Nhẹ thở dài, vị sư thúc trẻ tuổi ấy nói tiếp :
- Tông Lãnh Cương phu nhân sư tẩu ta là người hiền thục, đối đãi trung hậu, trong ký ức của ta, bà là người đáng kính đáng phục, đại sư huynh ta chấn hưng được Vô Cực môn, quật khởi giang hồ tạo thành công nghiệp rực rỡ một phần lớn là có sự giúp đỡ của sư tẩu. Hiện tại tình hình lại xảy ra thế này, ta thật đau lòng.
Sở Tiêu Phong tiếp lời :
- Sư thúc, bốn năm năm nay sư phụ không hề bôn tẩu giang hồ, sư mẫu cũng suốt ngày chăm sóc trong sơn trang, nay lại có người tìm đến gặp sư mẫu mờ mờ ám ám, tiểu điệt cho rằng nguyên nhân ít nhất cũng xảy ra từ năm năm trở về trước.
Thành Trung Nhạc gật gật đầu :
- Từ khi sư tẩu và sư phụ các ngươi thành hôn, hai người vẫn kính trọng nhau như thuở ban đầu, sư tẩu đoan trang hiền thục, không thể nào lại có hành vi mờ ám.
Những lời ấy với vị trí Thành Trung Nhạc khả dĩ có thể nói được, còn Đổng Xuyên và Sở Tiêu Phong không dám tùy tiện phê bình. Trầm ngâm một lúc, Đổng Xuyên từ từ nói :
- Bất kể sự việc ra sao, chúng ta cũng phải tra cứu cho ra chân tướng.
Thành Trung Nhạc thở dài :
- Võ công của kẻ tìm sư tẩu ra sao, chúng ta còn chưa hiểu rõ nhưng chỉ cần nhìn thân pháp tên áo đen vừa rồi đã khó mà tưởng tượng,

tất nhiên kẻ tìm sư tẩu cũng là cao thủ thâm hậu, vả chăng võ công sư tẩu còn cao hơn cả chúng ta, chúng ta có đuổi theo tất sẽ bị phát hiện.
Sở Tiêu Phong gật đầu :
- Sư thúc nói rất có lý, có lẽ họ ước hẹn với nhau đã lâu rồi.
- Ta đã nghĩ nhiều về việc này, chỉ còn một cách là hai người cố giúp ta một tay mới được.
Đổng Xuyên và Sở Tiêu Phong cùng đáp :
- Các điệt tử tất nhiên cố gắng.
Thành Trung Nhạc trình bày kế hoạch và phân phối công việc cho hai sư điệt. Ngày thứ hai, sau giờ ngọ, Sở Tiêu Phong lặng lẽ âm thầm ra khỏi Nghênh Nguyệt sơn trang. Chàng đã chuẩn bị sẵn đem theo bộ y phục rách rưới, ra khỏi sơn trang xong, chàng thay đổi y phục rồi lấy đất bùn đất bôi lên mặt che giấu nét tuấn tú biến thành một người khác.
Sở Tiêu Phong đã biến thành một mục đồng ăn mặc rách rưới mặt mũi lấm lem, chàng may mắn tìm được một con trâu thả hoang, leo lên mình trâu. Sở Tiêu Phong giục trâu đi tới, đó chính là phương hướng mà đêm qua Tông phu nhân Bạch Phong đi theo tên áo đen bịt mặt.
Một mình cỡi trâu trên đồng vắng, Sở Tiêu Phong đi tới lúc hoàng hôn, chàng đã đi qua sáu bảy dặm mà vẫn chưa phát hiện ra vật gì khả nghi, ngẩng đầu nhìn lên chàng thấy vách núi đã chặn đường bèn quanh ngang rẽ đi tiếp.
Đó là một đoạn nhai dài độ trên dưới năm mươi trượng, tuy sườn núi không quá cao, nhưng vách đá dựng đứng như bút cực kỳ hiểm trở. Vách dài trơn trượt không hề mọc được bất cứ loài cây cỏ gì, nhưng tại giữa vách núi có một tảng đá như mọc ngang ra một cách đột ngột.
Sở Tiêu Phong động tâm nghĩ thầm :
- “Đứng trên vách núi này tầm mắt nhìn xa rất rộng, tất cả cảnh vật đều thấy rõ, nếu ta ẩn núp ở sau tảng đá kia có thể giám sát được toàn cảnh”.
Tâm niệm đã quyết, chàng cởi áo tơi đặt trên lưng trâu giấu kín con trâu hoang ấy, chàng leo lên đỉnh vách đá, chung quanh vắng lặng, chàng bèn thi triển “Bích Hổ công” vọt thân lên mười trượng ẩn thân vào sau tảng đá mọc ngang lưng chừng vách đá.
Tảng đá ấy chu vi hơn trượng, sau lưng nó là một khoảng bằng phẳng có thể nằm hoặc ngồi được ba bốn người, trừ leo lên đỉnh mới nhìn xuống thấy chứ ở hai bên hoặc chính diện không thể nào nhìn

thấy được người ẩn thân sau tảng đá.
Trăng sao ẩn hiện, trời đã hoàn toàn tối. Phía Nghênh Nguyệt sơn trang đã thấp thoáng lên đèn, phía đông mặt trăng tròn vành vạnh sáng rực từ từ mọc.
Đêm nay là đêm trăng sáng, vào lúc canh ba, dĩ nhiên ánh trăng chiếu rọi khắp nơi. Có nhiều tiếng chân vội vã vọng đến phá tan sự tĩnh mịch nơi sơn dã. Sở Tiêu Phong ngưng mắt nhìn tới chỉ thấy đường hẻm quanh qua vách núi đã hiện ra một cái kiệu, trừ hai phu khiêng kiệu, đằng sau còn có bốn hán tử võ phục đeo đao mặc một loại y phục đen tuyền và cả hai phu khiêng kiệu cũng mặc quần áo đen.
Kiệu cũng sơn màu đen, nếu không có ánh trăng sáng rực thì y phục ấy, kiệu ấy sẽ được bóng đen che giấu khó mà nhìn rõ được, may thay đêm nay trăng sáng như ban ngày.
Kiệu dừng lại trước vách đá, chính lại vô tình đối diện với tảng đá lớn nằm lưng chừng bên trên. Màn kiệu vén hơi động đối diện với Nghênh Nguyệt sơn trang, bốn tên hán tử đeo đao đứng phân ra hai bên kiệu còn hai tên phu kiệu đứng đằng sau như có ý bảo vệ người trong kiệu.
Sau khi kiệu dừng chẳng có ai lên tiếng, cảnh sơn dã lại khôi phục sự yên tĩnh. Rất hiển nhiên, đây là một cuộc hẹn.
Sở Tiêu Phong tập trung hết tinh thần nhìn xuống. Về hướng Nghênh Nguyệt sơn trang có bóng người phi hành như gió cuốn đến, thân pháp thần bí.
Nhân ảnh ấy dừng trước kiệu độ hai trượng, thân hình nhỏ nhắn ấy chính là sư mẫu Bạch Phong. Sở Tiêu Phong rung động toàn thân nghĩ thầm :
- “Quả nhiên sư mẫu lại tìm đến”.
Chàng hít một hơi chân khí, ngưng tụ tinh thần theo dõi.
Chỉ nghe trong kiệu vọng ra âm thanh lạnh lẽo :
- Đa tạ.
Tiếp đó lại ra lệnh, vẫn lạnh lẽo không kém :
- Dâng trà.
Hai hán tử áo đen bên hữu mang từ trong kiệu ra một chén trà thơm dâng lên, Bạch Phong nhận chén trà nhấm một ngụm nhỏ :
- Đa tạ.
Người trong kiệu nói :
- Lần này là lần gặp mặt thứ bảy của chúng ta, hy vọng trong đêm nay chúng ta sẽ đạt được một kết quả cuối cùng.
Bạch Phong từ từ đặt chén trà xuống đáp :

- Mỗi đêm thanh vắng ta đến đây gặp gỡ các hạ thực đã trái với đạo làm vợ, xin tha thứ đêm mai ta không thể đến nữa.
Tiếng người trong kiệu vang lên :
- Vì vậy đêm nay chúng ta phải có kết luận.
Nghe khẩu khí của hai người, hiển nhiên là những người có quen biết từ trước. Bạch Phong có phần khẩn nài :
- Nếu các hạ nhớ tình cố hựu, hy vọng các hạ nên nhường một bước, chuyện đã qua hai mươi năm rồi sao không cho nó qua luôn.
Người trong kiệu nói :
- Nếu tại hạ bỏ qua được, tại hạ còn đến đây tìm phu nhân làm gì?
Bạch Phong đau khổ :
- Tuổi thanh xuân của ta đã qua, mái tóc hồ bạc, đâu còn là Bạch Phong khi xưa nữa?
- Tại hạ biết chứ, thời gian đâu chỉ mang đi thanh xuân của phu nhân, đến tóc của tại hạ cũng đã bạc nhiều.
- Con trai ta đã mười tám tuổi.
Người trong kiệu nói :
- Nếu tại hạ lấy vợ e rằng cũng đã có cháu bồng.
Bạch Phong khổ sở :
- Các hạ bức bách ta như vậy làm sao còn có gì để nói nữa?
- Tại hạ chỉ cần một câu đáp, bằng lòng hay cự tuyệt?
Bạch Phong nhăn mặt :
- Ta không thể bằng lòng.
- Tức là cự tuyệt?
- Ta... Ta...
Tiếng người trong kiệu càng lạnh :
- Tại hạ muốn tự tai nghe hai tiếng cự tuyệt của phu nhân rồi tại hạ mới hạ thủ được.
Bạch Phong gào lên run giọng :
- Hãy thả lão nhân gia ra, ta có thể khoanh tay đợi chết.
Người trong kiệu thở dài :
- Tại hạ muốn là muốn Bạch Phong vẫn còn cười còn nói được, tại hạ đợi hai mươi năm đâu phải một xác chết.
- Nhưng cách làm của các hạ khác nào bức tử ta?
- Phu nhân xin hiểu rõ, nếu phu nhân chết cũng không thể giải quyết được gì mà còn làm sự việc xấu thêm.
- Các hạ nói, dù ta có chết các hạ cũng không tha họ?
Người trong kiệu âm thanh lạnh giá :
- Tại hạ không hy vọng đổ máu và cũng chẳng hy vọng có ai bị chết, nhưng nếu đã đổ một giọt máu thì sẽ tiếp tục đổ một suối máu, nếu

như có một người chết tất có thể chết nhiều người hơn nữa.
Bạch Phong nhè nhẹ thở ra :
- Chúng ta đều là những người trung niên cả rồi, lẽ nào cứ nhất định để việc thảm xảy ra?
Đột nhiên người trên kiệu phát ra chuỗi cười thê lương :
- Đúng vậy, chúng ta đều đã trung niên, phu nhân đã có hai mươi năm sống hạnh phúc, hãy cho tại hạ có phần...
Bạch Phong bật đứng thẳng lên :
- Ngươi... Ngươi coi ta là loại người nào?
- Là người khiến tại hạ hai mươi năm không thể quên, hai mươi năm ấy tại hạ cố nhịn đau khổ, tập luyện võ công chỉ đợi tới hôm nay, tại hạ cần đoạt lại phu nhân trong tay Tông Lãnh Cương.
Bạch Phong nói :
- Các hạ nhất định làm việc ngông cuồng ấy?
- Bạch Phong, lệnh tôn võ công như thế nào đại khái phu nhân cũng biết và tại hạ không hề ám toán, thủ đoạn thế mà vẫn bắt giữ được lệnh tôn, tại hạ không tin võ công Tông Lãnh Cương mà lại thắng được lệnh tôn.
- Thực lực Vô Cực môn rất lớn so với một mình gia gia ta khác hẳn, gia gia ta tuy võ công rất cao nhưng dù sao cũng chỉ là một người...
- Tại hạ cũng có khá nhiều thuộc hạ theo đến đây, nhưng nếu Vô Cực môn không liên thủ quần dạ, tại hạ sẽ không cần chúng xuất thủ giúp tại hạ, biện pháp tốt nhất là Tông Lãnh Cương đường đường chính chính quyết đấu với tại hạ.
Tại hạ chết, các người cứ yên tâm sống như cũ, nhưng Tông Lãnh Cương chết thì cũng đã sống với phu nhân hai mươi năm rồi đâu còn gì ân hận nữa.
Khẩu khí của hắn rõ ràng chẳng coi một người nổi danh giang hồ được mọi người trọng vọng là Tông Lãnh Cương vào đâu. Bạch Phong thở dài :
- Gia gia hiện nay ra sao rồi?
- Gia gia phu nhân hiện nay rất khỏe, không hề thụ thương cũng chẳng hề mất võ công, chỉ vì tính tình cứng cỏi gan lì nên bị tại hạ điểm mấy huyệt đạo.
Bạch Phong van cầu :
- Ta có thể gặp người được không?
- Có thể, bất quá, người ở xa đây hơn mười dặm, chứ tại hạ không mang đến đây.
- Xa mười dặm ư?
- Nơi này có kiệu, lại có hai kiệu phu cũng là người giang hồ, chúng

có sức mạnh thêm phu nhân vào kiệu cũng chẳng sao?
- Ngồi chung kiệu với các hạ ư?
- Đúng, phu nhân không dám?
- Đúng là không dám, các hạ biết rồi ta đã là Tông phu nhân.
Người trong kiệu tiếp lời :
- Nào ngờ Bạch Phong cô nương khi xưa không sợ trời không sợ đất, bây giờ lại trở thành nho nhã thế.
- Quá khứ và hiện tại hoàn toàn khác nhau, khi xưa ta là Bạch Phong, hiện tại ta là thê tử của Tông Lãnh Cương, nữa đêm ta ra đây gặp các hạ đã là quá đáng, làm sao còn dám ngồi chung kiệu với các hạ?
- Phu nhân không muốn đi gặp gia gia sao?
- Muốn lắm, nhưng không phải với bất cứ giá nào, đã nhiều đêm nay ta ra đây gặp các hạ, Lãnh Cương đều chưa biết.
Người trong kiệu cười một tiếng hỏi tiếp :
- Vì sao phu nhân không cho y biết?
- Ta không muốn trượng phu ta và các hạ phải động thủ với nhau, nhưng bây giờ cơ hồ ta không còn cách nào khác.
- Bạch Phong, phu nhân tưởng rằng với mấy chiêu “Thanh Bình kiếm pháp” thì đã đáng là đối thủ của tại hạ sao?
- Hừ! Chớ ngông cuồng khinh thường Lãnh Cương, các hạ khổ luyện hai mươi năm cũng chưa chắc địch lại trượng phu ta đâu.
- Cứ thử chờ đấy, trong vòng năm chiêu tại hạ sẽ cho y đổ máu chết ngay trước mặt phu nhân.
Thanh âm hai người nói chuyện rất lớn, Sở Tiêu Phong ẩn thân sau tảng đá nghe rõ từng câu từng tiếng, chàng nghẹn giọng vì tức giận nhưng cố kềm chế, lúc này nơi này chưa phải là lúc chàng lộ diện. Bất quá, Sở Tiêu Phong cảm thấy đêm nay ẩn thân ở đây thực có giá trị, ít ra là cũng rửa sạch ngộ nhận cho sự trong sạch của sư mẫu chàng. Thành Trung Nhạc tuy chưa trực tiếp nói gì nhưng cứ theo thần sắc và ngữ khí sư thúc tỏ ra đau khổ nghi ngờ sư tỷ. Sự thực khi mới nghe những tin ấy, Đổng Xuyên và Sở Tiêu Phong cũng không tránh khỏi nghi ngờ sư mẫu, nhưng bây giờ chàng đã nhẹ người, chàng biết tuy sư mẫu gặp gỡ cố nhân vào lúc nửa đêm nhưng không hề có gì vượt ngoài lễ giáo, bị kẻ địch uy hiếp mà vẫn phản bác nghiêm khắc.
Chợt nghe Bạch Phong thở dài một tiếng :
- Giữa hai chúng ta đây đúng là không còn có biện pháp nào khả dĩ được nữa ư?
- Bạch Phong, tại hạ vốn tưởng lần gặp đêm nay là có thể được mọi

việc của chúng ta, nào ngờ phu nhân vẫn giữ tình thâm với Lãnh Cương, đến sự sinh tử của gia gia cũng còn coi nhẹ.
- Lẽ nào các hạ thật muốn giết gia gia ta?
- Nếu nói về oán hận, tại hạ có thể giết cả phu nhân, huống gì là lão nhân ấy?
Bạch Phong biến sắc :
- Các hạ... các hạ...
Người trong kiệu cười gằn hai tiếng, cắt đứt lời Bạch Phong :
- Phu nhân nghe đây, người cứu thân phụ phu nhân chỉ có một mình phu nhân, có thể cứu Tông Lãnh Cương và Vô Cực môn cũng chỉ có một mình phu nhân, bất luận phu nhân nghĩ gì, phu nhân cũng phải chấp nhận điều kiện của tại hạ.
- Hãy nói lại lần nữa các hạ muốn gì ở ta?
- Tại hạ không sợ có ai nghe, nói lại lần nữa cũng chẳng sao...
Hắn hơi dừng một chút rồi tiếp :
- Tại hạ muốn phu nhân đi theo tại hạ, toàn tâm toàn ý theo tại hạ, tại hạ sẽ tha phụ thân phu nhân, và sẽ buông tha cho Tông Lãnh Cương, buông tha tất cả Vô Cực môn.
- Dù ta có bằng lòng, Lãnh Cương cũng không thể bằng lòng.
Sở Tiêu Phong ẩn thân sau tảng đá chấn động trong lòng :
- Sau khi sư mẫu xuất hiện nhất định giữ khí tiết, uy võ bất khuất, sao đột nhiên lại thay đổi?
Bạch Phong từ từ rút ra một lưỡi trủy thủ sáng loáng rồi nói :
- Nếu như ta tự sát ở đây, các hạ có buông tha cho Lãnh Cương và Vô Cực môn không?
Người trong kiệu gằn giọng :
- Không, tại hạ sẽ giết thân phụ phu nhân trước rồi sẽ tìm Tông Lãnh Cương quyết đấu sinh tử, trừ phi y giết được tại hạ, nếu không tại hạ sẽ hủy diệt Vô Cực môn.
Bạch Phong cười giọng đau khổ :
- Thôi được, nếu ta chết cũng không giải quyết được gì, xem ra chỉ còn cách bảo cho Lãnh Cương biết việc này.
- Bạch Phong, tại hạ chưa hãm hại Vô Cực môn vì tại hạ còn nhớ tới tình quen biết của chúng ta, nếu như không có chút tình cố cựu ấy, Vô Cực môn đã bị tại hạ hủy diệt từ lâu rồi.
- Các hạ tự tin như vậy?
- Tại hạ hành động đường đường chính chính, chỉ vì muốn buộc Tông Lãnh Cương phải giao lại phu nhân cho tại hạ.
- Đủ rồi, chúng ta khỏi cần nói thêm nữa.
- Cho phu nhân thêm cơ hội, canh ba ngày mai, phu nhân hãy đem

Lãnh Cương đến đây, tại hạ muốn dùng võ công quyết sinh tử với y.
- Có cần phải dẫn theo đệ tử Vô Cực môn không?
- Không cần, tại hạ chỉ cho phép hai người phu thê phu nhân mà thôi.
Bạch Phong gật đầu :
- Hay lắm, ta chấp thuận, ngày mai ta sẽ đem Lãnh Cương cùng đến.
- Nhớ đó, qua canh ba, tại hạ không chờ nữa.
- Ta đã chấp thuận, nhất định sẽ giữ lời.
- Sau canh ba tại hạ quay về, việc đầu tiên là sẽ giết Bạch Mai.
Bạch Phong cố nén nước mắt, lạnh nhạt mỉm cười :
- Ta hiểu rồi!
Bà chuyển thân phi hành đi mất. Đợi bóng bà mất hẳn, người trong kiệu cũng hạ lệnh quay về, đêm tối lại khôi phục sự tĩnh mịch vốn có của nó. Sở Tiêu Phong cố kềm chế, đợi một lúc nữa mới lặng lẽ xuống núi, cởi bộ áo quần rách rưới phi hành về Nghênh Nguyệt sơn trang.
Dưới gốc cây đa đã có hai người đợi chàng, là Thành Trung Nhạc và Đổng Xuyên. Lúc ấy trời chưa tới canh năm. Không đợi Thành Trung Nhạc hỏi, Sở Tiêu Phong đã nói trước :
- Sư mẫu về rồi.
Thành Trung Nhạc “ồ” một tiếng :
- Đêm nay sư tỷ về có sớm hơn một chút.
Đổng Xuyên nóng ruột hỏi :
- Sư đệ đã nhìn thấy những gì?
Sở Tiêu Phong đáp :
- Chúng ta đã hiểu lầm sư mẫu.
Thành Trung Nhạc ngẩng mặt :
- Hiểu lầm ư? Là chuyện thế nào?
Sở Tiêu Phong thở dài, thuật lại mọi chuyện. Thành Trung Nhạc kêu lên :
- Có chuyện ấy ư? Người trong kiệu tên là gì?
Sở Tiêu Phong đáp :
- Hắn chẳng nói tên họ gì cả, sư mẫu cũng chẳng gọi tên hắn là gì.
Đổng Xuyên gằn giọng :
- Nhất định sư phụ cũng biết tên ấy.
Sở Tiêu Phong nói :
- Đại sư huynh, dù sư phụ biết nhưng ai trong chúng ta dám hỏi người?
- Phải rồi, trừ khi sư mẫu nói ra, chẳng ai dám nói với sư phụ về chuyện này.
Sở Tiêu Phong quay sang Thành Trung Nhạc :

- Sư thúc, sư mẫu có hẹn với người trong kiệu canh ba đêm mai vì tính mệnh của Bạch lão thái gia, tiểu điệt tin chắc sư mẫu không bao giờ sai hẹn.
Đổng Xuyên thở dài :
- Như vậy thì sư mẫu tất cần báo với sư phụ về chuyện này.
- Nhưng vấn đề là sư phụ đang luyện tập công phu "dạ quan", không biết ngày mai là ngày người viên mãn chưa?
Thành Trung Nhạc nói :
- Tiêu Phong, ý ngươi nói là sư mẫu ngươi không dám báo với sư phụ ngươi?
Tiêu Phong đáp :
- Tiểu điệt đúng là có nghĩ như thế, tiểu điệt rất lo sư mẫu lại đơn độc đến nơi hẹn.
Đổng Xuyên ngần ngại :
- Ý của sư thúc là...
Thành Trung Nhạc tiếp lời :
- Ta sẽ đi đến hẹn, ta thay sư huynh và sư tẩu ta đi đến hẹn.
Đổng Xuyên vội kêu :
- Sư thúc, có chuyện gì đệ tử phải chịu trách nhiệm, còn có các đệ tử Vô Cực môn, chuyện này chỉ có sư điệt là trách nhiệm lớn nhất.
Sở Tiêu Phong cũng xen vào :
- Sư thúc, tên trong kiệu kia có rất nhiều trợ thủ, vô luận thế nào sư thúc cũng không thể đi một mình được.
Đổng Xuyên nói :
- Sư thúc, chuyện này quan hệ trọng đại, chúng ta không thể chủ trương mà nên bẩm báo với sư phụ đợi lệnh định đoạt.
Sở Tiêu Phong nói :
- Đại sư huynh nói rất đúng, chuyện này xảy ra quan hệ tới sự tồn vong của tất cả Vô Cực môn, chúng ta tự ý chủ trương có thể xảy ra lỗi lầm lớn.
Thành Trung Nhạc trầm ngâm một lúc, nói :
- Sau khi trời sáng, ta sẽ gặp sư tẩu trước yêu cầu bà báo với sư huynh.
Ngừng lại một lúc, vị sư thúc tiếp lời :
- Chuyện này hãy tạm giấu Tông Nhất Chí.
Đổng Xuyên và Sở Tiêu Phong cùng cúi thân vâng lời.
Trời sáng chưa lâu, Thành Trung Nhạc đến hậu viện, Bạch Phong và Tông Lãnh Cương đang ngồi dùng điểm tâm. Tông Lãnh Cương đứng bật dậy đón tiếp sư đệ :
- Trung Nhạc, sao dậy sớm thế, ngồi xuống đây ăn chút gì với chúng

ta nhé.
Thành Trung Nhạc quay đầu nhìn Bạch Phong rồi nghiêng thân :
- Xin ra mắt sư tẩu.
Bạch Phong thản nhiên như không có gì xảy ra, mỉm cười :
- Sư đệ, mời ngồi.
Bà tự tay rút đũa đặt trước mặt Trung Nhạc, vẫn cười :
- Trung Nhạc, cứ ăn tự nhiên.
Thành Trung Nhạc vốn có nhiều lời muốn nói nhưng thấy Bạch Phong vẫn ung dung tự tại lại đành yên lặng. Tông Lãnh Cương buông đũa xuống cười nói :
- Trung Nhạc, cứ từ từ ăn, ta no rồi, đi một chút sẽ quay lại, hai tháng nay huynh đệ chúng ta không có dịp hàn huyên với nhau, hôm nay chúng ta nói chuyện một lúc nhé!
Thành Trung Nhạc đứng lên cung kính :
- Sư huynh xin cứ tự nhiên.
Tông Lãnh Cương cười tươi đứng dậy ra đi, đợi sư huynh đi xa, Thành Trung Nhạc mới hạ thấp giọng :
- Sư tẩu, mấy đêm nay vào canh ba, sư tẩu đi gặp người nào vậy?
Bạch Phong biến sắc mặt :
- Sao sư đệ biết?
- Tiểu đệ vẫn tuần tra ngoài trang, vô tình phát hiện sư tẩu, người ấy...
Bạch Phong lắc đầu :
- Sư đệ, không cần nói nữa, về việc này đừng để cho sư huynh ngươi biết.
- Sư tẩu, chuyện ấy có quan hệ với sự sinh tử tồn vong của Vô Cực môn, sư huynh thân là Chưởng môn nhân, vì sao không thể cho biết?
Bạch Phong hoảng hốt, hai mắt nhìn thẳng vào mặt Thành Trung Nhạc, trầm tư một lúc lâu mới hỏi lại :
- Sư đệ biết ít hay nhiều?
- Tiểu đệ chỉ biết chút ít, chuyện này không phải là chuyện của một mình sư tẩu và cũng không là chuyện của một mình sư huynh, chuyện này quan hệ tới tất cả Vô Cực môn, vì vậy tiểu đệ cả gan cầu xin sư tẩu hãy báo cho sư huynh biết.
Bạch Phong nghiêm giọng :
- Không nên nói, sư đệ, một chút nữa ta sẽ tìm sư đệ thương lượng về cách đối phó.
Bỗng nghe có thanh âm Tông Lãnh Cương vọng đến :
- Có chuyện gì? Sợ ta biết ư?

Lời vừa dứt người đã tiến vào đại sảnh. Bạch Phong, Thành Trung Nhạc đưa mắt nhìn nhau, trong nhất thời hai người á khẩu không thốt nên lời. Sắc mặt Tông Lãnh Cương vẫn bình hòa đưa mắt nhìn sang Thành Trung Nhạc hỏi tiếp :
- Trung Nhạc, nói đi có chuyện gì?
Thành Trung Nhạc ấp úng :
- Cái ấy... cái ấy...
Tông Lãnh Cương hơi mỉm cười đưa mắt quay lại Bạch Phong :
- Bạch Phong có lẽ Trung Nhạc không tiện nói, phu nhân hãy nói cho ta biết đi.
Bạch Phong trấn tĩnh :
- Thiếp... Lãnh Cương, cũng chẳng có gì quan trọng.
Tông Lãnh Cương mỉm cười :
- Phu nhân, phải chăng có một bằng hữu cố cựu đến tìm chúng ta?
Bạch Phong lúng túng :
- Thì ra...
Tông Lãnh Cương vẫn cười bình tĩnh :
- Ta còn biết bằng hữu ấy là Long Thiên Tường.
Bạch Phong ngạc nhiên :
- Làm sao phu quân biết được, hắn có nói chỉ thông báo cho một mình muội biết.
- Mấy hôm nay, phu nhân mỗi đêm canh ba đều ra ngoài đến canh năm mới về, thật là khổ, Long Thiên Tường phí mất hai mươi năm khổ công đâu thể đến đó mà bỏ đi, phu nhân, về chuyện ấy, phu nhân không cần phải van nài hắn.
- Làm sao phu quân biết được?
- Mấy năm nay ta có phần sơ ý, lão Lục coi ngựa bị bạo bệnh vong tử, quanh Nghênh Nguyệt sơn trang đây có ẩn nhiều kỳ nhân giang hồ ẩn cư mà ta chẳng biết chút gì, nghĩ cho kỹ ta đã sơ ý lầm lỗi nhiều.
- Lãnh Cương, phu quân bảo với muội là bận luyện dạ công, lẽ nào toàn là nói dối?
- Nói thật đấy, bất quá, có một điều ta không nói rõ, trước đây ba ngày, công phu ta đã viên mãn, đó là lúc vào lúc canh tư, khi ta trở về định báo cho phu nhân nhưng không biết phu nhân đã đi đâu mất.
- Vì sao phu quân không hỏi muội?
- Ta đi tìm phu nhân một lúc không thấy phu nhân nhưng lại gặp Thành Trung Nhạc đang đứng ngẩn ngơ, khi ta định gọi y, sợ y nhìn thấy ta vội ẩn thân, ta không tiện lên tiếng, có lẽ vì trong lòng kích động nên không phát giác ra ta ở sau lưng, ta nghe y lẩm bẩm tự nói

việc ấy quyết không thể cho ta biết, y muốn tự đảm nhiệm lấy. Ta đành quay về phòng luyện công. Hai ngày hôm sau ta đều hy vọng phu nhân cho ta biết, nhưng phu nhân thấy ta lại cứ làm ra vẻ chẳng có chuyện gì, phu thê chúng ta lúc nào cũng tương kính, phu nhân không nói, ta cũng không tiện hỏi, chỉ còn cách tự mình tra cứu.
- Phu quân đã gặp Long Thiên Tường?
- Tối hôm qua, ta đã ra đi từ canh hai, ẩn thân sau tảng đá lớn lưng chừng vách núi nghe rõ những lời đàm thoại của phu nhân và hắn, phu nhân, ta rất cảm động.
Bạch Phong nói :
- Lãnh Cương, muội đã biết võ công của hắn, muội không muốn phu quân quyết đấu với hắn.
- Ta biết nỗi khổ tâm của phu nhân, bất quá, sư đệ nói cũng không sai, hắn không phải chỉ đối phó với chúng ta, mà hắn còn đối phó với cả Vô Cực môn, ta có thể nhẫn nhục nhưng không thể không lo cho Chưởng môn, và cũng không thể lo cho an nguy của nhạc phụ.
Bạch Phong buồn bã thở dài, hai hàng nước mắt ấm ức tuôn rơi :
- Lãnh Cương, muội rất ân hận là đã có lỗi với phu quân.
- Phu nhân không có lỗi, Bạch Phong, chúng ta là những kẻ giang hồ, chỉ cần không thẹn với trời, hổ với đất, phu nhân tuy là hiền thê của ta...
Tông Lãnh Cương vỗ nhè nhẹ lên vai Bạch Phong, nói tiếp :
- Phu nhân, phu nhân chẳng có lỗi gì với ta, nhưng ta rất thẹn với nhạc phụ lão nhân gia, bất kể thế nào, ngày mai chúng ta phải tìm cách cứu nhạc phụ về.
Bạch Phong gượng cười :
- Lãnh Cương, cứu không được đâu, Long Thiên Tường đã cố tạo thành gió tanh mưa máu, và muội đã tốn quá nhiều lời hy vọng hắn thay đổi tâm ý nhưng đều vô ích.
- Ta biết, chúng ta không thể thuyết phục hắn, xem ra chỉ còn cách quyết đấu.
- Hắn có nói lần này hắn mang theo rất đông trợ thủ, nhưng cuộc hẹn đêm mai hắn chỉ chấp thuận cho chúng ta đi hai người.
Tông Lãnh Cương an nhàn :
- Đủ rồi, ta và phu nhân...
Thành Trung Nhạc vội xen lời :
- Không được, đại sư huynh, sư huynh đã nói đây là chuyện của cả Vô Cực môn, chúng ta có thể đem hết đệ tử theo quyết đấu một trận sinh tử với chúng.
Tông Lãnh Cương gật đầu :

- Không sai, bất quá phụ thân của đại tẩu ngươi còn ở trong tay chúng, chúng ta tuy có thể ác đấu một trận, nhưng không thể bảo chứng chúng không dám sát hại lão nhân gia.
- Ý của đại ca thế nào?
- Ý của ta là chỉ ta và đại tẩu ngươi ra đi, thế cũng đủ ứng phó rồi.
- Đại sư huynh, tiểu đệ tin sư huynh có thể đối phó với Long Thiên Tường, tuy nhiên có luyện võ công hai mươi năm tiểu đệ vẫn tin sư huynh đủ sức đối phó hắn, nhưng hắn đem theo quá đông trợ thủ, nếu chỉ có sư huynh và sư tẩu, làm sao có thể đối phó nếu chúng cùng tấn công?
- Sư đệ, chúng ta không thể mạo hiểm dốc hết toàn lực.
Thành Trung Nhạc cúi đầu :
- Đại sư huynh, tiểu đệ xin tạ lỗi với sư huynh trước.
Tông Lãnh Cương mỉm cười :
- Về chuyện gì?
Thành Trung Nhạc đột nhiên đứng dậy khoanh quyền bái Bạch Phong :
- Đại tẩu, xin tha tội cho tiểu đệ.
Đột nhiên y quỳ hẳn xuống đất, Bạch Phong cả kinh vội vàng đưa tay đỡ Thành Trung Nhạc lên :
- Sư đệ, như vậy là ý gì, mau mau đứng lên.
Thành Trung Nhạc nói :
- Đại tẩu, nếu đại tẩu không tha thứ cho tiểu đệ, tiểu đệ không dám đứng dậy.
- Ta hiểu rồi, tiểu sư đệ mau đứng lên, hảo ý của ngươi, có lẽ hành động của sư đệ là chỉ muốn chứng thực sự trong sạch của ta?
Thành Trung Nhạc đứng dậy, kể lại cặn kẽ chuyện theo dõi đêm qua rồi tiếp :
- Đại ca, xin đừng trách phạt Đổng Xuyên và Sở Tiêu Phong, tất cả đều do chủ ý của tiểu đệ, họ không dám cãi lời tiểu đệ mà thôi.
Tông Lãnh Cương thở dài :
- Sư đệ, hãy yên tâm, ta không trách phạt chúng đâu, lẽ ra ta còn phải cảm tạ sư đệ đã giúp ta khảo nghiệm bản lãnh của chúng nữa.
- A! Tiểu đệ chưa hiểu rõ ý sư huynh xin được chỉ giáo.
- Lần này sư đệ dẫn theo Đổng Xuyên và Sở Tiêu Phong theo dõi sư tẩu chứng tỏ sư đệ cũng có mắt nhìn người, cũng lần này Tiêu Phong biểu lộ được cơ trí. Đổng Xuyên biểu lộ được sự thận trọng, sư đệ biểu lộ được tài năng lãnh đạo, chứng minh Vô Cực môn chúng ta còn tiềm lực, ta cũng được an ủi rất nhiều.
Bạch Phong vội tiếp :

- Lãnh Cương, chàng có dự định gì, chỉ còn một ngày, chúng ta cũng nên an bài cho kỹ.
Tông Lãnh Cương trầm ngâm một lúc rồi nghiêm mặt :
- Phu nhân, theo ta chuyện này vô luận ra sao không thể để liên lụy tới tất cả mọi người.
Bạch Phong gật gù, còn Thành Trung Nhạc lại lắc đầu :
- Sư huynh, e rằng không dễ gì.
Tông Lãnh Cương hỏi lại :
- Sư đệ nói vậy là sao?
Thành Trung Nhạc đáp :
- Đổng Xuyên, Tiêu Phong đều đã biết chuyện và cũng có tham dự phần nào, nếu không cho chúng cùng đi, e rằng không thể.
Tông Lãnh Cương thở dài :
- Đây là ân oán riêng của ta và sư tẩu ngươi, tại sao lại kêu tất cả Vô Cực môn vào?
- Sư huynh, nhưng chúng muốn đối phó với tất cả Vô Cực môn, chỉ cần một điểm ấy, tất cả đệ tử Vô Cực môn đều có bổn phận phải tham gia.
- Sư đệ có nghĩ tới tính mạng phụ thân của đại tẩu ngươi vẫn còn nằm trong tay chúng?
- Tiểu đệ có biết, điều đó chứng minh tâm địa hiểm ác của Long Thiên Tường.
- Hắn đã cho đại tẩu ngươi biết không chấp thuận chúng ta đến đông người, chỉ chấp thuận hai người là ta và đại tẩu ngươi đến nơi hẹn.
- Chưởng môn sư huynh, tên Long Thiên Tường ấy tâm địa hung ác, chúng ta cần gì nói tới đạo nghĩa võ lâm với hắn.
- Ý của sư đệ là...
- Ý của tiểu đệ là việc dùng binh không trừ sự gian trá, chúng ta cũng nên dùng một chút thủ đoạn.
- Thủ đoạn ra sao?
Thành Trung Nhạc nói ra kế hoạch. Tông Lãnh Cương hơi mỉm cười :
- Sư đệ, thì ra sư đệ đã an bài hết cả rồi.
- Tiểu đệ lạm quyền, xin Chưởng môn sư huynh tha tội.
Tông Lãnh Cương quay đầu, nhìn Bạch Phong :
- Còn ý phu nhân ra sao?
Bạch Phong thưa :
- An bài của sư đệ khá lắm, Long Thiên Tường đến đây là có chuẩn bị sẵn tất phải là kế hoạch cực ác độc, chúng ta cũng chẳng cần quá quân tử.

Tông Lãnh Cương trầm ngâm một lúc lâu rồi nói :
- Sư đệ, phu nhân, mấy ngày hôm nay ta có một cảm giác rất kỳ quái, cứ sợ rằng Nghênh Nguyệt sơn trang chúng ta xảy ra đại biến.
Thành Trung Nhạc tiếp lời :
- Đại sư huynh, Long Thiên Tường đã bắt giữ phụ thân sư tẩu Bạch lão tiền bối, rồi tìm đến đây, tự nhiên muốn làm một chuyện lớn chấn động võ lâm.
Tông Lãnh Cương khẽ thở dài :
- Sư đệ, có lẽ chuyện không thế mà thôi đâu, ta không nhìn thấy thi thể của lão Lục giữ ngựa nhưng ta biết lão đang rất cường tráng bất ngờ lại chết đột ngột, tại sao?
Tông Lãnh Cương đúng là có uy thế một Chưởng môn nhân, quan sát tinh tế, khác hẳn người thường. Thành Trung Nhạc nói :
- Sư huynh, niên kỷ lão Lục đã cao, nghe nói lão lại mê uống rượu, có lẽ lão bị một bệnh ác nào đó lần này mới đột nhiên phát tác.
- Ồ! Sư đệ, nếu như lão có bệnh ác nào đó, sao mấy chục năm nay chẳng có lần nào phát tác.
- Sư huynh sự thật hoài nghi điều gì?
- Trúng độc, phải chăng là có người hạ độc lão?
- Không thể có, sư huynh, tiểu đệ có nhìn thấy thi thể lão, chẳng có dấu hiệu gì trúng độc, vả chăng trong Nghênh Nguyệt sơn trang đâu có ai dám hạ độc với lão?
- Ta vẫn cho rằng cái chết của lão là một dấu hiệu cảnh giác chúng ta, ta vốn có ý tra cứu việc ấy nhưng không dè xảy ra chuyện Long Thiên Tường. Ồ!
Lẽ nào ta lại lo quá đáng sao?
Thành Trung Nhạc vội nói :
- Sư huynh là người đã đưa Vô Cực môn lên đến cực điểm uy danh, chính vậy mà bị một số người đố kỵ, sư huynh, mấy năm nay sư huynh rất ít bôn tẩu giang hồ, vì bận bịu tập trung tinh thần giáo huấn các đệ tử tất cũng bị nhiều người để ý, tự nhiên trong số ấy có nhiều người muốn phá hoại chúng ta.
Tông Lãnh Cương gượng cười :
- Lập nên môn phái không phải là việc dễ nhưng giữ gìn môn phái ấy mới là thiên nan vạn nan. Vô Cực môn có một chút uy danh muốn bảo vệ có lẽ cũng phải trả giá thật lớn.
Bạch Phong tiếp nlời :
- Năm năm nay chúng ta được sống bình an, khi xưa phu quân hành tẩu giang hồ trải qua hung hiểm đâu chỉ bằng trăm lần, hy vọng phu quân cứ trấn tĩnh ứng phó.

Tông Lãnh Cương cười cho phu nhân yên lòng :
- Phu nhân nói quả không sai, ta lo là lo vì cảm giác có một sức mạnh vô hình dường như đang hoạt động trong Nghênh Nguyệt sơn trang chúng ta.
Thành Trung Nhạc nói :
- Đại sư huynh, hiện nay áp lực lớn nhất là lực lượng của bọn Long Thiên Tường, chúng ta chỉ cần đánh bạt lực lượng ấy rồi sẽ tính sau.
- Đúng đấy sư đệ, trước mắt chúng ta chỉ cần đối phó với Long Thiên Tường, những lời đàm thoại của chúng ta không được tiết lộ cho ai biết, ít nhất không để cho bọn chuyện biết chúng ta đã phát giác điều gì, khiến chúng đề phòng.
Bạch Phong khẩn thiết :
- Lãnh Cương, chàng nói rằng có áp lực vô hình hoạt động trong Nghênh Nguyệt sơn trang, đó là áp lực gì vậy?
- Ta cũng không thể nói cụ thể được, kỳ thực nếu ta nắm được chứng cứ ta sẽ không thể khoanh tay ngồi nhìn.
Thành Trung Nhạc quay lại vấn đề chính :
- Sư huynh, về chuyện đối phó với Long Thiên Tường có cần dẫn cả Đổng Xuyên và Sở Tiêu Phong cùng đi?
Tông Lãnh Cương đáp :
- Sư đệ, Long Thiên Tường đến đây lần này nếu chỉ là để đối phó với ta và sư tẩu ngươi thì không cần các đệ tử.
Thành Trung Nhạc tiếp lời :
- Nhưng hắn không chỉ đến đây vì tư thù, hắn có dã tâm đối phó với toàn bộ Vô Cực môn. Đó cũng là nguyên nhân mà toàn bộ Vô Cực môn phải ứng phó với hắn.
Tông Lãnh Cương trầm ngâm một chút rồi nói :
- Ta muốn sửa đổi đôi chút kế hoạch của sư đệ, đem bốn đệ tử Vô Cực môn theo đối phó với hắn.
Thành Trung Nhạc ngạc nhiên :
- Là bốn đệ tử nào?
- Đại đệ tử, nhị đệ tử, thất và cửu đệ tử, chẳng qua ngoài Đổng Xuyên và Sở Tiêu Phong, hai đệ tử kia không cần cho biết trước.
- Tiểu đệ hiểu rõ.
- Đệ tử Tông Nhất Chí giúp tam sư huynh phòng thủ Nghênh Nguyệt sơn trang.
- Vâng.
- Về chuyện này đợi đến canh hai hãy cho chúng biết, sư đệ hãy về chuẩn bị đi.

- Tiểu đệ xin lui.
Cúi thân xuống thi lễ, Thành Trung Nhạc rời nội sảnh.

XUÂN THU BÚT

Hồi 3
Ty Lý Đao uất hận

Gần đến canh ba, Tông Lãnh Cương, Bạch Phong đúng hẹn đến dưới vách núi đá. Đêm nay trăng vẫn sáng rực rỡ, sao lấp lánh đầy trời không gian sạch sẽ sáng sủa.
Bạch Phong mặc một bộ võ phục màu bạc, lưng đeo song kiếm, bên eo còn đeo thêm một túi da. Tông Lãnh Cương cũng mặc võ phục, đeo trường kiếm, đem theo cả hai mươi bốn mũi "Thiết liên hoa", đó là y phục mà khi xưa phu phụ họ còn hành tẩu giang hồ đã sắp xếp năm năm, đêm nay mới lấy ra mặc lại.
Đúng canh ba, khúc quanh đường núi chuyển ra một hàng bóng đen phi hành mau đến, chỉ trong chốc lát đã đến trước mặt hai phu phụ. Đó là một chiếc kiệu sơn đen, bốn tên hắc y đeo đao theo hộ vệ và hai tên kiệu phu. Chiếc kiệu dừng trước mặt Tông Lãnh Cương cách chỉ hơn trượng, màn kiệu kéo lên, một người mặc trường bào đen tuyền chậm rãi bước ra. Tông Lãnh Cương ôm song quyền :
- Long huynh, hai mươi năm an khang chứ?
Người Long Thiên Tường trung bình, mặt trắng trẻo như một văn sĩ, chỉ hiềm vì có hơi trắng quá, nhất dưới ánh trăng, sắc mặt ấy càng trắng dã lạnh lùng. Sắc mặt thoáng hiện vẻ oán hận, hắn đưa tay khoát nhẹ :
- Long mỗ may còn chưa chết, vẫn thọ đến nỗi ra ngoài ý muốn của Tông chưởng môn ngươi.
Vừa mở miệng nói câu đầu tiên đã có hàm ý hăm dọa. Tông Lãnh Cương bình tĩnh :
- Long huynh mấy lần ước hẹn cùng nội thê, tại hạ đã được nội thê nói qua.
Long Thiên Tường cười gằn :
- Bạch Phong đã bỏ lỡ cơ hội cứu ngươi và cũng bỏ lỡ cơ hội cứu phụ thân của cô ấy rồi.
Bạch Phong nôn nóng xen vào :
- Phụ thân ta ra sao?

Long Thiên Tường đáp :
- Lão ấy vẫn còn sống an lành.
Bạch Phong nói :
- Ta và phu quân đến đây đúng hẹn với các hạ, ta hy vọng được gặp mặt phụ thân ta.
Long Thiên Tường lạnh lùng :
- Có thể, chẳng qua, chưa phải lúc này.
Tông Lãnh Cương cười bình tĩnh :
- Chúng ta phải làm sao mới được gặp lão nhạc phụ ta?
- Sau khi bàn xong chuyện của chúng ta mới có thể gặp lão được.
- Ồ! Chúng ta cần bàn những gì?
- Mấy năm nay họ Tông ngươi nổi tiếng giang hồ đạt được uy danh quá lớn, từ một Nghênh Nguyệt sơn trang vô danh đã biến thành nơi ai nấy đều nghe tiếng.
- Ồ!
- Ta rất dễ dàng tìm ra nơi đây và cũng có rất nhiều phương pháp để hủy diệt Nghênh Nguyệt sơn trang.
- Đến nay Nghênh Nguyệt sơn trang còn đứng vững chưa hề tổn hại là vì lòng nhân từ của Long huynh.
- Ta chẳng có ý nhân từ gì đâu, sở dĩ ta chưa hạ thủ vì ta còn có dụng tâm khác và cũng vì đợi đến đêm nay chúng ta gặp một lần. Những điều ấy, ta vốn đã báo với Bạch Phong, e rằng Bạch Phong không dám thuật lại với ngươi.
- Hay lắm, vậy bây giờ Long huynh có thể cho tại hạ được biết.
- Bạch Phong đã sanh cho ngươi một đứa con và sống hạnh phúc với ngươi bấy nhiêu năm, bây giờ...
Đột nhiên hắn im bặt. Tông Lãnh Cương vẫn giữ thần sắc bình tĩnh tiếp lời :
- Bây giờ thế nào?
Long Thiên Tường gằn giọng :
- Bây giờ có nên để nàng rời xa ngươi chăng?
- Bạch Phong là người đạo nghĩa, giúp đỡ tại hạ rất nhiều, hôm nay tại hạ đạt được chút ít thành tựu, phần lớn là do nàng phụ giúp, tại hạ vô cùng yêu quý nàng.
- Tông chưởng môn nói vậy là có ý khẳng định các người vĩnh viễn không chấp thuận rời nhau?
- Long huynh, xin đừng đề nghị điều kiện quá sức mình.
Long Thiên Tường cười lạnh một tiếng :
- Tông Lãnh Cương, ta không chiếm đoạt trắng trợn phu nhân người đâu, ta muốn ngươi phải tâm phục khẩu phục nhường nàng cho ta.

Tông Lãnh Cương là người tu dưỡng thâm hậu mà đến câu ấy cũng khó có thể nhẫn nại được nữa, hai mắt trừng lên :
- Long Thiên Tường, ngươi đã gần năm mươi, nói gì cũng nên để lại chút đức về sau, ăn nói ngông cuồng ác độc đến thế không sợ hổ thẹn với thiên hạ ư?
Bạch Phong cũng giận dữ quát lên :
- Họ Long kia, ngươi ăn nói ô uế bậy bạ cái gì đó?
Long Thiên Tường ánh lên cặp mắt khinh thường :
- Long mỗ đến đây là sẵn có chuẩn bị, mỗi câu nói đều có khả năng thực hiện. Tông Lãnh Cương, ngươi không chấp thuận điều kiện của ta cũng không được.
Bạch Phong đặt hai tay lên cán song kiếm, sắc mặt đầy sát khí như sắp sửa muốn động thủ, thần sắc Long Thiên Tường càng thêm dữ dội nói :
- Bạch Phong, ai dám vọng động, lệnh tôn sẽ chết tức khắc.
Bạch Phong ngẩn người từ từ buông tay cầm kiếm ra. Tông Lãnh Cương đã lấy lại bình tĩnh chậm rãi nói :
- Được! Hãy nói điều kiện của Long huynh.
Long Thiên Tường trầm giọng :
- Ta muốn lão nhạc phụ của ngươi và Bạch Phong phải tự thủ bàng quan xem chúng ta một trận long tranh hổ đấu.
Tông Lãnh Cương gật gật đầu. Hắn nói tiếp :
- Còn điểm quan trọng này nữa, trước khi chúng ta động thủ phải viết ước thư, nếu ta giết chết ngươi, Bạch Phong coi như thuộc về ta.
Bạch Phong gầm lớn :
- Ngươi điên rồi, ngươi nói bậy bạ nhảm nhí.
Tông Lãnh Cương “a” một tiếng :
- Còn gì nữa không?
Long Thiên Tường nói :
- Còn nhạc phụ đại nhân ngươi làm người bảo chứng, họ Tông kia, nếu như lúc ấy ai không tôn trọng ước thư, ta sẽ tiêu diệt toàn bộ Vô Cực môn, Nghênh Nguyệt sơn trang sẽ không còn mảnh gạch vụn.
Tông Lãnh Cương cười nhạt :
- Long huynh, giữa chúng ta có còn biện pháp nào khả dĩ giải quyết?
Long Thiên Tường nói :
- Chỉ cần ngươi bằng lòng nhường Bạch Phong cho ta là có thể cứu nhạc phụ ngươi, và có thể bảo toàn vị trí Chưởng môn Vô Cực môn, mai sau Vô Cực môn có gặp hung hiểm gì ta còn có thể giúp một tay.
Tông Lãnh Cương nghiêm giọng :
- Long Thiên Tường, xem ra tại hạ có phần khiêm tốn với các hạ,

nhưng vì những lời ngông cuồng của các hạ, chút lòng khiêm cung ấy cũng đã hết.
Long Thiên Tường cười gằn một tiếng :
- Tông Lãnh Cương, Long mỗ chỉ vì yêu cầu khó nói ấy mà sống thừa hai mươi năm rồi, trừ ngươi phải nhường Bạch Phong cho ta ra, giữa chúng ta không có điều kiện nào đáng bàn nữa.
- Long Thiên Tường, xem ra giữa chúng ta chỉ còn con đường động thủ ác đấu.
- Tông Lãnh Cương, trước khi động thủ, ta muốn cho ngươi biết một chuyện.
- Long Thiên Tường, các hạ có bao nhiêu điều kiện cứ nói hết ra. Tông mỗ xin nghe đây.
- Tốt nhất chúng ta nên nói cho minh bạch, tất cả ân oán hận thù đều giải quyết trong trận ác đấu này.
Tông Lãnh Cương bình tĩnh :
- Tại hạ xin nghiêng tai lắng nghe.
- Ta đem theo tới đây rất đông trợ thủ, với lực lượng ấy đủ để đối phó với toàn thể Vô Cực môn.
- A!
- Nhưng chúng sẽ không xuất thủ trừ khi nghe được mệnh lệnh của ta.
- A!
- Nếu như ngươi chết dưới đao ta, Bạch Phong không được quyền chết, ta muốn quay về với một Bạch Phong vẫn còn sống chứ không phải là một tử thi.
Tông Lãnh Cương đã có hơi khí giận :
- Còn gì nữa?
Long Thiên Tường gầm lớn :
- Nếu như nàng chết, bất luận chết vì lý do gì, dù tự sát hay bị các ngươi bức chết, toàn bộ Vô Cực môn các ngươi sẽ bị hủy diệt, ta sẽ giết sạch bất cứ ai quan hệ với Vô Cực môn.
- Thật là ý tưởng thâm độc, còn gì nữa không?
- Đủ rồi, ngươi có thể rút kiếm.
Mục quang Tông Lãnh Cương chuyển động thăm dò Long Thiên Tường rồi hỏi :
- Còn đao của ngươi?
Long Thiên Tường đáp :
- Đao vẫn ở trong người ta, khi nào cần dùng tự nhiên ta sẽ rút nó.
Thần sắc của hắn hết sức trầm tĩnh như đã có sẵn mưu hoạch. Điều ấy càng khiến Tông Lãnh Cương đề cao cảnh giác, tay hữu từ từ

nắm vào cán kiếm, hít sâu hơi chân khí nạp vào đan điền rồi nói :
- Long huynh, các hạ nói đã quá nhiều, đều buộc tại hạ tuân thủ theo các hạ, còn như Tông mỗ thắng thì sao?
- Thắng ư? Căn bản vì ngươi không có cơ hội thủ thắng.
Tông Lãnh Cương thản nhiên :
- Núi xanh nước biếc còn, Long huynh không nên quá tự cao.
- Nếu thực ngươi có thể thắng được ta, Long mỗ tuyệt không thèm sống rời nơi này.
Câu đó đã nói rõ ý quyết sinh tử của hắn, Tông Lãnh Cương đưa tay bấm vào cái nút giữ kiếm, “soẹt” một tiếng, Thanh Bình kiếm đã thoát ra khỏi vỏ. Long Thiên Tường cười gằn :
- Cẩn thận đấy!
Đột nhiên hắn tung thân lên quyền xuất đấm thẳng tới. Tông Lãnh Cương là danh gia kiếm thuật trong giang hồ, mấy chục năm nay Thanh Bình kiếm hạ gục không biết bao nhiêu cao thủ võ lâm, thế mà Long Thiên Tường nghiễm nhiên không coi danh kiếm võ lâm ấy vào đâu, chỉ dùng tay không xuất chiêu, quả là kiêu ngạo quá đáng. Không ngoài hai nguyên nhân, một là hắn cuồng ngạo thái quá nên khinh địch, hai là hắn còn có âm mưu gì khác nữa.
Tông Lãnh Cương hiểu rất rõ, Long Thiên Tường không chỉ có cuồng ngạo, y hít vội chân khí lui lại hai bước, trường kiếm tà tà đâm nghiêng vào cổ tay phải Long Thiên Tường.
Long Thiên Tường “hừ” một tiếng, vội chuyển thân, vụt một tiếng, thân hình hắn vọt lên vẽ thành một vòng cung rơi xuống sau lưng Tông Lãnh Cương. Họ Tông buột miệng khen :
- Chiêu pháp tuyệt hảo!
Thanh Bình kiếm quay ngoặt lại triển khai thế tấn công. Chỉ còn thấy kiếm ảnh tung hoành, Thanh Bình kiếm vạch thành những màn khí lạnh, người ẩn trong kiếm, kiếm hợp nhất với người, Thanh Bình kiếm pháp danh vang thiên hạ bắt đầu thi triển uy lực phi phàm của nó.
Long Thiên Tường vẫn chưa rút đao, khinh công hắn tuyệt cao phối hợp với thân pháp “Bát bộ hồi không” quay cuồng giữa màn kiếm quang, song thủ hắn lúc thì chỉ, lúc thì chưởng, lúc lại điểm, tất cả đều sử dụng hoàn toàn linh hoạt tấn công vào những nơi yếu huyệt, trong nhất thời vẫn giữ được cục diện tương đương với đối phương. Tông Lãnh Cương tấn công liên tục hơn ba mươi chiêu mà vẫn chưa chiếm được chút tiện nghi nào. Long Thiên Tường ẩn cư hai mươi năm không cho ai thấy mặt đã đạt tới thành tựu võ học thâm hậu ra khỏi tưởng tượng của Tông Lãnh Cương, nhưng cũng vì vậy mà

càng kích động ý hiếu thắng của họ Tông, y hú một tiếng dài, kiếm thế càng khẩn trương, chỉ thấy kiếm quang đảo lộn, vòng kiếm quang đang nhỏ, mở ra lớn biến thành một vòng tròn chu vi rất lớn, thu nhỏ hẹp lại biến thành một lưỡi kiếm, lưỡi kiếm cành nhỏ càng dầy đặc. Lần này kiếm quang trùng trùng điệp điệp, dày đặc lợi hại hoàn chỉnh, không một sơ hở. ?Bát bộ hồi không? của Long Thiên Tường dĩ nhiên không còn cách tránh né, vòng kiếm quang đan chặt như lưới ấy được nữa, tức thì bị lưỡi kiếm bức bách không thi triển được nữa.

Tuy Long Thiên Tường bị vây giữ trong lưỡi kiếm nhưng hắn vẫn còn trấn tĩnh. Hốt nhiên Thanh Bình kiếm trong tay Tông Lãnh Cương biến chiêu ?Thiên phong hợp nhất?, đầu lưỡi kiếm đâm thẳng tới ngực Long Thiên Tường, kiếm ấy chẳng những kình lực cực mạnh mà còn tấn công rất đúng lúc, thân pháp Long Thiên Tường bị kiếm phong tỏa không thể thi triển ?Bát bộ hồi không?, kiếm chiêu ấy đâm tới đột ngột, muốn tránh né cũng không còn kịp.

Nào ngờ Long Thiên Tường đánh hữu chưởng tới chận ngang mũi kiếm sáng lóe, chỉ nghe ?choang? một tiếng. Thanh Bình kiếm đã bị bật ra. Nội công Tông Lãnh Cương mạnh mẽ như thế tưởng rằng dù Long Thiên Tường có luyện được công phu ?Thiết Bố Sam? cũng khó mà đánh bật được chiêu kiếm đang đâm ào ạt tới. Nhưng sự thực, kiếm đã bị Long Thiên Tường đánh bật ra.

Tông Lãnh Cương là người phong phú kinh nghiệm giao đấu nên nghe tiếng “choang” ấy rõ ràng nhận ra đó là tiếng sắt thép chạm nhau. Lẽ nào bàn tay Long Thiên Tường được đúc bằng sắt.

Long Thiên Tường bắn đao. Đang lúc kiếm của Tông Lãnh Cương bị bật ra trong khi y đang ngẩn người kinh ngạc, Long Thiên Tường đã bắn đao từ ống tay áo ra, khí lạnh như chớp lóe, bắn tới mau như chớp. Tông Lãnh Cương, kịp thời cảnh giác, hít một hơi chân khí lui nhanh lại năm thước, nhưng đã muộn một chút.

Máu tươi phun ra ngoài ba bốn thước. Ống tay áo của Long Thiên Tường đột nhiên bắn ra lưỡi đao đâm trúng vải phải Tông Lãnh Cương, tay cầm kiếm của họ Tông rũ xuống.

Bạch Phong hốt hoảng nhảy đến :

- Lãnh Cương, chàng bị thương rồi.

Tông Lãnh Cương gượng cười nhạt :

- Không hề gì, chỉ là một vết thương nhẹ ngoài da mà thôi.

Miệng y vừa nói vừa phun máu, há đâu chỉ là một vết thương nhẹ ngoài da?

Bạch Phong không hỏi nữa, bà xé vạt áo trắng cấp tốc bao bọc vết

thương cho Tông Lãnh Cương. Hai ánh mắt Long Thiên Tường dán chặt vào hai cánh tay trắng như ngọc của Bạch Phong lộ ra ý ghen tức, nhưng hắn tuyệt không thừa cơ xuất thủ.
Thần sắc Tông Lãnh Cương dễ sợ, miệng tuy vẫn nói với Bạch Phong nhưng hai mắt vẫn nhìn thẳng Long Thiên Tường. Tông Lãnh Cương khẽ động cánh tay phải hỏi lớn :
- Long Thiên Tường, cánh tay phải của ta vẫn có thể dụng kiếm.
Long Thiên Tường cười gằn :
- Ngươi tránh thân cũng mau lẹ đấy, nếu như chậm chút nữa thì cánh tay ấy không thuộc về ngươi nữa rồi.
Tông Lãnh Cương cười nhạt :
- Quân tử không làm chuyện mờ ám, trong tay áo các hạ có đeo tấm sắt bảo vệ thật tại hạ không ngờ.
- Điều ấy nên trách mục quang ngươi chưa tinh nên không nhận ra đó thôi.
- Long Thiên Tường, các hạ đã bỏ qua cơ hội giết ta, hãy thử lần thứ hai đi.
Long Thiên Tường hậm hực :
- Ngươi đại ngôn không hổ thẹn ư? Nên nhớ, ta chỉ dùng tay không nghênh tiếp Thanh Bình kiếm nổi tiếng thiên hạ của ngươi, đợi ta xuất đao lần thứ hai, e rằng ngươi không còn dịp đại ngôn nữa.
Tông Lãnh Cương đáp :
- Nếu các hạ tự tin có thể giết được ta thì đây là cơ hội rất tốt, bất quá trước khi chúng ta động thủ lần thứ hai, ta rất mong được nhìn thấy nhạc phụ ta.
Long Thiên Tường lắc đầu :
- Bạch Phong vẫn còn sống, ta cũng chưa hề bị thương mà ngươi đã đẫm máu nửa người, lần động thủ tới ngươi chắc chắn là chết, nhìn lão Bạch Mai làm gì?
Hắn buông tiếng cười lớn một hồi rồi tiếp :
- Bất quá, nếu ngươi chết, Bạch Phong có quyền gặp phụ thân.
Thần sắc Tông Lãnh Cương bình tĩnh nghe câu có ý sỉ nhục của Long Thiên Tường tựa như hoàn toàn không để tâm. Một cao thủ kiếm thuật khi sắp động thủ giao chiến, rất cần giữ tâm an định, không nóng vội. Tông Lãnh Cương đã đạt tới trình độ ấy.
Long Thiên Tường hơi chấn động nghĩ thầm :
- “Xem ra muốn kích động cho y nổi giận không phải là việc dễ”.
Tâm niệm chuyển động, hắn cất cao tay hữu, ánh sáng lóe lên bắn về hướng giữa ngực Tông Lãnh Cương.
Tông Lãnh Cương quát lớn :

- “Tụ lý tàng đao” giấu trong tay áo là tuyệt kỹ của Bắc Hải Kỵ Kình khách, lẽ nào ngươi đã đầu nhập Kỵ Kình môn.
Miệng tuy nói, Thanh Bình kiếm trong tay đồng thời phi ra chận khoái đao tấn công của Long Thiên Tường lại. Lần này họ Tông thay đổi chiêu pháp lấy tĩnh chế động. Sau khi tấn công liên tục bảy đao, Long Thiên Tường dừng tay, hai mắt trừng trừng nhìn vào Tông Lãnh Cương, hắn hy vọng đối phương bị chấn động vết thương. Nhưng sắc mặt Tông Lãnh Cương vẫn bình tĩnh như một mặt nước lạnh, chẳng tỏ ra có gì khác lạ, vết thương tuy có đau đớn, nhưng họ Tông nghiến răng chịu đựng cố giữ vẻ bình tĩnh trên mặt. Đó là việc rất khó giấu, nhưng Tông Lãnh Cương làm được. Y đã trải qua trăm trận đấu, kinh nghiệm đối địch vô cùng phong phú, nên biết trong tình hình này, nếu như muốn quyết tử với kẻ địch tất phải bình tĩnh đợi thời cơ thuận tiện, tấn công một chiêu trí mạng.
Hai đối phương đứng lặng nhìn nhau, hốt nhiên song thủ Long Thiên Tường đảo lộn, hai luồng ánh sáng đan chéo bắn ra, một nhắm giữa ngực, một nhắm bụng dưới đối phương. Thanh Bình kiếm của Tông Lãnh Cương rung mạnh lóe lên một màn kiếm quang bảo vệ thân mình, chuyển thân một cái, họ Tông tung thân tới. Đó là một chiêu chí mạng, hai bên đều dốc hết toàn lực.
Hai luồng ánh sáng đan chéo kết thành một bức tường ngăn cản thế tấn công của Thanh Bình kiếm, nhưng thân hình Tông Lãnh Cương bắn tới rất đúng lúc, tránh được mũi đao đâm tới ngực, nhưng bụng dưới đã trúng song đao. Vì một đao đắc thủ, Long Thiên Tường yên tâm vì an toàn của mình từ hoan hỉ hắn sơ hốt trong nháy mắt nửa thân trên hắn bỏ trống. Thanh Bình kiếm như điện xẹt nhập vào trúng huyệt đạo yếu hại trước ngực hắn, đâm xuyên từ ngực thẳng qua vai sau.
Long Thiên Tường ngẩn người, sự thực tất cả mọi người có mặt đều ngẩn người tại chỗ, không ai dám thở mạnh. Bạch Phong chạy vội tới, hai tùy tùng của Long Thiên Tường cũng lập tức rút đao. Đột nhiên hai nhân ảnh phi thân vụt tới như hai vì sao rơi, chính Đổng Xuyên và Sở Tiêu Phong sau vách núi lại thêm một nhân ảnh rơi xuống chớp nhoáng, chính là Thành Trung Nhạc.
Bạch Phong rút trường kiếm chận hai tùy tùng của Long Thiên Tường, bà lạnh lẽo hỏi :
- Các ngươi muốn động thủ?
Sở Tiêu Phong đến trước tiên, vượt qua Đổng Xuyên và Bạch Phong.
Chàng gấp gáp nói :

- Sư mẫu, xin hãy săn sóc sư phụ, để đại hán tử này cho con.
Long Thiên Tường trợn trừng hai mắt :
- Tông Lãnh Cương! Ngươi phá được Thiên Tinh đao pháp của ta?
Tông Lãnh Cương trúng ba nơi trọng thương, chỉ dựa vào chút chân khí chưa tan hết, nhưng vẫn biểu lộ uy độ một Chưởng môn nhân, khẽ cười nói :
- Ta không phá được đao pháp của các hạ...
Long Thiên Tường tiếp lời :
- Nhưng ngươi đã đâm một kiếm trí mạng trúng ta.
Tông Lãnh Cương đáp :
- Ta chỉ dùng chút kinh nghiệm đối địch mà phá được mưu kế của các hạ.
Chiêu công của các hạ có công có thủ, lợi hại vô cùng, nhưng các hạ quá sơ ý.
Hai mắt Long Thiên Tường ướt lệ từ từ nói :
- Ta đã mất hai mươi năm khổ công luyện tập cũng không chiếm lại Bạch Phong.
Dứt lời, hắn nhắm hai mắt, hai mũi đột nhiên chảy ra hai dòng máu.
Tông Lãnh Cương khẽ rung cổ tay, rút Thanh Bình kiếm ra.
Phía sau lưng đối phương vọt máu ra, Bạch Phong cũng vội vã rút song đao còn ở trong bụng Tông Lãnh Cương. Cái gọi là “đao” chỉ là hai lưỡi dao cực mỏng có thể cất giấu trong ống tay áo Long Thiên Tường, lưỡi dao mỏng ấy đặt trong hai hộp dẹp, khi bình thường hai lưỡi dao ở trong hộp, hai hộp ấy như hai manh sắt ở trong hai cánh tay Long Thiên Tường. Khi dùng đao, chỉ cần dùng lực ấn mạnh, hai lưỡi đao bắn từ trong hộp dẹp ra. Loại võ khí ấy luyện đến cực cao có thể phối hợp vừa là hai manh sắt bảo vệ hai tay, vừa thi triển đao pháp bắn bật ra.
Đó thật là ác độc, nhưng là đao pháp rất khó luyện thành công.
Mắt nhìn Long Thiên Tường ngã gục xuống đất. Tông Lãnh Cương cũng có cảm giác không kềm chế được nữa, thân hình lảo đảo ngã luôn xuống. Bạch Phong đưa tay đỡ Tông Lãnh Cương gọi gấp rút :
- Lãnh Cương, phu quân...
Tông Lãnh Cương thở nhẹ :
- Không hề gì đâu, ta chỉ bị mất sức thôi.
Bạch Phong vội gọi :
- Trung Nhạc sư đệ, cả Đổng Xuyên, Sở Tiêu Phong đến cả đây.
Tông Lãnh Cương nói :
- Đừng để chúng chạy mất, hãy bắt chúng dẫn đường cứu phụ thân nàng.

Sự thực, không cần Tông Lãnh Cương dặn dò. Thành Trung Nhạc, Sở Tiêu Phong và Đổng Xuyên đã tách ra ba phương vị vây bốn hán tử áo đen lại, hai là kiệu phu, hai là tùy tùng. Cái chết của Long Thiên Tường khiến chúng chấn động.
Trong nhất thời chúng đứng ngây người tại chỗ không dám kháng cự cũng quên cả đào tẩu. Thành Trung Nhạc lạnh lùng nói :
- Đổng Xuyên, Tiêu Phong hãy giết hai tên trong bốn tên ấy đi.
Đổng Xuyên và Sở Tiêu Phong vâng lệnh rút kiếm. Hai tên kiệu phu lập tức ngã xuống. Hai chàng thấy sư phụ đã bị trọng thương trong lòng bi phẫn dị thường, chỉ vì có mặt sư mẫu ở đó nên không dám tự ý giết sạch, nên Thành Trung Nhạc vừa ra lệnh giết, dư âm chưa dứt, hai chàng đã quét kiếm chém chết hai tên kiệu phu đứng gần. Còn lại hai tên tùy tùng cầm đao chưa kịp vung lên, hai lưỡi kiếm đẫm mẫu đã dí sát vào yết hầu.
Thanh Bình kiếm pháp vốn lấy thần tốc làm sở trường.
Đổng Xuyên và Sở Tiêu Phong đều đã được chân truyền phần lớn nên xuất kiếm chớp nhoáng như điện chớp.
Bạch Phong vội vàng quát lớn :
- Đừng giết chết chúng.
Thành Trung Nhạc múa trường kiếm đánh rơi hai đao trong tay hai hán tử tùy tùng, lạnh lùng nói :
- Ta không có tu dưỡng thâm hậu như Chưởng môn nhân của ta. Vì vậy, cách hay nhất là các ngươi hãy trả lời chân thật những câu hỏi của ta.
Hai tên tùy tùng lấm lét đưa mắt nhìn nhau, chẳng tên nào mở miệng.
Thành Trung Nhạc cười gằn một tiếng :
- Phải chăng cần ta giết bớt một tên, còn một tên mới chịu hồi đáp?
Hai tên vẫn nhìn nhau không nói. Bỗng nghe Tông Lãnh Cương vọng lại :
- Sư đệ, không được giết chúng. Chúng chỉ vâng lời Long Thiên Tường, vì Long Thiên Tường chỉ giơ tay là đã có thể giết chết chúng.
Thành Trung Nhạc gật đầu đáp :
- Chỉ cần chúng chịu hợp tác, tiểu đệ không cần giết chúng. Bất quá không trấn áp chúng, nhưng chúng chẳng chịu nghe lệnh nào.
Tông Lãnh Cương thở dài một tiếng, nhắm mắt điều tức không đáp.
Thành Trung Nhạc quát :
- Các ngươi nghe chứ. Một mình ta hỏi mỗi đứa một câu, nếu như không hồi đáp ta liền đâm một kiếm. Đâm nặng hay nhẹ là tùy câu hồi đáp của các ngươi.

Mục quang vị sư thúc trẻ tuổi chuyển nhìn tên hán tử đứng bên tả :
- Bạch lão tiền bối ở nơi đâu?
Hán tử bên tả mấy máy môi, nhưng lại không đáp. Lưỡi kiếm của Thành Trung Nhạc quét qua, hán tử tùy tùng nọ chỉ thấy mặt mát lạnh, nửa bên mũi rơi xuống, máu tuôn đỏ mặt. Thành Trung Nhạc quay lại nhìn hán tử bên hữu :
- Ngươi nói Bạch lão tiền bối ở nơi đâu?
Tên hán tử bên hữu nhìn đồng bọn, hắn nén tiếng thở dài đáp :
- Trong một nhà nông dân cách đây mười dặm.
Thành Trung Nhạc quay sang tên bên tả :
- Nói mau. Bạch lão tiền bối đã bị thương tổn gì?
Hán tử ấy đã bị cắt nửa mũi, bấy giờ đau đớn nghiến răng không dám im miệng nữa, vội đáp :
- Không bị thương tổn gì cả, chỉ bị điểm vào thụy huyệt, đang hôn mê.
Thành Trung Nhạc quay sang hữu :
- Nơi ấy có mấy người canh giữ lão nhân gia?
Tên bên hữu đáp :
- Năm.
- Võ công chúng ra sao?
- Không quá kém...
Hắn đưa mắt nhìn qua Đổng Xuyên và Sở Tiêu Phong nói tiếp :
- Nhưng chưa thể so với nhị vị thiếu hiệp đây được.
Thành Trung Nhạc quay sang tên bên tả :
- Các ngươi theo tùy tùng Long Thiên Tường đã lâu chưa?
- Chỉ mới chưa đầy ba tháng.
Đổng Xuyên lạnh lùng hỏi :
- Nói thế các ngươi không cùng bọn với Long Thiên Tường ư?
Hán tử bên tả đáp :
- Thủ hạ của tiểu nhân có đến hơn tám mươi huynh đệ xưa nay hoạt động ở vùng Dự Đông, Lỗ Tây. Trước đây ba tháng bất hạnh gặp Long Thiên Tường, cũng vì chúng ta nhìn lầm, tưởng hắn là con mồi béo mập, sắp sửa hạ thủ. Nào ngờ hắn chính là sát tinh. Với hai tay không chưa đến trăm chiêu hắn đã giết hơn nửa huynh đệ chúng ta.
Thành Trung Nhạc nói tiếp :
- Vì đó, các ngươi đành cam tâm tùy thuận làm tùy tùng cho hắn?
Hán tử bên hữu gật đầu :
- Vâng. Lúc ấy có hai bằng hữu đồng hành, một trong hai chủ trương giết sạch chúng ta khỏi phải lưu lại hậu hoạn, nhưng Long Thiên Tường nói lưu lại chúng ta cũng có chỗ dùng. Vì vậy chúng ta cam

tâm làm tùy tùng thuộc hạ cho hắn.
Thành Trung Nhạc hỏi :
- Hai bằng hữu đồng hành của hắn hình dạng ra sao?
Hán tử bên hữu đáp :
- Một tên ba mươi tuổi, còn một tên chưa tới hai mươi đều mặc y phục đen như nhau.
Thành Trung Nhạc lắc đầu, ngăn hắn lại rồi xoay qua tên bên tả nói :
- Ngươi nói tiếp.
Hán tử bên tả tiếp lời :
- Sau khi Long Thiên Tường thu phục chúng tôi, ngày hôm sau liền chia tay với hai bằng hữu, hắn dẫn chúng tôi đến nơi đây, còn hai bằng hữu của hắn không biết đi đến nơi nào. Bất quá Long Thiên Tường có ước hẹn với chúng, ngày rằm tháng giêng năm sau sẽ gặp nhau ở Hoàng Hạc lầu, chưa gặp chưa được bỏ đi.
Thành Trung Nhạc hỏi :
- Tướng mạo hai người ấy ra sao?
Tên bên tả nói :
- Đại hán ba mươi tuổi thân hình trung bình, để một chút râu ngắn, mặt vuông mày rậm, chẳng có gì đặc biệt. Còn tên trẻ tuổi có đặc trưng rất dễ nhận...
- Nói mau...
- Hắn có sắc da rất kỳ quái, toàn thân màu vàng như đồng.
Tên bên hữu bổ xung :
- Kỳ quái nhất là trên thân hắn hình như có mọc một lớp vảy.
Thành Trung Nhạc kinh ngạc :
- Vảy? Chẳng lẽ hắn không phải là người?
Tên bên tả vội đáp :
- Là người, cũng chẳng đến nỗi khó nhìn lắm. Mặt và tay hắn trơn láng bình thường, nhưng ở cổ tay ẩn ẩn mờ mờ có lớp vảy sáng lấp lánh.
Đổng Xuyên xen vào :
- Nói nhảm nhí. Trên đời làm gì có người như thế?
Hán tử bên tả đáp :
- Tiểu nhân nói đều là sự thật. Chứng thực việc ấy chẳng khó khăn gì, chỉ cần đợi đến rằm tháng giêng sang năm, chư vị đến Hoàng Hạc lầu là có thể nhìn thấy hắn.
Thành Trung Nhạc nói :
- Đổng Xuyên, ngươi qua bên kia giúp sư mẫu săn sóc sư phụ ngươi. Tiêu Phong đi theo ta, hãy cứu xong Bạch lão tiền bối rồi sau sẽ có cách xử lý chúng.

Bạch Phong tuy rất nóng lòng về phụ thân, nhưng trước mắt phu quân thương thế trầm trọng. Trong nhất thời bà lúng túng không biết có nên giải cứu phụ thân trước hay phải canh giữ bên thân phu quân? Thương tích của Tông Lãnh Cương quá nặng, nặng đến nỗi có thể sống chết chưa biết lúc nào. Sau một lúc suy nghĩ, Bạch Phong quyết định ở lại bên thân phu quân bà.
Thành Trung Nhạc vung tay bắn ra một chỉ phong điểm vào huyệt đạo vai trái hán tử áo đen, nói :
- Ngươi ở lại đây, sau khi chúng ta cứu được Bạch lão tiền bối sẽ tha cho ngươi.
Ánh mắt chuyển qua hán tử còn lại thúc giục :
- Đi mau! Dẫn chúng ta đi cứu người.
Sở Tiêu Phong nhẹ thở hạ giọng :
- Sư thúc, chúng ta chẳng nên đưa sư phụ quay về Nghênh Nguyệt sơn trang, thương tích sư phụ quá nặng.
Bạch Phong can thiệp :
- Không cần. Thương thế của sư phụ con quá nặng, trước mắt không nên di động người.
Sở Tiêu Phong cúi người :
- Sư mẫu nói phải lắm. Xin đại sư huynh ở lại săn sóc sư phụ.
Dứt lời chàng cùng Thành Trung Nhạc kềm giữ tên hán tử áo đen vội vã lên đường. Bạch Phong nhìn áo Tông Lãnh Cương ướt đẫm máu và mồ hôi, nước mắt bà tầm tã rơi xuống. Độc nhiên Đổng Xuyên quỳ hai gối xuống trước mặt Tông Lãnh Cương, rồi tự tay vả vào mặt mình hai cái. Bạch Phong cố nuốt nước mắt, buồn bã hỏi :
- Đổng Xuyên, con làm gì thế?
Đổng Xuyên run giọng đáp :
- Vì sao chúng con không xuất hiện sớm, để sư phụ đến nỗi bị trọng thương, thật là chúng con đáng chết.
Bạch Phong thở dài :
- Đổng Xuyên, con không nên tự trách. Chính ta ở bên cạnh sư phụ con mà còn động thủ không kịp.
- Đệ tử lấy làm kỳ quái, tại sao sư mẫu lại không xuất thủ?
- Ta không giúp gì được sư phụ con, mấy năm nay võ công sư phụ con tiến bộ khá lớn, ta không phải là đối thủ của Long Thiên Tường. Nếu ta xuất thủ rất có thể chỉ khiến sư phụ con phân tâm thêm.
Đổng Xuyên vội hỏi :
- Sư mẫu, phải chăng võ công Long Thiên Tường rất cao?
- Rất cao. Cao đến độ chỉ cần hắn xuất đao đã đủ lấy tính mạng chúng ta.

- Nếu như con liều chết tiếp một đao của hắn, sư phụ có thể nào giết chết hắn không?
- Không thể. Con căn bản không có cách ngăn cản được hắn, dù con có xuất thủ cũng chỉ chết uổng mà thôi.
Đổng Xuyên than :
- Ồ! Nói như thế dù chúng con có xuất thủ cũng không thể giúp gì được sư phụ ư?
- Một chút cũng không thể. Vì vậy, các con không cần hổ thẹn tự trách, nếu có người đáng tự trách, người ấy phải chính là ta đây.
- Sư mẫu...
- Con mau đứng dậy đi!
- Không, con quỳ ở đây cũng được mà.
Bạch Phong ôn hòa :
- Đổng Xuyên, đừng quỳ nữa. Hãy lưu tâm chung quanh, biết đâu còn kẻ địch ở quanh quẩn đây.
Đổng Xuyên giật mình cảnh giác đứng bật dậy :
- Sư mẫu dạy phải lắm!
Tay chàng nhấc trường kiếm đi chung quanh một vòng, rồi quay về chỗ cũ ngưng thần đứng yên. Bạch Phong chan hòa nước mắt, nhưng bà không dám khóc to thành tiếng. Bà đã nhận ra thương thế của Tông Lãnh Cương trầm trọng đến độ dễ sợ. Thời gian cứ qua lặng lẽ. Đổng Xuyên rất nóng lòng, Bạch Phong còn nóng lòng hơn, nhưng không ai lên tiếng. Đợi hơn một giờ, Thành Trung Nhạc mới dẫn Sở Tiêu Phong quay về. Trên lưng Sở Tiêu Phong cõng theo Bạch Mai.
Bạch Phong vội lau nước mắt chậm rãi nói :
- Huyệt đạo gia gia ta chưa khai giải được ư?
Thành Trung Nhạc lắc đầu :
- Tiểu đệ đã dùng thử hai loại thủ pháp nhưng vẫn chưa khai giải huyệt đạo được cho Bạch lão tiền bối. Tiểu đệ không dám tự vọng xuất thủ nữa.
Bạch Phong nở nụ cười thê thảm :
- Đó là một loại độc môn điểm huyệt thủ pháp.
Thành Trung Nhạc thưa :
- Khí tức Bạch lão tiền bối vẫn còn, chứng minh lão nhân gia vẫn còn sống.
Chúng ta quay về Nghênh Nguyệt sơn trang rồi sẽ tìm cách giải khai huyệt đạo cho Bạch lão tiền bối cũng được.
Bạch Phong gật đầu :
- Cũng chỉ còn biết thế?

Thành Trung Nhạc lo lắng hạ giọng :
- Sư tẩu, thương thế sư huynh ra sao?
Bạch Phong lắc đầu buồn thảm :
- Thương thế sư huynh ngươi quá nặng, không biết linh đan ở sơn trang ta có đủ sức trị liệu cho người hay không?
- Sư tẩu, sao sư tẩu không mau mau đưa sư huynh về Nghênh Nguyệt sơn trang?
Bạch Phong thê thiết :
- Sư đệ. Nói cho thật, thương thế người đã quá nặng. Ta và người hành tẩu giang hồ biết qua vô số những lần nguy hiểm. Nhưng như trận chiến hôm nay, đến ta cũng chưa hề gặp.
- Ý của sư tẩu là...
- Thương thế của phu quân ta quá nặng, ta không dám di động người. Nếu động vào người, rất có thể người chết ngay lập tức.
- Ồ! Nói vậy là...
- Phu quân ta có qua được lần này hay không, chỉ còn trông cậy vào số phận và công lực của người.
- Đại tẩu, nói vậy là có nghĩa gì?
- Ta rất lo, phu quân ta đã bị đâm trúng tâm mạch, hiện nay máu đã ngừng chảy, nhưng ta hoài nghi chàng chỉ dựa vào công lực thâm hậu mà còn sống được chốc lát, tạm thời. Vì vậy ta không dám di động người.
- Sư tẩu, thế nhưng chúng ta không thể ở mãi nơi này được.
- Cứ cố đợi một lát. Đợi khi nào thương tích Lãnh Cương ổn định xong, sẽ tính toán sau.
- Sư tẩu có biết bao giờ thương thế sư huynh mới ổn định?
- Ít nhất là nửa giờ trở lên.
Đột nhiên bỗng nghe tiếng Đổng Xuyên gào lớn :
- Lửa, lửa, lửa!
Thành Trung Nhạc, Sở Tiêu Phong ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một ngọn lửa vĩ đại bốc cao đến tận trời. Nơi bốc lửa ấy chính là Nghênh Nguyệt sơn trang.
Kỳ thực quanh vùng này ngoài Nghênh Nguyệt sơn trang ra, chẳng có thôn cư nào cả.
Thành Trung Nhạc run lẩy bẩy :
- Là Nghênh Nguyệt sơn trang.
Sở Tiêu Phong cũng hốt hoảng không kém :
- Nghênh Nguyệt sơn trang còn Nhất Chí sư đệ và năm vị sư huynh, mười mấy tráng đinh nữa, sao lại để bị hỏa thiêu?
Đổng Xuyên hấp tấp :

- Sư thúc, xin cho đệ tử về trước xem sao?
Thành Trung Nhạc cố trấn tĩnh :
- Tiêu Phong, ngươi ở lại đây. Đổng Xuyên, đi mau! Chúng ta cùng về.
Đột nhiên Bạch Phong đứng dậy cất tiếng :
- Sư đệ, không được vọng động!
Thành Trung Nhạc ngẩn người :
- Sư tẩu, làm sao...
Bạch Phong nói tiếp :
- Nơi ấy tất nhiên có âm mưu nào đó, các ngươi không được vội về.
Thành Trung Nhạc gấp gáp nói :
- Sư tẩu, lẽ nào chúng ta cứ ngồi nhìn trang viện của mình bị người hỏa thiêu?
Cuối cùng Bạch Phong vẫn là người lịch lãm giang hồ, sau cơn đại biến, bà đã kịp thời trấn tĩnh lạnh lùng nói :
- Có lẽ địch nhân đã bố trí cẩn mật, các ngươi quay về chính là lọt vào lưới của chúng tiêu diệt sạch Vô Cực môn đó.
- Ý của sư mẫu nói là...
Bạch Phong tiếp lời :
- Đó rõ ràng là kế hoạch của kẻ địch, Long Thiên Tường xuất hiện là để phân tán thực lực chúng ta. Đại bộ phận kẻ địch đã tập kích Nghênh Nguyệt sơn trang.
Bấy giờ, Tông Lãnh Cương đang ngồi điều tức đột nhiên mở hai mắt ra than dài :
- Lỡ lầm một lần, hối hận không kịp...
Đột nhiên y há miệng phun ra một bụm máu tươi, thân ngã gục xuống.
Bạch Phong cả kinh vươn tay đỡ lấy Tông Lãnh Cương gọi lớn :
- Lãnh Cương, phu quân...
Tông Lãnh Cương nhắm hai mắt thở dài :
- Ta nguy mất rồi...
Bạch Phong vội vàng nói :
- Chúng ta sẽ về Nghênh Nguyệt sơn trang...
Tông Lãnh Cương cố hít một hơi chân khí rồi nói :
- Bạch Phong, không nên vọng tưởng dùng linh đan trị liệu vết thương của ta. Tâm mạch ta đã đứt đoạn, dù Hoa Đà tái sinh, Biển Thước sống lại cũng không chữa trị thương thế ta được nữa. Vả chăng, nguyên khí ta sắp cạn. Nói xong vài câu nữa, nhất định ta sẽ chết...
Nói đến đó, y lại há miệng phun máu, sắc máu thâm tím và rất đặc.

Bạch Phong khẽ thở dài, đặt một chưởng lên lưng Tông Lãnh Cương :
- Lãnh Cương, muốn nói gì xin chàng cứ nói.
Tông Lãnh Cương thoáng qua nét tươi cười :
- Đời ta được một người vợ hiền thục như nàng là điều ta rất được an ủi.
Bạch Phong cố nuốt nước mắt, nhưng nước mắt cứ tuôn ra ràn rụa :
- Lãnh Cương, sự thực thiếp đã làm liên lụy đến chàng. Nếu như không vì thiếp chàng đâu có gặp ngày hôm nay...
Tông Lãnh Cương gượng cười đau khổ :
- Không có sự giúp đỡ khích lệ của nàng, ta đâu được thành tựu như hôm nay. Võ công Long Thiên Tường rất quái dị, nhưng ta đã giết hắn chết trước. Kết quả trận ác chiến hôm nay ta rất lấy làm mãn nguyện. Tụ trung đao vốn là truyền thuyết kỳ đao trong giang hồ. Hôm nay với kinh lịch của ta, nó chẳng làm được gì.
Bạch Phong, nàng đừng vì ta chết mà thương tâm, ta đã hưởng thụ được nhiều lắm rồi.
Dường như y rất có nhiều lời muốn nói, nên hít một hơi chân khí mượn nội lực của Bạch Phong đang truyền vào người, y tiếp :
- Mấy năm nay ta rất mong muốn giữ vững thanh danh cho Vô Cực môn, thậm chí còn muốn nó nổi danh hơn nữa. Vì vậy mà ta bỏ quên nhiều tiểu tiết, chính những tiểu tiết ấy là nguyên nhân thất bại của chúng ta.
- Lãnh Cương, hãy nói cho thiếp nghe, sau này chúng ta nên làm thế nào?
Tông Lãnh Cương mở mắt nhìn vợ, đáp :
- Hãy thỉnh giáo lão nhân gia...
Y lại phun máu, tiếp lời :
- Gọi các đệ tử lại đây cho ta.
Bạch Phong vội đưa tay vẫy Thành Trung Nhạc, Sở Tiêu Phong hấp tập chạy đến. Ba chàng đệ tử nhất tề quỳ xuống. Hai mắt Tông Lãnh Cương đã lạc thần, ba đệ tử tuy đã quỳ trước mặt y, nhưng y nhìn không còn rõ nữa, hơi chớp động mắt, cuối cùng Tông Lãnh Cương mới nhận ra Thành Trung Nhạc, liền nói :
- Trung Nhạc, trách nhiệm về Vô Cực môn ta giao cho ngươi, ngươi...
Thành Trung Nhạc vội vàng tiếp lời :
- Đại sư huynh. Như vậy là không thành thể thống, hãy giao cho Đổng Xuyên làm Chưởng môn. Tiểu đệ xin toàn tâm toàn lực giúp đỡ y, giúp đỡ Vô Cực môn chấn hưng.

Tông Lãnh Cương gật đầu :
- Đổng Xuyên đâu rồi.
Đổng Xuyên quỳ cách hai bước, vội tiến lên trước mặt sư phụ :
- Đệ tử ở đây!
Tông Lãnh Cương nói :
- Con nghe đây. Từ giờ trở đi, con đã là Chưởng môn nhân Vô Cực môn...
Đổng Xuyên vội tiếp :
- Chúng đệ tử chưa xuất sư, làm sao dám nhận chức Chưởng môn. Xin để Thành sư thúc nhận chức ấy...
Thành Trung Nhạc cắt lời :
- Đổng Xuyên, sư phụ ngươi chỉ còn chút chân khí, di ngôn rất ư trọng yếu sao không bình tâm nghe rõ mà lại xen vào?
Đổng Xuyên ngẩn người không dám nói nữa. Thanh âm Tông Lãnh Cương đã yếu ớt lắm rồi, y từ từ nói :
- Đổng Xuyên không được chối từ, bất quá gặp bất cứ chuyện gì cũng phải thương lượng với sư thúc con.
Đổng Xuyên nức nở khóc :
- Đệ tử tuân lệnh!
Tông Lãnh Cương thở nhẹ :
- Tiêu Phong đâu?
Sở Tiêu Phong đáp :
- Đệ tử có mặt!
Tông Lãnh Cương nói :
- Tiêu Phong, ta biết con là người kín đáo không để lộ bản lãnh và cũng là người có tiềm lực lớn nhất của Vô Cực môn chúng ta. Sư phụ kỳ vọng vào con rất lớn, hy vọng con đừng để sư phụ thất vọng.
Sở Tiêu Phong ngậm lệ :
- Lời sư phụ dạy bảo, đệ tử dù chết không dám từ nan.
- Thiên tư của con hơn người, ta không dám nài ép con ở mãi trong Vô Cực môn. Ta chấp nhận cho con mai sau cứ tìm danh sư khác, bất quá con nên chấp thuận vì ta mà giúp đỡ Vô Cực môn, giúp đỡ cho đại sư huynh con chấn hưng môn phái.
Sở Tiêu Phong lạy sát đất :
- Đệ tử không dám, đệ tử không dám. Đệ tử là người Vô Cực môn, việc của Vô Cực môn đương nhiên là việc của đệ tử, xin đem toàn lực phục vụ.
Tông Lãnh Cương nói :
- Tiêu Phong, sư phụ vẫn biết sau này nếu như con có thành tựu cao hơn, có thể Vô Cực môn sẽ là một hạn chế đối với con. Đổng Xuyên,

hãy nhớ lời sư phụ.
Đổng Xuyên bái lạy :
- Đệ tử xin nhớ!
- Con lấy thân phận Chưởng môn đời thứ mười một của Vô Cực môn, hãy truyền lệnh dụ ngay. Sở Tiêu Phong không còn là đệ tử Vô Cực môn nữa. Vì vậy Tiêu Phong không phải chịu ước thúc của giới qui Vô Cực môn.
Đổng Xuyên đáp :
- Đệ tử tuân lệnh...
Sở Tiêu Phong vội vàng khẩn cầu :
- Sư phụ, lẽ nào sư phụ nỡ đuổi con ra khỏi môn hộ...
Tông Lãnh Cương đáp :
- Không phải! Ta chỉ muốn con được tự do tùy tiện. Tiêu Phong, con cứ hành động đừng để môn qui ước thúc...
Nói đến đó đã cạn hết chân khí cuối cùng, hai mắt Tông Lãnh Cương đảo lộn, trút hơi cuối cùng. Đổng Xuyên thất thanh gào lớn :
- Sư phụ!
Chàng vươn tay ôm lấy tay áo Tông Lãnh Cương. Sau cơn đại biến, Bạch Phong lấy lại được bình tĩnh, trở nên kiên cường, buông thi thể Tông Lãnh Cương xuống, bà đứng dậy :
- Đổng Xuyên, hãy buông tay sư phụ con ra!
Đổng Xuyên ngẩn người buông tay áo Tông Lãnh Cương. Ánh mắt Bạch Phong lướt qua ba chàng môn nhân sư đệ và đệ tử, nghiêm mặt :
- Các ngươi hãy đứng lên hết cho ta!
Thành Trung Nhạc, Đổng Xuyên, Sở Tiêu Phong theo lệnh đứng lên. Bạch Phong nghiêm nét mặt :
- Đổng Xuyên, Tiêu Phong. Sư phụ các con chết không có gì thẹn, niên kỷ của người đã quá năm mươi. Tuy không gọi là đại thọ, nhưng mấy chục năm ngang dọc Nam Bắc đã đem Vô Cực môn từ một môn phái nhỏ bé tạo thành một đại môn phái nổi danh thiên hạ. Người chết vì Tụ lý đao của Bắc Hải Kỵ Kình Khách cũng không mất uy thế. Hà huống người còn giết chết đối phương trước, sau đó mới chết. Đó cũng đủ khiến võ lâm khiếp phục.
Bà đem chuyện tử vong bi ai nói thành một việc vinh dự, khiến ai nấy phấn chấn. Bạch Phong thở phào :
- Sư phục các con là phu quân của ta, chết không có gì hận, không gì thẹn.
Người đã kịp truyền vị cho đại đệ tử mà người đã khổ tâm bồi dưỡng.

Đổng Xuyên đầy sự bi phẫn :
- Đệ tử tiếp nhận môn phái, thề sẽ vì vinh nhục của môn phái mà tận tâm tận lực, quyết không phụ kỳ vọng của sư phụ.
Bạch Phong khen :
- Hay lắm!
Ánh mắt bà chuyển sang Sở Tiêu Phong nói tiếp :
- Tiêu Phong, đừng hiểu lầm dụng tâm của sư phụ con.
Sở Tiêu Phong cung thân :
- Đệ tử không dám!
Bạch Phong nói :
- Tụ trung đao của Kỵ Kình Khách từ Bắc Hải truyền vào Trung Nguyên đã biểu lộ ra sau nhiều năm tạm thời bình yên, võ lâm lại sắp nổi phong ba, đó là một cuộc mưa bão lớn, trước mắt chỉ là việc bắt đầu. Vô Cực môn từ nhỏ thành lớn, môn qui giới luật vì vậy rất nghiêm khắc, những giới luật ấy có thể bó buộc đệ tử phải trở nên người quang minh lỗi lạc và giảm bớt ứng biến. Nay sư phụ có ý nới lỏng ước thúc cho con để con báo thù cho sư trưởng, gìn giữ sinh tồn cho Vô Cực môn, cũng cần con tự do áp dụng mọi thủ đoạn ứng phó với mọi việc bất thường.
Bà đem tình sư phụ nói thành sư trưởng, hiển nhiên là có ý muốn nới lỏng quan hệ giữa Sở Tiêu Phong với Vô Cực môn. Đổng Xuyên quỳ xuống trước thi thể sư phụ, bái lạy ba lần, rồi chuyển thân quỳ xuống trước mặt Thành Trung Nhạc.
Bấy giờ lửa bốc ở Nghênh Nguyệt sơn trang càng lúc càng lớn, xem ra toàn bộ Nghênh Nguyệt sơn trang đã bị thiêu rụi hết rồi. Nhưng Bạch Phong hết sức kiên cường, bà nhìn ngọn lửa ngùn ngụt bốc cao lên mà như không thấy. Thành Trung Nhạc vội đỡ Đổng Xuyên dậy :
- Đổng Xuyên, ngươi làm gì vậy?
Đổng Xuyên đáp :
- Di ngôn của sư phụ, đệ tử không dám chối từ, sau này mong mỏi sư thúc lấy thân phận trưởng lão dạy dỗ cặn kẽ cho tiểu điệt.
Thành Trung Nhạc nói :
- Đổng Xuyên, truyền chức Chưởng môn cho ngươi là qui củ chính tống của võ lâm và cũng là ý của ta. Đương nhiên ta sẽ tận lực giúp đỡ ngươi. Sự vinh nhục của Vô Cực môn cũng có phần trách nhiệm của ta.
Y thở dài một tiếng, nói tiếp :
- Sư huynh thay sư phụ truyền võ học cho ta, tình còn nặng hơn các đệ tử nữa. Về công, về tư, ta đều không thể từ chối trách nhiệm ấy.

Đổng Xuyên ôm quyền cung kính :
- Đa tạ sư thúc toàn thành.
Ánh mắt chuyển qua Sở Tiêu Phong, chàng nói :
- Sư đệ...
Sở Tiêu Phong ôm quyền nghiêng mình :
- Xin Chưởng môn sư huynh dạy bảo.
Đổng Xuyên hỏi :
- Di mệnh của sư phụ, đệ nghe rõ chứ?
- Tiểu đệ ghi nhớ từng tiếng.
- Lời của sư mẫu, đệ hiểu cả chứ?
- Tiểu đệ hiểu rõ.
- Ân sư di ngôn nghĩa lớn như biển trời, chứa đựng cả huyền cơ, sư đệ nên dụng tâm hiểu lấy.
- Tiểu đệ minh bạch!
- Ngay từ bây giờ, qui giới của Vô Cực môn không ước thúc sư đệ bất cứ điều gì. Trời cao biển rộng mặc sức sư đệ tung hoành, chỉ cần thấy chuyện gì có thể hợp với lương tâm thì sư đệ cứ làm, không cần ta can thiệp.
- Tiểu đệ chỉ muốn vâng lệnh Chưởng môn nhân, Thành sư thúc và sư mẫu tận tâm tận lực vì Vô Cực môn.
Bạch Phong lượm lấy thanh Thanh Bình kiếm bên thân Tông Lãnh Cương, chậm rãi đặt vào tay Đổng Xuyên nói :
- Mỗi đời Chưởng môn Vô Cực môn đều giữ Thanh Bình kiếm, ta trao nó lại cho con.
Đổng Xuyên cung kính tiếp nhận bảo kiếm :
- Đệ tử xin nhận mệnh!
Thành Trung Nhạc thấy chuyện truyền thụ chức Chưởng môn nhân đã xong, liền chuyển giọng :
- Chưởng môn nhân, chúng ta có nên về Nghênh Nguyệt sơn trang xem xảy ra chuyện gì chăng?
Đổng Xuyên đáp :
- Nên quay về, có lẽ mấy vị sư đệ của ta vẫn còn đang khổ chiến với kẻ địch biết đâu chừng.
Đột nhiên Sở Tiêu Phong quì xuống :
- Chưởng môn sư huynh, chúng ta phải giải khai huyệt đạo cho Bạch lão tiền bối đã chứ.
Đột nhiên chàng đưa tay bắn ra ba chỉ công, chàng đột nhiên ngộ giải trong kiếm phổ có một loại thủ pháp giải huyệt, bất giác bèn xuất thủ. Chỉ thấy thân hình Bạch Mai khẽ giật mấy cái liền ngồi dậy buột miệng :

- Bọn ma đầu, dám ám toán...
Hốt nhiên lão nhân nhìn thấy thi thể Tông Lãnh Cương, liền ngẩn người hỏi :
- Thế này là thế nào?
Bạch Phong gọi lớn :
- Gia gia tỉnh rồi ư?
Nước mắt bà như mưa, nức nở khóc. Đối với thủ pháp giải huyệt của Sở Tiêu Phong, Thành Trung Nhạc vô cùng kinh ngạc, ngẩn người một lúc mới ấp úng được :
- Sở Tiêu Phong, ngươi...
Sở Tiêu Phong hạ thấp giọng :
- Đệ tử chỉ nhờ may mắn!
Thì ra, Thành Trung Nhạc đã dùng đến mười loại thủ pháp tận dụng hết khả năng mà không giải huyệt được cho Bạch Mai. Nay Sở Tiêu Phong điểm ra ba chỉ công đã dễ dàng giải khai huyệt đạo lão nhân gia, hiển nhiên đó không phải là thủ pháp của Vô Cực môn. Thành Trung Nhạc không hỏi tiếp nữa, y nhớ lại di ngôn của sư huynh. Lẽ nào giữa hai sư đồ ấy đã có xảy ra chuyện gì?
Độc hành tẩu Bạch Mai kinh nghiệm giang hồ phong phú, nên chỉ hơi trầm tư đã thông hiểu hơn nửa nội tình. Lão thở dài :
- Lãnh Cương và Long Thiên Tường đã cùng chết rồi ư?
Đổng Xuyên trả lời :
- Là sư phụ đã giết Long Thiên Tường trước, mất máu quá nhiều nên cũng không sống sót.
Bạch Mai gật đầu :
- Hỏa thiêu Nghênh Nguyệt sơn trang cũng do người của Long Thiên Tường gây ra rồi.
Bạch Phong lau nước mắt :
- Gia gia, con thấy có lẽ không phải. Có lẽ hai chuyện ấy chỉ là trùng hợp.
Bạch Mai nói :
- Hài tử, chuyện không thể trùng hợp khéo thế được. Đây tất phải có dự mưu từ trước, bất quá rất có thể đó chỉ là dự mưu của một người nào khác, Long Thiên Tường không tham dự.
Xoay đầu nhìn một vòng, lão nhân hỏi tiếp :
- Nhất Chí đâu rồi?
Bạch Phong vội đáp :
- Nó ở lại sơn trang không ra đến đây.
Bạch Mai nói :
- Không thể để Nhất Chí bị hãm hại, ta về xem sao!

Đổng Xuyên vội nói :
- Thân thể Bạch tiền bối chưa khôi phục hoàn toàn, xin cứ để chúng vãn bối quay về. Tiêu Phong theo ta về.
Tiếng "về" chưa dứt, người đã bắn ra xa hai trượng. Sở Tiêu Phong lập tức động thân theo sau lưng Đổng Xuyên. Thành Trung Nhạc nhỏ giọng :
- Sư tẩu, xin hãy săn sóc cho Bạch lão tiền bối để người điều tức một lát, tiểu đệ cũng về tra xét thử xem.
Bạch Mai đã được giải huyệt, thực lực được tăng cường khiến Thành Trung Nhạc yên tâm không ít. Đổng Xuyên phi hành trước tiên, giở hết khinh công nhằm hướng Nghênh Nguyệt sơn trang. Trong ngọn lửa bốc trời thoang thoảng có mùi máu tanh, nhưng ngưng thần thầm nghe kỹ không hề thấy có tiếng binh khí chạm nhau, điều đó cho biết trận ác đấu nếu có cũng đã kết thúc.
Đổng Xuyên không sợ hãi gì xông thẳng vào trong lửa. Sở Tiêu Phong, Thành Trung Nhạc cũng xông vào. Ba người mạo hiểm trong ngọn lửa ôm ra những thi thể mà họ phát hiện. Sau một lúc không lâu, Bạch Mai, Bạch Phong cũng ôm thi thể Tông Lãnh Cương về đến. Bọn Thành Trung Nhạc với võ công không thể làm hạ ngọn lửa, nhưng nhờ Bạch Mai hô hoán kéo sập đổ những bức vách ngăn chặn thế lửa lại, dần dần ngọn lửa mới hạ xuống.
Lửa tắt dần khi mặt trời đã lên tới ba con sào. Chín phần mười Nghênh Nguyệt sơn trang đã bị thiêu rụi, chỉ còn lại một góc tây bắc và mảnh vườn hoa chưa bị lửa tàn phá. Không ai bị chết vì lửa mà đều bị chết từ trước rồi vất thây vào trong lửa, chính nhờ như thế mà diện mục những người chết vẫn còn mơ hồ chưa nhận ra.

XUÂN THU BÚT

Hồi 4
Tiêu diệt Vô Cực môn

Mười hai đệ tử Vô Cực môn, trừ Đổng Xuyên, Sở Tiêu Phong, còn lại mười người, mà xác chết chỉ có sáu đều bị đầy vết chém. Hiển nhiên đã trải qua một trận ác đấu mà chết. Đổng Xuyên cẩn thận tra xét phát hiện ra các sư đệ thứ ba, bốn, sáu, tám, mười và mười một, sáu xác chết ấy mà không thấy xác của nhị sư đệ, ngũ sư đệ, cửu sư đệ và tiểu sư đệ Tông Nhất Chí đâu.

Bạch Phong tóc tai tơi tả, chồng chết, sơn trang bị thiêu rụi, con thất lạc, sống chết chưa biết. Những vết thương ấy nặng nề khiến Bạch Phong tuy kiên cường cũng khó mà chịu đựng nổi, bà ngồi thất thần tại cửa vườn hoa nhìn mấy xác chết bày ở đó, ánh mắt lạc thần bi ai lên đến cực điểm. Đổng Xuyên bước chậm đến hạ giọng nói :
- Sư mẫu, không tìm ra xác của tiểu đệ.
Bạch Phong thần sắc hoang mang nhưng tinh thần lại rất tỉnh táo, bà gật đầu :
- Ta biết rồi!
Bên kia là Sở Tiêu Phong và Thành Trung Nhạc đang nhỏ to bàn luận gì đó.
Từ sau khi dùng chỉ công giải khai huyệt đạo cho Bạch Mai, nội tâm Thành Trung Nhạc đối với Sở Tiêu Phong hoàn toàn thay đổi. Y thở nhẹ một tiếng nói :
- Ngươi nhìn xem đây là những việc do người nào làm?
Sở Tiêu Phong đáp :
- Trong tro tàn kia tìm chẳng ra đầu mối nào, hiển nhiên đối phương đã có kế hoạch rất chu toàn nên năm sư đệ và năm sư huynh không ai đào thoát khỏi.
Hốt nhiên chàng im bặt không nói nữa. Thành Trung Nhạc gật đầu :
- Tiểu Phong. Nhất Chí xưa nay vẫn luyện võ cùng các ngươi, võ công của nó ra sao?
- Tuổi sư đệ Nhất Chí còn trẻ, về nội công không bằng đại sư huynh, nhưng tạo chí kiếm thuật quyết chẳng kém gì đại sư huynh và tiểu điệt.
- Điểm khả nghi cũng ở chỗ ấy, kiếm thuật của Nhất Chí tiếu tạo chỉ tương đồng với các ngươi. Dù không thắng nổi đối phương cũng đủ sức đào tẩu mới đúng.
- Trừ khi Tông sư đệ không động thủ hoặc bị ám toán, bọn chúng đã sơ ý để lại dấu vết này.
- Tuy Nhất Chí có nhỏ tuổi chút ít, nhưng chưa chắc nó hoàn toàn không có tâm cơ.
- Nếu không phải là người quen biết, e rằng không ai có thể ám toán được Tông sư đệ.
- Thế ai là người đã ám toán Nhất Chí?
- Việc ấy rất quan trọng, trước khi tìm ra chứng cớ chính xác, tiểu điệt không dám nói càn.
Chợt nghe Bạch Mai lớn giọng :
- Phong nhi, khi Lãnh Cương chết có đem Vô Cực môn trao cho đại đệ tử Đổng Xuyên lại có Trung Nhạc ở bên giúp và Tiêu Phong toàn

lực tương trợ, gánh nặng Vô Cực môn đã có người gánh vác, nhưng còn bao nhiêu thuộc hạ nô bộc trong Nghênh Nguyệt sơn trang đều không biết võ công mà chết tức tửi, con không thể không quan tâm.
Bạch Phong vội đứng bật dậy :
- Trong một đêm chồng chết con thất lạc, gia gia bảo làm sao nữ nhi chịu cho thấu.
Bạch Mai nói :
- Phong nhi, Lãnh Cương bị kết quả như ngày nay, con cũng có trách nhiệm lớn. Một môn phái nổi tiếng thiên hạ mà chẳng có phòng bị gì, xét ra cũng là lỗi của các con và riêng con chưa hoàn toàn làm tròn trách nhiệm tương trợ phu tử...
Ôi! Chuyện thảm hôm nay, tuy không ai muốn nhưng nghĩ cho cùng cũng chẳng phải là nguyên nhân xảy ra vô tình đâu.
- Phụ thân dạy phải lắm.
- Ta nghe Long Thiên Tường nói qua, ít nhất trước đây sáu năm con cũng có gặp gỡ hắn, thế mà con không hề kể chuyện ấy với Lãnh Cương và cũng không hề thương lượng qua với Trung Nhạc.
Bạch Phong cúi đầu :
- Lúc ấy nữ nhi những mong hy vọng hóa giải được cuộc phân tranh...
Bạch Mai nói tiếp :
- Hai mươi năm đan chéo những tình và hận há có thể dùng lời nói mà hóa giải được ư? Nếu như con báo với Lãnh Cương sớm để Vô Cực môn sẵn sàng chuẩn bị thì đâu đến nỗi xảy ra thảm biến hôm nay.
Bạch Phong cúi đầu :
- Nữ nhi biết lỗi.
Bạch Mai thở dài :
- Tiếc thay, hắn đã khống chế ta trước...
Thành Trung Nhạc hạ giọng hỏi :
- Long Thiên Tường đã dùng thủ đoạn gì khống chế Bạch lão tiền bối?
Bạch Mai đáp :
- Nói tới thêm thẹn, hắn một mình một ngựa đến tìm ta, ta giữ hắn lại ăn cơm.
Hắn vốn sẵn đem theo một hủ rượu, chúng ta cùng uống, vừa uống vừa nói chuyện. Bất tri bất giác đã uống hết hủ rượu, thoạt đầu ta có hơi phòng bị, nhưng uống hết hũ rượu ta lại đâm ra sơ xuất. Nào ngờ, khi ta tiễn hắn về hắn đột nhiên xuất thủ điểm huyệt ta.
Thành Trung Nhạc nói :

- Lão tiền bối. Chúng chiếm dụng một nhà nông dân và giết chết ba người trong đó.
- Lão phu chết đi sống lại trong lúc Lãnh Cương đã chết. Ôi! Lão phu vốn có ý định đến ở luôn tại Nghênh Nguyệt sơn trang, nhưng chưa kịp đã xảy ra thảm biến.
Sở Tiêu Phong ho khan mấy tiếng :
- Lão tiền bối, vãn bối có điều chưa hiểu, không biết có nên nói ra hay không?
Thành Trung Nhạc thúc giục :
- Tiêu Phong, hãy can đảm lên, kiến thức Bạch lão tiền bối sâu rộng, lòng dạ rộng rãi đã từng đi ngàn dặm, đọc văn quyên sách. Lão nhân gia mà ở với chúng ta, chúng ta được ích lợi nhiều lắm đó.
Bạch Mai buồn bã :
- Con rể duy nhất của ta đã chết, điệt tôn duy nhất của ta thất tung, chỉ còn lại con gái duy nhất. Vì vậy ta không thể bỏ qua việc này, huống gì ta còn bị chúng giam giữ mấy ngày.
Ánh mắt lão nhân chuyển nhìn Sở Tiêu Phong nói tiếp :
- Tiêu Phong, ngươi nói đi, có cao kiến gì?
Sở Tiêu Phong đáp :
- Theo vãn bối về nguyên nhân thảm biến hôm nay có hai lý do, nhưng thực ra chỉ là một...
Bạch Mai gật đầu :
- Cao kiến. Tiêu Phong, nói tiếp đi!
- Hỏa thiêu Nghênh Nguyệt sơn trang của chúng ta là chủ mưu của chúng, kế hoạch ấy tất phải sắp xếp từ lâu... Tình cờ lại đúng với cơ hội Long Thiên Tường tìm đến.
Thành Trung Nhạc hỏi :
- Tiêu Phong, còn gì nữa?
Chàng đáp :
- Chúng ta không nên tự trách. Dù chúng không gặp cơ hội có Long Thiên Tường, chúng cũng phải ra tay ác độc. Kế hoạch chúng đã có từ lâu và có lẽ cũng đợi lâu rồi, điều đó chứng minh chúng đã tính toán kỹ lưỡng. Chỉ vì Long Thiên Tường giúp đỡ chúng thực hiện kế hoạch mau hơn mà thôi.
Bạch Mai nói :
- Lão phu cũng có nghĩ đến việc ấy, nhưng không nghĩ thấu triệt như tiểu tử ngươi. Hài tử, người xưa có nói bậc tu tài không cần ra khỏi nhà mà vẫn biết việc thiên hạ. Tiểu tử ngươi đọc sách không uổng công.
Sở Tiêu Phong khiêm tốn :

- Nếu như vãn bối không đầu nhập Vô Cực môn, chắc cũng không thể có phương pháp đoán việc như thế.
Đổng Xuyên hỏi :
- Sư đệ nói vậy là sao?
Sở Tiêu Phong nói :
- Tiểu đệ vào Vô Cực môn rồi, sư phụ không nề hà ngăn cấm tiểu đệ đọc sách mà còn cho tiểu đệ có cơ hội đọc thêm nhiều.
Bạch Phong tiếp :
- Mỗi khi sư phụ con đi đâu về là đều mang về khá nhiều sách vở, đều có ý dành riêng cho con đọc đó.
- Sư phục săn sóc con rất chu đáo, nhưng lợi ích nhất mà con có là nhờ hai rương sách mà Bạch tiền bối để lại.
Bạch Mai trừng mắt :
- Tiểu tử, ngươi đã đọc hết hai rương của ta rồi ư?
Sở Tiêu Phong đáp :
- Đó là do sư phụ cho phép vãn bối đọc, chứ vãn bối nào dám tự ý động đến vật của lão tiền bối?
- Ý của lão phu là người đọc hiểu hết sách của lão phu rồi ư?
- Số sách của lão tiền bối thu thập tuy không nhiều, nhưng đều là những sách rất khó đọc. Trong ấy có hai bộ đúng là cực thâm cao, đệ tử đọc mấy lần mà chẳng hiểu gì và có một bộ không phải là chữ của Trung Nguyên ta.
- Phải! Đó là chữ Thiên Trúc, lão phu có bộ ấy là từ tay một lão tăng sắp chết, đó có phải là bộ kinh thư không?
Sở Tiêu Phong cười đáp :
- Vãn bối không biết chữ Thiên Trúc, nhưng theo cảm giác của vãn bối hình như không phải là kinh văn.
Bạch Mai ngẩng mặt hỏi tiếp :
- Không phải kinh văn thì là cái gì?
- Hình như bộ sách ấy ghi chép cố sự gì đó.
- Tiểu tử có thể kể cho ta nghe cố sự chép trong sách ấy?
Sở Tiêu Phong đỏ mặt, chẳng đặng đừng đành nói :
- Thực sự vãn bối cũng không hiểu hết. Sau đó vãn bối đã đọc hết các sách không còn cuốn nào nữa bèn đem bộ sách chữ Thiên Trúc ra đọc lại, đọc mấy chục lần mới đoán lần đoán mò hiểu ra chút ít. Đương nhiên nhờ ba bức địa đồ vẽ trong sách đã giúp vãn bối khá nhiều. Bất quá lão tiền bối, vãn bối không thể xác định là dự đoán của vãn bối có đúng hay không. Ôi! Nếu là đoán sai thì sai cả hoàn toàn, chẳng còn đúng một chút nào nữa cả. Vì vậy, vãn bối không dám khinh suất nói ra.

Bạch Mai trầm giọng :
- Không sao đâu. Ngươi cứ nói, biết đâu lão phu lại chẳng giúp được cho ngươi phần nào?
Đột nhiên Thành Trung Nhạc xen lời vào :
- Tiêu Phong, ta nhớ hai năm trước đây cố sư huynh có nói với ta một câu.
Lúc ấy ta không để bụng, nay nghĩ lại có lẽ sư huynh nói không sai.
Bạch Phong hỏi liền :
- Lãnh Cương nói cái gì?
Phu thê họ tình rất thâm sâu, sau khi Tông Lãnh Cương chết đi, Bạch Phong rất muốn nghe bất cứ câu gì của chồng lúc sinh tiền. Vì nhờ đó bà có cảm giác được an ủi không ít, dù đó không phải là âm thanh của người chồng yêu kính nừa, nhưng dù sao đó cũng là tâm ý của người. Thành Trung Nhạc đáp :
- Sư huynh nói Tiêu Phong chỉ dồn bốn thành tâm lực vào luyện võ công, còn sáu thành tâm lực để hết vào việc đọc sách. Thời gian mất cho việc đọc sách nhiều hơn cả thời gian học võ rất nhiều.
Sở Tiêu Phong vội nói :
- Sư thúc, không có việc ấy đâu. Mỗi khi sư phụ dạy võ công đều có mặt đệ tử.
Thành Trung Nhạc nói :
- Sinh tiền sư phụ ngươi đã nói câu ấy, còn có đúng hay không, ta làm sao biết được.
Bạch Mai nhẹ ho một tiếng :
- Trung Nhạc, mau đi tìm gọi các người lại đây dọn dẹp tro than, chúng ta cần phải xây dựng lại Nghênh Nguyệt sơn trang.
Thành Trung Nhạc cúi đầu :
- Tiêu Phong đi mau, chúng ta đi gọi người.
Bạch Mai lại ho khan một tiếng nữa :
- Để Tiêu Phong ở lại đây, lão phu còn muốn hỏi y về bộ sách kia.
Thành Trung Nhạc vội vâng dạ, cùng Đổng Xuyên chuyển thân đi. Trong hoa sảnh chỉ còn lại Bạch Mai, Bạch Phong, Sở Tiêu Phong và những xác chết chưa kịp chôn. Bạch Mai có vẻ vội vã nói :
- Lão phu đã xem qua bộ sách ấy, nhưng lão phu không có uyên nguyên gia học như ngươi, nên chỉ nhớ ấn tượng về ba bức địa đồ. Với kinh nghiệm của lão phu cũng có thể giúp ngươi giải thích được chút ít.
Sở Tiêu Phong trầm tư một chút rồi nói :
- Ý tứ viết trong sách hình như đề cập tới một người phải lìa bỏ nhà ra đi đến một vùng núi non rất rộng lớn cư trú ở đó, trải qua những

tháng ngày thịch mịch.
Bạch Mai hỏi :
- Người ấy phải chăng là một nữ nhân?
- Đó là chỗ mờ ám nhất trong sách, có lẽ văn tự có kể rõ, chỉ vì văn bối không đọc được đó thôi.
- Lão phu đã nhìn kỹ mấy bức địa đồ, tuy nét vẽ rất mơ hồ, nhưng lão phu vẫn nhận ra là một nữ nhân, bộ sách ấy lão phu nhận được từ tay một hòa thượng.
Tại sao lại có thể là hình bóng nữ nhân?
- Có lẽ vị hòa thượng ấy tự viết về mình...
Đột nhiên nói tới đó, Sở Tiêu Phong im bặt vì một ý niệm thoáng qua trong đầu chàng. Đó chỉ là bộ sách được chép lại, trải qua niên đại khá dài, chữ không phải do chính tay vị hòa thượng nọ sao chép.
Bạch Mai khẽ thở dài nói :
- Tiểu tử, khi vị hòa thượng ấy giao cho lão phu bộ sách, người chỉ nói một câu mong ta mang bộ sách ấy đến Phi Long tự ở Thanh Hải trao lại cho một người là Ma Già đại sư, lão phu sẽ được trả công bằng ba viên minh châu.
Sở Tiêu Phong ngạc nhiên :
- Minh châu ngọc vô giá, nhưng xét như vậy bộ sách còn vô giá hơn.
- Lúc ấy lão phu lại không nhớ đến việc ấy, chỉ tưởng rằng đó là một bộ kinh Phật. Đối với lão phu, đối với võ lâm chẳng có gì là quan trọng. Do đó, lão phu không đáp ứng lời dặn của vị hòa thượng. Tiếc thay, hòa thượng ấy cũng chẳng nói gì thêm với lão phu nữa, người viên tịch. Sau đó lão phu vẫn thường mang bộ sách ra xem và cứ nghĩ đó là một loại cổ sự gì đó trong kinh phật. Lão phu tuy rất mê đọc sách nhưng lại không có được thiên bẩm như ngươi, nay nghe ngươi nói khiến lão phu được mở mắt ra nhiều, bộ sách ấy có khả năng không phải là kinh sách.
Sở Tiêu Phong vội hỏi :
- Không là kinh sách thì nó là gì?
- Có thể là một tập ghi chép truyện ký gì đó.
- Là truyện ký ư?
- Nếu không là truyện ký thì lão hòa thượng đem theo nó để truy tìm cái gì?
Kết quả hòa thượng tự biết đã không thể hoàn thành tâm nguyện cho nên mới có ý nhờ lão phu đem nó giao lại cho một người.
- Người ấy phải chăng là Ma Già đại sư?
- Đúng... Tiếc thay, lão phu không đem bộ sách ấy đi, đến nay việc đã cách mười năm, chỉ sợ vị Ma Già đại sư ấy đã không còn ở Phi

Long tự nữa.
Sở Tiêu Phong cười khổ :
- Lão tiền bối, có lẽ chúng ta vĩnh viễn không thể đem bộ sách đó đến Phi Long tự được nữa.
Bạch Mai bật cười lớn :
- Đúng đấy, vì nó bị thiêu cháy mất rồi.
- Vãn bối đã xem xét nơi phòng chứa sách, nó bị thiêu cháy không còn lại chút gì.
Đột nhiên Bạch Phong xen lời :
- Gia gia đã xem xét qua hiện trường có phát hiện ra sự thực ai là người hãm hại Lãnh Cương không?
Bạch Mai đáp :
- Phong nhi, nếu như ta nói thật, con sẽ cảm thấy thất vọng.
- Xin gia gia cứ nói.
- Ta chẳng tra ra điều gì, đây là một âm mưu rất chặt chẽ thâm độc.
- Nói như gia gia chúng ta vĩnh viễn không còn cách nào báo thù nữa ư?
- Trong thiên hạ không có gì là bí mật tuyệt đối, vả chăng vẫn không tìm thấy thi thể của Nhất Chí, đối với chúng ta đó vẫn là điểm hy vọng.
- Hy vọng điều gì?
- Có khả năng là Nhất Chí không chết mà bị bọn chúng bắt đi, đó chính là một đầu mối.
- Con chưa hiểu rõ, vì sao bọn chúng lại bắt Nhất Chí mang đi?
- Đó là chúng đã tính toán kỹ, giết Nhất Chí không có lợi bằng giữ lại Nhất Chí còn có lúc sử dụng.
- Thủ đoạn bọn chúng độc ác, giết gần sạch sơn trang, để lại Nhất Chí há chăng phải để lại dấu vết?
- Vô Cực môn bây giờ hiện là môn phái lớn, trong một đêm bị kẻ thù giết sạch, nhà cửa biến thành tro than, các người của Vô Cực môn có thể không biết nguyên do vì đâu nhưng không thể qua mắt được tất cả giang hồ đồng đạo, nếu chúng giết luôn cả Nhất Chí chẳng khó gì mà không tìm ra thủ phạm. Điều ấy con không nên nóng vội, chỉ cần hiểu được vì sao chúng lại cần lưu lại mạng sống của Nhất Chí, còn nữa Vô Cực môn còn có bọn nhị đệ tử chưa chết mà.
Bạch Phong than :
- Nghĩ lại thật là kỳ quái...
Sở Tiêu Phong nói tiếp :
- Nhị sư huynh Lang Anh, cửu sư đệ Đường Thiên vốn đã có hành vi khả nghi, đại sư huynh đã vâng lệnh theo dõi hai huynh đệ ấy, chỉ vì

sự việc xảy ra quá mau, chúng ta chưa kịp hành động, đối phương đã ra tay, cũng chẳng thấy thi thể của ngũ sư huynh Trương Phương Trung đâu, đúng là thật kỳ quái.
Bạch Phong than :
- Ôi! Băng giá đâu phải chỉ trong một ngày mà đóng dày, Lãnh Cương thái quá nhân từ nên vô tình nuôi dưỡng loại gian ác, người đã biết rõ Lang Anh có vấn đề tại sao không sớm hạ thủ, hoặc ít ra cũng phải sai người theo dõi để phá tan âm mưu của nó.
Sở Tiêu Phong nói :
- Sư phụ cũng đã chú ý đến việc ấy nên đặc biệt sai đại sư huynh, chỉ tiếc rằng bọn chúng hành động mau hơn chúng ta.
Bạch Mai trầm giọng :
- Không thể trách người khác hành động mau hơn. Hài tử, trong giang hồ điều đáng sợ nhất là ở đó, nếu đã phát hiện vấn đề, tại sao không lập tức xử lý?
Sở tiểu tử, ngươi hãy nhớ lấy, chỉ vì sư phụ ngươi quá nhân từ mới bị trả giá bằng chuyện bi thảm hôm nay, trả giá bằng máu chính mình và mạng sống của hàng chục người.
Sở Tiêu Phong thở dài :
- Lời dạy chân thiết của lão tiền bối, vãn bối xin lãnh giáo.
Bạch Mai tiếp lời :
- Tiểu hài tử, mai sau khi ngươi bôn tẩu giang hồ, tâm nhân cần phải linh hoạt, bất cứ chuyện gì nhất định phải tra cứu cho rõ ràng, muôn vạn chớ bỏ lưng chừng. Việc có khinh trọng làm sao có thể tìm ra việc trọng yếu làm trước, đó là cần dựa vào trí tuệ.
- Lão tiền bối giáo huấn rất đúng.
Bạch Phong nhẹ than :
- Gia gia, lúc này chúng ta còn nói làm gì chuyện ấy, nên chăng hãy tìm cách phát hiện hung thủ trước cái đã.
Bạch Mai đáp :
- Kinh nghiệm đời trước truyền cho đời sau, người nào nghe tốt cho người ấy.
Bây giờ lời gia gia nói với Tiêu Phong mới để cho y nhớ lâu vì máu sư phụ y chưa khô, mấy thi thể sư huynh đệ còn bày trước mặt y, y phải nhớ ghi từng lời từng chữ của gia gia.
Sở Tiêu Phong cung lạy vái dài :
- Vãn bối thực sự được ích lợi rất nhiều.
Bạch Mai gượng cười :
- Lãnh Cương không tiếc công khẩn cầu tổ phụ, phụ thân ngươi cho ngươi theo học, vô đầu nhập Vô Cực môn, điều ấy ngươi còn hiểu rõ

hơn ta.
Bạch Phong có vẻ nôn nóng :
- Gia gia có nên tra xét hiện trường thêm một lần nữa may ra tìm chứng cớ.
Bạch Mai mỉm cười :
- Hài tử, con yên tâm, dù gia gia có tra xét mấy lần nữa cũng không tìm ra chứng cớ đâu. Bọn chúng không dại gì để lại chứng cớ ở hiện trường, chúng hành động quá mau, sau khi giết người vẫn còn đủ thời gian tiêu diệt bất cứ chứng cớ, bất quá, con cứ yên tâm, bọn chúng hành động đông người, không phải là không có dấu vết có thể truy tầm, nhưng lòng gia gia vẫn còn ít nhiều nghi vấn cần hỏi con.
- Gia gia có nghi vấn gì?
- Ta còn nhớ trong Nghênh Nguyệt sơn trang đâu chỉ có bằng ấy người, hình như còn thiếu gần nửa?
- Không biết tại vì sao, hình như Lãnh Cương đã có dự dảm gì đó nên ba tháng trước đã thả đi khá đông nô bộc và tráng đinh.
- Tại sao vậy?
- Hình như con có nghe Lãnh Cương nói qua một lần, người muốn điều chỉnh nhân sự trong Nghênh Nguyệt sơn trang và chuẩn bị huấn luyện số tráng đinh trẻ tuổi hơn.
Bạch Mai nghiêm sắc mặt :
- Phong nhi, con cố nhớ lại xem vì sao Lãnh Cương lại làm như thế?
Bạch Phong trầm ngâm một lúc rồi đáp :
- Hình như Lành Cương phát hiện gần đây trong giang hồ có xảy ra gì đó?
Sau khi các đệ tử đời thứ hai làm lễ xuất sư, nhân số trong Nghênh Nguyệt sơn trang sẽ vắng nhiều, vì vậy người muốn huấn luyện sáu mươi bốn tráng đinh tăng cường lực lượng phòng thủ cho Nghênh Nguyệt sơn trang.
- Tiếc rằng Lãnh Cương không thực hiện kế hoạch sớm hơn một chút, nếu không tình hình hôm nay đã khác rồi.
Bây giờ Đổng Xuyên đã gọi đến khá đông nhân công thu dọn tro tàn. Khi mặt trời ngả về tây, Thành Trung Nhạc dẫn về mười cỗ xe và mấy chục cỗ quan tài. Nơi cất giấu tiền bạc của Nghênh Nguyệt sơn trang may thay không hề bị tổn thất, càng chứng thực hung thủ chỉ có ý định giết người chứ không muốn cướp tiền của sản vật.
Bạch Phong cố kềm chế bị thương, phấn chấn lại. Từ phân tích của Bạch Mai, Thành Trung Nhạc và Đổng Xuyên tạm thời không bàn đến việc truy tìm hung thủ nữa. Ngoài những quan tài dựng xác Tông Lãnh Cương và bảy đệ tử ra còn lại bao nhiêu xác chết đều được an

táng cùng một chỗ.
Nghênh Nguyệt sơn trang chưa vội xây dựng, tạm thời dùng làm chỗ đặt quan tài Tông Lãnh Cương và bảy đệ tử. Tin Vô Cực môn xảy ra biến cố loan truyền giang hồ, đó là một đại sự khiến ai nấy kinh động như nghe tiếng sét giữa trời, tin ấy lập tức quang bá xôn xao giới giang hồ. Trưa ngày thứ ba, Phân đà Tương Dương Cái bang là Đà chủ Kim Câu Dư Lập đã tìm tới hiện trường, tin tức của Cái bang xưa nay vốn cực kỳ nhanh nhạy, theo chân Dư Lập là bốn đệ tử Cái bang. Dưới sự chỉ huy của Dư Lập, bốn đệ tử Cái bang ra tay giúp đỡ dọn dẹp sơn trang, còn Dư Lập vào thẳng hoa sảnh nơi duy nhất còn sót lại của Nghênh Nguyệt sơn trang.
Bạch Phong vốn quen biết Dư Lập, vì mỗi năm ít nhất Dư Lập cũng đến đây một lần chúc mừng năm mới và dâng lễ vật rất trọng hậu. Hai hôm nay Bạch Phong đã khôi phục bình tĩnh, nén đau khổ và thù hận vào lòng, Vô Cực môn chỉ còn lại rất ít người nên mỗi người đều phải đảm nhiệm thêm nhiều việc, họ cần phải trấn tĩnh. Chặt còn chưa tận gốc, bọn đột kích Nghênh Nguyệt sơn trang rất có khả năng sẽ quay trở lại.
Dư Lập sửa áo ôm quyền thi lễ :
- Cái bang Dư Lập bái kiến Tông phu nhân.
Bạch Phong gượng cười :
- Không cần đa lễ.
Dư Lập thở dài :
- Không ngờ người trụ cột Tông môn chủ lại bị ám toán. Đây là đại bất hạnh cho võ lâm và cũng là tổn thất cho Cái bang chúng tôi, tệ Bang chủ nghe được tin chắc sẽ vô cùng thương tâm.
Bạch Phong khiêm tốn :
- Tệ môn bất hạnh bị người ám hại, biến cố này không thể nói hết được.
- Tông môn chủ là nhân vật anh hùng hào kiệt mà bị ám toán. Dư Lập này đã dùng hỏa tốc báo cho tệ Bang chủ, chỉ cần nhận được tin, tệ Bang chủ tất sẽ thân hành đến.
- Việc của tệ môn nếu để kinh động quý Bang chủ, vị vong nhân này lấy làm bất an.
- Phu nhân ngôn trọng, đối với Tông môn chủ, tệ Bang chủ vẫn một lòng kính ngưỡng, và coi Tông môn chủ như hảo thủ.
Thành Trung Nhạc xen vào :
- Nan phong vũ cố nhân lai, trong lúc trời mưa gió mà có khách đ???n thăm mới là quý, giữa lúc này mà Dư đà chủ quang lâm Vô Cực môn thực là khiến chúng tôi cảm khái vạn phần. Tiếc thay,

chúng tôi không có gì chiêu đãi Dư đà chủ.
Dư Lập đáp :
- Nhị gia, nói vậy là sao? Khi bình thường Dư mỗ cũng không dám tùy tiện đòi hỏi, còn lúc này Dư mỗ như bị nghẹn lời nào dám vọng ngôn. Tệ Bang chủ kính trọng Tông môn chủ là hoàn toàn thành thực, vả chăng người đã trao trọng trách cho tại hạ bất cứ Vô Cực môn cần gì tại hạ phải toàn tâm toàn lực không dám do dự một chút nào.
Thành Trung Nhạc cung kính :
- Quý Bang chủ đối đãi với bản môn thật đáng môn ngàn cảm kích.
Dư Lập nói liền :
- Nhị gia, đó là những việc tệ Bang chủ giao phó cho Dư mỗ. Dư mỗ vốn không dám khinh suất nói ra, nhưng trong hoạn nạn mới biết chân tình, nếu Dư mỗ không nói hết tâm ý chỉ sợ Tông phu nhân và nhị gia không chịu tiếp nhận lòng thèm khát được giúp chư vị của Dư mỗ. Việc báo thù là việc lớn, thân phận Dư mỗ không dám bàn tới nhưng còn những việc khác, Dư mỗ xin tình nguyện vì chư vị. Sau này Nghênh Nguyệt sơn trang sẽ trùng hưng, nhưng trong thời gian ấy chư vị không tiện ở nơi này chờ đợi. Dư mỗ đã sai người vào trong thành Tương Dương một tòa trang viện, chư vị tạm thời xin ở lại nơi ấy chờ đợi sơn trang trùng tu hoàn thành xong quay trở lại.
Bạch Phong cảm động :
- Nghênh Nguyệt sơn trang tạm thời chưa trùng tu vì ta tạm giữ nơi này làm nơi tế tự quan tài phu quân và mấy môn đồ, đợi khi báo thù cho xong chôn cất họ lúc ấy mới là lúc trùng tu Nghênh Nguyệt sơn trang.
- Phu nhân nói vậy là...
Bạch Phong quay lại nhìn Thành Trung Nhạc :
- Sư đệ thấy chúng ta có nên chuyển vào ở trong thành Tương Dương hay không?
Dư Lập vội vã xen vào :
- Phu nhân, nhị gia! Dư mỗ hết sức thành thật, rất có thể tệ Bang chủ sắp đến, chư vị vào ở trong thành thật là thuận tiện cho chúng ta.
Bạch Mai nói :
- Phong nhi. Dư đà chủ nói không sai, tình thế của Vô Cực môn hiện nay rất cần một thời gian nghỉ ngơi an dưỡng, khi Lãnh Cương sinh tiền đã có giao tình sâu đậm với Cái bang, không cần phải cố chấp từ chối nữa.
Dư Lập hỏi :
- Vị lão nhân này có lẽ là Bạch lão gia?

- Lão phu là Bạch Mai.
- Dư Lập này vốn ngưỡng mộ đại danh của Bạch lão nhân gia từ lâu, hôm nay vinh hạnh được bái kiến.
Bạch Mai đáp :
- Dư đà chủ, các hạ đừng khách sáo, lão phu đã gặp gỡ quý Bang chủ nhiều lần, tuy không dám nhận là thâm giao nhưng cũng có thể gọi là tâm đầu ý hợp. Vô Cực môn gặp đại biến còn sống sót cần có thời gian tịnh dưỡng, quý bang tạo cho phương tiện thật là đáng quý.
- Bạch lão nhân gia là giang hồ tiền bối, võ lâm cao nhân, lý luận hơn người, mong được lão nhân gia quyết định, nơi này tro tàn chưa sạch, Tông phu nhân cần phải an dưỡng không thể ở đây lâu, xin mời mau đến Tương Dương nghỉ ngơi một thời gian.
Bạch Mai trầm giọng :
- Nói rất đúng lý. Phong nhi, con muốn sao cũng nên quyết định.
Bạch Phong ngần ngại :
- Thành sư đệ có ý kiến gì không?
Bạch Mai thầm gật đầu, giao quyền quyết định cho Thành Trung Nhạc là để y chịu trách nhiệm sau này. Thành Trung Nhạc đáp :
- Tiểu đệ cũng biết chúng ta nên an dưỡng một thời gian, xem ra không nên bỏ qua thành ý của Dư đà chủ.
Bạch Mai buột lời :
- Đúng! Ý Trung Nhạc không sai, ngay lúc này chúng ta rất cần an dưỡng và bình tĩnh.
Thành Trung Nhạc nói :
- Sư tẩu, chúng ta đã quyết định tạm thời chưa trùng tu Nghênh Nguyệt sơn trang vậy thì không cần lưu lại đây lâu hơn nữa.
Bạch Phong đáp :
- Hay lắm! Sư đệ cứ toàn quyền quyết định.
Vì tôn trọng thân phận Chưởng môn nhân, Thành Trung Nhạc thương thảo với Đổng Xuyên một lúc, đương nhiên Đổng Xuyên không phản đối. Dư Lập thấy Bạch Phong và Thành Trung Nhạc đã đồng ý trong lòng lấy làm thích thú :
- Chư vị không cần lưu lại nơi đây nữa, những tro tàn ở đây hãy để cho các đệ tử Cái bang dọn dẹp, hôm nay chúng ta động thân ngay được không?
Bạch Phong nhìn quan tài của phu quân thở dài than :
- Thôi được, hôm nay chúng ta sẽ động thân.
Bà nói xong câu ấy dường như không ngăn nổi xúc cảm, quỳ xuống trước quan tài lạy một lạy, Thành Trung Nhạc, Đổng Xuyên, Sở Tiêu Phong, Dư Lập cũng vội quỳ theo. Bạch Mai tuy không quỳ nhưng

cũng đứng nghiêm cẩn tôn trọng sự xúc động của các môn đệ Vô Cực môn. Vừa lúc ấy đột nhiên có tiếng quát của một đệ tử Cái bang :
- Làm cái gì vậy?
Thành Trung Nhạc, Đổng Xuyên, Sở Tiêu Phong đứng dậy, trong tay Đổng Xuyên đã cầm sẵn một mũi Thiết liên hoa chuyển đầu nhìn lại, chợt nhìn thấy thiếu nữ áo xanh buông hai bím tóc từ từ đang bước đến, tay phải nàng vân vê một bím tóc, nét mặt nàng có gì như kinh dị. Hai đệ tử Cái bang dĩ nhiên chặn đường nàng. Đổng Xuyên gọi nhỏ :
- Tiêu Phong, vị cô nương hôm kia trong rừng kìa!
Sở Tiêu Phong hửng hờ đáp :
- Vâng, chính là nàng.
Đổng Xuyên ngạc nhiên :
- Nàng đến đây làm gì nhỉ?
Chàng đáp :
- Đại khái có lẽ về chuyện mấy con bướm độc hôm nọ.
Bị hai đệ tử Cái bang chận bước mà thiếu nữ áo xanh không hề sợ hãi, nàng mỉm cười tươi :
- Nơi này phát sinh ra chuyện gì thế?
Hoàn toàn không trả lời vào câu hỏi, Đổng Xuyên vội gọi nhỏ :
- Tiêu Phong, đi, chúng ta đến đó xem sao.
Sở Tiêu Phong theo đại sư huynh chạy ra. Thiếu nữ áo xanh nhìn thấy Sở Tiêu Phong liền cất cao giọng :
- Sở công tử, nơi đây phát sinh ra chuyện gì?
Chàng đáp :
- Vâng, cô nương, nơi đây mới xảy ra đại biến, rất nhiều người bị giết, nhà cửa bị cháy rụi.
Thiếu nữ ngẩn người :
- Rất nhiều người bị giết, tại sao vậy?
Nàng hỏi rất ngây thơ như chẳng biết trần gian đầy hiểm ác.
Sở Tiêu Phong nghĩ thầm :
- "Nếu kể hết chuyện này khó mà giải thích rõ ràng được, chi bằng ta chỉ nói thật đơn giản".
Tâm niệm đã định, chàng chậm rãi đáp :
- Rất đông bọn ác nhân đến đây giết loạn một hồi chết khá đông người Vô Cực môn và hỏa thiêu sơn trang của chúng ta.
Có lẽ cuộc sống của nàng quá thuần phác nên đối với cái chết nàng chưa biết rõ ra sao chỉ "a" một tiếng :
- Hôm trước chư vị đi vào rừng bốn người cơ mà?

- Vâng.
- Hiện nay ta chỉ thấy có hai, còn hai người nữa đâu?
- Họ chết rồi.
Có lẽ "hai người" mà thiếu nữ nói là Tông Lãnh Cương và Tông Nhất Chí, nghe tin họ chết nàng không khỏi bật ra tiếng thở dài :
- Họ chết cả hai ư? Ôi! Thật đáng thương.
Đưa tay hất mấy sợi tóc lòa xòa trước trán, nàng hỏi tiếp :
- Như vậy chúng ta phải làm sao việc ấy?
- Việc gì cơ chứ?
- Ta đến để hỏi công tử, có tìm được loài bướm kia chưa? Bầy bướm ấy rất quan trọng, nếu chư vị không bồi thường được, sợ rằng... rằng... sẽ...
Đổng Xuyên bước tới :
- Sẽ làm sao?
Hình như thiếu nữ áo xanh không thể giận dữ với Sở Tiêu Phong được vì nét tuấn tú văn nhã của chàng, còn Đổng Xuyên ngữ khí nghiêm túc là cơ hội cho thiếu nữ nổi giận, nàng lạnh lùng đáp :
- Sẽ phải đền bằng mạng sống người đã giết những con bướm.
Đổng Xuyên nghiêm giọng :
- Người ấy là sư phụ tại hạ, nhưng bây giờ người đã chết rồi.
Thiếu nữ nhún vai :
- Nhưng các hạ chưa chết, ngày hôm ấy các hạ cũng có mặt, vì vậy nếu không đền được bướm, các hạ phải bồi thường.
Đổng Xuyên chau mày, định phát tác cơn giận nhưng lời vừa sắp thốt ra lại kềm chế nén xuống. Bạch Mai chau mày :
- Bướm độc là cái gì? Sự thật đã có việc gì thế?
Đổng Xuyên đáp :
- Có một hôm ấy sư phụ dẫn chúng vãn bối đi luyện thủ pháp ám khí vô tình giết ít nhiều lũ bướm không ngờ bướm ấy là do người nuôi dưỡng.
Bạch Mai ngạc nhiên :
- Có chuyện ấy ư?
Đổng Xuyên gật đầu kể lại đầu đuôi mọi chuyện. Bạch Mai nhẹ thở dài ra lệnh :
- Tiêu Phong, ngươi hãy đàm luận thương nghị với vị tiểu cô nương xem nàng ý muốn ra sao?
Sở Tiêu Phong vâng một tiếng bước tới vài bước nữa, ôm quyền cung kính :
- Cô nương, gia sư bất hạnh bị người ám toán, chúng ta vì chuyện ấy mà đang bi thương, cô nương có thể nói cho tại hạ biết dụng tâm tìm

đến đây hôm nay?
Thiếu nữ áo xanh đáp :
- Ta chỉ sợ các vị quên chuyện hôm ấy vì không biết hậu quả nghiêm trọng nên có ý đến đây nhắc cho chư vị nhớ. Nào ngờ chư vị xảy ra đại biến, ta cứ tưởng nói nhảm nói nhí với Quái bá bá nào ngờ bị bá bá đoán đúng.
- Đoán đúng cái gì?
- Đoán đúng sự việc xảy ra hôm nay của chư vị.
Sở Tiêu Phong kinh ngạc :
- A! Làm sao vị bá bá của cô nương biết được?
- Cái đó ta không rõ, bá bá vẫn ở phía trong rừng, thế mà bất cứ ai đi qua rừng bá bá đều biết.
Lúc ấy Bạch Mai cũng vừa chậm bước đến. Thành Trung Nhạc ở bên Bạch Phong tuy chưa có phản ứng gì nhưng đều ngưng thần nghe câu chuyện. Sở Tiêu Phong hết sức xúc động, chàng hết sức kềm chế từ từ hỏi :
- Cô nương, vị Quái bá bá ấy là người như thế nào?
Thiếu nữ áo xanh tuy chẳng có kinh nghiệm gì về cuộc đời nhưng nàng tuyệt vời thông minh, liền cười đáp :
- Chư vị hoài nghi lão nhân gia ấy ư?
Câu hỏi thẳng ấy khiến Sở Tiêu Phong lúng túng, chàng thoáng trầm ngâm nói tiếp :
- Không phải tại hạ dám hoài nghi, chỉ vì nghe câu chuyện khá kỳ dị. Thứ nhất, hôm ấy chúng ta đã đi qua khu rừng đâu có gặp người nào. Thứ hai, bá bá ấy với sư phụ không hề quen biết làm sao lại biết trước sự việc?
Thiếu nữ áo xanh đáp :
- Các hạ không để ý sao? Ta gọi lão là Quái bá bá vì đó là một người tàn phế, hành động bất tiện...
Sở Tiêu Phong càng kinh ngạc :
- Hành động bất tiện, làm sao có thể ở trong rừng?
- Nơi lão ở rất ư kỳ quái, trên một cây lớn có những cành mọc liên tiếp đan vào nhau, lão dựng một nơi ở cực khéo léo và bố trí rất nhiều cơ quan kỳ lạ, người nào không biết nội tình quyết không thể nào nhận ra được.
Đó đúng là một cao nhân biết nhiều thuật lạ, tất cả mọi người đều lắng tai nghe. Thiếu nữ liếc nhìn Sở Tiêu Phong một cái nói tiếp :
- Lão rất giỏi tướng thuật và đoán số cho nhiều người rồi, tất cả đều chính xác, tiếc thay hai chân lão đều bị tàn phế, ta thường thường giúp đỡ lão khá nhiều việc, vì vậy giao tình rất tốt với ta, trừ ta ra làm

bạn với lão chỉ có một con vượn trắng.
Bạch Mai ánh mắt lóe lên chớp nhoáng, vội xen lời :
- Cô nương có thể nào dẫn chúng ta đi gặp lão nhân ấy?
Thiếu nữ lắc đầu :
- Không được đâu, lão không thích gặp người lạ, lão đã dặn ta không được kể chuyện lão với ai khác, nhưng hôm nay ta đã lỡ nói ra rồi, thật là có lỗi với lão.
Sở Tiêu Phong nói :
- Làm sao lão nhân ấy biết được chuyện ân sư tại hạ gặp nạn?
- Lão bá bá đã nhìn thấy chư vị, trước khi đi đến đây lão bá bá có nói với ta rằng sư phụ các hạ e rằng đã bị hại và khuyên ta không nên đi, nhưng vì chủ ý ta đến đây là chỉ vì tìm các hạ nên ta cứ đi.
Bạch Mai trầm nhỏ giọng :
- Tiêu Phong hãy thử xin vị cô nương ấy dẫn chúng ta đi.
Sở Tiêu Phong nói :
- Cô nương, tại hạ biết cô nương rất khó xử, nhưng sự thật tại hạ rất muốn gặp lão bá bá ấy, cô nương có thể giúp tại hạ được chăng?
Thiếu nữ áo xanh cúi đầu trầm ngâm không nói, hiển nhiên nàng đã bị lời thỉnh cầu của Sở Tiêu Phong lay động. Nàng không nỡ từ chối Sở Tiêu Phong, nhưng vẫn có chiều lúng túng vì không thể dẫn chàng theo. Bạch Phong hạ thấp giọng :
- Gia gia, cô nương ấy rất khó xử, đừng làm khó người ta nữa.
Bạch Mai lắc đầu :
- Con không cần lý tới.
Bạch Phong hiểu phụ thân đã cố cưỡng cầu người khác tất có nguyên nhân, vì vậy bà không nói gì nữa. Sở Tiêu Phong cũng nhận ra tình cảnh khó xử của thiếu nữ áo xanh, chàng cảm thấy bất an, thở dài :
- Cô nương, nếu thực có khó khăn, tại hạ không dám miễn cưỡng.
Thiếu nữ chầm chậm ngẩng đầu :
- Chỉ một mình các hạ đi thôi chứ?
Bạch Mai vội tiếp :
- Còn thêm lão phu nữa.
Nàng ngập ngừng :
- Lão trượng cũng muốn đi...
Thở dài một tiếng, nàng tiếp :
- Ta đã nhìn thấy sự việc phát sinh nơi đây quá bi thảm, chư vị quyết chẳng còn thời gian nào để tìm được bầy bướm nữa rồi.
Sở Tiêu Phong đáp :
- Vâng, chính chúng tôi có khổ tâm ấy.

- Nhưng nếu như chư vị không thể bồi hoàn bầy bướm. Âu Dương bá bá sẽ nổi giận, e rằng còn xảy ra phiền phức lớn hơn nữa, về việc này chỉ có Quái bá bá là có cách hòa giải.
Sở Tiêu Phong bật kêu "a" một tiếng, thiếu nữ tiếp lời :
- Ta cũng muốn dẫn các hạ cầu kiến lão bá bá, chỉ vì ta không biết chắc lão có chịu giúp các hạ hay không.
- Vị Quái bá bá và Âu Dương tiên sinh có quen biết nhau?
- Dĩ nhiên quen biết, nhưng xưa nay ta chưa hề thấy họ nói với nhau một lời.
- Cô nương có hảo tâm ấy, chúng tôi lấy làm cảm kích.
- Được! Ta dẫn hai người đến gặp Quái bá bá, nhưng tính tình lão kỳ lắm.
Sau khi gặp lão, hai vị phải cố mà nhẫn nại.
Sở Tiêu Phong gật đầu :
- Đa tạ cô nương chỉ điểm.
Bạch Mai ho khan một tiếng :
- Phong nhi, xác Lãnh Cương đã liệm xong, không cần ở lại đây lâu nữa, con hãy theo Dư đà chủ vào thành Tương Dương, sau khi ta và Tiêu Phong gặp gỡ vị cao nhân nọ sẽ quay về Tương Dương.
Thành Trung Nhạc nhỏ giọng :
- Lão tiền bối, có nên chăng đi thêm một người?
Bạch Mai đáp :
- Không cần.
Lão hạ giọng thấp hơn nữa, nói tiếp :
- Trung Nhạc, hãy nói với Dư Lập đừng nói ra việc này, người mà vị cô nương nói tới đó có thể là Quái Tiên đã thất lạc giang hồ ba mươi năm, người ấy biết bao lạ vạn hữu học từ trời đến đất, nhất là tinh thông Hà Lạc thần số và thuật chiêm hối, nghiên cứu đến mức cực tình thâm có thể biết trước cát hung họa phúc, trước đây bốn mươi năm lão phu đã có duyên gặp lão một lần, được lão chỉ điểm một câu khiến lão phu tránh được một đại nạn.
Thành Trung Nhạc đáp :
- Vãn bối hiểu rõ, xin lão tiền bối an tâm.
Theo chân dẫn đường của thiếu nữ áo xanh, Bạch Mai và Sở Tiêu Phong đến trước cánh rừng. Thiếu nữ dặn :
- Hai vị ở đây chờ đợi ta, ta phải vào báo cho Quái bá bá trước một tiếng.
Chuyển thân, nàng biến mất vào rừng. Nhìn theo bóng thiếu nữ, Sở Tiêu Phong lo lắng :
- Lão tiền bối, nếu như lão nhân kia không chịu cho chúng ta gặp, lúc

ấy làm sao?
Bạch Mai đáp :
- Chỉ biết trông vào may rủi, nếu lão cao nhân cương quyết không muốn gặp chúng ta thì dù chúng ta có gặp lão cũng chẳng ích lợi gì.
- Ủa, lão tiền bối có biết lão nhân ấy?
- Nếu như lão phu đoán không sai, lão nhân ấy là người khi xưa danh chấn giang hồ là Quái Tiên, ba mươi năm trước Xuân Thu Bút có phê bình lão một câu là người đùa giỡn với số thuật khiến lão nhân rút khỏi giang hồ, không ngờ lão lại ở trong vùng núi Long Trung này. Xưa kia có lần lão được Chưởng môn Thiếu Lâm đời trước mời đến chùa Thiếu Lâm nhưng rồi việc xảy ra không như ý, lão nhân ở trong chùa ba tháng không hề thèm nói lấy một câu.
Trong lúc hai người đàm thoại, thiếu nữ áo xanh đã mau chóng quay lại :
- Sở công tử, Quái bá bá đáp ứng chỉ gặp một mình các hạ.
Bạch Mai hỏi :
- Tiểu cô nương có nhắc đến lão phu không?
Nàng đáp :
- Có nhắc.
- Lão cao nhân nói sao?
- Bá bá vốn không cần gặp lão trượng, ta đã khổ sở van cầu lão bá bá mới chấp nhận, nhưng bá bá nhờ ta nói với lão trượng một câu...
Bạch Mai vội ngắt lời :
- Khoan đã, lão cao nhân có hỏi qua tướng mạo lão phu không?
- Có hỏi.
- Được rồi, tiểu cô nương nói tiếp đi.
- Bá bá nhờ ta nói với lão trượng, sau khi lão trượng gặp bá bá chỉ được nói hai câu, vì vậy lão trượng nên suy nghĩ kỹ trước đi.
- Được! Lão phu hiểu rõ.
Thiếu nữ áo xanh dẫn hai người đi vào khu rừng. Sở Tiêu Phong cẩn thận lưu tâm, chàng muốn biết tại sao lần trước bị người nhìn thấy mà chàng lại không nhìn thấy người, trong lòng lấy làm thắc mắc.
Vừa vào rừng chàng không ngớt chuyển động mục quang quan sát chung quanh. Thiếu nữ áo xanh mỉm cười :
- Các hạ không nhận ra lão bá bá đâu, lão bá bá ẩn thân trong cành lá rậm rạp và luôn luôn di chuyển vị trí.
Sở Tiêu Phong nhỏ giọng :
- Cô nương, một người di chuyển liên tục trong cành lá rậm rạp, chẳng lẽ không phát ra tiếng động nào sao?
- Không phải đâu. Quái bá bá thân hình nhỏ bé cộng với thiết kế xảo

diệu, khi di chuyển không để phát ra tiếng động nào.
Đang lúc đàm thoại, đã đến một gốc cây vĩ đại, thiếu nữ chỉ gốc cây cực lớn ấy :
- Chúng ta hãy đợi ở đây.
Sở Tiêu Phong nhìn thân cây :
- Lão bá bá ở trên cành cây cao này ư?
Thiếu nữ áo xanh ngẩng đầu cao giọng :
- Quái bá bá, chúng cháu ở dưới này.
Chợt nghe có nhiều tiếng soạt soạt, một vật hình như cái thúng do vỏ cây bện thành rơi từ trên cây xuống. Thiếu nữ cười nói :
- Sở công tử hãy ngồi vào trong ấy.
Sở Tiêu Phong không do dự lao vào cái thúng ngồi xuống. Thiếu nữ bảo :
- Quái bá bá có nói, sau khi ngồi vào thúng phải nhắm mắt, thúng ấy mới di động, đến khi thúng dừng lại mới được mở mắt ra.
Sở Tiêu Phong hiểu là đối phương sợ bị lộ cơ mật, nhưng chàng vẫn nghe lời nhắm mắt. Cái thúng được kéo lên, chuyển động theo cảm giác của chàng tựa hồ đã qua nhiều lần nhấp nhô mới dừng lại. Đợi cái thúng dừng hẳn, Sở Tiêu Phong mới mở hai mắt, chàng nhận ra nơi ấy là nơi lá rậm rạp nhất, chung quanh không nhìn thấy cảnh vật nào khác, trước mắt chỉ có một tấm gỗ kê ngang, một âm thanh lạnh lùng vọng đến :
- Bước lại đây!
Sở Tiêu Phong bước đến tấm gỗ, thấy tận cuối cùng là một gian nhà gỗ nhỏ xíu được đan kết bằng những thân cây thô thiển, bên trong đặt sẵn năm cái ghế gỗ cũng nhỏ xíu, ở giữa là một chiếc ghế lớn hơn chút ít ngồi một lão nhân khô đét gầy ốm, áo trường bào rộng phủ xuống che kín đôi chân, nhưng diện mục lão và hai cánh tay vẫn nhìn được rất rõ.
Lão nhân chầm chậm giơ tay phất chòm râu trắng nhỏ giọng hỏi :
- Tên ngươi là gì?
Chàng cung kính :
- Vãn bối Sở Tiêu Phong.
- Ngươi là đệ tử Vô Cực môn?
- Vâng.
Từ lời kể của thiếu nữ áo xanh, chàng đã biết rõ lão nhân này không thích nói nhiều vì vậy lời chàng đáp cũng rất vắng tắt.
Lão nhân ốm yếu hỏi tiếp :
- Sư phụ ngươi Tông Lãnh Cương đã chết chưa?
Chàng đáp :

- Chết rồi và đệ tử Vô Cực môn cũng chết mấy bảy người, thất lạc ba người, chỉ còn lại vãn bối, đại sư huynh Đổng Xuyên.
Lào nhân "hừ" lạnh một tiếng :
- Tông Lãnh Cương quá coi trọng sự nghiệp, không biết đạo tu thân nên bị tổn thọ là phải.
Lời nói chẳng có chút khách khí thẳng thắn. Sở Tiêu Phong không có cách phản đối chỉ im lặng. Lão nhân tiếp :
- Tiểu tử, phải chăng ngươi không phục lời phê bình của lão phu?
Chàng đáp :
- Không phải, vãn bối chỉ hiểu được lời của lão tiền bối hàm chứa huyền cơ nên không biết trả lời ra sao.
Lão nhân mỉm cười :
- Trả lời như vậy là hay lắm, nếu Tông Lãnh Cương có được một nửa sự mềm dịu của ngươi thì không đến nỗi rước họa vào thân, nhưng hắn cầu nhân đã được nhân, phong cách cũng đáng truyền tụng võ lâm, chết cũng xứng đáng.
- Ân sư là người công chính, nhân từ, trung hậu, còn không may gặp họa...
Lão nhân tiếp lời :
- Hắn tuy có chết sớm một chút nhưng cũng được chút tiếng thơm, công lớn hơn tội, sẽ có Xuân Thu Bút phê bình, chúng ta không cần bàn tới.
Lão chuyển câu chuyện :
- Tiểu tử, ngươi nhìn xem lão phu có chỗ nào khác người thường không?
Câu hỏi ấy quá đột ngột, Sở Tiêu Phong thăm dò một chút rồi đáp :
- Vãn bối vụng về thực sự không nhận ra gì khác.
Lão nhân cười gượng :
- Sắc mặt ta đầy tử khí, không còn sống lâu được nữa.
Sở Tiêu Phong giật mình nhìn lần nữa :
- Vãn bối thực tình nhận không ra, lão tiền bối vẫn còn khỏe mạnh mà.
- Người sắp chết sắc mặt ắt có tử khí, nhưng nếu ai ai cũng nhận ra, lão phu đâu còn được gọi là Quái Tiên nữa.
- Lão tiền bối thật là Quái Tiên danh chấn giang hồ ba mươi năm trước.
- Nếu như kiếm pháp là Quái Tiên Hoàng Đồng...
Lão thở dài :
- Con Ngọc nha đầu kia nói ra hình mạo lão phu để Bạch lão đầu đoán được là ta, phải không?

Sở Tiêu Phong thú nhận :
- Lão tiền bối nói rất đúng.
- Tiểu tử ngươi nên biết, vì sao lão phu buộc phải chết hay không?
Sở Tiêu Phong kinh ngạc thêm, một người đến lúc chết mà còn biết nguyên nhân vì sao chết, vả chăng nếu biết sao không có cách tránh khỏi? Đó là sự việc quá hư huyền, trên đời làm gì có người sống mãi không chết?
Hoàng Đồng hỏi tiếp :
- Tiểu tử, tại sao ngươi không nói gì cả?
- Vãn bối không biết nói ra sao, một người có thể biết trước mình chết là đã thấu triệt thiên cơ rồi, như vậy là quá cao thâm, thực sự vãn bối không hiểu tới.
Hoàng Đồng bật cười ha hả :
- Dạy ngươi được đấy, tiểu tử, ngươi tin có thiên cơ ư?
- Trong cõi mịt mờ nếu có một vị chủ tế thì mắt trần cũng không thấy được, đó là chỗ Phật giáo luận về nhân quả, hoặc các đạo gia cho rằng huyền cơ diệu tướng hoặc như đa số thường nhân cho rằng thiện ác báo ứng, vãn bối không thể luận đoán nhưng tổng hợp ba thuyết ấy, đại đồng tiểu dị, điều đó không phải gọi là thiên cơ ư?
Hoàng Đồng mỉm cười :
- Như đúng mà sai, bậc thánh viết kinh dịch đã cùng thông thiên địa vạn vật, người vận dụng nó gọi là thiên cơ. Kinh dịch thâm ảo bác đại với tinh lực một đời người cũng khó mà thấu triệt hết, bất quá chỉ cần nghiên cứu đúng hướng cũng đủ dùng suốt đời người rồi.
- Lý luận lão tiền bối uyên thâm, sợ rằng vãn bối khó mà lãnh hội.
Chàng ngấm ngầm lo nghĩ :
- Bạch lão tiền bối không biết đã đến chưa?
Hoàng Đồng mỉm cười :
- Tiểu tử, lão phu chỉ cần dùng chút cơ quan nho nhỏ, họ sẽ đến ngay thôi, chúng ta đàm luận đến đây là đủ.
Sở Tiêu Phong giật mình nghĩ thầm :
- “Thảo nào Xuân Thu Bút phê bình đùa giỡn số thuật, nào ngờ lão lại tinh xảo thâm trầm đến thế”.
Chàng chuyển giọng suy nghĩ, miệng nói :
- Lão tiền bối, muốn nói với vãn bối những gì xin cứ dạy bảo rõ ràng, còn ngôn ngữ hàm chứa huyền cơ, vãn bối thực sự nghe mà không rõ.
- Hay lắm! Chúng ta sẽ nói cho minh bạch hơn một chút, đại hạn của lão phu đến trong nội mười ngày, lão phu tuy sống đủ lớn tuổi rồi, nhưng vẫn chưa muốn chết, hơn nữa cả đời lão phu nghiên cứu

thiên cơ là mong dựa vào sở học tránh được đại hạn chết sắp tới.
Sở Tiêu Phong buột miệng “a” một tiếng, Hoàng Đồng nói tiếp :
- Lão phu quan sát thiên tượng bói quẻ thần, bày kỳ môn, luận toán số phát giác lão còn có chút sinh cơ nhưng phải có người tương trợ mới mong qua được đại hạn, người trợ giúp được lão phu chính là tiểu tử ngươi đó.
- Lão tiền bối đã nghiên cứu trời đất, bụng đầy thần thuật mà không tự cứu được thì vãn bối có năng lực gì tương trợ được lão tiền bối?
Hoàng Đồng nén một tiếng thở dài :
- Lão phu ẩn cư hơn ba mươi năm, tháng ngày ăn năn hối cải, mượn việc luyện thuốc toán số nuôi dưỡng sinh cơ, đương nhiên lần trợ giúp lão phu này, lão phu cũng không để ngươi uổng công không, lão phu sẽ có lễ vật hậu tạ.
- Nếu như vãn bối thật sự đủ năng lực trợ giúp lão tiền bối, xin tự nguyện tận sức, chớ đâu cần nói tới hậu tạ?
Hoàng Đồng nghiêm giọng :
- Thứ nhất, ngươi phải ở lại đây mười ngày, trong mười ngày ấy tất cả phải nghe lão phu dặn bảo mà hành sự.
Sở Tiêu Phong trầm ngâm một lúc đáp :
- Được, vãn bối bằng lòng, còn gì xin dặn bảo luôn :
- Nếu như lão phu không chống lại được mạng trời mà chết ngươi phải theo di chúc của lão phu mà xong mọi việc.
- Được, vãn bối xin làm theo.
Hoàng Đồng mỉm cười, đột nhiên vươn tay lay động tấm ván gỗ dưới ghế ngồi, cái thúng bện bằng vỏ cây đột ngột vụt đến, có Bạch Mai ngồi trong đó.
Bạch Mai nhớ lời dặn của thiếu nữ áo xanh bước tới nơi nhưng chưa nói một lời.
Hoàng Đồng thở dài một tiếng, mở lời trước :
- Con nha đầu kia ở dưới canh gác các ngươi muốn nói gì có thể nói mau mau.
Bạch Mai gật đầu, nhưng vẫn im lặng. Sở Tiêu Phong vội nói :
- Bạch tiền bối, vị Hoàng tiền bối này muốn lưu tại hạ ở đây mười ngày nhờ tại hạ làm một việc nhỏ, không biết có thể được hay chăng?
Bạch Mai đưa mắt nhìn chàng mỉm cười, vẫn không nói.
Sở Tiêu Phong chau mày :
- Bạch tiền bối phải chăng người không đồng ý?
Bạch Mai không đáp, chỉ đưa mắt nhìn qua Hoàng Đồng, trước sau không nói một lời. Lão chỉ có thể nói hai câu nên rất cẩn thận, mỗi

câu phải xứng đáng với giá trị của nó.
Sở Tiêu Phong chẳng hiểu đầu đuôi ra sao, lại lên tiếng :
- Nhị vị, có lời gì xin hãy nói.
Hoàng Đồng mỉm cười :
- Bạch Mai, ngươi có thể nói hơn hai câu cũng được, xin mời.
Bạch Mai thở phào :
- Các hạ biết trước Tông Lãnh Cương chết?
- Hừ... ta nhìn thấy tử khí trên sắc mặt hắn.
- Tại vì sao không cứu hắn?
- Ý trời đã thế, ngươi muốn ta làm trái ý trời?
Bạch Mai thở dài :
- Tại hạ đã nhìn thấy lẽ tử sinh nên không cần hỏi về cát hung riêng mình, tại hạ chỉ mong thỉnh giáo một chuyện, danh dự của Tông Lãnh Cương ra sao?
Phải chăng là hắn không xứng đáng được cứu?
- Với thành tựu hiện nay của Tông Lãnh Cương, đâu ai tin lời ta, còn ta tiết lộ thiên cơ làm sao cứu vãn được?
Bạch Mai than :
- Thì ra là thế, lão phu nói đã xong, xin cáo biệt.
Hoàng Đồng ngạc nhiên :
- Bạch Mai, có cần ta chỉ điểm vài câu?
- Không cần thiết, lần trước được ân các hạ chỉ giáo tại hạ đã tránh được hoạn nạn, nhưng hai năm nay tại hạ trong lòng rất không yên. Nhưng nay đến tuổi tại hạ đã quá cổ lai hi, chẳng còn lo lắng về chuyện sinh tử nữa, chỉ mong chết có chút gì giá trị là an tâm lắm rồi.
Sở Tiêu Phong vội kêu :
- Bạch tiền bối, vãn bối ở lại đây được không?
Bạch Mai nói :
- Được chứ, bất quá ngươi chỉ hỏi lão về bầy bướm kia, làm sao mà tìm ra được? Mười ngày sau, lão phu lại đây đón ngươi.
Dứt lời lão nhân phi thân xuống mất dạng, Hoàng Đồng ngẩn người nhìn theo, xuất thần lâu lắm không nói gì, Sở Tiêu Phong lên tiếng :
- Lão tiền bối có gì cần dặn bảo vãn bối, nhưng...
- Ngươi có một điều kiện là hy vọng bồi hoàn lũ bướm độc cho lão độc vật Âu Dương lão quái đó chứ gì?
- Vâng, vì lời hứa là của ân sư, ân sư đã chết, vãn bối là đệ tử phải thay người giữ lời hứa.
Hoàng Đồng gật đầu :
- Ta sẽ giúp ngươi giải quyết phiền não ấy.
- Vâng, việc vãn bối đã xong, lão tiền bối cần vãn bối giúp gì xin cứ

dạy bảo.
Hoàng Đồng từ từ rút trong người ra ba tờ cẩm nang nói :
- Trong này có đánh dấu, từ hôm nay tính đi, giờ ngọ ngày thứ ba ngươi đọc tờ thứ nhất, ngày thứ năm đọc tờ thứ hai, ngày thứ bảy đọc tờ thứ ba, cứ theo lời viết trong đó mà hành sự.
Sở Tiêu Phong đón lấy cẩm nang đáp :
- Vãn bối xin ghi nhớ, nhưng còn lời hứa của ân sư với Âu Dương tiên sinh giải quyết ra sao xin nhờ lão tiền bối chỉ điểm.
Hoàng Đồng gật gật đầu lại rút thêm trong người một hũ ngọc :
- Hãy đi đem trao hũ này cho Âu Dương lão quái, hắn sẽ không còn hỏi tới chuyện lũ bướm độc ấy nữa đâu.
Đó chỉ là một hũ màu trắng bằng ngọc, sau khi nhận lấy, Sở Tiêu Phong nhấc nhấc trong tay :
- Lão tiền bối, trong này là cái gì?
- Là dược vật!
- Vãn bối có thể mở nút ra nhìn được không?
- Có thể, ngươi cứ mở đi.
Sở Tiêu Phong mở cái nút nhỏ bé, đưa mắt nhìn vào, chỉ thấy trong ấy có nửa hũ là loại phấn trắng. Cái hủ ấy chỉ lớn hơn ngón tay cái chút ít, nửa hũ phấn trắng thật là ít ỏi. Hoàng Đồng nói :
- Hài tử, cứ yên tâm, một chút dược vật ấy đủ hắn mừng rỡ lắm rồi, bất quá lão quái vật ấy là tên rất keo kiệt, ngươi hãy cho hắn một bài học nhớ đời.
- Bài học gì mà nhớ đời?
- Hắn có một loại võ công cực kỳ cao tên gọi là “Tiếp lực thủ”, đó chính là thành tựu tối cao của hắn, và Âu Dương lão quái vật cũng nhờ võ công ấy mà tung hoành giang hồ, ngươi hãy buộc hắn phải truyền thụ võ công ấy cho ngươi.
Sở Tiêu Phong cười gượng :
- Hoàng tiền bối, đó là tuyệt học của người ta, người ta há chịu dễ dàng truyền thụ cho vãn bối ư?
- Dược vật trong hủ này đủ bức bách hắn phải có điều kiện trao đổi.
- Nhân người ta nguy bức bách, việc ấy vãn bối làm sao mở lời cho được?
- Hài tử, không mở lời được cũng phải mở.
- Tại sao vậy?
- Tại vì võ công “Tiếp lực thủ” ấy đối với cuộc chấn hưng Vô Cực môn của ngươi sau này và báo thù cho sư phụ có tác dụng rất lớn. Hài tử, ngươi nên hiểu rõ, cơ hội tái xuất giang hồ của Âu Dương lão quái vật không lớn, nếu ngươi không học võ công ấy rất có thể nó sẽ

thất truyền đấy.
Sở Tiêu Phong hỏi :
- Âu Dương tiên sinh không có đệ tử hoặc con cái gì sao?
- Tiêu Phong, loại tuyệt kỹ kỳ công ấy đâu phải ai ai cũng học được, tuy hắn cũng có một đứa con nhưng nó không có bẩm sinh học võ.
Sở Tiêu Phong trầm ngâm một lúc mới nói :
- Nếu như vậy luyện võ công ấy mà không chỉ vì một mình cá nhân vãn bối, vãn bối xin thử xem sao, nhưng nếu Âu Dương tiền bối không chấp nhận thì sao?
- Cần phải dùng chút thủ đoạn, sư phụ ngươi là người hứa chứ ngươi đâu phải là người hứa với lão quái vật ấy? Nửa hũ dược vật này đem ra trao đổi lấy thủ pháp "Tiếp lực thủ" của hắn, đó cũng là điều kiện hoàn thành lời hứa của sư phụ ngươi.
Sở Tiêu Phong lại trầm ngâm một lúc mới đáp :
- Vãn bối xin thử xem sao.
- Hài tử, hôm sau chúng ta sẽ gặp lại, ngươi đi đi.
Sở Tiêu Phong lại ngồi vào thúng, vỏ cây hạ xuống, đó chính là nơi thiếu nữ áo xanh đang chờ chàng. Nàng vui vẻ :
- Sở công tử. Quái bá bá đã nói gì với các hạ?
Chàng đáp :
- Lão nhân cho tại hạ nửa hũ dược vật, chúng ta hãy đi gặp Âu Dương tiên sinh.
Thiếu nữ áo xanh dường như rất tin tưởng vào Quái Tiên Hoàng Đồng, nàng cười :
- Vâng, để ta dẫn đường.
Vừa cất bước đi nàng vừa nói tiếp :
- Âu Dương bá bá và Quái bá bá ở gần nhau đã nhiều năm nhưng ta chưa hề thấy hai lão nhân nói với nhau một câu nào.
- Phải chăng họ có gì xích mích với nhau?
- Chẳng những xích mích mà còn là Âu Dương bá bá rất ghét Quái bá bá, chửi Quái bá bá là đùa giỡn với thiên cơ, không để ý gì đến sống chết của người khác, nghe nói Âu Dương bá bá từng cãi nhau với Quái bá bá, nhưng chính mắt ta thì chưa nhìn thấy việc ấy.
Sở Tiêu Phong thở dài :
- Âu Dương lão tiền bối có môn nhân đệ tử gì không?
- Âu Dương bá bá có nuôi một người bệnh, bị một thứ bệnh rất kỳ quái, ta không biết hắn bị bệnh từ bao giờ, mà cũng chẳng biết hắn bao nhiêu tuổi vì suốt ngày cứ ẩn nấp trong một sơn động không hề ra ngoài.
Sở Tiêu Phong hỏi :

- Cô nương chưa bao giờ vào sơn động ấy ư?
- Không, Âu Dương bá bá không cho vào.
Sở Tiêu Phong lại thở dài :
- Tại hạ không ngờ trong khu rừng này lại là nơi cư trú của nhiều nhân vật lạ lùng đến thế, chúng ta ở gần trong gang tấc mà hoàn toàn chẳng biết tí gì.
Thiếu nữ áo xanh chớp mắt lia lịa.
- Tại sao họ lại cư trú ở nơi này?
Khẽ thở nhẹ một tiếng, nàng tiếp :
- Sở công tử, theo ta biết, nơi đây ngoài Quái bá bá, Âu Dương bá bá ra, còn có người khác nữa, tiếc rằng ta không quen biết họ và cũng chẳng biết tính danh thân phận họ.
Sở Tiêu Phong hỏi :
- Cô nương, phương danh quý tính là gì? Vì sao lại trú ngụ ở nơi này?
Thiếu nữ cười khúc khích :
- Nói thật thà, ta cũng chẳng biết tính danh chân chính của ta là gì, ta chỉ là cô bé tội nghiệp được người ta nhận về nuôi, thế thôi.
Sở Tiêu Phong "a" một tiếng :
- Cô nương ở chung với ai vậy?
- Dưỡng mẫu.
- Dưỡng mẫu cô nương tên họ là gì? Hiện tại ở đâu?
- Dưỡng mẫu ta chết đã ba năm, chôn ở dưới sơn nhai kia kìa, người để lại cho ta một gian nhà tranh nhỏ.
Chàng cảm thấy thân thế thiếu nữ áo xanh hết sức thê lương, định nói vài câu an ủi nhưng lại không biết nói sao cho tiện. Thiếu nữ xoay đầu lại nhìn chàng :
- Sau khi dưỡng mẫu chết, ta còn lại một mình sống trong gian nhà ấy. Quái bá bá, Âu Dương bá bá tuy chẳng ưa gì nhau nhưng đều chiếu cố đến ta.
- Cô nương có biết võ công không?
Thiếu nữ áo xanh đáp :
- Biết!
- Ai là người truyền thụ võ công cho cô nương?
- Dưỡng mẫu và cả Âu Dương bá bá cũng thường chỉ điểm cho ta, có lúc Quái bá bá cao hứng cũng dạy ta vài chiêu.
- Nói như vậy là võ công cô nương rất cao minh?
- Ta không biết nữa, xưa nay ta chưa hề động thủ qua với ai.
Sở Tiêu Phong trầm ngâm một lúc rồi giục :
- Chúng ta mau tìm vị Âu Dương tiên sinh đi thôi.

Thiếu nữ mỉm cười ôn nhu :
- Vâng, để ta dẫn đường cho các hạ.
- Cô nương, khi gặp Âu Dương lão tiền bối, xin cứ để tại hạ nói.
Thiếu nữ gật đầu :
- Sở công tử, ta vui lòng nghe lời công tử.
Dẫn Sở Tiêu Phong đi qua khu rừng đến dưới một sơn nhai, thiếu nữ lớn giọng gọi :
- Âu Dương bá bá ơi, có người đến tìm bá bá đây.
Chỉ thấy nhân ảnh lướt qua, trên vách núi cao hai trượng đột nhiên rơi xuống một nhân ảnh, chính là lão nhân áo xám mà Sở Tiêu Phong đã có lần gặp. Thiếu nữ áo xanh nói :
- Âu Dương bá bá, vị Sở công tử này có việc cần gặp bá bá.
Lão nhân áo xám “a” một tiếng :
- Ngươi là môn đồ Vô Cực môn đấy ư?
Thiếu nữ vội đáp thay chàng :
- Sư phụ của người ta chết rồi!
Lão nhân kinh ngạc :
- Việc ấy xảy ra lúc nào?
Sở Tiêu Phong đáp :
- Trước đây hai ngày.
Lão nhân áo xám nói :
- Trong Vô Cực môn, chỉ còn một mình tiểu tử ngươi sống sót ư?
- Còn bốn người và mấy người thất tung nữa, có lẽ may ra còn sống, nhưng vãn bối không nắm chắc.
- Ngày hôm ấy tiểu tử ngươi có mặt ở hiện trường không?
- Vâng.
- Sư phụ ngươi đã chấp nhận bồi hoàn ta bầy bướm độc.
- Tiền bối đã biết chúng tôi đâu có đủ thời gian để tìm đàn bướm độc ấy.
- Nhưng sư phụ ngươi cho rằng trong vòng ba tháng có thể bồi hoàn đàn bướm ấy, ta biết hắn là ai, và tin chắc hắn không bỏ trốn nhưng ta không ngờ hắn lại chết sớm quá như thế. Bất quá, hắn cũng còn đệ tử thay hắn bồi giữ lời hứa.
- Thì ra lão tiền bối thả chúng ta đi cũng là âm mưu.
- Tiểu tử, hai chữ “âm mưu” không thỏa đáng, chẳng lẽ lúc ấy ta phải giết hết các ngươi sao?
Sở Tiêu Phong thở dài :
- Vãn bối mới vào cõi giang hồ nào ngờ ấn tượng đầu tiên lại hiểm ác như thế.
- Trong giang hồ vốn hiểm ác trùng trùng, tiểu tử ngươi đại diện sư

phụ ngươi đến đây theo ước hẹn, ngươi đã chuẩn bị thế nào rồi?
- Không! Bây giờ vãn bối đã thay đổi chủ ý.
- Thay đổi chủ ý?
- Vâng! Khi sư phụ lâm tử không hề di ngôn cho vãn bối thay người phó ước, vãn bối đến đây chỉ làm hết tâm nguyện của bổn phận đệ tử, không ngờ giang hồ hiểm ác như thế, vãn bối cũng chẳng cần nói đến tín nghĩa nữa.

XUÂN THU BÚT

Hồi 5
Huyền cơ trong bảo đỉnh

Lão nhân áo xám cười gằn một tiếng :
- Ngươi đã đến đây, không nói cho rõ về lời hẹn, đòi về sao được? Tông Lãnh Cương chết rồi nhưng Vô Cực môn vẫn còn người sống, hãy nên tìm cách bồi hoàn món nợ cho lão phu.
Sở Tiêu Phong nghĩ thầm :
- "Xem ra, Hoàng Đồng nói không sai, cái vị Âu Dương tiên sinh này dù không phải là người xấu đi nữa cũng là nhân vật cực kỳ quái, chỉ ích kỷ biết mình chứ chẳng chịu biết người khác. Bấy giờ, chàng hiểu ra rất nhiều và cũng hiểu giang hồ ác hiểm, hiểu ra rằng không nên quá thành thật đối xử với người khác, có đôi khi cũng phải tùy cơ ứng biến".
Tâm niệm chuyển động, chàng quyết tâm vận dụng trí tuệ, tâm cơ vào cái giang hồ hiểm ác này, sư phụ đã cho chàng ra khỏi môn hộ, đúng là đã cởi bỏ cho chàng sự trói buộc và đối với riêng chàng được tự do khá nhiều.
Lão nhân áo xám không nhẫn nại được nữa, lão cười gằn thành tiếng :
- Người trẻ tuổi, ngươi có nghe lời lão phu không đấy?
Sở Tiêu Phong đáp :
- Nghe rất rõ.
- Ngươi chuẩn bị đền bù cho lão phu chứ?
- Vãn bối đâu có trách nhiệm gì phải đền bù? Vãn bối không phải là người ước hẹn, khi ân sư chết cũng chẳng giao trách nhiệm cho vãn bối, tại sao vãn bối phải đền bù?
- Tiểu tử, ngươi dám đùa giỡn với lão phu?

- Lão tiền bối quá nặng lời, vãn bối tuyệt không dám đùa giỡn với lão tiền bối.
Thiếu nữ áo xanh đột ngột xen lời :
- Âu Dương bá bá, Sở công tử là người tốt lắm đó.
Lão nhân áo xám "hừm" một tiếng :
- Bội Ngọc, đừng xen vào việc này, ngươi đi đi.
Thiếu nữ vùng vằng :
- Âu Dương bá bá, y đúng là người tốt, bá bá không được làm khó người ta.
Sở Tiêu Phong vội xua tay :
- Cô nương, hãy cứ đi đi, tại hạ muốn được cùng đàm luận với Âu Dương tiên sinh.
Đối với lời của Sở Tiêu Phong, thiếu nữ hoàn toàn vâng phục, nàng chuyển thân đi, lão nhân áo xám lại cười gằn :
- Tiểu tử, ngươi nói đi, ngươi chuẩn bị làm gì cho ta?
- Điều ấy vãn bối xin lão tiền bối chỉ dạy.
- Nếu như sư phụ ngươi không giữ được lời hứa thì người khác phải thay hắn bồi thường cho lão phu.
- Bồi thường? Bằng cách nào?
- Tông Lãnh Cương đã giết gần trăm con bướm, nếu hắn không bồi thường được, ta sẽ lấy mạng hắn, như vậy đâu gọi là nhiều?
- Nếu ân sư còn tại thế quyết sẽ bồi thường cho lão tiền bối, tiếc thay người đã bị hại chết.
- Hắn bị hại chết, nhưng Tông phu nhân vẫn còn sống, mà dù cho nhà họ Tông có chết sạch đi nữa, chúng cũng còn các đệ tử còn sống.
Sở Tiêu Phong thở dài :
- Vãn bối cũng là một trong các đệ tử ấy.
- Vì vậy, ngươi cũng có trách nhiệm bồi thường.
Sở Tiêu Phong lắc đầu :
- Âu Dương tiên sinh, trong giang hồ vẫn có câu "người chết là hết thù oán", gia sư đã chết sao lão tiền bối cứ bức bách mãi thế?
Lão nhân cười nhạt :
- Tiểu tử ngươi có thể đi được rồi đấy, oan có đầu, nợ có chủ, Tông Lãnh Cương chết nhưng phu nhân hắn còn sống, lão phu không đòi nợ ngươi nữa, ngươi có thể đi đi.
Lão nhân này cũng không đến nỗi không biết đạo lý là gì, chỉ tiếc rằng đạo lý ấy là đạo lý riêng của lão. Sở Tiêu Phong thở phào :
- Âu Dương tiền bối, vãn bối vốn vẫn biết chúng tôi có lỗi với tiền bối và cũng có ý muốn đền bù, nhưng hiện nay ý ấy đã thay đổi.

- Thay đổi? Thay đổi thế nào?
- Thay đổi đến độ không còn muốn đền bù nữa, hiện nay bỏ qua chuyện hứa hẹn của gia sư với lão tiền bối, vãn bối muốn nói về một sự trao đổi khác.
Lão nhân "hừ" một tiếng :
- Ngươi và lão phu có gì đáng trao đổi?
Sở Tiêu Phong hít một hơi dài ngầm chuẩn bị, tay phải rút ra cái hũ ngọc :
- Lão tiền bối có biết cái hũ này không?
Lão nhân lạnh nhạt :
- Là một cái hũ ngọc.
- Vâng, là một hũ ngọc.
- Trong hũ ấy đựng cái gì?
Sở Tiêu Phong mở nắp hủ ngọc dốc ra lớp bụi phấn trên một tảng đá xa xa, lạnh lùng nói :
- Nếu như Âu Dương tiền bối có thể nhận ra chất phấn này xin cứ đến mà xem thử nó là dược vật gì?
Lão nhân bước đến đưa ngón tay chấm vào bột phấn đưa lên mũi ngửi, đột nhiên lão biến sắc :
- "Vạn ứng sinh cơ tán".
Sở Tiêu Phong nghĩ thầm :
- Thì ra thuốc bột ấy tên là "Vạn ứng sinh cơ tán".
Miệng chàng bèn đáp :
- Không sai, lão tiền bối đã nhận ra.
Đột nhiên lão nhân chuyển thân nhảy mau lẹ lại gần chàng, tay hữu chụp tới, Sở Tiêu Phong trầm tay xuống chớp nhoáng lùi lại năm thước lạnh lùng nói :
- Lão tiền bối nghe đây, nếu lão tiền bối còn có ý muốn chiếm đoạt miễn cưỡng, vãn bối sẽ đập vỡ hủ ngọc khiến chất bột trong ấy tản mạn hết xuống đất.
Lão nhân ngửa người :
- Ngươi, ngươi muốn điều kiện gì? Nói mau!
- Thứ nhất, ước định của Vô Cực môn và tiền bối coi như thủ tiêu.
- Cái ấy đương nhiên.
Lão hấp tấp đáp chấp nhận rồi lại vươn tay chụp tới, Sở Tiêu Phong lại lùi một bước :
- Còn điều thứ hai.
Lão nhân vội vàng thúc giục :
- Nói mau mau đi!
- Nghe nói lão tiền bối có biết một loại võ công...

- Lão phu biết rất nhiều loại võ công.
- Vãn bối chỉ cần một loại.
- Tiểu tử ngươi muốn học loại võ công nào?
- “Tiếp lực thủ”.
Lão nhân áo xám ngẩn người :
- “Tiếp lực thủ”, làm sao ngươi biết lão phu có “Tiếp lực thủ”?
- Điều ấy chưa cần hỏi tới, vãn bối chỉ cần biết có thật lão tiền bối biết loại võ công ấy?
- Biết! Đó là tuyệt học độc bộ giang hồ của lão phu, chỉ có mình lão phu luyện được chứ không có kẻ thứ hai.
- Hay lắm, xin nói cho minh bạch từ đầu, vãn bối muốn học “Tiếp lực thủ” là điều kiện để trao đổi lấy hủ dược vật này, chứ giữa chúng ta không có tình sư đồ và vãn bối cũng không cần mang ơn lão tiền bối.
Thân trên áo lão nhân không có gió mà tự lay động, sắc mặt lão nghiêm túc chậm rãi :
- Được! Lão phu sẽ truyền thụ “Tiếp lực thủ” cho ngươi, nhưng về thành tựu nội công và niên kỷ ngươi còn quá nhỏ, chỉ sợ trong một thời gian ngắn không thể học được “Tiếp lực thủ pháp”, vì vậy lão phu muốn ngươi giao hũ dược vật cho lão phu trước.
- Lão tiền bối đã chờ đợi một thời gian dài thiết tưởng chờ đợi thêm một đôi ngày cũng chẳng hề gì, còn như về nội công của vãn bối xin lão tiền bối khỏi cần quan tâm, cái vãn bối cần học chỉ là thủ pháp yếu quyết của “Tiếp lực thủ” chứ không cần học luyện nội công. Sau khi vãn bối học được thủ pháp ấy rồi, có thể vài ba năm mới cần dùng tới.
Lão nhân cười lớn :
- Tiểu tử linh hoạt này nói năng có lý. “Tiếp lực thủ pháp” không phải là loại võ công có thể dựa vào thông tuệ mà hòng học quá mau, lão phu nhận ra thiên tính ngươi rất cao, có lẽ tuyệt học “Tiếp lực thủ” của lão phu đã có ngươi là truyền nhân.
Sở Tiêu Phong nhè nhẹ thở phào :
- Lão tiền bối...
Lão nhân lắc đầu nói tiếp :
- Bây giờ lão phu sẽ lập tức truyền thụ tâm pháp cho ngươi. Điều trọng yếu nhất của thủ pháp này là đem nội lực của mình biến thành một kình lực ngấm ngầm xoay chuyển, nhận lấy sức mạnh của kẻ địch. Đợi khi ngươi luyện tới một cảnh giới nhất định rồi, ngươi sẽ vận dụng nội lực biến sức mạnh địch nhân thành sức mạnh của mình, tấn công kẻ địch. Đó là một loại võ công kỳ ảo nhất trong thiên hạ.

Sau khi qua một lúc chỉ dạy bao nhiêu ý tưởng thù địch giữa hai người hoàn toàn biến mất. Sở Tiêu Phong thở ra một hơi dài :
- Lão tiền bối, phải chăng tâm pháp này rất khó học?
- Dĩ nhiên không dễ, nhưng nếu là người cực thông minh có lẽ cũng có thể mau chóng học được. Điều quan trọng nhất là có thể đẩy nội lực xoay vòng xuất ra hóa thành kình lực cuồn cuộn.
Đột nhiên lão nhân như hấp tấp muốn truyền thụ cho mau, lão cười gọi :
- Hài tử, chúng ta bắt đầu đi thôi!
Từ xưa đến nay Sở Tiêu Phong chưa hề dụng tâm học loại võ công này, nên bây giờ vận dụng tâm pháp ấy thực cũng có phần khó khăn, nhưng nhờ lão nhân tận tâm truyền thụ nên chàng cũng học xong.
Chỉ còn hai ba giờ, Sở Tiêu Phong đã lãnh hội toàn phần yếu quyết.
Lão nhân có phần kinh dị :
- Hài tử, ngươi hãy diễn một lần cho lão phu xem.
Sở Tiêu Phong vâng lệnh, tuân theo những điều lão nhân vừa truyền thụ, diễn luyện từ đầu đến cuối. Lão nhân cực kỳ kinh dị nói :
- Xong rồi, lão phu tưởng phí ít nhất cũng mất năm ba ngày ngươi mới học xong. Nào ngờ ngươi chỉ học mất hai ba giờ, ngươi thông minh quá sức tưởng tượng của lão phu. Nội công thâm hậu của ngươi cũng ngoài dự liệu của lão phu.
Hài tử, sớm biết thế này lão phu chẳng cần trao đổi điều kiện gì cả, cũng phải truyền thụ cho ngươi.
Sở Tiêu Phong nghĩ thầm :
- "Người ta tính vốn thiện, người này tuyệt đối không phải người hung ác. Chỉ vì tính tình cổ quái mà thôi".
Chàng đứng dậy từ từ đưa hủ ngọc cho lão nhân, miệng đáp :
- Lão tiền bối, xin bảo trọng. Vãn bối cáo từ.
Lão nhân buồn bã thở dài :
- Lão Quái Tiên quái dị, ngươi hãy cẩn thận đấy. Bụng lão ấy chứa đầy huyền cơ, tiếc rằng tâm địa lão hung dữ.
Sở Tiêu Phong chấn động trong lòng, hơi dừng chân :
- Lão tiền bối nói là...
- Lão phu nói về Quái Tử Hoàng Đồng, lão ấy tài cao muôn trượng, học hết sách thiên hạ. Chỉ tiếc rằng lão ấy thiếu tuệ căn, tính tình lạnh lùng tàn khốc.
Ngươi hãy cẩn thận đề phòng.
- Đa tạ tiền bối chỉ điểm!
Chàng chuyển thân bước đi. Lão nhân áo xám đứng nhìn theo bóng chàng thở dài một tiếng :

- Quả là một kỳ tài võ học!
Trải qua lần đấu trí ấy, Sở Tiêu Phong phát giác Âu Dương tiên sinh chỉ vì tính tình quái dị, chứ thực sự không phải là người hung ác. Chàng không có nhiều thời gian để bị cuốn vào sự ân oán của Âu Dương tiên sinh và Quái Tiên Hoàng Đồng. Không cần nói lời cảm tạ, chàng vội vàng lên đường.
Sở Tiêu Phong cũng chưa vội tìm Hoàng Đồng, chàng tìm một nơi tĩnh mịch trong rừng bắt đầu tự luyện tập "Tiếp lực thủ pháp". Văng vẳng bên tai chàng có tiếng thiếu nữ áo xanh đang đi tìm chàng và liên tục kêu gọi. Nhưng chàng tự biết hiện tại đang là lúc quan trọng, chàng cần phải lợi dụng thời gian trong một đêm luyện xong căn cơ tiếp lực thủ pháp, nên chàng không cất tiếng đáp, giả như không nghe cứ ngồi tĩnh tọa vận công. Chàng cảm thấy chân khí ở đan điền sau khi được truyền thụ yếu quyết của Âu Dương tiên sinh dễ dàng đảo chuyển và có thể phát ra hai luồng kình lực hóa thành một đạo kình lực ngầm cuốn tròn. Trong lòng hết sức vui mừng, chàng đã chứng thực được Âu Dương tiên sinh không lừa dối chàng.
Đến giờ hẹn với Hoàng Đồng, chàng mới đi ra chỗ ẩn thân, đến nơi có cái thúng đan bằng vỏ cây chờ sẵn. Sở Tiêu Phong khẽ ấn vào cơ quan nơi thúng ấy, đương nhiên đó chính là do Hoàng Đồng nói cho chàng biết.
Cái thúng được kéo lên giữa đám lá cành dày đặc đến gian nhà gỗ nhỏ xíu, chàng thấy hai mắt Quái Tiên Hoàng Đồng nhắm nghiền, nằm ngửa giữa tấm ván bắc ngang hai cành cây. Sở Tiêu Phong cả kinh nghĩ thầm :
- "Lẽ nào lão không tránh được số trời."
Chàng vội bước tới đưa tay đặt lên mũi lão thăm dò hơi thở. Hơi thở lão hình như đã đứt, nhưng trong cảm giác của Sở Tiêu Phong, dường như Hoàng Đồng không hề chết. Tình cảnh ấy khiến chàng không thể quyết định là Quái Tiên Hoàng Đồng đã thật chết hay chưa. Chàng hít một hơi nghĩ bụng :
- "Lão Quái Tiên Hoàng Đồng này thực là ngụy dị, sống chết là một điều rất dễ phân biệt. Thế mà lão làm thành khó thể phân biệt rõ đâu là sống, đâu là chết".
Ngưng mắt trầm tư chốc lát, chàng bèn rút sổ cẩm nang trong người. Hôm nay chính là ngày đọc trang đầu, Sở Tiêu Phong mở cẩm nang ra đọc trang đầu, viết :
"Miệng lão phu không thể nói, mắt không thể nhìn, hơi thở mong manh như tơ. Tuy chưa chết nhưng thật đã vào trạng thái tử vong. Hãy mở cái hòm sau lưng lấy vải vàng, cuốn lấy thân lão phu, đi về

phía đông năm dặm, ra khỏi khu rừng, nơi ấy có một vách đá dựng thẳng cao mười trượng, có một tảng đá màu đen, trên mặt viết hai chữ "Tiên cư", dùng tay ấn mạnh vào nơi chữ ấy cửa sẽ tự mở ra và thấy một động đá. Động sâu mười trượng bảy thước, rẽ qua ba lần thấy thạch thất, trong thất có đèn, có thể soi rõ cảnh vật. Trong ấy có một cái đỉnh đá lớn, hãy đặt lão phu ngồi vào trong đỉnh, canh giữ ở đó đề phòng kẻ ngoài xâm nhập."
Cẩm nang ấy viết rất rõ ràng, hoàn toàn không có chỗ nào cho chàng thắc mắc. Sở Tiêu Phong chỉ còn chiếu theo cẩm nang dặn dò mà làm. Tìm được cuộn vải vàng bó lấy thân xác Hoàng Đồng, nửa như đã chết nửa như chưa chết.
Theo lời chỉ điểm hành sự, quả nhiên mọi việc đúng y như cẩm nang đã viết, chàng tìm ra một sơn động và thạch thất ở trong cùng và quả nhiên giữa đại sảnh có một cái đỉnh cực lớn.
Không biết đỉnh được làm bằng loại đá gì, Sở Tiêu Phong đưa tay rờ vào đỉnh chỉ thấy nó trơn trượt, khiến bàn tay có cảm giác mát mẻ ấm cúng. Giữa lòng thạch đỉnh vẫn còn xông ra một làn khói nhẹ, không biết là cái gì, nhưng ngửi thoang thoảng có mùi thơm. Thạch đỉnh ấy thật quái dị phân ra làm hai tầng, tầng thứ nhất phẳng phi sạch sẽ và được trải bằng tấm nệm dầy, còn tầng thứ hai lại mù mịt một lớp khói xanh.
Sở Tiêu Phong đặt thân Hoàng Đồng vào trong thạch đỉnh để lộ lên cái đầu vừa vặn như đỉnh được chế ra chỉ để đựng thân Hoàng Đồng. Tất cả đều vừa khít với thân thể lão.
Đặt xong xuôi Hoàng Đồng vào đỉnh, Sở Tiêu Phong đưa mắt nhìn chung quanh. Ánh mắt chàng chạm vào chiếc đèn. Chiếc đèn ấy được chạm trổ tinh vi, chung quanh tim đèn có muôn ngàn lỗ nhỏ để thông không khí, tim đèn không biết làm bằng vật gì, không cần điều chỉnh mà đèn chỉ sáng vừa phải đủ để nhìn rõ cảnh vật. Gian thạch thất này ngoài cái thạch đỉnh và cái đèn ra, không còn một vật gì khác. Thạch thất này vốn đã có sẵn màu sắc cổ quái và mùi hương kỳ dị, lại thêm Hoàng Đồng như người đã chết bao bọc bằng lớp vải vàng ngồi trong thạch đỉnh, lập tức tình cảnh càng thêm kỳ bí, không khí như ngưng đọng lại.
Sau khi đã quan sát tình hình thạch thất, Sở Tiêu Phong tự suy nghĩ :
- "Còn thời gian hai ngày nữa ta mới được mở trang thứ hai của cẩm nang. Trong hai ngày này ta cứ phải canh giữ ở nơi đây ư?"
Sau khi suy nghĩ, quyết định lưu lại đây chính là cơ hội tốt để chàng luyện tập thủ pháp "Tiếp lực thủ".
Hai ngày trôi qua, chàng say sưa luyện tập "Tiếp lực thủ" quên cả đói

khát, quên cả mệt mỏi. Đến khi chàng luyện tập hoàn thành dừng lại, mới thấy bụng đói cồn cào, khó mà chịu đựng. Chàng đứng dậy, mau bước ra khỏi thạch thất.
Chàng vốn là người bình tĩnh, đối với mọi việc xảy ra, nhận xét rất cẩn thận. Do đó, chàng hy vọng lúc này không gặp bất cứ ai. Chàng cẩn trọng lìa bỏ thạch thất tìm cái gì ăn lót dạ rồi lại cẩn thận quay về. Hoàng Đồng đã sắp xếp tuyệt hảo. Sau khi chàng rời sơn động, cửa động liền đóng lại. Người không biết nội tình dù có đi qua cũng không phát hiện ra gì khác lạ.
Sự lo lắng của Sở Tiêu Phong không sai, chàng đã nhận ra thân ảnh thiếu nữ áo xanh đang phi hành trên sơn nhai. Nhẹ thở dài một tiếng, Sở Tiêu Phong ẩn thân vào một nơi kín đáo. Thiếu nữ áo xanh dường như đang tìm kiếm ai, sau một lúc nàng chuyển sang hướng khác.
Sở Tiêu Phong quay về sơn động, đó cũng là ngày chàng có quyền đọc trang thứ hai của cẩm nang. Trang thứ hai cẩm nang là một trang giấy trắng viết :
“Nếu ngươi vẫn còn ở trong thạch thất hãy mở hai cánh cửa lỗ nhỏ dưới thạch đỉnh, mùi thơm trong thạch thất sẽ nồng nàn hơn, giúp ngươi trải qua mọi khó khăn. Lão phu dặn lại, ngươi hãy đợi đọc trang thứ ba cẩm nang.”
Trang thứ hai ấy chỉ bảo quá đơn giản và ngầm có ý nhắc trang thứ ba mới là trọng yếu. Sở Tiêu Phong cúi thân xuống tìm kiếm dưới thạch đỉnh, quả nhiên chàng tìm thấy hai cánh cửa nhỏ xíu. Lập tức chàng mở nó ra, khói nóng xông ra và bốc lên một mùi thơm nồng nặc.
Có lẽ Hoàng Đồng đã dự liệu những chỗ thông gió trong thạch động. Vì vậy tuy khói bốc ra dầy đặc, nhưng Sở Tiêu Phong vẫn thấy cảm giác thư thái. Nhìn vào thân thể Hoàng Đồng trong thạch đỉnh, Sở Tiêu Phong cảm thấy trùng trùng nghi vấn, nghĩ thầm :
- “Vì sao lão Hoàng Đồng này lại an bài thế này? Lão trốn tránh tai nạn gì? Hay là lão muốn trị liệu ác bệnh gì? Một người nếu thật gặp đại hạn, dùng phương pháp này có thể tránh khỏi được ư?”
Lòng chàng có muôn ngàn nghi vấn và do vậy dẫn đến muôn ngàn hiếu kỳ.
Chàng đi quanh gian thạch thất cẩn thận kiểm tra mọi ngóc ngách, phát giác ra cái đèn lộ ra dấu vết do tay người khắc chạm nên. Điều đó chứng minh cả cái thạch động này cũng có thể do người tạo thành.
Ánh mắt Sở Tiêu Phong chuyển về thạch đỉnh, điều khả nghi nhất là

cái đỉnh đá ấy, nó được tạo thành bằng loại đá gì? Khói ở tầng dưới nguyên nhân ở đâu xông lên? Hoàng Đồng là vì lão già hay vì bệnh tật? Hoặc là lão cố ý uống dược vật gì đó khiến bất tỉnh nhân sự? Nếu như lỡ có vật gì xâm nhập, phải chăng có ảnh hưởng rất lớn với Hoàng Đồng?
Nghĩ đến vật gì xâm nhập, đột nhiên Sở Tiêu Phong nghe có tiếng chân người vọng đến. Đó là điều thật kinh dị. Chàng vội vàng xoay thân, chỉ thấy một lão già toàn thân áo đen đứng sững ở cửa từ lúc nào. Lão già ấy không lấy gì làm cao, xem dáng người có hơi giống như Hoàng Đồng, chỉ có hơi mập mạp hơn chút đỉnh.
Sở Tiêu Phong hít một hơi dài :
- Lão nhân là ai? Vào đây làm gì?
Lão gia áo đen lạnh lùng đáp :
- Chính lão phu mới có quyền hỏi ngươi. Ngươi vào đây làm gì?
Sở Tiêu Phong ngẩn người :
- Tại hạ biết được phương pháp mở cửa, đương nhiên vào một cách dễ dàng.
Lão già áo đen nói :
- Phương pháp mở cửa là do ai nói cho ngươi biết?
Cùng với câu nói ánh mắt lão già đã nhìn thấy thân xác Hoàng Đồng. Sở Tiêu Phong ý thức sự việc không đơn giản, chàng “a” một tiếng :
- Điều ấy lão nhân không cần biết tới làm gì!
Đột nhiên lão già áo đen ngửa đầu cười lớn. Nhờ cơ hội ấy Sở Tiêu Phong trấn tĩnh, hít một hơi chân khí, chàng chậm rãi nói :
- Các hạ cười cái gì?
Lão nhân đột ngột cười đáp :
- Nơi đây vốn là nơi của ta, ta mới rời đây ba năm, không ngờ nơi đây bị chiếm đoạt. Ngươi lại còn dám vặn hỏi ngược lại ta?
Sở Tiêu Phong nghĩ thầm :
- “Tuy Hoàng Đồng trú ngụ quanh vùng này đã lâu, nhưng hai chân lão tàn phế, hành động bất tiện. Nơi đây dù có là thạch động thiên nhiên, nhưng vẫn phải có người bố trí, một người tàn phế không thể làm được, trừ phi có người khác giúp đỡ. Lẽ nào gian thạch động này lại thật sự của lão nhân áo đen? Ồ! Lão rời đây ba năm sao lại về đây đúng lúc Hoàng Đồng cần dùng thạch động có mười ngày. Ba năm và mười ngày khó mà so với nhau, nhưng sao lại tình cờ ba năm không trở về, lại trở về đúng ngày thứ tám trong mười ngày Hoàng Đồng cần dùng. Chẳng lẽ đúng như Hoàng Đồng nói, đại hạn khó tránh? Nếu như đúng là đại hạn, Sở Tiêu Phong ta bị đẩy vào cõi u u minh minh này. Nếu thật sự có một sức mạnh siêu nhiên làm chủ

đời người, chẳng lẽ Sở Tiêu Phong ta lại bị chi phối?”
Chàng nghĩ ngợi xuất thần, trong nhất thời, quên cả trả lời câu hỏi của lão nhân áo đen. Lão nhân nhẹ thở, hỏi tiếp :
- Tiểu tử, ngươi đang nghĩ gì đó?
Chàng chậm rãi đáp :
- Nghĩ về câu nói của lão tiền bối.
- Ngươi không tin lão phu?
- Lão tiền bối có nhận ra vị ngồi trong thạch đỉnh kia là ai không?
Lão nhân áo đen quét mắt thăm dò thân xác Hoàng Đồng một lúc rồi đáp :
- Hình như lão phu có gặp qua người ấy rồi.
- Lão tiền bối có thể nhớ đã gặp ở đâu?
- Hình như ở tại gần...
Đột nhiên lão biến sắc, lạnh lùng nói tiếp :
- Im miệng, khẩu khí của tiểu tử ngươi đường đột như thế với lão phu là có dụng tâm gì?
Chàng mỉm cười :
- Vãn bối muốn cần chứng minh một việc.
- Việc gì?
- Thạch động này thực sự là sở hữu của ai?
- Đương nhiên là sở hữu của lão phu.
- Còn cái đỉnh đá kia?
- Đương nhiên cũng là sở hữu của lão phu.
Mục quang lão nhìn qua cái đèn, nói tiếp :
- Và cả cái đèn kia cũng là sở hữu của lão phu.
- Cái đỉnh đá kia không ngừng tỏa khói, khói ấy là cái gì?
- Cái ấy lại không phải do lão phu an bài.
- Lão tiền bối, cái đỉnh đá ấy phải chăng là rất quý?
Lão nhân gật đầu :
- Nếu không vì cái đỉnh đá ấy, lão phu cũng chẳng quay về đây làm gì...
Hơi dừng lại một chút, lão tiếp :
- Cái thạch động này, lão phu có thể cho các ngươi, nhưng cái đỉnh đá, lão phu yêu cầu ngươi hãy lập tức đem bằng hữu của ngươi ra.
Sở Tiêu Phong quay lại nhìn Quái Tiên Hoàng Đồng tự nghĩ :
- “Lẽ nào đúng là đại hạn khó tránh...”
Lão nhân áo đen lại lạnh lùng tiếp :
- Nơi ở bị chiếm, lão phu có thể không trách gì các ngươi. Nhưng cái đỉnh đá là vật mà lão phu đã bỏ ra nhiều tâm huyết, lão phu cần mang nó đi ngay lập tức.

Sở Tiêu Phong thở dài :
- Lão tiền bối có nhìn thấy rồi đấy chứ? Trong đỉnh ấy có một người.
- Lão phu nhìn thấy nên mới bảo ngươi mang ra.
- Nhưng đó là một người bệnh.
- Lão phu biết, nếu hắn không có bệnh thì đâu có ngồi trong đỉnh đá ấy.
- Lão tiền bối đã biết người có bệnh, vì sao lại buộc tại hạ mang ra?
- Vì lão phu cũng đang rất cần cái đỉnh ấy.
- Để làm gì?
- Vì lão phu cần cứu một người. Tiểu tử, ngươi nên biết cứu người như cứu lửa, không thể chờ đợi được.
Sở Tiêu Phong chau mày :
- Vì lão tiền bối có nợ gì người ấy chăng?
- Lão phu nợ nần gì?
Chàng thoáng chút suy nghĩ rồi nói :
- Nếu người này bị mang ra khỏi thạch đỉnh, e rằng sẽ chết lập tức.
- Nếu lão phu không mang được đỉnh đá ấy đi, vị bằng hữu kia của lão phu cũng chết lập tức.
- Hai người, ai cũng cần sống.
- Nhưng người kia là bằng hữu của lão phu.
- Lão tiền bối, còn người này là bằng hữu của tại hạ.
- Lão phu có điều không hiểu. Tiểu tử, cái đỉnh đá này cứu mạng bằng hữu ngươi quan trọng hay cứu mạng bằng hữu lão phu quan trọng?
Sở Tiêu Phong tự nghĩ :
- “Không biết cái đỉnh đá kia có chỗ nào quí giá mà có thể cứu được người?”
Nhưng rồi không tiện hỏi, chỉ cúi đầu đáp :
- Việc đời sao mà tình cờ trùng hợp, ba năm nay lão tiền bối không quay về đây, lại nhằm đúng lúc vị bằng hữu của tại hạ cần dùng thạch đỉnh mà quay về.
Đột nhiên lão nhân áo đen bước mau tới, đồng thời gằn giọng :
- Tiểu tử, ngươi nên nhớ Thạch đỉnh này là của lão phu, lão phu muốn mang đi, ngươi không chịu mang bằng hữu ngươi ra. Lão phu đành tự tay động thủ.
Sở Tiêu Phong hoành thân chận ngang đường lão nhân :
- Xin lão tiền bối dừng bước.
Lão nhân lạnh lùng :
- Thế nào? Ngươi muốn động thủ với lão phu?
- Không dám! Tại hạ chỉ muốn cầu xin lão tiền bối.

- Ừ! Ngươi nói đi!
- Vị bằng hữu của tại hạ cần dùng thạch đỉnh có năm ba ngày nữa là xong.
Hy vọng lão tiền bối gia hạn cho năm ngày...
Lão nhân áo đen lắc đầu :
- Năm ngày? Một ngày cũng không được.
- Thôi được. Lão tiền bối, người ấy cũng là mạng sống. Lão tiền bối đem ra, nếu người ấy chết, lão tiền bối chính là hung thủ đấy nhé.
Lão nhân áo đen nổi giận :
- Cùng lắm lão phu chỉ mang tiếng thấy người sắp chết mà không cứu, sao lại là hung thủ được?
Sở Tiêu Phong cười thầm trong bụng :
- Lão nhân này cũng là người không đến nỗi.
Liền đó, chàng ho khan một tiếng rồi nói :
- Lão tiền bối. Cứ cho là thạch đỉnh này là của lão tiền bối, nhưng bằng hữu tại hạ đã lỡ ngồi vào trong ấy. Lão tiền bối đem người ta ra, sao không bị gán tiếng là hung thủ giết người?
Lão nhân áo đen chau mày :
- Tiểu tử, ngươi nói vậy cũng có lý đấy. Nhưng lão phu cần dùng gấp, dù mang tiếng hung thủ, nhưng lão phu vì cứu người, cứu một mạng, hại một mạng.
Giữa hai điều ấy lão phu đương nhiên có quyền chọn lựa.
- Lão tiền bối, theo tại hạ chuyện này có điều không thỏa đáng.
- Có cái gì không thỏa đáng?
- Lão tiền bối đem đỉnh đá đi cứu người đã chắc gì cứu được. Nhưng lão tiền bối mà đem bằng hữu tại hạ ra, người ấy nhất định phải chết.
- Tiểu tử, ngươi có biết lai lịch cái đỉnh đá này không?
Sở Tiêu Phong nghĩ thầm :
- “Nếu ta nói thật, lão sẽ hỏi lôi thôi rất phiền, chi bằng cứ thừa nhận để bớt lời”.
Chủ ý đã định, chàng bèn gật đầu :
- Biết!
- Thảo nào, thảo nào. Vật quí như thế mà lão phu lại sơ ý không chịu cất giấu. Ôi! Đúng là lỗi của lão phu rồi.
- Cái đỉnh đá này, chúng ta chỉ dùng tối đa là năm ngày nữa, lão tiền bối việc gì không thành toàn cho chúng tại hạ?
- Lão nhân ngồi trong thạch đỉnh kia có bệnh gì?
- Bệnh rất nặng, sắp sửa tắt thở. Vì vậy nhất định phải dùng tới thạch đỉnh của lão tiền bối.
- Tiểu tử ngươi ăn nói ôn hòa có lễ, khiến lão phu lấy làm khó nghĩ

quá. Lão nhân trong đỉnh là sư phụ của ngươi ư?
Sở Tiêu Phong nghĩ thầm :
- “Bất cứ thế nào cũng phải nhẫn nại mới được”.
Chàng bèn gật đầu. Lão nhân áo đen nói :
- Nếu lão phu nhất định đem hắn ra, ngươi quyết sẽ dùng võ lực ngăn cản?
- Vâng!
- Tiểu tử, có một việc ngươi có nghĩ tới hay không?
- Là việc gì?
- Ngươi không phải là địch thủ của lão phu.
Đúng là Sở Tiêu Phong không nghĩ đến việc ấy, chàng mỉm cười :
- Về việc ấy, đúng là vãn bối chưa nghĩ tới. Nhưng dường như lão tiền bối là người nhân từ, xem ra lão tiền bối không nỡ bỏ mặc một mạng người chết.
- Ồ! Lão phu khó xử quá. Thôi thế này vậy, lão phu nhường cho các ngươi sử dụng đến giữa ngọ ngày mai.
- Không được! Lão tiền bối, nếu như lão tiền bối đã vui lòng chấp thuận tất phải xin được sử dụng năm ngày...
- Còn như lão phu không chấp thuận?
- Không chấp thuận, vãn bối đành hết sức bảo vệ.
Chàng tuy bị bức bách nhận bừa Hoàng Đồng là sư phụ, nhưng chàng vẫn chưa thể gọi lão bằng hai tiếng “sư phụ”. Lão nhân áo đen trầm ngâm một lúc rồi nói :
- Tiểu tử, dùng năm ngày thì tuyệt đối không được. Tối đa lão phu chỉ có thể nhường cho ngươi một ngày, trừ phi ngươi có thể dùng võ công ngăn cản được lão phu mang đỉnh đá ấy đi.
- Nếu như vãn bối không địch lại lão tiền bối thì để lão tiền bối mang đỉnh đá đi. Há chẳng là hại nhân mạng lão nhân gia sao? Còn nếu như vãn bối thắng, lão tiền bối...
Lão nhân tiếp lời :
- Nếu ngươi thắng là việc chẳng đặng đừng, vị bằng hữu lão phu coi như tới số chết.
- Ồ, lão tiền bối. Dù chúng ta động thủ đi nữa cũng đâu gấp gáp gì ngay hôm nay?
- Không được, phải ngay bây giờ. Nếu như lão phu không thể thắng được ngươi, ngươi cứ yên tâm sử dụng thạch đỉnh. Mười ngày hai mươi ngày tùy ý.
Còn nếu ngươi không phải là địch thủ lão phu, cũng còn một đêm và nửa ngày cho ngươi. Ngươi có thể nghĩ ra cách khác cứu sư phụ ngươi.

- Thôi được. Nếu như lão tiền bối nhất quyết động thủ, vãn bối xin cung kính tuân mệnh.
Sắc mặt lão nhân áo đen lộ vẻ vui mừng :
- Tiểu tử, ngươi thật dám động thủ với lão phu ư?
Chàng khiêm tốn đáp :
- Thực sự vãn bối không mong động thủ, nhưng nếu bị lão tiền bối bức bách thái quá, vãn bối không còn cách nào khác.
Lão nhân cười nhạt :
- Lời người thường nói "hạ thủ không lưu tình", lão phu xuất thủ, vạn nhất lỡ đả thương ngươi, hy vọng ngươi chớ oán lão phu.
- Không bao giờ. Xin lão tiền bối cứ thi triển bản lãnh. Nếu lỡ đả thương vãn bối, vãn bối chỉ tự trách mình học nghệ chưa tinh, chứ không dám oán hận lão tiền bối hạ thủ vô tình.
Lão nhân áo đen thở dài :
- Tiểu tử, lão phu thực sự rất thích thú ngươi, không muốn đả thương ngươi.
Chúng ta hãy nên đánh tới thì dừng tay.
- Đa tạ lão tiền bối, xin mời xuất chiêu!
Tay phải lão nhân áo đen lay động định xuất chưởng, đột nhiên thu lại hỏi :
- Tiểu tử, về môn võ công nào ngươi thành tựu cao nhất?
- Vãn bối xin thú thật, vãn bối tâm đắc nhất là kiếm pháp.
- Kiếm pháp ư?
- Vâng, phải chăng kiếm pháp lão tiền bối cũng rất cao?
- Bất cứ môn nào lão phu cũng tự tin thừa sức ứng phó. Bất quá kiếm pháp là binh khí. Chỉ sợ quá hung hiểm, nhưng ngươi nếu tin kiếm pháp ngươi là cao nhất, đương nhiên lão phu không đề xuất môn khác nữa làm gì.
- Xin lão tiền bối chớ lo. Về quyền chưởng, vãn bối cũng có đủ sức ứng phó.
Lão nhân trầm ngâm thoáng qua, rồi nói :
- Thế này vậy. Nếu như lão phu dùng quyền chưởng mà thắng ngươi thì lòng ngươi không phục, thì sau đó chúng ta sẽ thử kiếm lần nữa.
Sở Tiêu Phong nghĩ thầm :
- "Lão lớn lối tự cao ngần ấy, có lẽ võ công tất phải tinh thâm. Ta không thể không lưu tâm".
Hít một hơi chân khí, chàng gật đầu :
- Đa tạ! Xin theo lời chỉ dạy của lão tiền bối.
Đột nhiên lão nhân áo đen nhảy tới nửa bước, nói :
- Tiểu tử, đến đây xuất thủ đi, lão phu sẽ nhường cho ngươi ba

chiêu.
Sở Tiêu Phong mỉm cười, tung thân đến đánh liền một chưởng. Lão nhân đột ngột chuyển nghiên tránh chưởng ấy, quả nhiên không trả đòn. Song chưởng tả hữu Sở Tiêu Phong đánh liên hoàn liên tiếp hai chưởng, buộc lão nhân phải lùi lại một bước. Lão nhân áo đen có phần kinh ngạc, gượng cười :
- Hay lắm! Tiểu tử ngươi khá lắm, khá lắm!
Sở Tiêu Phong nhắc :
- Lão tiền bối, đã hết ba chiêu. Lão tiền bối có thể xuất thủ.
- Lão phu biết.
Sở Tiêu Phong hít một hơi chân khí tay hữu giơ lên, khoa tâm chưởng đảo lộn đánh tới. Lão nhân áo đen tay hữu cũng đưa lên, năm ngón tay đảo nghiên mau như điện chớp, chụp vào Uyển mạch chàng. Sở Tiêu Phong trầm tay thu chưởng, triển khai tấn công chớp nhoáng. Chỉ trong chốc lát chàng đã tấn công mười bốn chưởng. Sắc mặt lão nhân ngưng trọng, quyền chưởng tăng thêm sức mạnh. Hai người trao đổi quyền cước trong nháy mắt đã qua hai trăm chiêu vẫn bất phân thắng bại. Đột nhiên Sở Tiêu Phong tấn công hai chưởng rồi dừng tay :
- Lão tiền bối, xin dừng tay.
Lão nhân kinh ngạc :
- Chúng ta chưa phân thắng bại, sao lại dừng tay?
- Trước khi chúng ta động thủ còn quên một chuyện.
- Là chuyện gì?
- Qui định chiêu số.
- Qui định chiêu số ra sao?
- Trước khi chúng ta động thủ, nên qui định chỉ trong vòng hai trăm chiêu đánh đến lúc ấy nên dừng tay.
- Thế thì làm sao quyết định ai là ngươi thắng?
- Đương nhiên vãn bối là người thắng.
- Tiểu tử, ngươi nói vậy là sao?
- Lão tiền bối niên cao đức trọng. Nếu như trong vòng hai trăm chiêu mà không thủ thắng được vãn bối, há chẳng phải là điều đáng ân hận lắm sao?
- Ân hận hay không mặc kệ. Chúng ta quyết phải phân cho được thắng bại.
Sở Tiêu Phong nói tiếp :
- Lão tiền bối, cứ coi như lão tiền bối nhường nhịn vãn bối. Nếu như chúng ta đánh nữa, e rằng phải lâm vào tình cảnh quyết sinh tử. Lúc ấy vãn bối biết làm sao?

Lão nhân áo đen lại thở dài một tiếng rồi nói :
- Tiểu tử ngươi nói cần dùng thạch đỉnh mấy ngày?
- Tối đa năm ngày.
Lão nhân không nói một lời, chuyển thân cực mau bỏ đi ra cửa thạch động.
Sở Tiêu Phong sực nhớ ra, chàng còn chưa thỉnh giáo tính danh lão nhân, nhưng lão nhân đã đi không biết về hướng nào. Chàng nhè nhẹ thở phào, đưa tay chùi mồ hôi trên trán tự nghĩ thầm :
- "Xem ra trong cõi u u minh minh cũng phải có lực lượng nào đó là chủ tế vạn vật".
Qua trận giao chiến vừa rồi, nhất là mấy chục chiêu cuối cùng hai người đều sử dụng toàn lực giao đấu. Sở Tiêu Phong cảm thấy có hơi mệt mỏi, chàng đã hồi tưởng lại võ công chiêu số trong vô danh kiếm phổ của lão giữ ngựa họ Lục đem ra ứng dụng thực tốc. Đó là những chiêu số rất kỳ ảo, phát huy uy lực cực lớn trong lúc động thủ.
Tẩy sạch tạp niệm ngồi khoanh chân dưới đất, Sở Tiêu Phong nhắm mắt điều tức. Trong cảnh mông lung, chàng nhận ra có âm thanh nho nhỏ vọng đến bên tai. Sở Tiêu Phong hít dài chân khí hỏi :
- Là người nào?
- Ta đây!
Một âm thanh nữ nhân vọng đến, không cần mở mắt nhìn, Sở Tiêu Phong cũng nhận ra đó là thiếu nữ áo xanh, chàng hỏi liền :
- Cô nương đến đây làm gì?
Thiếu nữ hồn nhiên đáp :
- Tìm các hạ, tìm khó quá, khó quá!
- Tìm tại hạ có việc gì?
Thiếu nữ áo xanh không thể nhìn rõ thần sắc Sở Tiêu Phong, thậm chí đến âm giọng cũng không nhận ra. Nàng cười đáp :
- Là do Âu Dương bá bá sai ta đi tìm các hạ đấy.
Sở Tiêu Phong mở hai mắt, chỉ thấy khuôn mặt thiếu nữ tươi cười rạng rỡ, nụ cười nàng thuần chân rất dễ làm lòng người xúc động. Nàng xác thực là một nữ hài tử mỹ lệ, chỉ vì nàng mặc một cái áo quá rộng và đầu tóc không chải chuốt kỹ, nên có che giảm đi vẻ thiên hương quốc sắc, che giấu đi những nét mỹ lệ rực rỡ của nàng. Sở Tiêu Phong nhìn nàng đúng lúc nàng đang mỉm cười, chàng từ từ đứng dậy :
- Âu Dương lão tiền bối tìm tại hạ có chuyện gì gấp?
Thiếu nữ áo xanh lắc đầu :
- Ta không biết. Bá bá cần ta tìm gặp các hạ, ta chỉ biết tìm các hạ thế thôi.

- Cô nương, trong vòng năm ngày nữa tại hạ không thể rời bỏ nơi đây. Cô nương hãy về báo với lão tiền bối một tiếng.
- Ta có thể ở lại đây với các hạ được không?
Sở Tiêu Phong lắc đầu :
- Không được.
Thiếu nữ không nói gì, chuyển thân bỏ đi. Sở Tiêu Phong động tâm, nghĩ thầm :
- "Ta đối với nàng lãnh đạm như thế, chẳng là làm nàng buồn lắm sao?"
Tâm niệm chuyển động, chàng cao giọng gọi :
- Cô nương quay lại đã!
Vừa nghe câu gọi, thiếu nữ đã vội quay về tới cửa thạch thất. Nét mặt nàng tươi tỉnh khả ái, từ từ hỏi :
- Các hạ gọi ta quay lại đấy ư?
Sở Tiêu Phong thấy thần sắc nàng như thường, tự trách thầm :
- "Xem ra chính ta quá đa nghi".
Trong nhất thời, chàng không biết nói gì với nàng, liền thuận miệng hỏi :
- Cô nương có thể cho tại hạ biết tên được chăng?
Thiếu nữ áo xanh vẫn cười tươi :
- Tên ta Bội Ngọc, Âu Dương Bội Ngọc.
- Cô nương cùng có họ Âu Dương à?
- Vâng!
- Cô nương và Âu Dương lão tiền bối quan hệ ra sao?
- Không quan hệ gì cả. Khi dưỡng mẫu ta còn sống chẳng cho ta nói chuyện gì với Âu Dương bá bá cả.
Sở Tiêu Phong gật đầu. Âu Dương Bội Ngọc nói tiếp :
- Âu Dương bá bá rất yêu quí ta. Bá bá thường thường vẫn ngầm lén dạy ta võ công, dù dưỡng mẫu không bằng lòng cho ta học, dưỡng mẫu chỉ dạy ta mỗi một chuyện.
- Là chuyện gì?
Âu Dương Bội Ngọc có hơi do dự :
- Khi dưỡng mẫu ta sắp chết mới dặn ta không được nói cho ai biết, nhưng vì các hạ hỏi, tự nhiên ta phải nói với các hạ.
- Nếu cô nương không thể nói ra, xin cứ im lặng.
- Kỳ thật, ta suy nghĩ rất lâu mà không hiểu vì sao lại không thể nói với người về chuyện ấy.
Sở Tiêu Phong bị kích thích tính hiếu kỳ, chàng hỏi :
- Thế thì là chuyện gì?
Âu Dương Bội Ngọc nói :

- Nói ra cũng chẳng có gì kỳ quái. Dưỡng mẫu chỉ dạy ta mỗi một cách ngồi thiền định mà thôi.
- Ngồi thiền định mà có gì không thể nói ra cho ai biết?
- Dưỡng mẫu ta bảo, càng không được nói với Âu Dương bá bá và Quái bá bá.
- Ồ! Trừ ngồi thiền định ra, còn có gì nữa không?
- Dưỡng mẫu dạy ta học chữ. Vì vậy, ta biết rất nhiều mặt chữ.
- Và phải chăng cô nương cũng đã đọc rất nhiều sách?
- Không. Ta chỉ biết chữ đơn vì dưỡng mẫu chỉ dạy ta bằng cách viết xuống đất, ta thuộc rồi liền xóa đi.
- Ồ! Sao dưỡng mẫu không mua sách cho cô nương đọc?
- Dưỡng mẫu không muốn cho ai biết ta biết đọc chữ và cũng chẳng muốn ai biết bà đã truyền dạy cho ta cách ngồi thiền định.
- Âu Dương cô nương, chuyện ấy có gì bí mật, tại hạ nghĩ không ra.
- Chính ta cũng chẳng thèm nghĩ đến chuyện ấy nữa.
- Cô nương không nghĩ tới ư?
- Sở công tử, chuyện ấy có gì hay mà nghĩ? Lời dưỡng mẫu nói với ta, phải chăng là đáng tin?
- Cô nương nên tin.
- Nếu đã tin thì ta chẳng nên nghĩ ngợi gì nữa phải không?
- Có lẽ cũng phải.
- Thế nhưng ta đã nói cho các hạ nghe chuyện ấy. Vì dưỡng mẫu ta, ta cầu xin các hạ đừng nói ra với ai nhé.
- Vâng, tại hạ chấp thuận.
- Các hạ còn chuyện gì hỏi ta nữa không?
- Không!
- Ta có nên đi khỏi nơi đây không?
- Nên!

Âu Dương Bội Ngọc cười, nụ cười có chút mê hồn lại có chút thê lương, từ từ nàng chuyển thân bước đi. Sở Tiêu Phong nhận ra nét mặt buồn bã của nàng, chàng cơ hồ sắp buột miệng gọi nàng quay lại, nhưng lời vừa đưa tới miệng lại vội nuốt xuống.

Thân ảnh Âu Dương Bội Ngọc dần khuất, Sở Tiêu Phong nhẹ thở dài một tiếng, từ từ ngồi xuống lấy chút trái cây rừng ăn vài miếng nhìn ra sắc trời, chàng còn phải đợi mấy giờ nữa. Tuy chỉ là mấy giờ nhưng Sở Tiêu Phong có cảm giác thời gian đi rất lâu. Sở Tiêu Phong nôn nóng đi quanh cái đỉnh đá. Không biết đi bao nhiêu vòng mới đến lúc mở cẩm nang, chàng nhẹ thở phào mở ra trang thứ ba. Trang ấy viết :

“Hãy quay đầu nhìn xem có ai khác trong thạch thất này không?”

Sở Tiêu Phong nghĩ thầm :
- “Họ có đến đây hơi sớm, bây giờ đâu còn ai nữa?”
Tâm niệm chuyển động, chàng không kềm chế được, vô tình quay đầu lại nhìn. Chợt thấy Âu Dương Bội Ngọc miệng cười hàm tiếu đang đứng ngoài cửa động.
Sở Tiêu Phong chấn động trong lòng hỏi liền :
- Cô nương quay lại làm gì?
Trong tay Âu Dương Bội Ngọc cầm một bầu nước, đáp :
- Ta nghĩ các hạ nhất định khát nước lắm, đem tới cho các hạ chút ít nước đây.
Sở Tiêu Phong thở dài thầm nghĩ :
- “Đấy đúng là trời đất sai khiến sao mà khéo hợp thế!”
Chàng cúi đầu đọc tiếp :
“Nếu như có một người ở bên ngoài, người ấy lại là Âu Dương Bội Ngọc, ngươi cần nên vì ta làm một việc.”
Lòng Sở Tiêu Phong cực kinh dị ngẩng người nhìn quyển cẩm nang trong tay, hai tay chàng hơi run lên. Đây là quyển cẩm nang dự bị từ trước. Vả chăng, nó luôn luôn cất giữ trong người chàng, không thể bị ai tráo đổi được. Chàng lại đọc tiếp :
“Hãy giữ nữ tiểu tử ấy lại đây để nàng thừa kế y bát của ta. Nếu như không phát hiện ra nữ hài tử ấy, ngươi hãy mở trang kép của trang thứ ba. Còn như có cô ta thì hãy nài nỉ cô ta thay ngươi ở đây, việc duy nhất của ngươi là cố thuyết phục cô ta thay ngươi. Dưỡng mẫu cô ta đã chết, cô ta cô độc không nơi nương tựa, nhưng sự xuất hiện của cô ta đã làm hỏng việc gần hoàn tất của ta, cô ta phải có trách nhiệm tiếp tục di chí của ta.”
Đọc xong những hàng chữ, Sở Tiêu Phong cũng lấy lại được bình tĩnh.
Khẩu khí trong những lời Hoàng Đồng để lại hiển nhiên là đã nói rõ lão đã có chuẩn bị, sự xuất hiện của Âu Dương Bội Ngọc chưa phải là kết luận duy nhất.
Đồng thời, Sở Tiêu Phong còn hiểu rõ một chuyện khác nữa. Lời cần nói chân chính của Hoàng Đồng là ghi trong trang kép của tờ thứ ba, nhưng chàng biết mình không nên đọc nữa.
Đưa tay vẫy một cái cho Âu Dương Bội Ngọc bước đến :
- Ta đến không đúng lúc ư?
Tất cả đều thành sự thật, Sở Tiêu Phong cười ôn hòa :
- Không phải. Cô nương hãy nhìn những chữ này.
Âu Dương Bội Ngọc đưa tay đón lấy ngưng mắt đọc. Nàng biết khá nhiều mặt chữ, nhưng chưa bao giờ đọc những câu dài thế này. Đây

là lần đầu tiên nàng đọc được. Do đó, phải cố công lắm, mất một thời gian lâu mới hiểu hết sự việc. Sở Tiêu Phong hỏi :
- Cô nương hiểu chứ?
Âu Dương Bội Ngọc gật đầu :
- Hiểu!
- Cô nương có vui lòng ở lại đây không?
- Các hạ nói đi, ta có nên ở lại đây không?
- Cô nương nên ở lại, cô nương đã đủ sức đọc sách. Hoàng Đồng có để lại một hòm sách, cuốn nào cũng viết rất minh bạch, cô nương tất sẽ hiểu rõ.
Âu Dương Bội Ngọc gật đầu :
- Được! Ta sẽ ở lại đây!
Sở Tiêu Phong nhìn nét mặt nàng đầy nét hân hoan, lòng chàng như được an ủi rất lớn. Nhẹ thở dài một tiếng, giao lại quyển cẩm nang cho nàng, rồi nói :
- Cô nương đã bằng lòng, cứ chiếu theo dạy bảo trong cẩm nang mà làm.
- Ta hiểu, các hạ cứ yên tâm!
- Tại hạ xin cáo từ.
Âu Dương Bội Ngọc hạ âm thanh xuống :
- Sở công tử. Sau này các hạ có thể đến gặp lại ta không?
Sở Tiêu Phong nhớ đến cách bày bố của Hoàng Đồng, hình như có vẻ muốn chống lại thiên cơ, kết quả sau này khó mà dự liệu. Chàng bất giác buồn bã nhẹ thở dài :
- Bội Ngọc cô nương! Tại hạ đáng lẽ cũng nên ở lại đây, nhưng tại hạ còn quá nhiều việc cần làm. Hy vọng cô nương có thừa dũng khí tiếp nhận trọng trách.
Âu Dương Bội Ngọc cười tươi :
- Ta chẳng có gì sợ hãi, đừng lo lắng vì ta.
Sở Tiêu Phong tiếp lời :
- Bội Ngọc, Quái Tiên Hoàng tiền bối hiện tại hơi thở chỉ như tơ mỏng, có thể chết bất cứ lúc nào. Cô nương chỉ là một nữ hài tử làm bạn với người sắp chết ở tại tiểu động này, trong lòng không sợ gì ư?
- Ta không sợ. Xưa kia, khi dưỡng mẫu ta chết, ta ở lại bên xác bà ta bốn tháng trời, chẳng sợ hãi chút gì cả.
- Hay lắm! Hoan nghênh cô nương đã tìm tại hạ.
Âu Dương Bội Ngọc mặt tươi như hoa, đưa tay vén tóc :
- Ta đã đọc trang cẩm nang này rồi, ta hiểu ý trong ấy, sẽ tận lực làm theo.

Các hạ hãy yên tâm. Khi nào xong việc, ta sẽ lại đi tìm các hạ đấy.
- Bội Ngọc cô nương, xin hãy bảo trọng.
- Ta rất vui vẻ, sau này chúng ta sẽ thường gặp nhau nhé!
Sở Tiêu Phong cung tay lui ra ngoài. Tính toán lại ngày hẹn với Bạch Mai còn sớm một ngày, chàng vốn là người cẩn thận, nên tìm đến chỗ ước hẹn quan sát qua, rồi mới quay người vào khu rừng tìm một nơi kín đáo ẩn thân.
Sở Tiêu Phong hiểu rất rõ, sau đại biến của Vô Cực môn, bản thân chàng đã bị cuốn vào cục thế đại hỗn loạn. Tháng ngày còn lại chẳng những hai vai gánh vác trách nhiệm trọng đại, mà còn phải bôn ba khắp nơi đạp khắp hiểm ác biến hóa. Như vậy chẳng những cần có tâm trí cẩn mật, mà còn cần có võ công cực thâm hậu. Chàng bắt đầu hận bản thân tại sao khi học võ lại không tận tâm tận lực.
Sách đến khi cần dùng mới thấy ít, đến lúc gặp kẻ địch mới biết rằng mình yếu. Đến lúc này Sở Tiêu Phong mới tiếc thời giờ, chàng không muốn để phí một chút thời giờ nào nữa cả. Một đêm nửa ngày, chẳng những Sở Tiêu Phong khổ luyện tiếp tục thủ pháp “Tiếp lực thủ” của Âu Dương tiên sinh, mà còn luyện tập cả kiếm trong vô danh kiếm phổ của lão Lục. Kiếm pháp Sở Tiêu Phong vốn đã có căn cơ thâm hậu, nên lần luyện tập này lập tức có cảm giác diệu dụng vô cùng, thâm ảo tuyệt kỳ, hơn cả Thanh Bình kiếm pháp. Trong mười mấy giờ chàng hoàn toàn không nghỉ ngơi, mồ hôi thấm ướt áo. Cho đến giữa trưa ngày thứ hai chàng mới quay về nơi đã ước hẹn với Bạch Mai.
Bạch Mai đến đúng hẹn, vừa nhìn thấy Sở Tiêu Phong, lão nhân kinh hãi.
Chỉ xa mới mười ngày, chẳng những Sở Tiêu Phong gầy đi nhiều, mà sắc mặt còn buồn bã, mồ hôi đẫm người. Chàng vốn là người yêu sự sạch sẽ, nhưng xem ra trong hơn mười ngày nay đến tắm rửa chàng cũng không tắm lần nào. Bạch Mai chau mày hỏi :
- Hài tử, có việc gì xảy ra vậy?
Sở Tiêu Phong đáp :
- Không có gì, vãn bối rất khỏe.
- Ngươi gầy đi nhiều đó, toàn thân mồ hôi bẩn tựa hồ chưa hề tắm qua.
- Vâng, mấy hôm nay vãn bối bận rộn quá.
- Có chuyện gì mà bận rộn đến tắm rửa cũng không?
- Mấy hôm nay quả thật bận rộn đến quên cả ăn mấy lần, ngủ mấy lần. Chỉ khi nào quá mệt, vãn bối mới nghỉ một chút.
- Ồ! Hài tử, có thể cho ta biết mấy hôm nay ngươi đã làm những gì

mà đến nỗi quên cả ăn, ngủ?
Chàng rất thành thật :
- Vãn bối luyện võ công.
Bạch Mai mỉm cười hòa dịu không hỏi tiếp mà lại chuyển đề tài :
- Quái Tiên Hoàng Đồng sao rồi?
- Hiện tại lão nhân chẳng khác gì đã chết, nhưng lại chẳng giống với chết thật.
- Người ấy ma ma quỷ quỷ, rốt cuộc toàn là huyền học, dị sự. Mặc kệ lão, chúng ta về mau đi. Ngươi cần phải tắm rửa, ngủ một giấc cho khỏe.
- Lão tiền bối, chúng ta ở tại nơi nào?
- Cái bang đã an bài cho chúng ta hoàn tất, chọn thuê cho chúng ta một tòa đại viện.
- Lão tiền bối, mấy hôm nay có phát giác gì khả nghi không?
- Không. Cái bang sai rất nhiều đệ tử canh gác cho chúng ta.
- Lão tiền bối cứ đi trước, vãn bối đi theo sau, giữ một khoảng cách.
Bạch Mai kinh ngạc :
- Hài tử, ngươi...
Sở Tiêu Phong tiếp lời :
- Vãn bối đề phòng có người ngầm theo dõi chúng ta.
- Được! Hài tử, Phong nhi có nói sau này Vô Cực môn có phát dương được hay không và thù lớn của sư phụ có báo được hay không, toàn là nhờ cậy vào nơi ngươi. Xem ra nó nói không sai.
- Sư mẫu quá coi trọng vãn bối.
Bạch Mai đột nhiên cười lớn :
- Hài tử, phải chăng con bị trục xuất khỏi Vô Cực môn không?
Chàng đáp :
- Hình như là thế.
- Như vậy có lẽ tốt hơn, lão phu xưa nay rất ghét cái gọi là qui giới của các môn phái. Chỉ cần việc làm chúng ta ngửa lên không thẹn với trời, cúi xuống không ngượng với đất, còn phải dùng tới thủ đoạn cũng chẳng phải là việc hay ho gì. Nếu như ngươi bị trục xuất môn phái, hành động e rằng còn tự do hơn nhiều.
Sở Tiêu Phong đáp :
- Ân tình sư phụ sâu như biển, vãn bối không dám quên một ngày. Vì muốn dễ dàng tìm ra nội tình đại cừu của sư môn, vãn bối xin nguyện làm tất cả.
- Được! Lão phu sẽ đi trước, ngươi cứ theo sau. Nhưng giang hồ hiểm trá, ngươi nên cẩn thận lưu tâm chớ để cho người phát hiện.
- Vãn bối tự biết cẩn thận.

Bạch Mai không nói gì nữa, chuyển thân tiến lên trước. Quả nhiên Sở Tiêu Phong cực kỳ cẩn thận đi theo sau xa xa.
Vào đến thành Tương Dương, Bạch Mai thừa cơ hội đông người xoay đầu nhìn hai lần không hề phát hiện ra Sở Tiêu Phong, trong lòng tán thán thầm :
- "Tiểu tử này quả là không kém!"
* * * * *
Các người trong Vô Cực môn được ở tại một ngõ khá lớn ở Nam Đại Nhai, nơi đây là khu giàu có trong phủ Tương Dương, nhà nào cũng kín cổng cao tường.
Bạch Mai gõ mạnh vào cửa, cửa mở rộng. Bạch Mai lách thân vào, cửa lập tức đóng lại.
Đó là một tòa đại viện có ba dãy riêng biệt, các môn hạ Vô Cực môn ở đây, có đủ tiền viện hậu viện, và có cả ba tên đệ tử Cái bang canh giữ. Bạch Phong, Thành Trung Nhạc, Đổng Xuyên đã đều ở trong sảnh chờ đợi. Nhìn thấy một mình Bạch Mai về, ai nấy ngẩn người.
Đổng Xuyên là người đầu tiên không thể kềm chế, bật hỏi :
- Bạch lão gia, Tiểu Phong đâu?

Hồi 6
Sát khí Tương Dương thành

Bạch Mai đáp :
- Không cần lo cho y. Hài tử ấy với chúng ta còn tinh minh gấp bội.
Bạch Phong vội nói :
- Gia gia, đừng an ủi chúng con, phải chăng không gặp y? Ôi! Có tinh minh cách mấy cũng vẫn chỉ là một hài tử mà thôi.
Bạch Mai mỉm cười :
- Nhưng với tài tuệ, trí lực y so với kinh nghiệm lão luyện của ta quyết không kém.
Thành Trung Nhạc xen lời :
- Bạch tiền bối, nói vậy là sao?
Bạch Mai chỉ cười :
- Các ngươi cứ yên tâm. Tình hình ra sao đợi y sẽ tự kể cho các người nghe.
Bạch Phong than :
- Con đã mất Lãnh Cương, lại thất lạc Nhất Chí, con không muốn có gì xảy ra cho Tiêu Phong. Gia gia...
Bỗng thấy nhân ảnh lướt qua, Sở Tiêu Phong như ngôi sao xẹt rơi vào trong đại sảnh, hai mắt chàng có ngấn lệ quỳ xuống đất :
- Đa tạ sư mẫu quan tâm. Đệ tử chưa bị hao tổn gì.
Một là thân pháp Sở Tiêu Phong quá ảo diệu, hai là vì ai nấy đều chuyên tâm bàn luận, không nghe được âm thanh Sở Tiêu Phong.
Bạch Phong ngẩn người :
- Tiêu Phong, con sao lại đến nỗi này? Mau đứng dậy đi, nói cho ta biết...
Lời của bà, sắc diện của bà hiển lộ sự quan tâm tha thiết. Đổng Xuyên bước tới đưa tay đỡ Sở Tiêu Phong. Sở Tiêu Phong đứng dậy đưa tay chùi nước mắt mỉm cười nói :
- Đa tạ sư mẫu, đại sư huynh...
Chàng xoay thân lại cung kính thi lễ với Thành Trung Nhạc :
- Sư thúc an khang!
Bạch Mai khẽ cười :
- Các người không biết Tiêu Phong chịu gian khổ bao nhiêu, y bận luyện võ công đến độ không có thời gian ăn, ngủ. Thậm chí đến cả

tắm rửa cũng không.
Lão nhân giãn lược kể nội tình không để cho ai mở lời, rồi lại vội thúc giục :
- Hài tử, không có ai theo dõi chúng ta chứ?
Sở Tiêu Phong đáp :
- Có!
Bạch Mai ngẩn người :
- Sao? Thực là có người theo dõi chúng ta ư?
- Vâng. Cách theo dõi của chúng rất khéo léo, sau khi chúng ta vào thành mới lộ diện.
Bạch Mai “a” một tiếng :
- Là những người thế nào?
- Trong lộ trình ngắn ngủi, chúng ba lần đổi người khác nhau, đủ biết chúng rất ư cẩn thận.
- Thật là ngoài dự liệu của lão phu.
- Vãn bối cơ hồ suýt nữa là bỏ sót chúng, đến lúc chúng dừng lại chốc lát ở cửa đại môn, vãn bối mới sực hiểu ra.
- Lợi hại thật! Lão phu bôn tẩu giang hồ mấy chục năm, không dè lại bị chúng qua mặt.
- Vì vậy vãn bối mới vòng lại sau lưng chúng rồi mới về đây.
Thành Trung Nhạc hỏi :
- Tiêu Phong, khi sư điệt về đây có bị chúng nhìn thấy không?
Sở Tiêu Phong đáp :
- Không!
Bạch Mai dường như vẫn chưa thỏa mãn, lão căn dặn :
- Hài tử, nói rõ xem nào. Khi ta vào thành rồi, sau lưng mười trượng có ai nhìn thấy ta?
- Đó là một phụ nhân trung niên bình thường.
Bạch Mai trầm ngâm một lát, rồi hỏi :
- Phải chăng người ấy dùng lụa đen búi tóc và y phục màu kim?
- Vâng! Đúng là phụ nhân ấy, y thị đứng ở cửa nhà một lúc rồi mới từ từ bỏ đi.
- Có nhìn thấy đệ tử Cái bang không?
- Không. Đáng lẽ họ phải phát giác, chỉ cần họ để ý một chút thì chẳng khó khăn gì.
Bạch Mai nhẹ thở phào :
- Tiểu tử, xem ra ta lão luyện giang hồ mà không tinh ý bằng con.
- Vãn bối bất quá chỉ gặp may thế thôi.
Thần sắc Bạch Mai nghiêm trọng, lạnh lùng nói :
- Phong nhi, Trung Nhạc. Các ngươi hãy dụng tâm nghe rõ, có lẽ vì

lão sơ hốt có thể làm tiết lộ nơi ở của các ngươi. Bắt đầu từ bây giờ tất cả phải cẩn thận hơn nữa.
Sở Tiêu Phong vội nói :
- Lão tiền bối. Không biết chúng có biết nhân số của chúng ta hay không?
- Bọn chúng đã theo dõi chúng ta từ khi Cái bang dẫn chúng ta về đây.
Theo tình hình hiện nay, chúng chưa thỏa mãn dù đã cướp được Nhất Chí.
Bạch Phong vội xen lời :
- Ý của gia gia phải chăng là nói chúng muốn đối phó với cả chúng ta?
Bạch Mai nói :
- Rất có khả năng ấy. Xem ra hai việc ấy đại khái không phải do chúng có ý hợp tác, mà còn có một nhân vật thế lực nào đó lợi dụng cơ hội.
- Long Thiên Tường và bọn người hỏa thiêu Nghênh Nguyệt sơn trang hoàn toàn không có quan hệ sao?
- Chuyện đã qua khó mà khẳng định. Nhưng lấy hiện tại mà xét, đến tám chín phần mười là không cùng một bọn. Chỉ vì chúng lợi dụng cơ hội ấy mà thôi.
Thành Trung Nhạc nghi vấn :
- Mục đích của chúng không có giống nhau sao?
Bạch Mai gật đầu :
- Đúng, không giống. Long Thiên Tường là vì Phong nhi, nghĩa là vì tình thù riêng. Còn bọn người kia lại là vì muốn tiêu diệt Vô Cực môn.
Bạch Phong hồi hộp nói :
- Nhưng bọn đó là ai? Nhiều năm Lãnh Cương quy ẩn, rất ít xâm phạm tới ai. Vả chăng, tuy Vô Cực môn cũng có chút ít tiếng tăm, nhưng cũng chưa thể gọi là đại môn phái. Tại sao chúng lại đối phó với Lãnh Cương như thế?
Bạch Mai đáp :
- Việc này con nên suy nghĩ kỹ một chút ắt biết. Vô Cực môn tuy không phải là đại môn phái, nhưng được Lãnh Cương tạo thành một môn phái có tương lai ngày càng lớn.
Lão đưa mắt nhìn Sở Tiêu Phong, Đổng Xuyên và Thành Trung Nhạc, rồi tiếp :
- Và các môn đệ đều được bậc nhân tài đệ nhất võ lâm, được Lãnh Cương thu làm đệ tử. Nếu cho họ thời gian mười năm nữa, Vô Cực môn tất phải trở thành môn phái lớn nhất võ lâm.

Thành Trung Nhạc tiếp lời :
- Lão tiền bối nói vậy phải chăng bọn đang tâm tiêu diệt chúng ta rất khó tìm ra?
- Việc này mới nhìn qua tưởng rằng không khó gì tìm được hung thủ, nhưng suy nghĩ cho kỹ lại chúng thật đã có mười mấy năm công phu, nên kế hoạch vô cùng chu đáo.
Sở Tiêu Phong nói :
- Theo vãn bối, chúng ta nên phân tán, chỉ sai một hai người theo dõi chúng, sau khi tìm rõ được lai lịch chúng mới ra tay.
Bạch Mai khen :
- Hay lắm! Ta sẽ báo cho Dư đà chủ một tiếng để y sai mấy đệ tử theo giúp con.
Sở Tiêu Phong mỉm cười :
- Cái ấy không cần. Lão tiền bối có thể thông báo cho Cái bang, yêu cầu họ chú ý hơn. Còn như vãn bối chỉ muốn một mình hành động.
Bạch Mai gật đầu :
- Được. Nếu như trước đây hai ngày, ta tuyệt đối không đồng ý cho ngươi đơn độc một mình. Hiện tại ta rất yên tâm.
- Cái bang đã hành động, con nghĩ tất nhiên sẽ dẫn tới phản ứng của đối phương. Đến lúc ấy hy vọng vãn bối cũng sẽ phát hiện ra ít nhiều dấu vết.
Đột nhiên Bạch Mai thở dài một tiếng :
- Hài tử, tuy ngươi có trí tuệ hơn người, nhưng ta vẫn chưa yên tâm vì ngươi hành động đơn độc.
Đổng Xuyên xen vào :
- Lão tiền bối, hay là vãn bối và Tiêu Phong cùng chung hành động nên chăng?
Bạch Mai lắc đầu :
- Không được. Ngươi là Chưởng môn nhân Vô Cực môn, còn có nhiều việc.
Nếu ngươi xuất đầu lộ diện, đâu có thể thoát thân khỏi nơi đây.
Đổng Xuyên đáp :
- Lão tiền bối dạy đúng lắm.
Bạch Phong xen lời :
- Gia gia, gia gia đồng ý cho Tiêu Phong một mình đối phó với kẻ địch ư?
Sở Tiêu Phong vội nói :
- Sư mẫu, hành động của đồ nhi là chỉ ngầm theo dõi địch nhân chứ đâu có xung đột gì với bọn chúng?
Thành Trung Nhạc góp thêm ý :

- Sư tẩu, tiểu đệ sẽ đi cùng với Tiêu Phong.
Bạch Mai lại lắc đầu :
- Trung Nhạc, không cần đâu. Cứ để y đi một mình, chúng ta chỉ nên phối hợp không nên khiến chúng kinh động. Cứ để Tiêu Phong ngầm theo dõi.
Bạch Phong thở dài :
- Tiêu Phong, con đừng phụ nhã ý của sư mẫu nhé.
Bạch Mai giục :
- Hài tử, ngươi đi đi.
Bạch Phong nói :
- Gia gia, coi người ngợm y như thế kia, nên cho y tắm rửa thay quần áo đã.
Bạch Mai mỉm cười :
- Cứ để y như vậy, càng dễ qua mắt bọn chúng.
- Ôi, Tiêu Phong, con nên cẩn thận nhé. Nếu lỡ xảy ra chuyện gì, hãy trở về đây ngay.
Sở Tiêu Phong cung kính :
- Đồ nhi tự biết, sư mẫu ở lại vạn an. Đồ nhi xin đi!
Bạch Phong khẽ xua tay, Sở Tiêu Phong xoay qua thi lễ với Thành Trung Nhạc và Đổng Xuyên rồi mới chuyển thân đi ra. Nhìn theo bóng chàng khuất hẳn, Bạch Mai chậm rãi nói :
- Phong nhi, phụ thân đi báo với Cái bang, con hãy chuẩn bị.
Bạch Phong đáp :
- Gia gia, chúng ta chuẩn bị những gì?
- Chúng ta chuẩn bị náo động thành Tương Dương.
- Ô!
Thành Trung Nhạc nói :
- Để chúng chú ý đến ta chăng?
- Đúng. Lão phu cần Cái bang sai người ở trong bóng tối ngầm theo dõi tìm ra lai lịch của chúng.
- Đã có người Cái bang ngầm theo dõi, tại sao lại còn sai Tiêu Phong ra đi?
- Nhân lực của chúng ta không đủ.
Bạch Phong gật đầu không nói, bà đã mất phu quân, con trai đang thất lạc, bao nhiêu tình yêu mến đều dành cho Sở Tiêu Phong. Bạch Mai hạ giọng dặn bảo Thành Trung Nhạc mấy câu rồi cũng chuyển thân đi ra. Đợi hai bậc sư trưởng đi rồi, Thành Trung Nhạc thở phào :
- Đổng Xuyên, dường như chúng ta đã đối diện với địch nhân rồi đấy.
Đổng Xuyên nói :
- Sư thúc, đệ tử có điều chưa hiểu rõ.

- Điều gì mà ngươi chưa hiểu?
- Khi sư phụ và Long Thiên Tường cùng chết, chúng ta đau lòng hỗn loạn.
Lúc ấy chính là thời gian tốt nhất cho bọn chúng đối phó với ta, tại sao chúng lại không hạ thủ?
Thành Trung Nhạc trầm ngâm :
- Điều ấy chỉ có một nguyên nhân.
- Nguyên nhân gì?
- Sau trận ác chiến ở Nghênh Nguyệt sơn trang, chúng cũng đã thương vong trầm trọng.
- Vâng. Thanh Bình kiếm pháp của Vô Cực môn trong võ lâm hiện nay thật là loại kiếm pháp rất được người nể nang.
- Trong trận ác chiến ấy, Vô Cực môn chúng ta tuy tổn thất nhiều, nhưng kết quả đối phương không kém thảm bại. Thí dụ như vì chuyện bắt theo Nhất Chí, chúng phải trả giá rất cao.
- Sư thúc nói rất đúng. Sau trận chiến ấy, chúng còn lại chắc chẳng bao nhiêu người nên mới vội vội vàng vàng rút lui.
Thành Trung Nhạc gật đầu đưa chân bước ra ngoài đại sảnh. Đổng Xuyên hội ý cũng vội bước theo sau lưng sư thúc ra ngoài cửa. Hai người đi về phía dãy nhà thứ ba. Họ không nói với nhau câu nào, nhưng tâm ý cả hai hoàn toàn giống nhau. Mục quang họ chuyển động quan sát tình hình chung quanh nơi họ ở. Các đệ tử Cái bang rải rác canh gác khắp nơi, khi hai người đi đến trước cửa vào đại sảnh của dãy nhà thứ ba, tức thời xuất hiện một trung niên chàng, gã hỏi :
- Thành gia, Đổng gia, nhị vị đi đâu đó?
Thành Trung Nhạc đáp :
- Trong lòng buồn bã, chúng ta định vào hoa viên sau nhà chơi một chút.
- Vâng. Hoa viên sau nhà không rộng lắm, nhưng rất nhiều hoa đẹp. Có cần chúng tôi dẫn đường cho nhị vị?
- Không cần, xin cứ tự nhiên.
Trung niên đệ tử Cái bang cung tay chuyển thân bỏ đi. Thành Trung Nhạc và Đổng Xuyên vừa đi vừa nói chuyện, đồng thời vẫn chú ý quan sát tình hình. Đi quanh vườn hoa một vòng, họ quay về dãy nhà thứ hai. Bạch Mai đã chờ đợi họ, Thành Trung Nhạc hạ giọng :
- Lão gia tử, vãn bối cho rằng không nên chỉ cậy nhờ đệ tử của Cái bang bảo vệ chúng ta. Vì vậy vãn bối và Đổng tiểu điệt đã tra xét tình hình. Nếu lỡ xảy ra đột biến, chúng ta cũng có thể đối phó.
Bạch Mai căn dặn :

- Cẩn thận như thế là phải. Từ nay cẩn thận hơn nữa mới được.
- Đệ tử Cái bang rất tận tâm. Chúng vãn bối có gặp một người trong họ, chỉ tiếc rằng tòa nhà này quá lớn mà họ chỉ có sáu người, hình như có phần hơi ít.
- Ồ, ta thật là sơ ý...
Đột nhiên như sực nhớ ra việc gì hệ trọng, Bạch Mai đứng bật thân lên gấp hỏi :
- Trung Nhạc nói mau. Ngươi gặp mấy đệ tử Cái bang ngay trong dãy nhà thứ ba?
- Một người.
- Chỉ một người thôi ư?
- Vâng! Vãn bối chỉ gặp có một người.
Bạch Mai trầm ngâm :
- Hãy nói cho ta biết, người ấy hình dáng ra sao?
Thành Trung Nhạc nói :
- Bạch lão gia, phải chăng lão gia nghi ngờ đệ tử Cái bang ấy?
- Chỉ sợ tên ấy không phải là đệ tử Cái bang.
Quay lại nhìn Đổng Xuyên, lão nhân tiếp :
- Ngươi ở lại đây, ta và Trung Nhạc đi thử xem.
Dư âm chưa dứt hẳn, người đã vọt ra khỏi cửa. Thành Trung Nhạc tự hiểu sự việc nghiêm trọng vội phi thân theo sau lưng Bạch Mai.
Đổng Xuyên nhìn theo hai người, lòng chàng vạn phần cảm khái, nhớ đến khi sư phụ còn sống, tất cả mọi chuyện đều có sư phụ đảm đang, các sư huynh đệ ngoài việc luyện võ ra có thể nói là vô tư vô lự, không ngờ biến cố xảy ra một đêm, sư phụ mệnh chung cùng với cường địch, Nghênh Nguyệt sơn trang biến thành đống tro tàn, các huynh đệ tan tác, tiểu sư đệ mất tích, tháng ngày cũ biết bao yêu vui sung sướng biến thành bi thảm sau đại biến ấy, mấy chục nhân khẩu chỉ còn sót lại trơ trọi bốn người.
Đó chẳng những là món nợ máu mà còn là trách nhiệm của chàng, trách nhiệm rất nặng nề. Bước chân vào giang hồ, lập tức gặp ngay hung hiểm gian trá, vừa mới rời sự đùm bọc của sư phụ liền hiểu ngay nơi nào cũng chỉ là chông gai.
Trong hoàn cảnh đau khổ để đào luyện con nngười thành cứng cỏi, bị huyết thù kích động khiến Đổng Xuyên và Thành Trung Nhạc đều buộc phải vận dụng tâm trí bản thân. Chàng chợt nhớ phải thông báo cho sư mẫu, lỡ ra có biến trở tay không kịp.
Đổng Xuyên chậm rãi bước đến cửa phòng Bạch Phong đưa tay gõ cửa.
Trong phòng vọng ra âm thanh của Bạch Phong :

- Người nào đó?
- Đệ tử Đổng Xuyên.
- Có chuyện gì?
- Bạch tiền bối phát giác trong nhà có người khả nghi đã cùng Thành sư thúc đi tra xét, đệ tử sợ xảy ra nghiêm trọng nên đến bẩm báo với sư mẫu.
- Được! Ta biết rồi!
- Đệ tử canh gác ngoài sảnh, nếu sư mẫu có gì sai bảo xin cứ gọi đệ tử sẽ đến ngay.
Cửa gỗ từ từ mở, Bạch Phong bước ra nói :
- Đổng Xuyên, con trung hậu với sư môn quá, lòng ta tuy đang đau đớn nhưng được các con an ủi rất nhiều.
Đổng Xuyên cung kính :
- Đệ tử chịu ân sâu nghĩa nặng của sư môn, tuy nát xương nát thịt cũng không báo được muôn một.
Bạch Phong thở dài than :
- Đổng Xuyên, hiện tại con là Chưởng môn nhân Vô Cực môn, ta phận làm sư mẫu lẽ ra phải bảo vệ cho con. Đổng Xuyên, chúng ta hãy ra ngoài đại sảnh.
- Xin sư mẫu cứ yên lòng nghỉ ngơi.
Bạch Phong cười buồn :
- Đổng Xuyên, ta phải giúp con chút ít mới bớt được chút nào đau khổ trong lòng.
Đổng Xuyên không dám nói nhiều vội “vâng” một tiếng lui sang bên.
Khi ấy Bạch Mai và Thành Trung Nhạc đã vào tới dãy nhà thứ ba, lên bậc cấp đại sảnh.
Đại sảnh yên lặng vắng vẻ không có một bóng người. Thành Trung Nhạc ho mấy tiếng cất tiếng hỏi lớn :
- Có ai đấy không?
Hỏi luôn mấy lần tuyệt không ai hồi đáp. Thành Trung Nhạc biến sắc mặt :
- Lão gia tử, xem ra lão gia nói đúng rồi đó.
Đột nhiên Bạch Mai vươn thân phi ra ngoài đại sảnh vào sân, hốt nhiên ánh sáng lấp lánh, ba ánh bạch quang bắn vọt tới. Bấy giờ đang là đêm tối, cảnh vật mờ mờ không rõ. Đó là ba mũi phi đao bắn lướt qua thân lão nhân rít lên ba tiếng, cắm phập vào cây cột gỗ trước đại sảnh.
Mục quang Bạch Mai quét về hướng nơi bắn ra ám khí, lão nhân từ từ nói lớn :
- Bằng hữu, xin mời ra mặt, giấu đầu giấu đuôi chỉ đáng là hành động

của kẻ tiểu nhân mà thôi.
Trong bóng đêm tối mờ hai nhân ảnh phi thân vọt lên trên nóc nhà. Thành Trung Nhạc vung tay, hai mũi Thiết liên hoa xé gió bắn theo. Ám khí Thiết liên hoa của Vô Cực môn là một kỳ tuyệt võ lâm, hai mũi Thiết liên hoa nhanh như điện xẹt. Chỉ nghe một tiếng rú nho nhỏ, một bóng người từ trên mái nhà đảo lộn rơi xuống, nhưng tên chạy phía trước được tên chạy phía sau che chở vội vàng phục thân tránh khỏi mũi ám khí tập kích sau lưng.
Thành Trung Nhạc phi thân đáp xuống bên cạnh tên đại hán bị trúng ám khí Thiết liên hoa, ám khí trúng vào ngực tả của hắn, ghim sâu hơn nửa, máu thấm ra đỏ áo. Tên đại hán ấy đang gắng đứng dậy, nhưng liền bị chỉ công Thành Trung Nhạc điểm trúng ngay huyệt đạo.
Bạch Mai vẫn đứng yên để mặc cho tên kia chạy mất. Thành Trung Nhạc cau mày :
- Lão tiền bối, vì sao không đuổi bắt hắn.
Bạch Mai đáp :
- Ngươi bắt được một tên là đủ, bọn này đều là tiểu tốt, bắt chúng nhiều hơn cũng chẳng ích gì, trái lại càng khiến chúng quan tâm. Hiện tại chúng ta hãy tìm người của Cái bang.
Thành Trung Nhạc nói :
- Lão gia tử, bọn này đều không phải người của Cái bang.
- Chỉ mong lão phu dự đoán không đúng.
Nhưng Bạch Mai dự liệu không sai, hai người đã tìm được ba đệ tử Cái bang trong một gian phòng khuất kín, chỉ tiếc ba đệ tử ấy đều là người chết. Bạch Mai đánh vội một mồi lửa, soi rõ ba sắc mặt xanh xạm của ba đệ tử Cái bang, tựa như họ bị trúng độc, lật thi thể ba người tra xét một lúc, Bạch Mai thở dài :
- Đi thôi!
Thành Trung Nhạc hỏi :
- Họ đã chết hết rồi ư?
Bạch Mai đáp :
- Đã chết ít nhất là bốn giờ trở lên.
- Họ chết vì sao vậy?
- Trúng một loại ám khí cực độc tên là “Yết Vĩ châm”.
- Việc này có nên báo cho Dư đà chủ biết không?
Bạch Mai gật đầu :
- Nên báo với y và càng sớm càng tốt. Chúng đã bắn ám khí “Yết Vĩ châm” là đã nhằm mục đích giết người một cách vô hình rồi!
- Lão gia tử, “Yết Vĩ châm” thật lợi hại thế ư?
- Ám khí ấy xuất xứ ở Nam Hoang, từ người Miêu tộc thổi ám khí mà

chế thành, hình dạng nó như đuôi con bò cạp, dài không quá ba phân. Sau này người sử dụng cũng dùng ống thổi bắn ra trúng đối phương, không âm thanh và cực độc, rất ít ai tránh được khi bị bắn lén.
- Nói như vậy há chẳng phải là không có cách đối phó?
- Nó có khuyết điểm là vì quá nhỏ bé không thể bắn xa, có lẽ chỉ công hiệu trong vòng tám thước trở lại mà thôi.
- Kiến văn lão gia quả là quảng bác, vãn bối bội phục.
Bạch Mai thở dài :
- Trung Nhạc, đừng nên nói vậy khiến lão phu thêm thẹn, chúng ta đi thôi.
- Còn tên này thì sao?
- Đem nó theo, còn rất nhiều điều chúng ta cần buộc nó khai ra.
Thành Trung Nhạc vác đại hán trúng thương lên vai đồng thời hỏi :
- Lão tiền bối, chúng ta nên đi đâu trước?
- Đến dãy nhà thứ hai xem Dư Lập có đến hay chưa?
Lão nhân vượt thân đi trước, Thành Trung Nhạc hạ giọng :
- Lão tiền bối, đệ tử Cái bang hậu viện bị hại chết, không biết ba đệ tử Cái bang ở tiền viện có sau không?
Bạch Mai đáp :
- Ba đệ tử Cái bang ở tiền viện vẫn bình yên.
Khi đến gần dãy nhà thứ hai chỉ thấy trong đại sảnh đèn thắp sáng choang, tất cả đang bàn định kế hoạch phải tra cứu cho ra bọn thủ phạm lẫn quất trong thành Tương Dương này.

XUÂN THU BÚT

Hồi 7
Tương kế tựu kế

Sở Tiêu Phong hóa trang thành một đệ tử Cái bang với bộ y phục vải thô màu xám vượt ra khỏi tòa đại sảnh, khi chàng vừa đi hết ngõ dài bỗng nhiên thấy bóng người chuyển động, một người mặc áo bào màu lam đầu quấn khăn vải, và còn khá trẻ tuổi đứng chận ngang đường chàng. Sở Tiêu Phong đang cúi đâu phi hành suýt nữa đã chạm vào y, khi chàng kịp thời vội dừng chân chỉ còn cách y nửa thước.
Người áo lam ấy mỉm cười :

- Tiểu khất cái huynh đệ có việc gì gấp gáp không sợ đụng phải người ư?
Sở Tiêu Phong ngẩng đầu nhìn đối phương, từ từ đáp :
- Xin lỗi các hạ, tiểu khất cái này thực sự có việc gấp.
Chàng nghiêng thân vượt qua bên cạnh chuẩn bị lướt qua người áo lam ấy.
Cái bang đệ tử tất cả đều biết võ công, cái lướt thân của Sở Tiêu Phong không thể nói là chậm, nhưng động tác của người áo lam lại còn mau hơn cả chàng nữa, y vươn tay hữu tới trúng ngay huyệt Uyển mạch của Sở Tiêu Phong, khi chàng tiến lên một bước liền bị y kéo lại.
Sở Tiêu Phong ngẩn người :
- Các hạ làm gì vậy?
Người áo lam xuất thủ mau như điện chớp, nhưng ngôn ngữ cử chỉ lại hết sức văn nhã, y mỉm cười đáp :
- Khất cái huynh đệ, tại hạ muốn mời huynh đệ uống với nhau một chén rượu.
Cùng với câu nói tay y đè mạnh kình lực xuống. Kình lực toàn thân Sở Tiêu Phong như bị mất hết, chàng trầm giọng :
- Chúng ta chưa hề quen biết, vì sao các hạ lại mời ta, vả chăng mời khách uống rượu không nên mời bằng cách này.
- Xin tiểu bằng hữu tha lỗi, mời!
Y kéo luôn Sở Tiêu Phong đi về hướng một tòa nhà lớn gần đó không cần biết chàng có đồng ý hay không. Trong đại sảnh rộng lớn của tòa nhà ấy đã ngồi sẵn ba người, một là lão nhân mặt áo vàng, gương mặt gầy gò lún phún mấy sợi râu dê, một là trung niên phụ nhân y trang sạch sẽ và một người trung niên cuối cùng mặc trường bào áo đen. Nét mặt người áo lam tuy lúc nào cũng tươi cười, nhưng tay y đề lực rất mạnh kéo thẳng Sở Tiêu Phong vào đại sảnh. Y chớp nhoáng chuyển tay và điểm huyệt chàng rồi mới bỏ tay đang nắm huyệt uyển mạch của chàng ra, cười vui vẻ :
- Tiểu khất cái huynh đệ, bốn người trong đại sảnh này ai cũng đủ công lực lấy mạng huynh đệ. Hiện tại huynh đệ chỉ còn một đường sống duy nhất là hợp tác với chúng ta và cứ thực trả lời những câu hỏi của chúng ta.
Sở Tiêu Phong “hừ” một tiếng :
- Đệ tử Cái bang trung nghĩa đời đời không để bị ai uy hiếp.
Trung niên áo đen lãnh đạm xen lời :
- Nói đúng lắm, nhưng bất quá huynh đệ chỉ là một tiểu tốt vô danh trong Cái bang, dù huynh đệ có chết, Cái bang cũng có tổn thất gì

đáng kể?
Sở Tiêu Phong chau mày, muốn nói lại thôi. Hai ánh mắt trung niên áo đen như hai luồng điện chằm chằm đo lường phản ứng của Sở Tiêu Phong một lúc rồi tiếp :
- Nếu huynh đệ chấp thuận hợp tác với chúng ta, tình hình lại khác.
Sở Tiêu Phong vờ hỏi lại :
- Có chỗ nào hay hơn?
Trung niên áo đen mỉm cười :
- Hay hơn rất nhiều, thứ nhất chúng ta sẽ làm cho võ công huynh đệ đạt được thành tựu lớn vượt hẳn các đệ tử Cái bang, nếu huynh đệ gặp may biết đâu hai mươi năm sau sẽ đạt được ngôi vị Bang chủ.
Sở Tiêu Phong động tâm bật "a" lên một tiếng, trung niên áo đen nọ chậm rãi nói tiếp :
- Ít ra, huynh đệ cũng có thể nắm giữ chức trưởng lão.
Hình như Sở Tiêu Phong đã bị lay động, chàng nhè nhẹ thở dài. Tên trung niên áo đen rất giỏi tâm lý, y ho khan một tiếng nói tiếp :
- Có lẽ huynh đệ chưa thật tin chúng ta, chúng ta có thể chứng minh ngay tức khắc, chỉ cần huynh đệ chấp thuận, chúng ta sẽ tức thì truyền cho huynh đệ vài chiêu tuyệt kỹ.
Sở Tiêu Phong ngần ngại :
- Còn sau đó? Tại hạ sẽ vĩnh viễn bị các vị khống chế và buộc làm theo lệnh các vị chứ gì?
Trung niên áo đen cười vui vẻ :
- Có gì gọi là buộc làm theo lệnh, chúng ta cùng hợp tác với nhau, chúng ta nỗ lực giúp huynh đệ càng ngày càng lên cao chức vị và tạo huynh đệ trở thành võ công thâm hậu, hai bên phối hợp có lợi cả hai.
Sở Tiêu Phong nghĩ thầm :
- "Chiêu dụ khéo thật, nếu bọn này mà thành công thì quả là đáng sợ".
Tâm niệm chuyển động, chàng bèn vờ hỏi :
- Có thật thế không?
- Thật, rất thật, chúng ta có thể chứng minh ngay lập tức.
- Các vị dự định chỉ gài một mình tại hạ vào Cái bang hay là...
Trung niên phụ nhân cười khanh khách :
- Tiểu khất cái huynh đệ, xem ra huynh đệ cũng thông minh đấy!
Sở Tiêu Phong đáp :
- Trước khi làm việc gì, tại hạ phải hỏi cho rõ ràng, đúng không?
- Đúng, chúng ta nên nói rõ ngay từ đầu, huynh đệ muốn hỏi gì cứ hỏi.
- Điều quan trọng nhất là, trong nội bộ Cái bang ngoài tại hạ ra, các vị

còn ngầm gài ai vào nữa không?
Trung niên áo đen nói :
- Không, huynh đệ là người duy nhất mà chúng ta coi trọng.
- Nếu như tại hạ là người duy nhất thì tại hạ còn suy nghĩ thật thận trọng.
- Việc này rất hệ trọng, lẽ ra huynh đệ cũng nên suy nghĩ một đôi ngày, bất quá thời gian hiện tại quá gấp, e rằng không thể suy nghĩ lâu hơn quá được.
Sở Tiêu Phong ngẩn người :
- Cần tại hạ quyết định ngay ư?
- Cũng không cần ngay tức khắc, cho huynh đệ thời gian một ngày để suy nghĩ, ngày mai cũng giờ này, huynh đệ hãy trả lời cho chúng ta biết.
Sở Tiêu Phong gật đầu :
- Vâng, ngày mai tại hạ sẽ xin quay trở lại đây.
Trung niên áo đen vui vẻ nói :
- Được lắm, nhưng trước khi quyết định việc trọng yếu ấy, chúng ta hy vọng huynh đệ giúp cho một việc nhỏ.
Ánh mắt y chuyển nhìn qua người áo lam :
- Tề đệ, hãy giải khai huyệt đạo cho tiểu huynh đệ của chúng ta đi!
Người áo lam vẫy tay vỗ tới giải khai huyệt đạo cho Sở Tiêu Phong, đồng thời nói :
- Tiểu khất cái huynh, người biết thời vụ mới là người tuấn kiệt, vận khí tiểu huynh may mắn lắm đó!
Sở Tiêu Phong vận động hai tay đáp :
- Việc nhỏ ra sao xin chư vị cứ nói.
Trung niên áo đen nói :
- Tên của Phân đà chủ Cái bang Phân đà Tương Dương gọi là gì?
Chàng đáp liền :
- Dư Lập.
Y gật gù :
- Hôm nay nghe nói trong Phân đà Cái bang có mời khá đông danh y đến là để làm gì?
- Tệ bang có mấy bằng hữu trúng độc nên cần giải độc.
- Là các bằng hữu nào?
Không muốn bị chúng nghi ngờ, Sở Tiêu Phong đáp liền :
- Nghe nói là các bằng hữu Vô Cực môn :
- A, bọn Vô Cực môn ấy tất cả có bao nhiêu người?
Sở Tiêu Phong vờ tính toán thầm :
- Hình như có năm người, một là nữ nhân, một là lão nhân, ngoài ra

có hai người còn rất trẻ tuổi.
Trung niên áo đen lại “a” một tiếng nữa :
- Vì sao mà họ bị trúng độc?
Sở Tiêu Phong đáp :
- Tại hạ là người thuộc tiền viện, vì vậy tại sao họ trúng độc tại hạ không được rõ.
- Tất cả mấy người họ bị trúng độc hết ư?
- Chúng tại hạ chỉ được lệnh đi mời danh y giải độc còn chuyện ai bị trúng độc tại hạ cũng không biết rõ.
Tiểu huynh đệ đã mua những loại thuốc giải tên gì, cho chúng ta xem một chút được không?
Sở Tiêu Phong có ghé một cửa hàng dược phẩm mua thuốc giải độc thật, chàng bèn đưa ra. Trung niên áo đen đón lấy xem qua một lát rồi cười :
- Hay lắm, tiểu khất cái xem ra huynh đệ có ý hợp tác với chúng ta thật!
Sở Tiêu Phong chau mày :
- Thì ra chư vị vẫn còn nghi ngờ tại hạ?
Trung niên cả cười :
- Không phải thế đâu, huynh đệ bây giờ có thể đi được rồi đấy.
- Tiểu khất cái huynh đệ tên gọi là gì?
Sở Tiêu Phong lập tức bịa ra một cái tên giả :
- Tên tại hạ là Lâm Ngọc.
Trung niên lẩm bẩm :
- Lâm Ngọc... Lâm Ngọc, trong Cái bang huynh đệ là đệ tử cấp thứ mấy?
- Thứ hai, tại hạ chưa được nhập phẩm chính thức.
- A!
Sở Tiêu Phong thở dài một tiếng :
- Có lẽ các vị chỉ cần biết như vậy là đủ.
Chuyển thân hình, chàng bước ra ngoài. Trung niên áo đen đợi chàng bước tới cửa mới chậm rãi gọi :
- Đứng lại cho ta!
Sở Tiêu Phong từ từ quay đầu :
- Các hạ còn muốn hỏi gì?
Y gằn giọng :
- Ngày mai đợi đêm hãy đến đây, nếu ta có hứng thú, có lẽ ta sẽ thu huynh đệ làm môn hạ.
- Các hạ...
Y vuốt râu cả cười :

- Đúng vậy, chính ta...
- Các hạ là người nào?
Người áo lam cười cười tiếp lời :
- Tiểu khất cái, Cái bang xưa nay vẫn tự hào tin tức linh thông mà không biết vị cao nhân này là ai ư?
- Rất tiếc tại hạ còn quá trẻ, kiến thức hạn hẹp, nếu được các vị tiền bối cho biết danh tánh thì thật hân hạnh biết bao.
Người áo lam hỏi lại :
- Huynh đệ thật muốn biết ư?
Chàng đáp :
- Vâng, tiểu khất cái này xin nghiêng tai kính nghe.
Trung niên áo đen ho khan một tiếng :
- Lâm Ngọc! Huynh đệ đi đi! Ngày mai đến đây, hiện tại ta chưa thể quyết định có thu huynh đệ làm môn hạ hay chưa!
Sở Tiêu Phong rời bỏ tòa nhà lớn ấy, không ai ngăn cản, cũng chẳng có ai theo dõi chàng nữa.
Về tới nơi trú ngụ chàng thấy các đệ tử Cái bang vẫn phòng bị nghiêm ngặt.
Tiến vào đại sảnh của dãy nhà thứ hai, chàng gặp sư mẫu Bạch Phong, lão nhân Bạch Mai, sư thúc Thành Trung Nhạc, và đại sư huynh Đổng Xuyên. Vừa bước vào cửa, Bạch Mai đã vội hỏi :
- Tiêu Phong, con có phát giác được gì không?
Trước tiên chàng làm lễ ra mắt sư mẫu rồi quay lại gật đầu đáp lời Bạch Mai :
- Con đã phát giác một việc rất trọng yếu.
Bạch Mai ôn tồn :
- Tiêu Phong, ngươi hãy ngồi xuống rồi từ từ kể.
Sở Tiêu Phong nói :
- Đệ tử tin chắc tất cả mọi hành động của chúng ta đã bị chúng theo dõi, khi vãn bối cải trang làm một đệ tử Cái bang, quả nhiên đã bị chúng xuất thủ.
Bạch Phong nói :
- Chúng bắt cóc con ư?
Sở Tiêu Phong thuật lại mọi chuyện. Bạch Phong cau mày :
- Hài tử, đêm nay con thật có ý quay lại đó chứ?
Chàng đáp :
- Nếu đệ tử đoán không lầm, những nhân vật ấy đều có thân phận rất cao, người áo lam võ công đã không tầm thường thế mà cực cung kính với trung nhân áo đen, theo đệ tử, đây là cơ hội để tiếp cận chúng.

- Lần trước có thể chúng bị con qua mặt, nhưng lần sau e không dễ, nếu đêm nay con đến chúng tất phải khảo nghiệm rất kỹ, con khó mà lừa bịp được chúng.
Chàng trầm ngâm :
- Việc này tuy rất nguy hiểm, nhưng chính là cơ hội hi hữu, nếu bỏ qua không tiếc lắm ư?
Bạch Mai xen vào :
- Hài tử, ngươi kể kỹ ta nghe, hình dạng những nhân vật ấy ra sao? Có gì đặc trưng không?
Sở Tiêu Phong trầm ngâm một lúc :
- Dưới mắt của trung niên áo đen dáng văn sĩ nọ, hình như có một nốt ruồi son.
Bạch Mai đột ngột đứng bật dậy :
- Nốt ruồi son ấy to nhỏ thế nào?
Chàng đáp :
- Không to lắm, chỉ độ bằng hạt đậu xanh.
Bạch Mai nhè nhẹ thở dài :
- Chẳng lẽ là y ư?
Bạch Phong hỏi gấp :
- Là người thế nào?
Bạch Mai buông thõng :
- Thất bộ sưu hồn Âu Dương Tung.
Bạch Phong kinh ngạc :
- Sao có thể là y được? Tiêu Phong, y ước độ bao nhiêu tuổi?
Chàng đáp :
- Đại khái độ trên dưới bốn mươi.
Bạch Phong quay sang phụ thân :
- Gia gia, Âu Dương Tung năm nay phải gần sáu mươi rồi, còn người kia mới trên bốn mươi...
Bạch Mai lắc đầu :
- Phong nhi, theo Tiêu Phong tả về nốt ruồi dưới mắt trái y, đến chín phần mười y chính là Âu Dương Tung, còn về tuổi tác không có nguyên nhân gì quan trọng lắm, một người nội công thâm hậu có thể làm cho hình dạng trẻ đi hai mươi tuổi đâu phải là việc khó?
Bạch Phong vẫn ngờ vực :
- Gia gia! Âu Dương Tung xưa nay là người cô độc một mình, có lý nào lại hợp tác với một bang hội nào đó?
- Người này ngoài sự cô độc, tính tình còn kiêu ngạo chưa hề khuất phục ai, ai có quyền lực thu phục y tất phải là nhân vật khó tưởng tượng.

Lão nhân hơi ngưng một chút rồi tiếp :
- Bất luận thế nào, các ngươi cũng nên hiểu rõ về nhân vật ấy.
Sở Tiêu Phong hỏi :
- Y hạ thủ rất hiểm độc?
- Ngươi cứ suy luận về tên hiệu của y ắt hiểu. Thất Bộ Sưu Hồn, tên hiệu ấy đủ nói lên đó là nhân vật thế nào rồi.
Thành Trung Nhạc xen vào :
- Lão gia tử, y có võ công gì đặc biệt?
- Chẳng ai biết y xuất thân ở nơi đâu và cũng chưa một ai hiểu rõ võ công chiêu số của y, chỉ có thể biết rằng võ công y rất quái dị, hễ xuất thủ là đẩy đối phương vào tử địa.
Thành Trung Nhạc nói :
- Lão gia, thế nếu lỡ phải động thủ với y, chúng ta nên chú ý tới điểm gì đặc biệt?
- Cái ấy, lão phu không thể biết, bất quá theo lão phu dự đoán, không nên để cho y tiếp cận quá gần, đó là cách đề phòng duy nhất.
Sở Tiêu Phong nói :
- Lão tiền bối, võ công của y có tên gọi không?
- Có, hình như gọi là Sưu Hồn thủ, tất nhiên ngoài Sưu Hồn thủ pháp, các võ công khác ca y cũng hết sức kiệt xuất như về kiếm pháp, chưởng pháp, thân pháp y cũng mau lẹ khôn lường.
Sở Tiêu Phong nói :
- Lão tiền bối đã khen ngợi y như thế, thiết tưởng võ công y thực không tầm thường. Một nhân vật như thế mà cam chịu khuất thân trước người, thì người đó tất phải là một trong những nhân vật chủ não.
Bạch Mai ho khan một tiếng :
- Cũng có lẽ, ngươi không hỏi thân phận y sao?
- Đệ tử không hỏi, mà dù có hỏi chưa chắc y đã trả lời.
Bạch Phong xen vào :
- Gia gia nói nhiều về việc tên Thất bộ sưu hồn ấy là không muốn cho Tiêu Phong đêm nay quay về nơi ấy như ước hẹn?
Sở Tiêu Phong vội đáp :
- Sư mẫu, chúng ta có cơ hội này không phải dễ dàng, lẽ nào lại bỏ qua ư?
Sư mẫu chàng đáp :
- Tiêu Phong, ta không muốn con đi vào nơi nguy hiểm.
- Sư mẫu, trong giang hồ nơi nào mà không hung hiểm? Dù chúng ta không tìm người, người cũng sẽ tìm ta, chẳng phải chúng đã đến Tương Dương phủ này vì chúng ta đó ư?

Bạch Phong nói nhỏ :
- Nếu cần đi, người đi phải là ta.
Đổng Xuyên vội xen vào :
- Sư mẫu, con là đệ tử thủ tòa, con phải đi mới đúng.
Bạch Phong nghiêm mặt :
- Các con đều không đi, các con là kỳ vọng của Vô Cực môn, cứ để cho ta đi.
Sở Tiêu Phong khăng khăng :
- Lần đi này đâu phải để động thủ với người? Trừ Tiêu Phong đệ tử ra, không ai đến gần bọn chúng được.
Thành Trung Nhạc nói :
- Sư tẩu, Chưởng môn nhân, chúng ta cùng đi, Tiêu Phong và đệ sẽ cải trang thành đệ tử Cái bang đến trước, các vị theo sau, nếu bọn Âu Dương Tung kia là một bang hội với nhau coi như chúng ta đã tìm ra hung thủ tiêu diệt Vô Cực môn.
Bạch Mai trầm ngâm :
- Trung Nhạc, con chuẩn bị động thủ liều chết ác đấu với chúng nó ư?
- Lão gia, chúng ta sống đây, mục đích là chính vì việc ấy, có linh hồn của sư huynh phò hộ giúp Tiêu Phong mau chóng tìm ra hung thủ, chúng ta cũng nên động thủ ác đấu với chúng lắm.
- Trung Nhạc, ngươi nói cũng có lý, nhưng ta vẫn có cảm giác trong việc này có gì đáng ngờ lắm.
Sở Tiêu Phong hấp tấp :
- Lão tiền bối phải chăng muốn nói chúng cố ý để vãn bối quay về đây?
- Theo lý thường, chúng phải giết ngươi diệt khẩu, tại sao chúng lại dễ dàng để ngươi quay về?
- Vì chúng lầm tưởng đệ tử là người Cái bang, chúng có ý định gài một nội giám vào trong Cái bang.
- Cũng có lý, nhưng Âu Dương Tung không phải là nhân vật dễ đối phó đâu, dù y có tin ngươi thật e rằng y cũng an bài một cách khác.
Thành Trung Nhạc nóng lòng :
- Lão gia, chúng ta không nên lo nghĩ quá nhiều đến thế, ít nhất, chúng cũng là kẻ địch của chúng ta.
- Chính vì vậy mà chúng ta phải cẩn thận, không thể để bị trúng âm mưu của chúng.
Thành Trung Nhạc quay lại nhìn Bạch Phong :
- Sư tẩu có ý kiến gì không?
Bạch Phong nói liền :

- Gia gia, con thấy Thành sư đệ nói rất có lý, tâm nguyện lớn nhất của chúng ta là tìm được địch nhân trả thù cho Lãnh Cương và những đệ tử thảm tử.
Thành Trung Nhạc nói :
- Lão gia tử, nếu như chúng ta không dám đối diện với địch nhân thì chúng ta bôn tẩu giang hồ có ích gì?
Đổng Xuyên nói thêm :
- Lão tiền bối, nếu không xảy ra Vô Cực môn, chúng đệ tử đã làm lễ xuất sư và cũng đã phải kinh lịch giang hồ rồi!
Bạch Mai trầm ngâm :
- Nếu tất cả các ngươi đều muốn đi gặp Âu Dương Tung, lão phu ta cũng không thể phản đối.
* * * * *
Đêm ấy, sau khi dịch dung thay đổi diện mạo, Sở Tiêu Phong quay trở lại tòa nhà lớn như lời hẹn ước với trung niên áo đen. Chàng bước lên mấy bậc đại sảnh nhìn vào chỉ thấy một màn hắc ám, trong đại sảnh không một bóng người, hít dài một hơi chân khí, Sở Tiêu Phong bước thẳng vào. Vừa qua cửa lập tức có âm thanh của Âu Dương Tung vọng đến :
- Lâm Ngọc, ngươi thật là lớn gan.
Sở Tiêu Phong bình tĩnh :
- Vãn bối có việc cần báo, tin hẳn lời ước hẹn của tiền bối là chân thật.
- Ngươi còn dám đến đây?
- Vãn bối có việc cần báo.
- Nói mau!
- Vừa rồi Cái bang có hai vị trưởng lão đã đến.
- Ngươi có biết hai người ấy tên là gì không?
- Biết, một người tên Thiên lý độc hành Trần Trường Thanh, một là Hải Nhược Vọng biệt hiệu Thiết chưởng khai bi.
Tiếng Âu Dương Tung reo mừng :
- Hay lắm! Hay lắm! Ngươi có biết họ đến Phân đà Tương Dương làm gì không?
- Họ vừa đến liền vào dãy nhà thứ hai nói chuyện với các môn đệ Vô Cực môn.
- Bọn Vô Cực môn không phải đang trúng độc sao?
- Vâng!
- Tình hình ra sao?
- Hình như họ có thuyên giảm, vãn bối chỉ có nhiệm vụ canh gác ở dãy nhà thứ nhất, tình hình trong dãy nhà thứ hai chỉ biết sơ lược.

- Không có ai chết vì độc phát ư?
Sở Tiêu Phong nói :
- Đến lúc vãn bối đi đến đây chưa hề nghe có ai chết.
Âu Dương Tung trầm ngâm :
- Lẽ nào trong nội tình còn có gì gian trá?
- Cái ấy, tại hạ không hiểu rõ.
- Lâm Ngọc, ngươi ở lại đây được chăng?
- Không được, vì có hai vị trưởng lão mới đến. Cái bang cần điều chỉnh nhân sự, vãn bối phải quay về nhậm chức.
Âu Dương Tung hỏi gấp :
- Nhậm chức gì?
- Điều hành người phục dịch nhị vị trưởng lão, theo vãn bối được biết, tình hình nhị vị trưởng lão sắp có hành động gì đó.
- Ngươi có thể quay lại đây được lần nữa không?
- Có thể được.
- Hay lắm! Xem ra ngươi cũng có phần thành thật đấy, nhưng ta lấy làm lạ trong Cái bang dường như ngươi cũng được trọng dụng, tại sao ngươi lại phản bội Cái bang?
Sở Tiêu Phong thở phào :
- Vãn bối đang bất an vì việc ấy, nhưng công danh là cái gì mê hoặc, và vãn bối rất thèm muốn tương lai vượt hơn mọi người, tiếc thay trong Cái bang vãn bối chỉ là một đệ tử Phân đà, dù cố gắng đến đâu, năm mười năm nữa cao lắm là chỉ làm tới Đà chủ là cùng. Ôi! Sinh bất phùng thời, thật là miễn cưỡng.
Âu Dương Tung phấn khích :
- Ngươi tâm nguyện những gì?
- Nếu nói về võ học, vãn bối tự tin mình cũng có chút thiên tư, nhưng dù luyện đến tuyệt đỉnh bất quá cũng chỉ bằng Đà chủ Phân đà Tương Dương Dư Lập mà thôi, vì vãn bối không được gặp sư phụ chân truyền, còn nếu được chọn vào tổng đà theo học võ Bang chủ hoặc mấy vị trưởng lão, vãn bối sẽ trở thành cao thủ đệ nhất trong Cái bang, còn nếu gặp sư phụ cao hơn nữa, biết đâu vãn bối chẳng lên đến chức Bang chủ, hay ít ra cũng có thể giữ chức trưởng lão hộ pháp gì đó.
- Ngươi bất mãn mình có tài mà không gặp thời.
- Lòng vãn bối bất an chính vì lẽ đó.
- Ta hiểu rồi, ngươi về đi, nếu như nơi này xảy ra biến cố gì, ba ngày sau ngươi hãy tìm ra cửa bắc thành Tương Dương, đến Long Tường tìm ta.
- Lúc ấy nếu vãn bối không đến được là sự việc đã có gì biến hóa,

đành phụ lòng tốt của tiền bối.
Chàng chuyển thân người bắn vọt lên không lộn ra ngoài, chàng cố ý biểu lộ chút bản lãnh khinh công cho bọn chúng nhìn thấy.
Trong nơi tối đen đột nhiên có tiếng nữ nhân :
- Các hạ nhận xét về tiểu khất cái ấy ra sao?
Tiếng Âu Dương Tung nói :
- Lương tài mỹ chất, tiếc thay hai trưởng lão Cái bang không nhận ra bẩm chất của y, nếu như được chúng ta giúp đỡ, trong vòng hai mươi năm có lẽ y sẽ đạt tới chức vị cao, điều đáng ngại duy nhất là hình như y là người quá trí tuệ, bây giờ chỉ bất mãn nhất thời mà theo ta, mai sau khi y lên đến đỉnh cao rồi biết đâu y chẳng trung thành với Cái bang?
Âm thanh nữ nhân nói tiếp :
- Ta nhìn y lúc nãy phi thân có tiềm lực rất sung mãn, nhưng khi rơi xuống hơi lảo đảo suýt nữa là ngã, hình như người dạy phương pháp khinh công cho y chưa đúng lắm.
Âu Dương Tung nói :
- Một cao thủ võ lâm cố nhiên có thiên phú là quan trọng nhưng không thể thiếu danh sư, chút tài mọn của Dư Lập làm sao dạy đệ tử cao hơn được? Rất tiếc cho tài năng y bị bỏ phí.
- Nghe khẩu khí các hạ có vẻ mến tài lắm, phải chăng đã quyết định thu nhận y làm môn hạ?
Âu Dương Tung nói :
- Hiện tại, ta chưa thể quyết định, để ta suy nghĩ kỹ lại rồi sẽ tính.
Giọng nữ nhân chuyển qua đề tài khác :
- Theo khẩu khí Lâm Ngọc, dường như đêm nay Trần Trường Thanh và Hải Nhược Vọng sẽ tìm đến đây, các hạ chuẩn bị đối phó thế nào?
Âu Dương Tung nói :
- Cái bang nhờ tai mắt tinh thông mà nổi tiếng giang hồ. Trần Trường Thanh lại là nhân vật giảo hoạt nhất, trong tứ đại trưởng lão Cái bang, lão họ Trần là người khó đối phó, nơi ẩn thân này của chúng ta có thể giấu được Dư Lập, nhưng khó mà giấu Trần Trường Thanh.
- Còn lão Bạch Mai kia cũng là nhân vật đáng kể, chúng ta càng kéo dài thời gian càng dễ bị lão phát hiện.
- Vì vậy ta dự định phải rời bỏ nơi này ngay. Khi Tông Lãnh Cương vừa chết, Vô Cực môn chỉ còn lại ba đệ tử, dù có thêm sự giúp đỡ của Bạch Mai và Cái bang Phân đà, thực lực cũng chẳng mạnh gì bao nhiêu, lúc ấy nếu như chúng ta xuất hết toàn lực, e rằng đã bắt được Bạch Phong rồi, bây giờ thời cơ đã lỡ vì cô nương cứ đòi dùng

trí đối địch mới đến cục diện thế này.
Nữ nhân ấy cãi :
- Đó không phải chủ ý của ta, bất quá ta chỉ nghe lời Hạ Hầu Hiên mà thôi, việc này nếu có lầm lỡ cũng không phải là lỗi của ta.

XUÂN THU BÚT

Hồi 8
Ác chiến phá cường địch

Âu Dương Tung "hừ" một tiếng :
- Việc đã đến thế này trách ai cũng vô ích, chúng ta phải rút khỏi nơi đây ngay lập tức.
Nữ nhân nói :
- Nếu như Cái bang đã biết chúng ta ở đây chúng có để chúng ta rút đi dễ dàng không? Vả chăng giang hồ sẽ loan đồn chúng ta vì sợ hai trưởng lão Cái bang ấy mà vội vàng bỏ chạy, chúng ta còn mặt mũi nào với thiên hạ.
Một âm thanh khác đột nhiên tiếp lời :
- Nói phải lắm! Nếu chúng ta rút đi hết, tất thiên hạ sẽ cho rằng chúng ta sợ hai trưởng lão khất cái kia, Lỗ Bình ta còn thể diện gì nữa?
Tiếng Âu Dương Tung nói :
- Ý của Lỗ huynh là muốn quyết phân cao thấp với chúng?
Lỗ Bình đáp :
- Chưa nói tới bảy chiêu "Sưu Hồn thủ pháp" của Âu Dương huynh, chỉ cần thập nhị thức "Phá Sơn" của đệ đây chắc gì đã bại dưới tay hai lão khất cái ấy?
Âu Dương Tung nói :
- Lỗ huynh chớ quên, còn có lão Bạch Mai, võ công lão tiểu tử ấy cũng không kém gì hai lão khất cái đâu.
Một âm thanh trong trẻo khác tiếp lời :
- Âu Dương tiền bối võ công Tu La phiến pháp của tại hạ có thể so sánh với lão Bạch Mai ấy không?
Tiếng cười của Âu Dương Tung vang lên :
- Tu La phiến pháp của Trì tiểu huynh là võ lâm nhất tuyệt đủ để chống lại Bạch Mai.
Tiếng Lỗ Bình nói :
- Đã thế, việc gì chúng ta phải rút đi tức khắc?

Âu Dương Tung nói :
- Cũng được, hãy ác đấu với chúng một trận để chúng biết thế nào là lợi hại.
Đột nhiên y đổi hẳn giọng :
- Đến rồi đó, chư vị hãy cẩn thận.
Thanh âm y vừa dứt liền có ba bóng người đã lặng lẽ phi thân rơi xuống giữa sân lớn, chính là Thiên lý độc hành Trần Trường Thanh, Thiết chưởng khai bi Hải Nhược Vọng và Bạch Mai.
Vừa rơi xuống đất, Bạch Mai lập tức cất cao giọng :
- Âu Dương Tung, hãy ra đây, chẳng lẽ còn bắt chúng ta vào trong mời ngươi nữa ư?
Có tiếng cười lớn ha hả đáp lời :
- Bạch Mai, chúng huynh đệ ta thực sự không muốn gặp ngươi, nhưng vì ngươi đã đến, huynh đệ ta đành phải nghênh tiếp.
Tiếng nói vừa dứt trong bóng đen đại sảnh bốn bóng người chậm rãi bước ra, đi đầu chính là Âu Dương Tung.
Trần Trường Thanh quét mắt qua một lượt :
- Quả là các ngươi...
Âu Dương Tung cười gằn lạnh lẽo :
- Lão khất cái nhận ra chúng ta?
Trần Trường Thanh đáp :
- Vị này đại danh như cồn Phá sơn thủ Lỗ Bình.
Lỗ Bình đưa tay vuốt hàng râu dê :
- Chính là Lỗ mỗ.
Mục quang Trần Trường Thanh chuyển qua phụ nhân đứng bên họ Lỗ, nói tiếp :
- Nếu tại hạ đoán không lầm vị nữ lang kia là Mãn Khẩu Phi Hoa Kiều Phi Nương.
Kiều Phi Nương đáp :
- Chính thị, chính thị, không ngờ trưởng lão Cái bang cũng nhận ra nô phụ này.
Bạch Mai khẽ ho mấy tiếng :
- Âu Dương huynh đài đã đường đường chính chính xuất hiện, thiết tưởng huynh đài cũng dám nhận ra sự thực.
Âu Dương Tung ngang nhiên :
- Chỉ cần là việc do huynh đệ ta làm, huynh đệ không dám tránh né, bất quá trước khi Bạch huynh hỏi vào chính đề, huynh đệ xin dẫn chư huynh đến gặp một bằng hữu.
Ánh mắt Bạch Mai chuyển sang người áo lam :
- Các hạ có thể cho biết vị kia là ai?

Âu Dương Tung đáp :
- Lời thường nói “Giang sơn thay đổi, anh hùng xuất, sông dài sóng sau đè sóng trước”. Bạch huynh xin chớ xem thường vị Trì thiếu huynh đây.
Người áo lam tuy còn trẻ nhưng sắc mặt rất âm trầm, y mỉm cười nói :
- Tại hạ Trì Thiên Hóa.
Trần Trường Thanh buột miệng :
- Trì Thiên Hóa ư? Là ai vậy? Lão khất cái ta xưa nay chưa hề nghe qua tên ấy.
Trì Thiên Hóa cười nhạt, đáp lời :
- Trì Thiên Hóa ta chỉ là một kẻ nhỏ bé vô danh, nhưng nếu các hạ chưa hề nghe qua tên Trì mỗ. Trì mỗ cũng vậy, chưa hề nghe qua tên các hạ.
Hai mắt Trần Trường Thanh như điện lạnh lùng quét qua thăm dò đánh giá Trì Thiên Hóa, chưa vội trả lời. Lão Cái bang này là người lịch duyện, kinh nghiệm phong phú, sau khi nhìn kỹ một lúc, lão phát giác người trẻ tuổi ấy không phải nhân vật tầm thường, ánh mắt y sáng như thần, huyệt Thái dương nhô cao chứng tỏ nội ngoại công đều thâm hậu.
Bạch Mai ho khan một tiếng :
- Âu Dương huynh, hào kiệt dám làm dám chịu, huynh đài có dám xác nhận là đã theo chân Vô Cực môn chúng ta đến thành Tương Dương này không?
Âu Dương Tung thản nhiên :
- Nếu như tại hạ phủ nhận, Bạch huynh có tin nổi không?
- Cao minh, cao minh, khẩu khí Âu Dương huynh quả là cao minh, chúng ta đối mặt với nhau hình như không cần dùng đến tâm cơ nữa.
- Hay lắm, tại hạ xin được nghe ý kiến của Bạch huynh trước.
Bạch Mai gật gật đầu gọi lớn :
- Phong nhi, ra đây! Âu Dương huynh dám làm dám chịu đã nhận việc ấy rồi!
Âu Dương Tung khẽ chau mày nhưng không nói gì. Chợt nghe có tiếng tà áo lay động, bốn người nữa tuần tự bước vào sân. Người đi đầu mặc y phục toàn trắng chính là Bạch Phong, Thành Trung Nhạc, Đổng Xuyên, Sở Tiêu Phong theo thứ tự bước vào. Bấy giờ Sở Tiêu Phong đã thay đổi y phục và bỏ chất “dịch dung”, khôi phục bản lai diện mục. Đó là do chủ ý của Bạch Mai, địch nhân đã cho người theo dõi và nắm rất rõ tình hình Vô Cực môn, nếu như không cho Sở Tiêu

Phong đi theo, chúng tất sẽ biết liền.
Bạch Phong nghiêng thân tức thời nghiêm giọng :
- Âu Dương Tung, hãy trả con cho ta.
Âu Dương Tung cười nhạt :
- Tông phu nhân, xin hãy yên tâm, con trai của phu nhân còn sống, rất khỏe mạnh, riêng điểm ấy lão phu có thể bảo đảm...
Bạch Phong vội vàng hỏi :
- Nó ở nơi nào? Ta cần gặp mặt nó.
Âu Dương Tung bình thản :
- Gặp y rất khó nhưng không phải không có cơ hội, chỉ cần biết thái độ Tông phu nhân có vui lòng hợp tác hay không.
Bạch Mai sợ Bạch Phong quá khích động đang định ngăn cản bà.
Bạch Phong đã lạnh lùng đáp lời :
- Việc của Vô Cực môn, ta không có quyền chủ động. Tông Lãnh Cương trước khi chết đã lập một Chưởng môn nhân mới, hà huống phu quân ta còn một vị sư đệ. Đừng quên Tông phu nhân ta chỉ là một nữ nhân, nếu chư chuyện có liên quan đến riêng cá nhân ta, các hạ cứ nói rõ điều kiện.
Âu Dương Tung nói :
- Xin cho biết ai là Chưởng môn nhân mới?
Đổng Xuyên chậm rãi bước tới một bước :
- Tại hạ Đổng Xuyên!
- Hay lắm, các hạ có đủ tư cách thay Vô Cực môn đàm luận chứ?
- Chưởng môn nhân một môn phái đương nhiên đủ tư cách đàm luận với các hạ.
Mãn Khẩu Phi Hoa Kiều Phi Nương cười khanh khách :
- Tiểu huynh đệ, xem khí chất tiểu huynh đệ cũng có phong thái Chưởng môn nhân đấy, thế nhưng tiểu huynh đệ hãy suy nghĩ mà xem, có gọi là Vô Cực môn chỉ còn có vài người. Bạch Mai không kể, lại trừ thêm Tông phu nhân, tất cả chỉ có ba người, tiểu huynh đệ là Chưởng môn và hai thuộc hạ.
Đổng Xuyên nghiêm mặt :
- Đệ tử Vô Cực môn chỉ cần còn một người sống sót tất môn phái vẫn còn tồn tại.
Âu Dương Tung gật gù :
- Hay lắm! Tông Lãnh Cương không thẹn là bậc tôn sư dạy dỗ được đệ tử nên người cũng có phong thái đấy.
Đổng Xuyên nói :
- Các hạ dự định đòi hỏi điều kiện gì với Vô Cực môn, xin cứ nói!
- Lão phu muốn biết trước, Chưởng môn các hạ có muốn cứu Tông

Nhất Chí...
Bạch Phong lấn tới cắt lời :
- Việc con trai ta hãy nói với ta, không cần dính tới Vô Cực môn.
Âu Dương Tung nói :
- Phu nhân, nếu như Tông Nhất Chí không phải là con của Tông Lãnh Cương, phu nhân nghĩ xem, chúng ta còn để lại tính mạng của y nữa làm gì?
Chắc y đã sớm chết cùng những người khác ở Nghênh Nguyệt sơn trang rồi.
Ánh mắt y chuyển qua Đổng Xuyên :
- Đổng Chưởng môn nhân, hãy trả lời đi!
Đổng Xuyên đáp :
- Con trai gia sư cũng là người Vô Cực môn, ai nấy đều nhất quyết phải cứu được y.
- Như vậy hay lắm...
Âu Dương Tung cười ha hả nói tiếp :
- Chúng ta đã có thể bàn về điều kiện được rồi đấy.
- Các hạ xin cứ nói, còn Đổng mỗ có chấp thuận hay không là điều còn phải bàn lại.
Âu Dương Tung gật đầu xoay lại nhìn Trì Thiên Hóa :
- Trì thiếu huynh hãy cho y biết và hoàn cảnh hiện nay của Tông Nhất Chí.
Đó là thủ pháp họa long điểm nhân đem tất cả trách nhiệm giao vào thân Trì Thiên Hóa. Quả nhiên bao nhiêu ánh mắt đều dồn về Trì Thiên Hóa, nhất là Thành Trung Nhạc như đổ lửa muốn động thủ ngay.
Trì Thiên Hóa nhẹ ho một tiếng đáp :
- Tông Nhất Chí, y chẳng những còn sống rất khỏe mạnh mà đến võ công cùng không hề tổn thất, thân thể an toàn không một vết thương, tâm trí đều khỏe mạnh.
Bạch Phong quát lớn :
- Ta không tin.
Trì Thiên Hóa đáp :
- Phu nhân sẽ phải tin, đàm luận xong điều kiện, có thể chúng ta sẽ trả lại y cho phu nhân.
Đổng Xuyên gằn giọng :
- Hay lắm! Các hạ nói điều kiện đi!
Âu Dương Tung ởm ờ :
- Kỳ thực, Bạch Mai lão huynh, chúng ta đã nói gần hết nội tình cho chư vị rồi...

Đột nhiên y im lời không nói nữa. Đổng Xuyên vội hỏi :
- Tại sao không nói tiếp?
- Nơi này nói ra không tiện.
- Các hạ muốn thay đổi chỗ nào?
- Không phải thế, chúng ta đàm luận điều kiện với Vô Cực môn, tốt nhất là người Cái bang không được tham dự.
Thiên lý độc hành Trần Trường Thanh cười gằn :
- Âu Dương Tung, các hạ muốn đuổi hai lão khất cái ta?
Âu Dương Tung đáp :
- Các hạ không phải là người của Vô Cực môn, về việc này, các hạ vốn không nên tham dự.
Trần Trường Thanh gằn giọng :
- Các hạ nói vậy là không hiểu giao tình giữa Cái bang và Vô Cực môn, về việc này Cái bang không nhúng tay. Bài giáo cũng không ngồi yên đâu và cả Thiếu Lâm, Võ Đang, Đông Phương thế gia cũng có thể can thiệp, tiểu tử ngươi tự chuốc rắc rối vào người đấy.
Âu Dương Tung cắt lời :
- Lão thất cái, khỏi cần dọa nạt ta, nếu như chúng ta sợ rắc rối thì đâu có ở đây gặp các ngươi, đã để các ngươi tìm đến đây là ta chẳng coi việc rắc rối ấy ra cái gì cả.
- Được! Ngươi đàm luận cùng Đổng Chưởng môn xong, chúng ta sẽ nói chuyện, nếu như bảy chiêu “Sưu Hồn thủ pháp” của ngươi không thắng được lão phu, ngươi chớ hòng sống mà rời khỏi Tương Dương.
Đổng Xuyên vội nói thêm :
- Nhị vị trưởng lão Trần và Hải đây là cố giao của ân sư, họ tham dự vào việc này là lẽ đương nhiên.
Âu Dương Tung xạm mặt gằn giọng :
- Tiểu tử này không kể gì đến sống chết của Tông Nhất Chí ư?
Đổng Xuyên nói :
- Đương nhiên tại hạ rất lo cho sống chết của Tông sư đệ.
- Nếu vậy Chưởng môn ngươi phải đuổi hai lão khất cái và Bạch Mai ra khỏi đây, chỉ để lại người trong Vô Cực môn.
- Không được.
- Vậy thì lão phu sẽ giết Tông Nhất Chí trước.
Đổng Xuyên ngẩn người :
- Các hạ dám làm?
- Tại sao lão phu không dám?
Y cao giọng nói tiếp :
- Nghe đây, một người chỉ chết có một lần, lão phu mà giết Tông

Nhất Chí coi như Tông Lãnh Cương không còn ai nối dõi.
Trần Trường Thanh cười gằn một tiếng :
- Trừ phi Tông Nhất Chí có mặt ở ngay nơi này, còn ngươi muốn rời đây về bẩm báo với chủ nhân ngươi đâu phải dễ.
Chỉ một câu ấy đã vạch trần nội bộ Âu Dương Tung, y nổi giận gầm rú :
- Lão khất cái, lão nói cái gì đó?
Trần Trường Thanh lạnh lẽo :
- Lão khất cái nói Âu Dương Tung ngươi chỉ là bộ hạ tay sai của người khác, đâu có quyền gì giết hay tha Tông Nhất Chí?
Âu Dương Tung nổi giận thật sự :
- Lão ăn mày hôi thối, ngươi dám khinh thường lão phu như thế?
Trần Trường Thanh cười nhạt :
- Âu Dương Tung, ngươi thẹn quá hóa giận, phải chăng vì lão khất cái đã nói trúng tâm bệnh của ngươi?
Trong thoáng chốc, Âu Dương Tung khôi phục bình tĩnh, y cười gằn một tiếng đáp :
- Lão ăn mày hôi thối, Tông Lãnh Cương đã chết, Tông Nhất Chí là hạt máu duy nhất của Lãnh Cương, nhưng sống chết của y chẳng quan hệ gì đến lão ăn mày ngươi, ngươi không cần quá lo lắng như thế.
Âm điệu y chuyển đổi tỏ ý khiêu khích. Độc nhiên Bạch Phong cắt lời của Âu Dương Tung :
- Tông Nhất Chí là con trai của ta, sau khi Tông Lãnh Cương chết, trên đời này ta chỉ còn nó là thân thiết nhất...
Âu Dương Tung tiếp lời :
- Chính vì vậy, chúng ta muốn nghe ý kiến của Tông phu nhân.
Bạch Phong đáp :
- Khi Tông Lãnh Cương còn sống là đại hán tử đội trời đạp đất, người chết cũng oanh oanh liệt liệt, võ công của Bắc Hải Kỵ Kình môn đã nổi tiếng giang hồ về ác độc thế mà sau khi bị ám toán, Lãnh Cương vẫn đủ sức để giết chết địch thủ, các người muốn mưu hại Vô Cực môn mà không dám ra tay khi Lãnh Cương còn sống phải chờ đợi cơ hội này. Ta còn ngờ rằng tất cả mọi chuyện đều do các ngươi an bài, ta không tin trên đời lại có sự tình cờ trùng hợp. Lãnh Cương chưa kịp tắt hơi thở cuối cùng, Vô Cực môn lại đúng lúc xảy ra đại biến, có lẽ chính các ngươi là thủ phạm hỏa thiêu Nghênh Nguyệt sơn trang.
Âu Dương Tung cười ha hả :
- Sự liên tưởng của Tông phu nhân thật là quả phong phú đó.

- Mấy ngày nay ta đã suy nghĩ nhiều về những việc ấy và ngờ chắc các ngươi chính là thủ phạm.
- Phu nhân, việc trọng yếu hiện tại là sự sống chết của lệnh lang.
- Các ngươi đã an bài sẵn gian kế trong Vô Cực môn để tiếp ứng đợi đến khi biết chắc Lãnh Cương chết mới dám hạ thủ.
Âu Dương Tung giật mình :
- Không cần phu nhân ép buộc, chúng ta đã thừa nhận chính chúng ta đã bắt Tông Nhất Chí.
- Được đấy, bây giờ ta trả lời ngươi hổ phụ không sinh ra khuyển tử, ta tin chắc Nhất Chí cũng không hề chịu khuất phục uy lực các ngươi, ta rất quan tâm tới sinh tử con trai ta, nhưng ta chỉ muốn nó sống đường đường chính chính và nếu chết cũng phải chết oanh liệt, chứ còn sống cẩu thả nhục nhã chi bằng cứ để nó chết, ngươi đừng quên, nó là con trai của Tông Lãnh Cương. Lời đáp như thế ngươi đã mãn nguyện chưa?
Âu Dương Tung biến sắc :
- Nói như vậy, chúng ta còn gì mà đàm luận?
- Còn chứ! Còn phải nói rõ cho thật minh bạch công bằng.
- Tông phu nhân nên nhớ đến hoàn cảnh hiện tại, làm sao có tư cách nói chuyện công bằng với chúng ta?
- Chúng ta không đàm luận cũng được, dù Tông Nhất Chí có chết đi nữa nó cũng có thể gặp phụ thân nó ở suối vàng, nói cho phụ thân biết con dâu nhà họ Tông không hề làm mất thể diện Tông gia.
Đột nhiên Đổng Xuyên bước lên hai bước :
- Âu Dương Tung, sư mẫu ta đã nói rất minh bạch, sống chết của tiểu sư đệ, tuy chúng ta rất quan tâm, nhưng chúng ta nhất định không vì vậy mà bị uy hiếp.
Ta còn một điều chưa rõ, vì sao trong một thời gian quá ngắn như thế mà các ngươi thiêu hủy được toàn bộ Vô Cực môn?
Âu Dương Tung đáp :
- Trong Vô Cực môn, ngoài Tông Lãnh Cương còn có chút bản lãnh, các đệ tử đâu ai đáng là đối thủ của ta?
- Trong đêm hỏa thiêu tấn công Vô Cực môn ấy, phải chăng có cả các hạ ở hiện trường?
- Chưởng môn ngươi hỏi vậy là có dụng tâm gì?
- Tại hạ muốn cầu chứng một việc.
- Việc gì?
- Muốn cầu chứng các ngươi đã dùng biện pháp gì để tiêu hủy Vô Cực môn?
- Chưởng môn ngươi muốn động thủ với lão phu?

- Đúng vậy, ta chưa bao giờ tin các ngươi có thể dùng võ công đường đường chính chính mà thắng nổi đệ tử Vô Cực môn.
Âu Dương Tung cả cười :
- Dù với chút bản lãnh thấp kém của Chưởng môn ngươi?
Đột nhiên tiểu tử đón lời :
- Đổng Chưởng môn nhân, hãy nhường cho lão phu. Cái bang đã chịu ân lớn của quý phái, không bao giờ dám quên. Hôm nay xin cho lão phu có cơ hội báo đáp ân đức ấy.
Âu Dương Tung chưa kịp đáp, Đổng Xuyên đã cướp lời :
- Trần tiền bối, xin cứ để cho vãn bối.
Tay phải Đổng Xuyên chấn động, Thanh Bình kiếm đã ra khỏi vỏ :
- Âu Dương Tung, ngươi hãy rút binh khí.
Âu Dương Tung bị đẩy vào trường hợp khó xử, thân phận của Đổng Xuyên tuy là Chưởng môn Vô Cực môn, nhưng trong giang hồ chàng chưa hề có tên tuổi gì lớn, trận đấu này dù y thắng chàng cũng chẳng có gì vinh dự, mà nếu lỡ thua thì mất hết thể diện, còn nếu trong một trăm chiêu mà vẫn chưa phân thắng bại, tất phàn thua thiệt vẫn nghiên về y. Đang lúc y lấy làm lúng túng, Trì Thiên Hóa lướt thân đến, cánh quạt dài một thước tám tấc trong tay y giơ cao, gằn giọng :
- Đổng Xuyên, ngươi không xứng đáng động thủ với Âu Dương tiền bối, tại hạ xin đùa với ngươi vài chiêu.
Đổng Xuyên lạnh lùng :
- Ngươi có thân phận gì?
Trì Thiên Hóa kiêu ngạo :
- Đây chỉ là trò đùa, chúng ta dùng võ công phân thắng bại, không cần nhân danh thân phận. Chưởng môn nhân, nói thật với ngươi, ta chẳng coi Vô Cực môn vào đâu cả.
- Ngươi thật cuồng ngạo.
- Không dám, không dám.
Quạt trong tay y quét tới điểm vào ngực Đổng Xuyên. Đổng Xuyên hừ lạnh một tiếng, Thanh Bình kiếm đột nhiên bật lên chận ngang quạt. Sở Tiêu Phong đang định xuất thủ liền bị Bạch Mai hoành thân chận trước mặt, chàng vốn thông minh hơn người, tức thì hiểu ra dụng tâm của Bạch Mai, sợ bị Âu Dương Tung đứng ngoài nhìn thấy sơ hở ảnh hưởng tới kế hoạch sau này. Chỉ trong thoáng chốc, song phương đã triển khai thành một trận ác đấu, quạt trong tay Trì Thiên Hóa hốt nhiên mở rộng ra, hốt nhiên khép kín lại, hốt nhiên điểm, hốt nhiên chém, biến hóa cực ảo dị, cộng với mặt quạt rất rộng, một mặt trắng một mặt đỏ, màu đỏ chói mắt, màu trắng lại lóa mắt tạo thành

ảnh hưởng lớn tới thị tuyến đối phương.
Thoạt đầu Đổng Xuyên bị bức bách liên tiếp lui, lại cơ hồ sắp bị thương vì cánh quạt. Đổng Xuyên là thân phận Chưởng môn nhân, nếu vừa giao thủ đã bại thì đối với Vô Cực môn, đó là sự ô nhục lớn. Nhưng dù sao họ Đổng cũng là đệ tử kiệt xuất, do Tông Lãnh Cương khổ công đào luyện trong thoáng chốc chưa thể thích ứng với chiêu thế biến hóa dị kỳ của "Tu La phiến", nhưng chàng vẫn giữ được bình tĩnh lâm nguy không loạn, sau khi lùi lại ba bước, Thanh Bình kiếm tức thì triển khai sự biến hóa thần tốc, chỉ thấy khí lạnh hàn quang lưu chuyển, ổn định lại cục diện.
Sở Tiêu Phong có thiên bẩm kỳ tài, văn hay võ chàng đều có năng lực lý giải hơn người, nhưng riêng về Thanh Bình kiếm pháp chàng phải nhường đại sư huynh về sự khổ công thâm cứu, mỗi chiêu mỗi thức Thanh Bình kiếm của Đổng Xuyên đều có thể phát huy được uy lực cao nhất của kiếm pháp sư môn. Sau mười chiêu, Đổng Xuyên đã lấy lại được thế quân bình.
Võ công chiêu thế của Trì Thiên Hóa hoàn toàn khác hẳn với Đổng Xuyên, chỉ thấy chiêu số sử dụng quạt của y vô cùng ngụy dị, bỗng đỏ bỗng trắng, bỗng quét bỗng chém, với một cánh quạt trong tay y, y lúc biến thành trường kiếm, lúc lại triển khai thành thiết bút, quả là thiên biến vạn hóa, ảo dị lên đến cực điểm.
Trận ác đấu rất đẹp mắt và cực kinh tâm động phách, một bên biến hóa cực điểm lợi hại, một bên nghiêm cẩn trầm ổn bình tĩnh, hai phe đứng ngoài quan chiến, ai nấy đều chấn động.
Trận chiến càng lúc càng khẩn trương. Đổng Xuyên hoàn toàn không giữ thế thủ nữa, Thanh Bình kiếm lúc công lúc thủ, còn "Tu La phiến" của Trì Thiên Hóa trước sau chỉ biết tấn công chứ không hề thủ thế, song phương đã lâm vào cục diện lấy tấn công đối đầu với tấn công, song phương coi như bên tám lạng bên nửa cân, chưa thể phân thắng bại.
Trần Trường Thanh thấy Đổng Xuyên chẳng những đang từ thế yếu chuyển sang thế cân bằng mà ẩn ẩn còn có thể dần dần, có xu thế phát huy tiềm lực vô cùng lớn, lão ngầm tán thưởng thành tựu siêu phàm của chàng. Trong lòng yên ổn, lão đưa mắt nhìn qua Âu Dương Tung, lạnh lùng buông tiếng :
- Âu Dương Tung, từ lâu lão phu nghe danh bảy chiêu "Sưu Hồn thủ" của ngươi hung tàn lợi hại, chưa hề có địch thủ, lão phu muốn được lãnh giáo một phen, không biết ngươi có vui lòng chỉ giáo?
Âu Dương Tung đáp :
- Trong Cái bang tứ lão, Thiên lý độc hành xếp hạng thứ hai, tại hạ

đây cũng mộ danh từ lâu.
- Hay lắm, hôm nay, chúng ta ai cũng thỏa tâm nguyện.
Cùng với câu ấy lão khất cái tung thân đến bên cạnh Âu Dương Tung, chưởng lực bật ra đánh tới liền. Âu Dương Tung mặt lạnh như sắt, tay hữu vung cao nghênh tiếp chưởng ấy. Trong tiếng "Bình" dữ dội chấn động, mỗi bên đều phải lùi lại một bước. Trần Trường Thanh không để cho Âu Dương Tung có cơ hội trả đòn, song thủ đều xuất đánh luôn ba chưởng. Âu Dương Tung chuyển động thân pháp né tránh ba chưởng ấy.
Đột nhiên Hải Nhược Vọng nhảy tới hai bước gọi lớn :
- Họ Lỗ kia, ngươi không nên ở không, hãy cùng đùa với lão khất cái ta vài chiêu!
Lỗ Bình vuốt hàng râu dê :
- Đương nhiên thù tiếp!
Quyền hắn tung tới đánh liền. Hai người lập tức triển khai ác đấu.
Mãn Khẩu Phi Hoa Kiều Phi Nương cười khanh khách :
- Tông phu nhân, nghe nói phu nhân học được võ công của lệnh tôn, lại được truyền tuyệt kỹ của Tông Lãnh Cương, có thể nói được cả sở trường hai nhà, tiểu muội bất tài cũng muốn lãnh giáo phu nhân vài chiêu.
Bạch Phong đáp :
- Kiều Phi Nương, nghe rằng ngươi xưng hiệu Mãn Khẩu Phi Hoa có khẩu tài châm chọc thiên hạ không ai không biết.
Kiều Phi Nương hiu hiu tự đắc :
- Nếu dùng lời nói mà giết được người thì bản lãnh tiểu muội đây dám tự nhận là cao thủ đệ nhất thiên hạ.
- Tiếc thay ta là người rất ghét kẻ khẩu phật tâm xà, đại khái ngươi là loại người ấy chứ gì?
- Tông phu nhân cứ thử xem tiểu muội đây có phải chỉ là kẻ có miệng lưỡi không hay còn công phu gì nữa?
Bạch Phong từ từ bước tới :
- Ta cũng chính đang muốn lãnh giáo đây.
Kiều Phi Nương không đợi đối phương động thủ, nàng ta chiếm tiên cơ lập tức búng ra một chỉ. Đúng là Bạch Phong đã được chân truyền của Bạch Mai, sau khi lấy Tông Lãnh Cương làm trượng phu, bà lại khổ luyện kiếm pháp Vô Cực môn, sử dụng kiếm là sở trường của bà. Nhưng Kiều Phi Nương không rút vũ khí, nên Bạch Phong cũng không muốn rút kiếm đành giao thủ tay không với đối phương.
Còn lại ba người Bạch Mai, Thành Trung Nhạc và Sở Tiêu Phong không có ai đối địch. Bốn cặp ác đấu thì ba cặp đấu tay không, chỉ có

Trì Thiên Hóa và Đổng Xuyên là sử dụng vũ khí. Nhưng đấu tay không cũng không kém ác liệt so với vũ khí. Chiêu thế gồm đủ quyền, chưởng, chỉ, chiêu nào cũng nhắm vào yếu huyệt đối phương, thành cục thế kỳ phùng địch thủ.
Sau một trăm chiêu, Kiều Phi Nương rơi vào thế hạ phong. Kỳ thực, sau trận ác đấu hơn một trăm chiêu, Âu Dương Tung và Trì Thiên Hóa cũng bị đẩy vào thế yếu, không phải vì võ công chúng quá kém mà vì đối thủ quá lợi hại. Âu Dương Tung đã thi triển liên tiếp ba chiêu "Sưu Hồn thủ pháp" đều bị Trần Trường Thanh hóa giải khiến những chiêu sau không cách nào thi triển được nừa. Trần Trường Thanh chuyển niệm, chưởng pháp biến đổi, thi triển bảy mươi hai chiêu Lạc anh chưởng hàm chứa hai mươi thủ pháp cầm nã thủ. Chiêu thế lão khất cái gồm đủ mau lẹ, xảo diệu và cả cương cả nhu, xưa nay rất ít khi Trần Trường Thanh phải thi triển chiêu số ấy, đánh tới tấp phủ đầu.
Trần Trường Thanh đã đẩy Âu Dương Tung vào thế hạ phong. Công lực của Lỗ Bình so ra cũng không thâm hậu bằng Hải Nhược Vọng, trong vòng hai ba trăm chiêu, họ Lỗ còn miễn cưỡng kềm chế được đối thủ, nhưng vì hắn quá nôn nóng cầu thắng mới vào trận đã liều mạng đánh luôn năm quyền. Hải Nhược Vọng là người chuyên luyện La Hán khí công, tuy chiêu số cương mãnh nhưng nhờ nội công tuyệt đỉnh, còn "Phá Sơn quyền" của Lỗ Bình lại là ngoại công, sau năm quyền, hắn đã nhận ra xương cốt tay đã bị thương tổn, nhưng hắn không dám để lộ chỉ ngấm ngầm nghiến răng chịu đau. Đấu qua hơn trăm chiêu, đột nhiên Hải Nhược Vọng thi triển "Thập bát La Hán quyền", chiêu thế dũng mãnh tấn công dữ dội. Quyền pháp lão đã đến chỗ tinh diệu, ba chiêu đánh liên tục chớp nhoáng.
Lỗ Bình không tài nào tránh được chiêu thứ ba "Phi Chữ Chang Chung" đành phải đưa quyền nghênh tiếp trực diện. Xương cốt tay vốn đang bị thương chưa hồi phục, hắn không thể chịu đựng nổi quyền thế dữ dội ấy của Hải Nhược Vọng, hắn buộc phải rú lên một tiếng, lảo đảo lui lại năm bước, hít mạnh chân khí hắn phi vọt thân lòn mái nhà trốn thoát.
Bấy giờ Âu Dương Tung cũng bị đẩy vào thế chỉ còn thủ chứ không tấn công được nữa, chưởng pháp Trần Trường Thanh đảo lộn vùn vụt như điện chớp khiến Âu Dương Tung không thể thi triển "Sưu Hồn thủ pháp". Bên tai y chợt nghe tiếng rú của Lỗ Bình khiến y phân thần trong chớp mắt, liền bị một chưởng của Trần Trường Thanh đập trúng vai tả. Trong chưởng lực của Trần Trường Thanh hàm chứa cầm nã thủ pháp khiến vai tả Âu Dương Tung đau đến độ toát mồ

hôi.
Nhưng Âu Dương Tung vốn là người đầy kinh nghiệm đối địch, dù đau đến tận phế phủ nhưng y không hề hoảng loạn, song cước đá liên hoàn ngăn cản thế công của đối phương, đồng thời đảo thân lăn vào góc tường.
Dường như Trần Trường Thanh đã động sát cơ quyết tâm lấy mạng Âu Dương Tung nên lão sớm phòng bị Âu Dương Tung phi thân lên mái nhà bỏ trốn, nhưng lão không dự liệu họ Âu Dương lại chỉ lăn thân vào một góc tối chứ không phi thân lên như Lỗ Bình. Lão vội xoay lại định gọi Bạch Mai đến tấn công hai đầu, nào ngờ lợi dụng một chớp mắt sơ suất ấy, Âu Dương Tung vọt thân chớp nhoáng lên mái nhà nhà biến mất trong đêm tối.
Kiều Phi Nương thét lên lanh lảnh :
- Bạch Phong cô nương nhất định đẩy tiểu muội vào tử địa ư?
Miệng tuy hét song thủ vẫn tấn công liền hoàn, buộc Bạch Phong phải lui lại hai bước. Họ Kiều cũng chớp nhoáng phi thân lên nóc nhà. Cùng lúc ấy "Tu La phiến" của Trì Thiên Hóa đột nhiên vừa đóng vừa mở bắn ra hai luồng sáng từ mấy cái nan quạt, nhân cơ hội ấy họ Trì xoay thân vọt lên nóc nhà. Đổng Xuyên đánh rơi hai ám khí.
Bạch Phong định đuổI theo nhưng đã bị Bạch Mai đưa tay ngăn :
- Chúng cùng chạy về một hướng, có lẽ đã sắp sẵn mai phục, không nên đuổi theo.
Bạch Phong nghiến răng :
- Nếu khi nãy con động kiếm, con nha đầu ấy không chạy thoát được đâu.
Trần Trường Thanh tiếp lời :
- Không nên đuổi nữa, đêm nay coi như chúng ta đã thu hoạch được nhiều, bây giờ có thể về được rồi.
Vô Cực môn vẫn chưa tìm ra tông tích và nơi giam cầm của Tông Nhất Chí, tuy đã thắng trận đầu nhưng mục đích vẫn hoàn toàn chưa đạt được gì. Vì quá lo lắng cho an nguy của tiểu sư đệ và nhớ tới cái ước hẹn ba ngày sau của Âu Dương Tung, Sở Tiêu Phong cầu khẩn sư mẫu, sư thúc và đại sư huynh cho chàng hóa trang thành Lâm Ngọc, đến phó ước với Âu Dương Tung may ra tìm được đầu môi gì chăng.
Lần đi này của chàng, vì muốn bảo vệ an toàn cho chàng, sư mẫu Bạch Phong đã vui lòng cải trang thành Sở Tiêu Phong, coi như chàng vẫn còn ở lại tòa nhà để che mắt cho Cái bang đệ tử.

XUÂN THU BÚT

Hồi 9
Độc nữ phát Độc công

Sau một đêm ngủ ngon, Sở Tiêu Phong hóa trang thành Lâm Ngọc, lần này chàng không mặc y phục đệ tử Cái bang nữa mà mặc một trường bào màu lam rất tao nhã. Nhờ thuật dịch dung do Quái Tiên Hoàng Đồng chỉ điểm, chẳng những chàng có thể biến đổi ngoại hình mà còn biến đổi được cả tính cách.
Sở Tiêu Phong thông tuệ hơn người, sau khi cải biến thành Lâm Ngọc, chính chàng cũng quên chàng là Sở Tiêu Phong, mà đã hoàn toàn biến thành Lâm Ngọc, một thiếu niên tiêu sát, khinh bạc và ích kỷ.
Trưa hôm ấy Sở Tiêu Phong tìm đến Vọng Giang lâu, một tửu điếm náo nhiệt nhất trong thành Tương Dương.
Hôm qua chàng đã đến tửu lâu này một lần gặp một thiếu nữ khả nghi, nên hôm nay chàng cần thiết quay lại. Vọng Giang lâu giờ này đã đầy tửu khách, chàng khó khăn lắm mới tìm được bàn trống. Sở Tiêu Phong khinh bạc rút một đỉnh bạc gọi tiểu nhị dặn bảo :
- Dọn một bàn thịt nhắm, một bình rượu ngon, còn bao nhiêu thừa tặng cho ngươi.
Tiểu nhị nhìn đỉnh bạc nặng tới ba lượng liền nở nụ cười hoan hỷ :
- Khách gia thưởng hậu quá.
Sở Tiêu Phong hạ thấp giọng :
- Tiểu nhị, ta muốn biết một chuyện.
- Khách quan muốn hỏi gì?
- Hôm qua, tửu điếm này có một vị cô nương...
Tiểu nhị đặt ấm trà xuống :
- Phải chăng khách quan muốn nói tới vị cô nương áo lục?
- Chính người ấy.
- Cô nương ấy ngồi đến chiều mới được một lão đầu dẫn về.
- Hôm nay họ có đến không?
Tiểu nhị lắc đầu :
- Dường như không.
Chàng đẩy đỉnh bạc tới :
- Ngươi cầm lấy đi.
Tiểu nhị đón lấy đĩnh bạc hạ giọng nhỏ xuống :
- Khách gia, vị cô nương áo lục ấy là một người tàn phế.
Chàng ngạc nhiên :

- Tàn phế ư?
- Vâng, hình như cô nương ấy bị hỏng một chân.
- Khách nhân trong tửu lâu này đều biết điều ấy.
Tiểu nhị lắc đầu :
- Không, hình như người biết điều ấy không nhiều, lão đầu kia hình như là gia gia của vị cô nương. Công tử khách gia, cô nương ấy xem ra cũng có nhan sắc đấy.
Gã chuyển thân vào trong, chỉ trong chốc lát đã mang rượu thịt đến.
Sở Tiêu Phong tự rót uống một mình, khi chàng định đứng dậy đi, bỗng nơi cửa cầu thang xuất hiện hai người, diện mục hai người ấy rất xa lạ, nhưng Sở Tiêu Phong đã lập tức nhận ra họ đều là người võ lâm. Tuy cả hai đều ăn mặc theo kiểu thương nhân nhưng ánh mắt sáng quắc của họ đã tố cáo thành tựu nội công của họ.
Hai người ấy bước lên tửu lâu đi thẳng bên bàn trống gần bàn Sở Tiêu Phong đang ngồi, chàng vội nghiêng tai nghe tên bên tả nói :
- Hồ huynh, e rằng con nha đầu ấy hôm nay không đến.
Người ngồi bên hữu đáp :
- Dù vậy, chúng ta cứ vừa ăn vừa đợi, đến hay không cũng chẳng quan trọng.
Đồng bạn hạ giọng :
- Ta có nghe được tin, hình như con nha đầu ấy bị hỏng một chân.
Sở Tiêu Phong chậm chạp uống một ngụm rượu tự nghĩ thầm :
- “Thì ra hai người này cũng chờ đợi vị cô nương áo lục ấy”.
Chàng nghĩ vừa dứt bỗng hai mắt sáng lên, một thiếu nữ áo lục đang từ từ bước lên lầu, tay phải nàng vịn vào vai một thiếu nữ áo lam bước chân rất chậm chạp, bước từ từ tới, vạt áo lục dài che kín hai chân nàng, không thể nhìn ra nàng có thật bị tàn phế hay không.
Thiếu nữ áo lam hình như là nữ tỳ của nàng. Tiểu nhị vội chạy tới đón :
- Cô nương, mời về bên bàn này.
Thiếu nữ áo lục cười nhạt :
- Ta muốn ngồi đúng chỗ hôm qua đã ngồi.
Tiểu nhị quay đầu lại nhìn, thấy cái bàn mà nàng muốn ngồi đã có khách, đó là một già một trẻ, gã tiểu nhị nhanh nhẩu :
- Xin cô nương đợi cho một chút, để tiểu nhân thương lượng cùng hai vị khách kia đã.
Thiếu nữ áo lục gật đầu xoay lại, lần này Sở Tiêu Phong mới nhìn rõ dung mạo diễm lệ tuyệt trần của nàng, sắc mặt nàng hồn nhiên vui vẻ rất dễ động lòng người. Tiểu nhị quả là người lanh lợi, chỉ nói vài câu đã thuyết phục được hai khách nhân một già một trẻ nọ nhường

bàn. Vừa gọi mời hai vị thiếu nữ, tiểu nhị vừa lanh lẹn lau dọn bàn.
Thiếu nữ áo lục chậm chạp thu tay từ vai nữ tỳ xuống, nhỏ giọng :
- Ngân Cúc, hãy thưởng cho tiểu nhị một ít vàng.
Ngân Cúc "a" một tiếng, rút ra một lá vàng đặt xuống bàn :
- Hãy cầm lấy! Tiểu thư thưởng cho đấy.
Tiểu nhị cầm lấy lá vàng, tay gã muốn run lên. Vọng Giang lâu tuy là đại tửu lâu trong Tương Dương phủ, nhưng tặng thưởng trọng hậu đến thế này là lần đầu gã được trong đời. Thiếu nữ áo lục ra lệnh :
- Tiểu nhị, cứ dọn thức ăn như hôm qua, nhưng nhớ mang sẵn ba chén đũa.
Tiểu nhị cung kính :
- Cô nương còn có khách?
Thiếu nữ chỉ gật đầu uy nghi như một chủ nhân đầy uy quyền. Hai hán tử ăn mặc theo kiểu thương nhân kia to nhỏ nói với nhau một lúc, tên ngồi bên tả đột nhiên đứng dậy, chậm chạp bước tới trước mặt thiếu nữ, ôm quyền :
- Phải chăng cô nương đến từ Cửu Hoa Sơn không?
Thiếu nữ nhìn hán tử một cái :
- Ngươi là ai?
Hán tử nhỏ giọng đáp :
- Tại hạ Mã Khôi.
Thiếu nữ áo lục lạnh lùng cắt lời :
- Ta không quen biết ngươi, cũng không phải đến từ Cửu Hoa Sơn.
Mã Khôi liếc mắt nhìn chung quanh, hắn nghiễm nhiên ngồi xuống cái ghế trống trước mặt thiếu nữ, nữ tỳ Ngân Cúc lạnh lùng gằn giọng :
- Mã tiên sinh, hãy ngồi cẩn thận kẻo ngã đó.
Mã Khôi cười hì hì :
- Nhị vị cô nương yên tâm, đừng nói cái ghế này, dù là một bãi đao, tại hạ ngồi cũng rất bình ổn.
Lời chưa kịp dứt, đột nhiên hắn nhảy nhổm dậy, hai tay ôm lấy bụng, sắc mặt đại biến. Thiếu nữ áo lục nhẹ thở dài :
- Ngân Cúc, quăng thuốc giải cho hắn.
Ngân Cúc cười nhạt :
- Cô nương chúng ta cứu người chỉ cứu một lần, người không đáng được thuốc giải, mau quay về nói với mẫu thân ngươi mua cho ngươi một cỗ quan tài chuẩn bị chôn cất.
Giọng Mã Khôi run lẩy bẩy :
- Tại hạ... tại hạ đã trúng độc vật gì?
Ngân Cúc đáp :

- “Tý ngọ đoạn hồn tán”, chắc chắn ngươi ắt chết, ngoài độc môn giải dược của cô nương ta ra, thiên hạ không có loại giải dược thứ hai nào đâu.
Nữ tỳ vừa nói câu ấy vừa đưa tay quăng mạnh một cái hũ nhỏ bay vụt ra ngoài song cửa sổ. Mã Khôi vội đề khí tựa như muốn phi thân qua song nhưng hắn chưa kịp động thần đã há miệng phun ra một bụm máu. Một bóng người chớp nhoáng phi ra cửa, đó là đồng bạn của Mã Khôi.
Sở Tiêu Phong lạnh lùng quan sát rất rõ tình hình, nhưng chàng không hề phát hiện được cô nương áo lục kia hạ độc Mã Khôi bằng thủ pháp ra sao.
Chàng ngấm ngầm lấy làm kinh dị. Một mỹ nhân diễm lệ lại là một cao thủ dùng độc giết người.
Mã Khôi hình như cực đau đớn, máu tươi thấm ướt ngực, nhưng hắn rất cương ngạnh chỉ nghiến răng không thèm rên rỉ. Chợt nghe có tiếng chân chạy lên lầu, đồng bạn của Mã Khôi đã chạy về, trong tay cầm cái hủ nhỏ, hắn vội vàng mở nắp hủ dốc ra một viên thuốc đặt vào miệng Mã Khôi :
- Uống mau đi!
Mã Khôi nuốt giải dược xuống, níu lấy vai đồng bạn :
- Chúng ta đi thôi!
Thiếu nữ áo lục trước sau vẫn ngồi bất động. Ngân Cúc lạnh lẽo nhìn theo hai hán tử chạy xuống thang lầu, nữ tỳ ấy cười gằn một tiếng :
- Đồ không biết tự lượng sức!
Sở Tiêu Phong từ từ uống cạn hai chén rượu nghĩ bụng :
- Nha đầu này có bản lãnh dụng độc tựa hồ đã đạt tới lộ hỏa thuần thanh, nếu bị cô nương ấy khỏi nghi thì thật là phiền toái, chi bằng ta rời chốn này mau.
Tâm niệm đã định, chàng từ từ đứng dậy đi về phía thang lầu. Chợt nghe một tiếng thánh thót :
- Dừng lại!
Sở Tiêu Phong hơi giật mình nhưng vẫn không dừng bước.
Tiếng thánh thót ấy lại vang lên :
- Ta bảo ngươi đứng lại!
Sở Tiêu Phong chậm chạp dừng chân xoay thân lại :
- Cô nương nói với tại hạ đấy ư?
Ngân Cúc lạnh lẽo buông giọng :
- Đúng là ngươi.
Sở Tiêu Phong ngạc nhiên :
- Cô nương gọi tại hạ là có việc gì?

Ngân Cúc gọi :
- Đến đây!
Sở Tiêu Phong kinh ngạc, từ từ bước đến, chàng ôm quyền :
- Cô nương gọi tại hạ đến có gì dạy bảo?
Ngân Cúc cả cười :
- Hai vị lúc nãy có phải bằng hữu của ngươi?
- Không, tại hạ không quen biết, xin cáo từ.
- Khoan đã, tên ngươi là gì?
Sở Tiêu Phong vốn sẵn đề phòng miệng đáp :
- Tại hạ Lâm Ngọc.
Ngân Cúc cười vui vẻ :
- Ngươi có vẻ ôn hòa đấy, hãy ngồi xuống uống một chén rượu.
Mã Khôi đột nhiên trúng độc, chẳng những chỉ chấn động Sở Tiêu Phong mà toàn bộ khách nhân cũng bị kinh động, hầu hết đã vội bỏ chạy mất. Toàn bộ tửu lâu chỉ còn lại một mình Sở Tiêu Phong và hai chủ tỳ thiếu nữ áo lục cùng hai tiểu nhị. Thiếu nữ áo lục nãy giờ không nói gì, đột nhiên buông lời :
- Không được đi, hãy ngồi xuống cho ta!
Sở Tiêu Phong nhẹ thở phào bước tới ngồi vào vị trí của Mã Khôi lúc nãy :
- Cô nương, có gì định dạy bảo?
Thiếu nữ áo lục lạnh lùng :
- Lâm Ngọc, tình hình của Mã Khôi ngươi nhìn rõ chứ?
Sở Tiêu Phong đáp :
- Nhìn rất rõ.
- Vậy thì ta nói thật, tính ta kỳ dị lắm, đừng để ta phải hạ độc với ngươi.
- Cô nương, chúng ta xưa nay không oán không thù, tại sao cô nương lại hạ độc tại hạ?
- Vì vậy ta cho ngươi một cơ hội nói thật.
- Được! Cô nương muốn hỏi gì?
- Ngươi ở đâu đến đây?
Sở Tiêu Phong ngẫn người rồi đành nói bừa :
- Tại hạ từ thuở nhỏ đã ở Tương Dương này.
Thiếu nữ áo lục mỉm cười :
- Chứ không phải ngươi theo dõi hai chủ tỳ chúng ta?
- Không phải.
- Ngươi có luyện võ công?
Chàng gật đầu :
- Có, luyện được vài năm.

- Ngươi có thể giúp ta một việc chăng?
- Là việc gì?
- Giúp ta tìm một người.
- Tìm người nào?
Thiếu nữ áo lục :
- Ngươi ở Tương Dương từ nhỏ lại có luyện võ công chắc tất cả mọi người mọi việc chung quanh Tương Dương ngươi đều biết rõ.
- Chỉ biết chút ít chứ không quá rõ.
Thiếu nữ áo lục :
- À! Người ta muốn tìm là một người tàn phế, ta nghe nói hắn ở trong vùng Tương Dương này mà ta tìm không ra.
Sở Tiêu Phong động tâm :
- Cô biết tên hay không?
- Hắn họ Hoàng, tên Đồng.
Sở Tiêu Phong nghĩ thầm :
- "Việc này không nên nói thật, chỉ nên tùy cơ ứng biến".
Chàng lắc đầu :
- Chưa hề nghe tên ấy, có thể người ấy không ở thành Tương Dương.
- Có lẽ thế, người ấy tính tình rất cổ quái... ngươi hãy giúp ta truyền ngôn rằng ai tìm được Hoàng Đồng ta sẽ hậu tạ rất nhiều bảo vật.
- Được! Tại hạ sẽ truyền ngôn cho cô nương.
Trong lòng Sở Tiêu Phong hết sức nghi vấn nhưng chàng cố nhẫn nại, chàng vội đứng dậy chuyển thân đi ra phía cầu thang. Ngân Cúc hạ thấp giọng :
- Cô nương, sao dễ dàng tha cho y đi như thế?
Thiếu nữ áo lục thở dài :
- Ta chẳng có lý do gì hạ độc y.
- Chúng ta chỉ có cách làm náo động thành Tương Dương này, nếu Hoàng Đồng có ở đây, nhất định sẽ biết là chúng ta đã đến.
Đột nhiên có tiếng chân bước lên lầu, hai đệ tử Cái bang đã lên tới. Người đi đầu chính là Dư Lập. Ngân Cúc hạ giọng thấp xuống :
- Hay lắm, người của Cái bang đã đến.
Thiếu nữ áo lục chưa đáp, Dư Lập đã đến trước bàn hai cô nương, ôm quyền hỏi :
- Cô nương, phải chăng đến từ Ngũ Độc môn?
Thiếu nữ áo lục lạnh lùng nhìn y :
- Ngươi là người nào?
- Tại hạ Dư Lập.
Nàng cười tươi :

- Ngươi mặc y phục Cái bang thiết tưởng là người Cái bang.
- Đúng vậy, tại hạ là Đà chủ Phân đà Cái bang ở Tương Dương.
- Ta cũng nhận ra, tưởng là nhân vật quan trọng nào, té ra chỉ là một Đà chủ nhỏ bé.
- Cô nương coi thường Phân đà chủ của tại hạ?
- Đúng vậy, một chức phận Đà chủ nho nhỏ, xác thực là chẳng đáng cho ta lưu tâm.
- A! Cô nương chưa trả lời câu hỏi của tại hạ.
- Câu hỏi nào của ngươi.
- Cô nương có phải người của Ngũ Độc môn?
- Phải thì đã sao?
- Phải chăng cô nương là Ngũ Độc Ngọc Nữ?
Thiếu nữ áo lục cười khanh khách :
- Không ngờ tên ta đã nổi tiếng khắp giang hồ.
Ngân Cúc nhỏ giọng :
- Cô nương, Cái bang tai mắt rất tinh thông, y tuy chỉ là một Phân đà chủ có thể cũng biết tông tích của Hoàng Đồng.
Thiếu nữ áo lục gật đầu :
- Dư đà chủ đã ở Tương Dương bao lâu?
- Hơn mười hai năm.
- Như vậy các nhân vật võ lâm ở Tương Dương, Dư đà chủ đều biết hết chứ?
- Không dám nói là biết hết nhưng số tại hạ không biết là rất ít.
Thiếu nữ áo lục cười tươi :
- Ta chính là Ngũ Độc Ngọc Nữ muốn hỏi thăm Dư đà chủ về một người.
- Được, cô nương cứ nói, chỉ cần người ấy ở trong phủ Tương Dương này, tám chín phần mười là tại hạ có biết.
- Quái Tiên Hoàng Đồng ở tại nơi nào?
Dư Lập ngẩn người :
- Quái Tiên Hoàng Đồng...
- Đúng vậy, người ấy có danh trong giang hồ, lẽ nào Đà chủ chưa nghe qua?
- Nghe thì có nghe, nhưng người ấy đã quy ẩn quá lâu.
- Đúng là lão ấy đã quy ẩn giang hồ, nghe nói lão ở gần vùng Tương Dương này?
Dư Lập lắc đầu :
- Điều ấy tại hạ chưa nghe.
Ngũ Độc Ngọc Nữ cười nhạt :
- Trong giang hồ đều nói tai mắt Cái bang tinh thông, xem ra chỉ là lời

đồn hão.
- Cô nương, Hoàng tiền bối đã quy ẩn giang hồ, dù tai mắt tệ bang có tinh thông đến đâu cũng khó mà biết nổi.
- Hừ! Ta không tin các ngươi không tìm ra lão, ta sẽ thi triển độc dược khắp Tương Dương này buộc lão phải xuất hiện.
Dư Lập chau mày :
- Cô nương đừng nên làm việc ấy.
- Tại sao? Chẳng lẽ Dư đà chủ muốn cản ngăn ta?
- Vừa rồi tại hạ nghe truyền ngôn nên vội đến khuyên cô nương.
- Ồ! Thì ra tên họ Mã cũng là người Cái bang.
- Không. Nhưng phủ Tương Dương sắp xảy ra việc lớn, tệ bang và giáo đồ cao thủ Bài giáo đã đến đây rất đông, nếu cô nương xuất thủ hạ độc bừa bãi, e rằng... e rằng...
Ngũ Độc Ngọc Nữ lạnh lùng cắt lời :
- Dư đà chủ, e rằng người của Cái bang ngươi trúng độc phải không?
Dư Lập thở dài :
- Ngũ Độc môn được giang hồ đồng đạo kính trọng, tại hạ không muốn cô nương gặp khó khăn ở Tương Dương này.
- Ngũ Độc môn tuy nổi danh là dụng độc nhưng chúng ta xưa nay vẫn giữ quy củ người không phạm vào ta, ta không phạm vào người. Lần này vì tìm Hoàng Đồng bất đắc dĩ ta phải dùng thủ đoạn ấy. Dư đà chủ hãy báo cho đệ tử Cái bang chớ can dự vào việc của ta, tất nhiên quý bang và tệ môn không có gì gọi là hiềm khích.
- Điều ấy, cô nương...
Ngũ Độc Ngọc Nữ phất tay :
- Đủ rồi, nói vậy là quá rõ, ta nhất định phải tìm ra Hoàng Đồng theo lệnh Môn chủ mẫu thân, ta bất luận phải dùng thủ đoạn nào, trừ phi Cái bang các người giúp ta tìm được lão. Nếu không, chớ nên can dự. Ta chỉ có bấy nhiêu lời để nói. Mời Đà chủ quay về, báo với Cái bang, nếu được tin tức gì của Hoàng Đồng hãy tìm đến Tương Tây Ngũ Độc môn báo cho mẫu thân ta biết, hoặc tốt nhất là báo cho Hoàng Đồng tự đến Tương Tây gặp mẫu thân ta. Ta hẹn trong vòng ba tháng.
Dư Lập ngẩn người kinh dị chuyển thân đi xuống thang gác. Hình như đối với Ngũ Độc Ngọc Nữ này, y có phần úy kỵ.
Đợi Ngũ Độc Ngọc Nữ và nữ tỳ đi rồi, một bóng người trong góc tối mới đột ngột hiện ra, đầu người ấy đội một chiếc nón vải kéo xuống thật thấp che khuất gương mặt, đó chính là Sở Tiêu Phong. Chỉ vì chàng đã thay đổi rất khéo léo, dù cho có Dư Lập ở trước mặt cũng

chưa chắc nhận ra chàng.
Sở Tiêu Phong chớp nhoáng nhận định tình hình vừa rồi xuống tửu lâu, phương hướng chàng đi cũng là phương hướng của Ngũ Độc Ngọc Nữ. Chàng phi hành cực mau lẹ, xuyên qua hai con đường, chàng nhìn thấy một khách điếm, một tên tiểu nhị đang dẫn hai con ngựa ra cửa, theo sau là Ngũ Độc Ngọc Nữ và Ngân Cúc.
Chàng quyết tâm ngầm theo dõi nữ nhân ấy xem nàng sự thật đi đâu.
Chàng đã tận mắt thấy nàng thi triển độc dược, nếu nàng bị Âu Dương Tung lợi dụng thì nàng quả là một kình địch đáng sợ.
Khi hai thiếu nữ vừa mới nhảy lên lưng ngựa, đột ngột có một người chận đầu. Vừa nhìn thấy người ấy, Sở Tiêu Phong giật mình, chớp nhoáng ẩn thân vào một góc đường. Người ấy chính là Mãn Khẩu Phi Hoa Kiều Phi Nương.
Kiều Phi Nương bước mau đến trước mặt Ngũ Độc Ngọc Nữ, hơi mỉm cười :
- Cô nương, phải chăng cô nương đến từ Ngũ Độc môn chăng?
Ngũ Độc Ngọc Nữ nhìn Kiều Phi Nương một cái, nhận ra đó chỉ là một nữ nhân, nàng ôn hòa hỏi :
- Nương nương là ai?
- Ta họ Kiều, tên Phi Nương.
- Kiều Phi Nương? Ta đâu quen biết nương nương.
Kiều Phi Nương đáp ngay :
- Ta biết, bất quá điều ấy đâu có quan hệ gì? Chỉ cần gặp một lần là quen biết, chúng ta nói chuyện với nhau một lần này, rồi sẽ coi như quen biết không được sao?
- Nương nương tìm ta có việc gì?
- Nghe nói cô nương đến nơi đây, như có ý tìm một người, đúng không?
Ngũ Độc Ngọc Nữ gật đầu :
- Đúng, làm sao nương nương biết?
- Nghe một bằng hữu nói vậy.
Ngũ Độc Ngọc Nữ “a” một tiếng, phi thân nhảy lên lưng ngựa, Kiều Phi Nương vội nói :
- Cô nương định đi đâu?
- Ta về nhà.
- Cô nương không tìm Quái Tiên Hoàng Đồng nữa ư?
- Ta đã nhờ đệ tử Cái bang chuyển lời giùm ta, yêu cầu người ấy tìm tới mẫu thân ta.
- Quái Tiên Hoàng Đồng ở rất gần Tương Dương đây, cô nương đã

tìm đến mà lão không chịu lộ diện, nhờ người thông báo cho lão, lão lại chịu gặp mẫu thân cô nương ư?
Ngũ Độc Ngọc Nữ ngẩn người :
- Nương nương biết chỗ ở của Quái Tiên Hoàng Đồng à?
- Ta biết.
- Lão ở tại nơi nào? Có thể dẫn ta đến gặp lão được không?
- Rất có thể dẫn cô nương gặp lão, còn nơi ở của lão không có tên gọi, ta làm sao nói ra được?
Ngũ Độc Ngọc Nữ nói :
- A! Nương nương đã có gặp lão?
- Ngũ Độc môn của cô nương trong giang hồ ai ai đều rất úy kỵ, nếu như ta không nắm chắc thì tự tìm phiền não vào thân làm gì?
Ngũ Độc Ngọc Nữ hơi trầm ngâm :
- Ta phải làm sao mới gặp được lão?
- Rất dễ, ta sẽ dẫn cô nương đi gặp.
- Nơi ở của lão cách đây có xa lắm không?
- Không xa lắm cũng không gần lắm, có lẽ khoảng độ sáu bảy mươi dặm gì đó, chỗ ấy là một sơn cốc nhỏ, Quái Tiên Hoàng Đồng ở trong sơn cốc ấy.
Sở Tiêu Phong ẩn thân trong một góc kín tự rủa thầm :
- “Chỉ nói nhảm nhí, nơi ở của Hoàng Đồng chỉ độ ba mươi dặm, nhưng hiện nay sống chết chưa biết ra sao. Không biết Kiều Phi Nương kia đang có âm mưu kế hoạch gì?”
Giọng khẳng định của Kiều Phi Nương hiển nhiên đã khiến Ngũ Độc Ngọc Nữ động tâm, nàng ngưng mắt suy nghĩ một chút, rồi nói :
- Nương nương thật tình muốn dẫn ta tới gặp lão Hoàng Đồng chứ?
Kiều Phi Nương cười hoan hỷ :
- Cô nương còn quá trẻ tuổi, sao đa nghi lắm vậy?
- Ta không hiểu vì sao nương nương lại tốt với ta như vậy, chúng ta vốn đâu có quen biết gì?
- Nếu nói là vì ta thấy nghĩa mà làm vô vụ lợi, e rằng cô nương không tin, Ngũ Độc môn cô nương sở trường dùng độc, khiến ai ai cũng sợ, toàn bộ giang hồ đồng đạo, chẳng ai dám động tới môn phái cô nương.
- Điều ấy ta biết.
- Ta giúp cô nương việc này tất nhiên cũng phải có điều kiện.
- Nương nương hãy nói đi, điều kiện ra sao?
- Trong Ngũ Độc môn về thủ pháp dụng độc có hàng ngàn loại kỳ dị, về dược vật cũng có nhiều loại, người bên ngoài rất ít ai biết, nhưng theo ta, nghe nói trong Ngũ Độc môn có hai loại quý giá nhất không

dễ dàng cho người khác...
Sở Tiêu Phong chấn động tự nghĩ :
- "Con hồ ly này quả là lợi hại, không biết Ngũ Độc Ngọc Nữ sẽ đối phó ra sao?"
Nào ngờ Ngũ Độc Ngọc Nữ lại gật đầu liền :
- Nương nương cứ nói đó loại gì?
- Nghe nói quý môn có loại Vạn Ứng Giải Độc đan, có thể giải tất cả loại độc trong thiên hạ, không biết có thật không?
Ngũ Độc Ngọc Nữ gật đầu :
- Đúng vậy, đúng là có loại đan hoàn ấy.
- Còn một loại nữa là Thần Tiên Vong Ưu tán...
- Loại ấy không thể đem cho nương nương được.
- Tại sao vậy?
- Thân mẫu ta đã liệt Thần Tiên Vong Ưu tán vào loại cấm dược, người trong bản môn không ai được sử dụng, làm sao ta có mà cho nương nương? Tất cả mọi điều kiện khác, ta đều có thể đáp ứng, chỉ duy nhất loại Thần Tiên Vong Ưu tán ấy là ta không thể đáp ứng.
- Không được, ta cần mười viên Vạn Ứng Giải Độc đan và mười gói Thần Tiên Vong Ưu tán, nếu cô nương không cho ta, ta không thể dẫn cô nương đi gặp Hoàng Đồng được.
Ngũ Độc Ngọc Nữ trầm ngâm một lúc hỏi lại :
- Nương nương có nói là nương nương có thể dẫn đường cho ta gặp Hoàng Đồng?
- Đúng vậy.
- Ta có thể cho nương nương mười viên Vạn Ứng Giải Độc đan, nhưng ta không cách nào cho nương nương Thần Tiên Vong Ưu tán được.
- Thôi được, cô nương dự định bao giờ đưa cho ta?
- Ta có thể đưa cho nương nương trước cũng được, nhưng vì lần đầu gặp nhau ta phải cẩn thận, vì vậy sau khi gặp mặt Hoàng Đồng ta sẽ đưa dược vật cho nương nương.
- Cũng được! Cô nương không bận việc gì khác nữa chứ?
- Không, hiện tại ta đã có thể đi theo nương nương ngay.
- Đường đi toàn là đường núi, tốt nhất là cô nương hãy để ngựa lại đây.
- Được, Ngân Cúc, mang ngựa về gửi khách điếm.
Ngân Cúc vâng lệnh dẫn hai con ngựa quay lại khách điếm. Kiều Phi Nương hạ giọng :
- Cô nương có biết tại sao Hoàng Đồng không dám xuất hiện trong thành Tương Dương không?

- Không biết, mẫu thân không nói với ta.
- Nhân vì rất nhiều cao thủ Cái bang, Bài giáo đã đến thành Tương Dương tìm giết lão nên lão phải cẩn thận.
Ngũ Độc Ngọc Nữ "a" một tiếng :
- Thì ra là thế.
Lúc ấy Ngân Cúc đã gửi ngựa quay về, trên vai nàng đeo theo hai túi da.
Kiều Phi Nương cười vui vẻ :
- Cô nương, bây giờ chúng ta có thể đi được rồi đó.
Ngũ Độc Ngọc Nữ đột nhiên nghiêm mặt :
- Nương nương, ta xin nói trước, nếu như nương nương dẫn ta đi mà không tìm ra Hoàng Đồng, nương nương hãy liệu hồn đấy.
- Lúc ấy cô nương sẽ hạ thủ báo thù chăng?
- Không cần đến thế, chúng ta không oán không thù, tại sao ta phải báo thù, nhưng ta không thể bỏ qua cho nương nương được.
- Cô nương sẽ làm gì?
- Ta sẽ cho nương nương nếm mùi vị một loại độc dược mọn tính, sau nửa năm nó mới phát tác, sau nửa năm, nương nương nếu tìm được Hoàng Đồng hãy dẫn lão đến Ngũ Độc môn lấy thuốc giải.
- Cũng được, vàng thật không sợ lửa, ta chỉ cần dẫn cô nương gặp được Hoàng Đồng là chẳng lo gì cả.
- Được! Chúng ta đi!
- Khoan đã, cô nương.
- Nương nương còn muốn gì nữa.
- Suốt dọc đường, cô nương phải tuân theo sự an bài của ta cho đến khi gặp Hoàng Đồng.
- Được!
Nhưng Ngân Cúc can thiệp :
- Cô nương phải hỏi y thị xem thời hạn ra sao, chúng ta không thể cứ vĩnh viễn đi theo y thị được!
Ngũ Độc Ngọc Nữ nói :
- Đúng, nương nương hãy quy định trong bao nhiêu thời gian mới có thể gặp Hoàng Đồng?
Kiều Phi Nương trầm ngâm một chút :
- Đại khái trong hai ba ngày gì đó.
- Có thể được, nhưng ta muốn nương nương xác định, hai ngày hay ba ngày?
Kiều Phi Nương miễn cưỡng :
- Tối đa là ba ngày, nhưng theo ta hai ngày là đủ.
- Hay lắm, ta chỉ theo nương nương tối đa ba ngày, nếu trong ba

ngày mà không tìm ra Hoàng Đồng, nương nương hãy liệu hồn.
Kiều Phi Nương gật đầu :
- Được! Chúng ta nhất định vậy nhé.
- Bây giờ đi được rồi đấy!
Kiều Phi Nương gật gật đầu, chuyển thân đi vào một con hẻm.
Ngũ Độc Ngọc Nữ chau mày :
- Kiều nương nương định đi đâu thế?
- Cô nương! Chúng ta đã hứa rồi, trong vòng ba ngày cô nương phải tuân theo an bài của ta, đúng không?
- Đúng vậy, nhưng đây là một con hẻm cụt mà.
- Điều ấy ta hiểu rõ hơn ai hết...
- Nếu đã hiểu rõ, tại sao còn đi vào?
- Cô nương, hiện nay trong thành Tương Dương đầy dẫy cao nhân giang hồ, nếu cô nương muốn bình an rời khỏi thành tất phải có mưu mẹo một chút.
- Ồ! Thì ra nương nương đã sắp xếp sẵn?
Kiều Phi Nương quay nhìn Ngũ Độc Ngọc Nữ một cái rồi đi thẳng vào trong đường hẻm, Ngũ Độc Ngọc Nữ và Ngân Cúc nhìn nhau, buộc phải mau lẹ bước theo sau Kiều Phi Nương.
Phi Nương dẫn hai người vào trong một tòa nhà lớn, một lúc sau, trong tòa nhà ấy có hai chiếc kiệu nhỏ đi ra. Ẩn trong góc tối Sở Tiêu Phong nhìn thấy khá rõ, chàng ngấm ngầm thở dài. Kế hoạch thật tuyệt, hai cái kiệu bình thường này nào ai ngờ được bên trong có Ngũ Độc Ngọc Nữ?
Tin tức này cần phải thông báo ngay cho Cái bang, tâm niệm chuyển động, chàng lập tức chuyển thân phi hành về Vọng Giang lâu, chàng hy vọng tìm ra một đệ tử Cái bang nào đó, tiếc thay không gặp một ai. Sở Tiêu Phong không dám chậm trễ vội ghé một cửa hàng y phục, mua một bộ quần áo nông phu tự thay đổi, hóa trang thành một nông dân và vội vàng phi hành ra cửa thành Tương Dương.
Tốc độ Sở Tiêu Phong mau lẹ khác thường, thoáng chốc đã đuổi xa hơn chín dặm, tính toán thời gian, vô luận thế nào cũng đã hết cách thông báo cho Cái bang vì nếu thế sẽ không còn đuổi theo hai cái kiệu kia nữa. Trước mắt chỉ còn một cách duy nhất là một mình đuổi theo Ngũ Độc Ngọc Nữ và Kiều Phi Nương xem tình hình ra sao.
Nơi này chỉ có một con đường duy nhất nhưng chỉ dài độ hơn hai mươi dặm đã tiến vào núi rồi.

XUÂN THU BÚT

Hồi 10
Tiểu hiệp phá âm mưu

Sở Tiêu Phong không biết bọn chúng sẽ đối phó với Ngũ Độc Ngọc Nữ ra sao, không biết chúng có thể tìm được Hoàng Đồng hay không.
Nếu không thể tìm được Hoàng Đồng, đương nhiên chúng không thể được Ngũ Độc Ngọc Nữ bỏ qua, chúng sẽ ứng phó thế nào?
Tự nhiên, nếu không thể ứng phó, chúng chỉ còn một cách duy nhất là khống chế bằng được Ngũ Độc Ngọc Nữ.
Sở Tiêu Phong vẫn bám sát theo sau chúng, giữ khoảng cách trên dưới mười trượng. Hai tiểu kiệu dừng lại trước cửa một gian thạch thất nằm trên ngọn sơn nhai. Sở Tiêu Phong chớp nhoáng vọt thân vào khu rừng gần đó.
Ngũ Độc Ngọc Nữ được Kiều Phi Nương dẫn đường vào gian thạch thất.
Thạch thất không lấy gì làm lớn, ngoài một gian sảnh còn có ba gian phòng nhỏ nữa. Trong sảnh bố trí cực thanh nhã, giữa sảnh đặt một chiếc ghế rộng, bên trên có một thiếu niên anh tuấn mặc áo lam ngồi sẵn, Kiều Phi Nương cười hớn hở :
- Cô nương, ta xin dẫn cô nương gặp một vị bằng hữu...
Ngũ Độc Ngọc Nữ “a” một tiếng hỏi :
- Là người nào vậy?
- Đây là Trì công tử, cô nương muốn tìm ra Hoàng Đồng tất phải hỏi vị Trì công tử trước.
Trì Thiên Hóa chầm chậm đứng dậy, thăm dò Ngũ Độc Ngọc Nữ :
- Cô nương là người của Ngũ Độc môn?
Ngũ Độc Ngọc Nữ an nhiên :
- Phải! Tên hiệu ta là Ngũ Độc Ngọc Nữ.
- A! Có thể cho biết tên họ được chăng?
- Mọi người đều gọi ta là Ngũ Độc Ngọc Nữ, các hạ cứ gọi vậy cũng được rồi. Ta phải làm sao mới gặp được Hoàng Đồng?
Trì Thiên Hóa mỉm cười :
- Cô nương, chuyện tìm Hoàng Đồng chúng ta đã đáp ứng.
- Cái đó ta biết, nếu các người không đáp ứng, ta đến đây làm gì?
- Cô nương, chí ít hiện nay cô nương vẫn cần sự giúp đỡ của tại hạ.
- Các hạ khỏi cần giúp ta, chúng ta đã trao đổi xong điều kiện, các người giúp ta tìm ra Hoàng Đồng, ta sẽ trao cho các người dược vật.

Kiều Phi Nương xen vào cười nói :
- Trì công tử, các vị hãy đàm luận với nhau, ta đi ra ngoài chuẩn bị coi có gì ăn tạm hay không.
Ngũ Độc Ngọc Nữ xoay nhìn Kiều Phi Nương nhưng không ngăn cản, nàng tự ngồi xuống cái ghế trước mặt, Ngân Cúc đứng sau lưng. Trì Thiên Hóa dọ hỏi :
- Cô nương có thể cho biết cô nương tìm Hoàng Đồng làm gì không?
- Ta không biết, mà dù có biết cũng không nói.
- Cô nương, Hoàng Đồng là người tinh thông kỳ môn độn giáp, điều ấy có lẽ cô nương biết?
- Không biết. Thân mẫu không nói với ta.
Trì Thiên Hóa cả cười :
- Vâng. Nếu mẫu thân cô nương không nói, bây giờ tại hạ sẽ nói cho cô nương biết rõ.
- Ta đang nghe đây!
- Hoàng Đồng tinh thông kỳ môn độn giáp. Vì vậy, chung quanh chỗ lão cư trú có sắp sẵn Ngũ hành kỳ trận, chỉ cần lầm một bước sẽ bị hãm trong trận.
- Trong trận có mai phục ư?
- Đúng vậy. Có rất nhiều mai phục kỳ dị. Nếu bị hãm nhập vào đó, khó mà thoát ra được.
- Lợi hại thế ư?
- Vì vậy chúng ta cần phải cẩn thận.
- Ta bất kể đó là trận thế gì và bên trong có mai phục quái dị gì, ta chỉ cần gặp được Hoàng Đồng.
- Cái ấy đương nhiên, chúng ta đã đáp ứng cô nương. Vô luận thế nào cũng sẽ dẫn cô nương gặp Hoàng Đồng, bất quá...
- Bất quá cái gì?
- Hôm nay chưa được.
- Tại sao vậy?
- Hôm nay đã quá muộn, ngày mai sáng sớm chúng ta sẽ đi gặp Hoàng Đồng, đêm nay nên nghỉ lại ở đây...
Ngũ Độc Ngọc Nữ đứng bật dậy :
- Không! Nếu ngày mai mới đi, ngày mai ta sẽ đến.
- Cô nương, tại hạ chưa nói hết câu.
- Được! Các hạ nói đi.
- Đêm nay chúng ta cần phải chuẩn bị một chút.
Dừng lại một chút, y hô lớn :
- Đem đồ hình vào đây!
Một nữ tỳ áo xanh bước vào dâng lên một cuộn giấy. Trì Thiên Hóa

mở cuộn giấy ra, cuộn giấy vẽ một bức tranh cảnh vật tả thực. Đó là một gian thạch thất nằm ẩn hiện giữa vùng rừng núi khí mây bốc mù mịt. Trì Thiên Hóa nói :
- Hoàng Đồng cư ngụ trong gian thạch thất này, chung quanh thạch thất đều là Ngũ hành kỳ trận.
Ngũ Độc Ngọc Nữ nói :
- Ta chẳng nhận ra có gì là kỳ quái!
- Nếu cô nương không am tường Ngũ hành kỳ môn trận pháp, đương nhiên không thể nhận ra.
- Thôi được. Vậy chúng ta phải chuẩn bị những gì, các hạ nói đi?
Trì Thiên Hóa gật đầu :
- Tất cả mọi vật cần, tại hạ đều đã chuẩn bị, nhưng còn một vật quan trọng nhất, khi mặt trời xuống núi mới mang đến đây.
- Cái ấy là gì?
- Đó là một loại dược tửu.
- Dược tửu? Cần dược tửu làm gì?
- Chung quanh nơi Hoàng Đồng ở đầy những sơn lam chướng khí, muốn trị sơn lam chướng khí ấy tất phải uống loại dược tửu của tại hạ.
- Không! Ta không biết uống rượu, đừng quên ta là người Ngũ Độc môn.
Không có độc vật gì làm ta sợ.
- Có thể cô nương không sợ, nhưng chúng ta rất sợ.
- Nghĩa là phải đợi dược tửu đem tới?
- Vâng! Phải đợi dược tửu ấy đem tới, uống loại dược tửu này xong chúng ta sẽ đi được.
- Cần sáng mai mới đi được ư?
- Ý cô nương muốn sao?
- Ta hy vọng gặp Hoàng Đồng càng sớm càng tốt, nếu có thể đi được đêm nay thì ta muốn đi ngay.
- Thôi được. Hãy đợi người mang dược tửu tới, tại hạ uống hai chén rồi sẽ dẫn cô nương đi gặp Hoàng Đồng.
Ngũ Độc Ngọc Nữ gật đầu :
- Được rồi, đành phải đợi vậy thôi.
Vừa lúc, hai nữ tỳ áo xanh mang cơm nước đến. Trì Thiên Hóa từ từ đứng dậy thoái thác :
- Nếu đêm nay đi gặp Hoàng Đồng, tại hạ phải nghỉ ngơi chốc lát, xin mời nhị vị cô nương cứ ăn tự nhiên.
Dứt lời y ra khỏi thạch thất. Thực sự Ngũ Độc Ngọc Nữ và Ngân Cúc cũng đã đói, Ngọc Nữ ra lệnh :

- Ngân Cúc, chúng ta ăn đi!
Ngân Cúc cầm đũa nhúng vào thức ăn kiểm tra một lượt rồi nói :
- Cô nương không có độc.
Hai nữ tỳ sau khi dâng cơm liền rút lui. Không bao lâu một đại hán áo đen ôm theo một bình ngọc bước vào thạch thất. Trì Thiên Hóa đã từ phòng sau trở ra đón đại hán và nhận lấy bình ngọc, đại hán áo đen nghiên thân :
- Công tử, tiểu nhân xin cáo từ!
Trì Thiên Hóa nói :
- Được! Ta không thể tiễn, khi gặp lệnh sư xin cho ta gởi lời vấn an.
- Tiểu nhân ghi nhớ.
Hắn chuyển thân ra đi vừa lúc Kiều Phi Nương đã quay vào. Trì Thiên Hóa đặt bình ngọc lên bàn, rồi lại chuyển thân vào phòng trong.
Ngũ Độc Ngọc Nữ nhìn bình ngọc nhỏ giọng hỏi Kiều Phi Nương :
- Nương nương, trong cái bình này phải chăng đựng dược tửu của Trì công tử?
Kiều Phi Nương hững hờ đáp :
- Dường như vậy, ta cũng không rõ lắm. Cô nương cứ nhìn thử xem.
Họ Kiều đỡ bình ngọc lên trao cho Ngũ Độc Ngọc Nữ. Nàng mở nắp bình nhìn vào chỉ thấy trong bình có một chất đậm đặc không biết là loại gì, đưa lên mũi ngửi, nàng thấy có một mùi kỳ dị. Nàng vốn xuất thân từ một thế gia dụng độc, nên vừa ngửi thấy mùi ấy lập tức biết có chuyện không hay, vội kêu lên :
- Cái này là cái gì...
Nhưng đã muộn mất rồi, đầu óc nàng như bị trúng một chùy nặng quay cuồng, lảo đảo sắp ngã, bình ngọc tuột rơi khỏi tay nàng. Bình ngọc vỡ tan, chất nước sềnh sệt chảy ra đầy mặt đất. Ngân Cúc hét lớn :
- Cô nương ơi...
Nữ tỳ vội đưa tay đỡ lấy Ngũ Độc Ngọc Nữ. Kiều Phi Nương xuất chỉ mau như gió cuốn điểm trúng hai huyệt đạo trên người Ngân Cúc. Ngân Cúc rú lên một tiếng ngã vật xuống đất nhưng Ngũ Độc Ngọc Nữ vẫn chưa ngã hẳn. Trì Thiên Hóa tưởng đã đi vào phòng trong, nào ngờ y nhanh như chớp chuyển thân quay lại kịp thời ôm lấy Ngũ Độc Ngọc Nữ.
Huyệt đạo Ngân Cúc đã bị điểm nhưng miệng vẫn có thể nói, nàng hét lanh lảnh :
- Các ngươi làm gì đây?
Kiều Phi Nương hớn hở :

- Tiểu nha đầu, ngươi không cần gào thét. Đêm nay Trì công tử sẽ thành thân với Ngũ Độc Ngọc Nữ cô nương. Sáng mai y đã thành chủ nhân của ngươi rồi đấy.
Ngân Cúc quát lớn :
- Các ngươi định kết oán cừu với Ngũ Độc môn?
Kiều Phi Nương cười ré lên :
- Tiểu nha đầu chẳng biết gì cả. Đêm nay tiểu độc nữ và Trì công tử thành thân, gạo đã nấu thành cơm. Ngày mai họ đã thành phu phụ thân ái, tiểu nha đầu nên kính trọng ta một chút, ta sẽ năn nỉ Trì công tử thu ngươi làm thứ thiếp.
Ngân Cúc đỏ mặt tía tai :
- Môn chủ chúng ta chỉ có một con gái duy nhất, các ngươi hãm hại cô nương ta, Môn chủ ta biết được dù các ngươi có trốn góc bể chân trời cũng khó mà tránh được tội chết.
Kiều Phi Nương chỉ "hừ" mũi một cái quay thân bỏ đi.
Trong phòng trong, Ngũ Độc Ngọc Nữ cũng bị điểm huyệt bỏ nằm bất động trên giường, không biết Trì Thiên Hóa đã bỏ đi đâu. Đột nhiên cửa sổ mở toang, một bóng người đột nhập phi thân vào, là Sở Tiêu Phong. Ngũ Độc Ngọc Nữ mở to hai mắt, nàng tưởng là Trì Thiên Hóa nên lạnh lùng nói :
- Ngươi định làm gì ta?
Sở Tiêu Phong hạ thấp giọng :
- Cô nương, chúng ta đã gặp nhau rồi.
Ngũ Độc Ngọc Nữ giật mình, quay đầu lại rồi gật liền :
- Ta đã nhận ra các hạ.
- Cô nương, tại hạ phải làm sao cứu cô nương?
- Các hạ thực đến đây cứu ta?
- Vâng, thời gian của chúng ta rất ít.
- Được lắm! Hãy giải khai huyệt đạo cho ta.
Sở Tiêu Phong tuân lệnh vỗ nhẹ mấy cái vào huyệt đạo nàng. Ngũ Độc Ngọc Nữ chỉnh đốn lại y phục, nhẹ bước đến gần cửa gài chặt cửa lại, rồi mới đến bên cửa sổ phi thân vọt ra ngoài. Sở Tiêu Phong không chậm trễ, cũng vội phi thân ra theo. Hai người trước sau ẩn thân vào khu rừng quanh đó. Ngũ Độc Ngọc Nữ dừng chân hỏi :
- Nói đi! Các hạ cần ta báo đáp thế nào?
Sở Tiêu Phong ngẩn người :
- Báo đáp gì?
- Nếu các hạ không cần báo đáp, tại sao lại cứu ta?
Chàng lắc đầu :
- Tại hạ không cần báo đáp gì cả, bất quá tại hạ chỉ có một việc

muốn cầu xin cô nương.
- Việc gì cứ nói!
- Tại hạ chỉ mong cô nương hãy quên những chuyện hôm nay, đừng nói với bất cứ ai. Tại hạ xin cáo từ!
Dứt lời chàng chuyển thân liền. Ngũ Độc Ngọc Nữ vội gọi :
- Dừng lại!
Tiếp đó nàng hô liền hai tiếng :
- Đón lấy!
Tay nàng vung ra, một viên nho nhỏ như viên thuốc bay vọt tới. Sở Tiêu Phong vội đón lấy vào tay, hỏi :
- Cái này là cái gì?
- Giải dược!
- Cô nương...
- Xin tạ lỗi. Ta vốn cẩn thận nên khi ở tửu điếm đã hạ độc vào thân các hạ.
Sở Tiêu Phong hơi kinh hoảng, nhưng khôi phục chớp nhoáng. Chàng gật đầu :
- Đa tạ cô nương.
- Các hạ không oán hận ta là may rồi, không cần đa tạ.
Sở Tiêu Phong uống liền viên thuốc :
- Cô nương. Tuy cô nương có thủ pháp dùng độc kỳ tuyệt, nhưng chúng người đông thế mạnh, ai nấy cũng đều là cao thủ giảo hoạt, chúng đã biết cô nương sở trường dụng độc nên đã đề phòng. Cuối cùng cô nương cũng không thể đấu hơn chúng, nếu lọt vào tay chúng lần nữa.
- Các hạ sẽ không cứu ta lần nữa chứ gì?
- Tại hạ sắp rời khỏi nơi này.
- Tiếc rằng ta chưa thể rời khỏi đây ngay được.
- Tại sao vậy?
- Vì còn có Ngân Cúc, đó là nữ tỳ ta coi như tỷ muội. Ta không thể không cứu nó.
- Xin cô nương bảo trọng, tại hạ cáo từ.
Ngũ Độc Ngọc Nữ vội nói :
- Ta còn một câu muốn hỏi. Các hạ tên là gì?
- Hiện nay tại hạ tiếc chưa thể nói.
- A! Sau này chúng ta còn có thể gặp nhau nữa không?
- Chưa biết. Nếu có cơ duyên mong được gặp lại!
Ánh mắt Ngũ Độc Ngọc Nữ nhìn chàng rất lạ lùng, một lúc nàng thở dài :
- Trong thân ta hiện có mang theo thuốc giải được tất cả mọi thứ độc

dược.
Sở Tiêu Phong đáp liền :
- Trước mắt có lẽ tại hạ chưa cần...
- Khi nào cần, mời các hạ đến Tương Tây Ngũ Độc môn tìm ta.
Sở Tiêu Phong cười dịu dàng :
- Đa tạ cô nương.
- Tên ta là Giải Ngữ Hoa.
- Quả là tên đẹp động người.
Chàng xoay thân phi hành đi liền. Thân pháp chàng cực mau lẹ, vì chàng không muốn bị lộ thân thế ngay lúc này. Chàng vẫn còn cơ hội đột nhập tổ chức của Âu Dương Tung, cái hẹn ba ngày với y chưa đến, chàng không muốn vì Ngũ Độc Ngọc Nữ Giải Ngữ Hoa mà bỏ qua cơ hội ngàn vàng ấy.
Quay về khách điếm trời vẫn còn tối, Sở Tiêu Phong vào phòng. Sau khi biết chắc không ai phát giác hành tung mình, chàng mới yên tâm ngủ một giấc.

XUÂN THU BÚT

Hồi 11
Trá hàng lừa lão ma

Ngày thứ hai, Sở Tiêu Phong vẫn ở lì trong phòng không ra ngoài nửa bước, đến ăn uống chàng cũng ăn uống tại trong phòng. Trong vòng một ngày một đêm, chàng không ra khỏi phòng. Trời vừa sáng, chàng bắt đầu chuẩn bị, thay mặc một trường bào màu lam, đội một cái nón lông trắng kéo thấp xuống che nửa mặt, đi thẳng ra ngoài thành đến nơi hẹn với Âu Dương Tung. Chỗ ấy có tên là chợ Long Tường. Tuổi chàng tuy còn trẻ, chưa có kinh nghiệm giang hồ gì nhiều, nhưng vừa bước ra khỏi sư môn đã gặp liên tiếp nhiều nhân vật kỳ dị và nhiều tao ngộ khác thường. Những điều ấy giúp chàng rất nhiều, khiến chàng học được cách suy nghĩ, đối với bất cứ việc gì chàng cũng đều tính toán kỹ, cộng thêm với thiên phú thông minh và kiến thức uyên bác sách vở nên đã hình thành khả năng đoán định của chàng.
Mặt trời lên cao dần, chàng đi quanh một vòng chợ Long Tường. Đột nhiên có một trung niên mặc áo lam như tiểu nhị của một khách điếm nào đó đi tới, không đợi hắn mở miệng, Sở Tiêu Phong vội cung tay :

- Vị đại ca, tại hạ xin chào!
Người áo lam ngạc nhiên :
- Các hạ là...
- Tiểu đệ là Lâm Ngọc, cầu kiến Âu Dương tiền bối.
Người ấy hừ một tiếng nói :
- Chúng ta họ Phiên, ở đây đâu có ai họ Âu Dương?
- Tiểu đệ đến từ Cái bang, có việc trọng yếu...
Hắn vẫn lắc đầu, đột nhiên hạ thấp giọng xuống :
- Có người nào theo dõi các hạ không?
- Không ai cả. Tiểu đệ đến đây rất bí mật.
Hắn thăm dò chàng một chút, rồi gằn giọng :
- Đi theo ta!
Dẫn chàng đến một tòa trang viện, hắn đẩy chàng vào xong, quan sát bên ngoài một lát rồi mới vào theo. Thấy chàng vẫn đứng đợi, hắn hỏi :
- Các hạ muốn gặp Âu Dương tiền bối?
- Tại hạ có ước hẹn với Âu Dương tiền bối.
- Được! Theo ta vào đây!
Sở Tiêu Phong được dẫn vào một vườn hoa nhỏ, ở đó đã có sẵn Âu Dương Tung và Kiều Phi Nương đứng chờ. Chúng có vẻ như dậy sớm thưởng ngoạn hoa cỏ, nhưng thực sự là đang đàm luận gì đó.
Tên trung niên áo lam vội vã cúi thân :
- Kính chào chủ nhân.
Thì ra Âu Dương Tung là chủ nhân ở đây. Âu Dương Tung thăm dò nhìn chàng rồi xua tay nói với tên áo lam :
- Đi ra xem có ai theo tới đây hay không? Hãy cẩn thận chú ý, nếu phát giác khả nghi về báo cho ta biết ngay.
Tên áo lam lại cung thân quay đi. Sở Tiêu Phong bước tới, vén áo vái một cái. Âu Dương Tung không ngăn lại, cũng chẳng nói gì. Đợi chàng vái xong, y mới chậm rãi nói :
- Ngươi đến đây!
Sở Tiêu Phong đứng dậy. Hai ánh mắt Kiều Phi Nương nhìn chầm chập vào mặt chàng như cố tìm ra điều gì. Sở Tiêu Phong vẫn đứng im bất động, đầu hơi cúi xuống. Hai người ấy không hỏi chàng, chàng cũng không trả lời. Không khí im lặng ngột ngạt. Âu Dương Tung và Kiều Phi Nương lão luyện giang hồ là thế, mà cũng không tìm ra điểm nào khả nghi nơi chàng.
Nhẹ ho một tiếng, Âu Dương Tung phá vỡ sự ngột ngạt :
- Lâm Ngọc, sao ngươi không nói gì?
Sở Tiêu Phong sợ hãi :

- Vãn bối lấy làm ngượng ngùng.
- Tại vì sao?
- Vãn bối e rằng mình không thể nào ở lại Cái bang được nữa.
- Trần Trường Thanh đã hoài nghi ngươi?
- Trần trưởng lão có hoài nghi vãn bối hay không thì chưa biết, nhưng Tương Dương Phân đà chủ Dư Lập đã hoài nghi vãn bối.
- Dư Lập à? Làm sao hắn...
Sở Tiêu Phong kể tiếp :
- Dư đà chủ sai vãn bối làm một việc, vãn bối làm không xong bị đệ tử Cái bang phát hiện báo lại với hắn.
- Hắn sai ngươi làm việc gì?
- Ngầm theo dõi Ngũ Độc Ngọc Nữ.
- Ngươi không đuổi kịp con tiểu độc nữ ấy?
- Không phải đuổi không kịp mà vì lỡ bỏ mất thời gian.
- Hãy kể rõ ta nghe.
- Vâng! Dư đà chủ sai vãn bối đuổi theo Ngũ Độc Ngọc Nữ, vãn bối bèn ghé một gian hàng y phục mua áo thay đổi nên chậm mất một bước. Ngũ Độc Ngọc Nữ đã lìa Vọng Giang lâu, không biết đi đâu, nhưng xui xẻo nhất là khi vãn bối ghé thay y phục bị đệ tử Cái bang phát hiện. Do vậy, Dư đà chủ gọi vãn bối về chất vấn. Vãn bối đành nói dối, những lời nói ấy xưa nay thế nào cũng bị phát giác. Do đó vừa sáng sớm vãn bối đã vội tìm đến đây.
- Tại sao ngươi không đến đây từ tối hôm qua?
- Hôm nay mới là ngày thứ ba, tại hạ tuy rất nóng ruột, nhưng không dám mạo muội.
Âu Dương Tung gật đầu :
- Hay lắm, hay lắm! Bây giờ ngươi định ra sao?
- Nếu như lão tiền bối không thu nạp, tại hạ đành lưu lạc giang hồ, không nơi nương tựa.
- Đệ tử Cái bang rất đông, tai mắt tinh thông. Ngươi làm sao trốn thoát mãi được?
- Tại hạ không cam bó tay chịu trói, chỉ mong cậy vào số phận, mong được tiền bối thành toàn.
Dứt lời, chàng quỳ hai gối xuống. Âu Dương Tung cười ha ha lớn giọng :
- Đứng dậy, đứng dậy! Ngươi đã làm đại lễ bái sư tất nhiên đã là đệ tử của ta rồi.
Sở Tiêu Phong mỉm cười đứng dậy :
- Đa tạ tiền bối thu nạp.
Đột nhiên Âu Dương Tung quay lại Kiều Phi Nương :

- Phi Nương, ta muốn biết Ngũ Độc Ngọc Nữ hiện ở đâu?
Kiều Phi Nương tươi cười đáp :
- Vẫn còn ở bên Trì Thiên Hóa. Trì Thiên Hóa đã điểm huyệt con nha đầu ấy, nhưng chính y cũng bị nó hạ độc.
- Bây giờ vẫn còn ở trong gian thạch thất ấy chứ?
Kiều Phi Nương gật đầu. Âu Dương Tung lại hỏi :
- Cô nương ở gần Trì Thiên Hóa lâu nay có moi được tin tức gì không?
Kiều Phi Nương hậm hực :
- Tiểu tử Trì Thiên Hóa ấy kín miệng lắm, ta chẳng hiểu chút gì nội tình cả.
Âu Dương Tung mỉm cười :
- Phi Nương, cô lão luyện giang hồ, miệng lưỡi linh hoạt, chẳng lẽ không moi được tí gì sao?
- Tiểu tử Trì Thiên Hóa thực sự rất khó đối phó. Thế nhưng nếu Ngũ Độc Ngọc Nữ không chịu cho y thuốc giải độc, qua giờ ngọ hôm nay, y tất tử vong.
Âu Dương Tung cười vui vẻ :
- Nếu y chết, may ra ta biết chút đầu mối.
- Ta cũng mong như vậy!
- Hay lắm! Trước khi giờ ngọ, chúng ta hãy mau đến thạch thất ấy...
Ánh mắt y xoay qua Sở Tiêu Phong :
- Lâm Ngọc. Ngươi có cách nào để các đệ tử Cái bang không nhận ra ngươi không?
Chàng đáp :
- Đệ tử Cái bang đều được học hóa trang, đệ tử có hóa trang qua mắt được họ hay không thật là khó nói.
- Ngươi hãy đi hóa trang thử ta xem.
Sở Tiêu Phong vâng lệnh chuyển thân đi.
Sau một lúc, Sở Tiêu Phong quay trở lại, mặt chàng đã thay đổi nhưng không nhiều lắm. Kiều Phi Nương lắc đầu :
- Như vầy chưa được.
Chàng nghiêng thân :
- Xin được tiền bối chỉ giáo.
Âu Dương Tung cười cười :
- Vị Kiều tiền bối đây là một cao thủ dịch dung, nếu bà ta mà chịu chỉ giáo cho ngươi, ngươi được hưởng nhiều lắm đấy.
Kiều Phi Nương kéo tay chàng :
- Đi, ta sẽ cải trang cho ngươi.
Thủ pháp dịch dung của bà họ Kiều quả là cao minh. Chỉ chốc lát Sở

Tiêu Phong đã biến đổi diện mạo. Soi vào trong gương, chính chàng cũng không nhận ra mình nữa. Sau đó, Âu Dương Tung dặn chàng ở lại giữ nhà, y và Kiều Phi Nương vội vã ra đi. Âu Dương Tung và Kiều Phi Nương đi suốt ngày hôm ấy, cho đến tối mới quay trở về. Y gọi ngay Sở Tiêu Phong đến :
- Lâm Ngọc, đêm hôm nay ta sẽ dạy võ công cho ngươi.
Chàng cung kính :
- Đa tạ sư phụ!
- Tiếc thay hoàn cảnh chúng ta hiện nay không được an toàn lắm. Ngươi vừa học võ công vừa phải đối phó với nhiều phiền não lắm đấy.
Sở Tiêu Phong giả vờ như không hiểu :
- Phải chăng là đệ tử Cái bang đã đuổi đến đây?
- Đó chỉ là một trong những phiền phức, phiền phức lớn nhất là Trì Thiên Hóa.
- Y không phải là bằng hữu của sư phụ đó sao?
- Ngoài mặt thì thế, nhưng trong bụng y không hề coi ta là bằng hữu bao giờ.
Sự thực, ta chẳng sợ gì cả, nhưng ngại nhất là người ẩn sau lưng y đó.
Đêm ấy, quả nhiên Âu Dương Tung bắt đầu truyền dạy võ công cho chàng.
Y chỉ truyền có một chiêu, nhưng chiêu ấy biến hóa rất phức tạp, khiến y mất hết một giờ mới dạy xong. Kỳ thực, Sở Tiêu Phong đã sớm hiểu hết nhưng chàng không dám lộ sự tinh anh thái quá, nên cứ giả như chậm chạp tốn hết một giờ mới học xong. Đó là chiêu đầu tiên trong bảy chiêu Sưu Hồn thủ đã giúp Âu Dương Tung nổi tiếng giang hồ.
Những ngày sau đó, khu chợ Long Tường trôi qua trong sự bình tĩnh. Âu Dương Tung rất ít ra ngoài, mặc cho một mình Kiều Phi Nương ra ra vào vào. Sau bữa cơm chiều ngày thứ năm, đột nhiên Kiều Phi Nương vội vội vàng vàng hấp tấp từ bên ngoài chạy về, thần sắc hết sức căng thẳng.
Âu Dương Tung đang truyền dạy võ công cho Sở Tiêu Phong đến chiêu thứ ba trong bảy chiêu "Sưu Hồn thủ", nhìn thấy thần sắc của Kiều Phi Nương, y tức thời biết có đột biến, đứng dậy vội hỏi :
- Phi Nương, có chuyện gì?
Thần sắc nghiêm trọng, nữ nhân ấy thở phào :
- Mấy hôm nay trong Tương Dương thành xảy ra nhiều chuyện lớn. Bang chủ Cái bang, Giáo chủ Bài giáo đều đã đến Tương Dương.

Hai nhân vật Môn chủ lớn này dẫn theo nhiều thuộc hạ cao thủ, hình như chúng quyết tâm tra cứu minh bạch việc của Vô Cực môn.
Âu Dương Tung vẫn giữ vẻ bình thản, xoay qua Sở Tiêu Phong nói :
- Ngọc nhi, ngươi xuất thân ở Cái bang, tất nhiên biết rõ nội bộ Cái bang hơn người ngoài. Ta muốn nghe ý kiến của ngươi vê chuyện này.
- Đệ tử biết gì xin nói hết.
Âu Dương Tung quay đầu nhìn Kiều Phi Nương :
- Nói tiếp đi, Cái bang và Bài giáo đã có những hành động gì, còn Trì Thiên Hóa có ý kiến gì với việc này không?
Kiều Phi Nương đáp :
- Cái bang và Bài giáo có hành động gì trước mắt chúng ta chưa biết. Nhưng chúng đã xuất chinh đến các nhân vật đầu não và rất đông cao thủ tất nhiên là sắp xảy ra chuyện kinh thiên động địa.
- Còn Trì Thiên Hóa thì sao?
- Y đang giằng co với Ngũ Độc Ngọc Nữ nên chưa biết chuyện này?
- Cả hai đều chưa chết ư?
- Chưa! Cả hai vẫn dùng độc khống chế lẫn nhau.
Thình lình một gia nhân hấp tấp chạy vào hô hoán :
- Bên ngoài có hai tên khất cái gọi đích danh Kiều cô nương.
Kiều Phi Nương biến sắc :
- Người của Cái bang.
Âu Dương Tung gằn giọng :
- Các ngươi trả lời hai khất cái ấy ra sao?
Gia nhân sợ hãi :
- Chúng tiểu nhân nói trong này không có ai họ Kiều, nhưng hai tên khất cái ấy quyết không tin. Chúng đòi xông vào vì thấy Kiều cô nương chạy vào đây.
Âu Dương Tung thở dài, xoay lại Kiều Phi Nương :
- Cô nương bị chúng theo dõi rồi.
Kiều Phi Nương cúi đầu :
- Ta đã hết sức cẩn thận.
Âu Dương Tung quay lại Sở Tiêu Phong nói :
- Lâm Ngọc, ngươi có am tường thủy tính không?
- Đệ tử không biết.
- Hãy nín thở chui xuống giếng.
Sở Tiêu Phong lấy làm kỳ quái nhưng không dám hỏi nữa. Âu Dương Tung vội vàng dẫn chàng đến một cái giếng nằm giữa vườn hoa. Y lặng lẽ chui thân xuống miệng giếng. Sở Tiêu Phong nhăn mặt, chàng đành phải chui xuống theo.

Nước trong lòng giếng cũng khá sâu, hai người bị nước ngập qua đầu. Quả nhiên Sở Tiêu Phong không quen thủy tính, chàng bị nước làm ho sặc sụa. Âu Dương Tung chụp lấy tay chàng kéo qua một bên, thình lình chàng có cảm giác mình không còn ở trong nước nữa, bên tai có tiếng Âu Dương Tung :
- Lâm Ngọc, ngươi có thể mở mắt ra được rồi đây.
Sở Tiêu Phong theo lời mở mắt, chợt thấy nơi đang đứng là một con đường thông đạo tối om. Sở Tiêu Phong thở phào nhìn chung quanh rồi nói :
- Sư phụ, nơi này là nơi nào.
Âu Dương Tung mỉm cười :
- Đây là một mật thất. Dù cho chính Bang chủ Cái bang đến đây e rằng cũng không thể tìm ra chỗ ẩn thân của chúng ta.
Trong mật thất vẫn có gió thổi và không khí rất thoáng đãng, chứng tỏ phải có nơi thông gió. Chàng vội hỏi :
- Sư phụ, nơi này không có thông đạo nào khác chứ?
Âu Dương Tung mỉm cười :
- Không. Nếu có thông đạo dễ gì qua mắt được bọn Cái bang?
Chốc lát sau, Kiều Phi Nương cũng đã có mặt. Bấy giờ Sở Tiêu Phong đã quan sát kỹ hình thế, thì ra con đường thông đạo dẫn vào mật thất này nằm trên mặt giếng có nhiều lỗ thông gió và chung quanh đều có ánh đèn mờ tỏ nên nhìn rất rõ cảnh vật. Âu Dương Tung mồi thêm một ngọn đèn nữa. Chàng phát hiện trong mật thất lương thực quần áo rất đầy đủ. Nếu như sống ở đây vài tháng cũng chẳng khó khăn gì. Kiều Phi Nương vừa giũ tóc vừa nhăn nhó :
- Chúng ta ở đây lâu dài hay sao?
Âu Dương Tung mỉm cười :
- Không ai ở đây lâu dài được, chỉ vì muốn giữ mạng, chúng ta đành khuất chịu vài hôm.
- Hừ! Các hạ cho rằng nơi này an toàn?
Âu Dương Tung giật mình :
- Chẳng lẽ có người tìm ra chúng ta?
- Rất có thể, hãy tắt đèn đi!
Vừa đáp câu ấy, Kiều Phi Nương vừa thổi tắt đèn. Ngay lúc ấy có tiếng quát :
- Các ngươi khỏi cần phải tranh cãi, nơi này đâu phải là chỗ bí ẩn gì?
Âu Dương Tung biến sắc nghiêng tai lắng nghe. Kiều Phi Nương thở dồn dập :
- Tai mắt của Cái bang quả nhiên lợi hại. Mới chậm một bước đã bị chúng phát giác.

Chợt nghe có một tiếng quát :
- Kiều Phi Nương, Âu Dương Tung, nhị vị đều là những nhân vật thành danh, trốn chui trốn nhủi như thế còn gì là thể diện?
Kiều Phi Nương thở dài :
- Xem ra đối phương đã biết hết bí mật của chúng ta rồi.
Âu Dương Tung vẫn cười :
- Chúng phát hiện ra ta bây giờ cũng hay.
- Cũng hay? Các hạ chẳng có hốt hoảng, chẳng lẽ...

XUÂN THU BÚT

Hồi 12
Bức cung bằng cực hình

Âu Dương Tung thở dài :
- Chúng ta vốn không đủ lực lượng chống cự lại Cái bang, đối phó với Cái bang như thế nào, hình như chỉ còn nhờ cậy vào Trì Thiên Hóa.
Kiều Phi Nương hừ một tiếng :
- Trì Thiên Hóa đang giằng co sinh tử với Ngũ Độc Ngọc Nữ trong gian thạch thất kia, y còn hơi sức đâu mà đến giải nguy cho chúng ta?
- Phương Nương. Cô nương ở chung với Trì Thiên Hóa đã lâu, chẳng lẽ không biết chút gì về nội tình của y sao?
- Các hạ tưởng rằng đối phó với tiểu tử Trì Thiên Hóa ấy là dễ dàng lắm sao? Tiểu tử ấy giảo hoạt như hồ ly, ta đã dùng hết mưu kế mà y chẳng lộ ra tí gì cả.
Cả ba im lặng, chung quanh cùng im lặng không một tiếng động. Âu Dương Tung thở phào :
- Hay lắm! Bọn Cái bang tìm không ra kéo đi hết cả rồi.
Y quay sang Kiều Phi Nương, hai mắt long lên dữ dội :
- Phi Nương, chuyện giữa ta và Trì Thiên Hóa đã đến lúc phải giải quyết cho xong, không nên kéo dài hơn nữa.
Sở Tiêu Phong liên kết những câu nói, chàng suy luận thầm :
- “Thì ra đêm đột kích Nghênh Nguyệt sơn trang là do Trì Thiên Hóa chủ trương”.
Chàng càng phát giác, càng thấy trong nội tình ẩn chứa nhiều bí ẩn. Với nhân vật võ công thân phận như Âu Dương Tung mà còn bị

người khác lợi dụng.
Kẻ lợi dụng chân chính ấy dường như chưa hẳn là Trì Thiên Hóa, mà là những người còn nằm trong bóng tối sau lưng họ Trì. Những người ấy là ai? Xem ra đến cả Âu Dương Tung cũng không biết, Trì Thiên Hóa chỉ là một cây cầu nối giữa Âu Dương Tung và những người bí mật ấy. Cái cầu ấy không thể gãy, vì nếu gãy mọi sự liên lạc sẽ bị đứt đoạn. Rất tiếc là Sở Tiêu Phong không thể đem những tin tức ấy truyền ra ngoài.
Đột nhiên chàng thấy Âu Dương Tung xuất thủ đột ngột, chụp trúng huyệt Uyển mạch trên tay Kiều Phi Nương. Y lạnh lùng nói :
- Điều này thật bất đắc dĩ.
Kiều Phi Nương rú lên the thé :
- Các hạ làm cái gì thế? Điên rồi ư?
Âu Dương Tung lạnh lẽo :
- Ta hoàn toàn không điên. Phi Nương, chúng ta giao du với nhau hơn mười năm, không ngờ cô nương bán rẻ ta.
- Buông ta ra...
- Phi Nương, hôm nay nếu ngươi không nói rõ cho ta biết, ta lập tức bẽ gãy xương cốt cô.
Ngữ khí y rất dữ dội và sắc mặt nghiêm túc lạnh lùng. Kiều Phi Nương ngẩn người :
- Âu Dương Tung, ngươi... ngậm máu phun người. Có gì minh chứng?
- Minh chứng là ngày nào ngươi cũng về với Trì Thiên Hóa, không biết đã đem ta ra làm trò đùa gì, nhưng ngươi sao không nói gì với ta về y?
- Tiểu tử Trì Thiên Hóa miệng kín như bưng, ta đã dùng hết mưu kế mà không tìm được chút bí mật. Ta biết làm sao nữa?
- Phi Nương, rượu kính không uống, lại muốn uống rượu phạt!
Tay trái Âu Dương Tung chụp trúng ngay ngón tay út Kiều Phi Nương. Chỉ nghe một tiếng cắc, các ngón tay Kiều Phi Nương gãy lìa. Kiều Phi Nương rú lên thê thảm, đau toát mồ hôi. Âu Dương Tung lạnh lùng :
- Phi Nương, đó mới chỉ là bắt đầu. Ta sẽ bẽ gãy hết tứ chi ngươi cho ngươi đau đớn trước khi chết.
Nói là làm, hai tay y ấn lực xuống lại có mấy tiếng “cắc cắc” giòn giã, cánh tay hữu Kiều Phi Nương như sắp rụng ra. Rú lên một tiếng thảm khốc, nước mắt ứa ra, Kiều Phi Nương rên rỉ :
- Âu Dương Tung, ngươi không nên hành hạ ta quá lắm.
Âu Dương Tung xoay tay tả tát Kiều Phi Nương một cái cực mạnh, y

thị ngã ngồi xuống đất, y cười nhạt :
- Nói hay không nói?
Tóc Kiều Phi Nương xổ ra tơi tả, chau mày đau khổ :
- Ngươi thật là ác độc!
Âu Dương Tung đạp chân lên đùi trái Kiều Phi Nương :
- Nếu không nói, ta sẽ đạp gãy chân.
Kiều Phi Nương tái sắc :
- Ta nói, để ta nói... Trì Thiên Hóa chỉ nhắc đến sư phụ của y...
- Tên là gì? Hiện tại ở đâu?
- Y thực sự không chịu nói, y cảnh giác rất kỹ. Ta đã uổng bao nhiêu mưu mẹo, nhưng y chỉ nói nửa câu liền im bặt.
- Cái bọn đêm tập kích Nghênh Nguyệt sơn trang ấy ở nơi nào đến?
- Trì Thiên Hóa chỉ nói bọn ấy đều là võ sĩ lam y.
Âu Dương Tung trầm ngâm :
- Võ sĩ lam y là bọn người của ai?
- Cái ấy y nhất định không nói.
Sở Tiêu Phong vội nhẹ lời can thiệp :
- Sư phụ, có lẽ Kiều tiền bối nói thật đó. Đến lúc này dường như bà ấy không còn đủ sức che giấu cho Trì Thiên Hóa nữa.
Kiều Phi Nương cũng vội vã van xin :
- Ta nói tất cả đều là thật. Các hạ... tha cho ta, chúng ta đều là người bị lợi dụng.
Sở Tiêu Phong hỏi :
- Sư phụ, hiện tại Trì Thiên Hóa ở đâu, chúng ta sẽ tìm cách bắt y về tra hỏi, há chẳng rõ ràng hơn sao?
Kiều Phi Nương hấp tấp :
- Lâm Ngọc nói đúng lắm. Đây là cơ hội duy nhất của chúng ta.
Âu Dương Tung gật đầu :
- Được! Kiều Phi Nương, Trì Thiên Hóa hiện giờ ở đâu?
- Y ở trong một thạch thất nhỏ dưới sơn nhai đang cố cầm cự với Ngũ Độc Ngọc Nữ.
Âu Dương Tung buông chân đạp Kiều Phi Nương lên, nhưng đã chớp nhoáng điểm vào hai huyệt đạo của y thị. Xoay đầu lại Sở Tiêu Phong y ra lệnh :
- Chúng ta đi thôi!
Kiều Phi Nương kêu lên kinh ngạc :
- Âu Dương Tung, ngươi bỏ ta lại nơi đây ư?
- Đúng! Hãy ngoan ngoan nghỉ lại nơi đây, đợi ta bắt sống Trì Thiên Hóa xong sẽ quay về. Lâm Ngọc, đi thôi!
Âu Dương Tung dẫn Sở Tiêu Phong lên trên miệng giếng. Y lập tức

thay áo.
Nhân trời vẫn còn đêm, cả hai vội vàng phi hành về hướng huyền nhai. Cửa thạch thất tuy đã đóng, nhưng vẫn có ánh đèn rọi ra từ những khe hở. Âu Dương Tung hạ giọng :
- Lâm Ngọc, chúng ta tiến vào đi!
Sở Tiêu Phong động tâm, Ngũ Độc Ngọc Nữ đã biết chàng. Nếu chàng vào trong tất nàng phải lộ vẻ kinh ngạc. Âu Dương Tung là kẻ đa nghi, ắt sẽ nhận ra chỗ sơ hở ấy. Tâm niệm chuyển động, chàng nhỏ giọng nói :
- Sư phụ, chúng ta có nên bịt mặt lại?
- Đúng đấy, tiểu tử Trì Thiên Hóa rất giảo hoạt. Nếu y phát hiện ra ta e rằng không chịu nói thật, chúng ta phải lừa y. Lâm Ngọc, khi ấy ngươi sẽ tra hỏi y nhé!
- Đệ tử tuân lệnh!
Vì đã có chuẩn bị, hai người lấy khăn bịt mặt lại. Âu Dương Tung vươn thân lên phi ra xa hơn trượng, thân pháp y nhẹ như lá rơi không phát ra một tiếng động, chứng tỏ võ công tạo chi tuyệt cao. Chàng vốn là người cẩn thận, không dám để lộ bản lãnh, vội đuổi theo sau. Hai người một trước một sau đến sát cửa tiểu thạch thất. Trong nhà tuy có ánh đèn, nhưng nhìn vào khẽ hở cửa sổ quá hẹp, không nhìn rõ cảnh vật. Âu Dương Tung ngưng thần lắng tai nghe. Có tiếng người bên trong :
- Giải cô nương đã hiểu thông chưa?
Chính là âm thanh của Trì Thiên Hóa. Giải Ngữ Hoa đáp :
- Hiểu thông chuyện gì?
- Ta tuy trúng độc, nhưng vẫn đủ sức đoạt giải dược của cô nương.
- Hừ! Ngũ Độc môn có rất nhiều loại độc dược, có một loại hễ bị trúng người lập tức tử vong. Chỉ cần ngươi đụng đến ta, ngươi sẽ chết liền.
- Cô nương, nếu tại hạ chết, cô nương cũng đâu sống được? Tại sao chúng ta lại đẩy nhau vào chỗ sống chết thế này?
- Ta đâu muốn. Chỉ cần ngươi trao Ngân Cúc cho ta, ta sẽ không truy cứu tội cũ của ngươi.
- Còn tại hạ thân đang bị độc thì sao?
- Đương nhiên ta sẽ giải độc cho ngươi, nhưng ngươi phải giải khai huyệt đạo cho ta trước.
- Giải cô nương, chính đó là chỗ chúng ta nói mãi mà chưa ai thông hiểu.
- Ngươi là người quá giảo hoạt, ta không thể giải độc cho ngươi trước được.

- Giải cô nương, tuy tại hạ đang trúng độc, nhưng vẫn đủ sức giết chết cô nương.
- Ngươi quá xem thường Ngũ Độc môn đấy, thân ngươi đang trúng độc, chẳng những tùy lúc có thể phát tác, mà còn ảnh hưởng tới võ công của ngươi nữa. E rằng ngươi không có cách nào giết nổi ta.
Âu Dương Tung hạ thấp giọng :
- Lâm Ngọc, xem ra cả hai đều mất hết năng lực rồi, chúng ta xông vào đi.
Chàng cũng đáp rất nhỏ :
- Nghe khẩu khí của nha đầu ấy hình như y thị vẫn còn khả năng dụng độc.
Chúng ta nên xuất thủ khống chế thị trước.
- Ngũ Độc môn rất dễ sợ, không nên sơ ý. Vào trong nhà rồi chúng ta mỗi người khống chế một tên. Ngươi đối phó với Ngũ Độc Ngọc Nữ, ta đối phó với Trì Thiên Hóa. Bắt buộc chiêu đầu phải thắng, không cho chúng có cơ hội phản kích.
- Khống chế xong hai tên ấy rồi sao nữa?
- Để lại Ngũ Độc Ngọc Nữ, mang Trì Thiên Hóa đi.
- Đệ tử hiểu rõ.
Âu Dương Tung gật đầu, đơn chưởng y giơ lên đập một tiếng “bình” dữ dội vào cánh cửa gỗ, cánh cửa vỡ tan hằng trăm mảnh. Âu Dương Tung tung thân vào, Sở Tiêu Phong bám theo sau, động tác hai người cực kỳ mau lẹ. Chỉ thấy Trì Thiên Hóa và Ngũ Độc Ngọc Nữ Giải Ngữ Hoa ngồi trên hai cái ghế bện mây cách nhau độ năm thước. Âu Dương Tung lướt thân đến Trì Thiên Hóa còn Sở Tiêu Phong lướt đến bên Giải Ngữ Hoa.
Trì Thiên Hóa đứng bật dậy :
- Các ngươi...
Âu Dương Tung chớp nhoáng xuất chỉ điểm vào á huyệt của y xốc lên vai, vọt thân ra cửa sổ. Sở Tiêu Phong cũng điểm trúng thụy huyệt Giải Ngữ Hoa buộc nàng ngã xuống. Chàng chuyển thân vọt ra theo. Động tác của Âu Dương Tung cực mau lẹ, Sở Tiêu Phong chỉ chậm hơn một chút đã cách xa hơn mấy chục trượng, chàng vội đề khí đuổi theo. Âu Dương Tung rẽ về hướng một sườn núi phi hành một mạch sáu bảy dặm mới dừng lại.
Âu Dương Tung điểm huyệt hai tay hai chân Trì Thiên Hóa rồi mới giải khai á huyệt. Trì Thiên Hóa không thể động đậy, toàn thân cứng đơ như gỗ, nhưng y hết sức bình tĩnh :
- Ngươi là ai, không giết ta mà dẫn ta đến đây, có lẽ định cầu xin ta cái gì?

Âu Dương Tung lạnh lùng :
- Không cần xin gì ngươi mà cần truy vấn ngươi.
- Truy vấn ta?
- Đúng vậy, ta hỏi câu nào ngươi phải đáp đúng câu ấy.
- Nếu như ta không đáp?
- Lập tức ngươi sẽ bị bứt đứt hết gân cốt mà chết.
Trì Thiên Hóa giật mình không nói nữa. Âu Dương Tung gằn giọng :
- Trước tiên hãy cho biết tên họ ngươi.
- Họ Trì tên Thiên Hóa.
- Ngươi ở đâu đến đây? Sư phụ là ai?
- Ta có nói e rằng ngươi cũng không biết.
- Không cần biết ta biết hay không. Ta chỉ cần ngươi cứ đáp thật.
- Ta đến từ Thiên Trì Vô Ưu đảo...
- Là ở địa phương nào?
- Ngươi là ai mới được chứ?
Năm ngón tay Âu Dương Tung ấn thêm sức, Trì Thiên Hóa đột nhiên có cảm giác đau như sắp vỡ tung. Y thất thanh rú lên. Buông lơi tay ra, Âu Dương Tung lạnh lùng nói :
- Ngươi nghe đây, ta không muốn nói nhiều. Ngươi còn dám hỏi lung tung ta sẽ xé nát người ngươi.
Trì Thiên Hóa cố dụng tâm nghe thanh âm đối phương. Sở Tiêu Phong cũng dụng tâm nghe, nhưng kỹ thuật biến âm của Âu Dương Tung quá cao thâm, hoàn toàn biến thành một âm thanh xa lạ. Chính âm thanh xa lạ ấy khiến Trì Thiên Hóa đâm ra sợ hãi, tuy ngoài mặt y vẫn cố giữ bình tĩnh mỉm cười :
- Hãy cho ta biết, sự thật ngươi là ai?
- Không cần. Chỉ cần đáp những câu hỏi của ta.
Trì Thiên Hóa đổi giọng :
- Phải chăng bằng hữu làm theo lệnh người?
- Nói vậy cũng chẳng sao!
- Ngươi có biết hậu quả gì nếu giết ta?
- Điều ấy ta không tin, có hậu quả gì khi giết ngươi?
Riêng Sở Tiêu Phong thật sự lo trong cơn tức giận Âu Dương Tung rất có thể giết chết Trì Thiên Hóa, chàng vội đưa tay níu lấy tay Âu Dương Tung. Âu Dương Tung là người giảo hoạt, y đâu chịu giết liền đối phương mà lạnh lẽo nói tiếp :
- Thôi được. Ta muốn biết giết ngươi ta sẽ bị hậu quả gì?
- Thứ nhất giết ta chẳng khác nào giết cả Ngũ Độc Ngọc Nữ, nàng là con gái độc nhất ca Ngũ Độc môn chủ.
- Hai người là hai người, tại sao giết ngươi lại giống như giết Ngũ

Độc Ngọc Nữ?
- Vì ta đã điểm ba đại huyệt nàng...
Âu Dương Tung cười cười :
- Điều ấy có khó gì, chúng ta sẽ giải huyệt cho nàng.
- Đó là thủ pháp điểm huyệt độc môn, người không hiểu nội tình chẳng những không thể giải khai được huyệt đạo mà còn dễ khiến nàng đảo lộn máu huyết đến bỏ mạng.
Âu Dương Tung lạnh lùng :
- Vậy thì chúng ta không đụng tới cũng chẳng sao.
- Không động tới nàng ta cũng sẽ chết, đã tới giờ rồi, nếu không có người thay đổi huyệt đạo...
- Dễ lắm. Nếu ngươi muốn cứu nàng hãy nói ra cho chúng ta biết thủ pháp giải huyệt.
Trì Thiên Hóa cười khẩy :
- Bằng hữu nói sao mà dễ nghe vậy?
- Có nói hay không tùy ngươi, chúng ta quyết không thèm truy vấn nữa!
- Đúng! Các ngươi có thể giết ta, nhưng không thể bắt ta chỉ cho các ngươi thủ pháp giải huyệt được đâu.
- Oan có đầu, nợ có chủ. Ta không tin thủ pháp điểm huyệt ấy là do ngươi sáng tạo ra. Ngũ Độc Ngọc Nữ mà chết, Ngũ Độc môn chủ sẽ từ thủ pháp điểm huyệt đặc dị ấy tìm ra hung thủ giết người.
Trì Thiên Hóa thở dài :
- Nghĩa là các hạ không chịu thay đổi chủ ý?
- Đương nhiên không thể.
- Được! Thứ hai có liên quan đến các hạ.
- Cứ nói!
- Bất luận các hạ là ai, thân phận thế nào nhưng nếu giết ta chắc chắn sẽ nhận chịu báo thù.
- Ta giết ngươi chẳng ai biết, mà dù có muốn báo thù người của các ngươi cũng đâu biết ta là ai?
Trì Thiên Hóa bĩu môi :
- Các hạ tự tin thái quá đấy chứ?
- Họ Trì, ngươi kéo dài thời gian chăng?
- Sự thật ta đã hiểu rõ dù cho ta có nói thật, các hạ cũng chẳng tha cho ta nào.
- Cái ấy chưa chắc, chúng ta bất quá chỉ muốn tra hỏi lai lịch của ngươi mà thôi.
- Ngươi biết để làm gì?
- Cứu người!

- Cứu người nào?
Âu Dương Tung ngẩn người vì y không định trước câu chuyện lại dẫn đi hướng khác. Trong lúc gấp vội, y buột đại miệng nói :
- Tông Nhất Chí!
- Ngươi là người của Cái bang?
- Lão phu là người hỏi chứ không phải ngươi.
Trì Thiên Hóa gằn giọng :
- Ta biết.
- Biết thì tốt. Hãy trả lời câu hỏi của ta. Sư phụ ngươi là ai?
- Nói ra ngươi cũng không biết, không nói thì hơn.
- Không nói, ngươi đừng hòng rời khỏi nơi đây.
- Nói cũng chết, không nói cũng chết. Vả lại nói có thể còn bị chết mau hơn nữa.
- Nói vậy là ngươi không sợ chết ư?
- Sợ chứ! Bất quá, nếu không thể sống được, thà được chết vẻ vang còn hơn, bằng hữu, xuất thủ đi.
Âu Dương Tung dường như đã nổi sát cơ, y ấn mạnh tay, những tiếng rắc rắc của xương cốt Trì Thiên Hóa khiến y đau đớn xuất hạn. Y cố nghiến răng chịu đau, nhưng Bài giáo cũng phải rên rỉ thê thảm.
Đột nhiên có một âm thanh lạnh lùng vang dội gần đó :
- Buông tay!
Âu Dương Tung giật mình, buông tay giữ Trì Thiên Hóa. Tay hữu y thu lại bảo vệ lấy thân, tay tả giơ lên định đập xuống đỉnh đầu Trì Thiên Hóa. Một luồng kình lực bỗng nhiên quét tới tấn công các đại huyệt trên thân Âu Dương Tung, cố nhiên Âu Dương Tung có thể đập chết Trì Thiên Hóa, nhưng như vậy tất y ít ra cũng bị kình lực kia đả thương nặng, không thể tự tay cứu mình. Âu Dương Tung chớp nhoáng tràn thân qua một bên tránh kình lực âm trầm dữ dội.
Một bóng người vọt tới cực mau, chưởng phong rít như gió cuốn rơi xuống bên thân Âu Dương Tung, thì ra là Trần Trường Thanh, trưởng lão Cái bang. Âu Dương Tung chấn động thầm nghĩ :
- “Lẽ nào lão đã nhận ra ta là ai?”
Nhưng Trần Trường Thanh hoàn toàn không nói một tiếng, chưởng phong ào ạt đánh tới.
Âu Dương Tung hoảng sợ không còn tâm trí đâu chiến đấu nữa, y chỉ tiếp vài chiêu chiếu lệ rồi ôm đầu bỏ chạy.

XUÂN THU BÚT

Hồi 13
Giải huyệt cứu ngọc nữ

Trần Trường Thanh không đuổi theo Âu Dương Tung, lão bước lại bên Trì Thiên Hóa, cầm lấy tay gần gãy lìa của y lạnh lùng hỏi :
- Trì Thiên Hóa, ngươi còn tỉnh đấy chứ?
Trì Thiên Hóa thở phào :
- Tại hạ biết lão nhân là người cứu tại hạ.
- Không phải là khiếu hóa ta có ý cứu ngươi đâu!
- Lão nhân muốn tại hạ báo đáp thế nào?
- Ta muốn biết ai là người hỏa thiêu Nghênh Nguyệt sơn trang, ai là người bắt Tông Nhất Chí?
- Về việc này xin tha cho tại hạ không thể phụng báo.
- Ngươi không dám nói?
- Tại hạ chỉ có thể cho lão nhân biết. Đêm hôm ấy, tại hạ cũng là một trong các hung thủ tấn công Nghênh Nguyệt sơn trang. Còn những gì khác, tha cho tại hạ không thể nói.
Trần Trường Thanh trầm ngâm một chút, đột nhiên lão đưa tay vẫy, hai tiểu khất cái xuất hiện chạy đến. Trần Trường Thanh hạ giọng dặn dò vài câu, hai đệ tử ấy rút một tấm khăn đen lớn bịt mặt Trì Thiên Hóa, đút y vào một túi vải rồi khiêng lên vai, phi hành đi mất.
Đợi hai đệ tử đi khuất, Trần Trường Thanh mới hạ giọng gọi :
- Sở công tử, mời ra đi!
Thì ra Sở Tiêu Phong đã sớm kịp ẩn thân vào một tảng đá, chàng vội tuân lệnh bước ra mỉm cười :
- Xin ra mắt Trần lão tiền bối.
Trần Trường Thanh thở dài :
- Tiêu Phong, sư mẫu ngươi mong nhớ Nhất Chí lại lo lắng vì an nguy của ngươi. Mong ngươi sớm quay về.
Chàng trầm ngâm :
- Lão tiền bối, xét tình hình trước mắt. Âu Dương Tung chẳng còn giá trị gì nữa, y hiểu rất ít về Trì Thiên Hóa và cũng chẳng biết sư đệ Nhất Chí bị giam giữ ở nơi đâu.
- Còn Trì Thiên Hóa có biết gì không?
- Hiện tại xét ra họ Trì là người duy nhất may ra biết rõ nội tình. Âu Dương Tung, Kiều Phi Nương chẳng qua cũng chỉ bị lợi dụng mà thôi. Nếu lão tiền bối có cách nào hay hơn, tất y sẽ nói ra được ít nhiều đầu mối.

Trần Trường Thanh gật đầu :
- Ta hiểu, chúng ta đi thôi.
- Không! Vãn bối nên quay về với Âu Dương Tung.
- Tại sao? Ngươi chẳng nói Âu Dương Tung chẳng còn gì giá trị?
- Cũng có thể Kiều Phi Nương có biết chút ít dấu vết, vãn bối cần phải nghe biết. Nếu không có gì trở ngại, ba ngày nữa vãn bối sẽ quay về.
Không đợi câu đáp của Trần Trường Thanh, chàng chuyển thân phi hành đi.
Trở về nơi ở chợ Long Tường, vào gian đại sảnh Sở Tiêu Phong đã thấy Âu Dương Tung và Kiều Phi Nương ngồi đối diện. Sở Tiêu Phong vào đại sảnh Âu Dương Tung hỏi liền :
- Lâm Ngọc, ngươi làm sao thoát thân được? Cái bang không bắt ngươi ư?
Chàng đáp :
- Đệ tử không lộ diện, khi thấy chúng bắt Trì Thiên Hóa nhốt vào túi vải. Đệ tử ẩn thân đợi chúng bỏ đi mới quay về đây...
Đột nhiên Kiều Phi Nương đứng bật dậy hốt hoảng ra mặt :
- Chúng ta nhất định phải cứu Trì Thiên Hóa, nếu không nguy mất.
Âu Dương Tung bình tĩnh :
- Tại sao mà nguy?
Kiều Phi Nương thở dài :
- Các hạ tưởng rằng trong thành Tương Dương chỉ có một mình Trì Thiên Hóa thôi ư?
- Bọn chúng đều đã lìa khỏi nơi đây rồi, không chỉ một mình Trì Thiên Hóa thì còn ai nữa?
- Các hạ không biết, bọn chúng vẫn còn nhiều người ở lại trong thành Tương Dương.
- Tại đâu? Là những ai?
Đó cũng chính là điều mà Sở Tiêu Phong rất cần biết, chàng lắng tai nghe, nhưng chỉ nghe Kiều Phi Nương đáp :
- Ta cũng không biết.
Âu Dương Tung nóng nảy :
- Cô nương không biết.
Kiều Phi Nương đáp mau :
- Đúng vậy, tiểu tử Trì Thiên Hóa miệng kín như bình, ta chỉ biết trong thành Tương Dương vẫn còn người bọn chúng, nhưng y rất cảnh giác chẳng tiết lộ gì thêm.
Sở Tiêu Phong xen vào :
- Cái ấy sợ rằng họ Trì cố ý phao tin vậy thôi, vì có hai lý do rất đáng

nghi.
Một, khi Trì Thiên Hóa trúng độc, sao chẳng ai đến giúp y? Hai, y bị Cái bang bắt đi, cũng chẳng có đồng bọn nào cứu y cả.
Kiều Phi Nương bĩu môi :
- Ngươi có chắc trong đệ tử Cái bang không có người do bọn chúng cải trang?
Âu Dương Tung đáp thay :
- Người bắt tiểu tử họ Trì chính là Cái bang trưởng lão Trần Trường Thanh.
Kiều Phi Nương thở dài :
- Ồ! Cái bang bắt Trì Thiên Hóa tất là bức bách đồng bọn y phải xuất thủ mất thôi.
Sở Tiêu Phong động tâm, quay đầu nhìn Âu Dương Tung :
- Sư phụ. Trong giang hồ sao lại có thế lực bí mật đến thế? Ngay cả sư phụ và Kiều tiền bối mà cũng không biết đó là những ai?
Âu Dương Tung thở dài :
- Bọn ấy hành tung rất bí mật, ít khi xuất hiện giang hồ. Trừ tên tiểu tử Trì Thiên Hóa ra, chúng không lộ diện cho ai biết.
Sở Tiêu Phong hỏi :
- Như vậy là chúng trốn tránh ai đó?
- Chúng trốn tránh Xuân Thu Bút.
- Xuân Thu Bút?
Sở Tiêu Phong vốn đã nghe sư phụ nhắc qua về Xuân Thu Bút, nhưng chàng biết rất ít. Không kềm chế được, chàng hỏi tiếp :
- Xuân Thu Bút là người nào?
- Chỉ là một ngọn bút, một ngọn bút bình thường.
- Thế thì có gì đáng sợ?
- Rất đáng sợ. Một mũi kiếm có thể lấy mạng người, nhưng Xuân Thu Bút mà giết là giết danh dự người ta, giết linh hồn người ta chứ không phải chỉ là giết thể xác.
- Thật lợi hại thế ư?
Âu Dương Tung gật đầu :
- Lâm Ngọc, một người khi chết là chấm dứt mọi sự. Nhưng nếu bị Xuân Thu Bút động tới, không cần giết chết, người ấy cũng bị đưa ra công luận võ lâm.
Bút đã hạ thì có ngàn lời cũng không phân biện được. Kẻ ác nào bị Xuân Thu Bút nhắc tới, không ai dám nhìn mặt hắn nữa, khiến hắn sống mà còn bi thảm hơn chết.
- Bất quá Xuân Thu Bút chỉ là một ngọn bút, nhưng bút làm sao viết được nếu không có người cầm bút?

Âu Dương Tung thở dài :
- Đó chính là bí mật mà một trăm năm nay không có người võ lâm nào giải thích được. Cứ mười năm Xuân Thu Bút lại xuất hiện một lần, ghi chép lại mọi chuyện võ lâm trong mười năm. Tính đến đây đã tám năm rồi, Xuân Thu Bút chưa xuất hiện, nghĩa là còn hai năm nữa là lần xuất hiện thứ chín của Xuân Thu Bút. Tám mươi năm nay Xuân Thu Bút xuất hiện tám lần, mỗi lần xuất hiện giang hồ đều đại biến động.
- Biến động ra sao?
- Không ai biết Xuân Thu Bút đến từ đâu, nhưng nó như có muôn ngàn tai mắt ghi lại kỹ lưỡng mọi sự việc.
- Sư phụ, Xuân Thu Bút bất tất phải có người cầm bút, tại sao không tìm ra người ấy?
Kiều Phi Nương tiếp lời đáp :
- Muốn tìm đâu phải chuyện dễ. Nếu tìm được người cầm bút thiên hạ há chẳng thái bình rồi sao?
Âu Dương Tung nói tiếp :
- Hài tử, ngươi còn chưa biết. Về chuyện này rất là kỳ quái, tội ác giang hồ hình như chi ẩn giấu ở nơi kín đáo, tội ác thường chẳng sợ gì cả, nhưng lại sợ ánh sáng. Hài tử, kẻ nào mang tiếng ác mà ai cũng biết chưa chắc đã là người thật ác. Còn người làm ác trong bóng tối mà ngoài mặt vẫn mang danh là chính nhân quân tử mới thật sự là kẻ ác. Tám mươi năm nay, Xuân Thu Bút xuất hiện tám lần. Lần sau chấn động hơn lần trước. Lần thứ tám Xuân Thu Bút xuất hiện đã tạo thành một việc đại ác giang hồ, sự thực đã bức tử hai Chưởng môn nhân hai đại môn phái, đẩy bảy người nổi tiếng nghĩa hiệp phải lộ bản lai diện mục, không còn mặt mũi nào ở chốn giang hồ. Ngoài ra nó còn đẩy một người vô danh tiểu tốt chỉ trong một ngày mà nổi tiếng thành một đại hiệp được mọi người tôn kính.
- Đệ tử ở trong Cái bang được nghe khá nhiều chuyện giang hồ, nhưng người chỉ trong một ngày mà nổi danh đại hiệp, sao đệ tử chưa hề nghe qua.
Âu Dương Tung gật đầu :
- Đó là Tiết Sơn Lam, Thiên Sơn kiếm Tiết Sơn Lam.
- A! Nguyên là hắn ư?
- Tiết Sơn Lam chỉ trong một ngày mà nổi tiếng là chuyện nhỏ, nhưng tự mang vào thân biết bao phiền não. Rất nhiều người cũng hy vọng được học võ công của hắn để nổi tiếng trong một ngày.
- Điều ấy cũng chẳng có gì đáng trách.
Kiều Phi Nương nói tiếp :

- Hừ! Chính đó lừa gạt không biết bao nhiêu thiếu niên khổ luyện võ công, hy vọng trở thành cao thủ giang hồ.
Sở Tiêu Phong thở dài định nói lại thôi. Âu Dương Tung lạnh lùng hỏi :
- Hài tử, ngươi thở dài vì sao?
Chàng đáp :
- Đệ tử thiết tưởng đã có nhân vật Xuân Thu Bút như thế, sao lại còn có tiểu tử Trì Thiên Hóa?
- Điều ấy có thể gọi là "đạo cao một thước, ma cao một trượng". Xuân Thu Bút làm việc cực ác, nhưng luôn luôn giấu mặt trong vòng bí mật.
Đột nhiên Sở Tiêu Phong mỉm cười :
- Sư phụ, chúng ta nên sợ hay không nên sợ Xuân Thu Bút?
Âu Dương Tung ấp úng :
- Cái ấy... cái ấy... chúng ta không thể nói là sợ, nhưng nếu như bị Xuân Thu Bút ghi lên mặt cũng là một việc cực phiền não.
- Sư phụ, đệ tử bội phản Cái bang, mai đây có thể bị rơi vào tay Xuân Thu Bút hay không?
Âu Dương Tung mỉm cười :
- Thân phận của ta, Xuân Thu Bút còn chưa hiểu rõ. Hà huống là ngươi!
- Sư phụ, giang hồ thiếu gì anh hùng hào kiệt, sao không người nào giết được Xuân Thu Bút?
Kiều Phi Nương lắc đầu :
- Hừ! Giết hắn đâu phải việc dễ. Tám mươi năm nay không biết bao nhiêu người muốn giết Xuân Thu Bút mà nào có ai tìm ra hắn?
Sở Tiêu Phong than :
- Ồ! Nói như thế người ấy quá ư thần bí?
Kiều Phi Nương nói :
- Cực thần bí! Trong trăm năm nay chưa có ai phát hiện ra Xuân Thu Bút là nhân vật ra sao.
Sở Tiêu Phong nói :
- Ủa! Xuân Thu Bút xuất hiện giang hồ đã tám mươi năm, lẽ nào người cầm bút đã sống hơn trăm tuổi?
Âu Dương Tung nói :
- Theo ta, đó không phải chỉ là một người. Đại khái hắn cũng có truyền nhân chăng?
Đột nhiên chàng nhớ đến Trì Thiên Hóa, bèn hỏi :
- Sư phụ. Cái bang là một bang phái cực lớn. Nghe nói Bang chủ Cái bang lần đến Tương Dương này có dẫn theo Văn Cái Nhiệm Kỳ là

người quán thông kim cổ, quyết tra xét ra lai lịch của Trì Thiên Hóa...
- Nghe nói Văn Cái Nhiệm Kỳ không biết võ công, có thật vậy chăng?
- Đệ tử trong Cái bang chỉ là một tiểu tốt, đối với việc của Nhiệm trưởng lão không biết gì nhiều. Điều đó, đệ tử cũng chỉ nghe người ta nói.
Âu Dương Tung thở dài xoay qua Kiều Phi Nương :
- Cái bang và Bài giáo đã đem đến đây toàn là cao thủ, chúng ta tự lượng không thể đối địch. Rất tiếc mọi đường thủy bộ chúng đã bố trí đầy tai mắt, hiện tại chúng ta muốn rút lui khỏi Tương Dương cũng không dễ dàng gì. Phi Nương, cô nương có mưu kế gì giúp chúng ta triệt thoát khỏi nơi đây mà không bị lộ?
Kiều Phi Nương quả là người lão luyện giang hồ vừa hồ ly giảo hoạt. Y thị chỉ thoáng trầm ngâm một chút, liền đáp :
- Tẩu vi thượng sách. À! Chỉ có cách bọn chúng ta nằm trong quan tài thoát ra khỏi Tương Dương là bọn Cái bang không thể nào nghi ngờ.
Âu Dương Tung giật nảy người :
- Nằm trong quan tài? Không nói đùa đấy chứ?
Kiều Phi Nương nghiêm mặt :
- Chỉ cần tìm một tang gia có người chết sắp chôn, một trong ba chúng ta sẽ hỗn nhập chui vào quan tài nằm chung với người chết. Còn hai người khác trà trộn với tang gia là dễ dàng thoát thân khỏi thành Tương Dương, ai mà nghi ngờ được?
Âu Dương Tung vỗ tay :
- Diệu kế! Thành Tương Dương rộng lớn thế này, ngày nào mà không có nhà có tang? Nhưng ai là người đi tìm nhà có tang ấy đây?
Sở Tiêu Phong cười đau khổ :
- Sư phụ, đương nhiên là đệ tử có trách nhiệm đi tìm rồi.
Âu Dương Tung cười ha hả :
- Hài tử! Ngươi giỏi lắm. Hãy cố lên, ta không quên công ngươi đâu.
Sở Tiêu Phong được Kiều Phi Nương hóa trang thành một tráng niên trên ba mươi tuổi, sắc mặt vàng ố, rồi một mình chàng rời khỏi chợ Long Tường tìm vào thành Tương Dương. Chàng tìm về Phân đà Cái bang mới hay cả Trì Thiên Hóa và Ngũ Độc Ngọc Nữ đều bị bắt về đây giam giữ trong một mật thất. Tuy vậy Ngũ Độc Ngọc Nữ bị độc môn điểm huyệt của Trì Thiên Hóa chưa ai khai giải được cho nàng. Sau khi thuật lại mọi mưu đồ trốn thoát của bọn Âu Dương Tung cho các Cái bang trưởng lão nghe, chàng theo Trần Trường Thanh và một lão Cái bang mặc áo xám vào nơi giam giữ Trì Thiên Hóa và Ngũ Độc Ngọc Nữ. Ngoài cửa thất có bốn đệ tử Cái bang

canh giữ cẩn mật. Lão nhân áo xám trên chín mươi tuổi chính là Bang chủ Cái bang.
Trần Trường Thanh ra lệnh mở cửa mật thất bước vào, Sở Tiêu Phong cùng vào theo. Ngẩng đầu lên nhìn, chàng thấy Ngũ Độc Ngọc Nữ nằm trên một cái giường gỗ còn Trần Trường Thanh ngồi ở gần đó. Lão Bang chủ bước lại gần Trì Thiên Hóa, cười hỏi :
- Người trẻ tuổi, có biết lão khiếu hóa là ai không?
Trì Thiên Hóa chuyển động mục quang đáp :
- Tại hạ chưa hề gặp lão nhân gia, nhưng đã biết lão nhân là ai. Phải chăng là Bang chủ Cái bang Hoàng lão nhân?
Hoàng lão Bang chủ gật đầu :
- Đúng. Ta chính là Cái bang Bang chủ.
- Lão nhân gặp tại hạ có việc gì?
- Nghe nói các hạ có thủ pháp điểm huyệt rất đặc thù?
- Không sai, đó là thủ pháp độc bộ võ lâm.
Hoàng lão Bang chủ nói :
- Cho phép lão khiếu hóa nhìn thử để đại khai nhãn giới chứ?
- Lão nhân tự đến mà coi, huyệt đạo Ngũ Độc Ngọc Nữ đã bị thủ pháp độc môn ta điểm trúng.
Hoàng lão Bang chủ chậm bước tới bên Ngũ Độc Ngọc Nữ. Mục quang Ngũ Độc Ngọc Nữ chuyển động hỏi lão Bang chủ :
- Lão là Hoàng lão Bang chủ?
Lão nhân gật đầu :
- Hài tử, ngươi biết ta ư?
Ngũ Độc Ngọc Nữ đáp :
- Thân mẫu ta nói lão là người được võ lâm rất kính trọng.
- Đó là vì thân mẫu ngươi quá khen. Hài tử, huyệt đạo nào của ngươi bị điểm?
- Hình như là hai huyệt “Thần Phong” và “Phong Phủ”.
Hoàng lão Bang chủ gật đầu :
- Hài tử, hiện tại ngươi có cảm giác ra sao?
- Nửa thân đau nhức không thể cử động.
Lão nhân gật đầu :
- Đúng. Hai huyệt đạo ấy khống chế kinh mạch nửa bên thân, khiến ngươi có cảm giác đau, phải không? Hài tử, khi vết thương huyệt đạo phát tác, ngươi cảm thấy ra sao?
- Kinh mạch ẩn ẩn đau đớn như có bầy kiến bò trong nội thể.
- A! Hài tử, bây giờ còn cách bao lâu mới đến lúc vết thương huyệt đạo phát tác?
- Khoảng hai giờ nữa.

- Ta hiểu rồi, có cần cho ta thử giải huyệt cho ngươi?
- Lão tiền bối phải chăng tên là Hoàng Thiên Đẩu?
Lão Bang chủ gật đầu :
- Đúng vậy. Thân mẫu ngươi chắc hay nhắc đến tên ta?
- Vâng. Cái tên thân mẫu con thường nhắc chỉ có năm người, lão nhân gia là một trong năm người ấy và cũng là người được mẫu thân con kính trọng nhất.
Hoàng Thiên Đẩu nói :
- Năm xưa lão khiếu hóa ta cũng có gặp mẫu thân ngươi vài lần. Có một lần trời mưa lớn chúng ta tránh mưa cùng nhau trong một ngôi miếu đàm luận suốt đêm. Lão không đáng gì được nhắc tới, còn bốn người kia là những ai?
- Mẫu thân nói lão nhân là bậc thái sơn võ lâm rất đáng tin tưởng. Còn bốn người kia có một người cũng họ Hoàng, đó là Quái Tiên Hoàng Đồng. Lần này tiểu nữ đến Tương Dương chính là vì có lời sai bảo của mẫu thân tìm Quái Tiên.
- Mẫu thân ngươi quả là quá coi trọng lão. Hoàng Đồng mai danh ẩn tích đã lâu, đến Cái bang ta cũng không được biết hành tung lão ấy. Vì sao ngươi lại đến Tương Dương tìm lão ấy?
- Rất lâu rồi, Hoàng Đồng lão tiền bối có ước hẹn với mẫu thân ở đây, tiểu nữ thay mẫu thân đến đây phó ước.
Nàng không nói phó ước ra sao, Hoàng Thiên Đẩu cũng không vặn hỏi, câu chuyện chợt chuyển :
- Hài tử, còn mấy người nữa là ai?
- Một là Chưởng môn Vô Cực môn Tông Lãnh Cương.
Sở Tiêu Phong rúng động chưa kịp xen vào. Hoàng Thiên Đẩu đã hỏi tiếp :
- Còn hai người nữa là ai?
- Một là Âu Dương Hữu Phương và một người có tên hiệu kỳ quái Độc Vô Ảnh.
- Hình như lão khiếu hóa cũng có nghe tới tên Âu Dương Hữu Phương, rất tiếc nhất thời không nhớ được là ai.
- Còn Độc Vô Ảnh, lão tiền bối có nghe qua?
- Chưa...
Lão Bang chủ xoay sang Trần Trường Thanh :
- Trường Thanh, ngươi có nghe qua tên ấy không?
Trần Trường Thanh đáp :
- Bẩm Bang chủ, thuộc hạ chưa hề nghe trong giang hồ có nhân vật nào tên hiệu như thế.
Ngũ Độc Ngọc Nữ khẩn cầu :

- Hoàng lão tiền bối, xin thử giải huyệt đạo cho tiểu nữ xem có được chăng?
Hoàng Thiên Đẩu đang định động thủ, đột nhiên Trì Thiên Hóa nói lớn :
- Không được động đến y thị!
Trần Trường Thanh hừ một tiếng lạnh :
- Họ Trì, chúng ta đã rất khách sáo với các hạ. Các hạ sắp bị chịu tội rồi đấy. Tông phu nhân chuẩn bị đến đây, chúng ta sẽ giao các hạ cho Vô Cực môn. Đầu các hạ cứng tới đâu sẽ được chứng minh. Vô Cực môn sẽ đòi các hạ món nợ máu hôm trước.
Hoàng Thiên Đẩu xoay đầu lại mỉm cười :
- Trì thiếu huynh, tại sao lại bắt lão khiếu hóa không được động đến cô nương đây?
Trì Thiên Hóa căm hận :
- Y thị bị tại hạ dùng thủ pháp đặc thù điểm huyệt, động vào người y thị tất chết. Tại hạ tự biết hoàn cảnh của mình, nên gắn sinh mệnh tại hạ vào y thị. Các người giết tại hạ cũng tức là giết y thị.
Hoàng Thiên Đẩu gật đầu :
- Nếu như lão phu giải khai được huyệt đạo cô nương đây, các hạ không còn chỗ dựa nữa, đúng không?
Trì Thiên Hóa lắc đầu :
- Có thể. Nhưng không ai giải được độc môn điểm huyệt của tại hạ đâu!
Hoàng Thiên Đẩu vuốt râu :
- Thủ pháp điểm huyệt tuy mỗi nhà một khác, nhưng cũng chẳng xa cách bao nhiêu. Lão khiếu hóa có thể không giải được thủ pháp điểm huyệt của các hạ, nhưng lão muốn thử xem sao.
Trì Thiên Hóa cười khẩy :
- Lão nên biết, nếu thủ pháp lầm lẫn một chút là khiến Giải cô nương đau đớn vô cùng.
Ngũ Độc Ngọc Nữ kêu lên :
- Ta không sợ. Xin Hoàng lão Bang chủ cứ xuất thủ.
- Không được. Giải cô nương nếu máu huyết đảo lộn, cô nương sẽ đau khổ vô cùng.
- Hừ! Trì Thiên Hóa, ta hiểu ra ngươi có ý lợi dụng ta để kéo dài sự sống của ngươi.
Trì Thiên Hóa âm hiểm :
- Tại hạ có nhiều cơ hội giết chết cô nương, thế nhưng tại hạ vẫn nhẫn nhịn không xuất thủ.
- Chỉ cần ngươi vẫn giữ ý đoạt giải dược của ta, ngươi sẽ biết thế

nào là sự lợi hại độc dược Ngũ Độc môn.
Hoàng Thiên Đẩu thở dài :
- Giải cô nương. Nếu như lão phu không thể giải được huyệt đạo cô nương, tất cô nương sẽ phải chịu thêm đau đớn. Cô nương có quyền cự tuyệt, lão phu quyết không miễn cưỡng.
Ngũ Độc Ngọc Nữ run giọng :
- Tiểu nữ không sợ. Mấy hôm nay không sống không chết như thế này, tiểu nữ đã đau khổ lắm rồi. Xin Hoàng Bang chủ cứ xuất thủ.
Hoàng Thiên Đẩu lại thở dài :
- Thôi được. Dũng khí của cô nương khiến lão phu đây bội phục.
Đột nhiên tay hữu lão giơ lên vỗ xuống hai cái, rồi tay tả cũng vỗ liền mấy cái nữa. Trong chốc lát, lão Bang chủ đã sử dụng đến năm loại thủ pháp giải huyệt. Ngũ Độc Ngọc Nữ nhăn nhó chau mày, tựa hồ như nhịn đau không nổi.
Thần sắc nàng đau đớn vô cùng, nhưng nàng chỉ cắn răng không kêu một tiếng.
Mặt Hoàng Thiên Đẩu cũng lấm tấm mồ hôi.
Trì Thiên Hóa nói quả không sai, thủ pháp điểm huyệt của y đúng là đặc biệt. Với kiến thức quảng bác của Hoàng Thiên Đẩu mà nghiễm nhiên không thể giải khai. Hoàng Thiên Đẩu nhẹ thở dài :
- Hài tử, cô nương...
Ngũ Độc Ngọc Nữ ảm đạm kêu :
- Lão tiền bối, tiểu nữ đau đớn quá, xin lão nhân gia giết quách tiểu nữ cho xong.
Trần Trường Thanh, Bạch Mai đều biến sắc. Họ rất phong phú từng trải giang hồ, nên tự hiểu rõ, với loại độc môn điểm huyệt này. Nếu lỡ tay sai lầm một chút, Ngũ Độc Ngọc Nữ sẽ chết liền lập tức. Bấy giờ nàng đã quá đau đớn luôn miệng rên :
- Lão tiền bối, giết quách tiểu nữ cho xong... đi, lão...
Sở Tiêu Phong nhìn sắc mặt đau đớn của Ngũ Độc Ngọc Nữ, đột nhiên chàng nhớ đến mấy trang giấy do lão giữ ngựa họ Lục cho chàng dạo nọ. Tuy chủ yếu dạy mấy chiêu kiếm pháp, nhưng nó cũng có nhắc tới một loại thủ pháp giải huyệt rất kỳ dị, từng chữ trong cuốn sách ấy vẫn in sâu kỹ trong trí nhớ chàng.
Đó là một loại thủ pháp giải huyệt không rõ xuất xứ lai lịch và chàng cũng không biết nó có thể giải huyệt được cho Ngũ Độc Ngọc Nữ hay không. Nhưng trước mắt chàng nhìn Ngũ Độc Ngọc Nữ đau đớn rên rỉ, chàng không khỏi động niệm muốn thử áp dụng xem sao. Vốn là người quyết đoán, vừa nhớ thủ pháp giải huyệt, chàng vừa đặt tay lên người Ngũ Độc Ngọc Nữ. Áo ngoài nàng che bàn tay chàng, kỳ

thực chàng đã chớp nhoáng điểm vào ba huyệt đạo của nàng mà lão Bang chủ Cái bang không trông thấy, đồng thời miệng chàng nói mau :
- Lão Bang chủ sao không thử thêm thủ pháp khác?
Hoàng Thiên Đẩu mấy lần động thủ mà vẫn chưa giải được huyệt đạo cho Ngũ Độc Ngọc Nữ. Nghe Sở Tiêu Phong nói vậy cũng miễn cưỡng vỗ thêm hai lần vào huyệt đạo nàng. Sau hai cái vỗ ấy, đột nhiên Ngũ Độc Ngọc Nữ ngồi bật dậy, nàng vén tà áo lau mồ hôi ướt đầy trán, ánh mắt hơi liếc Sở Tiêu Phong rồi chuyển nhìn Hoàng Thiên Đẩu, âm thanh nàng cảm động :
- Đa tạ lão tiền bối, huyệt đạo tiểu nữ đã khai giải.
Hoàng Thiên Đẩu gật đầu :
- Cô nương cứ yên tâm nằm an nghỉ một lát.
Dứt lời lão chuyển thân bước chậm ra. Trần Trường Thanh chau mày :
- Cô nương có thật huyệt đạo đã được khai giải?
Ngũ Độc Ngọc Nữ gật đầu :
- Đúng vậy! Tiện nữ chỉ bị người điểm huyệt, nay huyệt đạo được giải, tiểu nữ hoàn toàn khôi phục.
Trần Trường Thanh thở phào :
- Cô nương, huyệt đạo đã giải không nên ở lại đây nữa. Xin mời cô nương vào tịnh thất nghỉ ngơi. Nữ tỳ của cô nương cũng được người Cái bang đem về đây rồi. Mời cô nương theo lão phu.
Ngũ Độc Ngọc Nữ xoay nhìn Sở Tiêu Phong nhờ có thuật dịch dung nàng không nhận ra chàng. Nàng xoay thân theo chân Trần Trường Thanh bước ra.
Chỉ còn lại Sở Tiêu Phong và Bạch Mai, lão họ Bạch hỏi liền Trì Thiên Hóa :
- Hiện tại Tông Nhất Chí đang ở đâu?
Trì Thiên Hóa dù đã mất con bài Ngũ Độc Ngọc Nữ, vẫn thản nhiên đáp :
- Không biết!
Bạch Mai gằn giọng :
- Được lắm! Tiểu tử ngươi không trả lời lão phu tất sẽ nếm mùi đau khổ đó.
Lão bước tới sát bên thân Trì Thiên Hóa, lạnh lùng :
- Ngươi hãy nếm thử thủ đoạn của lão phu.
Thủ pháp điểm huyệt của Bạch Mai mau như gió điểm vào hai huyệt đạo Trì Thiên Hóa. Thân y vốn đang trúng độc của Ngũ Độc Ngọc Nữ, lại bị điểm vào hai huyệt đạo nơi chân đau đớn, cơ hồ không thể

chịu nổi. Bạch Mai lạnh lùng :
- Trì Thiên Hóa, lão phu không tin ngươi có mình đồng da sắt chịu nổi đau khổ.
- Tại hạ không có mình đồng da sắt, tại hạ cũng không chịu nổi sự đau đớn.
Nhưng thực sự tại hạ không biết Tông Nhất Chí bị giam giữ ở đâu?
- Thế thì ngươi biết những gì?
- Vâng, tại hạ biết cũng khá nhiều điều, nhưng không biết về số phận của Tông Nhất Chí.
- Ngươi biết gì cứ nói cho lão phu nghe.
- Xin tuân lệnh, mong được lão nhân giải khai huyệt đạo.
Bạch Mai gật đầu :
- Ngươi nghe cho rõ đây. Họ Trì, nếu ngươi dám bịa đặt, lão phu sẽ bắt ngươi đau khổ gấp bội.
Trì Thiên Hóa thở dài :
- Đêm hỏa thiêu Nghênh Nguyệt sơn trang thực sự tại hạ cũng là một trong những người tham dự, nhưng tuyệt nhiên không phải là kẻ chủ mưu.
- Nói tiếp đi, không cần giải thích.
- Trừ tại hạ ra, còn có ít nhiều người như Âu Dương Tung, Kiều Phi Nương và mười Hắc Báo kiếm sĩ...
Bạch Mai sửng sốt hỏi :
- Hắc Báo kiếm sĩ? Chúng là bọn nào?
- Tại hạ chỉ biết chúng đến từ Hắc Báo cốc.
- Hắc Báo cốc ư? Lão phu hành tẩu giang hồ nửa đời người, tại sao chưa hề nghe tên đất ấy?
- Nơi ấy đương nhiên rất bí mật. Chính tại hạ là bằng hữu của chúng mà còn không biết Hắc Báo cốc ở nơi đâu.
- Ai là bọn giết chết các đệ tử Vô Cực môn trong Nghênh Nguyệt sơn trang?
- Đương nhiên đa số đệ tử Vô Cực môn chết về tay Hắc Báo kiếm sĩ.
- Còn Tông Nhất Chí thì sao?
- Bị Hắc Báo kiếm sĩ bắt sống đem đi.
- Về lại Hắc Báo cốc ư?
- Vâng!
Bạch Mai thúc giục :
- Được! Nói tiếp đi!
- Chỉ có nhiêu đó thôi!
Bạch Mai cười gằn :
- Vì sao chúng lại tấn công Nghênh Nguyệt sơn trang?

- Tại hạ không biết.
Bạch Mai trầm ngâm :
- Thôi được, hôm nay chúng ta chỉ cần hiểu như thế.
Lão nhân quay qua Sở Tiêu Phong nói tiếp :
- Chúng ta về thôi.
Sở Tiêu Phong theo chân Bạch Mai tiến vào một gian phòng nhỏ gần đấy.
Bạch Mai thở dài :
- Xem ra tiểu tử họ Trì nọ không dễ tiết lộ gì hơn. Lúc nãy ngươi đã giải khai huyệt đạo cho Ngũ Độc Ngọc Nữ cô nương đấy ư?
Chàng chối :
- Không, vãn bối chỉ giúp tay Hoàng Bang chủ.
- Đó là độc môn thủ pháp. Với sở học uyên thâm của Hoàng Bang chủ mà còn chưa giải được huyệt đạo, ngươi làm sao mà biết cách giải huyệt ấy mà giúp?
Tự nhiên Sở Tiêu Phong không thể nói ra sự thật, chàng đành đáp :
- Vãn bối nhờ gặp kỳ ngộ, lão tiền bối không biết chuyện ấy.
- Chẳng lẽ ngươi được Quái Tiên Hoàng Đồng...
Vừa lúc ấy, Hoàng Thiên Đẩu vuốt râu vừa bước vào vừa nói :
- Bạch huynh, đúng là chính tay y giải huyệt đạo cho Ngũ Độc Ngọc Nữ đó.
Bạch Mai vội ôm quyền thi lễ :
- Hoàng Bang chủ!
Hoàng Thiên Đẩu mỉm cười :
- Anh hùng xuất thiếu niên. Hài tử, ngươi có phải là Sở Tiêu Phong?
Sở Tiêu Phong vội ôm quyền vái dài :
- Chính là tiểu bối, có chỗ nào thất lễ mong được tiền bối rộng lượng.
- Mặt ngươi dùng thuật dịch dung phải không?
- Vâng!
Bạch Mai vội hỏi gấp :
- Tiêu Phong, ngươi có cần đi gặp Âu Dương Tung nữa không?
Sở Tiêu Phong đáp :
- Không cần thiết gặp hắn nữa.
- Vậy thì hãy đi rửa chất dịch dung khôi phục bản lai diện mục.
Sở Tiêu Phong vâng lệnh bước ra ngoài. Sau khi rửa sạch những chất dịch dung trên mặt. Sở Tiêu Phong đã trở về với diện mạo cũ. Chàng theo Bạch Mai vào dãy nhà thứ hai ra mắt sư mẫu. Bạch Phong, Thành Trung Nhạc, Đổng Xuyên đang bàn luận gì đó trong đại sảnh. Vừa nhìn thấy có Sở Tiêu Phong đi vào, cả ba đều lấy làm kinh ngạc. Sau khi thuật lại mọi việc, đệ tử Cái bang vừa kịp dẫn Trì

Thiên Hóa đến giao cho họ. Y vẫn bị điểm huyệt bốn nơi huyệt đạo.
Bạch Phong cố kềm giữ khích động đợi Đổng Xuyên tiễn đệ tử Cái bang về rồi bà mới nhìn Trì Thiên Hóa lạnh lùng nói :
- Ta là Tông phu nhân đang căm hận vì mối thù diệt sư môn cướp mất con trai cho ngươi gây ra đây!
Dường như Trì Thiên Hóa cũng tự biết khó mà im lặng mãi, y thở dài than :
- Những gì tại hạ biết đều đã nói hết với Bạch Mai. Sự thật, tại hạ cũng chỉ là một người bị lợi dụng, nên chỉ biết có giới hạn. Dù chư vị bức bách đến đâu, cùng lắm chỉ buộc được tại hạ nói loạn bậy mà thôi.
Thành Trung Nhạc lạnh lùng :
- Trì Thiên Hóa, ngươi nghe đây. Chúng ta sẽ không dùng cực hình tra khảo ngươi, nhưng sự sống chết của ngươi hiện nay hoàn toàn là do thái độ ngươi quyết định.
Trì Thiên Hóa đáp :
- Tại hạ biết chư vị rất hận thù.
- Đúng vậy! Chúng ta hận thù đến tận xương tuy không tài nào quên.
Đổng Xuyên bước tới đặt tay lên vai Trì Thiên Hóa :
- Ngươi hãy nói tất cả những gì ngươi biết.
Nhìn ánh mắt căm thù của Đổng Xuyên, Trì Thiên Hóa kinh sợ. Quả nhiên y nói ra hết nội tình mà y biết. Nghe xong Bạch Phong hỏi :
- Ngươi dùng cách nào để liên lạc với đồng bọn?
Trì Thiên Hóa ngần ngại :
- Nếu tại hạ nói sẽ được lợi gì?
- Hy vọng ngươi sẽ có cơ hội toàn mạng.
- Phu nhân bảo chứng bằng cách nào?
- Ngươi muốn ta phải bảo chứng ra sao?
- Chư vị hãy tha tại hạ ra nếu tại hạ nói.
- Được! Coi như đó là điều kiện. Ngươi nên hiểu ta là thê tử của Tông Lãnh Cương, phu quân ta khi còn sinh thời, chưa hề nói một điều gì mà không giữ lời.
Tuy ta không phải là Tông Lãnh Cương, nhưng ta dù là phu thê với người mười mấy năm, ta không làm ô danh phu quân ta đâu.
Trì Thiên Hóa nhẹ thở dài :
- Tại hạ xin tin lời phu nhân!
- Ngươi là một trong những hung thủ tiêu diệt Vô Cực môn, sự thật các ngươi chẳng những bắt cóc con trai ta, mà còn giết chết nhiều người vô tội khác, ta rất oán hận các ngươi. Nếu ngươi khiến ta nổi giận, ta sẽ chém ngươi làm muôn mảnh. Vì vậy ta khuyên ngươi

không nên lừa gạt ta.
- Phu nhân, tại hạ chỉ muốn được phu nhân bảo đảm an toàn cho tại hạ.
- Nếu như ngươi thật lòng hợp tác, ta bằng lòng chấp thuận sẽ tha ngươi về.
- Không phế bỏ võ công tại hạ chứ?
- Hoàn toàn không. Ta sẽ tha ngươi an toàn.
Trì Thiên Hóa lộ vẻ vui mừng :
- Được lắm, tại hạ sẽ thử xem, hiện tại xin phu nhân hãy giải huyệt cho tại hạ trước.
Bạch Phong gật đầu :
- Rồi sao nữa?
- Giải độc cho tại hạ, tại hạ sẽ nói cách liên lạc với các bằng hữu và chư vị sẽ theo tại hạ đi gặp họ.
Bạch Phong quay lại Đổng Xuyên :
- Đệ tử, con hãy đến xin thuốc giải độc của Ngũ Độc Ngọc Nữ về đây cho ta.
Đổng Xuyên chuyển thân đi ra. Thành Trung Nhạc nhẹ ho một tiếng :
- Trì Thiên Hóa, ngươi có thù hận gì với Vô Cực môn?
Trì Thiên Hóa lắc đầu :
- Không, tại hạ và Vô Cực môn nào có thù hận gì?
- Nếu không thù hận, sao ngươi lại giúp chúng đối phó với Vô Cực môn làm gì?
Trì Thiên Hóa cười nhạt :
- Điều ấy không liên quan gì đến việc hợp tác của chúng ta hiện nay, tại hạ xin phép miễn trả lời.
Đổng Xuyên đã mau chóng quay lại với thuốc giải độc, đó là một viên đan hoàn màu trắng. Đổng Xuyên đặt vào tay Trì Thiên Hóa ra hiệu cho y uống.

XUÂN THU BÚT

Hồi 14
Tuyệt kỹ nàng Hắc Báo

Đợi độ một khắc sau, Bạch Phong mới lạnh lùng hỏi :
- Có phải đúng là thuốc giải không?
Trì Thiên Hóa đáp :

- Vâng đúng.
- Thế bao giờ ngươi mới nói ra cách liên lạc với đồng bọn?
- Hai chân hai tay tại hạ vẫn chưa cử động được, phu nhân có thể giải huyệt cho tại hạ được chăng?
- Được lắm! Đổng Xuyên giải huyệt cho y.
Đổng Xuyên vâng lệnh, hai tay vỗ liền vào bốn huyệt đạo y. Trì Thiên Hóa từ từ đứng dậy, hai tay vung lên mấy cái rồi thở phào :
- Phu nhân, tại hạ xin nói, khi cần liên lạc tại hạ chỉ phát ra tín hiệu, họ sẽ tự tìm đến.
- Ở chỗ nào?
- Tùy chỗ nào tại hạ muốn, nhưng cần nhất là không để lộ dấu vết.
- Nếu như chúng không tìm đến thì sao?
- Tại hạ xin tận tâm tận lực, còn kết quả đạt được tới đâu, tại hạ không thể dự liệu được.
- Chỉ cần ngươi tận tâm tận lực, dù không thành công đi nữa ta cũng không trách tội ngươi.
- Vâng, đa tạ phu nhân.
- Nhưng nếu ngươi âm mưu đen tối gì đó bị chúng ta phát giác là ngươi tự tìm cái chết đấy.
- Phu nhân xin hiểu cho tại hạ, về việc này, nếu tại hạ bị bọn Hắc Báo kiếm sĩ biết, bọn chúng cũng chẳng tha mạng cho tại hạ đâu.
Bạch Phong gật đầu, xoay người nhìn Đổng Xuyên và Sở Tiêu Phong :
- Các con nghĩ xem ai nên đi theo tên tiểu tử này?
Sở Tiêu Phong đáp :
- Điều ấy xin sư mẫu yên tâm, đệ tử đã bàn với sư huynh rồi.
Trì Thiên Hóa xen vào :
- Phu nhân xin cho tại hạ nói thêm một câu.
- Ngươi cứ nói.
- Với lực lượng hiện nay của quý môn, e rằng rất khó đối phó với Hắc Báo kiếm sĩ, tốt nhất là hãy nhờ Cái bang giúp sức.
Sở Tiêu Phong đáp thay sư trưởng :
- Về việc ấy chúng ta tự lo được, không việc gì đến Trì huynh. Tại hạ chỉ muốn hỏi huynh đài mấy câu.
- Xin các hạ cứ hỏi.
- Nghe nói Trì huynh cũng là một trong những người tấn công Nghênh Nguyệt sơn trang đêm hôm ấy?
- Đúng vậy!
- Từ đầu đến cuối Trì huynh đều có mặt ở hiện trường?
- Đúng!

- Trong mười hai sư huynh đệ chúng ta, có mười người ở lại sơn trang đêm hôm xảy ra biến cố ấy, nhưng lại chỉ có sáu xác chết, nghe nói hung thủ đã bắt cóc một người là tiểu sư đệ Tông Nhất Chí, thế còn nhị sư huynh, ngũ sư huynh và cửu sư đệ biến đâu mất?
Đó chính là điều mọi người đều quan tâm, nhưng cả Bạch Phong và Thành Trung Nhạc đều chưa đề cập tới. Trì Thiên Hóa gật đầu :
- Bọn họ đều còn sống cả.
Sở Tiêu Phong ngẩn người :
- Cả ba sư huynh đệ vẫn còn sống cả ư?
- Đúng, tại hạ cũng biết Vô Cực môn có mười hai đệ tử mà võ công cao nhất là đệ tử thứ nhất, thứ bảy và Tông Nhất Chí, cả Tông Nhất Chí cùng chưa phải là đối thủ của Hắc Báo kiếm sĩ, vì vậy bọn chúng vẫn còn sống cả đến hôm nay là đều có nguyên nhân riêng.
Sở Tiêu Phong nói :
- Họ là gian tế chứ gì?
Trì Thiên Hóa cười nhạt :
- Cái ấy tại hạ chưa tiện nói, chư vị tự điều tra ắt biết.
Sở Tiêu Phong thở dài :
- Đa tạ chỉ giáo.
Trì Thiên Hóa xoay nhìn Bạch Phong :
- Phu nhân, tại hạ chỉ phụ trách dẫn chư vị đi phát tín hiệu gặp bọn Hắc Báo kiếm sĩ chứ không bảo đảm kết quả cuối cùng.
Bạch Phong gật đầu. Y nói tiếp :
- Vạn nhất chúng lỡ không tìm đến, phu nhân sẽ xử trí tại hạ ra sao?
- Ngươi hy vọng ta xử trí ra sao?
- Tại hạ hy vọng không bị xử tội, có thể được chăng?
- Không được, nếu chúng tìm tới ngươi khả dĩ an toàn rút lui, còn nếu chúng không xuất hiện.
Trì Thiên Hóa tiếp lời :
- Giết tại hạ chăng?
- Có thể cũng không đến nỗi giết ngươi, ngươi đừng quên ta là thê tử của Tông Lãnh Cương, suốt đời phu quân ta không hề nói sai một lời, không hề bội ước với ai lần nào. Ta đã hứa tha người, ta sẽ không giết ngươi, bất quá ta vẫn có thể phế võ công ngươi.
Trì Thiên Hóa biến sắc, run rẩy nói :
- Phu nhân, chư vị có thể sửa soạn lên đường ngay bây giờ được chứ?
Bạch Phong đáp :
- Được, chúng ta đi ngay.
- Hay lắm, xin một vị đi theo tại hạ.

Sở Tiêu Phong bước mau tới :
- Tại hạ sẽ đi theo các hạ.
Trì Thiên Hóa quay đầu nhìn lại thấy Sở Tiêu Phong đã thay một trường bào màu xanh thành một thư sinh. Thành Trung Nhạc và Đổng Xuyên cũng bước mau đến. Trì Thiên Hóa hỏi Sở Tiêu Phong :
- Các hạ là Sở Tiêu Phong đệ tử thứ bảy trong Vô Cực môn phải không?
Chàng đáp :
- Đúng vậy, xem ra các hạ rất am tường nội tình Vô Cực môn đến thế chắc cũng mất khá nhiều công phu?
- Ồ! Sở Tiêu Phong, huynh thật muốn gặp Hắc Báo kiếm sĩ lắm ư?
- Lẽ nào các hạ còn hoài nghi gì nữa?
- Tại hạ xin được khuyên Sở huynh vài câu, gặp bọn Hắc Báo kiếm sĩ e rằng không có lợi cho Vô Cực môn và Sở huynh.
- Xin các hạ nói rõ hơn.
Hai người vừa đi vừa nói đã ra đến cửa, Trì Thiên Hóa ngấm ngầm quan sát, không thấy có một ai cảnh giác, y tự lấy làm kỳ quái nghĩ thầm :
- “Bọn họ phải chăng thật ý tha ta?”
Bước ra khỏi cửa, đột nhiên Trì Thiên Hóa dừng chân, thở phào một hơi dài cười nói :
- Sở huynh biết hiện tại tại hạ có cảm giác gì không?
Sở Tiêu Phong đáp :
- Hổ được về rừng chứ gì?
- Vâng, thực tại hạ có cảm giác khoan khoái ấy.
- Vô Cực môn chúng ta vốn hành sự đường đường chính chính và rất tin người khác.
- Rất tiếc trong giang hồ muôn ngàn hiểm trá...
- Các hạ định dùng mưu trá gì?
- Cái ấy khó nói bây giờ lắm Sở huynh ạ.
Sở Tiêu Phong mỉm cười :
- Hy vọng các hạ không nên vọng động, sư mẫu tại hạ vẫn thường bôn tẩu giang hồ tất người đã có chuẩn bị.
- Vâng, vâng, phải lắm, vừa rồi chúng ta đang nói tới đâu nhỉ Sở huynh?
- Hình như các hạ lo sợ bọn Hắc Báo kiếm sĩ xuất hiện?
Trì Thiên Hóa lắc đầu :
- Chư vị vì cừu hận bọn họ nên không chịu hiểu sự hung hãn của Hắc Báo kiếm sĩ...
Sở Tiêu Phong không nói, Trì Thiên Hóa trầm ngâm một lát rồi tiếp :

- Sở huynh đã có lần nào gặp Hắc Báo kiếm sĩ chưa?
- Tại hạ chưa hề gặp, chỉ nghe Hắc Báo là một loại vật rất hung dữ.
- Đúng đấy, khi Hắc Báo kiếm sĩ tấn công đối phương, hung dữ chẳng khác gì loại báo đen trong rừng, chúng không còn nhân tính gì nữa.
- Không còn tính người gì nữa ư?
- Hắc Báo kiếm sĩ đều mặc áo đen toàn thân, kiếm thế đã xuất thủ hết sức vô tình, chẳng khác nào loài báo đen chỉ muốn ăn thịt người.
- Nói vậy, các hạ cũng là người như bọn ấy?
- Tại hạ vốn có ý mượn sức mạnh của họ giúp đỡ mình, nào ngờ trái lại bị bọn họ lợi dụng.
Hai người vừa đi vừa nói chàng đã ra tới đường lớn. Sở Tiêu Phong hỏi :
- Trì các hạ chuẩn bị chiêu tập bọn Hắc Báo kiếm sĩ bằng cách nào?
Trì Thiên Hóa đáp :
- Chúng ta hãy đến Vọng Giang lâu trước.
Sở Tiêu Phong nghĩ thầm :
- "Lại là Vọng Giang lâu, tửu lâu nổi tiếng ở Tương Dương này xem ra đã bị không ít nhân vật võ lâm lợi dụng".
Đến Vọng Giang lầu, Trì Thiên Hóa và Sở Tiêu Phong chọn một bàn, gọi rượu thịt. Sở Tiêu Phong không nói gì nhưng rất chú ý theo dõi cử động của Trì Thiên Hóa. Chàng thấy Trì Thiên Hóa gọi ba bát đũa rồi cung kính rót rượu đầy vào chén. Sở Tiêu Phong lấy làm kỳ, lẽ nào còn có người đến nữa? Trì Thiên Hóa rót đầy ba chén rượu rồi nâng chén mời :
- Kính mời Trang đại ca một chén rượu.
Ai là Trang đại ca? Ghế trước rõ ràng trống không chứ nào có ai là Trang đại ca?
Sở Tiêu Phong kỳ lạ thầm trong bụng nhưng không lên tiếng hỏi. Nhìn nét mặt thành khẩn của Trì Thiên Hóa giống hệt như trước mặt y có Trang đại ca nào đó thật vậy.
Sở Tiêu Phong nâng chén uống cạn. Tửu lượng Trì Thiên Hóa rất khá, y uống cạn vò rượu rất mau lẹ mà trước mặt vẫn chưa có ai xuất hiện. Trong lòng lấy làm hồ nghi, Sở Tiêu Phong đành cất tiếng hỏi :
- Vị nào là Trang đại ca mà sao không thấy tới?
Trì Thiên Hóa uống cạn một chén nữa rồi mới đáp :
- Hắn đã tới rồi đó.
Họ Trì đứng bật dậy cất bước đi ra ngoài, Sở Tiêu Phong vội vàng đặt một miếng bạc vụn lên bàn rồi vội vã đi theo Trì Thiên Hóa, hình

như y đã tính toán trước nên ra khỏi thành Tương Dương y đi thẳng về hướng đông nam. Trong chốc lát hai người đã đi hơn bảy tám dặm, địa thế càng lúc càng hoang vu, chung quanh không còn một bóng người.
Sở Tiêu Phong lẳng lặng theo sau, y không hỏi một lời. Đột nhiên Trì Thiên Hóa dừng chân xoay thân lại từ từ nói :
- Suốt dọc đường chúng ta đi có ai theo dõi không?
Sở Tiêu Phong đáp :
- Không, ít nhất tại hạ không nhìn thấy.
- Tại hạ cũng không nhìn thấy...
Thần thái y rất nhàn nhã nhìn Sở Tiêu Phong :
- Huynh đài, chúng ta chia tay ở đây được rồi.
Sở Tiêu Phong cười nhạt :
- Đó là cách thoát thân của các hạ đấy ư?
Trì Thiên Hóa thản nhiên :
- Người quân tử rất dễ bị lừa, các đệ tử Vô Cực môn của Sở huynh đều là quân tử, do đó các hạ bị tại hạ lừa.
Chàng cũng rất bình tĩnh :
- Vô Cực môn đều là quân tử, điều ấy không sai, chỉ tiếc có một người không được quân tử lắm.
- Người ấy là ai?
- Chính là tại hạ.
Trì Thiên Hóa nhìn thăm dò Sở Tiêu Phong. Y mỉm cười :
- Sở huynh còn trẻ người non dạ lắm.
- Còn các hạ cũng đâu lấy gì làm già dặn?
Trì Thiên Hóa nở nụ cười gian trá :
- Tiểu huynh đệ ơi, huynh có thấy tại hạ đã trốn thoát khỏi thiên la địa võng một cách dễ dàng chưa?
- A! Các hạ không giữ lời hứa với chúng ta?
- Ồ! Đây là cơ hội quá tốt, tại hạ rất muốn giữ lời hứa, nhưng lại không nỡ bỏ qua cơ hội này.
- Ý của các hạ là...
- Tại hạ nói thật, tại hạ chỉ muốn đào tẩu.
- Các hạ chẳng phải đã ước hẹn với bọn Hắc Báo kiếm sĩ ư?
- Đúng thế nhưng bọn họ cũng đã ước hẹn nơi gặp với tại hạ rồi.
- Hiện tại, chúng ta nên đến nơi ước hẹn ấy chứ?
Trì Thiên Hóa ngẩng đầu nhìn sắc trời :
- Còn sớm, chỉ hai ba dặm đường nữa ta tới nơi.
- Nếu vậy tại hạ khuyên các hạ không nên đào tẩu làm gì.
Trì Thiên Hóa trừng mắt nhìn chàng :

- Một cơ hội tốt thế này mà không đào tẩu thì thật là ngốc. Trì mỗ không phải kẻ ngốc. Xin từ biệt.
Sở Tiêu Phong vẫn hết sức bình tĩnh :
- Thôi được, tùy các hạ nhưng nên nhớ dù ta không ngăn cản các hạ thì các đệ tử Cái bang cũng khó dung tha các hạ, mà dù các hạ có lừa gạt được Cái bang đi nữa cũng khó lừa gạt được bọn Hắc Báo kiếm sĩ kia.
Trì Thiên Hóa buồn bã thở dài :
- Sở Tiêu Phong, nếu như tại hạ dẫn huynh đến gặp các Hắc Báo kiếm sĩ, coi như Vô Cực môn đã mất một đệ tử rồi đó.
- Tại sao vậy?
- Vì họ chắc chắn sẽ giết chết huynh.
Sở Tiêu Phong mỉm cười :
- Thiết tưởng các hạ không cần phải quan tâm đến sống chết của ta.
Trì Thiên Hóa lại thở dài :
- Sở huynh nhất định tìm chết tại hạ đành phải chiều ý. Đi thôi!
Sở Tiêu Phong lập tức đánh dấu lưu lại ký hiệu rồi cấp tốc chạy theo Trì Thiên Hóa. Thoáng chốc hai người đến một gian nhà tranh nằm giữa rừng thưa, đó là gian nhà bỏ hoang phế đã lâu vì nó ở chỗ quá hoang vu, chung quanh hai ba dặm không một bóng nhà nào khác.
Trì Thiên Hóa chỉ gian nhà tranh ấy :
- Sở huynh nghe đây, bước chân vào gian nhà ấy nhất định huynh sẽ chết.
Sở Tiêu Phong quan sát gian nhà, chàng mỉm cười :
- Được! Chúng ta cứ vào thử xem sao!
Trì Thiên Hóa gật đầu dẫn chàng vào nhà. Sở Tiêu Phong đề vận chân khí ngấm ngầm chuẩn bị. Trong gian nhà không một lớp bụi mà còn bày một bộ bàn ghế bát tiên rất đẹp với đầy đủ các thứ gia cụ khác chẳng thích hợp với một gian nhà đã hoang phế chút nào. Trên bàn không có hạt bụi, sạch như lau chứng tỏ vẫn thường được lau chùi, thế nhưng trong nhà không một bóng người.
Sau khi cân nhắc tình hình, Sở Tiêu Phong chậm rãi hỏi :
- Trì Thiên Hóa, nơi đây là chỗ ở của bọn Hắc Báo kiếm sĩ đấy ư?
Y đáp :
- Nơi ở của họ đều rất bí mật, trừ các Hắc Báo kiếm sĩ ra không ai biết rõ.
Nơi này chỉ là nơi mà họ ước hẹn gặp tại hạ vài lần trước mà thôi.
- Làm sao các hạ biết chúng hẹn với các hạ ở đây?
- Khi còn ở Vọng Giang lâu có một tên tiểu nhị đem đến ba chén trà, Sở huynh nhớ không?

- Đó là ký hiệu bí mật gì chăng?
Trì Thiên Hóa tiếp lời :
- Đúng vậy, trong ba chén trà ấy có một chén không có thà được đặt úp xuống.
Sở Tiêu Phong gật đầu :
- Tại hạ hiểu rồi, đó là dấu hiệu để các hạ hẹn gặp bọn chúng.
- Đúng vậy!
Đột nhiên Trì Thiên Hóa biến sắc bật kêu lên vọng ra ngoài cửa :
- Chư vị huynh đệ đến rồi đấy ư?
Ba người mặc toàn y phục bằng da màu đen tuyền xuất hiện ngay trước cửa.
Cả ba đều đeo trường kiếm sau lưng, vỏ kiếm màu đen bóng, cán kiếm cũng màu đen bóng. Ba người đứng thành hình tam giác, trước một sau hai, mặt bịt khăn đen vẽ hình mặt con báo, chỉ để lộ hai mắt, hai tai, mũi và miệng.
Sở Tiêu Phong lạnh lùng bình tĩnh quan sát ba nhân vật ấy :
- Ba vị là những người tấn công Nghênh Nguyệt sơn trang đêm hôm trước phải chăng?
Hắc Báo kiếm sĩ đứng đầu tiên đáp :
- Xưa nay chúng ta không trả lời câu hỏi của địch nhân.
Sở Tiêu Phong cứ hỏi :
- Theo tại hạ biết trong thành Tương Dương có rất đông Hắc Báo kiếm sĩ, sao lại chỉ có ba vị đến đây?
Tên Hắc Báo kiếm sĩ đứng đầu lạnh lùng đưa mắt quét qua Trì Thiên Hóa :
- Họ Trì, ngươi đã tiết lộ quá nhiều bí mật của chúng ta rồi đó.
Trì Thiên Hóa vốn đã sẵn ý sợ hãi, sắc mặt y càng tái nhợt, y cố trấn tĩnh đáp :
- Hãy nhớ chư vị đã hứa bảo vệ an toàn cho tại hạ, nhưng chư vị không giữ lời để tại hạ bị Cái bang bắt giữ...
Hắc Báo kiếm sĩ lạnh lùng cắt lời :
- Ngươi không giữ bí mật cho chúng ta, ngươi cũng không hề báo động cầu cứu. Vì một con nha đầu mà ngươi ru rú trốn trong tiểu thạch thất.
Trì Thiên Hóa gào lớn :
- Im miệng, đó là việc riêng của tại hạ, không nằm trong phạm vi giao ước giữa chúng ta.
Lúc bấy giờ Sở Tiêu Phong phát hiện ra trên đỉnh trán mỗi chiếc khăn bịt mặt của bọn Hắc Báo kiếm sĩ đều có thêu chìm một số hiệu, nhưng vì khăn bịt mặt ấy đầy những hoa văn chằng chịt, nên nếu

không chú ý rất khó nhận ra sự thật, rất ít người nhận ra nó. Sở Tiêu Phong rất chú ý, chàng nghĩ rằng với y phục đồng dạng như nhau của chúng, tất phải có dấu hiệu gì đó để phân biệt và đại biểu cho thân phận của từng tên, nhờ vậy mà chàng phát hiện ra được số hiệu thêu kín đáo ấy.
Tên Hắc Báo kiếm sĩ đứng đầu có thêu số hiệu thứ năm, còn hai tên đứng sau là số bảy và số chín, như vậy có nghĩa là số hiệu càng nhỏ thân phận càng cao. Chợt nghe tên Hắc Báo kiếm sĩ số năm lạnh lùng nói :
- Chính vì vậy chúng ta quyết định không bảo vệ cho ngươi nữa, nhưng nếu ngươi dám bang trợ kẻ địch, chúng ta sẽ giết chết ngươi.
Sở Tiêu Phong xen vào mỉa mai :
- Đó là cách các vị đối xử với bằng hữu đó ư?
Hắc Báo kiếm sĩ số năm "hừm" một tiếng :
- Còn cả ngươi nữa cũng sẽ chết!
Sắc mặt Trì Thiên Hóa trắng lạnh, y run thân lảo đảo như đứng không vững nữa. Sở Tiêu Phong bước lên đứng che trước mặt Trì Thiên Hóa, chàng mỉm cười :
- Ba vị bịt mặt giống đầu ba con báo quá!
Hắc Báo kiếm sĩ số năm hất đầu ra lệnh, Hắc Báo kiếm sĩ số chín vươn thân lên nhanh như điện chớp, tay hữu hắn vung cao, ánh thép như luồng sét chém tới một kiếm. Tay áo Sở Tiêu Phong quét nhanh, toàn thân chớp nhoáng ra xa năm thước, thuận tay chàng kéo Trì Thiên Hóa theo. Hắc Báo kiếm sĩ quả nhiên có phản ứng mau lẹ chẳng khác gì loài báo, thân hình hắn chuyển động, kiếm chiêu liên tục phát ra.
Trong lúc lùi thân, dĩ nhiên Sở Tiêu Phong cũng đã rút trường kiếm. Một tiếng "choang" dữ dội, Sở Tiêu Phong hóa giải năm chiêu tấn công của Hắc Báo kiếm sĩ. Chàng không phản kích vì Hắc Báo kiếm sĩ số chín ấy không tấn công chàng nữa. Nhìn kiếm pháp của Sở Tiêu Phong ngăn chận năm chiêu kiếm của tên Hắc Báo kiếm sĩ, Trì Thiên Hóa chấn động. Y cũng là một trong những người tấn công Nghênh Nguyệt sơn trang và đã từng giao đấu với đệ tử Vô Cực môn, y biết rõ tuy Thanh Bình kiếm pháp có tinh diệu nhưng không dễ dàng hóa giải được liên tiếp năm chiêu tấn công của đối phương, và dường như tiềm lực chàng vẫn còn rất sung mãn. Y chưa hề được nhìn thấy kiếm pháp của Tông Lãnh Cương, nhưng vừa rồi Sở Tiêu Phong đã biểu lộ bản lãnh hơn người, chứng tỏ chàng là loại đệ tử kiệt xuất nhất của Vô Cực môn.
Hắc Báo kiếm sĩ số năm lạnh lùng ra lệnh :

- Các ngươi cùng tấn công giết hai tiểu tử ấy cho ta!
Sở Tiêu Phong lạnh lẽo buông giọng :
- Các ngươi đã bị bao vây mất rồi!
Tên Hắc Báo kiếm sĩ số năm quát lớn :
- Tiến lên, giết chết y!
Hai Hắc Báo kiếm sĩ tuân lệnh xuất thủ liền, khí lạnh lóe lên, hai lưỡi trường kiếm như hai mũi tên đan chéo chém tới. Thế kiếm hết sức lợi hại, đó là chiêu sát thủ "Song kiếm hợp bích" riêng của các Hắc Báo kiếm sĩ, trong giang hồ rất hiếm người né tránh được chiêu kiếm này. Trì Thiên Hóa tự biết không đủ bản lãnh đối địch nhân thân pháp Sở Tiêu Phong cực kỳ dị chỉ thoáng cái chàng đã xen thân vào giữa hai lưỡi kiếm đen xéo, kiếm không hề chạm người. Hai Hắc Báo kiếm sĩ chớp nhoáng hoành ngang kiếm tấn công tiếp. Trận ác đấu bắt đầu diễn ra trong gian nhà.
Trì Thiên Hóa hít một hơi chân khí ngưng tụ công lực toàn thân, y chụp lấy một chiếc ghế cầm nơi tay chuẩn bị cơ hội giúp Sở Tiêu Phong. Bấy giờ y hoàn toàn nhận ra hoàn cảnh của y, Hắc Báo kiếm sĩ quyết sẽ không tha mạng y và coi như y đã gắn liền số mạng mình vào số mạng Sở Tiêu Phong.
Tuy Sở Tiêu Phong đã biểu lộ chàng có võ công khác thường nhưng theo Trì Thiên Hóa dự đoán, tối đa chàng chỉ có thể cầm cự được khoảng năm mươi chiêu là cùng. Nhưng năm mươi chiêu đã nhanh chóng qua mà Sở Tiêu Phong vẫn hoàn toàn chưa có dấu hiệu gì thất thủ mà xem ra chàng vẫn ung dung nhàn hạ vượt xa đối thủ.
Trì Thiên Hóa cơ hồ không tin nổi sự thật trước mắt. Tuy tên Hắc Báo kiếm sĩ số năm chưa xuất thủ nhưng hai ánh mắt sắc như đao của hắn vẫn theo dõi trận ác đấu. Đột nhiên có tiếng quát lớn :
- Dừng lại!
Một chiêu kỳ ảo của Sở Tiêu Phong đánh rơi kiếm trong tay tên kiếm sĩ số bảy rồi chàng lui mau lại ba bước. Tên kiếm sĩ số bảy ngây thộn người ra và kiếm sĩ số chín cũng dừng tay. Xoay đầu nhìn ra đã thấy Trần Trường Thanh, Bạch Mai, Bạch Phong, Thành Trung Nhạc và Đổng Xuyên đã xuất hiện bên ngoài.
Kiếm chiêu ảo diệu của Sở Tiêu Phong khiến đấu pháp tốc chiến tốc thắng của bọn Hắc Báo kiếm sĩ mất hết tác dụng. Bọn chúng vốn định sẵn trong vòng năm chiêu sẽ giết chết Sở Tiêu Phong và Trì Thiên Hóa, thế nhưng cuối cùng "Song kiếm hợp bích" lợi hại của chúng vẫn không giết được Sở Tiêu Phong khiến cả ba kiếm sĩ đều thất thần kinh ngạc, nên khi Sở Tiêu Phong dừng tay lùi lại chúng cũng không tấn công tới nữa.

Tên Hắc Báo kiếm sĩ số năm xoay đầu nhìn Trần Trường Thanh, hắn hỏi :
- Lão là ai?
Trần Trường Thanh lạnh lùng đáp :
- Lão khiếu hóa là người của Cái bang.
- Cái bang đệ tử rất đông, thân phận lão ra sao?
- Lão khiếu hóa ta đi không đổi tên ngồi không đổi họ, ta chính là Cái bang trưởng lão Trần Trường Thanh đây.
Tên kiếm sĩ Hắc Báo "a" một tiếng :
- Nghe nói Bang chủ Cái bang cũng đã đến đây! Trong giang hồ đa số đều sợ Cái bang, nhưng Hắc Báo kiếm sĩ không hề sợ đâu...
Tay tả hắn vẫn một cái hạ lệnh :
- Tiến lên, giết chết lão khất cái cho ta!
Kiếm sĩ số chín tuân lệnh xuất thủ, đột nhiên hắn tung chân tới một kiếm đâm thẳng vào ngực Trần Trường Thanh. Bây giờ tên kiếm sĩ số bảy cũng đã lượm kiếm lên hợp lực cùng tấn công. Trần Trường Thanh hít một hơi, lui lại ba bước. Thế kiếm của Hắc Báo kiếm sĩ cực mau, đến nỗi Trần Trường Thanh không kịp chống đỡ. Đột nhiên một ánh kiếm tạt ngang đến chận kiếm của Hắc Báo kiếm sĩ số bảy, đồng thời với tiếng quát :
- Các ngươi là hung thủ đột kích Nghênh Nguyệt sơn trang?
Hắc Báo kiếm sĩ "hừ" một tiếng :
- Ngươi là đệ tử Vô Cực môn ư?
Người xuất kiếm ấy là Thành Trung Nhạc cũng cười gằn :
- Đúng vậy, tại hạ là Thành Trung Nhạc.
Kiếm sĩ số chính gầm lên :
- Ngươi đáng chết lắm.
Kiếm của hắn đảo lộn lại tấn công Thành Trung Nhạc. Bạch Mai, Bạch Phong, Đổng Xuyên và Trần Trường Thanh đều lui lại quan sát kiếm pháp của bọn Hắc Báo kiếm sĩ, chỉ nhận biết kiếm pháp chúng là loại dũng mãnh dị thường.
Bạch Mai quan sát một lúc rồi thở dài, hỏi :
- Trần lão tử có nhận ra kiếm pháp gì đó không?
Trần Trường Thanh đáp :
- Bọn đeo mặt thú này vô cùng dũng mãnh đều là cao thủ đệ nhất giang hồ.
Bạch Mai nói :
- Ta muốn hỏi về chiêu lộ số võ công của chúng.
- Theo Bạch huynh, chiêu số ấy giống cái gì?
- Giống loài báo đen, lão khiếu hóa hãy nhìn thế tấn công mau lẹ của

chúng hoàn toàn giống loài báo khi về mồi, báo là loài thú cực hung ác, lão phu đã từng thấy một con hắc báo ác đấu với một con sư tử, kết quả sư tử chết vì nanh vuốt của hắc báo.
Trần Trường Thanh gật đầu :
- Thế công của bọn này hung mãnh quả chẳng khác gì loài hắc báo thật.
Bên cạnh Đổng Xuyên lo lắng :
- Sư mẫu, e rằng sư thúc đánh không lại chúng, xin phép cho đệ tử xuất thủ.
Bạch Phong nhìn bọn kiếm sĩ lúc tung thân lúc xả kiếm, lúc vươn trảo hoàn toàn áp đảo Thành Trung Nhạc. Họ Thành bị đẩy vào thế thủ hoàn toàn. Thanh Bình kiếm pháp vốn là loại sát sở trường tấn công địch, thế mà hiện tại không hề phát huy được chút uy lực nào. Các chiêu thế của bọn Hắc Báo kiếm sĩ rất quái dị, kiếm thế luôn luôn biến hóa phối hợp với nhau mau như gió cuốn, thân pháp chúng tiến tới nhanh nhẹn dị thường. Thành Trung Nhạc với Thanh Bình kiếm pháp chẳng còn công hiệu gì nữa.
Tên Hắc Báo kiếm sĩ đang tấn công Thành Trung Nhạc đột nhiên phát ra một tiếng kêu quái dị tung thân áp sát đến. Thành Trung Nhạc nhất thời bị hoang mang miễn cưỡng vẽ kiếm thành một vòng đẩy địch nhân ra. Chiêu tấn công này của tên Hắc Báo quái dị đến nỗi Bạch Mai đứng ngoài là người lão luyện giang hồ cũng không biết nên đối phó ra sao. Chỉ nghe một tiếng vũ khí ngân nga chạm nhau, tên kiếm sĩ Hắc Báo chạy vòng quanh Thành Trung Nhạc một vòng rồi về vị trí cũ, mới nhìn qua tưởng rằng Thành Trung Nhạc đã dùng trường kiếm khắc phục được thế tấn công của đối phương lui về chỗ cũ, nhưng sự thật trên áo Thành Trung Nhạc đã bị chém rách nhiều nơi, máu tươi thấm ra dần. Bạch Phong tuốt kiếm lạnh lùng quát :
- Trung Nhạc, lui lại để ta lãnh giáo hắn.
Đổng Xuyên cũng đã rút trường kiếm chuẩn bị xuất thủ. Thành Trung Nhạc van nài :
- Không hề gì, tiểu đệ chỉ mới bị thương nhẹ vẫn còn sức đấu tiếp, bọn này kiếm pháp quái dị, hoàn toàn chưa biết chiêu số ra sao.
Bạch Phong nghiêm giọng :
- Không! Chúng ta đều muốn thử kiếm chiêu bọn chúng để lỡ mai kia có gặp chúng ta mới có thể ứng phó.
Lý lẽ bà rất hợp lý buộc Thành Trung Nhạc phải lui lại.
Đổng Xuyên trầm giọng :
- Sư mẫu, xin hãy để cho đệ tử.
Đột nhiên một thân ảnh vọt qua hai Hắc Báo kiếm sĩ đến, Sở Tiêu

Phong tươi cười :
- Sư huynh là thân phận Chưởng môn tôn kính, cần gì động thủ với bọn này.
Chàng xoay lại nhìn Bạch Phong :
- Còn sư mẫu thân thế ngàn vàng càng không cần động thủ với bọn nửa người nửa thú ấy, tất cả xin để cho đệ tử lo liệu.
Bạch Phong hạ giọng :
- Tiêu Phong, chỉ một mình con.
Bạch Mai chận lời :
- Phong nhi, hãy để cho Tiêu Phong lo liệu, nếu như y không đối phó được, các ngươi tiếp tay cũng chưa muộn.
Bạch Phong tuân lệnh thân phụ lùi lại. Sở Tiêu Phong chậm chạp thu kiếm về nghiêm giọng nhìn ba kiếm sĩ :
- Ba vị, xin hãy tấn công ngay đi!
Tên kiếm sĩ số năm hừm lớn :
- Ngươi đúng thật là đệ tử Vô Cực môn đấy chứ?
Sở Tiêu Phong cười nhạt :
- Ngươi hoài nghi ta chăng?
- Kiếm pháp của ngươi sử dụng không phải là kiếm pháp của Vô Cực môn?
- Kiếm pháp Vô Cực môn phong phú như trời bể, bọn ngươi há biết hết được sao? Xuất thủ mau đi!
Tuy chàng nghiêm giọng nhưng không có một chút kích động nào, thần sắc cũng hết sức bình tĩnh. Tên Hắc Báo kiếm sĩ số năm vẫn lạnh lùng nhìn chàng không ra lệnh xuất thủ. Sở Tiêu Phong khinh mạn :
- Với các ngươi, tại hạ không cần rút kiếm, tùy các ngươi lựa chọn, đánh tay cũng được, dùng kiếm cũng chẳng sao, hãy mau xuất thủ đi!
Hắc Báo kiếm sĩ số năm vẫy tay. Hắc Báo kiếm sĩ số chín tung thân mau như ánh chớp, đó là một chiêu tấn công lợi hại tuyệt kỹ. Bạch Phong hoảng hốt kêu lên :
- Tiêu Phong cẩn thận.
Trong tiếng kêu chưa dứt chợt thấy thân hình của tên kiếm sĩ nhảy đến gần Sở Tiêu Phong bỗng nhiên nghiêng qua một bên rồi văng ra ngoài cửa gian nhà, một tiếng ầm rung chuyển, kiếm của hắn đâm phập vào thân cây cổ thụ, còn người hắn đụng mạnh vào gốc cây khiến cành lá lay động. Ngực tên Hắc Báo kiếm sĩ số chín ấy vỡ nát chết liền tức khắc. Điều kỳ lạ là khi tung thân tấn công Sở Tiêu Phong hắn lại không thể khống chế được thân pháp để đến nỗi bị

văng ra cửa đụng vào gốc cây quá mạnh mà chết. Đó là một việc không ai tưởng tượng được vì đối phương cũng là cao thủ đệ nhất. Bọn Hắc Báo kiếm sĩ chấn động không hiểu tại sao lại xảy ra nỗi ấy, nhưng nhìn tới Sở Tiêu Phong vẫn thấy chàng đứng yên thần sắc nghiêm túc.
Bạch Phong ngẩn người kinh ngạc :
- Tiêu Phong, con không sao chứ?
Chàng đáp :
- Đệ tử rất khỏe.
- Con vừa giết chết tên kiếm sĩ ấy ư?
- Sư mẫu, hắn chết vì đụng vào gốc cây.
Bạch Phong "a" một tiếng không hỏi nữa. Kiếm sĩ số năm lạnh lẽo gằn giọng :
- Các hạ đã dùng thủ pháp gì giết bằng hữu của ta?
- Thủ pháp gì, các ngươi chẳng nhìn thấy rõ ràng rồi đấy sao?
Kiếm sĩ ấy lạnh giọng :
- Thủ pháp các hạ rất quái dị, chúng ta không nhận ra.
- Chỉ là một biện pháp nho nhỏ thôi.
- Biện pháp thế nào?
- Ngươi cứ xuất thủ ắt tự biết.
- Xuất thủ? Các hạ tưởng rằng các hạ nhất định thắng được chúng ta?
- Ngươi không tin là thế?
Hắc Báo kiếm sĩ số năm ấy đặt tay lên cán kiếm :
- Được lắm! Ta sẽ thử xem!
Tiếng nói chưa dứt, kiếm đã lọt vào tay, ánh sáng lóe lên chém tới ngực chàng. Sở Tiêu Phong nghiêng thân tránh qua kiếm ấy. Tên kiếm sĩ cười gằn một tiếng, trường kiếm chuyển động phát ra ba kiếm liên hoàn. Khi Sở Tiêu Phong đối với kiếm sĩ số chín chàng rất an nhàn nhưng đối phó với kiếm sĩ số năm này dường như có phần lúng túng. Chỉ thấy trường kiếm trong tay kiếm sĩ số năm ấy huy động liên hồi như bức bách Sở Tiêu Phong phải luống cuống lọt vào giữa vòng vây kiếm ảnh. Đột nhiên có hai tiếng "soẹt soẹt", kiếm đã chém rách hai nơi trên tay áo Sở Tiêu Phong, máu thấm ra liền sau đó.
Bạch Phong hoảng kinh nghiêng thân định nhảy tới, Bạch Mai dường như đã liệu trước vội níu tay bà lại :
- Không nên can thiệp.
Bạch Phong vội kêu lên :
- Gia gia, Tiêu Phong đã bị thương.

Bạch Mai đáp :
- Ta biết, nhưng đó chỉ là vết thương ngoài da, y vẫn còn cầm cự được.
- Y đang nguy cấp, nếu không cứu y e rằng y sẽ chết vì tay tên Hắc Báo kiếm sĩ ấy.
- Con tin chắc cứu được y chứ?
Bạch Phong lúng túng :
- Nhưng ít nhất con cũng phải cố sức.
- Không, nếu con tiến lên sẽ làm Tiêu Phong phân tâm, vả chăng kiếm pháp tên Hắc Báo kia quá mau không có cơ hội cho con can thiệp đâu.
Bạch Phong thở dài cố lấy lại bình tĩnh, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy kiếm pháp Hắc Báo kiếm sĩ càng lúc càng mau đang vây chặt Sở Tiêu Phong trong vòng kiếm quang. Đổng Xuyên đặt tay lên cán kiếm ngầm tụ chân khí như chỉ đợi cơ hội là xuất thủ. Trần Trường Thanh bước lại sát Đổng Xuyên hạ thấp giọng :
- Đổng Chưởng môn nhân không nên xuất thủ, không cứu được Tiêu Phong mà còn hại y nữa đó.
Đổng Xuyên đáp :
- Lão tiền bối, công lực vãn bối không cao, kiếm thuật cũng chưa tinh, xin lão tiền bối xuất thủ cứu Tiêu Phong.
- Nếu lão khiếu hóa ta mà đủ sức cứu y, ta đã xuất thủ rồi, nào còn phải đợi đến bây giờ?
- Hai chúng ta hợp lực được không?
- Cũng không đủ cứu y đâu.
- Lẽ nào chúng ta để cho sư đệ Tiêu Phong...
Trần Trường Thanh cắt lời :
- Cứ để một mình y đối phó may ra còn cơ hội, đừng nóng gấp quá, khi đến lúc đáng xuất thủ, lão phu tự sẽ xuất thủ.
Hoàn cảnh của Sở Tiêu Phong bấy giờ thật là tệ hại, kiếm quang của ttên Hắc Báo kiếm sĩ càng lúc càng mãnh liệt. Đột nhien Sở Tiêu Phong chuyển thân hai cái thoát ra ngoài vòng kiếm quang của đối phương. Thân hình chàng chuyển hai cái nữa tới trước mặt Đổng Xuyên, tay phải chàng vươn ra chụp trúng cán Thanh Bình kiếm đeo trên vai Đổng Xuyên. Bạch Mai quát lớn :
- Đổng Xuyên buông tay!
Sự thực không cần Bạch Mai quát, dĩ nhiên Đổng Xuyên cũng buông tay đồng thời lui lại mấy bước. Kiếm thế lợi hại của Hắc Báo kiếm sĩ đã đuổi tới nơi chém rách ống tay áo phải của Đổng Xuyên, có lẽ hắn muốn ngăn chận không cho Sở Tiêu Phong mượn kiếm. Nếu Đổng

Xuyên hơi do dự chút nữa tay phải chàng ắt bị chém trúng.
Sở Tiêu Phong đã lấy được Thanh Bình kiếm. Thình lình Hắc Báo kiếm sĩ phi thân vọt cao lên hơn một trượng, chuyển thân khi còn lơ lửng trên không, đầu chúi xuống, chân giơ ngược lên lao vút xuống Sở Tiêu Phong. Thanh Bình kiếm như một ánh chớp đao ngược lên Hắc Báo kiếm sĩ. “Cheng” một tiếng dữ dội, tiếp theo đó là một tiếng rú thảm khốc, kiếm quang hai bên kết lại thành tấm màn che khuất thân hình hai đối thủ.
Bạch Phong kinh hoảng rú lên :
- Tiêu Phong, con...
Một âm thanh trầm vọng ra :
- Sư mẫu, đệ tử vẫn an toàn.
“Bình” một tiếng, thi thể của Hắc Báo kiếm sĩ văng bật ra ngã xuống đất, xác lìa ra vì bị chém đứt đôi. Đối với Bạch Phong và Đổng Xuyên, đó quả là biến hóa không thể tưởng tượng. Tựa như vừa tỉnh khỏi giấc mọng. Bạch Phong vội bước lại :
- Hài tử ơi, con bị thương nặng lắm không?
Trên thân Sở Tiêu Phong có mấy vết kiếm, nửa tà áo đã bị rách hẳn, máu tươi thấm ra hoen đỏ. Tên Hắc Báo kiếm sĩ số bảy còn sống sót sau một lúc ngẩn người liền gầm lớn một tiếng, múa kiếm xông lên. Bạch Phong và Đổng Xuyên vô cùng khích động nhưng Bạch Mai và Trần Trường Thanh lại hết sức bình tĩnh, hai lão nhân đưa mắt nhìn cho nhau như ngầm trao đổi biện pháp ứng phó. Khi tên Hắc Báo kiếm sĩ xông tới cũng đồng thời là lúc Trần Trường Thanh xuất thủ. Chỉ thấy ánh xanh lóe động, Trần Trường Thanh đã rút “Thanh đồng bổng” là vũ khí tùy thân. Đó chỉ là cây gậy dài không quá một thước hai, bình thường Trần Trường Thanh giấu nó trong thân rất khó nhận ra. Nếu không gặp cường địch, lão không bao giờ rút nó. Kiếm chiêu của Hắc Báo kiếm sĩ hết sức hunh mãnh buộc lão khất cái phải rút vũ khí. Chỉ nghe những tiếng sắt thép chạm nhau liên tục, hai nhân ảnh đan vào nhau rồi đột nhiên tách ra. Trần Trường Thanh đã chận được thế công của Hắc Báo kiếm sĩ nhưng vai lão cũng bị rạch một kiếm, máu tươi ứa ra nhỏ tong tong xuống đất.
Bạch Mai cũng rút vũ khí, đó là hai vòng “Tử mẫu kim hoàn”. Bạch Phong, Đổng Xuyên chuyển thân đến. Đột nhiên Sở Tiêu Phong bước mau lại, nửa thân chàng đẫm máu, đầu tóc tơi tả nhưng cước bộ vẫn ổn định, chàng nghiêng thân thi lễ :
- Xin Trần lão tiền bối lui lại nhường tên Hắc Báo này cho vãn bối.
Qua mấy lần giao đấu, vãn bối đã thông thuộc các chiêu kiếm biến hóa của chúng.

Trần Trường Thanh lo lắng :
- Thương thế của ngươi không có gì đáng ngại chứ?
Sở Tiêu Phong đáp :
- Chỉ là chút thương ngoài da, đa tạ tiền bối quan tâm.
Chàng chuyển thân giơ kiếm chỉ vào mặt tên kiếm sĩ số bảy :
- Ngươi xuất thủ mau!
Hai mắt kiếm sĩ ấy đầy vẻ kinh sợ, hiển nhiên cái chết của tên Hắc Báo kiếm sĩ số năm đã uy hiếp hắn rất lớn. Hắn phát động thế chiêu tấn công. Thanh Bình kiếm trong tay Sở Tiêu Phong...
(thiếu một đoạn, trang 52, 53 cuốn 4)
- Ôi! Đáng lẽ chúng ta phải đề phòng hắn tự tử mới phải.
- Hắn ngậm độc dược trong miệng, dù chúng ta có phòng bị cũng không ngăn được hắn tự tử.
Sở Tiêu Phong vội nói :
- Sư mẫu, dù hắn có sống nhất định cũng không khai gì hơn đâu.
Bạch Phong ngơ ngẩn :
- Nhưng ít ra may mắn cũng có thể hỏi được về tung tích Tông Nhất Chí.
Trì Thiên Hóa bước chậm đến nói tiếp :
- Hắn sẽ không bao giờ nói, trong bọn Hắc Báo kiếm sĩ này có một giới luật rất đặc biệt, chỉ cần bị bộc lộ diện mục là phải tự tử lập tức.
Đổng Xuyên hỏi :
- Làm sao các hạ biết điều ấy?
Trì Thiên Hóa nói :
- Tại hạ có nghe bọn chúng nói, mỗi tên Hắc Báo kiếm sĩ đều phải có ý định tuẫn tiết mới được thu nhận.
Bạch Phong xoay nhìn Trì Thiên Hóa, lạnh lẽo như muốn đuổi y :
- Các hạ có thể đi được rồi đó.
Trì Thiên Hóa cười nhạt ôm quyền :
- Đa tạ phu nhân, tại hạ cáo từ.
Đợi Trì Thiên Hóa đi khuất, Sở Tiêu Phong mới nói :
- Bạch lão tiền bối, vãn bối có điều cầu xin...
Bạch Mai mỉm cười cắt lời :
- Tiêu Phong, ngươi cứ nói.
- Xin lão tiền bối và Trần lão tiền bối mau báo cho Bang chủ Cái bang.
Trần Trường Thanh gật đầu :
- Đúng! Ta sẽ đem chuyện này báo cho Bang chủ biết để người chuẩn bị.
Bạch Mai cũng gật đầu :

- Ta sẽ đi với Trần lão.
Hai lão nhân vội vàng chuyển thân đi ra. Đợi hai lão nhân khuất hẳn Bạch Phong mới hạ giọng hỏi :
- Tiêu Phong, ngươi cố ý cho gia gia ta đi, phải không?
Sở Tiêu Phong cung kính :
- Xin sư mẫu tha tội, đệ tử Môn chủ cùng sư mẫu, sư thúc và Chưởng môn sư huynh thương lượng một chuyện.
- Chuyện gì vậy?
- Người của Vô Cực môn còn quá ít do đó từ nay chúng ta không ai có quyền thương vong nữa.
- Đúng.
- Theo con kiếm pháp của bọn Hắc Báo kiếm sĩ lấy giết người làm chính, bất kể trong trường hợp nào chúng cũng chỉ nhằm mục đích giết người, loại kiếm pháp ấy rất khó phá giải được, vì vậy đệ tử nghĩ ra một cách phá giải nhưng kiếm chiêu của đệ tử chưa thông thuộc nên cần nghiên cứu cùng sư thúc và sư huynh.
Ai cũng biết đó chỉ là lời khiêm nhượng của Sở Tiêu Phong, Bạch Phong đáp :
- Ta hiểu rõ dụng tâm của con. Tiêu Phong, chẳng trách nào khi sư phụ thu nhận con đã rất yêu quí con và con cũng không phụ lòng người...
Sở Tiêu Phong sợ hãi quỳ xuống đất :
- Đệ tử không dám, đệ tử không dám.
Bạch Phong đưa tay đỡ chàng lên :
- Tiêu Phong, mau đứng dậy, ta nói đó là thật.
- Đệ tử quả không dám.
- Tiêu Phong, con còn nhớ trước khi chết sư phụ con nói gì chứ?
- Di ngôn của sư phụ, đệ tử ghi tạc trong lòng.
- Hay lắm, sư phụ con nói, con không bị ước thúc bởi môn quy Vô Cực môn nữa, vì vậy con không cần quá giữ gìn.
Đột nhiên Thành Trung Nhạc mở miệng :
- Tiêu Phong, lúc nãy kiếm chiêu của sư điệt có phải là kiếm chiêu của Thanh Bình kiếm hay không?
Sở Tiêu Phong lắc đầu :
- Không phải.
Đổng Xuyên ngạc nhiên :
- Tiêu Phong, chúng ta ở gần nhau cả chục năm nay rất ít khi xa nhau, sư đệ đã học được kiếm pháp nọ lúc nào sao ta chẳng biết một chút gì?
Sở Tiêu Phong trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Không dám giấu Chưởng môn sư huynh, mấy chiêu kiếm pháp ấy tiểu đệ đã học được trong một cuốn sách, không có ai chỉ điểm cho tiểu đệ, bởi vậy khi thi triển không được thông thạo lắm. Bất quá lúc nãy khi đối địch tiểu đệ mới phát hiện kiếm chiêu ấy đúng là khắc tinh của kiếm pháp bọn Hắc Báo kiếm sĩ, vì vậy tiểu đệ mới có gan muốn cùng sư huynh và sư thúc nghiên cứu mấy chiêu kiếm ấy để sau này lấy nó đối phó với bọn Hắc Báo kiếm sĩ.
Đổng Xuyên gật đầu :
- Tiêu Phong, trong lòng ta vốn không coi sư đệ như những đệ tử bình thường trong Vô Cực môn, đối với Vô Cực môn, sư đệ vừa là khách vừa là bằng hữu, sư đệ không bị môn quy ước thúc gì cả.
- Chưởng môn sư huynh, điều ấy...
Đổng Xuyên cắt lời :
- Tiêu Phong, điều ấy đối với sư đệ và đối với Vô Cực môn chẳng những không có hại mà chỉ có lợi, sư đệ không cần nhiều lời.
Sở Tiêu Phong e ngại :
- Thôi, chúng ta không bàn chuyện ấy nữa, hãy bàn về mấy chiêu kiếm pháp kia đã.
Thành Trung Nhạc hỏi :
- Tất cả kiếm pháp ấy có mấy chiêu?
Sở Tiêu Phong hơi trầm ngâm :
- Ba chiêu!
- Chỉ có ba chiêu thôi ư?
Sở Tiêu Phong mỉm cười :
- Vâng, tuy chỉ có ba chiêu nhưng nó biến hóa rất phức tạp, tập luyện nó cũng chẳng phải dễ dàng. Tiểu đệ xin vẽ đồ hình xuống đất trước rồi sẽ thuyết minh về biến hóa của nó, sau đó sư huynh và sư thúc sẽ luyện tập.
Mất hết nửa giờ Sở Tiêu Phong mới thuật xong kỹ càng sự biến hóa của ba chiêu kiếm pháp. Chỉ có ba chiêu kiếm pháp mà Bạch Phong, Thành Trung Nhạc và Đổng Xuyên luyện mãi đến nửa đêm mới tạm gọi là thông thạo nửa phần.
Đó là ba chiêu cực lợi hại, trong công có thủ, trong thủ có công, mỗi một chiêu kiếm đều độc lập nhưng nếu thi triển xuyên suốt cả ba chiêu thì uy lực càng tăng thêm gấp bội. Khi ba người lý hội được diệu dụng của ba chiêu kiếm ấy, ai nấy đều say mê luyện tập.
Sở Tiêu Phong thấy trời đã vào canh ba, chàng mới thở phào nhẹ nói :
- Sư mẫu, sư thúc, ngày mai hãy luyện tiếp, các vị đã thuộc sự biến hóa của nó.

Thành Trung Nhạc thu kiếm lại :
- Quả là ba chiêu ảo diệu, không biết xuất xứ nó là ở đâu?
Sở Tiêu Phong mỉm cười :
- Trong cuốn sách ấy không nói rõ xuất xứ của kiếm chiêu, chính vì vậy tiểu điệt mới có ý tưởng hơi kỳ dị này không biết có nên nói ra hay không?
Đổng Xuyên nói :
- Sư đệ có ý tưởng gì?
- Tiểu đệ có ý đem ba chiêu kiếm pháp ấy hòa nhập vào trong Thanh Bình kiếm pháp và tạm gọi tên là "Thanh Bình tam tuyệt kiếm", không biết ý của Chưởng môn sư huynh thế nào?
Đổng Xuyên rất cảm động, nhưng tính tình chàng vốn ngay thẳng không tiện ưng thuận, mắt nhìn tiểu sư đệ, xúc động nói :
- Tiêu Phong, Thanh Bình kiếm pháp được thêm ba chiêu ấy thật là uy lực tăng rất nhiều, nhưng... nhưng... đây là kiếm pháp của sư đệ riêng được, sư đệ không giấu mà đem ra công khai đã là có khí độ rộng rãi hơn người, nếu gia nhập vào Thanh Bình kiếm pháp, bị môn quy Vô Cực trói buộc há chẳng thiệt thòi cho sư đệ lắm sao?
Sở Tiêu Phong mỉm cười :
- Chưởng môn sư huynh, tiểu đệ xuất thân từ Vô Cực môn, học được ba chiêu kiếm ấy cũng là trong Vô Cực môn, tiểu đệ sẽ không truyền cho ai khác, xin sư huynh thành toàn cho tiểu đệ thu thập ba chiêu kiếm ấy để thỏa mong ước của tiểu đệ.
Đổng Xuyên gật đầu :
- Được lắm, ta chấp thuận nhưng sư đệ có biết sự hạn chế khi đem nó hòa nhập vào Thanh Bình kiếm pháp chưa?

XUÂN THU BÚT

Hồi 15
Thám hiểm Vạn Hoa viên

Sở Tiêu Phong đáp :
- Đệ biết, tuyệt kỹ của Vô Cực môn nếu không phải là đệ tử của Vô Cực môn không ai được học, chỉ có Chưởng môn nhân là người có quyền lực chọn lựa người truyền thụ.
- Tiêu Phong, điều ấy rất trọng yếu, ta là Chưởng môn nhân tất phải nghiêm cẩn chấp hành môn quy.

- Điều ấy tiểu đệ hiểu rất rõ, ba chiêu kiếm pháp ấy đã hòa nhập vào trong Thanh Bình kiếm pháp rồi, tiểu đệ quyết không được truyền cho bất cứ ai nữa, tất cả xin nghe Chưởng môn nhân quyết định.
- Được! Tiểu đệ đã nói thế chúng ta sẽ giữ lời.
Sở Tiêu Phong cúi thân :
- Đa tạ Chưởng môn sư huynh thành toàn.
Đổng Xuyên thở dài, hai chắp lại trước ngực :
- Sư phụ quả nhiên có thần thông đã sắp đặt cho sư đệ thoát ly bảo môn.
Sở Tiêu Phong vội cắt lời :
- Không! Sư huynh, tiểu đệ vẫn là đệ tử Vô Cực môn.
- Cái ấy, ta hiểu rõ, trong Vô Cực môn, sư đệ là nhân tài kiệt xuất, chúng ta rất hân hoan vì có sư đệ, nhưng sư phụ đã di ngôn đặt sư đệ ra ngoài môn qui Vô Cực môn, sư đệ đã biết sư huynh ta là người chấp hành rất nghiêm quy giới, nhưng vì lệnh sư phụ, ta quyết không ép buộc sư đệ bất cứ điều gì. Chúng ta vẫn là huynh đệ với nhau. Tiêu Phong, sư đệ hãy hiểu cho khổ tâm ấy của ta, trong lòng ta, ta không dám coi sư đệ là người Vô Cực môn nữa.
- Tiểu đệ hiểu rõ, sư huynh, tiểu đệ hiểu rõ.
Bấy giờ, đột nhiên có đệ tử Cái bang trung niên hấp tấp bước vào cung kính thưa :
- Xin ra mắt Đổng Chưởng môn nhân.
Đổng Xuyên hỏi :
- Có việc gì?
Tên đệ tử Cái bang ấy cung thân :
- Hồi bẩm Chưởng môn nhân, có một người bị trọng thương, thân đầy máu muốn cầu kiến người của quý môn.
Đổng Xuyên ngạc nhiên :
- Y không nói tên?
Cái bang đệ tử nói :
- Y tự xưng là Trì Thiên Hóa.
- Được! Mau mời y vào đây.
Đệ tử Cái bang “vâng” một tiếng, chuyển thân đi ra. Sau một lát, hai đệ tử Cái bang khiêng một tấm ván rộng đi vào. Trì Thiên Hóa toàn thân đẫm máu nằm trên tấm ván ấy, hai mắt y nhắm chặt, mặt y cũng đầy máu không nhìn rõ.
Hiện trạng vết thương trên đầu y ra sao nhưng chắc là thương thế không nhẹ.
Đổng Xuyên bước vội tới :
- Trì Thiên Hóa, ngươi vẫn ở Tương Dương sao?

Trì Thiên Hóa mệt mỏi mở hai mắt :
- Tại hạ thoát thân không nổi, bị bọn chúng đuổi theo.
Bạch Phong chận lời :
- Bọn Hắc Báo kiếm sĩ xuất thủ vô tình, tại sao chúng lại không giết ngươi?
Trì Thiên Hóa thở mệt nhọc :
- Có người cứu tại hạ.
- Ai cứu ngươi?
- Tại hạ không nhận ra là ai, khi tại hạ sắp chết dưới kiếm bọn Hắc Báo kiếm sĩ người ấy xuất hiện kịp thời, cứu tại hạ...
Nói đến đó vết thương bị động, y cất tiếng rên đau đớn. Đổng Xuyên hỏi :
- Thương thế ngươi xem ra khá nặng.
Trì Thiên Hóa nói :
- Vâng! Tại hạ bị trúng bảy kiếm, bốn kiếm trên thân, hai kiếm ở chân và một kiếm ở đầu.
Bạch Phong thở dài :
- Trì Thiên Hóa, ngươi nghĩ ngươi còn sống được nữa không?
- Hiện tại tại hạ vẫn có thể sống.
Đổng Xuyên vội nói :
- Ngươi cũng là một trong người hung thủ tập kích Nghênh Nguyệt sơn trang, nói cho cùng, ngươi cùng là kẻ thù của chúng ta.
- Các hạ có ý định trả thù.
- Chẳng lẽ không được ư?
- Được chứ, bất quá...
Bạch Phong cắt lời :
- Ta đã hứa tha ngươi, từ nay hay nhất là ngươi hãy lìa xa đây. Thế nhưng lần này là ngoại lệ, ngươi đã quay về đây gặp chúng ta ắt có gì muốn nói?
- Tông phu nhân, bọn Hắc Báo kiếm sĩ phần lớn vẫn còn ở trong thành Tương Dương đấy. Vì vậy theo tại hạ suy đoán, Tông Nhất Chí vẫn còn ở trong thành Tương Dương.
Bạch Phong gật đầu :
- Rất có lý, vì nếu chúng rời bỏ Tương Dương làm sao qua mắt được Cái bang và Bài giáo?
Trì Thiên Hóa run giọng :
- Theo tại hạ có một nơi rất có khả năng là nơi giam giữ Tông Nhất Chí.
- Đó là nơi nào?
- Các vị có nghe tên Vạn Hoa viên bao giờ chưa?

- Vạn Hoa viên rất nổi tiếng, đương nhiên có nghe.
Trì Thiên Hóa thở phào :
- Hãy đến đó mà tìm Tông Nhất Chí.
Bạch Mai vội nghiêm giọng :
- Vạn Hoa viên chủ là người quen cũ của ta, người ấy trung hậu thành thật và không phải là người trong giới võ lâm.
- Đó chỉ là bề ngoài.
- Chúng ta phải đến đó truy tìm ư?
- Nếu đã công khai không bằng ngầm tra xét, vả chăng các Hắc Báo kiếm sĩ xuất thủ mau tuyệt kỳ!
- Ngươi cho rằng bọn Hắc Báo kiếm sĩ ẩn thân trong Vạn Hoa viên?
- Tất nhiên... tất nhiên... chỉ có Sở thiếu hiệp là mới có đủ bản lãnh đối phó với bọn chúng.
* * * * *
Vạn Hoa viên là một khu vườn lớn rộng chẳng khác nào khu rừng nhỏ, bình thường mỗi ngày nơi đây có hằng trăm du khách đến thưởng ngoạn kỳ hoa dị thảo. Nhưng hôm nay tình hình khác hẳn, Vạn Hoa viên vắng vẻ như một rừng hoang, không một bóng du khách, cũng chẳng có ai canh gác vườn như thường lệ.
Tòa “Tam thanh quán” xây dựng giữa Vạn Hoa viên tòa, ngang dẫy dọc và vắng lặng như tờ. Khi một hàng người bước vào “Tam thanh quan” đột nhiên có tiếng động kẽo kẹt, trên vách cạnh một tượng thần mở ra cánh cửa và một nữ đạo sĩ trẻ tuổi mặc áo bào xanh chậm rãi bước ra, tay nữ đạo sĩ ấy lay động cán phất trần lạnh lẽo nghiêm túc nhìn hàng người gồm có Sở Tiêu Phong, Thành Trung Nhạc và hai đệ tử Cái bang :
- Các vị vào đây tìm kiếm cái gì thế?
Thành Trung Nhạc đáp thẳng :
- Tìm người.
- Người nào?
- Theo tại hạ biết trong Vạn Hoa viên này rất đông người, nhưng tại sao hôm nay lại chẳng thấy ai?
Nữ đạo sĩ trẻ tuổi đáp :
- Nơi đây vốn rất đông người nhưng hôm nay chính là ngày họ về nhà nghỉ ngơi hết rồi.
Thành Trung Nhạc hỏi :
- Xin cho biết đạo hiệu của nữ đạo trưởng.
- Chúng ta vốn chưa quen biết cần gì phải hỏi đạo hiệu của ta?
- Nữ đạo trưởng, tại hạ muốn xin thỉnh giáo một chuyện.
- Các hạ cứ nói.

- Sau đạo quán này còn có gì khác phải chăng?
- Các hạ cho rằng có gì?
- Nữ đạo trưởng từ bên cạnh bức tường bìa đi ra, tự nhiên bên trong phải có gì nữa chứ?
- Trong ấy chỉ là phòng ngủ của ta, chư vị không tin mời vào xem.
- Ồ! Trong ấy chỉ có một mình nữ đạo trưởng thôi ư?
- Đúng! Chỉ có một mình ta.
Thành Trung Nhạc nhún vai :
- Thật khó tin quá.
- Chư vị không tin ta vậy muốn làm gì?
Thành Trung Nhạc quay nhìn Sở Tiêu Phong :
- Tiêu Phong, chúng ta phải đối phó sao đây?
Nữ đạo sĩ trẻ tuổi chắt lưỡi :
- Ta hiểu rồi, các vị e trong phòng ngủ của ta có độc chứ gì?
Thành Trung Nhạc nói :
- Chúng ta bôn tẩu giang hồ tất nhiên phải nên cẩn thận.
- Thôi được, ta sẽ chứng minh cho các vị xem.
Nàng bước tới đẩy cửa, giữa thanh thiên bạch nhật nhìn rất rõ, bên trong cánh cửa là một gian phòng nhỏ chỉ bày một cái giường và một bộ bàn ghế. Nữ đạo trưởng hỏi :
- Chư vị nhìn rõ rồi chứ? Hay là cứ vào thử xem.
Chung quanh đều là tường vách nhìn qua là thấy hết, ngoài các giường không có gì là vật khả nghi nữa cả. Sở Tiêu Phong ngưng mắt nhìn, đột nhiên chàng giở tấm chăn trên giường lên, dưới gầm giường có một lỗ trống lớn. Âm thanh lạnh lùng của nữ đạo sĩ vang lên :
- Nếu như các hạ chưa tin cứ chui xuống gầm giường xem.
Sở Tiêu Phong bình thản :
- Đa tạ nữ đạo trưởng.
Hai tay chàng ấn thần lực di động cái giường qua một bên. Sở Tiêu Phong liếc mắt nhìn thấy thần sắc nữ đạo sĩ tưởng vẫn không có gì thay đổi. Nào ngờ nữ đạo trưởng đột ngột hỏi :
- Chư vị là người ở đâu?
Thành Trung Nhạc đáp :
- Chúng ta đều là người ở Vô Cực môn.
- Ta chẳng cần biết Vô Cực môn là cái gì nhưng các vị xem ra đều là người trẻ tuổi hào khí, sao lại áp bức ta đến thế?
Sở Tiêu Phong đứng một bên quan sát dãy giường, Thành Trung Nhạc ngầm vận công chuẩn bị đề phòng nữ đạo sĩ kia xuất thủ đột ngột. Bấy giờ Sở Tiêu Phong vừa nhìn thấy ở một góc tường có một

viên đá xanh kỳ dị nằm rất không đúng chỗ, viên đá ấy đầy bụi bám hình như lâu rồi không ai chạm tới nó.
Chàng đưa tay chạm vào viên đá, đột nhiên có nhiều tiếng chuyển động. Tất cả ai nấy chuẩn bị đối phó. Nữ đạo trưởng hơi biến sắc nở nụ cười gượng gạo :
- Không ngờ nơi đây lại có cơ quan bí mật, bần đạo trú ngụ ở đây đã lâu mà hoàn toàn không biết gì. Xem ra nơi đây không nên ở thêm nữa.
Chuyển thân, nữ đạo sĩ ấy bỏ ra ngoài, Thành Trung Nhạc vội hành thân chận đường :
- Nữ đạo trưởng chưa được đi, nếu nữ đạo trưởng bỏ đi, chẳng là muốn chôn chúng ta trong này ư?
- Nếu bần đạo nhất định cứ đi thì sao?
- Nữ đạo trưởng tất phải dùng võ công mới đi được.
Nữ đạo sĩ cười gằn một tiếng :
- Các vị là nam tử mà định lăng nhục kẻ tu hành ta ư?
- Không còn cách nào khác, xin nữ đạo trưởng tha lỗi.
Đột nhiên nữ đạo trưởng vung tay, trong tay áo ánh sáng lóe lên bắn thẳng tới Thành Trung Nhạc. Khoảng cách giữa hai người rất gần, cái vung tay của nữ đạo sĩ lại mau như điện chớp thực sự không dễ né tránh. May mà Thành Trung Nhạc sẵn sàng phòng bị, thân hình chuyển mau lướt ra ba bước. Ánh sáng lướt qua vai Thành Trung Nhạc cắm phập vào bức vách sau lưng, đó là lưỡi trủy thủ dài độ ba tấc.
Nhẹ thở một tiếng, Thành Trung Nhạc từ từ nói :
- Nữ đạo trưởng còn gì để nói nữa không?
Nữ đạo sĩ cười diễm lệ :
- Không cần, không ngờ các vị cũng có bản lãnh khá đấy.
Nàng từ từ cởi áo đạo bào bên ngoài để lộ ra mảnh áo bên trong màu đỏ có thêu một đóa hoa mẫu đơn trước ngực.
Thành Trung Nhạc bật kêu :
- Thì ra cô nương là Hồng Mẫu Đơn.
Nữ nhân áo đỏ gật đầu :
- Ta đã bị các vị biết rõ xuất xứ nên đành bỏ áo đạo bào này đi là hơn.
Thành Trung Nhạc nói :
- Lục Hà, Hoàng Mai, Hồng Mẫu Đơn là ba vị xưa nay chưa hề rời nhau nữa bước, cô nương đã ở đây còn hai cô nương nữa đâu?
- Hai tỷ muội ta ở trong này, các hạ cứ vào đó mà xem.
Bấy giờ ở góc tường đã mở ra một cánh cửa nhỏ hẹp chỉ đi lọt một

người.
Sau cánh cửa ấy có những gì không thể nào biết được. Thành Trung Nhạc căn dặn :
- Tiêu Phong hãy lưu tâm. Lục Hà, Hoàng Mai, Hồng Mẫu Đơn là những nhân vật nổi tiếng giang hồ, bản lãnh hơn người không nên sơ ý.
Hồng Mẫu Đơn mỉm cười :
- Ở nơi này chúng ta đâu dám xưng là bản lãnh hơn người.
Sở Tiêu Phong vội xen lời :
- Cô nương, bí mật đã lộ, có lẽ cô nương đừng nên giấu diếm gì nữa.
Hồng Mẫu Đơn liếc mắt đưa tình với Sở Tiêu Phong :
- Các hạ muốn hỏi ta về chuyện gì?
- Tại hạ muốn biết cô nương có phải là người của Vạn Hoa viên không?
- Ta đang ở Vạn Hoa viên, các hạ cho rằng còn chưa phải là người của Vạn Hoa viên nữa sao?
- Nói như vậy là cô nương thừa nhận?
- Cứ cho là thừa nhận thì có sao nào?
Sở Tiêu Phong mỉm cười :
- Cô nương đã thừa nhận là người của Vạn Hoa viên, có lẽ cũng nên thừa nhận cả chuyện khác nữa.
- Nhưng là chuyện gì? Có nhiều chuyện ta cũng không biết và có chuyện tuy ta biết nhưng không thể nói ra.
- Tại hạ cần biết chủ nhân Vạn Hoa viên này là ai?
- Điều ấy ta có biết nhưng không thể nói.
- Cô nương xin bỏ chuyện ấy, trong Vạn Hoa viên này phải chăng có nơi giam giữ người?
- Giam giữ người nào?
- Một tù phạm quan trọng.
- Có.
- Ở đâu.
- Dưới đất, tất cả các nơi quan trọng trong Vạn Hoa viên đều nằm ở dưới đất.
- Cô nương có thể dẫn đường cho tại hạ được chăng?
- Có thể, nhưng địa đạo này rất khác với những địa đạo khác.
- Vì vậy chúng ta mới cần cô nương dẫn đường.
- Dù có ta dẫn đường cũng không phải hết nguy hiểm.
- Nếu lỡ có nguy hiểm người chết trước tiên chắc là cô nương.
- Tính mạng một mình ta đổi lấy bốn người các hạ cũng được giá lắm rồi.

Sở Tiêu Phong mỉm cười :
- Cô nương lầm rồi, đâu phải cả bốn chúng ta đều đi theo cô nương.
Đột nhiên không đợi nàng đáp, chàng xuất thủ chớp nhoáng điểm vào hai huyệt đạo nàng, đồng thời nghiêm giọng :
- Đi mau!
Hồng Mẫu Đơn biến sắc mặt :
- Đi đâu bây giờ đây?
- Hãy mau dẫn đường tới chỗ giam người.
- Ai theo sau ta?
- Tại hạ.
Chàng quét mắt nhìn Thành Trung Nhạc và hai bằng hữu Cái bang.
Hồng Mẫu Đơn gật đầu :
- Tất nhiên bọn chúng sẽ cho người đuổi theo giết ta. Nhưng tại sao các hạ phải quan tâm đến ta như thế?
- Cô nương, chúng ta đã lỡ cùng chung một số phận, nếu cô nương bị bọn Vạn Hoa viên đuổi theo truy sát sao bằng thà chết ở ngay tại đây?
Hồng Mẫu Đơn thở dài :
- Sống được thêm ngày nào hay ngày ấy.
- Nếu như chúng đuổi theo chúng ta, chúng ta có sống càng thêm đau khổ, sao bằng chết ngay tại đây?
- Tiểu huynh đệ có ý thật đấy chứ?
- Tại hạ nói thật.
- Tiểu huynh đệ, lần này coi như ta đã phản bội Vạn Hoa viên, mai kia nhờ tiểu huynh đệ giúp cho ta ẩn thân trong Cái bang may ra sẽ yên thân, thế lực của Vạn Hoa viên tuy rất lớn nhưng chúng không dám đối kháng với Cái bang đâu.
- Điều ấy sợ rằng không tiện, tại hạ xuất thân ở Vô Cực môn, nếu lại đầu nhập vào Cái bang chẳng những phạm vào điều cấm kỵ lớn nhất võ lâm, mà ngay đến, theo quy giới môn phái, Vô Cực môn cũng không thể tha thứ cho tại hạ được. Lúc ấy kẻ thù của cô nương lại có thêm cả Vô Cực môn nữa.
- Người võ công cao nhất Vô Cực môn là Tông Lãnh Cương đã chết. Nghênh Nguyệt sơn trang cũng đã bị tiêu hủy, các hạ còn sợ gì nữa?
- Cô nương nói vậy là chưa biết, Vô Cực môn còn Chưởng môn sư huynh của tại hạ.
Hồng Mẫu Đơn cắt lời :
- Ta không cần hiểu, ta sẽ dẫn các hạ đi cứu người, bất quá có hai điều kiện mà các hạ cần hứa với ta. Thứ nhất Vô Cực môn sẽ phải bảo vệ an toàn cho ta.

- Còn thứ hai.
- Thứ hai ta muốn được vĩnh viễn ở bên với các hạ, dù làm thị tì cho các hạ ta cũng cam tâm.
Tình thế bắt buộc, mục đích trước mắt của chàng là phải cứu cho được Tông Nhất Chí, chàng đành gật đầu thay cho câu trả lời ưng thuận. Hồng Mẫu Đơn đưa tay nhẹ ấn một nút cơ quan nữa, một cánh cửa đột ngột mở ra. Hồng Mẫu Đơn cúi đầu vọt thân chớp nhoáng vào trong. Sở Tiêu Phong bám sát theo nàng. Đó là một đường thông đạo khác, nó rất ngắn nên hai người mau lẹ đi đến cuối cùng, nơi ấy có một bức vách chắn ngang. Hồng Mẫu Đơn lại ấn nút bí mật mở một cánh cửa nữa. Cứ như thế họ đi qua sáu đường thông đạo, cuối cùng Hồng Mẫu Đơn hạ giọng xuống dặn :
- Sở công tử, hai tỷ muội của tiện thiếp võ công phi thường, công tử nên cẩn thận.
Chàng gật đầu :
- Tại hạ ghi nhớ, cô nương yên tâm.
Hồng Mẫu Đơn dẫn chàng xuống dãy bậc cấp đến trước một cánh cửa sắt lớn. Nàng gõ một tiếng ngắn hai tiếng dài có lẽ đó là dấu hiệu. Bên trong vọng ra tiếng hỏi, âm thanh rõ ràng là của nữ nhân :
- Tam muội đấy ư?
Hồng Mẫu Đơn đáp :
- Dưới địa đạo này, ngoài tiểu muội còn có ai nữa?
Cánh cửa sắt mở rộng, Hồng Mẫu Đơn lách thân vào, Sở Tiêu Phong bám sát theo nàng vào theo. Cánh cửa sắt mau chóng...
(thiếu một đoạn trang 93 - 96 cuốn 4)
- Tam muội dẫn tên này đến đây là có dụng ý gì?
- Tiểu muội đã được y chấp thuận thu nạp chúng ta làm tì thiếp.
Lục Hà trợn mắt :
- Thu nạp cả ba chúng ta làm tì thiếp ư?
- Vâng, Sở chúng ta có võ công cực cao, lại là người nhân nghĩa, nhị vị tỷ tỷ nghĩ mà xem, chúng ta cứ cam tâm ở đây làm tôi đòi cho Cảnh nhị công tử mãi hay sao?
Lục Hà cười nhạt :
- Ta chưa tin võ công y lợi hại đến thế. Nhị muội, hãy xuất thủ thử y xem sao?
Hoàng Mai đáp liền :
- Tiểu muội tuân lệnh!
Câu đáp chưa dứt, tay nàng vung tới năm chỉ công quắp vào cổ tay Sở Tiêu Phong. Chàng vội trầm tay tránh chiêu tấn công ấy, năm ngón tay chàng đảo lộn, nhanh như điện chớp chụp được vào cổ tay

Hoàng Mai, đồng thời lạnh lùng nói :
- Cô nương xuất thủ có hơi chậm đấy!
Hoàng Mai ngẩn người :
- Đại tỷ, tên tiểu tử này quả không tầm thường.
Sở Tiêu Phong cười nhạt buông tay thả Hoàng Mai ra, chàng đưa mắt quay sang Lục Hà :
- Đại cô nương, có cần thử nữa không?
Lục Hà đáp :
- Tiểu tử ngươi hãy chuẩn bị đối địch với ba chúng ta.
Rồi quay sang Hồng Mẫu Đơn :
- Tam muội, ý muội thế nào?
Hồng Mẫu Đơn đáp :
- Dù ba tỷ muội ta có liên thủ cũng không đối địch lại y, đại tỷ không nên thử làm gì.
Lục Hà chau mày :
- Ý của tam muội là không muốn liên thủ với chúng ta?
Hồng Mẫu Đơn cúi đầu :
- Xin đại tỷ lượng thứ.
Đột nhiên Lục Hà lướt thân lên đánh liên tiếp ra ba chưởng, thân hình Sở Tiêu Phong chỉ hơi lắc lư đã chớp nhoáng tránh hết ba chưởng ấy. Lục Hà gật gù :
- Quả nhiên là cao cường.
Hồng Mẫu Đơn nói :
- Đại tỷ, bây giờ đã tin lời tiểu muội chưa?
- Tam muội, ta tin rồi, tam muội có tin chắc y thắng được Cảnh nhị công tử không?
- Dù không thắng được đi nữa chúng ta cũng quyết tử chiến một phen ở Vạn Hoa viên này.
Lục Hà trầm ngâm :
- Lần này ba chị em ta bội phản Cảnh nhị công tử đi theo Sở công tử, việc tối hiểm nguy, tốt nhất đã quyết định thì nên thi hành ngay. Chúng ta đi thôi.
Sở Tiêu Phong vội vàng lên tiếng :
- Đại cô nương, còn việc cứu Tông Nhất Chí sư đệ của tại hạ thì sao?
Lục Hà gật đầu :
- Ta xin lập công ra mắt Sở công tử, Sở công tử cứ ở lại đây chờ đợi với Hồng Mẫu Đơn, chỉ cần ta và Hoàng Mai là đủ cứu Tông Nhất Chí về đây rồi.
Lục Hà và Hoàng Mai ra đi. Quả nhiên chưa tới một giờ sau hai nàng

quay về, trên tay ôm một người bất tỉnh nhân sự, trên mặt đầy cát bụi lem luốc, nhưng Sở Tiêu Phong cũng nhận ngay ra ngay đó là Tông Nhất Chí. Chàng hết xúc động ôm quyền vái tạ Lục Hà :
- Xin đa tạ đại ân của đại cô nương.
Lục Hà đặt Tông Nhất Chí xuống đất, chậm rãi nói :
- Không biết y bị uống độc dược hay bị điểm huyệt. Sở công tử hãy nhìn thử xem.
Sở Tiêu Phong quỳ xuống quan sát Tông Nhất Chí rất kỹ, chỉ thấy Tông Nhất Chí nhắm chặt hai mắt, sắc mặt trắng bạch nhưng hơi thở bình thường, trong nhất thời chàng không phán đoán được Nhất Chí bị hôn mê là bởi độc dược hay là bị kẻ địch điểm huyệt. Hồng Mẫu Đơn cũng ngồi xuống quan sát với chàng, nàng trầm ngâm nói :
- Theo tiểu muội quan sát, người này chính bị điểm huyệt.
Sở Tiêu Phong gật đầu :
- Ba vị cô nương, nhân lúc này bọn Vạn Hoa viên chưa phát hiện ra chúng ta, chúng ta nên lập tức rời khỏi nơi đây, ý ba vị thế nào?
Lục Hà đáp :
- Sở công tử không nên khách sáo, từ bây giờ trở đi số phận ba chị em ta đều giao cho công tử quyết định, chỉ cần công tử ra lệnh một tiếng, dù có nhảy vào lửa chị em ta cũng không dám cãi.
Sở Tiêu Phong ngẩn người, chàng có cảm giác trách nhiệm đè nặng hai vai.
Vô Cực môn là môn phái chính đại nếu như thâu nạp ba nữ ma nổi tiếng giang hồ này tất sẽ là một việc chấn động võ lâm và ảnh hưởng lớn đến thanh danh Vô Cực môn. Bây giờ chàng mới nhớ ra tầm nhìn xa rộng của sư phụ, trước khi tắt thở, người đã cho chàng ly khai khỏi Vô Cực môn để chàng tiện hành động tùy ý chứ không bị môn quy trói buộc. Nếu không có điều ấy chàng nào dám tự tiện đáp ứng thu nhận ba nữ nhân này, và làm sao dễ dàng tìm được tiểu sư đệ như bây giờ? Quả là trên đời có nhiều chuyện không thể dự liệu trước được.
Chàng vội thúc giục :
- Ba vị cô nương, chúng ta mau mau rời khỏi đây, tại hạ muốn sư mẫu nhìn thấy tiểu sư đệ trước rồi sẽ tìm cách giải khai huyệt đạo cho y.
Lục Hà xoay sang ra lệnh cho hai tiểu muội :
- Nhị muội, tam muội, chúng ta hãy thay đổi y phục, đem theo vũ khí, từ nay chúng ta sẽ khôi phục tên tuổi của “Giang hồ tam chỉ hoa”.
Ba nữ nhân mau chóng thay đổi y phục, bên ngoài họ đều khoác trường bào.

Lục Hà áo màu lục, Hoàng Mai áo vàng và Hồng Mẫu Đơn áo đỏ. Ba người dẫn theo Sở Tiêu Phong ôm Tông Nhất Chí trong tay đi theo con đường địa đạo cong quẹo ra khỏi cửa nhỏ. Khi mắt mọi người sáng lên, đột ngột có tiếng quát :
- Dừng lại, người nào đó?
Lại một âm thanh khác vọng gọi :
- Tiêu Phong sư đệ.
Người xuất hiện chính là Đổng Xuyên. Sở Tiêu Phong vội gọi lớn cho Đổng Xuyên bước mau tới. Đổng Xuyên hấp tấp hỏi :
- Thất sư đệ ôm ai trong tay đó?
Sở Tiêu Phong đáp :
- Đại sư huynh, chính là Nhất Chí sư đệ.
Giọng của Đổng Xuyên như run rẩy :
- Là Nhất Chí sư đệ ư? Sư đệ đã tìm ra y đấy ư?
- Vâng, nhưng không phải là công của tiểu đệ đâu, chính toàn nhờ đại ân của ba vị cô nương đây cả.
Đổng Xuyên đưa mắt nhìn Lục Hà :
- Là ba vị cô nương này?
Sở Tiêu Phong đáp :
- Vâng! Chính là ba cô nương này.
Đổng Xuyên vội vàng ôm quyền thi lễ :
- Đa tạ ba cô nương.
Lục Hà mỉm cười :
- Không! Các hạ không nên cảm tạ chúng ta.
- Ba cô nương có đại ân cứu giọt máu duy nhất của sư phụ chúng ta, tất cả Vô Cực môn phải cảm tạ chư vị.
- Các hạ là...
Sở Tiêu Phong vội đỡ lời :
- Đây là đại sư huynh của tại hạ, và cũng chính là Chưởng môn nhân hiện nay của Vô Cực môn.
Lục Hà vén ống tay áo vái dài :
- Lục Hà xin bái kiến Chưởng môn nhân.
Hoàng Mai, Hồng Mẫu Đơn cũng vái dài theo Lục Hà. Đổng Xuyên hoảng hốt :
- Ba vị cô nương, xin đứng dậy.
Lục Hà kính cẩn :
- Lần đầu tiên được gặp Chưởng môn nhân tất phải có đại lễ tham kiến.
Đổng Xuyên xua tay :
- Ba vị cô nương, Vô Cực môn chúng tôi chịu ân ba cô nương, đâu

dám nhận lễ?
Lục Hà lắc đầu :
- Không dám, không dám, chúng tiểu muội đều là người của Sở công tử...
xin hết sức tận lực vì Vô Cực môn.
Đổng Xuyên biến sắc mặt :
- Cô nương nói là người của Sở công tử là nghĩa thế nào? Tiêu Phong đệ...
Sở Tiêu Phong vội nói :
- Đại sư huynh, vì muốn cứu sư đệ, tiểu đệ phải tòng quyền ứng biến, do đó đành bằng lòng thu nhận họ...
Đổng Xuyên thở dài một tiếng :
- Đệ không cần nói nữa. Tiêu Phong đệ không phải chịu bó buộc bởi môn quy, ta dù là Chưởng môn sư huynh cũng không có quyền ép buộc sư đệ, nhưng bất cứ ai cũng nên tự hạn chế, sư đệ lấy một lúc ba cô nương...
- Sư huynh hiểu lầm tiểu đệ rồi.
Lục Hà cũng xen vào :
- Chưởng môn nhân, chúng tôi chỉ là nha hoàn của Sở công tử mà thôi.
Đổng Xuyên càng ngạc nhiên :
- Nha hoàn, như vậy làm sao được?
Hoàng Mai nói :
- Có gì mà không được, đó là do chúng tôi tự nguyện làm nha hoàn cho Sở công tử.
Sở Tiêu Phong tiếp lời :
- Đại sư huynh, ba vị cô nương đây là người của Vạn Hoa viên thế nhưng họ đã dẫn tiểu đệ đi cứu sư đệ và cho tiểu đệ biết khá nhiều bí mật của Vạn Hoa viên, nhất định Vạn Hoa viên sẽ không tha thứ cho họ bởi vậy tiểu đệ muốn chúng ta phải bảo vệ họ.
Đổng Xuyên gật đầu :
- Ta sẽ phát tín lệnh gọi các đệ tử Cái bang tới tiếp dẫn Tông Nhất Chí về an dưỡng.
Không đợi chàng dứt lời nhiều bóng người đã xuất hiện, trong đó có cả Bạch Mai và Trần Trường Thanh. Sau khi nhờ hai đệ tử Cái bang hộ tống mang Tông Nhất Chí quay về trong thành Tương Dương, tất cả ở lại Vạn Hoa viên chờ hoàng hôn buông xuống.
Trong ánh nắng tà dương có tiếng sáo trúc rú lên đột ngột rất cao vọng tới rồi không hiểu từ phương hướng nào đã xuất hiện một lão nhân áo đen râu trắng phất phơ dài tới ngực. Bốn đệ tử Cái bang vội

vàng rút gươm đao chận trước mặt lão nhân, một đệ tử Cái bang gầm lớn :
- Lão trượng đừng cậy võ công cao cường mà uy hiếp chúng ta.
Lão nhân lạnh lùng đảo mắt :
- Các ngươi là người của Cái bang đấy ư?
Trần Trường Thanh tiến lên một bước :
- Cứ nhìn y phục lão khiếu hóa ta đây là đủ biết, cần gì các hạ phải hỏi?
Lão nhân áo đen lạnh nhạt :
- Lão phu và quý bang không oán không thù, vì sao các ngươi lại ngăn đường lão phu?
Trần Trường Thanh đáp :
- Lão khiếu hóa ta nửa đời bôn tẩu giang hồ tất cả người ai có tên tuổi lão phu đều có nghe tên, còn các hạ...
Lão nhân áo đen chận lời :
- Lão phu không phải người giang hồ và cũng rất ít xuất hiện trong giang hồ.
- Trời sắp hoàng hôn, cửa vườn đã đóng, các hạ tìm đến vào giữa đêm là có việc gì?
Lão nhân áo đen lạnh lùng :
- Địa bàn này đâu phải thuộc quyền Cái bang?
- Lão huynh, lão khiếu hóa ta không biết lão huynh nhưng ở đây có ba nữ nhân biết lão huynh đó, lão huynh có cần gặp họ chăng?
Lão nhân áo đen giật mình :
- Ba nữ nhân nào nhận biết lão phu?
- Lục Hà, Hoàng Mai, Hồng Mẫu Đơn.
Lão nhân lại giật mình lần nữa :
- Chúng ở đâu?
Lão vừa buột hỏi câu ấy tức khắc nhận ra đã lỡ miệng nhưng không thể sửa được nữa. Sở Tiêu Phong mỉm cười gọi lớn :
- Ba vị cô nương đã ưng thuận theo tại hạ, sớm muộn thế nào cũng phải công khai, có gì mà sợ nữa. Mau ra đây!
Thì ra ba nữ nhân Lục Hà, Hoàng Mai, Hồng Mẫu Đơn đã vội ẩn thân sau một gốc cây lớn, nghe tiếng gọi của Sở Tiêu Phong, ba người đành đi ra. Lục Hà đi trước, theo sau là Hoàng Mai và Hồng Mẫu Đơn. Hai ánh mắt lão nhân áo đen ngưng nhìn ba nữ nhân, nhìn một lúc rồi lão lạnh lẽo :
- Ba con nha đầu này ấy ư? Lão phu nào có quen biết.
Sở Tiêu Phong nói :
- Lục Hà, người ta không quen biết ba cô nương, còn các cô nương

có biết lão nhân đây không?
Lục Hà đáp :
- Tiện thiếp nhận ra chắc chắn, dù lão ấy có tự biến thành tro than, tiện thiếp cũng nhận ra.
- Ồ! Lão nhân ấy là ai?
Lục Hà đáp gọn :
- Chính là Cảnh nhị công tử.

XUÂN THU BÚT

Hồi 16
Kiếm pháp áp đảo Cảnh nhị công tử

Sở Tiêu Phong gật đầu :
- Quả nhiên là không ngoài dự liệu của tại hạ. Các hạ chính là chủ nhân Vạn Hoa viên?
Lão nhân giận dữ :
- Ngươi nói nhảm nhí gì đó? Lão phu chưa hề gặp bọn nha đầu này?
Lục Hà bình tĩnh :
- Nhị công tử, đừng nói công tử chỉ mới dùng thuật dịch dung, dù công tử...
(thiếu một đoạn, trang 117, 118 cuốn 4)
Cảnh nhị công tử nghiêm giọng :
- Trong vòng ba chiêu mà tiểu tử vẫn tránh được, công tử ta sẽ phục ngươi là cao thủ. Còn hai chiêu nữa đó!
Hắn buông tiếng thở dài gằn tiếp luôn :
- Ngươi hãy lưu tâm tiếp chưởng thứ hai của ta!
Hữu chưởng hắn vung lên từ từ đẩy ra. Chưởng thứ nhất mau như điện chớp, chưởng thứ hai lại chậm chạp dị thường. Nhưng Sở Tiêu Phong có cảm giác khác hẳn, chỉ biết chưởng lần này như chụp xuống bảy huyệt đạo trên toàn thân chàng, bất cứ huyệt đạo nào cũng như bị tấn công cùng lúc, trong nhất thời chàng không dự đoán được hắn sẽ tấn công nơi nào? Chàng đang lúc ngạc nhiên, chưởng thế đang chậm chạp đột nhiên biến thành mau lẹ đập vào trước ngực chàng. Sở Tiêu Phong vọt cao thân lên lùi về sau năm thước.
Chưởng thế không đập trúng chàng nhưng ngực chàng vẫn cảm thấy đau nhói.
Chưởng thế đang chậm đột nhiên biến thành mau ấy suýt nữa là

đánh trúng chàng. Cảnh nhị công tử biến sắc, hai mắt hắn dán chặt vào người chàng :
- Ngươi lại tránh được chưởng thứ hai.
Sở Tiêu Phong bình thản :
- Rất may tại hạ chưa thụ thương.
- Thật là kỳ quái, tại sao ngươi không trả đòn?
- Vì nghe khẩu khí khoa đại của các hạ, tại hạ đâm ra hiếu kỳ...
- Còn một chiêu nữa, ngươi nên đặc biệt lưu tâm.
Chàng mỉm cười :
- Cảnh nhị công tử, tại hạ quyết tâm thử xem ba chiêu của các hạ có gì kỳ bí, bất cứ lúc nào tại hạ cũng có quyền xuất thủ phản kích, các hạ cũng nên lưu tâm một chút đấy.
- Đệ tử Vô Cực môn mà nghiễm nhiên tiếp được Cảnh mỗ hai chiêu, nói thật, Cảnh mỗ khó mà tin có chuyện ấy.
- Đó là vì kiến thức nhỏ hẹp của các hạ. Thanh Bình kiếm pháp tinh diệu tuyệt luân, đâu phải người ngoài dễ biết?
Cảnh nhị công tử cười ha ha :
- Thanh Bình kiếm pháp của Vô Cực môn có một trăm lẻ tám chiêu biến hóa rất phức tạp, một chiêu biến thành ba lần thành ba trăm mười tám thức, nhưng trong võ lâm vẫn chưa đáng gọi là tuyệt kỹ gì đáng kể.
Sở Tiêu Phong cả kinh nghĩ thầm, tại sao hắn lại am hiểu Thanh Bình kiếm pháp đến thế. Nội tâm chàng rất kinh dị, nhưng biểu hiện vẫn bình tĩnh cười nhạt :
- Các hạ bình luận bất quá chỉ là phần bên ngoài, môn phái nào cũng có những bí mật mà người ngoài không hiểu hết được.
Hai người tuy đã tạm dừng động thủ, nhưng đối đáp không kém khẩn trương.
Cảnh nhị công tử phân vân ra mặt :
- Chẳng lẽ Thanh Bình kiếm pháp còn có biến hóa gì đặc dị nữa sao?
Sở Tiêu Phong đáp :
- Cảnh nhị công tử, có lẽ các hạ cũng có quan hệ với bọn Hắc Báo kiếm sĩ của Vạn Hoa viên đấy chứ?
- Ngươi muốn ta thừa nhận cái gì?
- Như vậy tại hạ không cần nói cho các hạ biết về tinh túy của Thanh Bình kiếm pháp nữa làm gì.
- Thực ra thừa nhận với ngươi cũng chẳng hề gì, bọn Hắc Báo kiếm sĩ có một phần do ta lãnh đạo.
- Kiếm pháp của bọn Hắc Báo ấy tinh diệu đến đâu các hạ thừa biết thế, nhưng bọn chúng đều chết vì Thanh Bình kiếm pháp.

Cảnh nhị công tử cười khẩy :
- Ta không tin Thanh Bình kiếm pháp có uy lực hạ gục được các Hắc Báo kiếm sĩ của ta.
- Vì vậy tại hạ mới nói các hạ chỉ biết phần bên ngoài của Thanh Bình kiếm pháp mà thôi.
Cảnh nhị công tử biến sắc :
- Có thật bọn Hắc Báo kiếm sĩ đều chết vì Thanh Bình kiếm pháp không?
- Các hạ vẫn chưa tin?
Cảnh nhị công tử ngưng mắt nhìn Sở Tiêu Phong một lúc :
- Không ngờ trong Vô Cực môn lại còn có bí mật.
Đột nhiên hắn phi thân vọt lên chưởng phong phát ra đập tới. Chiêu thế lần này mau lẹ và ngụy dị. Sở Tiêu Phong không kịp tránh né, chàng cũng cấp tốc phi thân lên cao phát chưởng ra nghênh tiếp. Như hai sánh sao xẹt, hai người đối chưởng trên không trung. “Bình” một tiếng, hai thân hình thay đổi phương vị, rơi xuống đất. Sở Tiêu Phong mỉm cười :
- Uy lực bao chiêu vừa qua của các hạ, tại hạ chưa nhận ra có gì hơn người.
Cảnh nhị công tử đáp :
- Không ngờ Vô Cực môn có nhân tài thế này, mà chúng ta không biết được ngươi trước đây, đúng là lầm lẫn lớn.
Sở Tiêu Phong vẫn cười :
- Hiện tại các hạ vẫn còn cơ hội, cần gì phải ân hận?
- Ta vẫn chưa tin Vô Cực môn lại có thể dạy thành một tài năng như ngươi.
- Tại hạ phải hiểu ý câu ấy như thế nào?
- Tất cả võ công các phái ta đều hiểu biết tường tận, chỉ trừ sự biến hóa phức tạp của võ công Thiếu Lâm, nhất là võ công Vô Cực môn xưa nay ta vẫn không thêm quan tâm.
- Võ công của tệ môn không dám so sánh với võ công Thiếu Lâm tự, nhưng nếu đối phó với kiếm pháp của bọn Hắc Báo kiếm sĩ, Thanh Bình kiếm pháp lại có công hiệu hơn nhiều.
- Ta chưa hiểu trong Thanh Bình kiếm pháp có bao nhiêu chiêu có thể đối phó với Hắc Báo kiếm sĩ, trừ phi quý phái còn giữ bí mật nào đó.
- Thì ra các hạ chưa biết gì về Thanh Binh kiếm pháp mà bất cứ môn đệ Vô Cực môn nào cũng phải tập luyện.
Cảnh nhị công tử cả mừng :
- Hay lắm! Đợi ta gọi bọn Hắc Báo kiếm sĩ đến đây xem các ngươi

đối phó ra sao. Ngươi đã tiếp được ba chiêu của ta, ta có thể thả cho ngươi đi được rồi đó.
Sở Tiêu Phong mỉa mai :
- Các hạ tha cho tại hạ đi? Hay là các hạ muốn đi?
Bấy giờ Thành Trung Nhạc, Đổng Xuyên cũng đã chận hết đường lui của Cảnh nhị công tử. Hắn cười khẩy :
- Sao? Các ngươi định vây hãm công tử ta?
Sở Tiêu Phong đáp :
- Cảnh nhị công tử, các hạ nói luyên thuyên nửa ngày và cũng đã đánh ba chiêu chưởng lực mà không dọa nạt được gì chúng ta. Nay định nói một câu mà đuổi chúng ta đi được hay sao? Hay là các hạ đã sợ?
- Ý của ngươi là...
- Tại hạ rất muốn lãnh giáo kiếm pháp của các hạ, không biết các hạ có vui lòng chỉ giáo?
- Kiếm pháp ư?
- Đúng, tại hạ đã lãnh giáo chưởng pháp của nhị công tử, vì vậy tại hạ còn muốn lãnh giáo cả kiếm pháp nữa.
- Ta rất ít khi sử dụng vũ khí, nếu như ngươi muốn ta xuất thủ ta xin dùng tay không tiếp ngươi vài chiêu kiếm.
- Các hạ cuồng vọng đấy, hay thử nếm mùi vị của kiếm pháp Vô Cực môn xem sao, nhưng tại hạ xin nói trước, bất cứ lúc nào các hạ cảm thấy không thể đối địch cứ nói một tiếng tại hạ sẽ vui lòng đợi các hạ rút vũ khí.
Cảnh nhị công tử cười ha hả :
- Sở Tiêu Phong, ngươi hãy đánh bại Nhị công tử ta cái đã rồi lớn lối cũng chưa muộn.
Sở Tiêu Phong nắm lấy chuôi kiếm :
- Nhị công tử hãy lưu tâm.
Hốt nhiên chàng đâm tới một kiếm. Chàng chớp nhoáng triển khai kiếm pháp quả nhiên đó là Thanh Bình kiếm pháp, hình như Cảnh nhị công tử đã quá quen thuộc với biến hóa của Thanh Bình kiếm pháp nên dễ dàng khai giải được các chiêu tấn công của Sở Tiêu Phong, một trăm lẻ tám chiêu kiếm pháp sử dụng hết, rất mau Sở Tiêu Phong dừng thế tấn công :
- Các hạ quả nhiên thông thạo các yếu quyết của Thanh Bình kiếm pháp.
Cảnh nhị công tử mỉm cười :
- Thanh Bình kiếm pháp bất quá chỉ có như thế thì đâu có gì gọi là tân kỳ nhưng ta vẫn lấy làm kỳ lạ.

- Có gì kỳ lạ!
- Thanh Bình kiếm pháp tuy chỉ có một trăm lẻ tám chiêu nhưng biến hóa phức tạp, ít nhất cũng biến thành vài trăm chiêu, tại sao ngươi chỉ thi triển có một trăm lẻ tám chiêu?
- Vì các hạ biết về Thanh Bình kiếm pháp chỉ có bấy nhiêu...
- Chẳng lẽ Thanh Bình kiếm pháp còn có chiêu thuật gì khác nữa?
- Đúng! Còn những chiêu tinh diệu nhất của Thanh Bình kiếm pháp, tại hạ sẽ cho các hạ thưởng thức ngay bây giờ đây!
- Nói như vậy là trong Thanh Bình kiếm pháp còn kỳ chiêu gì chăng?
- Đúng vậy, còn có ba chiêu kỳ học, đó mới chính là ba chiêu tinh diệu nhất của Thanh Bình kiếm pháp. Các hạ hãy lưu tâm đấy!
Trường kiếm trong tay Sở Tiêu Phong lập tức vung lên đột nhiên vẽ thành một lưới sáng. Tuy mục quang Cảnh nhị công tử nhanh như điện nhưng không tài nào nhận ra kiếm thế đối phương, hắn hoảng hốt lui về sau năm thước. Sở Tiêu Phong mỉm cười :
- Cảnh nhị công tử, tại hạ chưa xuất chiêu Thanh Bình kiếm pháp sao các hạ lại sợ đến thế?
Cảnh nhị công tử hậm hực :
- Hừ! Kiếm pháp ngươi sử dụng không phải là Thanh Bình kiếm pháp.
Sở Tiêu Phong đáp :
- Thanh Bình kiếm pháp truyền thụ cho các đệ tử Vô Cực môn, nếu tại hạ không sử dụng kiếm pháp ấy thì sử dụng kiếm pháp gì?
- Cái ấy khó nói rõ, có thể vì ngươi không chắc phải là đệ tử Vô Cực môn.
- Có mặt ở nơi đây không phải chỉ có một mình tại hạ là đệ tử Vô Cực môn, nhị công tử các hạ có thể chọn một người đệ tử Vô Cực môn nào khác thử xem có phải sử dụng đúng kiếm pháp ấy hay không?
- Ta chính cũng có ý ấy.
- Nhị công tử, công tử sẽ chấp thuận, các hạ cứ chọn đi, bất quá phải có điều kiện.
- Điều kiện ra sao?
- Nếu như các hạ chọn người khác mà lỡ vẫn bại bởi kiếm pháp, các hạ sẽ tính sao?
- Điều đó làm gì có mà tính?
- Tại hạ nói lỡ ra, lỡ ra Nhị công tử vẫn thua thì sao?
- Ta không tin trong Thanh Bình kiếm pháp còn có cái gọi là ba tuyệt chiêu, do đó cũng không tin đệ tử Vô Cực môn thắng được ta, ta đã buộc Tông Nhất Chí thi triển toàn bộ Thanh Bình kiếm pháp, chỉ cần

ba chiêu ta đã đoạt được kiếm của y và điểm trúng huyệt đạo y, còn ai là đệ tử Vô Cực môn thắng được ta?
Hắn trầm giọng quát lớn :
- Ở đây ai là đệ tử Vô Cực môn nữa, hãy mời bước ra!
Đổng Xuyên, Thành Trung Nhạc từ từ bước tới :
- Chúng ta đều là người của Vô Cực môn đây.
Nhìn thấy trong tay Đổng Xuyên cầm Thanh Bình kiếm, Cảnh nhị công tử chậm rãi nói :
- Ngươi có Thanh Bình kiếm của Tông Lãnh Cương, thiết tưởng phải là đệ tử chân truyền của hắn?
Đổng Xuyên đáp :
- Đổng Xuyên ta chịu đại ân sư phụ nhận chức Chưởng môn Vô Cực môn.
- Hay lắm, nếu như Thanh Bình kiếm pháp thực còn có tuyệt kỹ gì, tất nhiên ngươi phải là người học được đến chỗ tinh thâm nhất.
Đổng Xuyên bình tĩnh :
- Tại hạ xin chứng minh ngay lập tức :
- Hay đấy, ta chọn ngươi, hãy xuất chiêu!
Sở Tiêu Phong xen vào :
- Cảnh nhị công tử, các hạ chưa đáp ứng điều kiện của chúng ta.
- Điều kiện gì?
- Rất đơn giản, nếu nhị công tử bại dưới Thanh Bình kiếm pháp, chúng ta chỉ yêu cầu nhị công tử nói ra nội tình.
- Nội tình gì?
- Tại sao các vị lại hỏa thiêu Nghênh Nguyệt sơn trang và tên thủ lãnh hung thủ là ai.
Cảnh nhị công tử lắc đầu cắt lời :
- Vấn đề thứ nhất, ta có thể nói nhưng vấn đề thứ hai, không thể trả lời được.
- Tại sao vậy?
- Vì chính ta đây cũng không biết rõ thân phận người lãnh đạo chúng ta.
Đổng Xuyên lạnh lùng gắt :
- Chỉ nói toàn là nhảm nhí!
Sở Tiêu Phong thở dài :
- Cũng có thể sự thật như thế, đại sư huynh, xuất thủ đi!
Đột nhiên hai vai Cảnh nhị công tử lay động, mau như điện chớp lướt thân đến cạnh bên thân Sở Tiêu Phong. Đổng Xuyên vung kiếm tới ngăn lại, nhưng không kịp. Thân pháp hắn mau lẹ tuyệt kỳ, tiến đã mau mà thối cũng mau không kém, hắn lại lui về vị trí cũ nhưng đã

biến thành một Cảnh nhị công tử khác, vai trái hắn áo rách bươm, máu tươi tuôn ra xối xả. Sở Tiêu Phong cười nhạt :
- Đó là một trong ba tuyệt chiêu Thanh Bình kiếm pháp đấy, nhị công tử cảm thấy thế nào?
Cảnh nhị công tử nhăn nhó :
- Không sai, kiếm pháp quả là cao minh.
- Nhị công tử đã tin đó là một chiêu trong Thanh Bình kiếm pháp chứ?
Cảnh nhị công tử vẫn cố chấp lắc đầu :
- Ta vẫn chưa tin đó là chiêu trong Thanh Bình kiếm pháp.
Đổng Xuyên xen vào :
- Nhị công tử, nếu các hạ không tin tại sao không thử với tại hạ?
Cảnh nhị công tử mỉm cười :
- Đương nhiên ta sẽ thử, nhưng lần này ta phải cẩn thận. Cuối cùng hắn cũng phải rút vũ khí, đó là một thanh kim kiếm dài không quá một thước năm tấc, hình dạng rất lạ không thấy đâu là lưỡi đâu là sóng ngoài cái mũi nhọn.
Sở Tiêu Phong gọi lớn :
- Đại sư huynh, hãy thận trọng, lưỡi kim kiếm ấy e rằng có gì cổ quái.
Cảnh nhị công tử thản nhiên :
- Đúng vậy, lưỡi kim kiếm này đúng là có cổ quái, các ngươi hãy cẩn thận lưu tâm đấy, còn như cổ quái ra sao, ta không thể nói trước được.
Đổng Xuyên lạnh lùng :
- Không cần khách sáo, nếu như trong kiếm các hạ có gì kỳ đặc xin cứ thi triển.
Cảnh nhị công tử “hừ” một tiếng, tay phải múa kiếm vạch một đường. Đổng Xuyên cũng mau lẹ xuất kiếm. Hai tiếng “cheng” ngân vang, hai bóng nhân ảnh giao nhau phi lên. Thân pháp hai người đều quá mau đến độ không ai nhìn rõ được tình hình giao đấu, chỉ có thể nhìn thấy được kết quả. Cảnh nhị công tử lại bị thêm một vết thương nữa ở trên vai, còn Đổng Xuyên hoàn toàn như cũ, không thấy thương tích gì.
Người khác không có cảm giác gì nhưng Sở Tiêu Phong lại chấn động thầm :
- “Tên này bảo vệ thật nghiêm mật, ngoài vai trái để hở tựa hồ không còn chỗ trống nào có thể đâm trúng hắn”.
Cảnh nhị công tử nhìn vết thương trên vai gật đầu :
- Kiếm pháp tuyệt diệu! Bình sinh Cảnh mỗ chưa hề gặp kiếm pháp nào cao minh hơn thế!

Đổng Xuyên mỉm cười :
- Chúng ta chỉ muốn chứng minh Thanh Bình kiếm pháp còn có nhiều chiêu thế bác đại thâm ảo, đó là nguyên nhân tại sao Vô Cực môn có địa vị trong võ lâm.
Sở Tiêu Phong vượt lên trước Đổng Xuyên :
- Cảnh nhị công tử, ngoài việc muốn cho các hạ biết thế nào là kiếm pháp Vô Cực môn, chúng ta còn muốn chứng minh điều này, chúng ta dư năng lực giết chết các hạ.
- Cái ấy...
- Các hạ biết các hạ chưa tin hẳn vì chúng ta xuất hai chiêu kiếm mà chỉ mới làm các hạ bị thương nơi vai.
Cảnh nhị công tử không kém ngạo mạn ngắt lời :
- Và quan trọng nhất là hai vết thương chẳng lấy gì làm nặng.
- Cảnh nhị công tử chớ quên Thanh Bình công phu có ba tuyệt chiêu, các hạ mới tiếp một chiêu đầu...
Cảnh nhị công tử lại cắt lời chàng :
- Các ngươi còn muốn gì mà chưa xuất hết hai chiêu nữa?
Sở Tiêu Phong lạnh lùng :
- Vô Cực môn chúng ta không muốn giết oan bất cứ ai, Cảnh nhị công tử, hãy trả lời ba câu hỏi của tại hạ, môn phái tổ chức của các hạ là gì, dụng tâm ra sao? Hai, kẻ lãnh đạo là ai? Ba, vì sao lại cần tiêu diệt Nghênh Nguyệt sơn trang?
Cảnh nhị công tử đáp :
- Ta chỉ có thể trả lời hai câu mà ta biết, một là muốn tìm một người, hai là muốn lập uy trong giang hồ, còn ngoài ra ta không biết gì nữa, các ngươi cứ xuất thủ.
Đổng Xuyên lay động trường kiếm :
- Được lắm! Các hạ đã tắm máu Vô Cực môn, tại hạ sẽ giết các hạ báo thù.
Riêng Sở Tiêu Phong chấn động vì câu “muốn tìm một người” của tên Cảnh nhị công tử ấy, chàng lóe lên trong đầu hình ảnh cái chết khả nghi của lão nhân giữ ngựa họ Lục. Bọn này muốn tìm Lục lão nhân hay ai? Chàng vội vàng ngăn cản :
- Đại sư huynh, tiểu đệ cả gan xin cho thả hắn vào trong Vạn Hoa viên.
Cảnh nhị công tử nghe câu ấy ngẩn người vì kinh ngạc. Đổng Xuyên cũng ngẩn người :
- Tha cho hắn ư? Tại sao vậy?
Chàng trầm tư :
- Giết hắn là chúng ta đã cắt hết đầu mối chẳng có ích lợi gì, hung

thủ chân chính nhất định chưa phải là hắn, chi bằng cứ để hắn sống, chúng ta có lợi hơn nhiều, cầu xin đại sư huynh...
Đổng Xuyên trầm ngâm một chút rồi quay nhìn Cảnh nhị công tử gằn giọng :
- Các hạ đi mau đi!
Cảnh nhị công tử ôm quyền ra dấu thi lễ :
- Sở Tiêu Phong, núi xanh còn đó, sau này còn có dịp lòng tốt của các hạ Cảnh mỗ ghi nhớ.
Hắn chuyển thân đi vào trong Vạn Hoa viên. Đổng Xuyên quay nhìn chàng :
- Tiêu Phong, lần này ta thực không hiểu ý của sư đệ, tại sao chúng ta lại thả hắn? Chúng ta không báo thù cho các sư đệ của chúng ta ở Nghênh Nguyệt sơn trang ư?
Sở Tiêu Phong đáp :
- Giết một tên Cảnh nhị công tử không gọi là báo thù cho các sư huynh đệ chúng ta được, vả chăng ý đồ tiêu diệt Vô Cực môn của chúng ta cần lưu lại tính mạng hắn mới mong có đầu mối tra cứu rõ được.
Trần Trường Thanh đứng cạnh tiếp lời :
- Sở Tiêu Phong nói rất có lý, trước mặt tình hình chưa sáng tỏ, giết một tên Cảnh nhị công tử chẳng ích lợi gì. Người mà bọn hắn muốn tìm ở Nghênh Nguyệt sơn trang chúng ta cần biết là ai?
Chàng hỏi liền :
- Theo Trần lão tiền bối người ấy là ai?
Trần Trường Thanh đáp gọn :
- Xuân Thu Bút.
Câu trả lời ấy làm Sở Tiêu Phong chấn động toàn thân. Xuân Thu Bút?
Xuân Thu Bút là ai mà có mặt trong Nghênh Nguyệt sơn trang?
Trong đầu chàng lại vụt lóe lên hình ảnh lão nhân họ Lục và chàng càng thấy bí ẩn mỗi lúc một dày đặc.
Trên đường theo mọi người trở về Phân đà Cái bang ở Tương Dương, Sở Tiêu Phong thất thần như một kẻ mất hồn, chàng quyết phải tìm cho ra chân tướng câu chuyện này, có thực lão nhân họ Lục đã chết, Xuân Thu Bút là ai trong Nghênh Nguyệt sơn trang?

XUÂN THU BÚT

Hồi 17
Thần long hiện nửa mình

Nghỉ ngơi một ngày, trưa hôm sau Sở Tiêu Phong âm thầm rời nơi ở, với cái nón nan tre che kín mặt, chàng phi hành về phía Nghênh Nguyệt sơn trang. Tuy trong lòng rất nóng vội nhưng Sở Tiêu Phong không quên quan sát chung quanh, may thay chàng không phát giác có ai theo dõi khả nghi.
Sở Tiêu Phong không trực tiếp đến Nghênh Nguyệt sơn trang, chàng phi thân lên một thân cây cao ẩn thân quan sát cảnh vật xa rộng hiện ra trước mắt.
Phong cảnh đẹp như tranh vẽ, những tòa ngang dãy dọc của Nghênh Nguyệt sơn trang khi xưa đầy tiếng nói cười bây giờ chỉ còn là một bãi trống hoang vu. Chỉ qua có hơn tháng trời ngắn ngủi mà cỏ xanh đã phủ lấp đỉnh viện chẳng còn tìm thấy dấu tích gì của những công trình xây dựng khi xưa nữa.
Trong lòng cảm khái buồn bã, Sở Tiêu Phong buông thân xuống tìm đến nơi phần mộ của lão nhân giữ ngựa họ Lục. Mộ đã mọc um cỏ xanh, tấm bia mộ giản trước mộ cũng lạc mất đâu rồi. Bấy giờ đang là lúc hoàng hôn tuyệt đẹp, một vài nông phu tiều phu vác cày cuốc trở về nhà. Sở Tiêu Phong thu mình vào một nơi vắng vẻ trầm tư xuất thần. Đối với chàng, thực khó mà quyết định vì muốn chứng thực lão nhân họ Lục chết thật hay chưa, tất phải đào mộ mở nắp quan xem xét, đó là điều chàng sợ xúc phạm tới vong linh ân nhân của chàng.
Trời bắt đầu sụp tối, cảnh vật vắng lặng dễ sợ. Sở Tiêu Phong từ từ di động cước bộ đến trước phần mộ quỳ xuống cung kính lạy ba lần trầm giọng cầu đảo :
- Lão tiền bối, xin tha tội cho vãn bối sắp kinh động đến thi thể lão nhân gia.
Việc này rất quan trọng, vãn bối cần phải tra xét cho minh bạch. Ôi! Lão tiền bối, vãn bối suy nghĩ đã lâu, cho rằng có thể lão nhân gia không có ở dưới phần mộ này vì vậy mới dám liều xin lão nhân gia chứng giám.
Cầu đảo xong, Sở Tiêu Phong bắt đầu đào mộ, phần mộ này vốn chỉ đắp đất nên rất mau chóng đã nhìn thấy áo quan. Áo quan cũng khá mỏng manh, chàng dễ dàng bật nắp quan tài.
Quả nhiên dưới ánh trăng sao lấp lánh không thấy cái xác người nào

cả mà chỉ có một bó vải trắng xếp rất chỉnh tề.
Sở Tiêu Phong ôm bó vải giở từng xấp ra xem, mới lật xếp vải đầu chàng đã nhìn thấy có bốn câu viết trên ấy nửa như kệ nửa như thơ :
Ngã do biệt cư chí Nhưng hồi biệt xứ khứ Thế gian bản vô ngã Hà khổ cầu chứng lai (Ta từ nơi khác đến Tất sẽ đi nơi khác Trên đời vốn không ta Khổ chi mà cầu chứng)
Nội công Sở Tiêu Phong thâm hậu, nhãn học hơn người nên đọc rất rõ bốn câu viết cuồng thảo trên vải ấy. Hốt nhiên có tiếng than vọng đến :
- Sở công tử, những chữ ấy viết gì vậy?
Thanh âm ấy vọng đến không ngoài dự liệu của Sở Tiêu Phong bởi vậy không chút gì kinh ngạc, chàng từ từ xoay thân đưa mắt nhìn tới, chỉ thấy Bang chủ Cái bang Hoàng lão tiền bối râu trắng bạc phơ đứng nghiêm cách hơn một trượng, sau lưng là lão nhân Bạch Mai.
Chàng bước chậm đến hai tay đưa tấm vải trắng lên :
- Nhị vị lão tiền bối mới đến đấy ư?
Bạch Mai đáp :
- Chúng ta đã đến một lúc rồi.
Hoàng lão Bang chủ tiếp :
- Chúng ta thấy thiếu hiệp trầm tư khó quyết định nên không dám quấy nhiễu.
Sở Tiêu Phong đáp :
- Dĩ nhiên là không thấy thi thể chỉ có mấy chữ này thôi.
Hoàng lão tiền bối gật đầu :
- Có lẽ hắn cũng đoán được thiếu hiệp sẽ đến đây tìm chứng cớ.
Sở Tiêu Phong không đáp, chàng quay lại đóng nắp quan tài chôn trở xuống đất. Bạch Mai nói :
- Xem ra việc này thì lão giữ ngựa họ Lục rất có khả năng là hóa thân của Xuân Thu Bút.
Hoàng lão Bang chủ nói :
- Bạch lão đệ, chúng ta chưa có chứng cớ xác thực, không thể khẳng định được là thế.
Bạch Mai cung kính :
- Lão Bang chủ nói phải lắm.
Hoàng Bang chủ quay lại Sở Tiêu Phong :
- Sở công tử, hôm nay chúng ta mới biết lão nhân họ Lục hỗn nhập vào Nghênh Nguyệt sơn trang không phải là nhân vật đơn giản.
Bạch Mai vẫn thắc mắc :
- Lão Bang chủ, nếu lão Lục không phải là Xuân Thu Bút thì là ai?
- Rất khó nói, có thể lão ấy là Xuân Thu Bút, có thể lại chỉ là...

Đột nhiên lão Bang chủ đổi giọng :
- Các nhân vật thành danh võ lâm trong vòng sáu mươi năm nay, mười người lão phu biết đến chín, chỉ có hai người là lão phu chưa hề gặp qua.
- Xin thỉnh giáo lão Bang chủ.
- Một là Vạn Tri Tử và một là Xuân Thu Bút.
Dường như Bạch Mai có ý mượn cơ hội này giúp Sở Tiêu Phong hiểu biết thêm về các việc giang hồ, vừa ngầm ra ý cho chàng hãy lắng nghe vừa nghiêng thân hỏi :
- Sự uyên bác của Bang chủ tìm khắc giang hồ không có người thứ hai, tất lão Bang chủ biết nhiều về Vạn Trí Tử và Xuân Thu Bút hơn ai hết.
Hoàng lão Bang chủ mỉm cười :
- Về Xuân Thu Bút, lão phu không dám khẳng định là ai nhưng theo sở kiến chỉ trong số năm ba người mà thôi.
Sở Tiêu Phong hỏi :
- Như vậy chẳng phải Xuân Thu Bút quá ư thần bí ư?
- Tất nhiên là cũng có phần thần bí, nhưng nếu kể về thần bí, Vạn Tri Tử còn thần bí hơn Xuân Thu Bút rất nhiều.
- Vạn Tri Tử là nhân vật nào thế?
- Người này trong giang hồ mới thật đúng là không ai biết.
Bạch Mai xen lời :
- Người ấy là tác giả viết “Binh khí phổ” bất quá cũng chỉ để biểu diễn kiến thức uyên bác, chẳng lẽ đối với chúng ta có gì nguy hiểm sao?
Hoàng lão Bang chủ từ từ đáp :
- Vạn Tri Binh khí phổ truyền nhập giang hồ là chỉ còn vài mảnh rời rạc.
Bạch lão đệ có dịp đọc qua chưa?
Bạch Mai đáp :
- Tại hạ có đọc qua nhưng chỉ là độc một thiên lưu hành rất rộng rãi là “Luận kiếm thiên”
- Bạch lão đệ đã đọc “Luận kiếm thiên”? Lão đệ có cảm giác gì?
- Tại hạ nhận rằng thiên sách ấy luận về kiếm rất tinh tường, tuy chưa thể gọi là bí kíp võ công gì quá cao siêu nhưng luận về sự biến hóa kiếm pháp như thế cũng có thể gọi là ý kiến độc đáo.
Hoàng lão Bang chủ thở dài :
- Vạn Tri binh khí phổ trong giang hồ sự thực có bao nhiêu thiên, e rằng không ai biết rõ.
- Theo giang hồ truyền ngôn nó có tất cả ba mươi sáu thiên, mười tám thiên luận về mười tám bản về binh khí, mười tám thiên luận về

các vũ khí ngoại môn, trong ấy có thiên quan trọng nhất là kể tên các vũ khí trong thiên hạ, đây có lẽ là thiên tinh hoa của Binh khí phổ.
Hoàng lão Bang chủ vuốt râu cười :
- Bạch lão đệ, đã có ai đọc được thiên quan trọng ấy? Lão phu đã hao phí mười mấy năm nay mới thu thập được chín thiên. Ở Giang Nam bốn thiên, Giang Bắc bốn thiên, Lãnh Nam một thiên, có lẽ ba mươi sáu thiên như truyền thuyết chỉ có chín thiên truyền vào giang hồ, lão phu tin rằng không ai thu thập được nhiều hơn lão phu.
Lão Bang chủ hơi ngừng lời, quay sang Sở Tiêu Phong nói tiếp :
- Xuân Thu Bút không phải là một người, và Vạn Tri Tử cũng có khả năng không phải là một người.
Sở Tiêu Phong vội nói :
- Lão tiền bối nói như vậy nghĩa là Xuân Thu Bút và Vạn Tri Tử chỉ là hai đại biểu?
- Chỉ là hai đại biểu, lão phu đã từng biết Xuân Thu Bút xuất hiện giang hồ và cũng đã từng thấy binh khí phổ của Vạn Tri Tử.
- Ý lão tiền bối là...
- Lão phu đã thấy tác dụng của Xuân Thu Bút nhưng chưa hề biết được tác dụng của binh khí phổ. Vạn Tri Tử ấy thần thần quỷ quỷ khiến chẳng ai hiểu ra sao.
Âm thanh lão nhân bỗng nghiêm hẳn :
- Sở công tử, lão phu quyết định trao chín thiên binh khí phổ cho công tử giữ.
Sở Tiêu Phong giật mình :
- Lão tiền bối, xin...
Lão Bang chủ cắt lời liền :
- Hài tử, không phải lão phu quá yêu riêng ngươi đâu và cũng chẳng đặt cho ngươi thêm trách nhiệm, chỉ vì lão phu nhận thấy chỉ có ngươi mới đủ năng lực khám phá ra những bí ẩn nằm ở giữa hai hàng chữ binh khí phổ ấy.
Chàng hoảng hốt :
- Trách nhiệm ấy là quá lớn với vãn bối.
- Hài tử, lão phu không phải để ngươi uổng công giữ không binh khí phổ cho lão phu đâu.
- Ý của lão nhân gia là...
- Lão phu cố giữ kín mấy chiêu võ công chuẩn bị truyền thụ cho Sở công tử đây.
Bạch Mai vội can thiệp :
- Lão Bang chủ, điều ấy e không ổn thỏa lắm chăng?
Hoàng lão Bang chủ đáp :

- Bạch lão đệ hãy yên tâm, võ công mà lão phu truyền thụ cho Sở công tử không liên quan gì đến võ công Cái bang cả.
Bạch Mai thở dài :
- Tiêu Phong, sao chưa đến lạy tạ lão Bang chủ?
Hoàng lão Bang chủ nói :
- Khỏi cần lạy tạ làm gì, nói thực ra lão phu còn phải đa tạ Sở công tử nữa là.
Sở Tiêu Phong vội vã ôm quyền :
- Vãn bối xin đa tạ ân truyền thụ của lão tiền bối.
- Không cần, kỳ thực ba chiêu võ công này lão phu cũng chỉ nhớ khẩu quyết và luyện qua một lần, nhưng suốt trong đời chưa hề sử dụng qua nên không hiểu uy lực của nó ra sao, ba chiêu võ công này xuất xứ khác hẳn nhau, một chiêu là của Tây Vực, một chiêu là ở Nam Hải, còn chiêu thứ ba nghe nói xuất xứ từ Thiếu Lâm, nhưng lão phu chưa hề thấy các đệ tử Thiếu Lâm sử dụng chiêu này bao giờ... Lão phu đã giữ kín ba chiêu này hai mươi năm không chọn được người để truyền thụ. Hôm nay nếu lão phu không truyền thụ cho Sở công tử, coi như nó vĩnh viễn thất truyền. Hài tử! Mau đến đây!
Bạch Mai vội chuyển thân bỏ đi. Hoàng lão Bang chủ không mở lời giữ Bạch Mai lại, tất nhiên Sở Tiêu Phong cũng không dám mở lời.
Mất gần một giờ, Sở Tiêu Phong mới học thuộc ba chiêu võ công ấy.
Hoàng lão Bang chủ cả cười :
- Hài tử, hay lắm, ngươi không làm cho lão phu thất vọng.
Rồi ngước lên nhìn trời, lão tiếp :
- Lão phu cứ tưởng đến trời sáng ngươi mới học xong, nào ngờ chỉ mất có một giờ.
Cất cao giọng lão gọi :
- Bạch lão đệ, chúng ta có thể về được rồi.
Bạch Mai chậm rãi đi đến cười nói :
- Tại hạ đã ngủ được một giấc ngon lành!
Hoàng lão Bang chủ nghiêm mặt :
- Hai người nghe đây, việc trong đêm nay không được kể cho ai biết.
Đưa mắt nhìn qua Sở Tiêu Phong, lão tiếp :
- Lão phu cũng chẳng phải là sư phụ của ngươi, ba chiêu võ công ấy chẳng phải là sở hữu của lão phu và cũng chẳng phải là võ công truyền thống của Cái bang. Vì vậy ngươi không cần mang ân lão phu. Từ bây giờ trở đi, lão phu đã quên việc này rồi, hy vọng các ngươi cũng quên đi.
Chàng lo lắng :

- Tại sao vậy lão tiền bối?
- Lão phu chỉ nói như vậy, không có lý do nào khác.
Rồi vừa rút trong người ra một cuốn sách nhỏ đặt vào tay chàng, lão vừa nói :
- Tiêu Phong, ngươi hãy giữ lấy Vạn Tri binh khí phổ này rồi chúng ta cùng về.
Lão cất bước đi liền, Bạch Mai quay đầu lại nói với một câu :
- Hài tử, sau khi về coi kỹ chín thiên binh khí phổ ấy, ngươi hãy đốt nó đi.
Sở Tiêu Phong đáp :
- Vâng, vãn bối ghi nhớ.
* * * * *
Ngày hôm sau nữa Vô Cực môn thương nghị với Cái bang và Bài giáo cùng kéo dốc lực lượng tìm đến Vạn Hoa viên. Hoàn toàn bất ngờ họ gặp ngay Cảnh nhị công tử một mình một kiếm đứng giữa cổng Vạn Hoa viên như có ý chờ đợi.
Sở Tiêu Phong bước mau tới trước :
- Cảnh nhị công tử, chúng ta lại tái kiến.
Cảnh nhị công tử quét mắt nhìn quần hùng lạnh nhạt nói :
- Trong Vạn Hoa viên có đông cao thủ...
Trần Trường Thanh tiếp lời :
- Chúng ta đến đây không ít đâu.
Cảnh nhị công tử quét mắt nhìn ba nữ nhân Lục Hà, Hoàng Mai, Hồng Mẫu Đơn :
- Ba con nha đầu dâm đãng kia thay lòng đổi dạ, thiết tưởng đã tiết lộ nhiều bí mật của ta rồi. Nhưng Sở thiếu hiệp ngươi hãy yên tâm, địa đạo trong Vạn Hoa viên của Cảnh mỗ đây cực kỳ phức tạp.
Sở Tiêu Phong đáp :
- Ta biết.
Cảnh nhị công tử hỏi liền :
- Thiếu hiệp chuẩn bị hạ thủ chưa?
Sở Tiêu Phong nói :
- Tại hạ cần buộc tất cả bọn Hắc Báo kiếm sĩ xuất hiện rồi sẽ quyết tử một trận.
- Thiếu hiệp dùng biện pháp gì?
- Tại hạ sẽ hun khói vào cửa địa đạo buộc chúng phải ra.
- Nghe biện pháp của Sở thiếu hiệp dường như chúng ta không còn đường nào khác là phải quyết chiến.
- Đúng vậy, chúng ta phải dùng võ công sinh tử một phen.
- Trong Vạn Hoa viên địa hình rất rộng, chính là nơi thích hợp cho

chúng ta ác đấu. Sở thiếu hiệp, Trần trưởng lão, mời nhị vị vào.
- Nhị công tử cứ vào trước, đợi chúng ta thảo luận lại rồi sẽ quyết định vào hay không?
Cảnh nhị công tử chuyển thân đi liền. Sở Tiêu Phong xoay sang Trần Trường Thanh :
- Lão tiền bối, theo vãn bối thấy nhất định trong ấy có mai phục gì đó, chúng ta có nên vào hay không?
Bấy giờ quần hùng tề tựu đã đông đủ, Sở Tiêu Phong nói :
- Chúng ta sẽ cho một toán đi vòng sau hoa viên phóng hỏa buộc bọn chúng phải xuất hiện.
Trần Trường Thanh tiếp liền :
- Hay lắm, lão phu sẽ hạ lệnh xuất thủ lập tức.
Lập tức lãp phát ra ám hiệu rồi cố ý cất cao giọng :
- Thi dụng hỏa công!
Cái bang đệ tử đã đông đủ, vừa nghe hạ lệnh liền chia ra đem theo tên lửa và mồi lửa vòng về phía sau Vạn Hoa viên. Cảnh nhị công tử đã mau chóng xuất hiện, sắc mặt hốt hoảng :
- Sở Tiêu Phong, thiếu hiệp có ý vào hay không?
Chàng mỉm cười :
- Chúng ta quyết định không vào.
- Tại sao vậy?
- Vì chúng ta không muốn trúng mai phục của các hạ.
- Thiếu hiệp muốn chúng ta ác đấu ngay tại đây?
- Đúng, trước khi động thủ, ta xin báo cho các hạ biết, người của chúng ta đã vòng đến sau hoa viên sắp sửa phóng hỏa đấy!
Cảnh nhị công tử biến sắc :
- Sao? Bọn chúng sắp phóng hỏa?
Hắn quay đầu nhìn chàng, hai mắt như đổ lửa :
- Sở Tiêu Phong, ngươi hãy rút kiếm ra!
Sở Tiêu Phong động tâm tự nghĩ :
- “Ta đã báo cho hắn biết sắp bị phóng hỏa,...
(thiếu một đoạn, trang 165- 168, cuốn 4)
... hạ biết trong Vạn Hoa viên phải chăng có mai phục?
Cảnh nhị công tử gật đầu, hắn không nói mà chỉ ra hiệu bằng tay. Sở Tiêu Phong nói :
- Hay lắm, huynh đài cứ nói, ta nghe đây.
Cảnh nhị công tử há miệng phun ra một vòi máu, chứng tỏ hắn đã bị đâm trúng nơi yếu hiểm nhất. Hắn nói như rên :
- Làm sao ngươi tránh được kiếm của ta?
Sở Tiêu Phong đáp :

- Tại hạ đã học được thân pháp “Ngũ Hành Đại Nã Di”.
Cảnh nhị công tử gật gật đầu :
- Ta tưởng đã tính toán rất cẩn thận nhưng vẫn đánh giá sai về ngươi, đúng rồi, Ngũ Hành Đại Nã Di...
Chưa nói hết câu người hắn đã ngã đổ xuống như thân cây trốc gốc.
Sở Tiêu Phong thở dài than :
- Cảnh nhị công tử, ta thực không có ý giết chết huynh đài, tuy huynh đài là kẻ thù của ta, nhưng là một kẻ thù khả ái.
Cảnh nhị công tử hơi nhắm mắt, đột nhiên lại mở ra cười nhẹ :
- Sở Tiêu Phong, đa tạ câu ấy của ngươi, chớ dại dột mà tiến vào Vạn Hoa viên...
Sở Tiêu Phong gật đầu :
- Đa tạ chỉ giáo... Cảnh huynh trong Vạn Hoa viên phải chăng có chôn giấu thuốc nổ.
Cảnh nhị công tử thở hắt :
- Đúng...
Một tiếng ấy dường như hắn đã dùng đến hơi cuối cùng, vừa hết tiếng “đúng” tai mắt mũi hắn đều tuôn máu chết liền tức thì. Sở Tiêu Phong đặt tay nắm lấy chuôi kiếm trên vai rút mạnh ra, một luồng máu theo kiếm ộc ra. Hồng Mẫu Đơn đã rút sẵn thuốc cầm máu vội băng bó cho chàng. Trần Trường Thanh lo lắng :
- Có bị đâm tới xương cốt hay không?
Chàng đáp :
- Không, chỉ bị chút thương ngoài da thôi.
Bấy giờ các đệ tử Bài giáo và Cái bang đã kéo đến mai phục khắp nơi chung quanh. Sở Tiêu Phong vừa thoát chết nhờ “Ngũ Hành Đại Nã Di” thân pháp này, ngoài chàng ra các đệ tử Vô Cực môn không một ai học được, thế mà lạ thay không ai hỏi chàng. Bạch Phong không nói, Đổng Xuyên cũng không hỏi.
Bấy giờ một luồng khói um đã từ phía sau Vạn Hoa viên xông lên. Bọn đệ tử Cái bang vâng lệnh phóng hỏa hiển nhiên đã phát động. Chỉ trong chốc lát ngọn lửa như những lưỡi liềm bốc lên ngùn ngụt. Vạn Hoa viên bắt đầu bị hỏa thiêu. Đột nhiên có tiếng nổ cực lớn vang dậy, bốc đất đá tung lên mù mịt. Cùng với tiếng nổ là những lằn lửa xẹt phá tan nát khu Vạn Hoa viên vốn nổi tiếng đầy kỳ hoa dị thảo.
Quần hùng hộ tống Sở Tiêu Phong đã kịp rút xa, điều kỳ lạ nhất là họ phát giác là mặc dù thế lửa cháy dữ dội và những tiếng nổ kinh người ấy vẫn không buộc bọn Hắc Báo kiếm sĩ trong Vạn Hoa viên bỏ chạy ra ngoài. Quần hùng hoang mang không chắc Vạn Hoa viên

có phải là nơi ẩn náu của Hắc Báo kiếm sĩ hay không. Nếu đúng, chẳng lẽ tất cả chúng lại chịu chết thiêu trong ấy?
Quần hùng rút lui về Phân đà Cái bang ở Tương Dương, theo ý kiến Sở Tiêu Phong, địch nhân đã không chịu lộ diện chỉ còn cách nhử chúng phải tìm tới, mục đích của chúng là muốn khống chế Vô Cực môn, không còn cách nào hay hơn là đem Tông Nhất Chí ra dẫn dụ chúng phải hành động và tạo cơ hội cho chúng xuất thủ.

XUÂN THU BÚT

Hồi 18
Nữ nhân kỳ dị

Quần hùng chưa kịp nghỉ ngơi bỗng một đệ tử Cái bang vội vàng chạy đến cấp báo :
- Các vị về rồi đấy ư? May quá...
Bạch Mai gấp rút hỏi :
- Có chuyện gì trọng yếu ư?
Đệ tử Cái bang đáp :
- Vừa rồi lão Bang chủ sai tại hạ báo cho các vị hai việc...
- Việc gì?
Mục quang đệ tử Cái bang ấy chuyển nhìn Sở Tiêu Phong :
- Việc này e rằng phải phiền tới Sở thiếu hiệp.
- Là việc gì mới được chứ?
- Tệ bang vừa nhận được tin có một chiếc xe ngựa vừa vào thành Tương Dương.
Bạch Mai ngạc nhiên :
- Có gì là lạ? Người đánh xe là ai?
- Trên xe có một vị cô nương còn người đánh xe là một lão bà.
Bạch Phong chau mày :
- Bằng hữu, chuyện ấy có quan hệ gì đến Tiêu Phong?
- Vị cô nương ấy vào thành Tương Dương, dọc đường đã sát thương hơn mười người.
- Là những ai?
- Đều là người của tệ bang.
- Chết hết cả ư?
- Không, tất cả đều bị một loại ám khí cực kỳ bé nhỏ ghim trúng huyệt đạo.

Bạch Mai buông câu phán đoán :
- Đó là thủ pháp "Đậu lạp đả huyệt thần công".
- Chỉ vì việc này mà tệ Bang chủ đã phái bốn đệ tử chận đường chiếc xe ngựa nọ.
Bạch Phong vội hỏi :
- Vậy cần gì đến Tiêu Phong?
- Bẩm phu nhân, tệ bang vốn định không dám phiền đến Sở thiếu hiệp, nhưng do Bang chủ yêu cầu Sở thiếu hiệp hãy đi một lần.
Bạch Phong thở dài :
- Bằng hữu vì sao lại nhất định cần Tiêu Phong đi?
- Điều đó tại hạ không rõ, chỉ biết lão Bang chủ dạy như vậy.
- Lão Bang chủ đã dạy vậy tất phải có nguyên do. Bằng hữu, chỉ cần một mình Tiêu Phong đi thôi ư?
Đệ tử Cái bang gật đầu :
- Vâng, chỉ cần một mình Sở thiếu hiệp vì đã có hai cao thủ Cái bang là Thần Xuất và Quỷ Một với hai đệ tử khác đang chờ thiếu hiệp.
Bạch Mai hỏi :
- Đều là những người trẻ tuổi cả thôi sao?
- Vâng.
- Ý của lão Bang chủ là...
- Lão nhân gia chỉ dạy bảo có vậy, không nói rõ lý do.
Bạch Mai quay lại Sở Tiêu Phong :
- Tiêu Phong, còn có ý kiến gì không?
Chàng đáp :
- Vãn bối không dám có ý kiến, nếu đã là lệnh lão Bang chủ, vãn bối thiết tưởng nên tuân thủ.
Trần Trường Thanh quay nhìn Đổng Xuyên :
- Ý Chưởng môn nhân ra sao?
Đổng Xuyên đáp :
- Đương nhiên lệnh của lão Bang chủ chúng ta phải thi hành. Tiêu Phong sư đệ hãy đi đi.
Sở Tiêu Phong vội hỏi :
- Bằng hữu, các đệ tử Cái bang đi dẫn đường tại hạ hiện đang ở đâu?
- Họ đang ở ngoài cửa đợi Sở thiếu hiệp.
Sở Tiêu Phong ôm quyền thi lễ Bạch Phong :
- Tiêu Phong tạm biệt sư mẫu.
Chàng chuyển thân đi ra ngoài. Bạch Phong không ngăn cản chỉ ngẩn người nhìn theo bóng chàng. Trần Trường Thanh nhẹ thở dài :
- Bạch huynh, Đổng Chưởng môn, trong thành Tương Dương này

Cái bang có không ít cao thủ thế mà lão Bang chủ chỉ yêu cầu Tiêu Phong ra đi, điều này khiến lão phu không hiểu nguyên nhân sao cả.
Bạch Mai đáp :
- Lão Bang chủ là người thần cơ diệu toán, bọn ta không thể lường được, có lẽ phải có hiệu quả gì đó.
Bạch Phong tỏ ra nôn nóng hơn :
- Trần tiền bối, chúng ta có nên sai người ứng tiếp Tiêu Phong chăng?
Trần Trường Thanh đáp :
- Theo lão phu là không cần vì dường như lão Bang chủ đã chuẩn bị hết rồi.
Bạch Phong vẫn không đồng ý :
- Vô Cực môn chỉ còn vài đệ tử, không có quyền tổn thất nữa, chúng ta nhất định phải tiếp ứng Tiêu Phong.
Trần Trường Thanh than :
- Chỉ sợ đi đông quá làm kinh động địch nhân thôi. Theo lão phu chỉ nên đi hai người là đủ.
Đổng Xuyên vội nói :
- Tại hạ đi được chứ?
Bạch Mai cười đáp :
- Được! Nhất Chí cũng nên đi, Tiêu Phong đã cứu Nhất Chí, ngươi cũng nên báo đáp lại công y.
Đổng Xuyên, Tông Nhất Chí lập tức bắt đầu hóa trang.
* * * * *
Hãy nói về Sở Tiêu Phong vừa bước ra cửa đã thấy Thần Xuất và Quỷ Một đứng đợi. Sự việc hình như rất khẩn trương, hai đệ tử Cái bang khác đã cải trang làm hai thị tòng và ai nấy đều đeo trường kiếm. Kể cả Thần Xuất, Quỷ Một cũng cải trang che giấu bớt vẻ tuấn tú bình thường. Thần Xuất Vương Bình nói :
- Sự thực, chúng tôi cũng chưa hiểu chuyện ra sao, lão Bang chủ đã dặn dò yêu cầu chúng ta phải vâng lời công tử, coi như là tùy tùng của công tử vậy thôi.
Sở Tiêu Phong hỏi :
- Nhị vị biết cỗ xe ngựa ấy đi đến đâu rồi chứ?
Vương Bình đáp :
- Điều ấy bản bang đã báo chúng tôi biết.
Ba người rất mau lẹ đuổi kịp cỗ xe ngựa. Đó là một cỗ xe sơn đen tuyền, buông kín màn che thùng xe không cho nhìn rõ tình hình bên trong. Người cầm cương ngựa là một lão bà tóc trắng thần sắc lạnh lùng. Cỗ xe đang chạy trên đường quan đạo. Người trên đường

không nhiều, Sở Tiêu Phong tăng gia cước bộ, cỗ xe đã ở trước mặt chàng, chỉ còn cách khoảng ba bốn trượng đột nhiên chiếc xe dừng lại. Lão bà đánh xe trầm sắc mặt, quay đầu lạnh lẽo hỏi :
- Tiểu tử không thiết sống nữa hay sao mà đuổi theo ta?
Sở Tiêu Phong đáp :
- Không, tại hạ còn muốn sống lâu chứ chưa muốn chết sớm.
Lão bà "hừ" lạnh một tiếng :
- Người trẻ tuổi, ngươi muốn thử chứ?
Chàng bình thản :
- Vâng, tại hạ rất muốn thử.
- Tiểu tử, ngươi nhất định chuốc đau khổ vào thân?
- Lão bà, nếu người thích nói thế coi như đúng cũng được.
Lão bà tóc trắng đột nhiên giơ cao sợi roi dài trong tay quất tới, sợi roi vạch một đường rít lên. Sở Tiêu Phong lạnh lùng :
- Lão bà dám đả thương người?
Tay phải chàng vung cao nghiễm nhiên chụp trúng đầu roi đồng thời ngầm vận công kéo tới, lão bà đã dự liệu sai nên thân hình bị kéo ngã. Sở Tiêu Phong mau lẹ phi thân tới bên khung xe, ánh sáng loé lên chàng đã xuất kiếm chặt đứt mấy sợi dây buộc ngựa vào thùng xe, ba con ngựa lồng lên quăng thùng xe xuống. Kiếm chàng mau như gió cuốn quay ngoặt lại chỉ vào người lão bà tóc trắng vẫn còn ở dưới đất. Nhưng động tác lão bà nọ mau không kém gì chàng, kiếm chàng chưa kịp đến lão bà đã phi thân lên. Kiếm thế Sở Tiêu Phong xoay chuyển liên tiếp "soẹt soẹt" hai tiếng, tấm khăn che khung xe rơi xuống, thân ảnh trong ấy vọt lên đảo lộn vài lần rơi xuống đồng thời bốn luồng khói xanh lè bắn ra lướt qua mặt chàng. Không biết đó là loại ám khí gì, mà không tạo thành một âm thanh nhỏ, chỉ nghe "bình bình" hai tiếng. Thần Xuất, Quỷ Một đã ngã xuống đất.
Sở Tiêu Phong đã kịp đứng dậy chuyển thân tung tới bên lão bà, biến chiêu chàng lợi hại cục độ, lão bà không kịp tránh, mũi kiếm của chàng đã đặt vào yết hầu lão bà.
Lão bà tóc trắng ngẩn ngơ buột miệng :
- Tiểu tử ngươi...
Chàng cắt lời :
- Tại hạ đã nổi sát khí rồi đây, nếu lão chưa muốn chết thì chớ động đậy.
Chợt nghe trong xe có âm thanh vọng ra :
- Buông bà lão ra.
Sở Tiêu Phong lạnh lùng đáp :
- Khẩu khí lớn lối thật!

Tai chàng nghe tiếng vàng ngọc leng keng, một thiếu nữ áo lục dung mạo tuyệt thế từ từ bước tới. Tay trái Sở Tiêu Phong mau như gió chớp điểm huyệt lão bà đồng thời lạnh lùng nói :
- Cô nương nghe đây, hai tùy tùng của tại hạ đã bị cô nương đả thương, nên lão bà này bị thủ pháp độc môn của tại hạ điểm huyệt.
Thiếu nữ áo lục thăm dò nhìn chàng, nàng cười yểu điệu :
- Độc môn thủ pháp ư? Để ta xem cái gì là độc môn thủ pháp.
- Cô nương định thử xem có thể giải khai được hay không ư?
- Thiết tưởng cái thủ pháp điểm huyệt chỉ là đại đồng tiểu dị, hai tiếng "độc môn" nghe ra có phần hơi tự phụ đấy.
Sở Tiêu Phong lướt tới chận đường thiếu nữ áo lục. Chàng lạnh lùng :
- Cô nương, hai tùy tùng của tại hạ đã bị trúng ám khí gì?
Nữ tử áo lục ngạo mạn :
- Các hạ biết độc môn thủ pháp lẽ nào không nhận ra chúng bị ám khí gì sao?
- Cô nương trong thiên hạ có hằng trăm loại ám khí, một chiếc lá cũng có thể đả thương người, một cuống hoa cũng có thể sát nhân, tại hạ chỉ biết ám khí của cô nương không phải do kim loại luyện thành.
Nữ nhân áo lục nói :
- Chỉ nghe mấy câu ấy đủ chứng minh kiến thức của các hạ...
Đột nhiên chàng quát lớn ngắt lời :
- Cô nương, lưu tâm đấy!
Đột nhiên kiếm chàng lóe lên buộc thiếu nữ lùi lại hai bước.
Nàng có vẻ kinh ngạc buột miệng :
- Kiếm pháp tuyệt diệu!
- Quá khen!
Trường kiếm của chàng huy động đâm nghiêng tới nhằm ngay yết hầu lão bà tóc trắng. Thiếu nữ áo lục quát lanh lảnh :
- Dừng tay!
Mũi kiếm chỉ còn cách yết hầu lão bà kia nửa tấc, thiếu nữ chau mày :
- Các hạ muốn gì?
Chàng nghiêm giọng :
- Giết người!
- Các hạ muốn giết bà ta?
- Có gì mà không được? Rõ ràng tại hạ đã chứng tỏ đủ sức giết lão bà ấy.
Thiếu nữ gật đầu :

- Ta lớn dường này đi suốt mấy trăm dặm lần đầu tiên mới bị kiếm của các hạ buộc ta lùi lại, thế nhưng các hạ giết bà ấy có lợi gì?
- Cô nương không muốn tại hạ giết người ư?
- Đúng!
- Được! Tại hạ cần cứu tỉnh lại hai người tùy tùng kia.
Đột nhiên thiếu nữ biến thành ôn nhu, nàng gật đầu :
- Được! Ta sẽ cứu họ!
Nàng chuyển thân bước tới Thần Xuất, Quỷ Một, quỳ hẳn xuống. Chỉ thoáng một lát nàng đã đứng dậy. Lúc nàng quỳ xuống lưng nàng quay về phía Sở Tiêu Phong, vì vậy chàng không nhìn thấy động tác của nàng, nhưng khi nàng đứng dậy trên trán đã lấm tấm mồ hôi. Sở Tiêu Phong hơi chấn động :
- Dường như cô nương rất mệt?
Thiếu nữ thở phào :
- Các hạ có muốn biết họ bị trúng ám khí gì không?
Sở Tiêu Phong hết sức đề phòng đáp :
- Rất muốn! Xin cho tại hạ được đại khai nhãn giới.
Thiếu nữ áo lục từ từ xòe bàn tay trắng như tuyết ra các hạ thấy hai mũi kim nhỏ xíu. Sở Tiêu Phong nhìn rất kỹ nhưng không nhận ra đó là loại ám khí gì.
Nàng mỉm cười hỏi :
- Ngươi có biết đây là loại ám khí gì không?
Chàng đáp :
- Tại hạ chưa hề nhìn thấy nên không biết.
- Có muốn ta cho biết hay không?
- Xin nghiêng tai nghe.
- Đây là loại "Đoạn hồn châm" được tẩm bằng loại thuốc mê cực mạnh nên nếu trúng liền bất tỉnh, tuy không chết nhưng nếu cứ để qua lúc lâu, thuốc lưu thông theo máu, thấm vào xương cốt ắt khó mà sống lâu.
Sở Tiêu Phong lo lắng :
- Như vậy võ công có bị hao tổn hay không?
Thiếu nữ đáp :
- Không, loại ám khí chế tạo bằng dược vật thiên nhiên này chỉ làm người ta mê man bất tỉnh, sau khi được cứu tỉnh, tất cả đều trở lại bình thường.
Sở Tiêu Phong gật đầu :
- Cô nương, chỉ cần họ không bị tổn hại gì, tại hạ sẽ không làm tổn hại đến lão bà này.
Đột nhiên thiếu nữ áo lục hỏi :

- Phải chăng các hạ là Sở Tiêu Phong?
- Đúng vậy.
- Các hạ là người giết chết Cảnh nhị công tử?
- Vâng!
Thiếu nữ ngạc nhiên :
- Sao lại có thể dễ dàng thế này? Võ công của nhị công tử không phải tầm thường. Hắn lại là người rất thận trọng.
Chàng mỉm cười :
- Nhưng tại hạ còn thận trọng hơn và võ công của tại hạ cũng chẳng tầm thường, vì vậy hắn không may đã chết dưới kiếm của tại hạ.
Chẳng lẽ cô nương định báo thù cho hắn ư?
- Sự thật ta cũng toan có ý ấy.
- Vì vậy cô nương mới theo dõi tại hạ?
- Đương nhiên là phải biết người biết ta, các hạ nên nhớ các hạ chưa biết gì về ta đấy nhé.
Chàng nhún vai khinh thường :
- Cô nương nên nhớ, tại hạ cũng chẳng biết gì về Cảnh nhị công tử.
- Các hạ có vẻ tự phụ?
- Cô nương quá khen đấy.
Bấy giờ Thần Xuất và Quỷ Một cũng đã ngồi dậy, họ đưa mắt nhìn nhau rồi hỏi :
- Là công tử cứu chúng tôi đấy ư?
Sở Tiêu Phong đáp :
- Không phải tại hạ đâu, nếu không nhờ vị cô nương đây ra tay, tại hạ chắc chỉ còn cách báo thù cho nhị vị.
Sắc mặt trường áo lục thoáng qua nét giận dữ :
- Sở Tiêu Phong, các hạ có ý nói các hạ có đủ sức giết ta?
Chàng bình tĩnh :
- Vâng, ít nhất tại hạ cũng đủ sức giết lão bà này.
Thiếu nữ lạnh lùng :
- Vậy các hạ hãy tránh ra đi cho ta giải khai huyệt đạo cho bà ấy rồi sẽ...
Chàng tránh thân sang một bên :
- Xin mời cô nương cứ thử xem có giải huyệt được không.
Thủ pháp điểm huyệt của chàng là do học nơi cuốn sách bí mật của lão Lục trao tặng, sự thật đó là môn phái gì chàng cũng chưa hề biết. Chàng chỉ biết thủ pháp điểm huyệt trong ấy so với thủ pháp điểm huyệt của Vô Cực môn hoàn toàn khác nhau. Thiếu nữ áo lục bước lại từ từ quỳ xuống cẩn thận quan sát thương thế của lão bà tóc bạc trắng. Sau đó nàng đưa tay vỗ vào ba nơi huyệt đạo của bà. Sở Tiêu

Phong nhìn thủ pháp của nàng rồi nói :
- Cô nương, nếu giải huyệt không đúng phương pháp, có thể hại đến tính mạng của lão bà, cô nương nên cẩn thận.
Thiếu nữ không quay đầu song chỉ điểm liên tiếp vào thân lão bà, trán lão bà mồ hôi rướm ra. Từ chỉ nàng biến thành vỗ liên tục vào thân lão bà, đột nhiên lão bà cất tiếng rên uốn thân ngồi dậy. Thiếu nữ cũng từ từ đứng dậy nhìn Sở Tiêu Phong :
- Cao minh lắm, các hạ đã điểm trúng kỳ kinh bát mạch bà lão ấy.
Chàng thản nhiên :
- Đúng vậy, tại hạ điểm vào kỳ kinh bát mạch, nhưng vẫn bị cô nương giải khai được rồi đó.
- Nhưng ta cùng tốn khá nhiều công phu và Gia lão lào cũng phải chịu khá nhiều đau đớn. Hình như thủ pháp điểm huyệt này của các hạ không phải là võ công Trung Nguyên?
- Điều ấy có can hệ gì tới cô nương?
- Các hạ đã học được thủ pháp điểm huyệt ấy ở đâu vậy?
- Điều ấy có quan hệ gì sao?
- Quan hệ rất lớn, thủ pháp các hạ sử dụng không phải là thủ pháp của Vô Cực môn.
Thực sự chàng đang chấn động trong lòng :
- Lẽ nào cuốn sách của lão Lục cho ta không phải ghi chép võ công Trung Nguyên?
Chợt nghe thiếu nữ hỏi nữa :
- Sở Tiêu Phong, các hạ có quan hệ ra sao với Thiên Sơn song quái?
- Thiên Sơn song quái? Tại hạ chưa hề gặp ai có tên ấy cả.
- Thủ pháp điểm huyệt của các hạ là độc môn thủ pháp của Thiên Sơn song quái, nếu các hạ không quen biết gì với họ tại sao lại biết sử dụng thủ pháp ấy?
- Võ công trong thiên hạ phần nhiều giống nhau, cho dù tại hạ có sử dụng thủ pháp ấy có chỗ giống với thủ pháp của người nào đó chưa chắc tại hạ đã phải là đệ tử của Thiên Sơn song quái.
Thiếu nữ lộ vẻ trầm ngâm :
- Đến bây giờ ta mới tin chắc là đúng các hạ đã giết chết Cảnh nhị công tử.
- Cảnh nhị công tử đích xác bị tại hạ giết nhưng không biết cô nương có quan hệ thế nào với hắn?
- Các hạ nghe đây. Cảnh nhị công tử chính là sư huynh của ta và cũng là vị hôn phu của ta, các hạ giết hắn, ta có nên trả thù cho hắn hay không?

Chàng gật đầu :
- Nên lắm, cô nương nên trả thù cho hắn.
- Hay lắm, bây giờ ta đang trả thù cho hắn đây.
- Vì vậy mà cô nương đã giết khá nhiều đệ tử Cái bang?
- Các hạ không phải là người Cái bang, việc ấy có quan hệ gì đến các hạ?
- Vâng, thế nhưng Cảnh nhị công tử đã từng dẫn bọn Hắc Báo kiếm sĩ tấn công tiêu diệt Nghênh Nguyệt sơn trang giết không ít người của Vô Cực môn, có phải có quan hệ với tại hạ không?
Thiếu nữ ngẩng mặt :
- Nếu thế thì đương nhiên là có quan hệ.
- Cô nương có cần báo thù cho vị hôn phu nữa hay không?
- Nói vậy cũng được nhưng ta muốn nói rõ hơn về thân phận giữa ta và Cảnh nhị công tử, gọi là vị hôn phu của ta chưa đúng lắm vì ta chưa hề bằng lòng nhận hắn là vị hôn phu.
- Tại sao vậy?
- Vì hắn là kẻ trăng hoa nhăng nhít, ta không đồng ý. Các hạ biết hắn như thế chứ?
- Tại hạ không rõ lắm vì cũng chỉ mới gặp hắn ít lần.
- Thôi được, Sở Tiêu Phong, bây giờ các hạ có gì cần trăn trối không?
- Không có gì cần trăn trối, bất quá tại hạ muốn ước định cùng cô nương một việc.
- Các hạ cứ nói, nếu ta chấp nhận được, ta quyết vui lòng.
- Trận ác đấu sắp tới của chúng ta chỉ giới hạn giữa tại hạ và cô nương. Tại hạ chết tức là cô nương báo được thù, xin đừng tìm người Vô Cực môn nữa.
- Được, còn nếu ta chết nhất định sẽ có người tiếp tục tìm các hạ đấy.
- Tại hạ giết Cảnh nhị công tử đã thành việc lỡ dĩ, có lẽ tại hạ cũng phải chết mới xong.
Thiếu nữ bỗng thở dài, than :
- Kỳ thực, điều ấy cũng chưa chắc đúng. Cảnh nhị công tử đã giết người Vô Cực môn tất các hạ phải báo thù cho sư huynh đệ, nếu bây giờ ta giết các hạ, thiết tưởng mai đây cũng có người tìm ta báo thù.
- Vâng, Cảnh nhị công tử đã giết mấy chục mạng người Vô Cực môn, trong ấy có không ít người hoàn toàn không biết võ công như lũ nô bộc. Cô nương cho rằng như vậy mà hắn không đáng chết nữa ư?
Đột nhiên trường quát lớn :

- Thôi! Các hạ xuất thủ đi!
Sở Tiêu Phong trầm ngâm một chút :
- Vâng! Tại hạ xin tuân lệnh.
Chàng là người tiêu sái không câu nệ tiểu tiết, trường kiếm trong tay chàng rung nhẹ đâm thẳng tới. Thân hình thiếu nữ nghiêng qua rồi hốt nhiên nàng chuyển thân tung người tiến lên, tay hữu nàng vươn tới điểm lại hai bước, trường kiếm xoay chuyển chém một đường ngang eo đối phương.
Thân pháp của thiếu nữ nọ không phải quá mau nhưng tính toán thời gian xuất thủ cực chính xác, thế tấn công lại vô cùng lợi hại. Nàng cười nhẹ một tiếng lại tiến lên một bước nữa tung cước đá vào cổ tay phải của chàng. Sở Tiêu Phong chau mày thầm nghĩ :
- "Nha đầu này không muốn sống nữa sao chứ? Ta phải dạy cho một bài học".
Kiếm thế chàng đang chém ngang bỗng quét thẳng lên đâm vào vai phải thiếu nữ, đầu kiếm chàng như bị chạm vào một vật cứng ngân lên một tiếng. Sở Tiêu Phong ngẩn người, cước bộ của thiếu nữ áo lục đã tới trúng ngay vào cổ tay chàng, trường kiếm bay tung ra xa.
Thiếu nữ mỉm cười :
- Sở Tiêu Phong, các hạ đã mất kiếm rồi, bây giờ chúng ta hãy đấu quyền chưởng xem sao?
Chàng lùi lại ba bước kinh ngạc :
- Cô nương, trong áo cô nương có đeo giáp sắt chăng?
Thiếu nữ thản nhiên :
- Các hạ nhìn kỹ xem ta có phải giống người đeo giáp sắt không?
- Ít ra tại hạ cũng phân biệt được, không phải cô nương chỉ dùng khí công mà đón được kiếm tại hạ.
Thiếu nữ không đáp, đột nhiên nàng xuất thủ tấn công, chưởng thế nàng đảo lộn như bay. Sở Tiêu Phong đưa chưởng lên nghênh tiếp chận thế tấn công của nàng lại. Võ công nàng hết sức kỳ dị lợi hại khiến đối phương bị áp lực rất lớn, rất may võ công của Sở Tiêu Phong quá bác tạp, mỗi lần chàng lâm vào thế nguy, lập tức chàng lại xuất thủ một chiêu kỳ học. Những chiêu ấy toàn bộ là thần diệu, chẳng người nào dễ dàng hóa giải được hiểm nguy mà còn thường thay đổi được thế bại, chỉ cần chàng chuyển mình lướt qua, đã biến từ liệt thế sang ưu thế.
Nhiều lần như vậy chứng minh thiếu nữ hoàn toàn chưa phải là đối thủ của chàng, và chứng minh kiếm chiêu chép trong vô danh kiếm phổ hơn hẳn kiếm pháp Vô Cực môn. Toàn bộ chiêu thế tấn công của trường áo lục bị chàng hóa giải khá dễ dàng. Chỉ còn một loại võ

công duy nhất Sở Tiêu Phong chưa thi triển là mấy chiêu tuyệt học do Bang chủ Cái bang truyền thụ. Sở Tiêu Phong càng đánh càng kinh hoảng, chàng nhận ra võ công của thiếu nữ áo lục này tựa hồ hơn hẳn cả Cảnh nhị công tử. Thiếu nữ áo lục cũng như chàng, càng đánh càng sợ hãi vì nàng cũng nhận ra võ công Sở Tiêu Phong vẫn còn ẩn chứa rất nhiều bí hiểm.
Hốt nhiên trường dừng tay nhảy ra xa năm thước, lạnh lẽo nói :
- Sở Tiêu Phong, chúng ta dừng lại một chút được không?
Chàng hỏi :
- Ý của cô nương là...
- Có vài chuyện ta muốn hỏi các hạ trước đã. Sự thực các hạ có thật là đệ tử Vô Cực môn hay không?
- Cô nương hỏi vậy là có ý gì?
- Võ công chiêu số của các hạ chẳng giống gì với chiêu số của Vô Cực môn cả. Nói thật với các hạ, chiêu số võ công Vô Cực môn ra sao chúng ta hiểu rất rõ, dù có nhắm mắt ta đều có thể ứng phó được. Còn võ công các hạ ta hoàn toàn lạ lẫm chưa thấy qua bao giờ.
Sở Tiêu Phong mỉm cười :
- Cô nương, chuyện ấy có quan trọng gì đâu?
- Tự nhiên là rất quan trọng, ta mới hỏi.
- Cô nương, tại hạ cũng muốn hỏi cô nương một vấn đề.
- Vấn đề gì?
- Võ công của cô nương là do ai truyền dạy?
- Sư phụ ta.
- Nhưng lệnh sư là ai? Cao danh quý tánh của người là gì, hiện nay ở đâu?
Thiếu nữ thở dài :
- Điều ấy không thể cho các hạ biết được, vì hiện tại ta không tin ta có thể giết được các hạ nữa rồi.
- Cô nương, lệnh sư là ai cô nương không chịu nói vậy mà sao lại bắt tại hạ nói ra nguồn gốc võ công của mình? Như thế không phải là bất công lắm sao?
- Không phải bất công mà là vì ta lấy làm kỳ quái.
- Bất luận cô nương nghi vấn ra sao, tại hạ cũng không thể trả lời.
- Tại sao?
- Vì chúng ta không phải bằng hữu mà là địch thủ.
Thiếu nữ thở dài :
- Sở Tiêu Phong, nếu ta không giết được các hạ, khi quay về ta biết ăn nói làm sao với sư phụ ta đây? Vì ta lỡ hứa với sư phụ sẽ mang

đầu của các hạ về rồi.
Sở Tiêu Phong ngạc nhiên :
- Ủa! Thế ra việc tại hạ giết Cảnh nhị công tử, sư phụ cô nương cũng đã biết rồi?
- Biết rồi, Sở Tiêu Phong, phải chăng các hạ cũng đã thấy ta chưa thể là địch thủ của các hạ? Hôm nay ta sẽ quyết phân thắng bại với các hạ ta mới an tâm.
Dứt lời nàng động thủ liền, hai người lại tiếp tục ác đấu dữ dội, lần này thiếu nữ đã rút kiếm và dĩ nhiên chàng cũng kịp nhặt trường kiếm lên. Sở Tiêu Phong không nhường chiêu nữa, chàng tấn công tới tấp. Nhưng ngoài cả dự liệu của chàng, thế thủ của thiếu nữ ẩn mặt dày đặc khiến chàng không sao phá được, hai bên đấu bất phân thắng bại.
Đột nhiên có một tiếng do binh khí chạm mạnh vào nhau ngân lên, song kiếm chạm vào nhau trong một chiêu, nội lực của cả hai tám lạng nửa cân nên vẫn không sao phân thắng bại. Trong lúc song kiếm giao tiếp và nội lực đẩy vào nhau, tay tả Tiêu Phong đột nhiên đánh ra một chưởng, thế chàng cực kỳ ảo.
Thiếu nữ vội giơ chưởng lên nghênh tiếp nhưng không ngăn được chưởng lực của chàng. “Bình” một tiếng, chàng đánh trúng vai tả nàng, nàng lảo đảo loạng choạng buộc phải lùi lại hai bước. Đây chính là cơ hội cho Sở Tiêu Phong xuất hiện tấn công tiếp, nhưng chàng lại không động thủ, không hiểu chàng có ý hạ thủ lưu tình hay vì chàng không kịp xuất kiếm.
Thiếu nữ hốt hoảng đưa kiếm án ngang ngực nhìn Sở Tiêu Phong, nàng buột miệng khen :
- Chưởng pháp lợi hại thật.
Chàng mỉm cười :
- Đa tạ quá khen!
Nàng lại thở dài đút kiếm vào vỏ :
- Coi như ta thua rồi. Ồ! Chưởng của các hạ quá cao minh, hoàn toàn gây bất ngờ cho ta.
- Cô nương, tại hạ chỉ muốn coi trận đấu hôm nay không ai thắng ai thua, chúng ta hòa nhau.
Thiếu nữ lắc đầu :
- Ta không đủ sức giết các hạ thì chỉ còn một cách là các hạ hãy giết ta.
- Nếu như tại hạ muốn báo thù cho Vô Cực môn thì đây chính là cơ hội tốt, thế nhưng rất tiếc trong lòng tại hạ không đến nỗi thù hận thâm sâu như thế. Chúng ta hãy tạm chia tay thôi...

XUÂN THU BÚT

Hồi 19
Đi tìm Xuân Thu Bút

Trở về trụ sở Cái bang, Vô Cực môn nhận được một tin chấn động giang hồ: Xuân Thu Bút xuất hiện ở Ánh Nhật nhai trong dãy Thái Sơn. Hiện này quần hùng náo động vì mỗi lần Xuân Thu Bút xuất hiện thường thường dẫn theo những việc kinh thiên động địa làm đảo trộn trật tự võ lâm. Gần trăm năm nay bất cứ Hắc bạch anh hùng nào sống trong giới giang hồ đều thèm khát muốn biết mặt biết tên Xuân Thu Bút, nhưng chưa một ai thỏa mãn. Đây là dịp ngàn năm một thuở nên quần hùng đua nhau kéo đến núi Thái Sơn tìm vào Ánh Nhật nhai mong khám phá ra chân diện mục của người bí mật mang cái biệt hiệu lạ lùng Xuân Thu Bút.
Được Chưởng môn nhân Đổng Xuyên và sư mẫu Bạch Phong chấp thuận cho Sở Tiêu Phong tùy quyền hành động, chàng dẫn theo một nhóm cao thủ của Cái bang, lẫn Bài giáo lên đường đi Thái Sơn. Mục đích của chàng là phải gặp cho được Xuân Thu Bút để làm sáng tỏ huyết án đêm tiêu diệt Nghênh Nguyệt sơn trang, những ai là thủ phạm chính.
Riêng Sở Tiêu Phong, chàng còn muốn biết về cái chết chân thật của lão coi ngựa họ Lục mà thâm tâm chàng vẫn chịu ơn như đối với bậc sư trưởng nữa.
Dọc trên đường đến Thái Sơn, Sở Tiêu Phong gặp các anh hùng khắp nơi cũng tìm đến, ai nấy hầu hết đều hoặc đi bộ hoặc đi ngựa. Khi đến gần Thái Sơn chàng gặp một đoàn hai ba chiếc xe tứ mã kéo theo những mui xe che kín bằng những tấm vải màu lục, không biết trong xe là những nhân vật nào. Tất nhiên người trong xe phải cố ý giấu chút gì bí mật nên mới che kín như thế, hai chiếc xe kín ấy lại có gì đặc biệt khiến mọi người đều lấy làm hiếu kỳ.
Vì đã có chút ít tiếng tăm trong giang hồ, dọc đường Sở Tiêu Phong kết giao được khá nhiều nhân vật anh hùng như Hồ Phùng Xuân, Điền Bá Liệt đều là những nhân vật mà chàng nghe danh đã lâu và lấy làm hâm mộ. Cả bọn kết bạn cùng đi. Điền Bá Liệt có hỗn danh là Thiên Mã Hành Không, vì thuật phi hành xuất chúng nên hắn luôn luôn đi trước mọi người. Khi còn cách Ánh Nhật nhai độ hơn dặm bỗng Điền Bá Liệt quay trở lại, thần sắc bất bình thường :

- Hồ huynh, trước mặt xảy ra chuyện khác lạ rồi.
Hồ Phùng Xuân chấn động khẽ liếc nhìn qua Sở Tiêu Phong rồi mới quay lại Điền Bá Liệt, hỏi :
- Chuyện gì?
Điền Bá Liệt đáp :
- Khu rừng chặn trước mặt chúng ta kia có người chết.
Hồ Phùng Xuân có vẻ hơi giật mình :
- Người chết ư? Đi, chúng ta mau đến đó thử xem!
Hai môi Điền Bá Liệt lay động như định nói gì đó, nhưng lại thôi. Cả bọn phi hành mau lẹ tới trước, Sở Tiêu Phong cũng gấp rút bám theo. Khu rừng nằm cách đấy không xa, Hồ Phùng Xuân tăng thêm cước bộ chốc lát đã tới nơi.
Mọi người dừng lại cách khu rừng độ bốn trượng, Hồ Phùng Xuân vượt lên trước chúng nhân, ngẩng đầu lên nhìn, trên một cành cây có bốn đại hán mặc võ phục bị treo lửng trên ấy, ở lưng mỗi người đều vẫn còn đeo binh khí và quần áo vẫn hết sức chỉnh tề, tựa như hoàn toàn không có chút gì phản kháng khi bị đối phương treo lên cành cây. Hồ Phùng Xuân hồi hộp thở dài :
- Chỉ có bốn người thôi hay còn những ai nữa?
Điền Bá Liệt lo lắng :
- Hồ huynh, tại hạ e rằng trong rừng còn nhiều người chết nữa, vì tại hạ nhận ra bốn đại hán kia cũng chỉ đi trước tại hạ một chút thôi. Tại hạ còn nhớ bọn họ đi chung một toán hai mươi tám người.
- Hai mươi tám người? Lẽ nào họ chết hết sao?
- Đó là điều kỳ quái và cùng là điều dễ sợ, hai mươi tám người mà như những viên đá rơi xuống biển, chết không có một tiếng động nào, nếu như trong bọn họ còn một người sống sót tất phải hô hoán lên rồi, còn nếu họ đụng độ với kẻ địch cũng phải có tiếng vũ khí giao đấu chứ!
Hồ Phùng Xuân gật gù, lão cố giữ bình tĩnh nhưng âm giọng vẫn run rẩy khác thường. Lão họ Hồ là người bôn tẩu giang hồ đã lâu, từng trải không ít thế mà xưa nay lão chưa hề gặp câu chuyện nào đáng sợ như thế này.
Điền Bá Liệt nén tiếng thở :
- Hồ huynh, chúng ta nên tiến vào rừng hay không?
Hồ Phùng Xuân gật đầu :
- Nên lắm, nên vào rừng xem sao, bất quá cần phải thương lượng với Bạch Mi đại sư một chút đã.
Không cần mời, Bạch Mi đại sư đã dẫn hai tăng sĩ đệ tử vội vàng bước tới.

Sở Tiêu Phong chưa nói gì, nhưng chàng quan sát bốn đại hán bị treo trên cây rất kỹ, chàng hy vọng tìm ra dấu hiệu nào đó trong bốn thi thể ấy đang rung qua rung lại theo gió trên cao. Vị cao tăng Thiếu Lâm là Bạch Mi đại sư nhìn bốn xác chết ngẩn người. Giết chết một lúc hơn hai mươi nhân vật võ lâm không một tiếng động, thủ đoạn của hung thủ chẳng những thâm độc mà võ công tất phải phi thường, khó thể đoán lường. Trước mặt, rừng cây vẫn âm u dày đặc, một con đường lớn xuyên qua rừng không để lại một dấu vết gì. Bạch Mi đại sư cúi đầu đọc Phật hiệu :
- Không ngờ Xuân Thu Bút sắp xuất hiện mà có kẻ còn dám giết người ở đây.
Sở Tiêu Phong tiếp lời :
- Xem ra với thủ đoạn và phương pháp giết người này, hung thủ không thể là chỉ có một hai người.
Bạch Mi đại sư hỏi :
- Vị nào đồng ý đi cùng lão tăng vào trong rừng.
Chàng đáp liền :
- Vãn bối đi theo đại sư, chúng ta không nên đi vào rừng đông quá, vì nếu lỡ trong rừng có mai phục sẵn, chúng ta càng vào đông càng chết nhiều chứ chẳng có ích gì.
Hồ Phùng Xuân nhẹ vuốt râu, gật đầu :
- Đúng đấy đại sư, chúng ta không nên vào rừng quá đông.
Sau một lúc thương lượng bốn người được chọn tiến vào rừng là Hồ Phùng Xuân, Bạch Mi đại sư, Sở Tiêu Phong và Điền Bá Liệt.
Sở Tiêu Phong đề tụ chân khí sẵn sàng phòng bị bước chậm từng bước.
Điền Bá Liệt có ý đợi chàng, hắn nhỏ giọng có vẻ ân cần :
- Sở tiểu huynh, chúng ta nên đi gần nhau để tiện tiếp ứng.
Chàng vừa mới đáp lại :
- Đa tạ Điền huynh...
Đột nhiên chân chàng dừng lại. Trước mắt mọi người cách độ hai trượng lại có mười hai xác chết treo trên cành cây. Hai hàng xác chết mỗi hàng mười hai người, tổng cộng hai mươi bốn xác chết, cộng thêm với bốn xác chết bên ngoài là hai mươi tám xác chết, không thiếu một người.
Hồ Phùng Xuân giật mình ngẩn người. Bạch Mi đại sư và Điền Bá Liệt cũng ngây người đứng yên. Tất cả hai mươi tám người đều bị chết bằng cách treo cổ lên cành cây, mà chẳng thấy một dấu hiệu chống cự nào, thực chưa hề thấy xảy ra trong giang hồ bao giờ. Dù cho hai mươi tám người này không phải là đối thủ của hung thủ đi

nữa, nhưng đối diện với cái chết cũng quyết phải hết sức chiến đấu hoặc hô hoán. Bất luận hung thủ có võ công cao cường tới đâu cũng không thể buộc hai mươi tám đại hán nhất loạt bó tay cam chịu treo trên cây mà chết.
Bạch Mi đại sư ngây người một lúc, mới bật kêu lên một tràng Phật hiệu :
- Theo bần tăng, những người này bị chết oan uổng im lặng như thế là vì trúng độc bất ngờ.
Sở Tiêu Phong gật đầu :
- Như vậy chứng tỏ hung thủ cũng chẳng lấy gì đáng sợ.
Điền Bá Liệt thở dài :
- Nhưng phải công nhận kẻ dụng độc ấy cũng là một cao thủ, mới dễ dàng hạ độc một lúc ba gần ba mươi mạng thế này. Hồ huynh này, bọn hung thủ phải giở thủ đoạn treo hết người đã trúng độc lên cây là có dụng tâm gì chứ?
- Ồ! Nhất định là chúng phải có âm mưu gì đó.
Sở Tiêu Phong xen vào :
- Theo ngụ ý, dụng tâm của chúng là muốn đe dọa ngăn cản chúng ta tiến vào khu rừng này.
- Chúng ta nên đối phó ra sao đây?
- Đương nhiên là phải ngăn chặn hành vi ác hiểm của chúng.
Đột nhiên có tiếng cười gằn âm lạnh dội đến :
- Hồ lão đầu, Bạch Mi đại sư, các ngươi thật là lớn gan.
Âm thanh ấy dội lại từ hướng đông. Tất cả cùng ngưng mắt nhìn về hướng ấy, một mình Sở Tiêu Phong quét mắt về hướng tây nam. Hướng đó có mấy gốc đại thụ, cành lá dày đặc khác thường. Quả nhiên chàng phát giác trên một cành cây rậm có tiếng lá động, chàng vội vàng quát lớn :
- Ba vị mau mau tránh thân.
Ba bằng hữu chàng vốn đều phòng bị trước, nên ai nấy lướt thân chớp nhoáng vào sau những gốc cây. Ánh sáng lóe lên vùn vụt mấy chục mũi sáng xẹt tới như những mũi châm cắm phập vào những gốc cây. Toàn bộ mũi châm đều lóe lên sắc xanh biếc, cho biết đó là những ám khí đã được tẩm độc. Hồ Phùng Xuân bật kêu lên :
- Tý Ngọ Truy Hồn châm là loại độc nhất trong các loại Mai Hoa châm đó.
Điền Bá Liệt tiếp liền :
- Loại ám khí này nghe nói có chép trong “Vạn Tri binh khí phổ” xếp vào hàng thứ tư trong các ám khí cực độc trong thiên hạ, người tránh được ám khí ấy thực sự không nhiều. Một ống Tý Ngọ Truy Hồn

châm có hai mươi lăm mũi, cứ theo như vậy, ít ra cũng phải có bốn ống vừa bắn ra cùng lúc. Nếu ở đây không may có những gốc cây, e rằng chúng ta đã khó mà thoát chết.
Bạch Mi đại sư lo lắng :
- Nói vậy, chúng ta bị vây khốn trong này rồi?
Hồ Phùng Xuân hạ giọng :
- Chúng ta chỉ còn cách nhờ những thân cây che chở, mạo hiểm rút lui khỏi rừng. Chư vị rút trước đi để lão phu đoạn hậu.
Điền Bá Liệt vội xen vào :
- Tại hạ là người hiểu rõ công dụng mọi loại ám khí, xin để tại hạ đoạn hậu.
Ba vị cứ rút lui trước.
Sở Tiêu Phong cũng nói :
- Đại sư và Hồ huynh là người bậc trưởng thượng, không nên mạo hiểm. Nhị vị cứ rút trước, tại hạ và Điền huynh đoạn hậu.
Chàng vừa nói vừa cúi xuống lượm một nắm đá vụn. Hồ Phùng Xuân hô lên :
- Được lắm, nhị vị cẩn thận.
Tiếng vừa dứt, lão đã phi thân vọt lên chuyền qua sau lưng một thân cây khác. Sở Tiêu Phong đề vận nội lực búng nắm đá trong tay ra, bảy tám viên đá rít gió bay vụt về hướng cành cây rậm vừa phát ra ám khí lúc nãy. Chàng không ngờ, chỉ một thời gian ngắn mà nội lực bản thân đã tăng tiến quá lớn, bảy tám viên đá chàng bắn ra như bảy tám ngôi sao xẹt đập vào cành lá. Chỉ thấy lá rơi xào xạc rồi tiếp theo là một tiếng rú, một thân người áo lục từ trong đám cành lá rơi xuống. Điền Bá Liệt hạ giọng nói nhỏ :
- Sở tiểu huynh đã đánh đụng bọn chúng, chúng thể nào cũng sẽ bắn ám khí tiếp nữa. Chúng ta e rằng khó thoát thân.
Lúc ấy Hồ Phùng Xuân và Bạch Mi đại sư đã phi thân ra khỏi khu rừng, chỉ còn lại Sở Tiêu Phong và Điền Bá Liệt. Chàng vội hỏi :
- Điền huynh có mang trong thân mấy loại ám khí?
Điền Bá Liệt đáp :
- Tại hạ đem theo bảy loại ám khí, số lượng thì không thiếu nhưng e rằng ta không có cơ hội bắn ra.
- Tại sao vậy?
- Thủ pháp bắn ám khí của ta tuy không tầm thường, nhưng tốc độ những loại ám khí này không thể mau hơn Tý Ngọ Truy Hồn châm được. Vả chăng trọng yếu hơn nữa là ám khí của tại hạ không bắn được xa như Tý Ngọ Truy Hồn châm.
- Điền huynh xuất thủ từ nhà danh gia về ám khí, huynh lại am tường

về Tý Ngọ Truy Hồn châm. Theo ý huynh, chúng ta có mấy phần hy vọng thoát thân?
Điền Bá Liệt chán nản lắc đầu :
- Trong tình hình này chúng ta đang nằm trong phạm vi khống chế của Tý Ngọ Truy Hồn châm, e rằng chẳng có hy vọng nào thoát thân.
Từ phía cành lá rậm rạp kia bỗng phát tiếng nói vọng đến :
- Hồ Phùng Xuân và Bạch Mi đại sư thoát thân được là hoàn toàn nhờ vào may mắn. Còn hai vị chắc chắn phải chết, tuyệt đối chẳng còn cơ hội đào thoát nữa đâu, Tý Ngọ Truy Hồn châm đã phong tỏa hết các đường rút lui của hai vị rồi.
Sở Tiêu Phong không muốn đáp, chàng bắn thân như một mũi tên vọt lên không trung ngang với tầm ngọn cây. Điền Bá Liệt cũng vội bắn thân theo, đây là cách mạo hiểm duy nhất. Bọn đối thủ không ngờ chàng lại dám đột ngột phi thân.
Khi phát giác ra, Sở Tiêu Phong và Điền Bá Liệt đã phi xa năm sáu trượng cao.
Cả hai tà tà buông thân rơi xuống một đám cây cối um tùm, thoát khỏi vòng khống chế của Tý Ngọ Truy Hồn châm ra ngoài bìa rừng.
Sở Tiêu Phong gọi quần hùng lại thương lượng, cuối cùng họ tìm ra biện pháp dùng những sợi mây bện lại thành mười mấy cái khiên dầy hơn ba tấc. Sở Tiêu Phong bảo vệ quần hùng và cỗ xe ngựa vượt qua khu rừng rậm. Dĩ nhiên Tý Ngọ Truy Hồn châm vẫn bắn ra như mưa, đa số ghim cả vào khiên mây, chỉ có vài nhân vật võ công non yếu nhất bị trúng tên độc bỏ mạng trong rừng.
Ra khỏi rừng, kiểm điểm lại nhân số, quần hùng chết hơn mười người.
Không chậm trễ, họ lại tiếp tục lên đường, trực chỉ Ánh Nhật nhai.
Khi ánh mặt trời sắp hạ xuống, con đường mòn bỗng vòng quanh một khúc ngoặt, trước mắt là một ngọn núi chận đường, trên một bãi cỏ rộng có ba người xuất hiện đứng song song. Cả ba đều mặc y phục đen bóng như nhau, mặt chúng cũng đen bóng như bôi một loại chất màu hóa trang nào đó. Tên đứng giữa cao nhất bọn, lạnh lẽo buông tiếng :
- Trong chư vị ai là người có thẩm quyền trả lời ta?
Hồ Phùng Xuân bước tới :
- Lão phu đây!
Tên đứng giữa nói :
- Ngươi có quyền chủ động ư?
Hồ Phùng Xuân nói :
- Lão phu được quần hùng đề cử dẫn đầu, chẳng lẽ không có quyền

chủ động? Muốn hỏi gì, ba vị cứ hỏi.
Tên đứng giữa lạnh lẽo :
- Trong các người chư vị, phải chăng có một nữ nhân?
- Có thì sao?
- Hãy giao y thị cho công tử, các vị mới mong bình an đến Ánh Nhật nhai được.
Hồ Phùng Xuân cười nhạt :
- Các ngươi đã bố trí hãm hại chúng ta bị thất bại còn ra mặt đòi điều kiện?
- Các hạ tên gì?
Trước khi các ngươi muốn biết tên lão phu, hãy cho tất cả quần hùng đây biết rõ lai lịch các ngươi trước đã.
Tên đứng giữa gật đầu :
- Được, không hề gì. Ta có kim bài đây.
Hắn rút ra một kim bài đưa tới. Hồ Phùng Xuân đón lấy, trên mặt kim bài khắc một chữ "Thất", còn mặt kia thì khác có một đầu con trâu.
Hồ Phùng Xuân hỏi :
- Đây là nghĩa gì?
- Kiếm sĩ đầu trâu số bảy là đại biểu của ta. Chỉ cần tìm đến nơi ở của ta, tất có người biết chân diện mục ta. Nhưng nơi ở của chúng ta rất bí mật, không dễ tìm ra đâu. Còn các hạ chớ nên dùng tên giả vì nếu chúng ta muốn tìm các hạ chẳng có gì khó.
Hồ Phùng Xuân cất tiếng cười ha hả :
- Hay lắm, Ngưu Thất, lão phu là Hồ Phùng Xuân đây!
Ngưu Thất cười gằn :
- Các ngươi cũng kéo tới đây phải chăng là có ý chống lại chúng ta?
- Lão phu chẳng muốn chống lại các ngươi, nhưng cũng chẳng muốn bị các ngươi đả thương.
Ngưu Thất cười lớn :
- Điều ấy ta biết. Nhưng vấn đề là các hạ có bằng lòng trao nữ nhân kia cho chúng ta hay không?
Hồ Phùng Xuân lạnh lẽo :
- Nếu chúng ta không bằng lòng thì sao?
- Như vậy thì phiền cho các hạ lắm đấy.
- Các vị đã cho người mai phục trong rừng, giết hại không ít bằng hữu của lão phu. Nay lại còn định đe dọa nữa ư?
- Chúng ta không thèm đe dọa, chúng ta công khai đòi người. Các vị không bằng lòng trao ra thì chỉ còn một cách duy nhất.
- Cách gì?
- Cứ thử vượt qua chúng ta mà coi.

Sở Tiêu Phong đứng cạnh lạnh lùng tiếp lời :
- Các vị đã giết không ít người của chúng ta, lại còn định giết thêm nữa sao? Dù chúng ta có trao người chưa chắc các vị đã chịu buông tha chúng ta.
Ngưu Thất trợn mắt :
- Tiểu tử này...
Chàng lạnh nhạt :
- Ngươi chẳng qua chỉ là một kiếm sĩ đầu trâu, ngươi đâu có quyền hạn gì ở đây?
Chàng chầm chậm bước tới mấy bước :
- Hồ lão ca, xin mời lui lại sau, để tại hạ vượt qua xem sao!
Ngưu Thất bật cười lạnh :
- Một mình tiểu tử ngươi thôi sao?
- Với ba vị đây đại khái chẳng cần chúng ta hợp thủ làm gì, các ngươi rút kiếm mau đi!
Tay hữu Ngưu Thất nắm vào chuôi kiếm, hai động bọn tả hữu của hắn đã rút kiếm ra khỏi vỏ. Sở Tiêu Phong bình thản :
- Hay lắm, ba vị liên kết may ra tiếp được ta ba chiêu!
Ngưu Thất quát lớn :
- Tiểu tử ngươi nói cái gì?
Sở Tiêu Phong biết rằng đã đến lúc chẳng cần phải biểu lộ bản lãnh để giảm bớt nguy hiểm cho quần hùng. Nếu đối phương tập trung mục tiêu vào chàng, tất người khác tránh được nhiều nguy hiểm. Vì vậy chàng quyết định thi thố tài năng võ công. Ngưu Thất rút mạnh trường kiếm, ba kiếm sĩ áo đen đưa mắt ra hiệu cho nhau, đột nhiên xuất thủ cùng một lượt. Ba ánh kiếm mau như ba luồng điện tấn công ba nơi. Sở Tiêu Phong đã sớm dự liệu cách tấn công của chúng, nên ba tên ấy liên thủ tấn công chính đúng như chàng dự đoán. Ba đạo kiếm quang nhanh như điện kết thành một lưỡi kiếm.
Quần hùng chứng kiến ai nấy toát mồ hôi, tránh được lưỡi kiếm ấy không phải là việc dễ. Sở Tiêu Phong cấp tốc rút kiếm trong ánh kiếm lạnh lẽo giao nhau, đột nhiên thân ảnh chàng biến mất, tiếp theo là ba tiếng rút nhỏ dội tới tai mọi người. Kiếm quang thu lại mau lẹ, không kém gì lúc xuất chiêu, tất cả khôi phục lại bình tĩnh. Sở Tiêu Phong đã cất kiếm vào vỏ, còn ba tên áo đen đứng sững, giữa yết hầu cả ba đột nhiên ộc ra máu tươi. Ba tên ngã gục xuống, mỗi tên trúng một kiếm ngay yết hầu vì vậy ba tên chỉ phát được tiếng rú nhỏ. Không ai nhìn rõ Sở Tiêu Phong xuất kiếm ra sao, họ chỉ nhìn rõ lúc ba kiếm sĩ áo đen xuất chiêu kết thành một lưỡi kiếm dày đặc, nhưng vẫn bị kiếm Sở Tiêu Phong xuyên qua, kiếm chàng giết người quả là

kinh thiên động địa. Chẳng những chàng giết trong nháy mắt ba kiếm sĩ, mà toàn bộ chúng nhân đều chấn động im phăng phắc. Đến lúc ba xác chết đổ gục xuống, Hồ Phùng Xuân mới buột miệng :
- Kiếm pháp tuyệt diệu, tuyệt diệu! Lão phu sống đã nửa đời, lần đầu tiên mới thấy kiếm chiêu mau đến thế.
Sở Tiêu Phong ôm quyền mỉm cười :
- Hồ lão ca, tại hạ may không làm nhục mệnh.
Hồ Phùng Xuân đầy vẻ khâm phục :
- Sở đệ, tuyệt diệu, anh hùng xuất thiếu niên.
Đột nhiên có tiếng chuông lảnh lót từ xa vọng lại, như xé không gian.
Sở Tiêu Phong giật mình :
- Ai đó?
Hồ Phùng Xuân sa sầm nét mặt :
- Kim Linh Truy Hồn Tẩu!
- Kim Linh Truy Hồn Tẩu? Tại hạ chưa nghe tên ấy bao giờ. Là người thế nào?

XUÂN THU BÚT

Hồi 20
Đẩy lùi Linh Tẩu

Đó là đệ nhất sát thủ. Ba mươi năm trước lão bôn tẩu giang hồ, chỉ trong vòng một năm đã giết chết mười hai cao thủ, nhưng chưa hề có ai thấy mặt lão, chỉ nghe tiếng chuông xé tai của lão thôi.
- Tiếng chuông ấy mau như bay vậy sao?
- Đại khái là thế. Kim Linh Truy Hồn Tẩu là người rất ít ai nhìn kịp lão. Kể cả tiếng chuông cũng rất ít khi xuất hiện.
- Lão ấy rất thần bí?
- Không phải thần bí mà là ngụy bí, lão đầy sát khí ẩn chứa người nguy bí.
Sở Tiêu Phong nhún vai :
- Hồ lão ca. Lão ấy nếu thật ít ai nhìn thấy sao lại có tên là Kim Linh Truy Hồn Tẩu? Có lẽ lão đã lớn tuổi rồi chăng?
- Ba mươi năm trước, lão đã được gọi là Kim Linh Truy Hồn Tẩu. Ba mươi năm sau, lão vẫn còn sống, dù cho lớn tuổi tới đâu cũng không thể quá già được.
- Trong vòng một năm mà lão đã giết mười hai cao thủ thì quả là ác

độc.
- Người bị lão giết không phải là quá nhiều, nhưng mười hai nạn nhân ấy đều có thân phận đặc biệt. Người khác chỉ muốn giết một thôi, e rằng cũng phải mất hằng năm chưa chắc đã giết được.
- Nói vậy Kim Linh Truy Hồn Tẩu phải là tay rất đáng sợ?
- Đúng vậy, rất đáng sợ! Kỳ lạ là ở chỗ sau khi giết chết một lúc mười hai cao thủ, tên quái nhân ấy bỗng nhiên biến mất suốt ba mươi năm nay. Bây giờ mới lại xuất hiện.
- Biết đâu lão vẫn có mặt trong giang hồ, nhưng không dùng tới tiếng chuông nữa. Ba mươi năm trước có lẽ vị quái nhân chỉ là một người còn trẻ cố ý giả trang thành một lão nhân, trong giang hồ thuật dịch dung có thể thay đổi được tất cả.
Hồ Phùng Xuân ngẩn người :
- Cũng có lý! Đó đúng là một điều hết sức giản dị, thế nhưng tại sao mấy chục năm qua không ai nghĩ ra?
- Bây giờ trước mắt chúng ta cần biết nên đối phó với tên Kim Linh Truy Hồn Tẩu ấy ra sao?
Bạch Mi đại sư vốn là người xưa nay cực cao ngạo, bây giờ lại như có tâm sự gì trầm trọng, sắc mặt lão đanh lại. Tất cả quần hùng, kể cả những cao thủ như Điền Bá Liệt, Đàm Chí Viễn, Thời Anh, Hà Nhược Ba cũng đều im lặng không ai nói gì. Tình hình ấy có hai khả năng, một là mọi người đều sợ hãi Kim Linh Truy Hồn Tẩu, căn bản chẳng ai muốn đối đầu với cường địch. Hai là trong nhất thời họ chưa nghĩ ra được cách đối phó nên đành im miệng. Sở Tiêu Phong nén tiếng thở dài :
- Chư vị, Kim linh xuất hiện ngay sau cái chết của ba hắc y kiếm sĩ có liên quan với nhau. Bọn chúng đều chết dưới kiếm của tại hạ, tất Kim Linh Truy Hồn Tẩu có ý muốn báo thù cho chúng, hắn sẽ hỏi tội tại hạ trước tiên.
Quần hùng ai nấy đưa mắt nhìn chàng, chàng mỉm cười tiếp :
- Nếu như Kim Linh Truy Hồn Tẩu nhất định giết chúng ta, tại hạ tin chắc dù cho chúng ta có bỏ tay chịu trói, hắn cũng giết chứ chẳng tha ai cả.
Thời Anh gật đầu :
- Không sai!
Sở Tiêu Phong tiếp :
- Tại hạ chưa biết một cao thủ chân chính võ công cao tới trình độ nào, nhưng thiết nghĩ sức lực của một người cũng chỉ có giới hạn. Tên Kim linh kia dù có chuông thần, bất quá cũng chỉ là một loại ám khí mà thôi, chứ nào phải có phép thuật gì.

Điền Bá Liệt nói :
- Sở công tử nói đúng lắm, chúng ta không thể bó tay chịu trói, tất cả xin liều đánh.
Trải qua mấy biến cố không khí trở thành căng thẳng khiến tất cả quần hùng đều hồi hộp không an. Kim Linh Truy Hồn Tẩu chưa thấy xuất hiện, nhưng mỗi cá nhân đều có cảm giác bị một áp lực vô hình đè nén. Ngày thứ ba, giữa trưa, tất cả đi qua một con đường dốc núi, Hồ Phùng Xuân bảo :
- Chỉ còn hai ngày nữa chúng ta đã có thể đến Ánh Nhật nhai rồi.
Điền Bá Liệt nói :
- Hồ lão huynh, kỳ thật đến Ánh Nhật nhai rồi sẽ ra sao? Hay là còn xảy ra chuyện gì bất thường nữa? Bọn chúng đã dám đón đầu chúng ta giữa đường giết người, chẳng lẽ lại không dám giết chúng ta ngay Ánh Nhật nhai sao?
Hồ Phùng Xuân đáp :
- Hai việc ấy khác nhau, nơi nhai núi ấy đủ mặt anh hùng tụ tập. Có lẽ Kim Linh Truy Hồn Tẩu không dám ra tay giết người đâu.
Thời Anh xen vào :
- Ý của Hồ lão phải chăng muốn nói bọn chúng nhất định sẽ tìm cách đối phó với chúng ta trước khi chúng ta đến được Ánh Nhật nhai?
Hồ Phùng Xuân gật đầu :
- Lão phu tin rằng như vậy.
Điền Bá Liệt gật đầu :
- Như thế hôm nay là ngày gần như quyết định đấy.
Đàm Chí Viễn quét mắt quan sát hình thế rồi buông giọng :
- Nếu chúng định giết chúng ta thì nơi này chính là nơi thích hợp cho chúng nhất rồi.
Sở Tiêu Phong gật đầu :
- Đúng vậy, chúng ta nên dừng chân ở lại đây. Hãy nhìn địa hình sơn cốc này, hai bề là vách núi đủ đẩy người vào cảnh tuyệt địa. Nếu có kẻ địch mai phục ở đây, tất nhiên chúng ta sẽ thương vong rất nhiều.
Hồ Phùng Xuân lo lắng :
- Nhưng đây là con đường duy nhất dẫn đến Ánh Nhất nhai?
- Tại hạ có ý chúng ta chọn vài người đi thăm dò mở đường trước, chỉ cần vài người thôi, để lỡ xảy ra sự biến cũng dễ ứng phó.
Sau đó mọi người đồng ý để Hồ Phùng Xuân, Điền Bá Liệt và Sở Tiêu Phong dẫn mấy cao thủ nữa đi trước mở đường. Tiến sâu vào sơn cốc hơn trăm trượng nữa, vách núi đá hai bên dựng cao thấu mây, đường đi luồn vào giữa chỉ rộng có ba trượng. Đột nhiên sau một vách đá dội ra tiếng cười lạnh lẽo, sau lưng tảng đá cách đó hơn

mươi trượng có một bóng người đứng sừng sững. Khoảng cách giữa hai bên tuy hơn mười trượng nhưng Sở Tiêu Phong nhìn rất rõ người ấy là một lão nhân.
Chàng hạ thấp giọng nói :
- Điền huynh có nhìn thấy bóng người ấy chăng?
Điền Bá Liệt đáp :
- Còn quá xa, nhìn không rõ là ai.
- Đó là một lão nhân râu trắng như cước, không biết có phải là Kim Linh Truy Hồn Tẩu hay không?
Lão nhân râu trắng kia đang đứng thẳng đột nhiên như trượt chân vụt nhảy xuống. Từ trên vách đá cao nơi vách núi dựng đứng ấy, dù có khinh công tuyệt diệu cũng rất dễ thụ thương, thế mà lão nhân vẫn như thường. Khi thân hình rơi gần xuống đất, hốt nhiên song chưởng lão nhân đập mạnh xuống một tiềm lực đập dội lên đỡ thân hình cong lên, đứng bình thản trên đất. Chỉ cần căn cứ vào thủ pháp ấy, đủ làm mọi người kinh hoàng chấn động. Điền Bá Liệt, Thời Anh, Hà Nhược Ba, Đàm Chí Viễn, Hồ Phùng Xuân đều tự biết bản thân mình không có được bản lãnh như thế. Nhưng Sở Tiêu Phong dường như chẳng lấy làm kinh ngạc, chàng bước tới ung dung mỉm cười ôm quyền thi lễ :
- Phải chăng các hạ là Kim Linh Truy Hồn Tẩu?
Người ấy mặc một trường bào màu đen, bộ râu màu trắng như tuyết rủ xuống tận bụng, nhưng sắc mặt hết sức tươi nhuận. Với sắc mặt ấy, lão chỉ đang độ ba hay bốn mươi tuổi. Nhưng với bộ râu trắng xóa nọ, lão lại đáng phải bảy, tám mươi. Căn cứ vào kình lực lão vừa cố ý biểu lộ chắc chắn võ công lão phải đạt tới mức lộ hỏa thuần thanh. Bộ râu trắng tuyết càng làm tăng uy thế của lão, lão đưa tay nhẹ phất râu lạnh lùng buông tiếng :
- Tiểu tử, hãy báo danh cho lão phu biết, may ra lão phu vị nể người trẻ tuổi mà cho phép tiểu tử được nói chuyện với lão phu.
Sở Tiêu Phong cười nhạt một tiếng :
- Tốt nhất là các hạ nên báo tên trước, tại hạ xem thử các hạ có chút uy danh nào không?
Lão nhân râu trắng cười gằn :
- Khẩu khí tiểu tử lớn lối thật.
- Các hạ không dựa vào tuổi già mà lên mặt đấy chứ?
Lão nhân hơi biến sắc :
- Kim Linh Truy Hồn Tẩu chưa hề dựa vào tuổi già lên mặt.
Sở Tiêu Phong buột kêu :
- Quả nhiên là các hạ đấy ư?

- Hãy nói mau tên của tiểu tử ngươi.
- Sở Tiêu Phong! Chỉ là hậu sinh vãn bối, chẳng có danh tiếng gì, có nói ra các hạ cùng chẳng biết nào.
Kim Linh Truy Hồn Tẩu cười nhạt :
- Hình như lão phu cũng có nghe đến cái tên này rồi.
- Điều ấy vượt khỏi tưởng tượng của tại hạ đấy.
Lão nhân gằn giọng như gầm lên :
- Sở Tiêu Phong, lão phu cần đòi người.
- Tại hạ vẫn đứng ở đây thôi.
- Không phải tiểu tử ngươi, lão phu cần đòi một người khác, một tiểu nha đầu.
Chàng cũng gằn giọng :
- Lão tiền bối, xin hãy hạ được tại hạ trước, rồi hãy nói đến chuyện khác.
Đột nhiên Kim Linh Truy Hồn Tẩu ngửa mặt cười lớn :
- Sở Tiêu Phong, ngươi đã nhìn thấy lão phu không thể không chết, ngươi không sợ lão phu sao?
- Kẻ nào nhìn thấy các hạ đều chết ư?
- Đúng vậy!
- Tại hạ đã nhìn thấy các hạ, sao bây giờ vẫn còn sống khỏe mạnh đây?
- Tiểu tử, ngươi sẽ chết ngay lập tức.
- Tại hạ xin cung kính chờ đợi xem các hạ có thủ đoạn gì xin cứ dốc hết ra.
Kim Linh Truy Hồn Tẩu giơ cánh tay phải lên, nhưng đột nhiên lão lại dừng lại :
- Sở Tiêu Phong, tên tuổi của lão phu ai nghe cũng sợ hãi, thế nhưng sao ngươi không có vẻ gì sợ lão phu?
Chàng mỉm cười :
- Các hạ có gì đáng sợ?
Kim Linh Truy Hồn Tẩu ngẩng mặt :
- Ngươi nói cái gì?
- Tại hạ nói các hạ chẳng có gì đáng sợ cả, ai khác sợ các hạ vì họ đều là những kẻ sợ chết...
Lão nhân cắt lời :
- Còn ngươi không sợ chết ư?
- Không sợ, hà huống chưa chắc các hạ giết nổi tại hạ.
Kim Linh Truy Hồn Tẩu cười gằn :
- Sở Tiêu Phong, lão phu vốn định báo cho ngươi biết vài điều. Nhưng ngươi vô lễ như thế, lão phu nghĩ không cần phí lời với ngươi

nữa.
Hốt nhiên hai tay lão chắp lại, mấy luồng ánh sáng lóe lên bắn ra. Khoảng cách giữa hai người rất gần, bất cứ ai cũng khó mà tránh thân nổi, nhưng Sở Tiêu Phong vốn đã có chuẩn bị trước. Khi hai tay đối phương vừa chớp động, chàng đã phi thân bật lên cao, mấy luồng ánh sáng ấy chỉ bay vọt qua dưới gót giày chàng. Kỳ thực, Sở Tiêu Phong cũng chẳng biết lão có phải bắn ám khí hay không, nhưng vì sẵn cảnh giác nên chàng cứ phi thân lên cao tránh né trước.
Sau một cái giật mình nhẹ, Kim Linh Truy Hồn Tẩu buông tiếng cười lớn :
- Hay lắm! Quả nhiên Sở Tiêu Phong danh bất hư truyền.
Người lão đã theo tiếng nói phi thân lên đuổi theo chàng. Thân chưa đến, tay hữu lão đã vươn ra, một luồng khí lạnh bắn vọt tới. Lão Kim Linh Truy Hồn Tẩu này quả nhiên hơn người, kiếm theo thân lão xuất liền như ánh điện đâm ra. Khi Sở Tiêu Phong phi thân lên, tay chàng cũng đã nắm vào cán kiếm, chàng rút kiếm chém xuống, hai thân ảnh lơ lửng trên không bắn dội ra nhau bảy thước.
Trong khoảng cách bảy thước ấy, hai bên đã trao đổi bảy chiêu kiếm, bảy kiếm đều chạm nhau. Sở Tiêu Phong không lâm vào thế nguy, nhưng cũng không chiếm được tiện nghi. Chàng buông thân rơi xuống đất, đặt kiếm ngang ngực ngưng thần đợi đối phương. Thế nhưng khi nhìn lại thì trong tay Kim Linh Truy Hồn Tẩu đã không còn cầm kiếm nữa. Chàng động tâm nói to :
- Là Tụ Trung kiếm, kiếm giấu trong ống tay áo và Thiên Vương châm đấy ư?
Kim Linh Truy Hồn Tẩu cũng rơi xuống đất, lão gật gù :
- Kiến thức rộng lắm mới nhận ra kiếm, châm song tuyệt của lão phu. Tiểu tử ngươi là người đầu tiên đấy!
Đó là những kiến giải mà Sở Tiêu Phong đã đọc được trong kiếm phổ vô danh kia, nên buột miệng nói ra thế mà lại trúng. Chàng nói tiếp :
- Thiên Vương châm là để giết người không kịp chuẩn bị. Tụ Trung kiếm chỉ có ba chiêu “Truy Hồn Đoạt Mệnh” là đáng kể.
Kim Linh Truy Hồn Tẩu biến sắc mặt kêu lên ú ớ :
- Ngươi...
- Thì ra các hạ chỉ nhờ vào mấy thứ đó mà giết người.
Điền Bá Liệt xen vào :
- Trong sách ám khí Thiên Vương châm được xếp vào loại độc thứ ba cùng có tên là Vô Ảnh châm, không ngờ Kim Linh Truy Hồn Tẩu

cũng là đại gia dùng ám khí đấy.
Kim Linh Truy Hồn Tẩu lạnh mặt gật đầu :
- Đúng đó! Hôm nay tất cả ai có mặt đừng hòng sống thoát thân khỏi nơi đây!
Sở Tiêu Phong mỉm cười :
- Chưa chắc các hạ đã chạm được tới một trong những người chúng ta ở đây đâu.
Trường kiếm rung mạnh, hốt nhiên tấn công liền một lúc ba mươi hai chiêu kiếm. Ba mươi hai chiêu kiếm ấy xuất ra liên tục tiếp nhau, thế công dữ dội dị thường. Kim Linh Truy Hồn Tẩu bị bắt buộc lùi lại sau xa hơn trượng, sắc mặt lão tím sạm lại định phản công, nhưng ba mươi hai chiêu kiếm của Sở Tiêu Phong đan thành một lưới kiếm quang, không để hở một chút nào. Đợi khi chàng dứt ba mươi hai chiêu kiếm, Kim Linh Truy Hồn Tẩu mới có cơ hội phản kích, nhưng lão vẫn không rút vũ khí, chỉ tấn công bằng tay không. Sở Tiêu Phong hiểu rất rõ, lão chỉ đợi cơ hội thuận tiện là có thể rút vũ khí bất cứ lúc nào. Gặp cơ hội thích đáng, Tụ Trung kiếm và Thiên Vương châm lập tức bật ra, nhưng Kim Linh Truy Hồn Tẩu không dễ xuất kiếm, vì sự cảnh giác của chàng càng cao. Do đó khi chàng chuyển sang thủ thế kiếm chiêu chàng lại càng nghiêm mật. Tuy song chưởng Kim Linh Truy Hồn Tẩu biến hóa phức tạp, nhưng lão không tài nào xâm nhập vào được lưỡi kiếm quang của chàng, Một người có thể đánh ngang bằng với Kim Linh Truy Hồn Tẩu không phân thắng bại, thì đã xứng đáng làm một việc chấn động giang hồ rồi. Tất cả quần hùng có mặt đều là cao thủ đệ nhất giang hồ, bất cứ ai cũng đều nhận ra kiếm thế của Sở Tiêu Phong tuy đang biến hoá vô lường, nhưng thực sự chàng vẫn chưa thi triển hết bản lãnh. Song chưởng Kim Linh Truy Hồn Tẩu xoay tít như hai vòng bánh xe cực lực tấn công, nhưng lão vẫn không tài nào xâm nhập được vào lưới kiếm quang dày đặc của chàng. Hai bên ác đấu đã mấy chục chiêu mà vẫn giữ ngang thế không phân thắng bại.
Đột nhiên một tiếng hú dài lanh lảnh cất lên, bóng áo đen của Kim Linh Truy Hồn Tẩu vọt bay lên cao, bộ râu trắng dựng đứng lên từng sợi, một đạo sáng lóe đột nhiên bắn ra từ ống tay áo lão, đạo sáng ấy chụp xuống người Sở Tiêu Phong.
Không ai nhìn rõ trận đấu diễn biến ra sao, vì động tác hai đối thủ quá mau, mau đến nỗi mắt thường chưa kịp nhìn thì trận đấu đã chấm dứt. Chỉ thấy Sở Tiêu Phong chống kiếm đứng sững, mặt chàng trắng dã, trước ngực áo rách ra, hai vết thương máu đang tuôn ra. Còn Kim Linh Truy Hồn Tẩu thân vọt lên cao, trồi hụp mấy

cái thực mau lẹ bỏ chạy mất hút.
Điền Bá Liệt và Hồ Phùng Xuân vội bước tới đỡ lấy Sở Tiêu Phong. Chàng buông rơi thanh trường kiếm, từ từ ngồi xuống đất khoanh chân lại. Hồ Phùng Xuân gật gù :
- Hay lắm! Từ khi Kim Linh Truy Hồn Tẩu xuất hiện giang hồ có lẽ đây là lần đầu tiên không giết được người hắn muốn giết, và cũng là lần đầu tiên hắn phải bỏ chạy.
Hà Nhược Ba áy náy :
- Lạ thật, hắn còn tuyệt kỹ Kim Linh rất hung hãn, sao chưa chịu thi triển chứ?
Điền Bá Liệt nói :
- Nếu hắn còn đủ sức thi triển tuyệt kỹ Kim linh chắc chắn hắn chưa chịu đào tẩu đâu.
- Ý của Điền huynh là...
- Hắn đã thụ thương rồi.
Hà Nhược Ba xoay đầu nhìn lại, thấy sắc mặt Sở Tiêu Phong hơi cau, hai chỗ vết thương máu vẫn tuôn ra. Hà Nhược Ba nhẹ thở dài :
- Điền huynh. Sở công tử đã bị thương nặng, hai vết thương kia tuy không lớn, nhưng sâu lắm.
Điền Bá Liệt cũng thở dài :
- Sở công tử đúng là bị thương rất nặng. Nhưng cũng không đến nỗi trí mạng.
Hà Nhược Ba cau mày :
- Xem ra vết thương ấy nên trị liệu sớm, tại hạ... tại hạ...
Không hiểu sao y cứ ấp úng mãi không nói trọn ý, Điền Bá Liệt cau có :
- Hà huynh làm gì khó khăn thế, khiến tại hạ chẳng hiểu Hà huynh có ý muốn gì?
Hà Nhược Ba cười gượng :
- Thực ra dễ hiểu thôi. Trong người tại hạ có một loại thuốc là thần dược, chữa trị các vết thương đao kiếm. Nếu như vết thương của Sở công tử không nặng, thì dùng thần dược này rất uổng. Vì vậy, tại hạ muốn biết rõ thương thế Sở công tử có thực sự nặng hay không?
Thời Anh nóng nảy xen vào :
- Hà huynh nếu thực có linh đan thần dược, sao không mau đưa ra mà cứ ấp a ấp úng mãi thế?
Điền Bá Liệt mỉm cười :
- Thần dược trong người Hà huynh có lẽ quá trân quí, vì vậy mới không dễ dàng đưa ra.
Thời Anh nói :

- Hà huynh không muốn đưa thần dược ra đi nữa cũng có thể cho các người ở đây biết tên của nó chứ?
Hà Nhược Ba đáp :
- Cũng được. Nhị vị có biết loại Bao Mệnh tán không?
Điền Bá Liệt biến sắc :
- Bao Mệnh tán ư? Hà huynh có Bao Mệnh tán ư?
Hà Nhược Ba đáp :
- Phải! Tại hạ có Bao Mệnh tán, nhưng chỉ có một viên duy nhất. Viên này tại hạ đã cất giữ mười chín năm ròng không dám sử dụng đến.
Thời Anh ngẩn người :
- Nghe nói loại Bao Mệnh tán là do những vật quí trong thiên hạ như gan giao long, tim tê giác bào chế thành. Không biết có thật như thế?
- Đúng vậy! Bao Mệnh tán là loại thuốc cực quí mà người biết chế ra nó lại đã chết. Nghe nói ở đời này chỉ có mười hai viên, tại hạ có một viên, nghĩa là trong giang hồ chỉ còn mười một viên không hiểu nằm trong tay ai?
Bấy giờ đột nhiên Sở Tiêu Phong mở mắt ra nói nhỏ :
- Hà huynh, dược vật ấy đã quí giá như thế không thể kinh suất sử dụng.
Thương thế tại hạ không lấy gì làm nặng.
Chàng từ từ đứng dậy. Hà Nhược Ba nói :
- Đúng đó, nếu như thương thế không nặng, uống thuốc ấy cũng uổng.
Đột nhiên y im bặt đồng thời cả Điền Bá Liệt và Thời Anh cũng phát giác tình hình có gì nguy cấp. Nguyên là vì ở hai nơi vết thương của Sở Tiêu Phong máu đã biến thành màu tía, sắc mặt chàng vốn trắng dã bây giờ lại mơ hồ có khí đen, đó là dấu hiệu trúng độc. Hồ Phùng Xuân kêu lên :
- Nguy rồi! Kim Linh Truy Hồn Tẩu là một tên cao thủ dùng độc.
Điền Bá Liệt vội hỏi :
- Làm sao Hồ lão biết điều ấy?
Hồ Phùng Xuân thảng thốt :
- Tại hạ chợt nhớ những người bị hắn đả thương sau này thi thể đều tan rửa biến thành một vũng nước máu.
Lão bước mau đến gần Sở Tiêu Phong, đưa tay xé toang vạt áo trước ngực chàng. Trước ngực chàng là hai vết thương rất nhỏ nhưng lại khá sâu. Không ai nhận ra đó là vết đâm của loại vũ khí gì, miệng hai vết thương đã biến thành màu tía, máu vẫn rỉ ra, nhưng cũng đã biến thành màu tía sậm. Hồ Phùng Xuân thở dài :
- Sở đệ, lão Kim Linh Truy Hồn Tẩu ấy đả thương đệ như thế nào?

Sở Tiêu Phong gượng cười :
- Tại hạ đâm lão một kiếm và đánh trúng lão một chưởng, rồi bị lão điểm trúng song chỉ vào ngực.
Hồ Phùng Xuân lắc đầu :
- Đây không phải là dấu vết của chỉ phong, rõ ràng là do vũ khí đâm trúng.
- Lão vốn không thể điểm trúng tại hạ bằng chỉ phong ấy, nhưng khi lão xuất chỉ đột nhiên ngón tay lão như dài thêm ra năm tấc.
Điền Bá Liệt góp lời :
- Đó là một loại ám khí gọi là chỉ tiễn, bình thường lão giấu trong cổ tay rất khó nhận ra. Không ngờ đường đường mang danh Kim Linh Truy Hồn Tẩu lại cũng dùng tới chỉ tiễn.
Nếu nói về vết thương thì vết thương của Sở Tiêu Phong chẳng đáng gọi là trầm trọng, nhưng nếu nó có tẩm độc thì tình hình lại hoàn toàn khác. Sở Tiêu Phong than :
- Thương thế tại hạ tuy không nặng nhưng sao khó chịu quá.
Điền Bá Liệt xoay đầu nhìn Hà Nhược Ba :
- Hà huynh, chắc phải cần dùng đến Bao Mệnh tán của huynh rồi đó.
Đàm Chí Viễn bước mau tới bên :
- Xin cho tại hạ quan sát vết thương một chút.
Sở Tiêu Phong nói :
- Có lẽ đúng là chỉ tiễn có tẩm độc rồi.
Đàm Chí Viễn quan sát cẩn thận một lúc rồi nói :
- Đúng vậy. Ánh khí có tẩm độc, đó là loại độc phấn rất nổi tiếng là Hóa Cốt phấn. Loại độc này không phát tác ngay lập tức, nhưng là loại cực độc. Bất cứ lúc nào nó cũng có thể lưu hành toàn thân sau đó mới phát tác, trước tiên nó hủy hoại ngũ tạng lục phủ, rồi lan rộng ra toàn thân. Nạn nhân sẽ chết rất mau mà còn cực đau đớn trước khi chết nữa.
Điền Bá Liệt hỏi :
- Hình như các hạ hiểu rõ về loại độc này?
Đàm Chí Viễn thở dài :
- Ôi! Chính gia phụ tại hạ bị chết vì Hóa Cốt phấn đó.
Điền Bá Liệt giật mình :
- Cũng chết vì tay Kim Linh Truy Hồn Tẩu nữa à?
- Không rõ, nhưng xem thương thế của Sở công tử, chín phần mười là có khả năng ấy Hóa Cốt phấn cực độc, càng cứu chữa mau càng tốt, đừng nên chậm trễ.
Hà Nhược Ba cười gượng gạo, y rút trong người ra một viên thuốc, chậm chạp đưa ra :

- Điền huynh, sau khi uống viên thuốc này, ít nhất phải mất một giờ vận công trục độc ra khỏi thân đấy.
Điền Bá Liệt nhận lấy viên thuốc trong lòng hơi động, tự nghĩ :
- "Tên họ Hà này không đưa thẳng thuốc cho Sở Tiêu Phong, không biết là có dụng ý gì? Nếu lỡ đây là thuốc độc do tay ta đưa cho Sở Tiêu Phong, chàng tất chết và liên lụy đến ta thì sao?"
Trong lòng tuy có hoài nghi, nhưng trong tình huống cấp bách này không thể suy nghĩ lâu hơn, hắn đành trao lại cho Sở Tiêu Phong :
- Sở huynh đệ, uống mau đi!
Sở Tiêu Phong vội đón lấy bỏ vào miệng uống liền viên thuốc, rồi ngồi xuống bắt đầu điều tức vận công trục độc. Chàng vừa hít thở được một lúc đột nhiên có hai bóng đen từ trên mỏm huyền nhai cao buông thân xuống như hai con chim ưng chụp mồi. Hai bóng đen ấy nhằm ngay đầu Sở Tiêu Phong chụp xuống.
Hồ Phùng Xuân và Điền Bá Liệt xuất kiếm nhanh như điện chận đường tấn công của hai bóng đen.
Chỉ nghe "choang choang" hai tiếng lớn, hai ánh đao của hai bóng đen đánh vẹt hai lưỡi kiếm của họ Hồ và họ Điền bật ra, ánh đao tiếp tục chém xuống đầu Sở Tiêu Phong. Rõ ràng mục đích của chúng là quyết giết chết chàng. Kình lực hai bóng đen rất mạnh, tốc độ lại mau như điện chớp. Đàm Chí Viễn đứng cạnh vội rút ám khí cầm sẵn ở tay, hai bóng đen đã tới trước mặt Sở Tiêu Phong, nên ám khí đã sẵn ở trong tay mà Đàm Chí Viễn không dám bắn tới vì sợ lầm trúng chàng. Hai ánh đao múa loang loáng chém xuống, ánh đao như sấm sét. Khi hai ánh đao hạ chém xuống, đột nhiên Sở Tiêu Phong lăn thân vọt ra xa, hai ánh đao chém hụt. Trong chớp nhoáng hai đệ tử Cái bang là Vương Bình, Trần Hoành phi thân vọt tới, hai ánh kiếm như hai con rồng đảo lộn chận ánh đao của hai bóng đen lại. Song phương kết thành một lưỡi kiếm không cho hai bóng đen tiến tới gần Sở Tiêu Phong nữa. Chàng được Điền Bá Liệt và Hồ Phùng Xuân đỡ lui lại xa mấy trượng, tiếp tục ngồi khoanh chân tự điều trị trục độc ra khỏi người.
Đột nhiên chàng mở mắt đứng dậy ôm quyền thi lễ :
- Đa tạ chư vị quan tâm, tiểu đệ đã trục được hết độc ra khỏi thân rồi.
Lúc này hai bóng đen vừa thấy Sở Tiêu Phong công lực đã phục hồi, liền đưa mắt nhìn nhau rồi tung người phi thân mất dạng.
Hà Nhược Ba kinh ngạc :
- Sau mau lẹ như thế?
Chàng mỉm cười :
- Tại hạ trúng độc không lấy gì làm nặng, vừa rồi lại bị hai tên áo đen

tấn công đột ngột, trong lúc quá sợ hãi toát hết mồ hôi, tại hạ vừa vận khí thử mới biết độc chất đã bị khu trừ hết.
Hà Nhược Ba, Điền Bá Liệt đều biết Sở Tiêu Phong chỉ nói qua loa cho qua câu chuyện, tất nhiên sự thật chàng phải có nội công khác thường nên mới mau chóng trục hết độc tích trong người ra được như thế. Tuy hiểu rõ sự thực nhưng họ không tra vấn nữa.
Điền Bá Liệt chuyển câu chuyện :
- Sở công tử, trước mắt chúng ta coi như cùng sống chết có nhau, vì vậy tại hạ hy vọng chúng ta nên nói rõ cho nhau biết mọi chuyện.
Chàng thành khẩn đáp :
- Vâng, Điền huynh cần biết gì xin cứ nói, tại hạ biết sẽ trả lời hết cho huynh biết.
- Phải chăng Kim Linh Truy Hồn Tẩu đã bị công tử đả thương?
Sở Tiêu Phong trầm ngâm một chút mới đáp :
- Điền huynh hỏi câu ấy tại hạ rất khó trả lời.
- Tại sao vậy?
- Tại hạ chỉ có thể nói hắn có khả năng đã bị thương nhưng không thể dám xác định.
- Sở công tử, ác đấu với kẻ địch mà không biết địch thủ có bị thương hay không, như vậy là sao?
Sở Tiêu Phong cười gượng :
- Sự thật đúng như vậy vì chiêu ấy tại hạ vừa mới học xong và đó là lần đầu thi triển.
Thời Anh xen vào :
- Nếu kiếm ấy đâm trúng đối phương tất Sở công tử phải có cảm giác chứ...
Sở Tiêu Phong đáp :
- Thế kiếm ấy hàm súc mười thành chân lực của tại hạ, mũi kiếm chưa tới đối phương đã bắn ra...
Điền Bá Liệt cắt lời chàng :
- Như vậy là công tử có bản lãnh bắn ra kiếm khí ư?
Chàng gật đầu :
- Vâng, bất quá công lực tại hạ có lẽ không đủ nên chỉ bắn được kiếm khí ra nửa thước.
Điền Bá Liệt trợn mắt :
- Nửa thước là quá đủ, nếu trúng vào yếu huyệt đủ giết người rồi.
Mọi người trầm ngâm kinh dị vì chàng có bản lãnh nội lực bắn ra được kiếm khí. Thời Anh trầm tư một hồi lâu rồi đột nhiên bật cười ha hả :
- Sở công tử, xem ra công tử còn giấu khá nhiều tuyệt kỹ chưa thi thố

hết, đúng thế không?
Chàng miễn cưỡng gật đầu :
- Chỉ vì mấy chiêu kiếm pháp ấy quá âm độc nên tại hạ ít khi dám luyện tập thi triển mà thôi.
Câu nói ấy đã quá rõ, người thông minh không cần phải hỏi thêm nữa. Thời Anh gật đầu :
- Hiện tại, Sở công tử, chúng ta nên làm gì đây?
Chàng đáp :
- Không còn con đường nào khác là tiếp tục đến Ánh Nhật nhai.
Điền Bá Liệt xoay lại nhìn Hồ Phùng Xuân :
- Hồ lão, xem ra dù chúng ta có đến được Ánh Nhật nhai cũng không thu hoạch được gì.
Nói tới đó bỗng y im bặt không nói. Kẻ xưng tên là Xuân Thu Bút kia được các nhân vật giang hồ cực kính trọng nên Điền Bá Liệt không dám bôi nhọ. Hồ Phùng Xuân hiểu tâm lý của y nên tiếp lời :
- Điền huynh đệ phải chăng muốn nói chưa chắc Xuân Thu Bút dám xuất hiện ở Ánh Nhật nhai.
Điền Bá Liệt phân vân :
- Cái ấy... cái ấy... không chắc, tại hạ có cảm giác e rằng khi chúng ta đến được Ánh Nhật nhai thì ở đó sẽ xảy ra biến cố gì khác thường.
Kỳ thực Hồ Phùng Xuân, Đàm Chí Viễn cũng có cảm giác giống như thế chỉ vì họ không dám nói ra lời. Sở Tiêu Phong đành nói :
- Chúng ta tiến lên trước quả thực mây mù mờ mịt không biết sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng bây giờ đến được Ánh Nhật nhai chúng ta có cơ hội gặp Xuân Thu Bút, còn rút lui thì thu hoạch được gì?
Hồ Phùng Xuân gật đầu :
- Đã gần tới Ánh Nhật nhai, đường lui về còn xa hơn đường tiến lên, chúng ta cứ đi tới có lẽ hay hơn cả.
Sở Tiêu Phong nói :
- Đúng, tình thế trước mắt đại đa số võ lâm đồng đạo đều muốn gặp Xuân Thu Bút, chúng ta hãy quyết định tiến lên.
Điền Bá Liệt như chưa quyết tâm :
- Sở công tử hãy yên tâm về việc ấy, chỉ có điều... hình như trong chiếc xe kín kia có một nữ nhân, nữ nhân ấy là người thế nào? Tại sao đối phương lại cứ đòi công tử trao nữ nhân ấy ra?
Sở Tiêu Phong nói :
- Điền huynh, nữ nhân ấy là người biết nhiều điều ẩn mật của bọn người thần bí kia, chúng không muốn bị tiết lộ ẩn mật nên cần phải giết nàng, tại hạ chỉ biết tới chừng ấy thôi.
Hồ Phùng Xuân vội hỏi :

- Sở công tử, nàng ta không tiết lộ gì thêm nữa ư?
- Không hề.
Thời Anh xen vào :
- Sở công tử dẫn nàng ta đến Ánh Nhật nhai là có dụng tâm gì?
- Nghe nói Xuân Thu Bút là người phân xử rất có chính nghĩa, tại hạ muốn giao nàng ấy cho y.
Thời Anh thở dài :
- Thế lỡ y không nhận thì sao?
Đột nhiên có một tiếng hú ngân dài rồi một bóng nhân ảnh mau như điện chớp phi thân đến. Vương Bình và Trần Hoàng không đợi lệnh đã vọt thân ra nghênh tiếp, nhưng rồi cả hai lập tức lùi lại, nhân ảnh nọ cũng kịp dừng chân. Hồ Phùng Xuân biến sắc buột kêu :
- Đao quá vô thanh Giang Phi Tinh.
Đao quá vô thanh Giang Phi Tinh là nhân vật lừng danh giang hồ hiện nay thình lình xuất hiện khiến quần hùng ai ấy ngẩn người kinh ngạc. Giang Phi Tinh mỉm cười :
- Không sai, đúng là Giang mỗ đây.
Lão quét mắt nhìn Sở Tiêu Phong :
- Sở đệ, cuối cùng tiểu huynh đã đuổi kịp.
Sở Tiêu Phong bình tĩnh thi lễ :
- Giang huynh là...
Giang Phi Tinh cắt lời :
- Ta đến để giúp Sở đệ một tay đây.
Chàng ôm quyền :
- Đa tạ Giang huynh.
Tiếng tăm của Giang Phi Tinh trong giang hồ rất lớn. Họ Giang cũng đã cao tuổi nên được mọi người trọng vọng, không ngờ lại kết huynh đệ với Sở Tiêu Phong từ lúc nào khiến quần hùng lấy làm kinh ngạc.
Giang Phi Tinh từ từ nói với Sở Tiêu Phong :
- Chúng ta đang đối diện với một nhóm người tà ác chưa từng thấy trong giang hồ, bọn chúng không từ chối một thủ đoạn nào tiêu diệt các nhân vật cao cường võ lâm, chúng dùng mọi phương cách giết hại những người cần phải giết.
Ta nửa đời bôn tẩu giang hồ gặp kẻ ác cũng nhiều nhưng chưa hề thấy ai ác độc như bọn này. Kiếm thuật của Sở đệ cũng khá cao thâm, nhưng đệ có phần hơi nhân từ.
Sở Tiêu Phong cúi đầu :
- Tiểu đệ xin lãnh giáo.
Giang Phi Tinh nói tiếp :
- Huynh đệ, ai khác ta không dám nói, nhưng sau này nếu gặp nhân

vật trong nhóm người này, huynh đệ không nên lưu tình.
- Tiểu đệ hiểu rõ.
- Hiểu rõ thì đừng hạ thủ lưu tình nữa.
Tất cả quần hùng từ mọi phương tụ tập tới đây cũng trong cảnh ngộ sống chết cùng phận nên tự động hợp thành một nhóm. Tất cả phong cho Hồ Phùng Xuân là người tạm thời nắm quyền truyền lệnh. Họ đã vượt qua sơn cốc lúc trời vừa tối. Hồ Phùng Xuân chọn địa thế sát vách núi ra lệnh dừng lại nghỉ ngơi bắt đầu nấu buổi cơm tối.

XUÂN THU BÚT

Hồi 21
Mưu ma chước quỷ

Hồ Phùng Xuân cho đốt những cụm lửa lớn, tuy như vậy dễ bị đối phương phát hiện, nhưng nếu có ai đột nhập trong vòng năm trượng là bị phát giác liền. Họ Hồ còn phân chia nhân lực ra gác chung quanh vách núi.
Vào khoảng canh ba đột nhiên từ hướng tây nam xuất hiện hai bóng nhân ảnh, bây giờ đúng vào giờ đi tuần của Điền Bá Liệt, y vội ra lệnh chuẩn bị, đồng thời cấp báo với Hồ Phùng Xuân, còn tự thân y đón đầu hai bóng đen ấy. Đó là một nam một nữ, nam khoảng độ trên bốn mươi tuổi mặc trường bào màu đen, nữ mới độ trên hai mươi chút ít, nhan sắc khá mặn mà. Người áo đen dừng chân mỉm cười khi gặp Điền Bá Liệt.
- Tại hạ không mang nửa tấc sắt trong thân.
Điền Bá Liệt giữ khoảng cách bảy tám thước, nhìn thăm dò hán tử ấy, quả nhiên hắn không đeo vũ khí, nữ nhân cũng vậy, nàng mặc áo xanh không đeo đao kiếm.
Cười nhạt một tiếng, hán tử áo đen từ từ nói :
- Tại hạ hy vọng được gặp người có quyền chủ động ở đây.
Điền Bá Liệt gằn giọng hỏi :
- Có chuyện gì?
Người áo đen :
- Chuyện cực kỳ trọng đại.
- Các hạ có thể cho biết danh tính được chăng?
- Tại hạ là Tiết Hàn, còn đây là cô em họ Tiết Y Nương!
- Thất Bộ Truy Hồn Tiết Hàn?

- Chính là tại hạ.
- Tại hạ Điền Bá Liệt, nghe danh đã lâu hôm nay hân hạnh được gặp. Tiết huynh nhất định phải gặp người cầm đầu ở đây chăng?
- Việc này trọng đại, nếu Điền huynh có quyền làm chủ, tại hạ xin báo cho Điền huynh biết cũng được.
Hai người đang đối đáp thì Hồ Phùng Xuân đã dẫn Sở Tiêu Phong chạy đến.
Điền Bá Liệt vội nói :
- Người đứng đầu chúng ta đến rồi, Tiết huynh muốn nói gì cứ nói với người ấy.
Tiết Hàn mỉm cười :
- Vị này là...
Điền Bá Liệt đỡ lời :
- Lư châu đại hiệp...
- Hồ Phùng Xuân.
Hồ Phùng Xuân đáp liền :
- Không dám, bằng hữu đây là...
Điền Bá Liệt nối lời :
- Hồ lão, vị đại nhân vật này là Thất Bộ Truy Hồn Tiết Hàn.
Hồ Phùng Xuân ngẩn người :
- Ngưỡng mộ... ngưỡng mộ...
Tiết Hàn cười tươi :
- Hồ lão quá khen...
Hắn hơi dừng một chút rồi tiếp :
- Tại hạ có việc trọng yếu muốn báo với Hồ huynh.
Hồ Phùng Xuân gật đầu :
- Được lắm! Lão hủ xin rửa tai lắng nghe!
Tiết Hàn nói :
- Chư vị thật chưa biết gì sao?
Hồ Phùng Xuân nói :
- Biết việc gì?
- Tất cả những vị anh hùng ở đây có hơn trăm người chứ?
- Gần một trăm.
Tiết Hàn thản nhiên :
- Rất tiếc, tất cả chư vị đều không thể còn nhìn thấy mặt trời lặn ngày mai.
Hồ Phùng Xuân nói :
- Ý Tiết huynh là gì?
- Tất cả đều đã trúng độc!
- Tiết huynh, vì sao tại hạ chẳng có chút cảm giác gì?

- Nhân vì chưa đến thời gian độc dược phát tác.
- Tiết huynh, độc dược ấy thời gian nào mới phát tác.
Tiết Hàn hơi trầm ngâm một chút mới đáp :
- Sau giờ ngọ ngày mai nó bắt đầu phát tác, trước khi mặt trời lặn xuống núi chư vị sẽ lập tức chết hết toàn bộ.
Điền Bá Liệt hỏi :
- Như vậy nghĩa là độc dược ấy không mạnh lắm?
Tiết Hàn đáp :
- Chỉ nên nói nó là một loại độc dược chậm phát, nhưng nếu đã đến lúc phát tác chẳng có thuốc gì cứu được.
Hồ Phùng Xuân nói :
- Các ngươi hạ độc thủ từ lúc nào?
Cả ba đều hết sức bình tĩnh khiến Tiết Hàn chấn động trong lòng, một người đã biết bản thân mình và tất cả đồng bọn bị trúng độc chắc chắn sắp đến lúc chết mà vẫn không lộ chút gì kinh hoảng thực sự không phải là điều dễ có, chỉ có hai khả năng, một là họ không tin đã trúng độc, còn nguyên nhân khác là họ chẳng coi cái chết ra gì nữa. Hồ Phùng Xuân vẫn hết sức bình tĩnh :
- Này Tiết huynh, xin cho hỏi, các vị hạ độc dược từ lúc nào và bằng cách nào?
Tiết Hàn đáp :
- Đó là cách hạ độc mà trong thiên hạ không ai có thể đề phòng được, chúng ta rải độc trên con đường, chỉ cần chư vị đi qua là đã trúng độc rồi.
Hồ Phùng Xuân nói :
- Quả là cách hạ độc cao minh.
Điền Bá Liệt gật đầu :
- Được lắm! Cứ coi như chúng ta đã trúng độc. Tiết huynh, chẳng lẽ huynh mang thuốc giải độc đến cho chúng ta ư?
Tiết Hàn lạnh lẽo :
- Đương nhiên tại hạ đến đây có quan hệ đến việc giải độc.
Hồ Phùng Xuân hỏi :
- Tiết huynh có mang giải dược ở trong người chăng?
- Không. Hồ lão nên hiểu rõ, tại hạ đâu phải là thằng ngốc.
- Nghĩa là Tiết huynh đến đây với dụng ý gì khác?
- Tại hạ đến để đàm luận về việc thuốc giải dược.
- Được đấy, lão phu xin nghiêng tai lắng nghe.
- Nếu chư vị không muốn chết hết trong ngày mai, chúng ta khả dĩ đàm luận về điều kiện.
- Điều kiện thế nào?

- Người nào không muốn chết sẽ được uống thuốc giải nhưng sau đó phải lập tức quay về cố hương từ đó không được hỏi đến việc giang hồ nữa.
- A! Ra là phải cất đao quy ẩn lui khỏi giang hồ?
- Chính là như thế?
Hồ Phùng Xuân gật đầu :
- Ý hay lắm nhưng vấn đề là các người ấy có đủ sức quay về cố hương hay không.
- Tại hạ bảo đảm. Hồ lão có thể yên tâm.
- Thế còn những người không bằng lòng quay về?
- Cái ấy tất nhiên đành phải chịu độc phát mà chết.
Điền Bá Liệt khẽ mỉm cười :
- Tiết huynh, tại hạ lấy làm kỳ quái...
Tiết Hàn nói :
- Kỳ quái cái gì?
- Các người dụng tâm hạ độc là muốn đẩy chúng ta vào chỗ chết, đúng không? Thế tại sao các người lại tìm đến đây đặt điều kiện cứu chúng ta?
- Vì trời vốn có đức hiếu sinh, chúng ta cũng chẳng hy vọng giết người quá nhiều.
Đột nhiên Sở Tiêu Phong xen lời vào :
- Tiết huynh, phải chăng các vị phụng lệnh đến đây hay là đó là ý của Tiết huynh?
Tiết Hàn lạnh lùng :
- Tại hạ xin nói thật, tại hạ phụng lệnh đến đây... Các hạ là...
- Tại hạ Sở Tiêu Phong. Tiết huynh, nếu ngay bây giờ chúng ta bắt giữ hai huynh muội Tiết huynh thì kết quả sẽ ra sao?
- Dù các vị làm được thế đi nữa cũng phải trả giá rất cao.
- Trả giá thế nào?
- Thứ nhất, muốn bắt hai huynh muội chúng ta không phải dễ, các vị tuy đông nhưng tại hạ tin chắc ít nhất cũng hại chết hàng chục người mới bắt được huynh muội tại hạ, còn nếu các vị giết hai huynh muội tại hạ thì giá ấy sẽ phải trả bằng hằng trăm mạng người.
Sở Tiêu Phong cười nhạt :
- Tiết huynh, có thể chúng ta sẽ bị độc phát mà chết, nhưng còn chuyện bắt giữ quý huynh muội thì tại hạ cho rằng chẳng có gì khó cả.
Tiết Hàn cười gằn một tiếng :
- Các hạ khẩu khí lớn lối lắm đấy.
- Tiết huynh, nếu không tin lời tại hạ xin hãy thử xem!

- Huynh muội chúng ta không mang theo nửa tấc sắt.
- Tại hạ biết, đó chính là chỗ thông minh của các hạ đấy.
Điền Bá Liệt nóng nảy :
- Nếu quả thật chúng ta đều bị trúng độc vì thủ đoạn hèn hạ của bọn các hạ thì thiết nghĩ chúng ta chẳng cần gì phải theo quy củ giang hồ đối đãi với các hạ nữa.
Hồ Phùng Xuân gằn giọng :
- Tiết huynh nên cố mà giữ thân đấy, nếu lỡ lọt vào tay chúng ta ắt là nguy lắm đó.
Tiết Hàn ngẩn người :
- Có gì mà nguy?
- Các hạ đã hạ độc chúng ta, nếu chúng ta bắt được quý huynh muội, chúng ta sẽ không tha mạng cho quý huynh muội đâu.
Điền Bá Liệt tiếp lời hăm dọa :
- Có thể chúng ta sẽ chém các hạ làm trăm mảnh, cũng có thể chúng ta sẽ buộc các hạ đau đớn chết từ từ cho đến khi độc dược sẽ phát tác trong người chúng ta mới thôi.
Tiết Hàn hơi biến sắc mặt :
- Nghĩa là chư vị buộc huynh muội tại hạ phải liều mạng quyết đấu ở đây?
Sở Tiêu Phong gằn giọng :
- Chúng ta vui lòng đợi huynh muội các hạ thi triển toàn lực, chúng ta sẽ dùng bản lãnh chân chính chế phục các hạ, hy vọng các hạ thua phải tâm phục khẩu phục.
Tiết Hàn nghiêng đầu nhìn thiếu nữ áo xanh :
- Muội muội, xem ra chúng ta tính toán lầm mất rồi.
Tiết Y Nương thở dài :
- Chúng ta muốn giết người ta tất người ta cũng chẳng nhân nhượng gì chúng ta, đó là lẽ đương nhiên.
Tiết Hàn gật gù :
- Nếu các vị nhất định đòi bắt huynh muội chúng ta, huynh muội chúng ta cũng không thể cam tâm chịu trói, nhưng không biết các vị muốn cùng lúc tấn công hay đánh riêng từng người?
Sở Tiêu Phong đáp :
- Tại hạ xin được lãnh giáo với Tiết huynh.
Bỗng có âm thanh hào tráng :
- Không! Hãy để Tiết Hàn cho ta, ngu huynh xưa nay không thích động thủ với nữ nhân.
Theo âm thanh ấy một bóng người xuất hiện, đó là Đao quá vô thanh Giang Phi Tinh. Tiết Hàn thất sắc :

- Giang đại hiệp...
Giang Phi Tinh cắt lời :
- Không sai, Tiết Hàn, nhuyễn kiếm của các hạ e rằng vẫn giấu trong lưng.
Tiết Hàn mỉm cười :
- Nếu tại hạ không rút vũ khí có lẽ Giang đại hiệp cũng không rút đao chứ.
Giang Phi Tinh lầm lì đáp :
- Trước đây hai tháng cũng vì mấy câu nói của các hạ mà lão phu bị lừa, nhưng lần này khó lừa thêm lão phu lần nữa đấy.
- Ồ, Giang đại hiệp nói vậy là quyết muốn động thủ với tại hạ đấy ư?
Giang Phi Tinh cười ha hả :
- Tiết Hàn, người khác có thể không hiểu các hạ, nhưng còn lão phu đây hiểu quá rõ. Các hạ có hiệu là "Thất Bộ Truy Hồn" (giết người trong bảy bước) ngoài kiếm pháp âm độc còn có một thứ độc châm rất lợi hại có thể trong lúc động thủ cùng người bắn độc châm ra, độc châm ấy nhỏ như sợi lông trâu bắn trúng người mà chẳng có cảm giác gì.
- Hay lắm. Giang đại hiệp đã rõ như thế tại hạ xin nhận. Giang đại hiệp nói đúng lắm, khi bị trúng độc châm chỉ cần bước bảy bước là chết vì vậy tại hạ mới bị gọi là Thất Bộ Truy Hồn.
Y ngửa mặt lên trời cười lớn :
- Rất nhiều người đã chết vì độc châm ấy, tiếc thay đến lúc chết rồi mà chúng còn chưa biết gì.
Giang Phi Tinh gật đầu :
- Thất Bộ Truy Hồn, thì ra đó là tâm địa của các hạ, đêm nay lão phu xin được lãnh giáo.
Lão nhân họ Giang vung tay phải, trường đao vốn đeo bên lưng đã lọt vào tay, đao xuất không một tiếng động, ngay cả thủ pháp rút đao cũng không gây một âm thanh nhỏ, tự nhiên trường đao lọt vào trong tay như có ma thuật, trong một nháy mắt đao biến thành một bức màn sáng, thân thể lão như ẩn hẳn vào trong màn đao ấy. Tiết Hàn dư biết, chỉ cần y hơi động thủ là trường đao trong tay Giang Phi Tinh sẽ tấn công như núi non đổ sập, vì vậy y vẫn đứng bất động.
Giang Phi Tinh quả nhiên không chém đao tới. Hồ Phùng Xuân tươi cười :
- Tiết huynh, hãy chuẩn bị bó tay chịu trói đi.
Toàn bộ quần hùng có mặt đều nhận ra Tiết Hàn đã bị đao quang của Giang Phi Tinh uy hiếp. Giang Phi Tinh gầm lên :
- Tiết Hàn, lão phu cho các hạ thêm cơ hội nữa, nếu như các hạ

không xuất thủ, e rằng không còn cơ hội nào nữa đấy.
Lúc ấy kiếm thế của Sở Tiêu Phong cũng đang khống chế Tiết Y Nương, mũi kiếm chàng nghiêng nghiêng lướt tới Tiết Y Nương. Nàng có cảm giác kiếm thế đối phương phong tỏa cả bảy huyệt đạo, chỉ cần nàng hơi sơ xuất là bị kiếm đâm trúng, do vậy Tiết Y Nương cũng không dám động đậy. Tiết Hàn vốn hy vọng được Tiết Y Nương xuất thủ tương trợ, nhưng khi y hơi nghiêng đầu nhìn lại, hy vọng ấy tiêu tan. Tiết Y Nương nhẹ thở dài :
- Ca ca, chúng ta gặp toàn là cao thủ mất rồi.
Tiết Hàn cười đau khổ :
- Đúng vậy, chúng ta đã gặp toàn cao thủ, ta đang suy tính đây.
Tiết Y Nương hỏi :
- Ca ca suy tính cái gì?
- Ta suy tính nếu ta xuất thủ phản kích có mấy phần chắc thắng?
Tiết Y Nương nói :
- Theo muội, chúng ta chẳng có cơ hội gì nữa.
Tiết Hàn gượng cười :
- Muội muội biết không, nếu chúng ta không phản kích cũng khó mà thoát cái nguy bỏ mạng.
Tiết Y Nương lại thở dài, định nói gì đó lại thôi. Hồ Phùng Xuân mỉm cười :
- Này Tiết huynh, chúng ta vẫn còn nửa tin nửa ngờ về chuyện trúng độc.
Tiết Y Nương cắt lời :
- Hồ lão, điều ca ca ta nói đều là có thật.
Hồ Phùng Xuân nói :
- Vậy chỉ còn một cách giải nguy cho huynh muội cô nương nữa mà thôi.
- Các thế nào?
- Dẫn chúng ta đi lấy thuốc giải.
- Tại hạ có thể dẫn chư vị đi nhưng tại hạ không bảo đảm chư vị có lấy được thuốc giải hay không.
- Vì nơi ấy cách xa đây lắm hay sao?
- Không xa lắm, trong vòng mười dặm thôi.
Giang Phi Tinh lạnh lùng nói :
- Sở huynh đệ, tên này không đáng tin.
Sở Tiêu Phong đáp :
- Giang huynh, tình thế trước mắt hình như chỉ đành phải tạm tin họ vậy.
- Như vậy e rằng bị họ dẫn vào nơi đã sẵn mai phục.

- Dù hắn có dẫn chúng ta vào chỗ mai phục, chúng ta cũng cần đến cho biết tới cùng, và đó cũng là dụng tâm của chúng ta.
Tiết Hàn xen vào :
- Giang đại hiệp đa nghi quá.
Giang Phi Tinh quắc mắt :
- Tiết Hàn, lão phu xem ra các hạ có khổ tâm gì đó phải không?
Tiết Hàn nhẹ nén tiếng thở dài quay lại nhìn Tiết Y Nương :
- Muội muội hãy nói thay ta đi.
Tiết Y Nương nói liền :
- Chúng ta chỉ có bổn phận đến đây báo tin ấy, chư vị không tin sao?
Sở Tiêu Phong nói :
- Chúng ta chỉ tin nếu huynh muội cô nương đồng ý dẫn chúng ta đi gặp người đã ra lệnh cho huynh muội cô nương.
Tiết Y Nương gật đầu :
- Điều ấy có khó gì... nhưng... nhưng... gia phụ chúng ta đang bị chúng khống chế, mong... mong... chư vị chớ vọng động mà hại đến gia phụ.
- Nhân danh hơn trăm mạng sống quần hùng ở đây, tại hạ xin hứa không làm gì hại tới huynh muội cô nương.
Tiết Y Nương ra hiệu bằng mắt cho Tiết Hàn. Tiết Hàn xoay thân bước đi liền. Giang Phi Tinh lướt thân bám sát theo sau, y hạ giọng gần như hăm dọa :
- Tiết các hạ hãy thành tâm một chút, vì an toàn của hơn trăm mạng người.
Giang mỗ sẽ không tiếc thân mình đâu.
Tiết Hàn vừa cúi đầu đi vừa đáp :
- Tại hạ hết sức thành tâm, chư vị chớ đa nghi, tại hạ chỉ hy vọng dựa vào thực lực chư vị cứu được gia gia.
Họ đi một lúc lâu thì đến trước một khu rừng. Tiết Hàn dừng chân, nói lớn vọng vào rừng :
- Tiết Hàn xin đợi lệnh ở đây. Trong rừng vọng ra một âm thanh lạnh lẽo :
- Hình như huynh muội các ngươi dẫn ai đến?
Tiết Hàn đáp lớn :
- Thưa vâng, vì họ không tin lời tại hạ.
Tiếng người trong rừng :
- Các ngươi đã đáp ứng chúng những gì?
- Họ muốn thuốc giải độc nhưng tại hạ không có quyền đáp ứng nên đành dẫn họ đến đây đàm phán cùng tiên sinh.
Người trong rừng nói :

- Nói vậy không phải chúng đầu hàng sao?
- Thưa không, họ hoài nghi chưa chắc họ đã bị trúng độc, huynh muội tại hạ chỉ có bổn phận báo tin nên không thể giải đáp chính xác với họ được.
Người trong rừng trầm ngâm một chút rồi cất giọng :
- Tiết Hàn, ngươi làm vậy là hay lắm.
Tiết Hàn nói liền :
- Chúng huynh muội đã phải hết lời may không nhục mệnh... nhưng không biết gia phụ...
Tiếng trong rừng lạnh lùng cắt lời y :
- Im đi, ngươi muốn biểu đạt điều gì? Đó là việc riêng của các ngươi, chúng ta sẽ nói riêng sau, không nên cho giang hồ biết.
- Vâng, tại hạ rõ.
- Tiết Hàn, tất cả có bao nhiêu người đến đây?
- Năm người.
- Có ai là người có quyền quyết định?
Hồ Phùng Xuân đáp thay câu ấy :
- Có đây, lão hủ có thể quyết định.
Tiếng người trong rừng :
- Các hạ là người thế nào?
Hồ Phùng Xuân nói :
- Lư châu Hồ Phùng Xuân.
Tiếng người trong rừng cười lớn :
- Các hạ đã nửa đời bôn tẩu giang hồ, ta không ngờ lại dại dột nhận lấy ngu dại vào thân.
Hồ Phùng Xuân tái sắc, Sở Tiêu Phong lạnh lùng nói dội vào rừng :
- Chúng ta đến đây đàm phán hy vọng các hạ hãy cẩn thận lời nói.
Người trong rừng cười ha hả :
- Đàm phán ư? Ta tưởng Tiết Hàn đã báo cho các ngươi biết hết nội tình rồi chứ? Mạng sống các người chỉ còn có ngày mai nữa thôi, các ngươi đến đây xin ta thuốc giải chứ có điều kiện gì mà đàm phán?
Hồ Phùng Xuân lạnh lùng gằn giọng :
- Các hạ lầm rồi, chúng ta chưa hề có cảm giác trúng độc, mà cho dù có trúng độc thật đi nữa cũng không thèm cầu xin các hạ, bậc đại trượng phu sống không vui mà chết cũng chẳng sợ, chỉ cần chết an tâm là được rồi.
Tiếng người trong rừng giận dữ :
- Tiết Hàn, ngươi đã nói với chúng những gì?
Tiết Hàn đáp :
- Tại hạ phụng lệnh mời mấy nhân vật đầu não đến đây, tại hạ đã

làm tròn nhiệm vụ còn chuyện sau đó như thế nào là chuyện của tiên sinh và họ chứ đâu có liên quan gì đến tại hạ.
Tiết Y Nương xen vào :
- Hai chúng ta đã ước định, chúng ta chỉ dẫn họ đến đây là coi như xong chuyện, bây giờ tiên sinh hãy thả gia phụ chúng ta ra.
Người trong rừng lạnh giọng :
- Lệnh tôn vẫn còn ở đây, chỉ cần ta động tay một cái là có thể tha hắn, bất quá quý huynh muội chưa làm xong mọi việc nên ta chưa thể thả được.
Tiết Hàn run giọng :
- Chúng ta còn phải làm gì nữa?
- Tiết Hàn, mạng sống của lệnh tôn nằm trong tay chúng ta, hy vọng các ngươi biết điều một chút, nếu muốn thấy lệnh tôn xin mời hai huynh muội vào rừng mà nhìn.
Hai anh em Tiết Hàn đưa mắt nhìn nhau không biết có nên nghe lời ấy hay không. Giang Phi Tinh vội nói :
- Các hạ nói sao dễ nghe thế? Chúng ta tin huynh muội họ Tiết mới đến đây, nếu có vào rừng thì chúng ta ắt phải vào tất cả, chứ sao chỉ có hai huynh muội ấy vào, lỡ chúng thoát mất thì sao?
Tiết Hàn hậm hực :
- Tiên sinh, huynh muội tại hạ sở dĩ chịu khuất phục chỉ vì gia phụ đang nằm trong tay tiên sinh, nếu như tiên sinh không cho tại hạ chút hy vọng gì cứu được gia phụ, huynh muội tại hạ quyết không chịu để ngươi sai sử đâu.
Trong rừng bỗng im bặt không có ai trả lời. Hồ Phùng Xuân nóng nảy gầm lớn :
- Nếu các hạ vô lý đến thế, chúng ta sẽ xông cả vào rừng.
Tiếng người trong rừng như hốt hoảng :
- Thôi được, ta cho phép một người vào.
- Chỉ một người thôi ư?
- Đúng!
Hồ Phùng Xuân lắc đầu :
- Chúng ta đến đây năm người, đã vào thì phải vào hết.
Người trong rừng trầm ngâm không nói gì. Lâu lắm vẫn không nghe hồi đáp, Hồ Phùng Xuân không nhịn được nữa :
- Tại sao các hạ không trả lời?
Lão hỏi liên tiếp mấy lần câu ấy, vẫn không động tĩnh gì.
Hồ Phùng Xuân lạnh lùng nói :
- Có lẽ hắn đã bỏ đi rồi, chúng ta cứ tiến vào xem sao.
Đột nhiên lại có tiếng trong rừng :

- Ta vẫn còn ở đây, ta có phần hoài nghi tên họ Tiết kia, bây giờ có thể khẳng quyết, Tiết Hàn đã phản bội, ngươi sẽ chịu hình phạt tàn khốc, cả phụ thân ngươi cũng vậy.
Tiết Hàn đáp :
- Không thể gọi là phản bội, tại hạ căn bản không phải là người trong môn phái tổ chức của tiên sinh, chúng ta chỉ trao đổi điều kiện với tiên sinh, ta dẫn họ đến nơi này đàm phán với tiên sinh, còn nên việc hay không đều là do hai bên, huynh muội tại hạ không liên quan gì cả. Tiên sinh hãy thả gia phụ tại hạ ra đi.
- Sự việc chưa xong, quý huynh muội ngươi hà tất vội vàng quá thế?
Tiết Hàn nổi giận :
- Nhưng ít nhất tại hạ cũng phải được nói với gia phụ vài câu để biết chắc người còn sống hay không chứ?
- Theo ta không cần thiết.
Trong rừng im lặng đến nửa khắc mới lại vọng ra âm thanh lạnh lẽo :
- Các ngươi có thể tiến vào được rồi đấy, nhưng cần phải để hết vũ khí bên ngoài rừng.
Hồ Phùng Xuân gằn giọng :
- Điều ấy không được.
- Như vậy làm sao còn đàm phán được?
- Đàm phán được hay không, chúng ta cũng cứ tiến vào.
Nói xong câu ấy Hồ Phùng Xuân nghiêng qua nói với Sở Tiêu Phong :
- Mời Sở đệ tiến vào rừng xem sao.
Sở Tiêu Phong đáp :
- Tại hạ tuân lệnh.
Đột nhiên chàng bắn vọt thân lên nhảy vào rừng. Giang Phi Tinh hấp tấp kêu lên :
- Huynh đệ cẩn thận.
Trường đao lão đưa ngang bảo vệ phần ngực rồi vọt theo Sở Tiêu Phong vào rừng. Đàm Chí Viễn, Điền Bá Liệt chuẩn bị bước theo vào nhưng Sở Tiêu Phong đã quát lớn :
- Chư vị khoan vào rừng đã.
Điền Bá Liệt, Đàm Chí Viễn vội dừng chân lùi về phía sau lưng hai huynh muội Tiết Hàn theo dõi, nếu huynh muội họ Tiết có gì khác lạ hai người ấy lập tức xuất thủ. Tiết Hàn hạ thấp giọng :
- Chư vị, đến tình thế này mà còn hoài nghi tại hạ, e rằng là quá đáng đấy.
Điền Bá Liệt mỉm cười :
- Tiết huynh không nên đa nghi. Sở huynh đệ và Giang đại hiệp đã

vào rừng mà không buộc quý huynh muội dẫn đường là đủ biết họ chẳng nghi gì quý huynh muội rồi.
Tiết Hàn hạ thấp giọng :
- Tại hạ không có ý trách móc, nói cho thật, chư vị hoài nghi tại hạ cũng là lẽ đương nhiên, bất quá đang là lúc đối địch như thế này mà huynh muội tại hạ không đề phòng, chẳng lẽ chịu chết hay sao?
Điền Bá Liệt mỉm cười :
- Tiết huynh yên tâm, ta và Đàm huynh không đến nỗi là người ác độc lắm đâu.
- Như vậy thì hay lắm, chúng ta nên cùng nhau tiến vào rừng chứ?
- Theo tại hạ là không cần vì có Sở huynh đệ là đủ rồi.
- Chính tại hạ rất lo lắng cho Sở thiếu hiệp đấy, võ công Giang đại hiệp cao cường, lỡ ra gặp mai phục may còn ứng phó được, còn vị Sở thiếu hiệp kia e rằng khó mà chống cự.
Điền Bá Liệt cũng hạ thấp giọng :
- Cái đó Tiết huynh khỏi cần phải lo, võ công của Sở huynh đệ không kém hơn Giang đại hiệp đâu.
Tiết Hàn buột miệng ngạc nhiên :
- A! Có thật thế không?
- Tiết huynh không tin ư?
- Vì người ấy chưa có tên tuổi gì trong giang hồ cả.
- Người cao nhân chân chính không bận tâm tranh danh đoạt lợi, nhưng nếu gặp biến cố gì sẽ biết bản lãnh của họ.
Bấy giờ đột nhiên trong rừng có tiếng Sở Tiêu Phong vọng ra :
- Hồ lão, Điền huynh, chư vị vào được rồi đấy.
Hồ Phùng Xuân là người vội vàng lướt thân vào trước, đồng thời Điền Bá Liệt và huynh muội họ Tiết cũng vội theo sau. Trước mặt họ là Giang Phi Tinh cầm trường đao chỉ vào yết hầu một người áo đen bịt mặt, còn Sở Tiêu Phong đứng bên cạnh, dưới đất còn có xác của bốn tên áo đen bịt mặt khác. Giang Phi Tinh vội hỏi :
- Tiết các hạ có quen biết người này không?
Tiết Hàn nhìn một lát rồi đáp :
- Không quen biết.
Đột nhiên Sở Tiêu Phong quét kiếm hất tấm khăn bịt mặt của tên nọ. Trong bóng đêm họ nhận ra bộ mặt hắn cực kỳ quái, nói rõ hơn mặt hắn mọc đầy một lớp lông dài đen bóng chẳng giống mặt người chút nào, nhưng rõ ràng hắn là người chứ không phải là thú. Hắn thở dài não ruột :
- Ta đã nói ngươi đừng lột khăn che mặt ta mà ngươi không tin, bây giờ đã rõ chưa?

Sở Tiêu Phong hỏi :
- Các hạ còn đeo mặt nạ da người nữa chứ?
Tên lông mặt đáp :
- Không phải mặt nạ mà là mặt thật của ta đấy.
Hồ Phùng Xuân trố mắt :
- Lão phu đã nửa đời người sống trong giang hồ, xưa nay chưa hề thấy ai có bộ mặt quái dị thế này.
Tên lông mặt đau khổ :
- Đương nhiên người ta đâu có bộ mặt quái dị như thế này, sự thật là do y thuật đã thay đổi bộ mặt ta.
- Y thuật nào thay đổi được?
- Đúng, sự thật bộ mặt ta cũng giống như mọi bộ mặt bình thường, chỉ vì bị y dược thay đổi, vì vậy ta không thể xuất hiện giang hồ được nữa.
Giang Phi Tinh cười khẩy :
- Vì vậy mà ngươi phải ở đây vĩnh viễn.
- Đúng, vì vậy mới vĩnh viễn giữ được bí mật và vĩnh viễn trung thành với chúng.
Hồ Phùng Xuân nhìn những xác nằm dưới đất :
- Còn bọn kia?
Người mặt lông đáp :
- Chúng là những người bình thường, chỉ là những thuộc hạ để sai bảo thôi.
Sở Tiêu Phong than :
- Ôi! Chắc các hạ cũng chỉ là người bị hãm hại mà thôi.
Tên mặt lông thở dài :
- Từ khi bộ mặt ta bị biến dạng, ta chỉ có hai con đường để sống, một là tự tuyệt chết ngay, hai là ở lại đây vâng lệnh sai khiến của chúng.
Sở Tiêu Phong lại than dài :
- Thủ đoạn thật là ác độc!
- Chúng buộc ta thay đổi diện mạo thế này chẳng những không cho ta sống với nhân gian mà đến cả thê tử ta cũng không dám gặp nữa.
Tiết Hàn rất nóng ruột không kiên nhẫn được hỏi ngay :
- Các hạ, sự thật gia phụ tại hạ hiện ở đâu?
Tên mặt lông quái dị cười gượng :
- Ngươi muốn ta nói thật chứ?
- Đương nhiên tại hạ muốn nghe lời thật.
- Lệnh tôn đã chết rồi.
Tiết Hàn rùng mình nét mặt lập tức như có sát khí còn Tiết Y Nương không kềm được đỏ hoe mắt. Tên mặt quái dị ấy lại thở dài :

- Lệnh tôn tuổi đã cao lại mang thêm bệnh tật, có sống cũng khó chịu đựng được sự đau khổ như ta.
- Thế sao lúc nãy các hạ nói là gia phụ ta còn sống?
- Đúng là ta có nói vậy nhưng ngươi phải nhớ đó là lúc ta còn đeo tấm vải bịt mặt kia, ta vẫn phải trung thành vâng theo lệnh chúng, còn bây giờ thì khác. Bây giờ ta chỉ còn một con đường duy nhất là chết, các ngươi dù không giết ta đi nữa ta cũng phải tự tử ngay đây thôi.
Sở Tiêu Phong vội can thiệp :
- Ồ, bằng hữu chưa dẫn chúng ta đi tìm bọn chúng làm sao chết dễ dàng như thế được?
Giọng nói của tên mặt lông hết sức bi thảm :
- Từ lúc ngươi lột tấm khăn bịt mặt của ta, coi như ta đã chết rồi. Nếu ta không chết bây giờ chẳng những chúng không tha cho ta mà cả đến thê tử của ta cũng bị trừng phạt.
Hốt nhiên hắn nấc lên một tiếng, miệng ứa ra máu tươi ngã gục ngay xuống đất, Tiết Hàn vội vươn tay chụp lấy người hắn :
- Sao ngươi lại vội chết mau như thế?
Nhưng tên có bộ mặt quái dị ấy không nói được câu nào nữa, hai mắt hắn nhắm chặt, hơi thở đã dứt. Hồ Phùng Xuân nói :
- Tiết huynh, theo ta hắn không nói dối đâu.
Tiết Hàn đáp :
- Tại hạ cũng tin hắn nói thật, nhưng tiếc rằng tại hạ chưa kịp hỏi xác của gia phụ ở nơi đâu để làm lễ tế và báo thù cho người.
Giang Phi Tinh nói :
- Trước khi báo thù, quan trọng nhất là chúng ta phải bình tĩnh, tình hình hiện này rất là nguy hiểm, chỉ cần sơ ý một chút có thể sẽ bị bỏ mạng ở nơi đây Hồ Phùng Xuân ưu tư :
- Tên bịt mặt này chết, chúng ta lâm vào hoàn cảnh quá khó quyết định.
Sở Tiêu Phong hỏi :
- Phải chăng vì không còn cách nào tìm được đầu mối bọn hung thủ nữa?
- Đúng vậy.
Giang Phi Tinh vẫn bình thản :
- Hồ huynh, cái ấy hãy yên tâm, chúng ta không thể tìm được chúng nhưng chúng quyết sẽ tìm tới chúng ta.
Vừa dứt câu ấy thình lình có thanh âm dội tới :
- Đúng vậy, chúng ta đến tìm các ngươi đây.
Hồ Phùng Xuân lớn tiếng :
- Các ngươi đến đúng lúc lắm, các bạn ngươi chết sạch hết rồi,

chúng ta đang cần một người dẫn đường đây.
Âm thanh nọ hơi trầm ngâm một chút :
- Nhân Thập Bát chết rồi ư?
Hồ Phùng Xuân nghĩ thầm :
- "Thì ra tên bịt mặt vừa chết tên là Nhân Thập Bát (người số mười tám)".
Giang Phi Tinh hỏi lớn :
- Đúng, hắn đã tự sát, các hạ tên là gì?
Tiếng ấy đáp :
- Tại hạ Nhân Thập Cửu (người số mười chín).
Hồ Phùng Xuân nói :
- Bọn các hạ đều có họ tên là Nhân ư?
- Điều ấy ngươi không cần biết, tên họ của một người chỉ là một ký hiệu để xưng hô vậy thôi.
Sở Tiêu Phong tiếp lời :
- Tại hạ minh bạch rồi, kỳ thực các ngươi cũng chẳng có gì là thần bí cả, bất quá các ngươi lợi dụng ba ngôi "Thiên, Địa, Nhân" (Trời, đất, người) để làm phiên hiệu mà thôi.
Nhân Thập Cửu buột miệng :
- Bội phục, bội phục.
Hồ Phùng Xuân lên tiếng :
- Thôi đừng khách sáo nữa, chúng ta muốn gặp nhân vật chủ não, ngươi có thể dẫn đường được chăng?
Nhân Thập Cửu đáp :
- Được chứ, dụng tâm của ta đến đây là để dẫn đường cho các ngươi đấy.
- Hay lắm, xin mời dẫn đường.
- Bây giờ ta mới hiểu rõ chủ nhân đã biết Nhân Thập Bát chết nên mới sai ta đến dẫn đường cho chư vị.
Hắn tỏ ra ôn hòa hơn hẳn Nhân Thập Bát. Giang Phi Tinh hỏi :
- Các hạ có thể hiện thân cho chúng ta thấy được chăng?
Nhân Thập Cửu nói :
- Theo ta là không cần, các ngươi cứ theo sau lưng ta là được rồi.
- Thời gian của chúng ta có hạn, xin các hạ mau mau dẫn đường.
- Khoan đã, ta còn có mấy câu muốn nói.
- Xin cứ nói.
- Tiết Hàn, Tiết Y Nương phải ở lại nơi đây không được cùng đi.
Hồ Phùng Xuân lắc đầu :
- Điều ấy không được. Nhân Thập Cửu ngươi nên rõ chúng ta đến là để đàm phán chứ không phải để đầu hàng, bất cứ điều kiện gì chúng

ta cũng không chấp nhận.
Nhân Thập Cửu nói :
- Nếu vậy chư vị phải đợi cho chốc lát, ta còn phải thỉnh ý kiến thượng cấp.
Một âm thanh từ rất xa truyền đến :
- Cứ dẫn tất cả bọn chúng tới đây.
Nhân Thập Cửu "vâng" lớn một tiếng, từ trong bóng tối hắn từ từ xuất hiện, hắn mặc y phục đen tuyền, trên mặt cũng che một lớp khăn kín, có lẽ Nhân Thập Cửu và Nhân Thập Bát cũng cùng một cấp bậc nhưng tên Nhân Thập Cửu này lại ôn hòa hơn hẳn, hắn cung kính mời :
- Tại hạ xin dẫn đường cho chư vị.
Hắn dẫn mọi người leo lên ngọn núi cao, trên đỉnh núi ấy có một gian nhà tranh. Nhân Thập Cửu bước tới trước cửa nhà cung kính nói vào trong :
- Bọn họ có năm người đã đến.
Trong nhà dội ra một âm thanh uy nghiêm trầm trọng :
- Bảo họ vào đây. Đốt đèn lên.
Nhân Thập Cửu cúi thân mời :
- Mời chư vị vào.
Ánh sáng lóe lên, trong nhà đã đốt đèn. Sở Tiêu Phong nhanh chân bước vào trước. Trong nhà có một lão nhân mặc áo bào rộng ngồi uy nghiêm, rất tiếc đầu lão cũng chụp một lớp vải đen, dưới lớp vải ấy lộ ra một chòm râu bạc, điều đó chứng minh tuổi lão không nhỏ. Ở hai bên tả hữu lão áo đen ấy có hai đồng tử đứng im lặng. Hai đồng tử đều có khuôn mặt khá thanh tú, tên bên tả ôm một thanh trường kiếm, tên bên hữu nâng một mâm gõ trên ấy co đặt ba mũi "kim hoàn". Gian nhà tranh này từ bên ngoài nhìn vào không lấy gì làm lớn, nhưng vào trong nhà rồi mới biết nó không phải nhỏ, trước mặt lão nhân áo đen là hàng ghế tre đúng năm cái, lão áo đen nói :
- Tiết Hàn, Tiết Y Nương, hai phản đồ ấy không có ghế ngồi.
Tiết Hàn lạnh lùng :
- Chúng ta đã vào tới đây, ngồi hay không cũng vậy.
Lão áo đen lạnh lùng "hừ" một tiếng :
- Huynh muội các ngươi đều gặp phải số phận cực bi thảm đấy.
Không đợi Tiết Hàn đáp, mục quang lão quét qua Hồ Phùng Xuân, nói luôn :
- Mời các vị ngồi.
Sở Tiêu Phong đã kịp quan sát kỹ mấy cái ghế tre, chàng phát giác không có gì khả nghi bèn ngồi xuống đầu tiên. Chàng chọn cái ghế

đặt ở sau cùng nằm bên hữu. Hồ Phùng Xuân tự nhiên bị đẩy vào trung gian, bên tả là Giang Phi Tinh còn người đầu tiên là Điền Bá Liệt. Hai anh em họ Tiết đứng hai bên Sở Tiêu Phong. Hồ Phùng Xuân vẫy tay nói trước :
- Xin cho thỉnh giáo, các hạ có thể cho biết họ tên? Nếu không thể nói họ tên xin cho biết hiệu cũng được.
Lão áo đen trầm ngâm một lúc đáp :
- Các ngươi cứ gọi là Lục tiên sinh.
- Lục tiên sinh à?
- Chúng ta không phải kết giao bằng hữu, gọi vậy là đủ rồi, phải không?
- Phải chăng chính các hạ là người mời chúng ta đến nơi đây?
Lão áo đen nói :
- Đúng vậy, chính ta mời các ngươi đến đây.
Hồ Phùng Xuân hỏi :
- Lục tiên sinh có đủ quyền hạn làm chủ chứ?
- Điều đó còn căn cứ vào điều kiện của các ngươi, nhưng có thể nói ta có thể làm chủ được.
- Hay lắm, Lục tiên sinh có thể cho biết mục đích mời chúng ta đến đây làm gì không?
- Tiết Hàn chưa cho các ngươi biết sao?
- Hắn có nói là chúng ta đều đã trúng chất độc vô hình, không biết đó là thật hay giả?
- Rất thật, nhưng ngày mai nó mới phát tác.
- Hồ mỗ lấy làm kỳ quái là ở chỗ ngày mai chúng ta đã chết thì việc gì các vị còn mời chúng ta đến đây, chẳng lẽ các vị không thể đợi thêm một ngày nữa ư?
- Không phải như thế, dù có đợi mười ngày nửa tháng, chúng ta cũng có thể đợi, nhưng mà chúng ta không muốn nhìn trước mắt hàng trăm người phải chết.
Hồ Phùng Xuân cười khẩy :
- Thì ra chư vị cũng nhân từ đấy nhỉ.
Lão áo đen vờ vịt :
- Người nào mà chẳng có đức hiếu sinh, hơn một trăm con người chết hết trong một ngày thì thật là việc đáng tiếc.
Sở Tiêu Phong vội chen vào :
- Thật là nực cười, dọc đường chúng ta đi các vị đã bày bố vô số mai phục chỉ là để hy vọng giết hết sạch chúng ta, tại sao bây giờ biết chúng ta đã trúng độc lại sinh ra trắc ẩn như thế?
Lão áo đen gật gù :

- Ta cho gọi các ngươi đến đây chỉ là báo cho biết rõ sự tình, nếu như các ngươi không tin thì đâu còn gì đáng để nói nữa.
Hồ Phùng Xuân tiếp lời :
- Nếu chúng ta chấp nhận điều kiện thì sao?
- Chúng ta sẽ cho thuốc giải, trái lại các ngươi hãy về mà chuẩn bị chết.
- Lục tiên sinh, chỉ có bấy nhiêu thôi sao?
- Chỉ có bấy nhiêu.
Hồ Phùng Xuân nhún vai :
- Đáng tiếc là lão phu hoàn toàn không tin.
- Ngươi muốn thế nào rồi mới tin?
- Lục tiên sinh phải nói ra nguyên nhân chân chính.
- Chẳng có cái gì gọi là nguyên nhân chính, giữa hai bên chúng ta chỉ có điều kiện, nếu như điều kiện chấp nhận, ta sẽ cho thuốc giải độc, còn trái lại các ngươi cứ về mà lo chôn cất.
- Xin Lục tiên sinh hãy nói lại điều kiện để chúng ta suy tính rồi sẽ hồi đáp.
- Được, các ngươi hãy buông hết binh khí, trao cho chúng ta người mà chúng ta cần, sau đó quay về, đó là toàn bộ điều kiện.
- Kể ra cũng được, nhưng có gì làm bảo chứng?
- Ý tứ ra sao?
- Chúng ta buông binh khí, trao người cho các ngươi xong, các ngươi không đưa thuốc giải độc thì sao?
- Nói nhảm, làm gì có chuyện đó?
- Có thể Lục tiên sinh không nuốt lời nhưng chúng ta chẳng có gì để làm tin cả, vì vậy tại hạ muốn có cách khác.
- Được, ngươi cứ nói.
- Các ngươi trao thuốc giải độc trước, sau đó chúng ta sẽ trao người.
Lão nhân áo đen cười gằn :
- Điều ấy không được.
- Không được thì không bàn nữa, căn bản chúng ta không tin chúng ta đều bị trúng độc.
Sở Tiêu Phong bồi tiếp :
- Các hạ đừng quên, chúng ta sẽ có những cách cao minh hơn nữa.
Lão áo đen hậm hực :
- Các ngươi bất quá chỉ còn sống được hơn một ngày, chớ hòng hóa dạng qua mắt ta.
Sở Tiêu Phong cười gằn :
- Thứ nhất, chúng ta vẫn có thể giết ngươi, thứ hai chúng ta có thể buộc nàng kia nói ra bí mật.

Lão áo đen ngẩn người :
- Ngươi...
Sở Tiêu Phong cười nói tiếp :
- Chúng ta chẳng phải là những người sắp chết đó sao? Một người sắp chết còn gì để phải sợ nữa?
- Các ngươi không đoái hoài tới sống chết của hơn trăm đồng bạn ư?
- Chúng ta không thể cứu được họ, kể cả bản thân mấy người chúng ta đây, nhưng chúng ta quyết không chịu khuất phục, những người trúng độc, bao quát cả người thiếu nữ mà các ngươi đang cần, nếu nàng ta tự biết mình sắp chết chắc chắn nàng sẽ nói ra mọi bí mật.
- Dù nàng ta có nói ra nhưng các ngươi đều đã sắp chết làm sao tiết lộ được cho khắp giang hồ biết?
- Điều ấy chưa chắc, đây là thời gian Xuân Thu Bút xuất hiện, người giang hồ tìm đến đây rất đông, chúng ta chỉ cần thông báo cho một người trong số ấy thì lập tức mọi bí mật sẽ lan rộng ra. Lúc ấy dù thực lực các ngươi có hùng mạnh tới đâu cũng không thể đối đầu với toàn thể võ lâm thiên hạ.
Lão áo đen cười gượng :
- Ngươi định uy hiếp lão phu đấy ư?
Chàng gằn giọng :
- Không chỉ uy hiếp mà còn tấn công nữa.
- Tấn công?
- Đúng, tấn công vì các ngươi đã nỡ hạ độc thủ hãm hại chúng ta nhiều rồi, không đúng sao?
Bấy giờ Giang Phi Tinh mới cướp lời :
- Huynh đệ, cho lão phu nói mấy lời được chăng?
Sở Tiêu Phong nói :
- Giang ca, xin mời...
Giang Phi Tinh nói :
- Tại hạ là Giang Phi Tinh...
Lão áo đen buột miệng :
- Ngưỡng mộ đại danh đã lâu.
- Tại hạ bôn tẩu giang hồ mấy chục năm nay, người biết tên tại hạ không phải ít, tại hạ không khiêm nhượng.
Lão họ Giang phất râu, hào tráng tiếp :
- Tại hạ đã từng bị chúng lợi dụng nhưng may tại hạ còn kịp thời quay đầu lại đường chính. Thân phận của Lục tiên sinh tuy tại hạ chưa biết nhưng xem ra cũng chỉ là người bị chúng lợi dụng mà thôi.
Lục tiên sinh cười lạnh :

- Giang Phi Tinh, ngươi định khiêu khích ta gì chăng?
- Không dám khiêu khích, bất quá tại hạ chỉ là vết xe đổ trước nên báo cho Lục tiên sinh biết mà đề phòng.
Lão áo đen lạnh lùng :
- Giang Phi Tinh, điều ấy lão phu tự hiểu rõ, không cần phải nghe ngươi nói nữa.
Đột nhiên Sở Tiêu Phong đứng bật dậy :
- Đại ca, khỏi cần đàn gảy tai trâu, chúng ta chỉ cần tỷ thí đao kiếm quyền chưởng.
Chàng chỉ vào mặt lão áo đen :
- Lục tiên sinh, tại hạ thiết nghĩ chúng ta nên lấy võ công phân cao thấp.
Lục tiên sinh đáp :
- Ngươi thực sự ngông cuồng lắm đấy.
- Các ngươi đã dùng đao kiếm đánh lén lại còn dùng xảo ngữ lừa đảo, đối với các ngươi tại hạ đã hiểu quá rõ.
- Ngươi chuẩn bị động kiếm ư? Hay muốn thử quyền chưởng?
- Xin tùy lão nhân.
Lục tiên sinh từ từ đứng dậy :
- Hay lắm, lão phu xin lãnh giáo chút ít công phu quyền chưởng của ngươi.
Sở Tiêu Phong cởi kiếm đeo bên lưng ra :
- Tại hạ xin phụng tiếp!
Chàng bước tới một quyền đảo ngược đánh vụt liền. Lục tiên sinh đảo người tránh quyền, tay hữu lão lật ngược chụp vào mạch môn chàng. Sở Tiêu Phong không tránh quyền, tay tả đấm tới nhắm ngay tay phải Lục tiên sinh.
Chàng xuất quyền liên hoàn không né tránh, bất kể lão Lục tiên sinh phản ứng ra sao, chàng đều giữ thế tấn công. Cách tấn công của chàng rất khác biệt, với kiến thức sâu rộng của Hồ Phùng Xuân và Giang Phi Tinh mà còn không nhận ra quyền phát của chàng là loại quyền pháp gì. Sau khi đã liên tiếp hơn mười quyền.
Lục tiên sinh cũng bị rúng động, tấm khăn bịt mặt lão bay phất phới hình như nội tâm lão quá căng thẳng. Quyền phát liên hoàn chớp nhoáng của Sở Tiêu Phong tấn công như vũ bão, thoạt đầu lão áo đen còn gắng gượng đối phó được, nhưng sau hơn mười chiêu, lão đã cảm thấy khó khăn, lão nén tiếng thở dài hô lớn :
- Dừng tay.
Sở Tiêu Phong dừng quyền thế lại :
- Lục tiên sinh còn có gì dạy bảo?

Lục tiên sinh thảng thốt :
- Ngươi là Sở Tiêu Phong đấy ư?
- Không sai. Lục tiên sinh tại hạ đã dùng võ công chứng minh, tại hạ có thể giết được người...
Lục tiên sinh cười gằn :
- Lão phu chỉ dừng lại đàm phán chứ đâu bị ngươi uy hiếp.
- Tại hạ chỉ chứng minh quyết tâm của tại hạ mà thôi, hy vọng các hạ hiểu rõ, tại hạ đã nói điều gì là quyết tâm làm được điều đó.
- Giết lão phu đối với ngươi có gì lợi?
- Điều lợi rất lớn, các hạ chết sẽ có người khác thân phận cao hơn các hạ xuất hiện.
- Sở thiếu huynh đoán sai hết rồi, trong tất cả các người ở nơi này, thân phận lão phu là cao nhất đó.
- Hay lắm, Lục tiên sinh nghe đây, bất kể chúng ta có trúng độc thật hay không, chúng ta cứ tạm tin lời các hạ. Vì vậy thời gian của chúng ta còn rất ngắn...
Lục tiên sinh lạnh lùng ngắt lời chàng :
- Sở Tiêu Phong, ngươi chuẩn bị dự định làm gì, dù các ngươi giết lão phu cũng chẳng có cách nào cứu được hơn trăm mạng sống các ngươi đâu.
Chàng mỉm cười :
- Lục tiên sinh, chúng ta không có ý định cứu ai cả, chúng ta chỉ muốn giết thêm các ngươi càng nhiều càng tốt.
Sắc mặt chàng thình lình biến thành nghiêm túc nói tiếp :
- Lục tiên sinh, tại hạ bất kể các người sắp đặt mưu mô âm độc đến đâu, chúng ta chỉ cần giết các người xong sẽ buộc vị cô nương kia nói ra mọi bí mật, sau đó chúng ta sẽ chia ra từng toán đem điều bí mật ấy truyền bá vào giang hồ, đó là cách chúng ta phá vỡ tổ chức của các người.
Lục tiên sinh “hừ” một tiếng, căm hận :
- Hồ Phùng Xuân, tên Sở Tiêu Phong này không hiểu luật lệ giang hồ, chẳng lẽ tất cả các ngươi cũng theo y làm loạn bậy hay sao?
Hồ Phùng Xuân đáp :
- Lục tiên sinh lầm rồi, đó là cách làm chúng ta đã quyết định từ trước chứ đâu phải ý kiến của một mình Sở Tiêu Phong.
Tiết Hàn chen vào :
- Lục tiên sinh, thi thể của gia phụ tại hạ hiện tại ở đâu?
Lục tiên sinh đáp :
- Chúng ta không hề giết lệnh tôn, đó là do hắn tự sát.
Tiết Y Nương hạ giọng :

- Ca ca hãy kiên nhẫn đợi chút, đại cục quan trọng hơn. Hãy đợi Sở công tử xử lý xong đại cục rồi sẽ hỏi chuyện ấy.
Tiết Hàn đáp :
- Muội muội nói đúng.
Lục tiên sinh xoay lại gật đầu :
- Hay lắm. Nếu các vị quyết đấu với lão phu, lão phu đành tuân lệnh.
Lão xoay thân vẫy tay, đồng tử ôm kiếm vội rút trường kiếm đưa lên, tay tả Lục tiên sinh đưa ra nhận kiếm, còn tay phải lão cầm mấy mũi "kim hoàn" trên mâm gỗ lên. Giang Phi Tinh quét đao như ánh chớp ngang tay phải lão. Họ Giang mang danh là Đao quá vô thanh, đao lướt qua không một tiếng động, nên cách xuất đao cực mau. Lục tiên sinh cười gằn.
- Giang Phi Tinh, các hạ có ý muốn gì vậy?
Giang Phi Tinh lạnh lùng :
- Chúng ta nên quyết đấu công bình, hay nhất là chớ dùng tới ám khí.
Lục tiên sinh đáp :
- Mỗi người một tài nghệ khác nhau và sở trường sở đoản cũng khác nhau, lão phu sở trường là ở ba mũi phi hoàn này đấy.
Giang Phi Tinh nói :
- Lục tiên sinh, chúng ta đã cho các hạ cơ hội tốt. Các hạ không nên đòi hỏi quá đáng buộc chúng ta phải vây đánh các hạ.
Lục tiên sinh từ từ thu tay phải lại, ra hiệu cho hai đồng tử lui ra, lão đưa trường kiếm hoành ngang ngực lạnh lẽo buông gọn :
- Vị nào muốn động thủ cùng lão phu đây?
Sở Tiêu Phong bước lên :
- Vãn bối xin lãnh giáo.
Giang Phi Tinh vội nói :
- Huynh đệ hãy nhường trận này cho ta.
Chàng đáp :
- Đại ca dạy bảo, tiểu đệ xin cung kính tuân lệnh.
Chàng thu trường kiếm lùi qua bên. Lục tiên sinh lạnh lùng :
- Giang Phi Tinh, vì sao các hạ cứ đòi đấu cùng lão phu?
Giang Phi Tinh nói :
- Vì tại hạ muốn tạo cơ hội cho các hạ giữ được tính mạng.
- Giang Phi Tinh, sao không dám nói là vì muốn cứu tên tiểu tử họ Sở kia.
Giang Phi Tinh cười gằn :
- Các hạ cho rằng với võ công của các hạ mà có thể đấu hơn y đấy ư?

- Lão phu tin chắc chỉ trong ba mươi chiêu lão phu có thể lấy tính mạng của y.
- Lục tiên sinh, hãy xuất thủ đi thôi!
Khi hai người đối đáp, Sở Tiêu Phong lấy làm nghi hoặc nghĩ thầm :
- "Nghe khẩu khí hai người này dường như có quen biết nhau rồi, rõ ràng Giang đại ca có biết lão kia là ai nhưng sao đại ca lại không nói?"
Trong lúc chàng suy nghĩ, hai bên đã bắt đầu động thủ. Chỉ thấy đao và kiếm chụm nhau, lửa bắn tung tóe, hai bên triển khai trận ác đấu tuyệt luận Đao quang và kiếm khí bốc lên đầy gian nhà bức bách mọi người đều phải lui một góc.
Nhân ảnh thấp thoáng, khi lộ khi ẩn giữa màn đao kiếm, tuy đao kiếm đan chằng chịt như lưới nhưng chưa hề nghe tiếng vũ khí chạm vào nhau. Ba người quan sát trận đấu đều là cao thủ nhưng vẫn buộc phải ngẫn người chứng kiến trận ác đấu hiếm có trong võ lâm.
Hồ Phùng Xuân đứng sát cạnh Sở Tiêu Phong, không kiên nhẫn, hạ thấp giọng nói :
- Sở đệ này, trận ác đấu này thật là lợi hại.
Chàng đáp :
- Xem tình hình, Giang đại ca đã dốc hết toàn lực.
- Không biết vị Lục tiên sinh là nhân vật nào mà kiếm pháp cao minh đến thế nhỉ?
- Hình như Giang đại ca có quen biết lão.
- Ta cũng có hoài nghi ấy, nhưng không biết tại sao Giang huynh không chịu nói rõ thân phận lão?
- Có lẽ đại ca chưa thể khẳng định nên chỉ tự xuất thủ để thử kiếm pháp của lão, nhất định thân phận lão.
- Trong võ lâm hiện nay có thể đâu bất phân thắng bại với Giang huynh e rằng chẳng có mấy người.
Bây giờ tình hình trận đấu đã biến đổi. Giang Phi Tinh thu hết toàn lực tấn công liền ba đao. Ba đao ấy lợi hại tuyệt luân. Lục tiên sinh chỉ tránh được hai đao, đao thứ ba hết đường tránh né đành phải hoành kiếm lên đỡ, đao và kiếm chạm nhau phát ra tiếng "choang" cực lớn.
Giang Phi Tinh lạnh lùng gằn giọng :
- Còn muốn đánh nữa không?
Lục tiên sinh thu kiếm lại đáp :
- Các hạ dường như đã chiếm được tiên cơ.
Trong lúc ác đấu đao kiếm chạm nhau là chuyện rất bình thường, không hiểu sao Giang Phi Tinh lại phải dừng tay chất vấn như vậy,

chẳng lẽ lúc đao kiếm chạm nhau ấy Lục tiên sinh đã bại hay sao?
Ba cao thủ đứng ngoài xem trận đấu hết sức nghi hoặc. Chợt nghe Giang Phi Tinh lại hỏi :
- Lẽ nào các hạ chưa chịu thừa nhận?
Lục tiên sinh đáp :
- Chúng ta hãy tiếp tục tỷ thí đến khi nào có một người bó tay hãy hay.
Ý của câu đáp tuy có vẻ thừa nhận đã thua nhưng vẫn chưa chịu thúc thủ.
Giang Phi Tinh bàng hoàng :
- Ồ, các hạ nhất định chịu đổ máu mới thôi?
- Theo tình hình hiện này, ta nghĩ không còn cách nào khác.
- Vậy thì hãy xuất thủ. Chúng ta quyết sẽ sinh tử.
- Cẩn thận đấy, ta quyết giết chết các hạ.
Trường kiếm lão chấn động liên tục tấn công, kiếm pháp của lão như những con quái xà như muốn quấn lấy đao của Giang Phi Tinh, nhưng luôn luôn tránh không để chạm vào đao. Đao kiếm giao kết nhanh như điện, trong thoáng chốc hai người đã đánh thêm hơn năm mươi hiệp. Thình lình Giang Phi Tinh gầm lớn một tiếng, đao pháp thi triển ba tuyệt chiêu, chỉ thấy toàn gian nhà đều phủ đầy ánh đao, khí lạnh ghê người khiến cho mọi người không thể mở mắt. Sau khi đao quang thu về, cảnh tượng trong gian nhà đã biến đổi khác hẳn.
Xác Lục tiên sinh đã nằm ngang dưới đất, đầu lão văng lên cái ghế lúc nãy lão ngồi, vẫn còn che kín bởi lớp vải đen. Hồ Phùng Xuân kêu lớn :
- Lão ấy kiếm pháp siêu tuyệt, không biết là loại nhân vật nào?
Họ Hồ vươn tay tới định lột tấm vải đen, Giang Phi Tinh gọi nhỏ :
- Hồ lão, hãy tha cho hắn đi.
Hồ Phùng Xuân hơi giật mình :
- Giang đại hiệp...
Giang Phi Tinh nói tiếp :
- Hãy để ta chôn cất hắn.
Sở Tiêu Phong hỏi nhỏ :
- Lão là người thế nào của đại ca vậy?
Giang Phi Tinh đáp :
- Huynh đệ.
- Huynh đệ ruột thịt ư?
- Chỉ là huynh đệ kết nghĩa.
- Đã là huynh đệ kết nghĩa, đại ca sao không khuyên lão cãi tà quy chính?

- Ta khuyên không được nên đành giết hắn. Không hiểu sao Lục hiền đệ của ta lại trung thành với bọn chúng đến thế?
Giang Phi Tinh quay qua nhìn hai tên đồng tử vẫn ngây người đứng im ở đó :
- Các ngươi có cần theo chủ nhân xuống suối vàng không, hay là muốn sống?
Hai đồng tử áo xanh nhìn thi thể Lục tiên sinh đột nhiên cũng cùng quỳ xuống, bốn con mắt đầm đìa nước mắt, hai gương mặt đang tươi nhuận bỗng chuyển sang màu xanh xám, từ từ đổ xuống. Hai tên ấy đã kịp cắn độc dược ngậm sẵn trong miệng chết theo chủ nhân. Giang Phi Tinh lớn giọng gọi :
- Nhân Thập Cửu, ngươi vào đây!
Sở Tiêu Phong cười gằn :
- Ngươi định thoát thân ư?
Thân hình chàng thình lình vọt lên như mũi tên bắn ra ngoài cửa sổ. Trong thoáng chốc Nhân Thập Cửu đã bị chàng ấn kiếm vào cổ buộc phải bước vào nhà. Trong lớp vải che mặt hắn máu tươi ứa ra, nhìn kỹ lại mới phát giác vành tai của hắn đã bị cắt mất, máu tươi chảy xuống không ngừng.

XUÂN THU BÚT

Hồi 22
Nữ nhân lộ bí mật

Sở Tiêu Phong nghiêm sắc mặt nói :
- Nhân Thập Cửu, chúng ta cần hỏi ngươi, nếu ngươi không thành thật trả lời, ta sẽ cắt luôn vành tai bên kia của ngươi...
Nhân Thập Cửu ú ớ :
- Ta... ta...
Hồ Phùng Xuân vội hỏi :
- Nhân Thập Cửu, ở nơi này ngoài Lục tiên sinh ra còn ai nữa không?
Hắn chỉ đưa mắt nhìn không nói, lưỡi kiếm Sở Tiêu Phong quét một đường mau như gió, vành tai còn lại của Nhân Thập Cửu bị cắt vẹt sát da đầu, thủ pháp của chàng cực kỳ mau lẹ, chính xác có tác dụng đe dọa rất lớn. Nhân Thập Cửu rú lên, Sở Tiêu Phong cười lạnh lùng :

- Lần nữa nếu ngươi không trả lời ta sẽ chặt một cánh tay của ngươi đấy.
Hồ Phùng Xuân lập lại câu hỏi :
- Nhân Thập Cửu, ở nơi này ngoài Lục tiên sinh ra còn ai nữa?
Nhân Thập Cửu co rúm người lại :
- Không còn ai nữa cả. Lục tiên sinh là người phụ trách cao nhất ở đây.
Hồ Phùng Xuân gằn giọng :
- Thuốc giải độc ở đâu?
Nhân Thập Cửu lắc đầu :
- Không có thuốc giải độc.
- Không có thuốc giải độc ư? Nói vậy là các ngươi nhất định đẩy chúng ta vào chỗ chết?
- Tại hạ... tại hạ xin nói thật, căn bản chư vị chẳng có trúng độc gì cả, tại sao cần tới thuốc giải?
Hồ Phùng Xuân hơi giật mình :
- Chúng ta không trúng độc?
Thình lình Nhân Thập Cửu đưa tay lên tự kéo mặt nạ xuống, gương mặt hắn mọc đầy lông màu trắng, chẳng khác gì mặt một con vượn, hắn cười gượng :
- Đây là mặt thật của tại hạ, chúng đã buộc tại hạ biến thành khỉ vượn nhưng không thể thay đổi được lòng dạ tại hạ. Đây chính là một lũ đầy âm mưu hư ảo, nhưng chúng tính toán lần này lầm mất rồi, chư vị quả là những người không bị cái chết uy hiếp.
Giang Phi Tinh nói :
- Đại trượng phu sống chết chỉ cần an tâm, dù chúng ta có trúng độc đi nữa chúng ta cũng không bị uy hiếp.
- Nhưng tại hạ không được như vậy, chỉ vì quá sợ chết, tại hạ mới bị chúng sai khiến.
Hồ Phùng Xuân hỏi tiếp :
- Nhưng chúng dẫn dụ chúng ta đến đây có mục đích gì?
Nhân Thập Cửu đáp :
- Để hạ độc chư vị.
- Người nào sẽ hạ độc chúng ta?
- Lục tiên sinh.
Sở Tiêu Phong sửng sốt :
- Hắn ấy ư?
Trường kiếm chàng theo câu nói quét ngược lại tấm khăn đen vẫn che phủ đầu lâu Lục tiên sinh, bên trong là một gương mặt lão nhân bình thường với chòm râu bạc dài. Tuy Giang Phi Tinh không muốn

nhìn nhưng lão không nhịn được phải liếc qua rồi thất thanh rú lên :
- Ôi! Lục hiền đệ!
Nhân Thập Cửu nói :
- Không hiểu vì sao lão ta lại không chịu hạ độc chư vị nữa.
Giang Phi Tinh nối lời đáp :
- Chính vì ta, hắn thà chết vì đao của ta chứ không chịu hạ độc.
Sở Tiêu Phong hỏi :
- Hắn cũng biết dùng độc nữa ư?
Giang Phi Tinh đáp :
- Hắn là cao thủ trong y đạo, đương nhiên cũng là một cao thủ dùng độc.
Sở Tiêu Phong thở dài :
- Hắn hình như rất quan tâm tới đại ca nhưng không hiểu tại sao hắn không chịu nói rõ chân tướng.
Nhân Thập Cửu nói :
- Vì trên lão có những người cao hơn, tất nhiên chúng phải có cách chế ngự lão.
- Ngươi biết những người ấy chứ?
- Không biết, chỉ dự đoán thế thôi...
Hắn thở dài thườn thượt :
- Những gì tại hạ biết đã nói hết rồi, xin từ biệt!
Đột nhiên thân hắn run bần bật ngã ngửa ra sau, người hắn vừa chạm đất liền bốc lên một luồng khí đen.
Hồ Phùng Xuân lắc đầu than :
- Độc dược mạnh thật!
Giang Phi Tinh quay lại :
- Tiết Hàn, huynh đệ nghe rõ rồi chứ?
Tiết Hàn đáp :
- Nghe rõ, dường như Giang đại hiệp vẫn còn hoài nghi huynh muội tại hạ?
Sở Tiêu Phong vội can thiệp :
- Tiết huynh không nên hiểu lầm, ý của Giang đại ca là huynh lập tức nên có quyết định.
- Quyết định, quyết định gì chứ?
- Quyết định lưu lại ở đây hay là bỏ đi?
Tiết Y Nương lạnh giọng :
- Mối thù gia phụ không đội trời chung, chúng ta sẽ ở lại đây báo thù cho gia phụ...
Nàng quay lại Tiết Hàn :
- Ca ca, chúng ta hãy theo các vị huynh đài đây, vì sự thực bọn

chúng cũng chẳng tha cho chúng ta đâu.
Tiết Hàn đáp :
- Ta biết, nhưng theo ta cần phải tìm xác của phụ thân trước cái đã.
Sở Tiêu Phong nói :
- Lòng hiếu của Tiết huynh thật đáng phục. Bất quá trong tình hình này đi tìm thi thể của lệnh tôn không phải là việc dễ.
Tiết Hàn ngẩn mặt :
- Cái ấy...
Chàng nói tiếp :
- Vì vậy theo đệ, việc tìm xác lệnh tôn hãy tạm hoãn lại, đợi đại cục xong xuôi chúng ta sẽ tìm cách sau.
Tiết Hàn thở dài :
- Tại hạ xin lãnh giáo.
Giang Phi Tinh nói :
- Đại cục trước mắt dần dần đã có lộ ra đầu mối và rõ ràng dần dần, bọn tà ác này chính là những nhân vật giang hồ, mục đích của chúng, ta tuy chưa hiểu tường tận hết, nhưng theo thực tế chứng thực cho biết chúng, chúng ta đều là người mà chúng cần đối phó, trừ phi chúng ta chịu khuất thân để chúng lợi dụng.
Hồ Phùng Xuân gật đầu :
- Đúng vậy, chúng ta chính là người mà chúng cần đối phó, bất quá...
Giang Phi Tinh hỏi liền khi thấy họ Hồ ngập ngừng :
- Bất quá cái gì?
- Tại sao chúng lại chọn đúng vào thời gian này là lúc Xuân Thu Bút sắp xuất hiện?
Sở Tiêu Phong đáp ngay :
- Hồ lão, thời gian Xuân Thu Bút xuất hiện cũng là thời gian mà tất cả anh hùng giang hồ tụ tập đến đây, theo tại hạ chúng ta chỉ có một con đường là hãy mau tiến đến Ánh Nhật nhai để gặp các quần hùng.
Hồ Phùng Xuân nói :
- Ồ! Xuân Thu Bút là nhân vật được toàn thể võ lâm tôn trọng, chẳng lẽ người lại bàng quan nhìn bọn ác nhân ấy hoành hành bạo ngược ư?
Sở Tiêu Phong nói :
- Hồ lão thành danh trong giang hồ đã lâu, không biết đã có lần nào gặp Xuân Thu Bút chưa?
Hồ Phùng Xuân ngẩn người :
- Cái ấy... Cái ấy... Sở đệ, đệ còn nghi ngờ Xuân Thu Bút ư?
- Hồ lão, tiểu đệ không dám nghi ngờ các bậc tiền nhân, tiền bối,

nhưng người ấy sao quá thần bí.
- Thần bí ư? Sở đệ, về điều ấy đệ không nên hoài nghi. Xuân Thu Bút là nhân vật được cả võ lâm kính trọng, chính người đã phá vỡ biết bao bọn tà ác nên mấy chục năm nay giang hồ mới được bình an.
Giang Phi Tinh hỏi :
- Hồ huynh, hiện nay Xuân Thu Bút ở đâu?
Hồ Phùng Xuân lúng túng :
- Cái ấy... Cái ấy... chính đệ đây cũng không biết.
- Theo ta, có lẽ Xuân Thu Bút cũng đến nơi đây rồi.
Hồ Phùng Xuân im lặng gật đầu. Sở Tiêu Phong vội tiếp :
- Nếu Xuân Thu Bút đã đến tại sao chưa chịu hiện thân?
Hồ Phùng Xuân ngập ngừng :
- Cái ấy... Cái ấy... có lẽ vì người còn lý do riêng nào đó.
Sở Tiêu Phong trầm ngâm không nói, Hồ Phùng Xuân vội tiếp lời :
- Sở đệ, ít ra trước khi có chứng cớ, chúng ta không nên hoài nghi Xuân Thu Bút.
Chàng mỉm cười :
- Giang đại ca có bao giờ gặp Xuân Thu Bút chưa?
Giang Phi Tinh đáp ngay :
- Chưa hề...
Thình lình lão chuyển câu chuyện :
- Sở đệ, dường như đệ suốt dọc đường phải bảo vệ ai đó trong cỗ xe ngựa kia?
Sở Tiêu Phong gật đầu :
- Vâng, đó là một nữ nhân tên Tiểu Hồng do sư thúc tiểu đệ bắt được trên đường tới đây, nữ nhân này biết khá nhiều về bọn bí mật ác nhân kia.
Hồ Phùng Xuân giục :
- Vậy thì, Sở đệ, hãy cho chúng ta biết nội tình với.
Chàng thành thật đáp :
- Nàng ta là một nha hoàn của nhân vật quan trọng nhất trong bọn bí mật ấy, vì vậy nàng ta biết khá nhiều bí mật nội tình.
Giang Phi Tinh gật đầu :
- Hay lắm, như vậy chỉ cần truy vấn nữ nhân ấy là đủ biết mọi bí mật rồi, và nếu biết bí mật của chúng thì có lợi cho chúng ta rất lớn.
Sở Tiêu Phong nhún vai :
- Nhưng điều khó nhất là nàng Tiểu Hồng ấy không đồng ý nói những bí mật của chúng.
- Tại sao lại không chịu nói?

- Đó chính là nguyên nhân tiểu đệ phải bảo vệ nàng tới đây.
- Tại sao nàng không nói?
- Chúng ta có thể giết nàng chết, thậm chí có thể dùng những thủ đoạn tàn khốc đối với nàng nhưng không có cách nào buộc nàng nói ra những bí mật ấy được. Tóm lại nàng ta là nhân vật rất trọng yếu, tiểu đệ sợ nàng có mang theo trong thân độc dược, nếu như chúng ta ép buộc quá đáng, nàng có thể tự tử, như vậy coi như chúng ta uổng công.
Hồ Phùng Xuân ngạc nhiên :
- Nàng ta có mang theo độc dược ư?
- Nàng rất giỏi sử dụng độc dược, nàng đã muốn tự tử không ai có thể ngăn cản được.
- Nói vậy nghĩa là nàng cam chịu chết chứ không nói?
Sở Tiêu Phong gật đầu :
- Tiểu Hồng tuy mang danh là nha hoàn, nhưng từ bé đã sinh trưởng trong một gia tộc lớn, nên hết sức trung thành với gia tộc ấy. Có thể nàng cũng biết chủ nhân cô lầm lỗi gì đó nhưng chưa muốn nói ra vì gia tộc ấy chính là gia tộc có liên quan mật thiết với bọn ác nhân bí mật đang lũng đoạn giang hồ.
Giang Phi Tinh hỏi :
- Tiểu đệ đã từng đàm luận với nàng ấy rồi chứ?
- Vâng, đã và rất tâm đầu ý hợp, chính vì vậy nàng mới chấp thuận để tiểu đệ bảo vệ.
Sự thực chàng có cảm giác gần đây Tiểu Hồng có chút ít thay đổi tâm tính, bỗng nghe Giang Phi Tinh hỏi tiếp :
- Sở đệ dự định đưa Tiểu Hồng tới Ánh Nhật nhai ư?
Chàng gật đầu :
- Vâng, nhiều năm nay Xuân Thu Bút là người khiến giang hồ tín phục đại biểu cho quyền uy chính nghĩa, ngàn năm rồi trong giang hồ chưa ai có vinh dự lớn như Xuân Thu Bút, nhưng vấn đề là người ấy quá sức hư ảo, mấy chục năm mới xuất hiện một lần. Vả chăng hình mạo người thế nào, căn bản chưa ai nhìn thấy được.
- Nói cho thật, đó cùng là điều tất nhiên. Vì nếu Xuân Thu Bút không tạo ra cho mình tấm màn thần bí, thì làm sao điều tra được những thiện ác thị phi trong giang hồ?
Sở Tiêu Phong thở dài :
- Tiểu đệ thực không dám hoài nghi Xuân Thu Bút, tiểu đệ chỉ thắc mắc sao người không phá tan bọn người tàn ác bí ẩn kia, cứu vãn giang hồ?
Giang Phi Tinh trầm ngâm một chút rồi hô lớn :

- Thôi chúng ta hãy về thôi. Chuyện ấy sau này sẽ biết.
Thình lình Tiết Y Nương thở dài :
- Ca ca, nếu như Xuân Thu Bút đã tới đây, tại sao người không cứu chúng ta nhỉ?
Tiết Hàn hững hờ đáp :
- Có lẽ người đi một đường khác. Muội muội không nên nghi ngờ Xuân Thu Bút, người là nhân vật vĩ đại chưa hề có trong võ lâm. Người không cần danh lợi, không cần tiếng tăm, chỉ chuyên tâm phục vụ cho những việc thiện trong giang hồ.
Tiết Y Nương còn định nói gì đó nhưng bị Sở Tiêu Phong ra hiệu ngăn cản.
Quần hùng quay trở về nơi ở cũ. Bấy giờ Bạch Mi đại sư đi tuần sát chung quanh và mọi người cũng đều tỉnh dậy hết. Trời vừa bắt đầu hé sáng, Bạch Mi đại sư đón tiếp :
- Có tìm được thuốc giải độc không?
Hồ Phùng Xuân mỉm cười :
- Chúng ta căn bản không hề trúng độc, tự nhiên đâu cần thuốc giải nữa.
Bạch Mi đại sư ngẩng mặt ngạc nhiên :
- Cái gì? Không bị trúng độc ư? Như vậy là chúng lừa ta?
- Đúng vậy! Mẹo lừa của bọn chúng cũng lợi hại đấy, suýt chút nữa chúng ta bị lừa rồi.
Bấy giờ Thời Anh và Hà Nhược Ba cũng hấp tấp chạy tới hỏi han nội tình.
Điền Bá Liệt cười vui vẻ :
- Chúng ta bị bọn ấy đùa cợt nhưng may vẫn còn khỏe mạnh. Tuy vậy hoàn cảnh của chúng ta bây giờ rất nguy hiểm, nên báo cho người biết để tùy ý.
Thời Anh đáp :
- Tại hạ nói rõ hết cho quần hùng biết rồi.
Điền Bá Liệt nói :
- Nếu có ai muốn rời bỏ chúng ta, chúng ta không nên giữ họ lại.
Thời Anh mỉm cười :
- Tại hạ cũng đã nói ý ấy, các hạ biết sao không?
- Sao?
- Chẳng có ai muốn rời bỏ chúng ta cả.
- Ồ, thực ra ai cũng quá rõ, rời bỏ nơi đây càng khó có hy vọng sống sót.
Lúc ấy trời đã vừa sáng rõ, mặt trời buổi sáng lên cao tỏa những tia nắng vàng lóng lánh. Sở Tiêu Phong tiến tới nơi tạm trú của Thành

Trung Nhạc, tìm Tiểu Hồng. Chàng thành khẩn :
- Cô nương, chúng tại hạ vừa giao đấu với bọn người kia lần nữa.
Tiểu Hồng hỏi lại :
- Là những người nào?
- Một vị tự xưng là Lục tiên sinh.
- Nếu xưng là tiên sinh, thì là nhân vật quan trọng đấy. Vị Lục tiên sinh ấy sau rồi sao?
- Chết rồi.
Tiểu Hồng giật mình :
- Là công tử giết hắn ư?
- Không, là Giang đại ca.
Tiểu Hồng trầm ngâm :
- Hắn không nói gì tới tên ta chứ?
- Sự việc bắt đầu tại cô nương đó, chúng cứ đòi tại hạ phải giao cô nương cho chúng.
- Sở công tử, ta thật có lỗi.
- Không hề gì đâu. Bọn chúng đòi cô nương bất quá chỉ là một cái cớ mà thôi. Dù cho không có cô nương đi nữa, chúng cũng chẳng tha cho bọn tại hạ.
- Hai cái ấy khác nhau đấy, công tử không hiểu chúng đâu...
Sở Tiêu Phong ngắt lời nàng :
- Thôi, bỏ việc ấy đi. Chúng ta chuẩn bị ăn điểm tâm, rồi còn lên đường.
Chàng cười ngừng lại một chút, rồi tiếp :
- Cô nương nên biết, trước đây chỉ có mấy người tại hạ bảo vệ cô nương, nhưng hiện nay đã có hơn trăm anh hùng đều quyết tâm bảo vệ cô nương, bất kể phải trả giá thế nào.
Dứt lời, chàng chuyển thân định bỏ đi. Tiểu Hồng kêu lớn :
- Công tử khoan đã!
Chàng quay đầu lại :
- Có việc gì?
Tiểu Hồng nhỏ giọng :
- Công tử có muốn biết vì sao bọn chúng nhất định đòi cho được ta không?... Để giết ta diệt khẩu đấy.
Sở Tiêu Phong thăm dò :
- Cô nương bằng lòng nói rõ chứ?
Tiểu Hồng gật đầu. Sở Tiêu Phong lại thăm dò :
- Có thể cho nhiều người khác cùng nghe được không?
- Có thể. Đã nhiều người chết vì ta rồi, ít nhất ta cũng nên để họ chết có thể yên lòng, đúng không?

- Cô nương có ý ấy quả là tốt lắm, tại hạ xin trân trọng cảm tạ cô nương trước.
Tiểu Hồng lắc đầu :
- Công tử không cần khách sáo, Tiểu Hồng hiện nay với Tiểu Hồng ngày xưa đã thay đổi hẳn rồi. Mấy ngày hôm nay ở chung với các anh hùng, thời gian tuy chưa dài nhưng ta cảm thấy mình thay đổi rất nhiều.
Sở Tiêu Phong khẽ cười ôn hòa :
- Cô nương có ý nghĩ ấy thật là phúc lớn cho võ lâm.
- Sở công tử, hãy mời thêm nhiều người đến đây, việc này cần phải nói công khai cho nhiều người biết.
Sau đó Sở Tiêu Phong dẫn Tiểu Hồng xuống một sơn nhai, đồng thời chàng mời bảy người nữa cùng đến nghe câu chuyện của Tiểu Hồng. Tất cả gồm tám người có mặt, Sở Tiêu Phong, Hồ Phùng Xuân, Bạch Mi đại sư, Giang Phi Tinh, Điền Bá Liệt, Hà Nhược Ba, Thời Anh và Đàm Chí Viễn. Tiểu Hồng ngồi trước mặt tám người ấy, nàng vẫn mặc quần áo cải nam trang, đưa mắt nhìn quanh một lượt, nàng nói :
- Ta xuất thân từ một gia tộc rất thần bí và cũng có chút ít danh vọng trong giang hồ. Bề ngoài họ ít khi lai vãng tới võ lâm đồng đạo, nhưng sự thực họ nắm quyền thế nhiều hơn ai cả.
Hồ Phùng Xuân hỏi :
- Đó là gia tộc nào?
Tiểu Hồng đáp :
- Đồng Bá thế gia.
- Phải chăng là Đồng Bá Y Lữ?
Tiểu Hồng gật đầu :
- Đúng.
Giang Phi Tinh nói :
- Hay lắm. Thì ra họ là bọn ngấm ngầm nhiễu loạn giang hồ.
Hồ Phùng Xuân gật đầu :
- Cô nương, tại hạ cũng có lần đi qua nơi ấy và cũng có gặp chủ nhân họ rồi.
- Đó là việc xảy ra thời gian nào?
- Chưa lâu lắm. Trước đây mới độ một năm.
- Vâng. Bất cứ ai cũng không thể tưởng tượng được.
Sở Tiêu Phong hỏi tiếp :
- Cô nương. Đồng Bá Y Lữ là nơi như thế nào?
- Chỗ linh diệu là ở bề ngoài tuyệt đối không thể nhận ra có gì lạ, đó chỉ là mấy gian nhà ngói dựa lưng vào núi, nhìn bên ngoài bất quá đó

chỉ là nơi ở của gia đình trung lưu. Tất cả mọi phòng ốc đếm lại không hơn mười gian. Sự thật dù người lạ có ở lại mười ngày, nửa tháng nếu không được chỉ điểm cũng chẳng nhận ra có gì khác lạ.
Hồ Phùng Xuân hỏi :
- Tất cả tay chân bộ hạ chúng đều ở tại nơi ấy ư?
Tiểu Hồng đáp :
- Tất cả những gian phòng mà họ đặt tên là Y từ phòng chữa bệnh ấy đều dựa lưng vào vách núi, nhưng có một đường địa đạo thông vào bụng núi.
Giang Phi Tinh buột miệng :
- Thì ra bọn tay chân bộ hạ chúng đều ở trong bụng núi?
- Không phải hoàn toàn thế, trong lòng núi chỉ là những nhân vật cầm đầu quan trọng trong hội tụ, còn nơi họ phát ra hiệu lệnh lại là một nơi khác.
Sở Tiêu Phong hỏi :
- Ở nơi nào?
- Không biết, dường như cũng gần đó thôi. Sự thực, dù có tìm ra nơi phát hiệu lệnh cũng chẳng ai ngờ được nó có quan hệ gì với Đồng Bá Y Lữ.
Hồ Phùng Xuân gật đầu lẩm bẩm :
- Thật không ngờ, thật không ngờ! Xem ra qui mô của chúng lớn hơn chúng ta tưởng tượng.
Tiểu Hồng tiếp lời :
- Ta trưởng thành ở nơi ấy nên không thể nào hiểu sai.
- Cô nương, nhà họ Đồng Bá đời đời có y thuật nối truyền, nên rất giỏi về trị liệu các loại bệnh nặng?
- Đúng! Nhưng chẳng ai đến đó cầu xin trị liệu cả, nơi ấy tuyệt đối hoang vu, chu vi trong vòng mấy chục dặm chỉ có núi hoang cây rậm, chẳng có nhà ai cư trú. Người bị thương hay bệnh nặng chưa kịp tìm đến nơi đã chết dọc đường mất rồi.
- Nhưng theo lão phu biết, thế mà vẫn có không ít người tìm được đến đó xin thuốc và chữa bệnh đấy.
Tiểu Hồng mỉm cười :
- Đó chỉ là màn kịch che mắt. Trong mười người tìm đến đó, chỉ có một người là thật đến xin thuốc mà thôi.
- Năm ngoái lão phu có đến Đồng Bá Y Lữ chính là để xin thuốc.
Sở Tiêu Phong hỏi :
- Hồ lão xin loại thuốc gì vậy?
- Mười năm trước lão phu bị một thứ bệnh kỳ quái cứ đến giờ là phát tác mỗi ngày đúng nửa đêm là những khớp xương tay đau đớn như

gãy lìa.
- Hồ lão không mời thầy thuốc xem bệnh ư?
- Có chứ. Ít ra cũng vài chục thầy thuốc xem qua bệnh ấy rồi, nhưng đều bó tay. Sau đó có người cho lão phu biết, lão phu bèn tìm đến Đồng Bá Y Lữ.
- Có được gì không?
- Được. Lão phu xin được thuốc, chỉ uống mười ngày là toàn bộ bệnh mười năm đã thuyên giảm.
Giang Phi Tinh nóng nảy :
- Cái ấy có đại biểu gì không?
- Chẳng lẽ nó cũng liên quan gì đến những biến đổi trong giang hồ ư?
Sở Tiêu Phong liếc nhìn Tiểu Hồng, chỉ thấy nàng lắng tai nghe câu chuyện của Hồ Phùng Xuân, rồi mỉm cười nói :
- Hồ lão, xin kể cho nghe thêm tình hình lúc ấy.
Hồ Phùng Xuân đáp :
- Đồng Bá Y Lữ chỉ là vài phòng ốc bị bao vây bởi núi non trùng điệp chung quanh. Sự thực không thể nhận ra có gì khác biệt.
Sở Tiêu Phong hỏi :
- Tiểu Hồng cô nương, như vậy là sao?
Tiểu Hồng nói :
- Hồ lão, khi lão đến đó xin thuốc có nhìn thấy gì không?
Hồ Phùng Xuân đáp :
- Không nhìn thấy gì cả.
Sở Tiêu Phong nói :
- Tiểu Hồng cô nương, Đồng Bá Y Lữ có đông người chứ?
Tiểu Hồng trầm ngâm một lúc lâu rồi mới nói :
- Hồ lão, người cho thuốc lão phải chăng là một lão nhân mặt tròn vành vạch, tươi cười lắm phải không?
Hồ Phùng Xuân đáp :
- Đúng vậy. Đúng là một lão nhân mặt tròn, lúc nào cũng tươi cười.
- Đó là Thường tiếu ông đấy!
Sở Tiêu Phong hỏi :
- Thường tiếu ông là ai vậy?
- Một trong ba đại thị vệ của chủ nhân. Mặt lão ấy tròn vành vạch như ông phúc suốt ngày mặt lúc nào cũng tươi cười, có lẽ ngay cả lúc lão giết người, mặt lão cũng tươi cười nữa.
- Hồ lão, hy nhớ lại thêm còn gì nữa không?
- Chỉ có lão nhân ấy và một đồng tử trẻ tuổi.
Tiểu Hồng hỏi lại :

- Lão Thường tiếu ông có hỏi lão gì không?
Hồ Phùng Xuân đáp :
- Chỉ hỏi về bệnh tình, sau đó lại bắt mạch cho lão phu, rồi gọi tên đồng tử áo xanh đưa thuốc cho lão phu.
Tiểu Hồng hỏi :
- Phải chăng là dược hoàn đã chế sẵn?
Hồ Phùng Xuân gật đầu :
- Đúng vậy! Đó là một loại dược hoàn màu vàng nhạt, nhưng có công dụng thần kỳ. Lão phu chỉ mới uống một lần suốt ngày ấy bệnh không phát nữa.
Sở Tiêu Phong hỏi :
- Tiểu Hồng cô nương, chúng họ gì?
- Họ Lữ.
- Lúc cô nương còn ở trong nhà họ Lữ, là ở trong sơn động, hay ở trong những gian nhà ngói?
- Ta ở trong sơn động. Sự thực những người trọng yếu đều ở trong sơn động. Còn mấy gian nhà ngói kia chỉ là để tô điểm vậy thôi.
- Tiểu Hồng cô nương, trong sơn động ấy có đông người ở hay không?
- Lúc ta ở đó, có lẽ có tới bảy tám chục người, tất cả đều ở trong sơn động, nhưng không được tùy tiện hoạt động. Chúng ta chỉ được ở trong phạm vi chỉ định.
- Bọn ấy cẩn thận thật đấy.
- Đúng. Bất cứ mỗi việc gì đều do bọn chủ não suy nghĩ chấp thuận. Vì vậy có nhiều người ở trong đó khá lâu mà chẳng biết gì bao nhiêu.
- Sơn động ấy qui mô lớn lắm chăng?
- Cực lớn! Đó là một tòa thạch động thiên nhiên đã qua sự tu tạo của con người, cứ nghe nói thì động núi ấy dài tới năm dặm và qua bàn tay tu tạo của con người ở trong đó thoải mái hơn bất cứ nhà cửa nào.
- À! Nơi ở như thế người lạ không phát giác được chứ?
- Rất khó phát giác. Nó tuy ở phía sau những gian nhà ngói, nhưng lại ở trên sườn núi cao hơn trăm trượng.
- Trong những gian nhà ấy có địa đạo bí mật dẫn lên trên sườn núi cao hơn trăm trượng ư?
- Đúng vậy! Trừ địa đạo bí mật ấy ra không còn con đường lên núi nào khác nữa, và đó lại là một ngọn núi trơ trọi bốn bề đều là vách đá dựng đứng.
Giang Phi Tinh xen vào :
- Ta có lần nghe lỏm bọn chúng nói với nhau rằng “về Thạch phủ đợi

lệnh", đại khái Thạch phủ là nơi cô nương nói đó chăng?
Tiểu Hồng đáp :
- Đúng vậy. Nơi ấy tên gọi là Toàn Cơ thạch phủ.
- Tiểu Hồng cô nương, lão phu đã biết Đồng Bá thần y, xem phong cách hắn tuy có công phu về y thuật, nhưng chẳng giống nhân vật lãnh tụ chút nào.
Tiểu Hồng buột miệng :
- A! Tiền bối đã thấy chủ nhân của ta ư? Dáng người y thế nào?
- Đó là việc mười năm trước rồi, lão phu nhớ lại lúc ấy y mới độ trên ba mươi tuổi, hơi gầy, hơi cao, mặc một trường bào xanh nước biển.
- Y không nói tên họ sao?
Hồ Phùng Xuân xen vào :
- Nói ra thật lạ lùng. Đồng Bá Y Lữ rất nhiều người biết tiếng, thế mà rất ít ai biết chúng tên họ là gì, và chúng cũng không muốn nói ra.
Giang Phi Tinh nói :
- Y có cho lão phu biết, hình như tên là Du Tam Kỳ.
Tiểu Hồng gật đầu :
- Không sai. Y là chủ nhân của chúng ta đấy.
- Người ấy dường như rất ít khi xuất hiện giang hồ, phải không?
Tiểu Hồng đáp :
- Không đâu. Bọn họ rất thường xuyên xuất hiện giang hồ, chỉ vì ít người biết đó thôi.
Hồ Phùng Xuân gật đầu :
- Cô nương nói đúng lắm. Chính lão phu cũng chưa hề nghe đến tên người ấy.
Tiểu Hồng nói :
- Y rất giỏi về nghệ thuật hóa trang, lại còn biết nói rất nhiều ngôn ngữ địa phương khác nhau. Thực sự y là người rất đáng sợ, có khi y đứng bên cạnh mình mà mình cũng không biết nữa là.
- Nếu là người không quen biết thì đâu có gì đáng lạ...
- Không. Tiểu nữ muốn nói là chẳng những người quen biết mà cả đến người rất quen thân cũng nhận không ra y.
Hồ Phùng Xuân cười lạnh :
- Trên đời làm gì có người giỏi hóa trang đến thế? Thật là khó tin...
Tiểu Hồng cắt lời :
- Ồ! Y là người tài năng lớn về thuật mô phỏng, thực sự không ai bằng y.
Giang Phi Tinh vẫn giữ ý mình :
- Tiểu Hồng cô nương, bất luận thuật dị dung của y cao minh đến đâu đi nữa, lão phu có cảm giác nhất quyết y vẫn chưa phải là nhân

vật lãnh tụ cao nhất của bọn người bí mật ấy.
Sở Tiêu Phong vộ hỏi :
- Đại ca, sao đại ca lại có thể khẳng định như thế?
Giang Phi Tinh đáp :
- Huynh đệ, theo ta biết một hung thủ thủ lãnh hung đồ tất phải có khí độ phi thường, khác hẳn bình phàm, mà tên Du Tam Kỳ không có khí độ ấy.
Tiểu Hồng gật đầu :
- Quả nhiên Giang đại hiệp từng trải lịch duyệt nên có nhận xét hơn người.
Sở Tiêu Phong hấp tấp hỏi :
- Thế nào? Lệnh chủ nhân Du Tam Kỳ của cô nương vẫn chưa phải là thủ lãnh bọn hung ác ấy sao?
Tiểu Hồng trầm ngâm một lát rồi đáp :
- Y là người có tài năng tuyệt thế, cộng thêm am tường y đạo do tổ tông truyền lại nên cực giỏi về sử dụng độc.
Ánh mắt nàng lướt qua Tiết Hàn, Giang Phi Tinh, Hồ Phùng Xuân, Sở Tiêu Phong, đột nhiên nàng cúi đầu im bặt. Tiết Hàn vội nói :
- Cô nương, huynh muội tại hạ rất gấp muốn biết rõ chân tướng để tìm được kẻ thù giết phụ thân, sự thực là nhân vật nào. Nên dù không được mời, tại hạ vẫn tự tìm đến đây.
Sở Tiêu Phong động tâm nghĩ thầm :
- “Hai huynh muội này đúng là không được mời”.
Tất cả người có mặt ở đây đều tập trung chú ý vào Tiểu Hồng, không biết huynh muội họ đến từ lúc nào? Tất cả những người khác cũng lấy làm kinh dị vì động tác của huynh mội họ Tiết mau quá sức tưởng tượng, không biết họ đã có mặt từ lúc nào mà không một ai hay biết.
Sở Tiêu Phong chẳng những kinh ngạc mà còn có phần hoài nghi. Chàng ngầm đề cao cảnh giác lưu tâm tới huynh muội họ Tiết có hành vi khác thường, nhưng ngoài mặt chàng vẫn giữ vẻ bình tĩnh.
Giang Phi Tinh chau mày :
- Huynh muội các hạ đến từ bao giờ mà không bị ai phát hiện vậy?
Tiết Hàn đáp :
- Tại hạ đến đây rất tự nhiên chẳng gặp ai ngăn cản cả.
- Ồ! Có lẽ vì ai nấy đều tập trung chú ý vào Tiểu Hồng cô nương, nên không lưu tâm gì đến ai khác.
- Vâng, chư vị vì phân tâm nên không ai để ý đến chúng tôi.
Y hơi ngập ngừng một chút rồi tiếp :
- Bất quá sự thực tại hạ cũng chẳng biết ở đây có chuyện gì, chỉ là thuận chân tìm tới vậy thôi. Kẻ không biết thì không có tội, huynh

muội tại hạ xin cáo từ!
Y ôm quyền thi lễ chuyển thân định bỏ đi. Đối với việc huynh muội họ Tiết đột ngột xuất hiện, quần hùng đã không vui vẻ gì, nên không ai có ý muốn giữ họ lại. Thình lình Sở Tiêu Phong đứng bật dậy :
- Nhị vị dừng bước.
Tiết Hàn đã đi được hai bước, y xoay thân hỏi :
- Sở huynh có gì chỉ giáo?
Sở Tiêu Phong bình tĩnh :
- Đã đến tất bình an, quý huynh muội đã đến rồi và đã nghe ít nhiều điều cơ mật, xin khỏi cần đi nữa.
Tiết Hàn khẽ "à" một tiếng :
- Ý của Sở huynh là...
- Quý huynh muội đến chậm một chút, e rằng chưa biết giữa chúng ta có ước định.
- Ước định gì vậy?
Sở Tiêu Phong từ từ bước tới gần Tiết Hàn :
- Việc ước định của chúng ta là phàm hễ ai tham dự ở đây, buộc phải tuân thủ qui định. Vì trong việc này liên quan đến hơn trăm mạng người, chỉ cần chúng ta sơ sẩy một chút đủ quyết định sự sống chết của họ.
- Sở huynh nói dài dòng quá mà hình như chưa rõ gì cả.
- Tại hạ xin nói rõ, ước định của tất cả người đang có mặt là, một, người tham dự cuộc hội họp này đều là những người lãnh đạo không ai được rời khỏi đây.
- Còn thứ hai?
- Thứ hai, tất cả phải hết sức chân thành không được che đậy ngụy trang hành vi của mình.
Tiết Hàn mỉm cười :
- Hay lắm, còn điều thứ ba nữa không?
- Chỉ cần thực hiện được hai điều ấy là đủ đáng tin rồi.
- Hay lắm. Sở huynh, hai ước định ấy hoàn toàn hợp lý. Nhưng xin thú thật về điều thứ nhất, e rằng huynh muội tại hạ không tiện ở lại đây đâu.
- Quý huynh muội muốn ra đi ư?
Tiết Y Nương đưa mắt nhìn Tiết Hàn rồi lại nhìn qua Sở Tiêu Phong, nàng gọi :
- Ca ca, huynh...
Tiết Hàn đưa tay ra hiệu chận lời Tiết Y Nương, y tiếp :
- Muội muội, muội không nên nói. Ta muốn nói với Sở huynh đây cho minh bạch, trời cao đất rộng, chúng ta có quyền tự do đi bất cứ nơi

đâu, chứ đâu có lý do gì buộc phải ở với ai?
Mọi người có mặt tuy hiểu Sở Tiêu Phong có dụng ý gì đó, nhưng đều thấy lời của Tiết Hàn là có lý. Họ phân vân đưa mắt nhìn Sở Tiêu Phong, chỉ thấy chàng vẫn cười thản nhiên :
- Tiết huynh, chẳng những độc thủ của huynh cao minh mà ngôn ngữ còn lay động lòng người lắm đấy. Nhưng Tiết huynh đã hiểu lầm rồi.
- Ta hiểu lầm cái gì?
- Tất cả mọi người ở đây đều là ngẫu nhiên hội tụ, đại bộ phận vốn chưa quen biết gì nhau. Bất quá chỉ vì cần bảo vệ mạng sống, nên đành liên kết lại chứ đâu có ai muốn lưu giữ ai. Tiết huynh nói cũng chỉ uổng lời mà thôi.
Tiết Hàn sửng sốt :
- Huynh đài nói vậy là có ý gì?
- Với kinh nghiệm giang hồ của Tiết huynh, lẽ nào không biết qui củ phổ thông trong giang hồ?
- Huynh đài định nói là...
Sở Tiêu Phong gằn giọng :
- Tại hạ nói với lịch duyệt giang hồ phong phú của Tiết huynh tuyệt đối không thể chưa được mời mà lại vô cớ đến đây, tham dự cuộc họp mặt này.
Tiết Hàn lạnh lùng :
- Ý của Sở huynh là huynh muội tại hạ không nên đến đây phải chăng?
Chàng nghiêm giọng :
- Đúng là không nên đến.
- Được. Đã vậy chúng ta xin cáo từ.
- Khoan đã. Tiết huynh vốn không nên đến, nhưng đã đến rồi và cũng đã nghe rồi những lời đàm thoại của chúng ta, thì lại không nên bỏ đi.
- Sở huynh càng nói càng mơ hồ, như vậy là có ý gì đây? Định bắt giữ huynh muội chúng ta ư?
- Chúng ta không dám miễn cưỡng lưu giữ quý huynh muội, nhưng Tiết huynh nếu muốn tránh khỏi bị hiềm nghi nên tự ý ở lại.
Tiết Hàn lạnh giọng :
- Còn như tại hạ nhất quyết ra đi thì sao?
Tiết Y Nương vội kêu :
- Ca ca, tại sao lại phải nhất định ra đi?
Tiết Hàn nghiêm giọng :
- Muội muội, chúng ta ở lại đây hay ra đi đâu phải là việc quan trọng gì...

- Ca ca, thế thì tại sao không ở lại?
- Vì không được. Muội muội, nhà họ Tiết chúng ta không thể không giữ thể diện. Chúng ta có thể ở lại, nhưng không thể ở lại trong tình hình như thế này.
Sở Tiêu Phong cười khẩy :
- Tiết huynh muốn trong tình hình như thế nào mới ở lại?
Sắc mặt Tiết Hàn trở nên nghiêm túc :
- Sở huynh, ta không biết huynh là loại người ra sao, nhưng ta nhận ra huynh tất phải có thế lực nhất trong các người ở đây, nên huynh mới dám hỏi thẳng ta câu ấy.
- Tiết huynh, chúng ta không nên khoe miệng lưỡi, bàn việc nên nói về lý lẽ là hơn.
- Tại hạ thấy vừa rồi Sở huynh chẳng có nói lý lẽ gì cả mà chỉ có ý lấy uy thế ép bức người.
- Nói vậy là tại hạ có lỗi với huynh ư?
Tiết Hàn lạnh lùng :
- Đúng vậy. Nếu Sở huynh có khí cốt thẳng thắn cứ nói thẳng ra là Sở huynh bất mãn với ta đi.
Sở Tiêu Phong thở dài :
- Có biện pháp nào khác giữ Tiết huynh ở lại nữa không?
- Chỉ có một biện pháp là dùng võ công của Sở huynh buộc ta phải ở lại.
- Tiết huynh, đó là biện pháp thấp nhất, tốt hơn là tìm biện pháp khác.
- Không được.
Giang Phi Tinh cau mày xen vào :
- Tiết huynh, xin đừng làm sự việc xấu hơn nữa.
Tiết Hàn lạnh lùng :
- Giang đại hiệp có ý ra mặt đối đầu với ta?
Sở Tiêu Phong vội xua tay ra hiệu cho Giang Phi Tinh không nên xen vào.
Chàng mỉm cười :
- Trừ biện pháp vừa nói, Tiết huynh có biện pháp nào khác nữa không?
Tiết Hàn lắc đầu :
- Ngoài biện pháp ấy tại hạ chẳng còn biết sao nữa, tại hạ xin nghe Sở huynh chỉ bảo.
Sở Tiêu Phong gằn giọng :
- Tại hạ xin lập lại, nếu như Tiết huynh không có việc gì đặc biệt trọng đại, tốt nhất là Tiết huynh phải ở lại đây!

- Ở lại đây để làm gì?
- Tiết huynh, chẳng có gì quan trọng lắm đâu. Nhưng Tiết huynh ở lại ít nhất cũng biểu lộ được sự trong sạch vô tâm của Tiết huynh.
- Nếu tại hạ không ở lại thì không trong sạch ư?
Thình lình Điền Bá Liệt xen vào :
- Đúng vậy. Tiết huynh vội vã ra đi khiến mọi người ở đây có điều không yên tâm.
Đột nhiên có tiếng Đàm Chí Viễn gào lớn :
- Tiểu Hồng cô nương. Tiểu Hồng cô nương!
Sở Tiêu Phong vẫn quan sát kỹ Tiết Hàn, đồng thời vẫn hỏi :
- Đàm huynh, Tiểu Hồng làm sao vậy?
Miệng tuy hỏi Đàm Chí Viễn nhưng mắt chàng vẫn nhìn Tiết Hàn chuẩn bị đối phó. Có tiếng Đàm Chí Viễn buông thõng :
- Chết rồi!
Sở Tiêu Phong vội hạ giọng nói :
- Mời chư vị lùi lại một chút.
Chàng bước lên một bước, tay phải nắm chuôi kiếm gằn giọng tiếp :
- Tiết Hàn, có phải các hạ giết Tiểu Hồng không?
Tiết Hàn cười gượng :
- Nói đùa, việc gì ta phải giết cô nương ấy?
Đàm Chí Viễn gào lên :
- Ngươi vội vã đòi bỏ đi, vì chính ngươi là người giết Tiểu Hồng.
Sở Tiêu Phong lạnh lùng tiếp lời :
- Vì các hạ đâu có phải là Tiết Hàn?
Câu nói ấy của chàng làm kinh động chung quanh, toàn bộ người có mặt ngẩn ra. Tiết Hàn ngửa mặt cười ba tiếng :
- Ta không là Tiết Hàn, ta là ai? Thực là chuyện lạ ngàn đời chưa có đấy!
Bấy giờ đã có thêm các anh hùng khác nghe tiếng ồn ào đã xuất hiện, họ đứng ở xa nhưng mỗi người trấn giữ một góc, chận đường rút lui của Tiết Hàn. Sở Tiêu Phong nói :
- Các hạ là ai? Ta chưa dám đoán định nhưng các hạ quyết không phải là Tiết Hàn thật.
Tiết Hàn cười khẩy :
- Ta không là Tiết Hàn, chẳng lẽ cô nương đây cũng không phải là Tiết Y Nương ư?
Hai mắt Tiết Y Nương lom lom, nhìn mặt Tiết Hàn :
- Ca ca, việc này là thế nào?
Tiết Hàn chỉ Sở Tiêu Phong :
- Việc thế nào ấy à? Tên tiểu tử này cậy thông minh nói càn ta không

phải là Tiết Hàn.
Tiết Y Nương thở dài :
- Người ấy thật là kỳ quái, sao lại đoán mò không có căn cứ gì hết vậy?
Tiết Hàn cười khẩy :
- Bọn họ hiện giờ có lẽ nghi ngờ đến cả muội muội nữa đó, vì cho rằng muội muội không phải là Tiết Y Nương.
Tiết Y Nương tròn xoe mắt :
- Muội muội không là Tiết Y Nương thế ai là Tiết Y Nương?
Tiết Hàn nhún vai :
- Cái ấy phải hỏi Sở thiếu huynh đây, y tự coi y thông minh, nên chẳng cần biết ai khác.
Tiết Y Nương nói :
- Ca ca. Chúng ta nên nhẫn nại.
Nàng đưa mắt quét nhìn chung quanh rồi tiếp :
- Ca ca, người họ đông lắm đấy!
Tiết Hàn nói :
- Muội muội, chúng ta là con cháu họ Tiết, dù có chết cũng không để mất thể diện họ Tiết.
- Ca ca định quyết đấu với họ đấy sao?
- Đúng vậy, chúng ta đâu thể bó tay chịu trói.
Đột nhiên Tiết Y Nương vọt thân lên, nàng rơi xuống cạnh bên Sở Tiêu Phong. Tiết Hàn kêu lớn :
- Muội muội, muội...
Tay phải y chỉ vào mặt Tiết Y Nương. Sở Tiêu Phong rút kiếm mau như điện chớp, luồng ánh sáng xanh lè vọt ra. Khi kiếm chàng thu lại, dưới kiếm đã rơi xuống hơn mười mũi ngân châm, ám khí nhỏ như lông trâu, mắt thường rất khó nhìn thấy.
Sở Tiêu Phong nhún vai :
- Tiểu Hồng cũng chết vì ám khí ấy của ngươi chứ gì?
Giang Phi Tinh quát lên :
- Tiểu tử gớm thật, ngươi thực sự là người nào?
Trường đao đảo lộn, xông lên trước liền.

XUÂN THU BÚT

Hồi 23
Phóng thích huynh muội giả

Sở Tiêu Phong gọi lớn :
- Đại ca, đừng nên mạo hiểm đến gần y năm thước, không tránh kịp độc châm của y đâu.
Giang Phi Tinh vội dừng thân lại. Sở Tiêu Phong tiếp :
- Hãy dùng ám khí đối phó với y!
Câu nhắc nhở ấy của chàng lập tức cảnh tỉnh quần hùng, đủ loại ám khí tức thời được rút ra. Chỉ trong chớp mắt, phi đao, ngân tiêu cầm trong tay mỗi người.
Điền Bá Liệt cười gằn :
- Ám khí tiểu tử ngươi quả là quá độc. Bất quá nó chỉ có thể đối phó được trong vòng bảy thước, chứ không thể bắn xa. Hiện giờ chúng ta cũng dùng ám khí đối phó với ngươi đây.
Vừa dứt lời hắn vung tay liền, chỉ thấy ánh sáng lóe lên từng điểm, hai mũi phi đao, một mũi ngân hoa và hai mũi tên nhỏ bắn tới. Đàm Chí Viễn cũng quát :
- Hãy nếm thử Phi Hoàng tiêu của ta đây!
Tiết Hàn đã né được năm mũi ám khí của Điền Bá Liệt, nhưng Phi Hoàng tiêu của Đàm Chí Viễn đã bay tới. Y là đại hạng cao thủ ám khí, nên chỉ cần lăn thân một cái đã tránh được Phi Hoàng tiêu nhưng bên tai lại có tiếng rít gió, kình...
(thiếu một đoạn, trang 7, 8 cuốn 6)...
- Ca ca của cô em thế thì ta là người nào đây?
- Ngươi là đồ ma quỉ, ngươi không phải là người!
Tiết Hàn gầm lên giận dữ :
- Con nha đầu hôi thối! Trước đây ta định giết ngươi rồi, không ngờ ta tha cho ngươi, lại để họa đến hôm nay.
- Trước đây ta vốn đã cảnh giác, thế mà vẫn bị ngươi lừa bịp. Sự thực ngươi là ai? Ca ca ta làm sao rồi?
- Ngươi nhất định muốn biết chứ?
Tiết Y Nương thở dài :
- Có phải ngươi đã giết chết ca ca ta?
- Không đâu. Hiện tại y vẫn còn sống, nhưng bất cứ lúc nào y cũng có thể chết.
Sở Tiêu Phong vội can thiệp :
- Tiết cô nương, cô nương ở chung với hắn nhiều ngày, chẳng lẽ lại không biết hắn không phải là ca ca của cô nương sao?
Tiết Y Nương lại thở dài :
- Hắn hóa trang quá giống, cả âm thanh cử chỉ cũng không có điểm gì khả nghi. Đương nhiên cũng có vài chi tiết nhỏ khiến ta nghi ngờ,

nhưng rất mau lẹ hắn đều che mắt được ta.
Sở Tiêu Phong nói :
- Tiết cô nương, thế mà cô nương chưa mất sự thanh bạch và tánh mạng là may lắm rồi.
Tiết Y Nương nói :
- Có lẽ nhờ trời đất che chở, nhưng phụ thân và ca ca ta đều bị hắn giết chết.
Hồ Phùng Xuân tấm tắc :
- Quả là lợi hại. Thủ pháp dịch dung đến cả muội muội mà không phân biệt được, thật quả là việc không dễ dàng. Trong giang hồ các cao thủ dịch dung không nhiều, sự thật ngươi là ai?
Tiết Hàn nhún vai :
- Hiện tại ta vẫn là Tiết Hàn, các ngươi cứ gọi ta là Tiết Hàn cho tiện.
Sở Tiêu Phong châm chọc :
- Việc đã đến thế này mà ngươi chưa dám nói tên họ thật, chẳng phải là hèn nhát lắm ư?
- Việc gì ta phải cho các ngươi biết ta là ai?
- Ngươi không dám nói?
- Ta không thích nói.
- Thật ra ngươi không nói chúng ta cũng biết ngươi là ai.
- Nếu có thể, ngươi nói thử ta nghe xem sao?
Sở Tiêu Phong lạnh giọng :
- Du Tam Kỳ, chủ nhân Đồng Bá Y Lữ.
Tiết Hàn hơi giật mình. Sở Tiêu Phong nói tiếp :
- Buộc ngươi phải tự thân ra tay giết Tiểu Hồng, đủ biết nàng quan trọng đến bực nào rồi. Bất quá ngươi chớ vội mừng vì sự thành công của mình.
- Tại sao vậy?
- Vì bản thân ngươi biết hơn Tiểu Hồng rất nhiều, và chắc còn quan trọng hơn nàng. Chúng ta chỉ cần giữ ngươi lại bọn chúng sẽ cho cao thủ đến giết ngươi.
- Nói đùa. Các ngươi đủ sức giữ ta lại không?
- Đúng vậy. Chúng ta sẽ hy sinh tất cả để giữ ngươi lại, đến lúc ấy ngươi hãy tự lo cho thân ngươi.
- Vì sao?
- Vì giống như ngươi đã giết Tiểu Hồng, chúng sẽ quyết phải giết ngươi.
Chàng thở ra một hơi dài, nói tiếp :
- Ngươi rất sợ chết, vì vậy ngươi không nên tự tử. Tiểu Hồng tuy chưa nói ra toàn bộ bí mật, nhưng từ một suy ra nhiều chúng ta đã

biết đủ rồi. Ngươi chớ tự ái, trong bọn người hung thủ ác độc ấy, bất quá ngươi cũng chỉ là nhân vật hạng ba mà thôi.
Tiết Hàn run giọng :
- Nói bậy...
Sở Tiêu Phong mỉm cười tiếp :
- Đồng Bá Y Lữ trong giang hồ tên tuổi cũng chẳng lấy gì làm lớn. Vì vậy chẳng ai cần tìm đến nơi ấy, mà dù cho có vài người xuất hiện ở đó cũng chẳng ai cần lưu ý. Đó là một trong những nguyên nhân khiến chúng coi trọng Đồng Bá Y Lữ.
- Nghe khẩu khí ngươi hình như còn nguyên nhân thứ hai?
Sở Tiêu Phong cười gằn :
- Ngươi thừa nhận ngươi không phải là Tiết Hàn rồi chứ?
- Ta không phải Tiết Hàn thì ta là ai?
- Du Tam Kỳ!
- Ngươi khẳng định là thế?
- Đúng vậy!
- Hay lắm, cứ cho ta là Du Tam Kỳ đi, ta hy vọng được biết nguyên nhân thứ hai là gì?
- Ngươi rất quan tâm tới việc ấy, đủ chứng minh ngươi chính là Du Tam Kỳ.
- Tại sao?
- Tại vì chỉ có Du Tam Kỳ mới quan tâm tới việc ấy.
- Cứ cho ta là Du Tam Kỳ thì có sao?
Sở Tiêu Phong mỉm cười :
- Ngoài nhờ y thuật của ngươi che đậy ra, chắc phải còn một nguyên nhân quan trọng hơn mới khiến bọn bí mật kia còn chọn Đồng Bá Y Lữ làm căn cứ.
Du Tam Kỳ nhún vai :
- Nguyên nhân ấy là gì?
Sở Tiêu Phong trầm ngâm một lát :
- Ngươi định thử ta?
Du Tam Kỳ cười nhạt :
- Ta muốn hiểu ngươi sự thực biết ít hay nhiều?
- Y đạo của họ Du ngươi cũng có nét độc đáo, nhưng xét về toàn bộ giang hồ mà nói, Đồng Bá Y Lữ không thể kể là một tộc gia hiển hách và cũng chẳng có tài nghệ gì kỳ tuyệt trong thiên hạ. Chúng chọn nơi ở của ngươi có thể là về địa lý có cái gì đặc thù.
- Sở Tiêu Phong, ngươi mới chút tuổi đầu mà đã biết nhiều đến thế. Thật không phải là điều hay đâu.
Dừng lại một chút, Du Tam Kỳ long mắt :

- Sau khi giết chết Tiểu Hồng, nếu như ta an toàn ra đi được may ra các ngươi còn chút hy vọng sống sót. Nhưng bất hạnh thay, các ngươi lại phát giác ra ta.
- Như vậy rồi sao?
- Nếu như ta không rời khỏi được nơi đây, bọn đồng đảng ta sẽ khai triển toàn lực tấn công. Ba mươi sáu sát thủ đệ nhất sẽ tức thời đến đây.
Du Tam Kỳ, trước khi gặp ngươi, chúng ta gặp không ít sát thủ do chúng sai đến và đã trải qua không ít hung hiểm, thế mà chúng ta chẳng chút gì sợ hãi.
Nhưng có điều này ta vẫn chưa hiểu rõ...
- Điều mà ngươi chưa hiểu có thể ta giải đáp cho ngươi được.
- Vì sao các ngươi lại chọn đúng thời gian này xuất thủ?
- Ngươi muốn nói là thời gian trùng với lúc Xuân Thu Bút xuất hiện chăng?
- Đúng vậy, thiên hạ võ lâm đồng đạo ai cũng tôn trọng Xuân Thu Bút, còn các ngươi...
Du Tam Kỳ cắt lời :
- Chúng ta chẳng coi cái tên Xuân Thu Bút ra gì cả!
Sở Tiêu Phong gật đầu :
- Các ngươi cố ý khiêu chiến với Xuân Thu Bút?
- Không nhất thiết như thế, chúng ta chỉ không muốn uổng phí thời gian mà thôi.
- Có lẽ nhân vật lãnh đạo bọn ngươi là người bản lãnh cực cao?
- Ngươi hiểu như vậy là tốt. Bây giờ ta có thể rời bỏ nơi đây được chưa?
Sở Tiêu Phong mỉm cười :
- Ngươi không lo sợ cho sự sinh tử của ngươi ư?
Du Tam Kỳ ấp úng :
- Ta... ta... tại sao...
- Du Tam Kỳ, ta có thể tha thứ cho ngươi, nhưng bọn chúng không tha cho ngươi đâu.
- Sở Tiêu Phong, ngươi nói là bọn chúng có thể giết ta?
- Chúng có giết ngươi hay không có lẽ ngươi cũng tự biết rồi.
Du Tam Kỳ cười nhạt :
- Đa tạ các hạ cho biết, tại hạ có thể ra đi được hay chưa?
Giang Phi Tinh bước tới cười gằn :
- Ngươi đã giết người sao lại bỏ đi dễ dàng như thế được?
Du Tam Kỳ cũng cười :
- Sở Tiêu Phong, không biết tại hạ có được an toàn khi rời bỏ nơi

đây không?
Sở Tiêu Phong đáp :
- Có thể an phận được lắm. Bất quá chúng ta chẳng được đền bù gì ư?
- Tại hạ hiểu rõ rồi.
Đột nhiên hắn vung hai tay lên cao quá đầu, mười ngón tay cong lại cười khẩy :
- Sở Tiêu Phong. Ngươi hãy đến gần đây, ta sẽ nói cho nghe.
Sau khi tra kiếm vào vỏ, Sở Tiêu Phong ung dung bước tới. Du Tam Kỳ hạ âm thanh xuống cực nhỏ, chỉ nói một mình Sở Tiêu Phong nghe. Hai người không nói gì nhiều, đại khái chỉ trong vòng ba bốn câu gì đó thôi, bỗng thấy Sở Tiêu Phong gật đầu :
- Được lắm! Xin mời Du huynh tùy tiện.
Giang Phi Tinh chau đôi lông mày rậm :
- Huynh đệ, sao tha hắn dễ dàng thế?
Sở Tiêu Phong đáp :
- Hắn đã đền bù cho ta, cứ để hắn đi.
Trong quần hùng, Sở Tiêu Phong rất được họ tín nhiệm, hà huống đến Giang Phi Tinh mà còn không cản được, nên ai nấy đều nhận thấy không đủ khả năng ngăn cản chàng.
Nhìn theo bóng Du Tam Kỳ đi xa, Sở Tiêu Phong cất cao giọng nói vọng theo :
- Du huynh, nếu như huynh thoát chết, chúng ta xin hoan nghênh sự trở về của huynh.
Du Tam Kỳ quay đầu lại mỉm cười :
- Theo tại hạ, chúng có nhiều lý do để giết tại hạ, thế nhưng cứ thử xem phán đoán của tại hạ có đúng hay không?
Hắn gia tăng cước bộ mất dạng. Giang Phi Tinh vội hỏi :
- Huynh đệ, sao lại thả cho hắn ra đi?
Điền Bá Liệt vẫn hậm hực tiếp lời :
- Chúng ta đã chết không ít, đến nỗi người mà chúng ta muốn bảo vệ cũng bị chúng giết rồi.
Sở Tiêu Phong đáp :
- Tiểu Hồng không có giá trị gì cần bảo vệ, chúng ta chỉ cần bảo vệ những bí mật mà nàng giữ ở trong lòng đó thôi.
Điền Bá Liệt vẫn hậm hực :
- Ít nhất nàng cũng đã có ý hướng hối cải mà chúng ta không giữ mạng sống cho nàng được.
- Không cần tự trách nữa, chúng ta đã làm hết sức của chúng ta.
Thuật dị dung của Du Tam Kỳ lừa bịp được cả Tiết cô nương, thì làm

sao chúng ta đề phòng nổi?
Điền Bá Liệt chưa chịu thôi :
- Sở huynh, dù Tiểu Hồng không chết đi nữa, chúng ta cũng không nên để cho họ Du kia tự do.
- Cái chết của Tiểu Hồng dù sao cũng dĩ lỡ mà nàng vẫn chưa cho chúng ta biết gì nhiều về bọn người bí mật kia. Vì vậy chúng ta còn cần đến Du Tam Kỳ.
Hồ Phùng Xuân xen vào :
- Sở thiếu huynh, hắn đã nói gì với thiếu huynh?
Chàng đáp :
...(thiếu một đoạn, trang 25, 26 cuốn 6)...
- Còn như thân phận hắn không cao tất sẽ bị trừng phạt tàn nhẫn.
- Dù hắn có bị trừng phạt đi nữa chúng ta làm sao mà biết?
- Nếu chúng giết Du Tam Kỳ thế nào cũng tìm cách cho chúng ta nhìn thấy xác hắn.
- Sở huynh đệ, hiện tại chúng ta cần làm gì?
Chàng mỉm cười :
- Hiện tại kẻ địch vẫn ẩn trong bóng tối, chúng ta ngoài sự cẩn mật đề phòng chuẩn bị ứng phó cũng chẳng còn cách nào khác.
Điền Bá Liệt ngứa ngáy :
- Nói như vậy chúng ta đành cứ ngồi yên mà đợi địch sao?
- Chư vị yên tâm, luận theo tình thế hiện nay, chúng quyết tìm mọi cách gây chiến với ta ngay đây thôi.
Bạch Mi đại sư cau mày :
- Chẳng lẽ bọn người bí mật kia thật có liên quan đến Xuân Thu Bút ư?
Chàng đáp :
- Đại sư đức cao vọng trọng, đối với việc của Xuân Thu Bút, chắc có chút ít...
Bạch Mi đại sư gật đầu :
- Đó là việc năm năm trước đây. Phương trượng của tệ tự chiêu tập hai bên đệ tử tăng tục bản môn về bàn luận công việc riêng. Lúc ấy trong bản chùa có vị trưởng lão trí tuệ cao nhất, tỏ ý hoài nghi Xuân Thu Bút, nhưng chưa dám nói ra nguyên nhân.
Hồ Phùng Xuân xen vào giữa câu chuyện :
- Về việc ấy hình như trong giới giang hồ ít ai biết.
- Đúng vậy. Vì đó chỉ là sự thương nghị trong nội bộ bản môn, các đệ tử tăng tục tham dự đều là những người có thân phận rất cao. Vả chăng, tên tuổi Xuân Thu Bút đang như mặt trời ngời sáng, bản môn không dám đem câu chuyện bàn luận ấy lọt vào giang hồ.

- Sau này, quý tự giải quyết ra sao?
- Việc ấy rất cơ mật, các trưởng lão của tệ môn quyết định hai điều. Một là cầu xin Xuân Thu Bút công khai xuất hiện, và như vậy trước tiên là phải tìm cho ra Xuân Thu Bút. Lúc ấy bản phái sai tám đệ tử, bốn tăng bốn tục cải trang bằng thuật dịch dung hỗn nhập vào giang hồ.

Đó đúng là câu chuyện ẩn mật chưa ai biết khiến mọi người ngẩn người. Sở Tiêu Phong hỏi :

- Đại sư, sau thế nào? Có tìm được Xuân Thu Bút hay không?

Bạch Mi đại sư nói :

- Tám đệ tử ấy phân thành hai nhóm, một nhóm tìm kiếm tung tích Xuân Thu Bút đã có gởi tin về.
- Tin thế nào?
- Kết quả đầu tiên của họ cho biết mọi việc đều xác thực, chứng minh Xuân Thu Bút là người thần thông và các định địa vị Xuân Thu Bút trong giang hồ đáng được kính trọng.

Sở Tiêu Phong hỏi :

- Quý tự mất bao nhiêu năm mới chứng minh được điều ấy?
- Mất bốn năm. Hai năm trước họ đã quay về Thiếu Lâm tự kể rõ quá trình tìm kiếm chứng minh. Vì vậy Thiếu Lâm phái không còn nghi ngờ gì thân phận Xuân Thu Bút nữa.
- Còn những người điều tra Xuân Thu Bút ở nhóm thứ hai ra sao?
- Bốn người nhóm thứ hai, như những hòn đá rơi xuống biển, đến nay chẳng hề có tin tức gì.
- Họ không hề liên lạc gì với quý tự sao?
- Nguyên là mỗi năm một lần, họ phải bí mật liên lạc với bản môn. Nhưng ngoài năm đầu tiên có liên lạc, ba năm sau không hề có tin tức gì của họ nữa.

Giang Phi Tinh thở dài :

- Phải chăng họ đã gặp nguy hiểm?

Bạch Mi đại sư cũng thở dài :

- Ôi! Bảy tám phần mười có lẽ đúng là thế rồi, hay ít ra hoàn cảnh của họ không cho phép họ liên lạc với bản môn.

Bỗng Hồ Phùng Xuân xen vào :

- Chư vị kể chuyện này khiến lão phu nhớ lại một việc.

Bạch Mi đại sư hỏi :

- Là việc gì?

Hồ Phùng Xuân nói :

- Ba năm trước, lão phu đến Hoàng Sơn hái thuốc có gặp một người đang sắp chết...

Bạch Mi đại sư vội vàng hỏi :
- Có phải là đệ tử Thiếu Lâm không? Tên y là gì?
- Y không nói tên, vì lúc ấy y nói đã khó khăn lắm rồi. Chỉ còn dùng tay viết xuống đất hai chữ “Thiếu Lâm” rồi tắt thở.
- Tuổi y độ bao nhiêu?
Hồ Phùng Xuân trầm ngâm một chút :
- Độ hơn năm mươi.
Sở Tiêu Phong hỏi :
- Hồ lão không tận lực thử cứu y ư?
- Ta nghĩ nếu lúc ấy ta dùng chân khí đẩy vào mệnh môn y, có thể giúp y tỉnh táo lại đôi chút và nói ra điều bí mật gì đó, nhưng tiếc thay lúc ấy ta có chút hiểu lầm.
Bạch Mi đại sư hỏi :
- Hiểu lầm gì vậy?
- Vì lúc ấy y cải trang làm một gã tiều phu, nên khi viết hai chữ “Thiếu Lâm” ta tưởng lầm y muốn nói y chết vì thủ phạm là đệ tử Thiếu Lâm, đệ tử Thiếu Lâm đã giết người tất người bị giết đó không phải là người tốt. Vì ta không muốn mua thêm phiền não nên bỏ đó ra đi.
Sở Tiêu Phong gật đầu :
- Như vậy là may cho Hồ lão đấy.
- Sở huynh đệ nói vậy là sao?
Sở Tiêu Phong nói :
- Vì nếu Hồ lão ra tay cứu y, có thể đã biết được ít điều bí mật, nhưng Hồ lão cũng không chắc đem điều bí mật ấy mà ra khỏi Hoàng sơn được.
Hồ Phùng Xuân nhẹ thở dài :
- Sở đệ có ý nói bọn chúng vẫn ngấm ngầm quan sát?
- Tuyệt đối là như thế, nhưng Hồ lão đã không tạo cho chúng sự hoài nghi, thì có thể tên nào giám sát quanh đó lúc ấy nhận biết Hồ lão đã không mang gì bí mật ra khỏi Hoàng Sơn, nên coi như được hắn tha cho.
Hồ Phùng Xuân gật đầu :
- Điều ấy cũng có lý. Sau việc ấy lão phu trực giác có người ở trong bóng tối theo dõi, cho đến khi đến tận Lư Châu, cảm giác ấy mới dứt.
- Hồ lão, đó không phải chỉ là cảm giác thôi đâu mà là sự thật. Đúng là phải có người theo dõi Hồ lão.
Hồ Phùng Xuân lại gật đầu.
Điều đáng ngạc nhiên là suốt trong ngày đó không có người nào tìm đến khiêu chiến. Giang Phi Tinh, Sở Tiêu Phong, Bạch Mai đại sư cũng lợi dụng cơ hội ấy thay nhau truyền thụ cho các anh hùng nhiều

chiêu đao pháp, kiếm pháp, chưởng pháp độc môn của họ. Tiết Y Nương luôn luôn theo sát Sở Tiêu Phong, sắc mặt nàng lúc nào cũng u oán buồn bã. Nàng dường như cố khắc chế sự đau khổ trong lòng, nhưng nét bi thương vẫn không giấu hết được. Nàng là một nữ nhân tuyệt sắc nên vẻ u buồn phản phất càng tôn xưng sắc đẹp nàng hơn. Sắc đẹp ấy dễ làm lòng người lay động. Nàng luôn luôn đi theo sau Sở Tiêu Phong tựa như nếu bị xa chàng trên đời này không còn chỗ nào cho nàng dung thân nữa.
Giang Phi Tinh ghé lại bên Sở Tiêu Phong, hạ giọng cảnh giác :
- Sở huynh đệ nên hỏi Tiết cô nương xem nàng định xử sự ra sao?
Câu ấy vừa cảnh giác vừa biểu lộ sự quan tâm với chàng. Sở Tiêu Phong mỉm cười nhìn Tiết Y Nương :
- Tiết cô nương, xin mời ngồi xuống đây, tại hạ có việc cần nói.
Chàng bước chậm xuống một sườn núi ngồi lên một tảng đá. Tiết Y Nương uyển chuyển bước tới hết sức ôn nhu ghé ngồi xuống cạnh chàng.
Sở Tiêu Phong vào đề liền :
- Cô nương có dự tính gì không?
Tiết Y Nương u oán lắc đầu :
- Không. Một nữ nhân đã mất song thân lưu lạc như muội đây có gì để dự tính?
Sở Tiêu Phong mỉm cười :
- Cô nương phải chăng lệnh huynh cùng đến đây với cô nương?
- Hôm gia phụ bị bắt, muội hoang mang hoảng hốt, đột nhiên y về đem muội cùng đi tìm gia phụ, như vậy cũng coi như cùng đến.
- Sự thật giả của lệnh lang, lẽ nào cô nương không phân biệt được?
- Tiết Hàn quanh năm bôn tẩu giang hồ, nên huynh muội tiếng là huynh muội, nhưng rất ít có cơ hội gặp nhau.
Nàng nhẹ thở dài tiếp lời :
- Người ấy có thuật dịch dunh quá cao minh. Tiểu muội căn bản không phân biệt được, nhưng trong trí nhớ của muội, hắn cực giống Tiết Hàn.
- Cô nương, lẽ nào cả đến thanh âm cũng giống hoàn toàn sao?
- Rất giống, rất giống. Thực sự tiểu muội nhận không ra.
Nàng lại thở dài u oán :
- Có lần tiểu muội cũng có hoài nghi, đó là đêm bỗng nhiên hắn đụng tới muội. Hôm ấy hắn uống rượu say, việc qua rồi, hắn rất ngượng nghịu ăn năn.
Tuy muội có chút nghi ngờ, nhưng rồi lại bị hắn lừa dối.
Sở Tiêu Phong cười nhẹ :

- Đáng thương thay, huynh muội gặp nhau mà không nhận. Ôi, kể ra việc ấy khó mà tin cho nổi!
- Sở thiếu huynh phải chăng không tin tiểu muội?
- Cô nương, về việc ấy thực sự khó mà tin được.
Tiết Y Nương từ từ đứng dậy :
- Tiểu muội hiểu rồi. Thiếu huynh sợ tiểu muội cũng là người của bọn bí mật kia. Tiểu muội xin giã từ.
Nàng chuyển thân đi liền, Sở Tiêu Phong gọi :
- Dừng lại!
Tiết Y Nương dừng chân, chậm rãi quay đầu :
- Sở Tiêu Phong, phải chăng thiếu huynh muốn giữ tiểu muội lại mới yên tâm?
- Tiết cô nương, bọn chúng có tha cho cô nương chăng?
- Không biết nữa!
Sở Tiêu Phong cũng đứng lên :
- Tại hạ xin tiễn cô nương một đoạn.
Nàng u buồn nói :
- Đa tạ Sở thiếu huynh!
Dứt lời cất bước từ từ đi tới trước, hai người đi rất mau đã bị một mảnh rừng che khuất. Hồ Phùng Xuân vội vàng hấp tấp :
- Giang huynh, chúng ta có nên đi theo tiếp viện Sở huynh đệ?
Giang Phi Tinh khoát tay :
- Không cần thiết. Sở huynh đệ là người cơ trí sẽ tự biết an bài.
Tiết Y Nương vượt qua mấy đám cây rậm, ngẩng đầu nhìn mặt trời đang xuống núi, mỉm cười nói :
- Sở thiếu huynh, đưa nhau ngàn dặm cũng đến lúc chia tay, xin mời dừng bước.
Sở Tiêu Phong hỏi :
- Cô nương không sợ một chút nào sao?
- Sợ chứ! Nhưng tiểu muội không còn cách chọn lựa nào khác.
Chàng cười nhạt :
- Cô nương tuy đã cải trang rất giống, nhưng tiếc rằng vẫn còn sơ hở.
- Sở thiếu huynh. Tiểu muội đã đủ khổ sở lắm rồi, xin đừng biếm nhẽ thêm nữa.
- Xem ra thiên tài về cải trang của cô nương còn cao hơn cả Du Tam Kỳ giả mạo Tiết Hàn nữa đấy.
Tiết Y Nương giận dữ :
- Sở Tiêu Phong, các hạ không cho ta ở nữa thì thôi. Hà tất phải lăng nhục ta.

- Cô nương có cần tại hạ phải nói thẳng chỗ sơ hở của cô nương không?
- Được! Cứ nói!
- Thứ nhất, cô nương thay đổi quá mau. Vả chăng khi Du Tam Kỳ bắn ám khí cũng chẳng phải có ý bắn trúng cô nương đâu, nếu tại hạ không kịp xuất kiếm đánh rơi mấy ám khí ấy thì tại hạ bị tử thương không phải cô nương.
- Giải thích như các hạ thật khó nghe!
- Thôi được. Thêm một việc nữa, cô nương có biết khi Du Tam Kỳ ra đi, hắn nói gì với tại hạ không?
- Hắn nói ta với hắn là cùng một bọn chứ gì?
- Không phải vậy đâu. Hắn chỉ dặn tại hạ tốt nhất là đừng để cô nương ra đi.
- Tại sao vậy?
- Tại sao ư? Cô nương phải hiểu rõ hơn tại hạ chứ?
- Hắn nói bậy.
Sở Tiêu Phong nghiêm mặt :
- Cô nương. Tại hạ không nói thẳng việc này trước mặt đông đủ mọi người, cô nương có biết tại sao không?
- Không biết!
- Vì nếu tại hạ nói thẳng ra, cô nương khó mà rời khỏi nơi đây.
- Nói vậy là các hạ thương hương tiếc ngọc?
- Điều ấy không dám. Chỉ vì tại hạ tự hiểu, giết cô nương không bằng tha cho cô nương.
- Các hạ đâu có cách nào chứng minh ta không phải là Tiết Y Nương.
- Cô nương, điều ấy hình như không cần chứng minh. Huynh muội ruột thịt sao lại có chuyện không nhận ra nhau. Vả chăng, việc lệnh tôn bị bắt nghe ra quá giản đơn sơ lược. Vì vậy khó mà tin cho nổi.
Tiết Y Nương mỉm cười diễm lệ :
- Sở Tiêu Phong, phải chăng các hạ nghi ngờ ta ngay từ đầu?
- Khi chúng ta hoài nghi Tiết Hàn, đồng thời cũng hoài nghi cô nương. Tiết Hàn lộ đuôi chồn mà chúng ta vẫn không giữ hắn lại. Cô nương, Sở mỗ tuy là kẻ mới vào chốn giang hồ, nhưng ở nơi này không thiếu gì những người già dặn giang hồ khác. Cô nương giả trang đến bây giờ mới bại lộ cũng là giỏi lắm rồi.
- Sở Tiêu Phong, xem ra các hạ cũng chẳng khác gì một con cáo chứ đâu có ngây thơ dễ gạt gì?
- Cô nương quá khen.
- Bất luận các hạ đối xử với ta ra sao, ta cũng có lời khen các hạ

thông minh lắm đó.
- Cô nương quá khen tại hạ mất rồi.
- Bây giờ các hạ đã hiểu rõ ta, các hạ có ý lưu giữ ta lại chứ?
- Không cần. Nhưng tại hạ mong cô nương mang lời của tại hạ đến...
- Mang đến cho ai?
- Chủ nhân của cô nương.
- Nói ra sao?
- Xin nói với hắn con cáo đã lộ đuôi rồi, khỏi cần giả cải trang lừa đảo nhau.
Chúng ta mong được gặp hắn giải quyết mọi việc cho xong.
Tiết Y Nương trầm ngâm :
- Được. Ta sẽ chuyển lời nhắn cho các hạ. Nhưng thật sự chẳng có ích lợi gì đâu.
- Tại vì sao?
- Các hạ tưởng rằng ta có quyền gặp chủ nhân thực sự được sao?
- Chẳng lẽ cô nương cũng chỉ là một tay sai làm theo mệnh lệnh của người khác dưới chủ nhân?
- Thân phận ta tuy có hơi cao mới phải bảo toàn bộ mặt thật, nhưng gặp chủ nhân thực sự không phải là dễ dàng gì.
Sở Tiêu Phong thở dài :
- Thật là nhóm người đáng sợ.
Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp :
- Nhưng tại hạ đến giờ vẫn chưa hiểu vì sao cô nương lại chịu bị sai khiến như thế?
- Đó không phải hoàn toàn bị uy hiếp, mà do chúng có phương pháp chế ngự rất đặc biệt.
- Cô nương hãy chuyển lời giúp tại hạ đến vị chủ nhân ấy, nói rằng tại hạ khiêu chiến...
- Khiêu chiến với ai?
- Là...
Tiết Y Nương thở dài :
- Sở huynh, có một việc này không biết huynh có rõ chưa?
- Chuyện gì vậy?
- Huynh tuy thông minh đáng sợ, nhưng cũng còn là một người còn quá nhiều tình cảm.
- Thật vậy sao? Tại hạ xin ghi nhận, nhưng cô nương ơi, cô nương cũng là một nữ hài tử thông minh băng tuyết, trong tâm cô nương chắc chắn cũng phân biệt thế nào thị phi, phải trái. Chỉ vì cô nương không có dũng khí thừa nhận đấy thôi.
- Ta... Ta không có quyền phân biệt thị phi phải trái, theo ý ta, ta chỉ

biết ta cần phải làm thế nào mà thôi.
- Cô nương cần phải làm những gì?
- Các hạ đã mấy lần phá hoại hành động của chúng ta khiến Đại tiên sinh rất quan tâm.
Sở Tiêu Phong vội ngắt lời :
- Đại tiên sinh là ai?
Tiết Y Nương nhìn chàng, gật đầu :
- Sở huynh, Đại tiên sinh chỉ là một cái tên dùng để xưng hô. Hắn là ai, ta cũng không biết nữa.
- Cô nương có thể không biết Đại tiên sinh là ai thật, nhưng tại hạ đã hiểu.
Hắn là nhân vật chủ não trong nhóm người bí mật của cô nương.
- Đại tiên sinh là nhân vật tối cao lớn rộng như bao gồm hết đất trời.
- Tại hạ hiểu. Đại tiên sinh là cấp cao nhất rồi đến tiên sinh như cái tên Lục tiên sinh. Ồ, nhắc đến chuyện này tại hạ không khỏi khâm phục sự an bài của chúng.
- Huynh khâm phục điều gì?
- Chúng không thèm gọi nhau là Giáo chủ hay Môn chủ, mà chỉ gọi nhau là tiên sinh như những người bình thường. Nhưng phàm đã gây ác, tất có ngày bị lộ diện, đó là lẽ đương nhiên. Mà ngày ấy chắc cũng chẳng còn xa gì.
- Ta khâm phục Sở huynh lắm, huynh còn trẻ tuổi mà đã tinh tường đến thế thật là hiếm có. Nhưng Sở Tiêu Phong, huynh không thành công được đâu, chưa có ai trên đời này thắng được Đại tiên sinh.
Sở Tiêu Phong nghiêm sắc :
- Cô nương, chống lại Đại tiên sinh đâu chỉ có một mình Sở Tiêu Phong, về trí tuệ kinh nghiệm. Sở mỗ này đâu có gì?
- Không là các hạ thì là ai?
- Tất cả những ai đứng về chính nghĩa trong giang hồ.
Tiết Y Nương hừ một tiếng lạnh :
- Chúng ta nói tới đây là đủ rồi, tiểu muội xin cáo từ!
- Cô nương cần phải cho tại hạ biết một việc nữa mới có thể đi được.
Tiết Hàn là ai mà Du Tam Kỳ lại phải cải trang thành lệnh huynh.
- Vì Du Tam Kỳ là chồng của ta, các hạ hiểu chưa?
Sở Tiêu Phong cười khẩy :
- Thảo nào... Du phu nhân, phải chăng bây giờ phu nhân đang lo sợ cho số phận của phu quân?
- Ta không cần lo cho số phận trượng phu ta, vì chàng là một người cực thông tuệ tài năng.
- Du phu nhân có lẽ có giao tình đặc biệt với Đại tiên sinh nên mới tự

tin đến thế, nhưng bây giờ thân phận phu nhân đã bại lộ. E rằng có điều khó ngờ xảy ra.
- Bây giờ ta đã có thể ra đi được rồi chứ?
- Được, xin mời Du phu nhân.
Nhưng Tiết Y Nương vẫn chưa chịu đi ngay, nàng quét mắt nhìn lại chàng :
- Sở Tiêu Phong, các hạ hỏi ta đã nhiều. Ta có thể hỏi lại các hạ vài câu không?
- Được, mời phu nhân.
- Các hạ là đệ tử Vô Cực môn. Tại sao lại hỗn nhập với bọn đủ mọi môn phái như hôm nay?
Chàng mỉm cười :
- Cái ấy phu nhân suy nghĩ chút ít sẽ tự hiểu. Có phải Vô Cực môn đã bị tiêu diệt bởi bọn người bí mật ấy không? Tại sao chúng lại cần đối phó với Vô Cực môn? Mấy vị sư huynh bội phản của tại hạ phải chăng cũng là người của chúng?
- Những vấn đề ấy ta không thể trả lời được.
- Vậy thì hãy mời phu nhân lên đường.
Dứt câu ấy, chàng xoay lưng đi trở lại hướng cũ. Tiết Y Nương ngẩn người nhìn theo chàng, thần sắc có chút gì lạ lùng. Đột ngột, nàng phi thân vọt lên cao, giữa lưng chừng nàng chuyển đảo thân bắn ra xa ba bốn trượng. Hai chân vừa điểm mạnh xuống đất lập tức bắn lên, khinh công nàng quả nhiên rất cao cường, chỉ trong chớp mắt đã biến mất giữa núi rừng.
Giang Phi Tinh và Hồ Phùng Xuân đã kịp thời chạy đến đón Sở Tiêu Phong.
Hồ Phùng Xuân vội bảo :
- Vừa rồi có hai người cho biết chúng biết một con đường tắt, chỉ cần hai ngày là có thể đến được Ánh Nhật nhai.
Ngày thứ hai khi mặt trời lên đến đỉnh đầu, quần hùng theo thứ tự lên đường.
Giang Phi Tinh, Sở Tiêu Phong, Điền Bá Liệt, Đàm Chí Viễn, Hà Nhược Ba, Hồ Phùng Xuân tổng cộng bảy người đi trước mở đường. Bạch Mi đại sư và mười hai lộ pháp kim cương đi sau cùng. Ở giữa là Thành Trung Nhạc và quần hùng gần trăm nhân số. Trên đường đi Sở Tiêu Phong nói với Hồ Phùng Xuân :
- Hồ lão, theo ý tại hạ, chúng ta gần đến Ánh Nhật nhai. Hãy nghĩ lại đợi sáng mai trời sáng sẽ đến nơi.
- Tại sao vậy Sở đệ?
- Còn mấy ngày nữa mới đến ngày Xuân Thu Bút xuất hiện?

Hồ Phùng Xuân nhẩm tính rồi đáp :
- Sáu ngày.
- Chúng ta hãy lợi dụng mấy ngày còn lại bố trí lực lượng trước ở Ánh Nhật nhai.
- Sở đệ có kế hoạch gì phải không?
Chàng ghé vào tai Hồ Phùng Xuân nói mấy câu, Hồ Phùng Xuân liên tục gật đầu :
- Được, được lắm! Sở đệ cứ giấu kín hành tung, còn bao nhiêu việc bảo vệ ở đây lão hủ xin chu toàn.
* * * * *
Nơi gọi là Ánh Nhật nhai là một ngọn núi cao vọt ngất trời, một mặt là vách núi dựng đúng trơn trượt, một mặt là sườn nghiêng tà tà tạo thành một sườn núi đã tự nhiên bằng phẳng. Cách ba ngày mới tới ngày Xuân Thu Bút xuất hiện, sơn cốc này vẫn u tĩnh một cách lạ lùng. Đột nhiên nơi sườn núi xuất hiện một gã tiều phu vai vác bó củi chầm chậm đi đến. Gã đặt bó củi xuống sườn núi đứng dậy nhẹ thở phào rút khăn ra lau mồ hôi lấm tấm trên trán. Gã tiều phu ấy chính là Sở Tiêu Phong hóa trang, chàng nhìn ngắm Ánh Nhật nhai một lúc, lòng chàng đột nhiên rung động. Ngoài bề mặt Ánh Nhật nhai như một cốc núi bình thường, nhưng sự thực hình thế của nó cực kỳ hiểm ác. Nếu như chận hai mặt cốc núi này lại Ánh Nhật nhai sẽ thành một tử địa.
Sở Tiêu Phong nghĩ thầm :
- “Tại sao Xuân Thu Bút lại chọn nơi này mà xuất hiện? Không biết dụng tâm là gì? Y có thật phải là Xuân Thu Bút hay không? Hoặc là Xuân Thu Bút có nắm vững mọi biến cố trong giang hồ hay không?”
Đối với những việc ấy chàng còn nhiều hoài nghi, hình thế của Ánh Nhật nhai lại càng làm chàng hoài nghi thêm.
Thình lình một bóng người xuất hiện trong tầm mắt chàng, chầm chậm đang đi về phía Sở Tiêu Phong. Chàng đã phát hiện rất sớm, nhưng cứ vờ như không trông thấy từ từ lắng nghe tiếng chân động tới gần đến bên chàng. Chỉ nghe có tiếng hắng giọng vọng đến :
- Nơi này không có cây cối sao lại có tiều phu tìm tới?
Lời nói và âm giọng văn vẻ như của một thư sinh. Sở Tiêu Phong từ từ xoay đầu lại nhìn người ấy. Gã mặc áo màu lam tay cầm quạt, quả nhiên là một thư sinh. Sở Tiêu Phong chậm rãi nói :
- Tiểu nhân tiều phu nhưng cũng biết chút ít sách vở, nên rất thích thưởng thức phong cảnh đẹp nơi đây.
Người áo lam ấy cười nhạt :
- Các hạ đã đọc sách sao còn làm tiều phu, phải là có dụng tâm gì

không?
Sở Tiêu Phong cung tay :
- Các hạ là...
- Tại hạ Văn Tử Tiều.
- Thì ra là Văn huynh.
- Các hạ đừng xưng huynh đệ với ta.
- Thân phận tại hạ quá thấp kém chứ gì?
- Đúng vậy. Trừ phi các hạ phải nói ra tên họ chân chính để thử xem các hạ có xứng ngang hàng giao kết với ta hay không?
- Còn như lỡ tại hạ đúng chỉ là gã tiều phu thì sao? Theo tại hạ cái tên Văn Tử Tiều chưa chắc đã phải là tên thật.
Văn Tử Tiều quát lớn :
- Chớ ăn nói hồ đồ với ta!
Gã phi thân đến trước mặt Sở Tiêu Phong, chàng hít mạnh một hơi :
- Bằng hữu định có ý muốn gì?
Văn Tử Tiều gằn giọng :
- Muốn ngươi phải nói thật.
- Tại hạ nói vốn toàn là thật.
- Ta không tin!
- Các hạ không tin, tại hạ không còn cách nào khác.
- Vẫn có cách.
- Xin được chỉ giáo!
- Cách tốt nhất, bất kể ngươi là ai ta cũng phải giết ngươi.
- Các hạ muốn giết người?
- Ở nơi này ngoài giết người ra, hình như không có cách giải quyết nào khác.
- Bằng hữu, có câu tục ngữ giết một ngàn người, chính ta cũng chết mất tám trăm, bằng hữu muốn giết tại hạ. Thứ nhất, tại vì sao vậy? Thứ hai, tại hạ không hề chịu bó tay đợi chết, nhất định sẽ đánh lại bằng hữu. Hãy suy nghĩ lại đi, lỡ ra bằng hữu không giết được tại hạ bị tại hạ giết như vậy không đáng tiếc lắm sao?
Văn Tử Tiều cười lạnh :
- Thực ra ta chỉ muốn chặt một tay một chân của ngươi thôi. Nhưng bây giờ ngươi nhất định phải chết.
Sở Tiêu Phong nhún vai :
- Chặt một tay một chân sao bằng chết còn đỡ đau khổ hơn...
Sắc mặt lạnh lại, chàng tiếp :
- Vả chăng bằng hữu hãy suy nghĩ kỹ thử xem, bằng hữu có đủ khả năng giết tại hạ không đã chứ?
- Ta đã từng giết hàng trăm người, giết thêm một người có gì là khó?

Sở Tiêu Phong mỉm cười :
- Nói vậy là bằng hữu quyết động thủ ư?
Văn Tử Tiều không đáp, tay hắn xuất chiêu điểm tới tức thì. Sở Tiêu Phong tràn thân qua tránh chiêu ấy, chàng phản công đập chưởng ngoặc tới Văn Tử Tiều, tả chưởng Văn Tử Tiều đảo mau lại đón chưởng chàng. Gã nói :
- Xem ra thân thủ ngươi cũng khá đấy!
"Bình" một tiếng, song chưởng chạm nhau, kình lực hai bên tương đương cả hai đều hơi lay động thân. Sở Tiêu Phong buông lời :
- Khách sáo, khách sáo quá. Công lực bằng hữu cũng không tầm thường đâu.
Trong lúc đối đáp, hai người vẫn tiếp tục động thủ trao đổi hơn mười chiêu.
Tuy chỉ tấn công bằng tay không, nhưng vì khoảng cách hai bên rất gần, nên chỉ vươn tay đã chạm nhau. Chưởng chỉ trao qua đổi lại vùn vụt, biến hóa chớp nhoáng. Khi đánh đến chiêu thứ mười bảy, bất giác Văn Tử Tiều lùi lại một bước.
Sở Tiêu Phong mỉm cười :
- Văn huynh định nhường ư?
Miệng chàng tuy nói như vậy, nhưng trong lòng ngấm ngầm kinh dị tự nghĩ :
- "Võ công người này vừa cao, thủ pháp lại vừa mau không kém gì một cao thủ hiện nay!"
Văn Tử Tiều hơi biến sắc :
- Sự thật ngươi là ai?
- Không cần biết tại hạ là ai, các hạ đã chứng minh được một điều.
- Điều gì?
- Các hạ không giết nổi tại hạ đâu.
- Võ công ta thua ngươi một bực, xin cáo từ!

XUÂN THU BÚT

Hồi 24
Nội tình bi thiết

Sở Tiêu Phong cười gằn :
- Dừng lại!
Văn Tử Tiều đã vượt qua thân chàng hai bước, nghe câu ấy dừng

chân lại hỏi :
- Ngươi muốn gì nữa?
- Các hạ đi dễ dàng được thế sao?
- Ngươi muốn lưu ta lại ư?
- Ít ra các hạ cũng phải để lại cái gì chứ?
Văn Tử Tiều biến sắc :
- Ngươi muốn ta để lại cái gì?
- Chỉ cần các hạ trả lời tại hạ vài câu thôi.
- Chắc là những câu rất khó trả lời?
- Cứ thử xem. Câu thứ nhất, các hạ thuộc về đẳng cấp nào?
- Đẳng cấp ư?
- Các ngươi đều có đẳng cấp để phân biệt mà.
- Ta chẳng hiểu ngươi có ý gì?
- Được! Tại hạ xin hỏi thẳng, các hạ có biết Du Tam Kỳ không?
- Du Tam Kỳ? Không!
- Thế còn Tiết Y Nương?
- Ta có nghe tên này nhưng không quen biết.
- Các hạ đến đây là có dụng tâm gì?
- Tra xét một việc!
Sở Tiêu Phong động tâm vội hỏi :
- Tra xét việc gì?
- Tra xét người, được không?
- Các hạ tuần tra Ánh Nhật nhai ư?
- Đúng vậy!
- Các hạ có phát hiện gì không?
- Ngươi...
- Có quan hệ gì đến Xuân Thu Bút không?
- Không quan hệ gì cả!
- Thôi được, các hạ hãy để lại đây một cánh tay rồi hãy đi nhé!
Văn Tử Tiều biến sắc :
- Ngươi không thấy ngươi đòi hỏi quá vô lý ư?
Sở Tiêu Phong gằn giọng :
- Thế thì các hạ hãy dâng cúng ta một trăm chiêu. Nếu các hạ thắng xin cứ đi tùy tiện. Còn như các hạ thua hãy để lại một cánh tay hữu.
Văn Tử Tiều lưỡng lự :
- Vừa rồi, chúng ta chưa phân được thắng bại ư?
- Ta rất tin ở võ công ta. Văn huynh, hãy đánh một trăm chiêu đi. Nếu chẳng may huynh có tổn thất gì cũng chưa bằng phải để lại một cánh tay đâu.
Văn Tử Tiều không đáp, cánh quạt trong tay hắn bỗng xếp xoẹt lại

đánh vụt tới. Sở Tiêu Phong lùi hai bước tránh đòn, rồi phân thủ đập tới một chưởng. Văn Tử Tiều thu lại rồi chớp nhoáng vẽ một đường quét tới mạch môn Sở Tiêu Phong.
Chàng dự định khuất phục đối phương trong thời gian ngắn vì vậy chưởng pháp chàng đánh ra cực kỳ ảo diệu.
Chưởng thế và kiếm pháp của Vô Cực môn tuy không tầm thường, nhưng chưa thể kể là tinh hoa cao nhất võ lâm, nếu sử dụng võ học Vô Cực môn đối phó với Văn Tử Tiều thực sự không thể thắng ngay gã được. Còn kiếm phổ của lão Lục giữ ngựa đã tặng chàng chẳng những ghi chép những kiếm chiêu tinh kỳ, mà còn ghi chép cả về quyền pháp, chỉ, chưởng. Đồng thời Hoàng Bang chủ Cái bang cũng đã truyền dạy cho chàng bốn chiêu kỳ học. Đó là chưa kể đến quyết Hoàng Đồng là người tài tuệ tuyệt thế cũng dạy cho chàng không ít khẩu quyết võ công kỳ nọ. Những khẩu quyết võ công ấy đều là những tinh hoa trong kiếm chiêu, chưởng pháp, có uy lực rất lớn, nhưng một chiêu ấy đều độc lập không có tính liên quan với nhau, hoàn toàn chỉ dựa vào sự ứng biến lúc lâm địch. Sở Tiêu Phong đã đem những loại võ công khác nhau ấy bổ xung hỗ tương và luyện tập hết sức thành thục.
Tay tả chàng xuất chiêu "Thiên ngọai lai vân", đồng thời tay hữu ra chiêu "Càn khôn nhất trịch", trên một chiêu, dưới một chiêu hoàn toàn không có mạch lạc. Văn Tử Tiều xưa nay chưa hề gặp cao thủ như thế và chưa hề thấy loại võ công nào kỳ dị như thế, đành miễn cưỡng chống đỡ ba chiêu. Đến chiêu thứ tư, không còn cách nào chống đỡ nổi nữa, chưởng của Sở Tiêu Phong đập trúng vai hữu gã, chưởng ấy chàng chỉ dùng năm thành công lực. Vai hữu Văn Tử Tiều lập tức đau như muốn nát xương. Văn Tử Tiều nhăn mặt buông tay quạt rơi xuống đất :
- Các hạ sử dụng quyền pháp gì thế?
Sở Tiêu Phong mỉm cười :
- Thế nào? Cần gì biết tên quyền pháp, chịu thua rồi chứ?
Văn Tử Tiều cười gượng :
- Ta đã từng đánh nhau với cao thủ đệ nhất hiện nay, cũng tiếp được hơn sáu mươi chiêu mới chịu bại.
- Người ấy là ai?
- Cao tăng Thiếu Lâm Bạch Mi đại sư.
Sở Tiêu Phong mỉm cười :
- Việc ấy không cần biết. Bây giờ các hạ chuẩn bị để lại cái gì đây?
Văn Tử Tiều buông thõng :
- Tính mạng!

- Tại hạ không cần tính mạng của các hạ.
- Không biết ngươi cần hay không, ta tự nguyện để lại tính mạng lại ở đây.
- Chuyện sinh tử không phải là chuyện dễ, tại sao Văn huynh nhất định muốn chết?
- Ta đã bại trong bốn chiêu của ngươi, ta dù có sống trên đời cũng chẳng có thú vị gì nữa...
Gã tiếng nói tiếp :
- Bất quá quyền pháp của ngươi chẳng khác gì nước từ trời đổ xuống, hoàn toàn không có dấu hiệu gì cho biết môn phái nguồn gốc. Nói thật, ta bại mà vẫn hoang mang, không hiểu vì sao nên trong lòng còn chưa phục lắm, nhưng dù sao cũng đã bại, nên tình nguyện chịu chết.
- Nếu tại hạ không cho Văn huynh chết thì sao?
- Ngươi chặt một cánh tay ta, để suốt đời ta tàn phế như vậy sao bằng cái chết?
- Nghe khẩu khí các hạ cũng là trung thực đấy. Ồ, tại hạ không biết nên xử trí sao bây giờ.
- Ta đã bại, tùy ngươi...
Đột nhiên Sở Tiêu Phong bước lên một bước, vươn tay điểm một chỉ trúng huyệt đạo Văn Tử Tiều. Chàng ôm lấy người gã chạy vòng lại sau một khối đá lớn buông gã xuống đất. Văn Tử Tiều tuy bị điểm huyệt bất động, nhưng miệng vẫn còn nói được. Gã nhìn thẳng chàng, hỏi :
- Ngươi định làm gì?
Sở Tiêu Phong bình thản đáp :
- Muốn bàn luận với các hạ.
- Ồ! Chúng ta cần bàn cái gì?
- Tại hạ muốn biết sự thật, các hạ đến nơi này làm gì? Vâng lệnh ai đến đây?
Văn Tử Tiều trầm ngâm một lúc mới hỏi lại :
- Sự thực các hạ là ai?
- Sở Tiêu Phong, các hạ có nghe qua chứ?
- Có phải các ngươi đến đây hai hôm nay?
Chàng gật đầu :
- Đúng vậy. Chúng ta đã đến theo con đường tắt xuyên qua núi.
Văn Tử Tiều chép miệng :
- Ta đã được lệnh chỉ nói ngươi là một người rất khó đối phó, không ngờ hôm nay lại gặp chính ngươi.
- Chẳng lẽ chư vị lại coi trọng tại hạ...

Văn Tử Tiều cắt lời :
- Coi trọng ngươi đâu phải là điều hay cho ngươi, sẽ có những "Tử vong sát thủ" cao cường đến đối phó với ngươi đấy. Người tính không bằng trời tính, không ngờ ngươi lại tìm ra con đường tắt mà chính chúng ta cũng chưa biết.
- Sao gọi là "Tử vong sát thủ"?
- Ý nghĩa bốn chữ "Tử vong sát thủ" là chúng sẽ hủy diệt toàn bộ, khi chúng giao đấu chúng sẵn sàng chết cùng địch thủ.
Có lẽ tên họ Văn này cũng là một trong bọn "Tử vong sát thủ" ấy? Sở Tiêu Phong động tâm liền hỏi :
- Có ai chống lại "Tử vong sát thủ" không?
- Không thể, "Tử vong sát thủ" có khả năng tiêu diệt hết thảy, sức một người quyết không thể kháng cự được.
- Chúng có tài nghệ gì đáng sợ?
- Cái ấy xin tha cho ta không thể nói.
- Thôi được. Không nói chuyện ấy nữa, hãy bàn qua chuyện khác. Các hạ và Du Tam Kỳ phải chăng cùng người trong một hội một thuyền?
Văn Tử Tiều trầm ngâm một lúc :
- Điều ấy ta cũng không thể trả lời :
- Ồ! Chuyện gì tại hạ hỏi các hạ cũng không thể trả lời, thế thì các hạ hãy tự chọn chuyện gì có thể trả lời, chúng ta sẽ bàn về chuyện ấy được chăng?
- Ta nghĩ chúng ta chẳng có chuyện gì để bàn cả, ngươi cứ giết ta đi.
- Giết các hạ ư?
- Đúng! Ngươi chỉ cần cất nhẹ tay là ta đã có thể chết.
Sở Tiêu Phong mỉm cười, đột nhiên chàng đập nhẹ vào huyệt đạo giải khai cho gã, đồng thời nói :
- Mời các hạ tùy tiện ra đi.
Văn Tử Tiều vươn vai, quả nhiên huyệt đạo đã được giải khai, gã chau mày :
- Sở Tiêu Phong, ngươi điểm huyệt ta, đem ta lại đây. Bây giờ đột nhiên tha ta đi, sự thật ngươi có dụng tâm gì?
- Nghe khẩu khí các hạ cũng là người trung hậu, ta không muốn làm tổn thương các hạ. Ta điểm huyệt các hạ đem các hạ đến đây chỉ có ý bảo toàn cho các hạ, ta tin rằng chung quanh đây vẫn có người quan sát.
Văn Tử Tiều ngẩn mặt :
- Ngươi...
Chàng cắt lời :

- Tại hạ muốn được nghe các hạ nói ra chút ít bí mật, nhưng các hạ không chịu nói. Tại hạ lại không ưng giết các hạ, nên chỉ còn cách tha cho các hạ đi.
- Tha ta? Không sợ ta tiết lộ bí mật của ngươi sao?
- Sợ chứ!
- Thế sao ngươi không giết ta diệt khẩu?
- Đó là chỗ khác nhau giữa tà ác và chính nghĩa đấy.
Chàng cung tay mặt nghiêm trang :
- Mời các hạ cứ tùy tiện ra đi.
Văn Tử Tiều hơi cung tay :
- Ân tha mạng tất sẽ có ngày báo đáp.
Gã nhìn bó củi vất dưới đất, nói tiếp :
- Ngươi nhất định cứ lưu lại đây sao?
Chàng đáp :
- Vâng, nhất định.
- Trước khi Xuân Thu Bút xuất hiện, nơi đây sẽ xảy ra rất nhiều hung hiểm đấy.
- Còn sau khi xuất hiện thì sao?
- Ít nhất nơi này cũng sẽ rất đông người, như vậy không đủ nguy hiểm rồi sao?
Chàng thành thật :
- Không giấu Văn huynh, dụng tâm của tại hạ lưu lại đây là để thấy Xuân Thu Bút xuất hiện đấy.
Văn Tử Tiều trầm ngâm một chút rồi nói :
- Vậy thì trước tiên hãy dọn dẹp bó củi kia đi...
- Đa tạ chỉ giáo...
- Ta sẽ không tiết lộ những gì các hạ muốn giấu, nhưng trước sau gì các hạ cũng sẽ bị phát hiện.
Sở Tiêu Phong hỏi :
- Ý của Văn huynh phải chăng là trước khi Xuân Thu Bút xuất hiện, nơi sơn cốc này sẽ bị tra soát nghiêm mật một lần nữa?
- Không phải một lần mà rất nhiều lần, cơ hội đào thoát của các hạ không lớn lắm đâu.
- Văn huynh có thể thành thật trả lời tại hạ một câu được chăng?
- Các hạ cứ hỏi, nếu có thể trả lời được ta sẵn sàng.
- Bọn người bí mật của Văn huynh có liên quan gì với Xuân Thu Bút không?
Văn Tử Tiều trầm ngâm rồi lắc đầu :
- Cứ theo ta biết thì không có quan hệ gì.
Sở Tiêu Phong gật đầu :

- Vậy là đủ rồi, mời Văn huynh tùy tiện.
Văn Tử Tiều hỏi lại :
- Nếu các hạ quyết muốn nhìn thấy gì đó thì phía bắc trên ngọn núi kia có một cánh rừng nhỏ rậm rạp có thể che giấu hành tung, việc gì phải ẩn thân ở sơn cốc này?
- Văn huynh, thế sao huynh không đến đó, trên ngọn núi ấy tuy kín đáo nhưng cách xa nơi này quá.
- Có hơi xa một chút thật, nhưng an toàn hơn đây nhiều.
- Văn huynh, chỉ mong huynh đừng tiết lộ hành tung của tại hạ. Tiêu Phong này đã thừa cảm kích rồi, việc của tại hạ xin cứ để tại hạ tự lo.
Văn Tử Tiều thở dài một tiếng xoay thân bỏ đi. Sở Tiêu Phong bước mau đến bên khối đá lớn nhấc bó củi liền phi thân đi luôn, chàng đã biết từ Văn Tử Tiều trước khi Xuân Thu Bút xuất hiện nơi này sẽ bị rất đông người tuần tra vì không muốn thấy có ai biết được chuyện Xuân Thu Bút xuất hiện ở nơi đây. Chỉ cần biết điều ấy cũng là đủ lắm rồi.
Sở Tiêu Phong bỏ đi không lâu, lại có hai bóng nhân ảnh phi thân lên Ánh Nhật nhai, hai bóng ấy đều mặc y phục như Văn Tử Tiều mau lẹ ẩn thân vào sau một tảng đá lớn. Hai bóng ấy là Sở Tiêu Phong và Giang Phi Tinh.
Giang Phi Tinh hạ nhỏ giọng :
- Sở đệ, ở đây thật sẽ nhìn thấy Xuân Thu Bút ư?
Sở Tiêu Phong đáp :
- Đại ca, đối với việc ấy tiểu đệ vẫn còn hoài nghi, bất quá trước khi có thể chứng minh, chúng ta nên đoán chắc.
- Sở đệ kể chuyện Văn Tử Tiều sự thật là người thế nào?
- Gã không nói rõ ràng, nhưng nghe khẩu khí dường như gã cùng là người trong bọn bí mật kia.
- Nếu như Xuân Thu Bút cũng liên quan tới chúng, sự việc sẽ vô cùng phức tạp đấy.
- Đại ca, chân tướng rồi sẽ lộ rõ, sự việc này tuy phức tạp nhưng dù sao bây giờ chúng ta cũng đã cỡi lưng cọp vấn đề là...
- Chúng ta sẽ làm sao?
- Chúng ta có cần phải động thủ với chúng hay không?
- Tiểu đệ cho rằng hiện nay chúng ta đã biết khá nhiều về chúng, vì càng biết nhiều, chúng càng cần phải giết chúng ta để diệt khẩu.
- Sở đệ sợ đấy ư?
- Không phải sợ, tiểu đệ chỉ muốn nói là chúng ta ở vào hoàn cảnh cực hung hiểm.
Giang Phi Tinh lắc đầu :

...(thiếu một đoạn, trang 87, 88 cuốn 6)...
- Có ai đi theo bốn vị nữa không?
Điền Bá Liệt cười đáp :
- Đại khái là không, chúng ta và Hồ lão thương lượng rất lâu lão mới bằng lòng cho chúng ta tới đây đó.
Thời Anh nói :
- Hồ lão đã bày xong trận thế sẵn sàng đối phó với địch nhân.
Sở Tiêu Phong mỉm cười :
- Điền huynh, trên đường có gặp ai khả nghi không?
- Không, suốt dọc đường chúng ta không gặp ai cả.
- Tại hạ cho rằng chúng sẽ xuất hiện ngay bây giờ đó thôi.
Giang Phi Tinh hỏi :
- Sở đệ sao dám khẳng định thế?
Chàng đáp :
- Vị Văn Tử Tiều kia không biết tên giả hay tên thật, nhưng theo tại hạ thấy chúng đã có sẵn kế hoạch sẵn sàng hết rồi.
- Sở đệ có thể nói rõ hơn một chút được không?
- Bất luận chúng có liên quan gì đến Xuân Thu Bút hay không, nhưng sự xuất hiện của Xuân Thu Bút nhất định có quan hệ với chúng.
Điền Bá Liệt nói tiếp :
- Chúng sẽ tra soát nơi này, nhất định đã quy định thời gian, như vậy càng gần tới lúc Xuân Thu Bút xuất hiện, chúng lại càng phải tra soát kỹ hơn.
...(thiếu một đoạn, trang 91- 94 cuốn 6)...
Giang Phi Tinh vung mạnh tay, ánh chớp lóe lên dĩ nhiên đường đao đã ép tới giữa yết hầu hắn, đồng thời quát :
- Ngươi mà kêu một tiếng ta lấy mạng ngươi.
Năm ngón tay Sở Tiêu Phong bấu vào vai phải đại hán áo đen cũng như năm móc câu khiến hắn không cách nào cử động nổi. Có tiếng hỏi hoảng hốt của tên áo đen đứng sau :
- Vương đại ca làm sao thế?
Điền Bá Liệt, Đàm Chí Viễn đưa mắt cho nhau, đồng thời phi thân lên buông rơi xuống cốc sát chân trên đại hán thứ hai. Điền Bá Liệt cười :
- Ngươi đứng mãi ở đây, không quan tâm gì tới bằng hữu ngươi ư?
Tên đại hán quét mắt nhìn Điền Bá Liệt và Đàm Chí Viễn lạnh lùng :
- Các ngươi ám toán hắn rồi?
Đàm Chí Viễn đáp :
- Trái lại, hắn không thể giúp gì cho ngươi được, ngươi đừng hy vọng gì nữa.

Tên đại hán dường như không hề có ý định đào tẩu và sắc mặt hắn cũng chẳng lộ chút gì sợ hãi, hắn chậm chạp rút trường đao sau lưng nói :
- Vương đại ca không cẩn thận trúng kế ám toán của các ngươi thật là rủi ro, nhưng muốn đối phó với tại hạ tất phải dốc hết công phu bản lãnh ra đó.
Điền Bá Liệt gật đầu :
- Được lắm, ngươi hãy chú ý đón chiêu đây.
Trường kiếm kéo vọt ra khỏi vỏ họ Điền đã đâm tới, tên áo đen không thèm tránh né cứ đợi mũi kiếm Điền Bá Liệt đâm gần tới mới hoành đao nghênh tiếp.
Đao, kiếm chạm nhau ngân lên một tiếng dữ dội, trường đao của tên áo đen đảo xoay lại rồi không đợi Điền Bá Liệt xuất chiêu lần nữa, hắn cuốn đao đến tấn công tiếp. Đao, kiếm cũng lóe lên, hai người triển khai trận ác đấu. Trong giang hồ, Điền Bá Liệt cũng là một nhân vật tên tuổi, kiếm trong tay biến hóa liên miên mười phần lợi hại, nhưng trường đao của đại hán áo đen nọ biến hóa lại có phần ngụy dị khó lường hơn, sau hơn mười hiệp giao đấu, trường kiếm trong tay Điền Bá Liệt đã bị khống chế không thi triển tự do được.
Đàm Chí Viễn cũng rút trường kiếm, nhìn thấy Điền Bá Liệt bị buộc đẩy vào thế hạ phong, họ Đàm nóng nảy lắm nhưng vì không có sự chấp thuận của Điền Bá Liệt nên không tiện xuất thủ cứu viện đành gằn giọng hỏi :
- Điền huynh, đao pháp tiểu tử rất kỳ quái, có cần tại hạ cứu viện không?
Điền Bá Liệt đáp :
- Hay lắm, chúng ta cùng quyết sinh tử, không cần tranh giành gì với tiểu tử, xin Đàm huynh cứ tùy tiện.
Bấy giờ họ Điền đã lỡ tay bị đối phương bức bách, trong thân hắn tuy có ám khí nhưng không có cách nào bắn ra được. Đàm Chí Viễn cũng muốn sử dụng ám khí lắm, nhưng vì hai đối thủ đấu đến lúc kịch liệt, thân ảnh giao kết vào nhau, chỉ sợ dùng ám khí dễ dàng bắn lầm đồng bọn nên chỉ còn nước múa kiếm xông vào. Nhưng đại hán áo đen vừa xuất chiêu kỳ lạ vây bọc toàn thân Điền Bá Liệt trong đạo quang, dù có thêm Đàm Chí Viễn nữa cũng chẳng uy hiếp được hắn chút nào, cả hai đều bị vây kín trong ánh đao. Điền Bá Liệt, Đàm Chí Viễn lúc ấy mới hiểu ra đã gặp cao thủ đệ nhất.
Cùng lúc, Giang Phi Tinh cũng đã phi thân xuống, trường đao trong tay lão gầm lớn :
- Nhị vị lui ra, hãy để tiểu tử ấy cho lão phu.

Điền Bá Liệt, Đàm Chí Viễn đều nghe rõ tiếng gầm và cả hai cũng rất muốn lùi lại nhưng đao pháp đối phương biến hóa quá chặt chẽ ẩn mật, hai người cố liều mạng chống đỡ mà không sao lui được. Điền Bá Liệt và Đàm Chí Viễn đều là những người có chút tự phụ, nhưng bây giờ họ mới phát giác mình ở thế yếu, đối phương chỉ là một tên vô danh tiểu tốt mà đã buộc cả hai không tài nào ứng phó. Đại khái Giang Phi Tinh cũng đã nhìn ra hoàn cảnh của hai người, lão quát lên một tiếng, đột nhiên múa đao tấn công tới, thế đao cực kỳ lợi hại, chỉ thấy lão nghiến răng, trường đao cắt nghiêng, "choang" một tiếng lớn chạm vào đao đại hán áo đen. Hắn bị chấn động lùi lại một bước.
Đại hán áo đen ngẩn người, buột miệng khen :
- Hảo đao pháp.
Giang Phi Tinh lạnh lùng nói :
- Ngươi hãy tiếp thêm vài đao lão phu đây.
Trường đao đảo lộn chém tới, đại hán đưa đao lên đỡ, hai bên bắt đầu cuộc ác đấu. Đao của hai người đều nặng như nhau nên khi giao thủ có uy thế đặc biệt dễ sợ. Chỉ nghe tiếng sắt thép chạm nhau đinh tai nhức óc rung động cả núi non sơn cốc, tiếng hồi âm như cuộn lên. Sau khi liên tiếp đỡ hơn mười tám thế đao, hai tay đại hán áo đen đã bị chấn tê chồn, hổ khẩu gần muốn rách toạc không còn cách nào kéo dài thêm trận đấu nữa. Nhưng trường đao của Giang Phi Tinh càng lúc lại càng mau như Thái sơn đè xuống đầu, liền tiếp chém xuống.
Đại hán áo đen miễn cưỡng tiếp ba mươi chiêu, toàn thân xương khớp rã rời.
Chiêu đao thứ ba mươi mốt của Giang Phi Tinh nhanh như tia chớp chém xuống chặt rời đại hán thành hai đoạn.
Giang Phi Tinh thu trường đao lại, thở phào :
- Tiểu tử này tiếp được ba mươi đao của ta thật là đáng kể lắm rồi đó.
Chợt nghe một tiếng cười gằn lạnh như băng :
- Đao pháp của ngươi tổng cộng có sáu mươi bốn chiêu, hắn chưa tiếp được một nửa đâu có gì mà khen?
Âm thanh ấy vọng lại quá đột ngột khiến Giang Phi Tinh ngẩn người. Điền Bá Liệt, Đàm Chí Viễn cũng chấn động, lúng túng nhìn tới, chỉ thấy một người trung niên mặc áo lam như một văn sĩ tuổi độ bốn mươi, tay cầm một cây quạt đứng cách xa tám thước từ lúc nào. Thần sắc cực kỳ tiêu sái giống như tên đại hán áo đen vừa bị giết chẳng có quan hệ gì với gã, Giang Phi Tinh lạnh lùng hỏi :
- Chúng ta đã gặp nhau từ bao giờ chưa nhỉ?

Văn sĩ trung niên lắc đầu :
- Chưa hề, bất quá chúng ta đều đã nghe danh đối phương và biết cả tướng mạo đối phương.
Giang Phi Tinh bực bội vì không biết đối phương là ai, miệng lão "hừ" một tiếng không nói gì nữa. Văn sĩ trung niên nói tiếp :
- Tên ngươi là Giang Phi Tinh, tước hiệu Đao Quá Vô Thanh, nghe ra cũng chẳng lấy gì thiết thực.
Giang Phi Tinh giận dữ :
- Các ngươi tìm hiểu chúng ta quá kỹ, đâu có gì là lạ.
Trung niên văn sĩ cười nhạt :
- Chúng ta chẳng cần gì tìm hiểu ngươi, nhất là ta chẳng cần phí công sức vì ngươi làm quái gì.
- Bang phái bí mật các ngươi có lẽ đã tìm hiểu hầu hết các nhân vật giang hồ nào có chút tên tuổi?
- Dù đó là sự thường, nhưng theo ta biết, trong giang hồ hiện nay chỉ có hai người đáng để chúng ta chú ý, riêng ngươi không nằm trong hai người ấy.
- Hai người ư? Là những nhân vật nào?
Trung niên văn sĩ buông thõng :
- Quái Tiên Hoàng Đồng và Sở Tiêu Phong.
Giang Phi Tinh bật cười ha hả :
- Hay quá, Sở đệ ta lại được vinh dự ấy, lão phu cũng được thơm lây.
- Y đã bị chúng ta chú ý, đại khái là càng chết sớm hơn chứ ích gì?
- Với bản lãnh non kém của ngươi mà đòi giết Sở Tiêu Phong ư?
- Y rất có giá trị, chỉ cái đầu của y cũng có thể đổi được ba ngàn lượng vàng đấy.
Chợt có bóng người lướt tới, Sở Tiêu Phong từ trên cao rơi thân xuống nói tiếp luôn :
- Tại hạ mà trị giá cao bằng ấy thì ngay tại hạ cũng chưa biết đấy, thế còn Sở Tiêu Phong sống thì đổi được mấy lượng.
Trung niên văn sĩ thản nhiên đáp :
- Năm ngàn lượng.
Sở Tiêu Phong cười khẩy :
- Thật cao giá quá, thân tại hạ được vinh dự nhường ấy thật là ngoài tưởng tượng...
Ngữ âm chàng hơi dừng lại rồi tiếp :
- Sở Tiêu Phong ta đã phá hoại nhiều việc của các ngươi, tội cũng đáng chết nhưng chưa hiểu vì sao lại cần đối phó với cả quyết Hoàng Đồng?

Trung niên văn sĩ cười ngơ ngác :
- Sao? Ngươi cũng biết quyết Hoàng Đồng nữa ư?
- Vãn sinh may mắn cũng có gặp được lão nhân gia một lần.
- Xem ra Kim Vũ nói không sai, hắn cho rằng nhất định tiểu tử ngươi đã có gặp Hoàng Đồng.
- Kim Vũ là ai vậy?
Văn sĩ trung niên nhún vai :
- Kim Vũ là Kim Vũ, nếu ngươi muốn hắn là ai, chỉ có một cách duy nhất.
- Là cách nào?
- Theo ta đi gặp hắn.
Sở Tiêu Phong cả cười :
- Như vậy là chẳng giúp các hạ phát tài vì được thưởng tới năm ngàn lượng vàng ư?
Văn sĩ trung niên cũng cười :
- Có điều này, ta quên cảnh tỉnh Sở thiếu huynh, ta không phải là người cần tiền.
- Xin thất kính, nhưng chẳng lẽ các hạ nỡ từ chối năm ngàn lượng vàng sao?
- Sở thiếu huynh hỏi hơi nhiều rồi đấy, đại khái thiếu huynh chắc cũng hiểu rõ, ta không thể trả lời cho thiếu huynh nghe hết được.
- Kỳ thực, tại hạ cũng nói hơi nhiều đấy...
Chàng cười hồn nhiên tiếp :
- Nhưng thực ra, các hạ không nói, chúng ta cũng không cần hỏi nữa.
Nói xong chàng lẳng lặng định quay đi. Trung niên văn sĩ nhún vai :
- Sở Tiêu Phong, tại hạ cũng thú thật là có phần bội phục sự thần thông, các người làm sao mà vào tới được nơi đây?
- Trong chúng ta có hai vị sinh trưởng trong vùng núi này, họ biết có một con đường tắt, do vậy chúng ta dễ dàng tới đây.
- Hay lắm, hay lắm, thế nhưng, Sở Tiêu Phong, hiện nay các ngươi đã rớt vào trong giếng cạn rồi đó.
- Các hạ nói vậy là sao?
- Hình thế của Ánh Nhật nhai không lẽ Sở thiếu hiệp chưa nhìn rõ sao?
- Tại hạ nhìn rất rõ.
- Mới thoạt nhìn nơi này có vẻ như thông ra bốn phương nhưng sự thật đây là một nơi tuyệt địa.
- Điều đấy có quan hệ tới các vị ư?
- Đúng vậy.

- Xuân Thu Bút cũng có quan hệ với các vị?
- Đúng vậy.
- Xuân Thu Bút được giới võ lâm kính trọng, cứ theo tại hạ biết, Xuân Thu Bút không thể cấu kết với lũ lang sói như các vị.
Trung niên văn sĩ lắc đầu :
- Sở Tiêu Phong, ngươi tuy là người giang hồ nhưng lại xuất thân từ môn đệ thư hương nên ăn nói cho văn nhã một chút.
Sở Tiêu Phong có hơi chấn động nghĩ thầm :
- "Chỉ mong y đừng nói ra lai lịch nhà ta".
Nhưng ngoài mặt chàng vẫn giữ bình tĩnh đáp :
- Cao danh quý tính các hạ là gì?
Trung niên văn sĩ hơi trầm ngâm rồi đáp :
- Cứ gọi ta là Trần tiên sinh.
Giang Phi Tinh lạnh lùng xen vào :
- Ngươi không có tên sao?
Trần tiên sinh nói :
- Có chứ nhưng không cần nói với các ngươi, các ngươi cũng không xứng đáng biết tên ta.
Giang Phi Tinh giận quá hóa cười :
- Sở đệ hãy tránh qua một bên, ta muốn dạy cho hắn một bài học.
Sở Tiêu Phong vội can :
- Đại ca, hãy bình tĩnh, chúng ta đối diện với bọn kẻ địch giảo hoạt, ác độc hung tàn. Bất luận thắng bại ra sao, chúng ta rồi cũng sẽ phải đánh một trận tận sức với chúng thôi mà.
Giang Phi Tinh hít một hơi cố nuốt lửa giận chậm rãi nói :
- Phải đấy, huynh đệ, tính tình ta nóng nảy không biết bao lần đã lỡ lầm nhưng vẫn chưa sửa đổi được.
- Đại ca hãy qua một bên nghỉ ngơi để tiểu đệ nói chuyện với chúng.
Giang Phi Tinh mỉm cười :
- Sở đệ, để ta lui lại lược trận cho đệ.
Ánh mắt Sở Tiêu Phong chuyển lại nhìn Trần tiên sinh mỉm cười :
- Thưa Trần Đại tiên sinh...
Trần tiên sinh cắt ngang :
- Đừng gọi thêm tiếng "đại".
Sở Tiêu Phong nghĩ thầm :
- "Cách xưng hô "Đại tiên sinh" hình như chỉ áp dụng với vài người đặc biệt lắm, tên này chưa được gọi là "Đại tiên sinh" đủ biết bản lãnh chưa cao".
Nghĩ như vậy nhưng chàng không hề nói ra. Trần tiên sinh đã cất lời :

- Sở Tiêu Phong, hình như ngươi quá lưu ý đến chúng ta?
- Điều ấy không sai.
Trần tiên sinh trầm ngâm :
- Chúng ta đã thương lượng và có biện pháp rất rộng rãi với ngươi.
Chàng mỉm cười :
- Có thể nói cho tại hạ biết biện pháp rộng rãi ấy ra sao không?
- Đương nhiên, thứ nhất, chúng ta không truy xét dĩ vãng ngươi, tất cả quá khứ đều dẹp bỏ, thứ hai, nếu ngươi quy thuận sẽ có địa vị rất cao trong bang hội chúng ta.
- Dẹp bỏ tất cả mọi ân oán ư? Nhưng giữa chúng ta đã có những ân oán gì?
- Ngươi giết chết không ít người của chúng ta, chúng ta đều không truy xét nữa.
- Trần tiên sinh, với thân phận của tiên sinh, đại khái không nói hoang đường đấy chứ?
- Trong giang hồ một lời nặng ngàn vàng, chúng ta có thể dùng bất cứ thủ đoạn nào đối phó với địch nhân, nhưng không thèm nói hoang đường.
- Hay lắm, tại hạ có hai điều nghi vấn, hy vọng tiên sinh giải đáp.
- Cứ nói.
- Tại hạ có địa vị rất cao nhưng cao là đến trình độ nào, tại hạ có chỗ nào hay đâu? Điều thứ hai, huyết án tiêu diệt Vô Cực môn ở Nghênh Nguyệt sơn trang, phải chăng là do các vị làm?
- Ngươi sẽ được giữa chức vị tương đương nhân vật thứ năm trong bang hội chúng ta.
- Còn các hạ hạng thứ mấy?
Trần tiên sinh lại trầm ngâm :
- Sở Tiêu Phong, ta chỉ có thể cho ngươi biết là ngươi còn ở trên ta nữa.
Sở Tiêu Phong mỉm cười :
- Điều ấy quá đột nhiên, tại sao các vị lại coi trọng tại hạ đến thế?
- Có người đề bạt tiểu tử ngươi đấy.
- A! Ai thế?
- Điều ấy ta không thể nói ra. Chừng nào ngươi làm lễ thề gia nhập bang hội ta ắt sẽ biết.
- Thôi được, hãy bàn đến nghi vấn thứ hai, các hạ chưa trả lời gì cả.
Trần tiên sinh trầm tư hồi lâu mới nói :
- Chính có sự nhúng tay của bang hội chúng ta, thế nhưng về việc ấy, chúng ta cũng chưa rõ lắm.
- Tại sao vậy?

- Đó là việc rất nhỏ, người phụ trách nơi ấy có thể toàn quyền quyết định.
- Các hạ định nói tới Nhị công tử ở Vạn Hoa viên?
- Hắn đã chết mất rồi, hy vọng không nên truy hỏi việc ấy nữa.
- Trần tiên sinh, trong Vô Cực môn có mấy tên phản đồ, có phải đều là người của quí bang hội không?
Trần tiên sinh khẽ mỉm cười :
- Nếu ngươi muốn trừng trị chúng, tốt nhất là hãy gia nhập bản bang, với thân phận ngươi có thể tùy tiện trừng phạt chúng.
- Trần tiên sinh, việc này rất quan trọng, tại hạ đâu thể quyết định tức khắc gia nhập hay không gia nhập được?
- Nhưng thời gian đã quá khẩn cấp, ngươi quyết định càng sớm càng tốt.
- Cho tại hạ suy nghĩ ba ngày được chăng?
Trần tiên sinh lắc đầu :
- Không được, quá lâu, trước khi mặt trời lặn hôm nay ngươi nên có quyết định đi.
- Làm gì mà cấp bách đến thế?
- Hôm sau là ngày xuất hiện của Xuân Thu Bút, trước sự xuất hiện ấy chúng ta tất phải chuẩn bị chu đáo.
Sở Tiêu Phong chấn động thầm :
- “Lẽ nào đã đoán sai, đúng là Xuân Thu Bút có quan hệ với bọn chúng?”
Trong lòng trùng trùng nghi vấn, chàng hỏi :
- Cần phải đối phó với Xuân Thu Bút ư?
- Nói về việc ấy chỉ xảy ra sau khi Sở công tử làm lễ thề gia nhập bang hội chúng ta mà thôi.
- Tiên sinh nói cũng phải, bất quá cấp bách đến thế tại hạ không thể quyết định được.
- Không quyết định không được.
- Cưỡng bức tại hạ ư?
- Sở Tiêu Phong, ngươi nên hiểu cho rõ, bang hội chúng ta lớn lao, tai mắt linh mẫn, vả chăng khi đã hành động là không cần chọn thủ đoạn, cái gương Vô Cực môn bị tận diệt, hy vọng Sở công tử ngươi đừng làm liên lụy tới cả nhà họ Sở đấy.
Đột nhiên chàng như bị giáng một búa vào ngực, chàng hết sức khích động nhưng cố nhẫn nhịn mỉm cười :
- Họ đều không phải là người giang hồ, tất cả nhà họ Sở trừ tại hạ ra chẳng ai biết võ công.
Trần tiên sinh thản nhiên :

- Chính vì vậy, chúng ta mới không tìm họ báo thù, nhưng không phải vì vậy mà không dám động tới họ đâu, cái đó còn tùy thái độ của Sở công tử ngươi đấy.
- Các hạ đã từng hạ độc thủ chưa?
- Chưa hề, sau khi ngươi gia nhập bản bang hội sẽ có chức vị rất cao, trước khi ngươi quyết định gia nhập hay không, chẳng có ai dám động tới phụ mẫu ngươi đâu.
- Do đó các vị mới bức bách tại hạ?
- Sở công tử, may mà là ta, ngươi mới chỉ trích ta được, nếu là người khác không dễ vậy đâu.
Sở Tiêu Phong gật đầu :
- Giờ ngọ ngày mai, tại hạ sẽ có câu trả lời.
- Quá muộn, chậm nhất là phải sáng sớm ngày mai.
- Thôi được, ngày mai khi mặt trời mọc, chúng ta sẽ lại gặp nhau ở đây.
- Được! Bất luận thế nào, ta nhất định phải biết cho thật xác thực.
- Tại hạ sẽ giúp tiên sinh mãn ý. Trần tiên sinh, trước mắt chúng ta coi như đã hiểu nhau hình như không cần giấu diếm gì nữa.
- Ồ! Ngươi muốn biết điều gì?
- Tại hạ muốn biết, mục đích của các vị là gì? Tại sao lại cần tiêu diệt Vô Cực môn?
Trần tiên sinh mỉm cười :
- Ngươi hỏi quá nhiều đấy. Sở công tử, ta cũng muốn hỏi ngươi vài câu đây, ngươi trả lời được chứ?
- Các hạ muốn trao đổi?
- Đúng, một người hỏi một người đáp. Ngươi thấy có được chăng? Có vậy mới công bình chứ?
Chàng gật đầu :
- Công bình, các hạ muốn đáp trước hay hỏi trước?
Trần tiên sinh đáp :
- Ta xin trả lời câu hỏi Vô Cực môn bị họa hại, đầu tiên là do Vạn Hoa viên, nhưng Vạn Hoa viên không hề hiểu được hãm hại quý môn là việc trọng đại, nên sau việc ấy họ chỉ gởi đến dễ dàng chúng ta một báo cáo sơ sài, ta cũng có đọc qua báo cáo ấy.
Sở Tiêu Phong mỉm cười :
- Câu vừa rồi chẳng giống câu trả lời chút nào.
- Trong báo cáo của Vạn Hoa viên có đề cập đến mấy tên đệ tử quý môn đầu hàng bang hội ta, nhưng những điều ẩn mật của chúng đã bị lệnh sư Tông Lãnh Cương phát giác, tiếc thay lệnh sư lại có ý muốn đem Vô Cực môn liên kết với Cái bang và Bài giáo truy xét

những bí mật giang hồ, chúng ta chỉ còn cách giết người diệt khẩu. Khi chúng ta ra lệnh cho môn nhân Hắc Hải Kỵ Kình ra tay và nhân cơ hội ấy bọn Vạn Hoa viên cũng ra tay hỏa thiêu Nghênh Nguyệt sơn trang.
Sở Tiêu Phong lắc đầu :
- Nghe ra đơn giản quá...
Nhưng rồi chàng lại gật đầu :
- Trước khi chưa có giải thích nào khác, tại hạ đành tạm tin lời các hạ.
Trần tiên sinh hỏi lại :
- Xin được thỉnh giáo võ công của Sở thiếu hiệp là do học được ở đâu? Vô Cực môn quyết không thể huấn luyện được đệ tử như thiếu hiệp.
- Tại hạ học được từ một kiếm phổ vô danh, không biết Trần tiên sinh có tin không?
- Ồ, kiếm phổ vô danh ư?
- Theo tại hạ nghĩ kiếm phổ ấy vốn có danh, nhưng khi nó lọt vào tay tại hạ nó đã mất danh xưng.
- Như vậy là sao?
- Nguyên nhân rất đơn giản, mấy trang bìa của kiếm phổ ấy đã bị xé, bên trong cũng có nhiều chữ bị bôi xóa.
- Ai làm việc ấy? Người ấy cố ý xé tên kiếm phổ rồi mới trao cho ngươi ư?
- Vâng, có lẽ vậy.
- Tại sao vậy? Một kiếm phổ có tên tuổi hẳn hòi mà nỡ hủy bỏ tên tuổi nó đi chẳng là làm mất hết ý nghĩa ư?
- A! Có lẽ người ấy không muốn kiếm phổ ấy lưu truyền nữa. Vì vậy sau khi tại hạ học hết võ công trong đó liền thiêu hủy nó.
- Ồ, như vậy là mất hết dấu vết?
- Vâng, bây giờ các hạ có thể cho tại hạ biết mục đích của bang hội bí mật của các hạ được rồi chứ?
- Việc ấy ư? Hãy đợi ngày mai.
Hắn vội cung tay thi lễ :
- Thiếu huynh hãy suy nghĩ cho kỹ đi, ta xin cáo biệt.
Hắn chuyển thân bỏ đi ngay sau câu nói ấy, tên áo đen đại hán cũng xoay người đi theo trung niên văn sĩ liền.
Suốt đêm ấy Sở Tiêu Phong không tài nào chợp mắt được, chàng nghĩ tới gia đình chàng tất cả gồm ba mươi mạng người, chẳng lẽ vì chàng mà bị họa diệt gia?
Sáng hôm sau trời vừa chưa kịp rạng đông, Giang Phi Tinh đã tới nơi

chàng ngủ gọi chàng dậy lên đường quay lại chốn cũ mà chàng hẹn tái ngộ với Trần tiên sinh để bảo cho hắn biết quyết định của chàng. Trong lòng vẫn hoang mang không quyết, Sở Tiêu Phong và Giang Phi Tinh đi chậm rãi lên đỉnh sơn cốc.

XUÂN THU BÚT

Hồi 25
Giết hết Hắc Sát Thủ

Khi họ vào tới sơn cốc, phương đông đã sáng bạch, Sở Tiêu Phong vừa đi mau vừa nói :
- Có thể chúng ta đến muộn mất, chúng ta nên mau chân lên.
Đến nơi hẹn gặp quả nhiên đã thấy Trần tiên sinh có mặt đang khoanh tay đứng chờ. Sở Tiêu Phong ra ý cho Giang Phi Tinh đứng lùi lại để một mình chàng tiến lên. Trần tiên sinh vẫn khoanh tay sau lưng nhìn lên màu trời sáng dần ở phương đông. Sở Tiêu Phong dừng chân ôm quyền :
- Tại hạ đến không muộn lắm chứ?
Trần tiên sinh lạnh lùng :
- Không sao, ngươi quyết định rồi chưa?
Sở Tiêu Phong gãi đầu :
- Thật khó quyết định quá.
- Ồ, tại sao?
- Một bên là cốt nhục thâm tình, một bên là giang hồ đạo nghĩa, trong một thời gian ngắn ngủi, thật là quá khó quyết định.
Trần tiên sinh cười khẽ :
- Sở Tiêu Phong, mọi quá trình khi chuyển biến đều khó tránh được đau khổ, các hạ có đau khổ đến đâu đi nữa cuối cùng cũng phải quyết định.
- Không thể kéo dài thêm một thời gian nữa sao?
- Không, số mạng ba mươi người nhà họ Sở đang chờ Sở thiếu huynh quyết định đó.
- Các hạ bằng cách nào truyền đạt tới quý bang quyết định của tại hạ?
Trần tiên sinh thình lình xoay thân lại đối diện với Sở Tiêu Phong, lạnh lùng đáp :
- Trên đỉnh núi này có nuôi chim bồ câu, chỉ cần ta ra hiệu, chim bồ

câu sẽ được thả ra truyền tin đi, hậu quả sau đó chắc ngươi đã biết, có lẽ không cần ta phải nói nữa.
- Xin các hạ cứ nói rõ thêm.
- Nếu chúng ta xác định ngươi từ chối gia nhập bang hội chúng ta, chim bồ câu đưa tin sẽ mang đi và lệnh giết chết hết sẽ ban ra, ba đời nhà họ Sở sẽ bị táng mạng tức thì.
- Nếu sự thực xảy ra như thế, tại hạ thề sẽ báo thù.
Trần tiên sinh cười ha ha :
- Cả nhà họ Sở chết rồi, ngươi đâu còn giá trị gì nữa, ngươi hiểu rõ chưa?
Sở Tiêu Phong chấn động, sắc mặt chàng thoáng đầy sát khí. Trần tiên sinh vẫn cười :
- Sở Tiêu Phong, chúng ta đã bị ngươi quấy phá nhiều rồi, lần này không thể không dùng đến thủ đoạn khuất phục ngươi.
Sở Tiêu Phong bàng hoàng :
- Các vị không thấy hành động của các vị là quá ư tàn nhẫn ư?
Trần tiên sinh cười lạnh lùng :
- Sở Tiêu Phong, hiện tại chúng ta cần câu trả lời của ngươi.
Chàng trầm ngâm một thoáng rồi đáp :
- Trần tiên sinh, tại hạ có thể khuất phục...
- Hay lắm, ngươi sẽ được Đại tiên sinh quý trọng.
- Trần tiên sinh, tại hạ chưa nói hết câu.
- Đại tiên sinh đã có lệnh dụ chỉ cần ngươi chấp thuận quy thuận thì bất cứ điều kiện gì đều có thể bàn luận.
- Hiện tại, tại hạ chỉ cần biết nhà họ Sở của tại hạ có chắc chắn an toàn hay không?
- Rất an toàn.
- Tại hạ cần phải biết đích xác mới được.
- Điều ấy phải chứng minh thế nào?
- Những câu hẹn hò của các vị không đáng tin, vì vậy tại hạ muốn nhìn thấy tận mắt.
- Sở Tiêu Phong, ngươi đã biết làm sao làm được điều ấy?
- Rất dễ dàng, tại hạ đã nghĩ ra một cách.
- Cách thế nào?
- Hãy dẫn phụ thân tại hạ đến đây, tại hạ muốn nghe chính miệng phụ thân xác nhận cả nhà họ Sở an toàn.
Trần tiên sinh chau mày :
- Việc ấy chỉ sợ trong vòng mười ngày nửa tháng mới thực hiện được.
- Tại hạ có thể đợi được và các vị cũng có thể đợi, đâu có gấp gì

mười ngày nửa tháng?
Trần tiên sinh lắc đầu :
- Chỉ sợ khó mà thực hiện được.
- Tại hạ biết các hạ không có quyền chủ động, xin cứ về thỉnh thị ý kiến Đại tiên sinh, các vị chỉ cần tại hạ không đối đầu với các vị, tại hạ có thể đợi mười lăm ngày, trong vòng mười lăm ngày ấy, tại hạ sẽ không tham dự bất cứ đến việc gì chống lại các vị.
Câu nói của chàng xem ra cũng hợp lý, nhất thời Trần tiên sinh không có lý do gì phản bác, trầm ngâm một chút hắn nói :
- Sở thiếu huynh nói cũng có lý nhưng xem ra thiếu huynh vẫn chưa có ý muốn hợp tác với chúng ta, chỉ vì bị áp lực...
Sở Tiêu Phong gằn giọng :
- Không phải là áp lực mà là bị các vị dùng thủ đoạn bức hại.
Trần tiên sinh mỉm cười :
- Sở thiếu huynh xuất thân là kẻ đọc sách nên rất để ý đến chữ dùng.
- Nhưng dù sao đó cũng là hai việc khác nhau, đừng nên gấp làm một, nếu như các vị ép buộc được tại hạ, dù thua tại hạ cũng xin tâm phục khẩu phục.
Trần tiên sinh cười lớn :
- Ép buộc và bức hại chẳng lẽ có khác nhau ư?
- Hoàn toàn khác nhau, ép buộc là dựa vào võ công của các vị khiến tại hạ cam lòng khuất phục, ít ra cũng phải dùng võ công ép tại hạ. Còn bức hại là dùng thủ đoạn đê tiện, các vị đã lấy sự sống chết của nhà họ Sở ra uy hiếp tại hạ dù các vị quá rõ nhà họ Sở là nhà thư hương, toàn gia trừ tại hạ ra, không một ai biết võ công.
Sắc mặt Trần tiên sinh xanh xạm lại lạnh lùng buông tiếng :
- Sở Tiêu Phong, ngươi cứ chú trọng vì chữ dùng thế làm sao giao hảo với nhau?
- Tại hạ chỉ nói toàn lời thật thà.
- Niên kỷ còn quá trẻ mà ngôn ngữ như đao kiếm, thật là cuồng vọng.
Chàng mỉm cười trả đũa :
- Các hạ bất quá có mấy con chim bồ câu đưa tin mà mang ra dọa nạt tại hạ.
Nói thật, mấy con chim ấy có truyền tin được hay không cũng chưa chắc nhà họ Sở có thật bị các hạ khống chế hay không cũng chưa chắc, tại hạ đâu có thể vội tin các vị?
Trần tiên sinh biến sắc :
- Sở Tiêu Phong, ngươi có biết cái lẽ phải nhân nhượng với người chăng?
- Trần tiên sinh, các hạ đã được gọi là “tiên sinh” thì chắc trong bang

hội quỷ quái cũng có chút địa vị, nhưng các hạ cũng không có quyền chủ động chứ gì?
- Điều ấy ta đã có nói qua rồi.
- Vì vậy những điều chúng ta bàn luận, các hạ không thể quyết định?
- Ta chỉ có thể thả chim bồ câu truyền tin ra.
Sở Tiêu Phong cười gằn một tiếng :
- Dù các vị có thể giấu diếm được nhất thời cũng không thể giấu diếm mãi mãi được. Trần tiên sinh, các hạ hãy quay về xin ý kiến quyết định của Đại tiên sinh đi!
Sắc mặt Trần tiên sinh trầm xuống :
- Sở Tiêu Phong, ngươi thông minh quá làm ta khó đối phó đấy.
- Tại hạ chỉ không muốn chịu sự bày bố của các vị mà thôi.
Trần tiên sinh miễn cưỡng "hừ" một tiếng :
- Ngươi cứ đợi ở đây, ta sẽ có câu trả lời cho ngươi.
Hắn chuyển thân phi hành vọt đi. Thân pháp hắn mau lẹ, chỉ trồi hụp mấy lần đã biến mất. Giang Phi Tinh vội chạy tới hỏi gấp :
- Sở đệ, kết quả ra sao?
Chàng đáp :
- Hắn không có quyền chủ động, đã quay về xin ý Đại tiên sinh rồi.
- Hắn không nói ta phải đợi bao lâu sao?
- Hắn nói sẽ trả lời rất mau.
- Nói như vậy vị Đại tiên sinh kia có lẽ cũng ở gần đâu đây thôi.
- Có lẽ bọn chúng nhân...
Chợt nghe có tiếng chim đập cánh loạn xạ, ngoài mười trượng một con chim bồ câu bay vọt lên về hướng nam. Giang Phi Tinh kêu lên :
- Thì ra hắn dùng chim bồ câu xin ý của chủ nhân.
- Như vậy không biết bao lâu chúng ta mới nhận được câu trả lời, chúng ta hãy tìm chỗ nghỉ ngơi một chút.
- Sở đệ, tựa hồ chúng đã kéo tới đây cả rồi.
- Đúng vậy, xem ra giống như chúng có quan hệ với Xuân Thu Bút, ít ra chúng cũng quan hệ với sự xuất hiện của Xuân Thu Bút.
- Xem ra cũng có thể nói là gần như thế.
- Nếu như Xuân Thu Bút chính là nhân vật lãnh đạo bọn chúng thì thật là việc không ai tưởng tượng được.
Giang Phi Tinh lạnh lùng :
- Nếu đúng là Xuân Thu Bút thì hắn là nhân vật đại gian đại ác trong thiên hạ.
Sở Tiêu Phong trầm ngâm :
- Hiện nay chúng ta chưa có gì chứng minh, chúng ta không nên tùy tiện khẳng định.

- Thế chúng ta phải làm gì bây giờ?
- Chờ đợi, ít nhất là phải đợi vị Trần tiên sinh trả lời cái đã.
- Sở đệ không thể động thủ nhưng ta vẫn có quyền động thủ chứ?
Chàng lắc đầu :
- Không nên, đại ca động thủ thì bao nhiêu hậu quả chúng đều đổ lên đầu tiểu đệ hết đó.
Quả nhiên họ chỉ đợi một lát, vị Trần tiên sinh kia đã mau lẹ quay về.
Sở Tiêu Phong bước tới nghênh đón :
- Thế nào rồi? Có câu trả lời chứ?
Trần tiên sinh lắc đầu :
- Đâu có mau thế...
Hắn mỉm cười thâm hiểm nói tiếp :
- Sở Tiêu Phong, ngươi có biết là ngươi đang mạo hiểm đấy không?
Sở Tiêu Phong ngẩn ngơ :
- Mạo hiểm ư?
- Có thể ngươi sẽ được câu trả lời là chính ngươi làm liên lụy đến họa sát thân của gia tộc ngươi.
- Họa sát thân gia tộc tại hạ?
- Không sai, nếu như chủ nhân cho rằng ngươi yêu cầu quá đáng rất có thể chủ nhân sẽ ra lệnh giết hết nhà họ Sở.
- Trần tiên sinh, bất kể thế lực của quý bang lớn mạnh tới đâu cũng phải làm cho hợp lý, còn như không kể tới lý lẽ, chúng ta đâu còn gì để bàn luận.
Trần tiên sinh lạnh lùng :
- Sở Tiêu Phong, ngươi nên biết, ngươi đã đem đến cho ta biết bao nhiêu phiền phức không?
- Điều đó tại hạ chưa hiểu.
- Ta sẽ nói cho ngươi biết, ngươi khiến ta bị chủ nhân trách cứ rất nặng, ngươi khiến ta bị phiền nhiễu rất nhiều.
- Có lẽ các hạ bị trách cứ vì không thuyết phục được tại hạ, còn phiền nhiễu vì sao?
- Ta có nhiệm vụ trước giờ ngọ hôm nay phải thanh trừ sạch những người có mặt ở đây.
- Mà hiện tại các hạ làm chưa được?
- Chỉ vì ngươi ta lại phải ở đây đợi câu hồi đáp.
- Trần tiên sinh, dù không có chuyện ấy các hạ cũng không thể thanh trừ sạch người ở đây được.
- Tại vì sao?
- Vì dù không có chuyện ấy đi nữa, tại hạ cũng sẽ ở lại nơi đây, hơn nữa có thể còn dẫn đông người tới đây.

Trần tiên sinh gằn giọng cười khẩy :
- Sở Tiêu Phong, bất cứ ai ở lại đây đều không có cơ hội nhìn thấy Thái dương xuống núi.
Giang Phi Tinh nóng nảy xen vào :
- Ta không tin có chuyện đe dọa ấy, ta cứ ở lại đây thử xem.
Trần tiên sinh lạnh lùng :
- Giang Phi Tinh, ta sẽ chứng minh cho lão thấy.
Đột nhiên Sở Tiêu Phong cười lớn :
- Trần tiên sinh, Xuân Thu Bút xuất hiện giang hồ ai cũng muốn thấy, tại sao chúng ta không thể ở lại nơi đây?
- Có nhiều việc không thể cho người khác nhìn thấy.
Giang Phi Tinh thở dài :
- Chẳng lẽ chuyện các ngươi lại có dính dáng liên quan đến Xuân Thu Bút?
Trần tiên sinh trả lời không nhằm câu hỏi :
- Sở Tiêu Phong, ngươi đã nói không tham dự bất cứ việc gì, phải không?
Chàng gật đầu :
- Phải, thế nhưng tại hạ phải được các vị bảo chứng gia đình an toàn rồi mới không tham dự bất cứ việc gì?
- Ngươi thật không quan tâm tới sống chết của toàn gia ngươi ư?
Sở Tiêu Phong mỉm cười :
- Tại hạ quan tâm lắm chứ, tại hạ có thể đem tính mạng của mình ra để đổi lấy an toàn cho họ, nhưng tại hạ cần biết nội tình chân thật, tại hạ cần nhìn thấy họ, nghe tiếng họ mới tin được.
- Hừ! Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!
- Trần tiên sinh, trước khi chưa nhận được hồi âm xác thật, các hạ cứ coi tại hạ là kẻ địch, tại hạ xin tận lực chu toàn cho các hạ.
- Ngươi thật là tên không biết sống chết là gì, nếu ngươi cứng đầu cứng cổ quá, sau này ngươi sẽ có thêm nhiều kẻ thù nữa đấy.
Sở Tiêu Phong cười lạnh một tiếng :
- Các hạ lầm rồi, Trần tiên sinh. Cách dùng người của Đại tiên sinh là chỉ căn cứ vào tài năng võ công, người võ công càng cao càng được Đại tiên sinh trọng dụng, nếu tại hạ biểu lộ võ công, Đại tiên sinh càng trọng dụng tại hạ, nói ra điều này là ta lo lắng thay cho các hạ đấy.
- Ngươi lo lắng cho ta cái gì?
- Âm mưu dùng gia đình uy hiếp tại hạ dù không là chủ ý của các hạ cũng phải có liên quan tới tại hạ, vì vậy mà chúng ta bị đẩy tới thế đối lập, chết sống với nhau.

- Ngươi hận ta ghê gớm đến thế ư?
- Đúng vậy, tại hạ hận các hạ, hận đến tận xương cốt.
Trần tiên sinh cười gằn :
- Ngươi hãy lập tức lui khỏi cốc núi này đợi tin tức hồi đáp, nếu không...
- Nếu không các hạ sẽ làm sao?
Trần tiên sinh lạnh như băng đáp :
- Giết sạch!
Sở Tiêu Phong ngửa cổ cười :
- Giết cả tại hạ, các hạ không sợ Đại tiên sinh buộc tội ư?
- Thà là bị Đại tiên sinh trách phạt chứ quyết không chịu được sự lăng nhục của ngươi.
- Trần tiên sinh, trước khi tại hạ nhận được thông tri quyết định của Đại tiên sinh, tại hạ cũng quyết không chịu để các hạ khống chế.
Thình lình Trần tiên sinh chu miệng hú lên một tiếng quái dị, trong tiếng hú ngân dài, hai đại hán áo trắng và hai đại hán áo đen như bốn ánh sao chớp nhoáng phi thân đến, tiếng hú chưa dứt dư âm, bốn đại hán ấy đã đến bên cạnh Trần tiên sinh. Bốn người đứng chỉnh tề, tám ánh mắt lạnh lẽo dán vào Sở Tiêu Phong. Ánh mắt chàng vừa chạm vào tám mắt ấy liền rùng mình một cái, với kinh nghiệm duyệt lịch phong phú của Giang Phi Tinh mà chạm vào những ánh mắt chúng lão cũng phải chấn động. Nguyên vì ánh mắt của chúng không giống chút nào với ánh mắt loài người, đó là những ánh mắt tử vong chết chóc chẳng khác nào ánh mắt loài thú đói đang chằm chập nhìn con mồi.
Giang Phi Tinh cũng kịp thời cất tiếng hú làm hiệu lệnh. Những bóng người thấp thoáng xuất hiện, đó là những cao thủ lão đã chọn sẵn trong quần hùng để đề phòng tiếp cứu. Một người tên là Tất Viên nhỏ giọng hỏi đồng bọn :
- Thành Phương, các hạ đã gặp loại người có ánh mắt kỳ dị như thế bao giờ chưa?
Thành Phương lắc đầu :
- Chưa hề, xem ra chúng chẳng giống người chút nào.
Sở Tiêu Phong hít một hơi dài :
- Trần tiên sinh, bọn chúng là bọn được gọi là “Tử vong sát thủ” phải chăng?
Miệng vừa hỏi tay phải chàng vừa đặt vào cán kiếm. Trần tiên sinh đáp :
- Đúng vậy!
Sở Tiêu Phong ra lệnh cho bốn anh hùng vừa đến nơi :

- Thành Phương, Tất Viên, Vương Bình, Trần Hoành, chư vị hãy kết thành trận thế cự địch.
Bốn người lập tức di động cước bộ bố trí thành trận hình, Sở Tiêu Phong đưa mắt nhìn hai đại hán áo trắng nhưng miệng lại nói với Giang Phi Tinh :
- Đại ca, chúng ta hãy đứng gần nhau cho dễ tiếp ứng.
Giang Phi Tinh đã đề tụ công lực toàn thân, tay phải đặt lên chuôi đao như cánh cung căng thẳng, lão từ từ di chuyển cước bộ đến gần Sở Tiêu Phong. Trần tiên sinh lạnh lẽo buông tiếng :
- Chưa có ai chống lại nổi "Tử vong sát thủ", chỉ cần chúng xuất thủ là đánh tới chết mới thôi.
Sở Tiêu Phong đáp :
- Tại hạ đã nhận ra ánh mắt của chúng, tại hạ cũng tin chúng xuất thủ cực ác độc nhưng tại sao chúng chưa xuất thủ?
Trần tiên sinh nói :
- Chúng còn đợi mệnh lệnh của ta.
- Tại hạ hiểu rồi, chúng là người đã mất hết thần trí, hoàn toàn bị các hạ khống chế.
- Không sai!
- Đó là bọn người không thể lý luận.
Đột nhiên sau câu ấy, Sở Tiêu Phong phát kiếm tấn công. Chàng minh bạch chàng đang ở vào hoàn cảnh nguy ác vô cùng, đối diện với bọn sát thủ mất hết thần trí, mất hết năng lực tự chế như những tên si ngốc, đương nhiên không thể theo quy củ giang hồ được nữa. Kiếm chàng xuất như điện mau lẹ cực độ, hai sát thủ áo trắng theo kiếm ngã xuống. Kiếm chàng quá mau khiến Trần tiên sinh phải lùi lại năm bước, hắn lại phát ra một tiếng hú kỳ dị nữa, hai đao khách áo đen chớp nhoáng rút trường đao phản kích ác đấu. Vương Bình, Trần Hoành, Thành Phương, Tất Viên, bốn người ấy tiến chiến một tên hắc y đao thủ khác.
Chỉ trong một kiếm Sở Tiêu Phong đã giết chết hai tên áo trắng làm giảm bớt uy lực của những tên "Tử vong sát thủ" rất nhiều. Đao pháp Giang Phi Tinh rất lợi hại, trong võ lâm thuộc vào hạng nhất nhì nhưng giao đấu với đao thủ hắc y vẫn bất phân thắng bại. Đao phát trong tay sát thủ áo đen biến hóa không có gì kỳ ảo, nhưng đao pháp toát ra khí lạnh hung dữ chưa từng thấy, thủ pháp lại cực lợi hại, mỗi khi đao Giang Phi Tinh đâm tới, tên sát thủ áo đen không cần biết gì tới nguy hiểm sống chết cứ chém thẳng lại một đao. Cố nhiên đao ấy của Giang Phi Tinh có thể đâm chết đối phương, nhưng như vậy chính Giang Phi Tinh cũng chết vì đao đối phương, chính vì vậy mà

Giang Phi Tinh buộc phải thu đao lại tránh né.
Đao pháp liều lĩnh hung hãn ấy bổ sung cho những thế đao biến hóa sơ hở của hắn, cứ vậy đánh hơn trăm hiệp, cục diện vẫn bất phân thắng bại. Còn bốn người Vương Bình quyết đấu cùng một sát thủ áo đen khác cũng diễn ra cục diện bất phân thắng bại. Bốn người phối hợp cực xảo diệu phong tỏa thế đao liều lĩnh hung hãn của tên áo đen nhưng chính vì đao pháp liễu lĩnh không kể sống chết ấy của hắn mà bốn người không sao khuất phục được hắn.
Sở Tiêu Phong đứng bàng quan xem xét một lúc, lạnh lùng nói :
- Đó là đấu phát sát thủ mà các hạ dùng để đối phó với võ lâm đồng đạo đấy ư?
Trần tiên sinh hậm hực :
- Đao quá vô thanh Giang Phi Tinh bất quá cũng chỉ đánh tám cân nửa lạng với chúng thì ra sức mạnh của các ngươi cũng chẳng có gì đáng sợ.
Sở Tiêu Phong nhún vai :
- Sự thực, bọn sát thủ kia có rất nhiều sơ hở, chỉ cần tại hạ chỉ điểm vài câu, chúng lập tức bị thương dưới tay Giang đại hiệp ngay.
Trần tiên sinh trố mắt :
- Sở thiếu huynh nói thật đấy chứ?
Chàng nhún vai :
- Các hạ có thể chưa tin nhưng chúng sẽ lập tức chứng minh cho các hạ thấy...
Ngữ thanh dừng lại một chút rồi cất lên cao :
- Đại ca, đao chém xuống giữa đường hãy biến thế chém ngang tay hữu đối phương.
Giang Phi Tinh đang cố tìm cách nào chế phục địch thủ, trong trận đấu lão đã nghĩ tới hai mươi tám cách khác nhau nhưng vẫn chưa chế phục được tên đao thủ liều lĩnh chẳng thích sống ấy. Câu nói của Sở Tiêu Phong khiến lão giật mình, tỉnh ngộ, lúc ấy đao thủ áo đen chính đang đỡ một đao của lão chém xuống giữa mặt. Giang Phi Tinh hoành đao phản kích. Tên sát thủ áo đen không thèm biết gì tới nguy hiểm, chém thẳng đao tới ngực lão.
Giang Phi Tinh có thể với chiêu đao ấy chém đối phương đứt làm hai đoạn nhưng lão sẽ không cách nào tránh được đao của đối phương chém tới giữa ngực, như vậy nghĩa là cả hai cùng chém đó cũng là tuyệt chiêu của tên "Tử vong sát thủ", nhưng đao thế của Giang Phi Tinh đột nhiên giữa đường chuyển hướng chém xoay lại hướng phải, thân lão đồng thời nghiêng qua một bên, tránh đao đối phương. Lưỡi đao lướt qua, tiếng rú thảm khốc vang lên, tên đại hán áo đen đã bị

chém rụng cánh tay phải, năm ngón tay rơi xuống vẫn còn nắm chặt cán đao văng ra xa chứng minh sức đao chém hết sức hùng hậu. Đao thủ áo đen tuy đã bị chém rụng một cánh tay nhưng vẫn hết sức hung hãn, tay tả hắn vung lên đánh một quyền vào giữa mặt Giang Phi Tinh. Lão họ Giang cười gằn, vung đao chém xuống, máu tươi bắn vọt lên, thân đao thủ áo đen bị tách làm đôi.
Trong trận ác đấu bọn "Tử vong sát thủ" chưa chết quyết chưa dừng tay.
Trần Hoành, Vương Bình, Thành Phương, Tất Viên cùng triển khai một trận ác đấu phản kích. Sau khi qua một lúc đấu dữ dội, bốn người cũng nghĩ ra một biện pháp đối địch. Vương Bình, Trần Hoành toàn lực kềm chế trường đao của đối phương để cho Thành Phương, Tất Viên thi triển chiêu linh xảo tấn công thẳng vào. Tên áo đen trúng liên tiếp tám kiếm, toàn thân đẫm máu nhưng hắn vẫn đánh điên cuồng không chịu ngưng khiến Trần Hoành, Vương Bình kinh tâm động phách. Xưa nay chưa hề tưởng tưởng nổi một người đã bị thương trầm trọng như thế mà vẫn còn sức đánh đỡ không ngớt. Đột nhiên một chiêu kiếm của Vương Bình chọn được hướng thích hợp đâm thẳng trúng vào lưng sau của tên áo đen, kiếm xuyên tới trước ngực, thân hình tên áo đen ngừng lại đột ngột rồi lao ngã xuống dất. Tất cả người của bên Sở Tiêu Phong xoay lại chú ý nhìn Trần tiên sinh nhưng Trần tiên sinh vẫn vô cùng trầm tĩnh. Khi hai tên áo đen sát thủ đều ngã chết, hắn vẫn đứng yên bất động.
Nhẹ hít một hơi, Sở Tiêu Phong chậm rãi nói :
- Các hạ thật quả là lợi hại.
Trần tiên sinh lắc đầu :
- Ta không ngờ bọn "Tử vong sát thủ" lại yếu kém như thế.
- Bọn chúng đã tận tâm tận lực rồi.
- Nhưng bọn chúng vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ.
- Trần tiên sinh hãy gọi thêm sát thủ nữa đến may ra cục thế mới thay đổi được, vì sao các hạ đến bây giờ mới biết chúng yếu kém?
Trần tiên sinh thở dài :
- Ta muốn kiểm chứng năng lực bọn chúng có bao nhiêu bản lãnh và thắng được trong tình thế nào, không ngờ hai tên kiếm thủ áo trắng cũng bị ngươi đột nhiên giết chết, coi như ta chưa nhận rõ được thành tựu kiếm thuật ngươi, thật là đáng tiếc.
Sở Tiêu Phong thẩn thờ :
- Dường như đối với những cái chết của chúng, các hạ chẳng quan tâm gì lắm?
Trần tiên sinh cười nhạt :

- Mục đích của “Tử vong sát thủ” là phải chết, chúng không xuất thủ thì thôi, nhưng đã xuất thủ chỉ có hai kết quả, một là địch nhân chết, hai là chúng chết.
Sở Tiêu Phong gật đầu :
- Kể ra chúng rất dũng cảm, luận về võ công, chúng cũng đáng giữ trách nhiệm “sát thủ” lắm. Nhưng sự dũng cảm ấy kể ra có phần ngu dại, thân đã trúng kiếm mà cứ liều mạng đánh tiếp đến cùng.
Trần tiên sinh cười nhạt :
- Sự dũng cảm của chúng tuy cũng đáng sợ, nhưng vẫn chưa đủ xứng với trọng trách được giao.
- Nghe khẩu khí các hạ, tựa hồ các hạ không vừa ý với chúng?
- Không vừa ý, tuyệt đối không vừa ý.
- Trần tiên sinh, nếu không vừa ý, tại sao Trần tiên sinh không tự động thủ?
- Sở Tiêu Phong, không phải ta sợ ngươi đâu, chẳng qua chưa đúng lúc ta cần động thủ đấy thôi.
- Thế đến bao giờ Trần tiên sinh mới xuất thủ?
- Sắp tới rồi, ngươi cứ đợi một chút, hôm nay trước khi mặt trời lặn, hai chúng ta nhất định sẽ có trận đấu tử sinh.
- A! Nếu như ngay bây giờ tại hạ khiêu chiến thì sao?
- Sở Tiêu Phong, ta không chấp thuận.
Sở Tiêu Phong bật cười ha hả :
- Các hạ cũng hiểu tại hạ đủ sức đột nhiên xuất kiếm giết chết hai kiếm thủ áo trắng cũng đủ sức đột nhiên xuất kiếm giết chết các hạ.
- Ta có thấy và ta tin là thế.
- Hay lắm, các hạ hãy cẩn thận, tại hạ sắp xuất thủ.
Xoạt một tiếng, kiếm chàng đâm tới. Trần tiên sinh vung mạnh tay, một lưỡi nhuyễn kiếm từ ống tay áo bật ra đỡ kiếm thế của chàng. Nhuyễn kiếm của người khác đại đa số đều quấn quanh lưng eo, nhưng nhuyễn kiếm của Trần tiên sinh lại quấn trong ống tay áo. Sau khi đánh bạt kiếm thế của Sở Tiêu Phong, Trần tiên sinh lập tức thu hồi nhuyễn kiếm, tay hắn lại vung lên phản kích đến.
Nhuyễn kiếm trong tay áo hắn có thể bung ra, có thể thu lại, dài ngắn tùy ý, là lại vũ khí xưa nay chưa hề thấy. Sở Tiêu Phong lạnh lùng khen :
- Kiếm của các hạ rất kỳ quái.
Trần tiên sinh tiếp lời :
- Kiếm chiêu còn kỳ quái hơn nữa đấy.
Trong lúc nói, tay hữu hắn huy động nhuyễn kiếm hốt nhiên hóa thành một luồng sáng tấn công liên tục bảy chiêu, kiếm chiêu hắn xác

thực là quái dị, trong kiếm ấy lúc bỗng nhiên cứng cỏi, bỗng nhiên mềm yếu nhu nhuyễn, thế tấn công biến hóa khôn lường. Rất may Sở Tiêu Phong đã học được kiếm pháp hộ thân trong kiếm phổ vô danh, kiếm quang chàng lay động, một màn kiếm sáng rực bao bọc lấy toàn thân chàng, bảy chiêu kiếm bị đẩy ra hết. Không cho Sở Tiêu Phong trả đòn sau khi đánh xong bảy kiếm, Trần tiên sinh đột nhiên thu kiếm lùi lại. Bọn Giang Phi Tinh, Vương Bình chưa kịp xuất thủ vẫn đứng bên cạnh. Vị Trần tiên sinh nọ dám đường đường chính chính xuất hiện đủ chứng tỏ bọn người bí mật kia đã chuẩn bị sẵn sàng quét sạch mọi chướng ngại trên Ánh Nhật nhai.
Nghĩ đến điều ấy, Giang Phi Tinh như bị dao đâm vào tim, xưa nay lão đối với Xuân Thu Bút vẫn một lòng kính trọng, nhưng hiện tại nghi niệm trùng trùng bao vây lấy thân thế Xuân Thu Bút, đối với việc ấy lão có cảm giác rất đau khổ, vì vậy lão còn nóng hơn Sở Tiêu Phong, hy vọng chàng giải quyết cho rõ mọi nội tình.
Giang Phi Tinh khẽ thở phào :
- Sở đệ, kiếm pháp của vị Trần tiên sinh ấy chẳng những quái dị mà còn hung hãn lợi hại, hoàn toàn là những kiếm chiêu giết người, không nên buông tha hắn.
Sở Tiêu Phong hỏi :
- Trần tiên sinh, các hạ nghe đấy chứ?
Trần tiên sinh hỏi lại :
- Nghe thì sao nào?
- Có cần tại hạ giết chết các hạ không?
Trần tiên sinh vẫn cười :
- Ta cần chứng thực một việc.
- Việc gì?
- Lòng tự tin của ngươi quá mạnh, mạnh đến nỗi ngươi tưởng ngươi làm được bất cứ chuyện gì.
Sở Tiêu Phong mỉm cười :
- Câu nói các hạ có triết lý sâu sắc đấy, chỉ cần người có lòng tự tin mạnh là không bị các hạ khủng bố làm kinh hoảng và không khuất phục dưới thủ đoạn tàn khốc của các vị.
- Đó là cái dũng khí của bọn thất phu tự chuốc lấy diệt vong.
- Các hạ lầm, một người tự tin không hề đui mù, tại hạ tự tin vì thành tựu võ công tài nghệ của mình chứ đâu có mù quáng. Vả chăng khi đã coi cái chết tựa lông hồng thì làm sao bị các vị dụ dỗ uy hiếp được?
Trần tiên sinh lạnh giọng :
- Nói như vậy, Sở thiếu hiệp, đối với ngươi mấy chục nhân mạng nhà

ngươi cũng không quan tâm ư?
- Điều ấy không phải, nếu họ là người võ lâm, tại hạ không cần quan tâm, nhưng họ không phải, tại hạ chỉ biết thủ đoạn của các vị quá ư đê tiện.
- Mấy lời ấy nếu ta chuyển tới Đại tiên sinh, người sẽ không còn gì bàn luận với ngươi nữa đâu.
- Điều ấy đối với tại hạ quả là có phiền đấy, tại hạ không tài nào quyết định được, nhưng tại hạ quyết cũng không khuất phục, chịu bất cứ điều kiện nào vô lý.
- Hay lắm, xem ra ngươi đúng là vị đại nghĩa mà quên thân đấy.
- Trần tiên sinh, nếu như các hạ đủ quyền chủ động, tại hạ có thể đàm luận với các hạ được, tiếc thay các hạ không có quyền ấy.
- Nhưng chỉ cần ta chuyển đạt các câu nói của ngươi lên Đại tiên sinh là có thể liên quan đến sự sinh tử của nhà họ Sở.
- Trần tiên sinh, không nên uy hiếp tại hạ, ít nhất các hạ không phải là người quyết định, hiện tại chúng ta nên động thủ thêm lần nữa.
Trường kiếm chàng bật lên tấn công đến, hai bên lại triển khai một trận ác đấu. Lần này Sở Tiêu Phong không hạ thủ lưu tình nữa, trường kiếm của chàng triển khai liên hoàn tấn công, kiếm chiêu chàng không quá hung hãn nhưng biến hóa hoàn toàn không biết đâu dự liệu. Trần tiên sinh tiếp được mười lăm chiêu liền bị buộc lùi lại năm bước. Khi Sở Tiêu Phong đã chiếm hoàn toàn ưu thế, thình lình chàng dừng lại. Giang Phi Tinh nôn nóng :
- Sở đệ, sao không truy kích tiếp?
Sở Tiêu Phong đáp :
- Đệ muốn tạo cho hắn cơ hội cuối cùng.
Đột nhiên Trần tiên sinh thở dài một tiếng :
- Sở Tiêu Phong, ngươi có biết kiếm pháp ngươi sử dụng tên gọi là gì không?
Sở Tiêu Phong xác thực không biết kiếm pháp mình sử dụng là kiếm pháp gì nên cười nhạt :
- Trần tiên sinh, các hạ biết những kiếm chiêu ấy ư?
Trần tiên sinh gật đầu :
- Đại La thập nhị thức.
Đột nhiên sắc mặt hắn trở nên vô cùng nghiêm nghị :
- Sở thiếu hiệp, kiếm thức của ngươi ta cũng đã có học qua, chỉ bất quá ta chỉ học được hai chiêu, sự huyền diệu của kiếm pháp này là trong quá trình học kiếm càng lúc học càng có uy lực lớn hơn. Sở thiếu hiệp, có lẽ thật ngươi không biết loại kiếm pháp này cùng với tiến bộ nội công liên hệ rất chặt chẽ, mỗi lần luyện kiếm pháp là mỗi

lần nội công tăng triển.
Đó là việc trong võ lâm chưa từng ai biết, cả đến Giang Phi Tinh là người uyên bác lịch duyệt mà cũng chưa hề nghe việc ấy. Sở Tiêu Phong cũng lần đầu nghe thấy không khỏi ngẩn người, nhưng nghĩ kỹ lại đúng là tình hình có như thế.
Chỉ nghe Trần tiên sinh nói tiếp :
- Sở Tiêu Phong, ngươi có quan hệ thế nào với Đại tiên sinh?
Sở Tiêu Phong chấn động tâm thần đáp :
- Các hạ nói cái gì?
- Đại La thập nhị thức là một trong tuyệt học của Đại tiên sinh.
Như bị một chùy nặng giáng vào đầu, Sở Tiêu Phong choáng váng cơ hồ đứng không vững. Cố định thần, chàng từ từ nói :
- Tại sao tại hạ lại học được kiếm pháp của Đại tiên sinh, nói thật, tại hạ chưa hề biết hắn bao giờ.
- Ta nhận biết Đại La thập nhị thức, ta đã học được hai chiêu của nó, hai chiêu ấy vừa rồi ngươi cũng có sử dụng, vì vậy ta khẳng định ngươi đã học Đại La thập nhị kiếm thức.
- Dù cho tại hạ có học Đại La thập nhị kiếm thức nhưng có quan hệ gì với tên Đại tiên sinh kia?
- Đó là tuyệt học của Đại tiên sinh, trong thiên hạ không có ai khác biết võ công ấy.
- Nhưng tại hạ biết mà tại hạ không hề biết Đại tiên sinh là ai?
Trần tiên sinh lại thở dài :
- Sở thiếu huynh, chúng ta không phải không có cơ hội giết chết ngươi, chỉ là Đại tiên sinh muốn thu phục ngươi vào bang hội nên chúng ta không muốn dùng thủ đoạn quá ác độc đối với ngươi đó thôi.
- Các ngươi còn muốn sử dụng phương pháp ác độc nào đối phó với tại hạ?
- Ta chỉ nói thử một phương pháp cho ngươi nghe, chỉ cần chúng ta phun một loại nước độc vào thân ngươi, là sẽ có muôn ngàn con bướm độc và trùng độc đuổi theo ngươi liền tức thì.
- Có chuyện ấy ư?
- Đúng vậy, Sở thiếu huynh, lại nói thêm một thủ đoạn nữa cho ngươi nghe thử.
- Tại hạ xin nghiêng tai nghe đây.
- Có một loại thuốc cực độc, nếu các hạ trúng phải thì kéo dài sau ba ngày mới phát tác.
- Tại hạ minh bạch, thủ đoạn dùng độc của các ngươi vô cùng ác độc.

- Đó chỉ nói vài ví dụ để ngươi biết lợi hại.
- Ồ! Làm vậy có dụng tâm gì?
- Để khi đàm phán, ngươi sẽ bị buộc đầu hàng.
- Trần tiên sinh, tựa như các hạ hiểu rất rõ mọi chuyện?
- Không sai, vì nhiệm vụ ngăn cản và giết chết các ngươi là nhiệm vụ do ta đảm trách.
- Có lẽ Đại tiên sinh không có ở đây, chẳng qua tại hạ tin rằng, những người có mặt ở đây ít nhất là có một người thân phận cao hơn các hạ một bậc.
Trần tiên sinh chau mày :
- Ngươi... làm sao ngươi biết?
- Tại hạ chỉ tùy tiện đoán vậy thôi.
- Giỏi lắm, ngươi đoán đúng, hiện tại đúng là có một người thân phận cao hơn ta một cấp, bất quá người ấy mới đến đây từ đêm qua thôi.
- Có phải đến vì tại hạ không?
Trần tiên sinh gật đầu :
- Ta đã lỡ nói thì nói luôn cho ngươi rõ, ta vâng lệnh mỗi ngày đều theo dõi hành tung ngươi báo cáo về Đại tiên sinh.
Sở Tiêu Phong trầm ngâm :
- Đại tiên sinh làm gì mà quan tâm tới tại hạ như thế?
- Không biết, vì sao Đại tiên sinh quan tâm tới ngươi, nói thật chúng ta cũng thấy kỳ quái, theo ta biết xưa nay Đại tiên sinh không hề quan tâm tới ai như thế.
- Trần tiên sinh, nếu như các hạ nói đều là thật, tại hạ tưởng tất có nguyên nhân, nhưng nếu các hạ không hiểu rõ nội tình, chúng ta không cần thảo luận tới nữa.
- Ta chỉ cần ngươi hiểu rõ đó là nguyên nhân khiến chúng ta không giết ngươi đó.
Đột nhiên Giang Phi Tinh gầm lên hỏi :
- Nói ta nghe, tên Đại tiên sinh ấy phải chăng cũng sợ chúng ta?
Trần tiên sinh lạnh lùng :
- Giang Phi Tinh, câu hỏi ngươi rất thừa.
Giang Phi Tinh cười gằn :
- Ngươi không chịu nói hay không dám nói.
Trần tiên sinh nói :
- Cái ấy ta không cần cho ngươi biết.
Sở Tiêu Phong hỏi :
- Trần tiên sinh, Đại La thập nhị thức có đủ khả năng giết chết các hạ không?
- Đủ!

- Các hạ sợ hay không sợ chết?
- Cái ấy nếu không đáng chết thì tốt nhất là không nên chết.
- Tại hạ nói rõ đây, có thể tại hạ sẽ giết các hạ, nhưng các hạ còn một cách khả dĩ thoát chết.
Trần tiên sinh mỉm cười :
- Xin được nghe.
- Trả lời tại hạ ba việc.
- Nếu như ta không biết thì sao?
- Tự chặt một cánh tay là được tha cho đi.
- Nếu như ta không chịu trả lời hoặc lừa ngươi thì sao?
- Nếu tại hạ biết các hạ nói láo, lập tức sẽ giết các hạ.
Trần tiên sinh lạnh lùng :
- Có lẽ ta không thể thắng được ngươi, nhưng ngươi muốn giết ta e rằng không dễ đâu.
- Nói vậy là các hạ chưa hiểu rõ lắm về "Đại La thập nhị thức".
- "Đại La thập nhị thức" nhất định có thể giết người ư?
- Có thể.
- Ta không tiếp nói kiếm pháp ấy, ta có thể đào tẩu.
- Đúng là các hạ có thể đào tẩu, nhưng các hạ không đào tẩu được đâu.
- Thật có chiêu thức ấy ư?
- Theo thứ tự, đó là chiêu thứ mười một.
- Còn chiêu thứ mười hai là gì?
- Đương nhiên là chiêu lợi hại nhất.
Đột nhiên sắc mặt Sở Tiêu Phong biến đổi mười phần nghiêm túc lạnh lẽo nói :
- Các hạ nghe đây, bây giờ ta cần hỏi các hạ việc thứ nhất.
Ngữ thanh dừng lại một chút, chàng tiếp :
- Bang hội của các ngươi, sự thực có dụng tâm gì?
Trần tiên sinh đáp :
- Thống trị giang hồ.
Sở Tiêu Phong nói :
- Có hùng tâm đại chí ấy sao lại cần bí ẩn như thế?
- Câu này có kể là câu thứ hai không?
Thấp thoáng đã có thể nhận ra Trần tiên sinh có phần khiếp sợ rồi, Sở Tiêu Phong đáp :
- Kể cũng được.
- Xưa nay chưa hề có ai thống trị được giang hồ, vì vậy chúng ta không chuẩn bị xuất đầu lộ diện, chỉ mong ở trong bóng tối phát hiện thi hành.

- Xuân Thu Bút có quan hệ gì với các ngươi?
- Về việc này ta không rõ.
Câu nói chưa dứt, đột nhiên hắn tung mình phi thân lên cao đáp trên không phi hành đi một mạch xa bảy tám trượng mới rơi xuống đất.
Trước nay Sở Tiêu Phong chưa hề thấy võ công như thế nên không khỏi ngẩn người. Giang Phi Tinh cau có :
- Quả là thần công phi hành.
Trần tiên sinh quay đầu lại nhìn Sở Tiêu Phong nói :
- "Đại La thập nhị thức" tuy chưa chắc giết được ta, nhưng ta không thích mạo hiểm.
Sở Tiêu Phong cười gằn :
- Trần tiên sinh, nếu các hạ không phá được "Đại La thập nhị thức" của ta, e rằng chiều hôm nay khó trục xuất chúng ta ra khỏi Ánh Nhật nhai.
Trần tiên sinh buông tiếng cười rộ :
- Sở Tiêu Phong, hãy nói thật đi, ngươi có quan hệ gì với Đại tiên sinh?
Sở Tiêu Phong đáp :
- Không có, tại hạ căn bản không quen biết hắn.
- Thế thì ngươi hãy đợi chết.
Tay hắn vung lên, đột nhiên bắn ra một vật hình dáng đen bóng như ám khí thiết đam, những vật ấy không hề bắn vào Sở Tiêu Phong mà lại bắn vào khối đá bên cạnh chàng.
Sở Tiêu Phong thấy nguy vội quát lớn :
- Tránh ra xa!
Chàng chuyển thân chớp nhoáng tung thân ra xa, vật sắc đen nọ đập vào tảng đá nổ một tiếng "bùng" tỏa ra một lớp phấn đen mù mịt.
Trần tiên sinh nương vào lớp phấn đen mù che kín thân phi hành đi mất, lớp phấn đen lan tỏa rơi xuống đất. Vương Bình quan sát một lúc kêu lên :
- Rất giống lớp cát đen!
Giang Phi Tinh hốt hoảng :
- Đó là loại ám khí gì vậy? Thật là lạ kỳ.
Sở Tiêu Phong tiếp lời :
- Nhất định nó có tác dụng gì đó, chỉ vì nhất thời chưa nghĩ ra đó thôi.
Giang Phi Tinh lắng tai :
- Nghe kìa, có âm thanh gì đó?
Sở Tiêu Phong nghiêng tai nghe một lúc :
- Giống như tiếng ong bay.
- Phải rồi, tên họ Trần đã nói qua chúng có loại dược phấn có thể

dẫn bầy ong độc đến.
Vương Bình hốt hoảng :
- Nếu là bầy ong độc không dễ mà chống cự, chúng ta nên tránh mau.
Giang Phi Tinh biến sắc :
- Chạy không kịp nữa rồi, chúng ta hãy cẩn thận vào phía sau tảng đá kia dùng vũ khí, khi cần phải cởi áo ra đối phó với ong độc.
Vương Bình nói :
- Được lắm, nhiều năm nay chúng ta đã đối phó với không ít ác nhân, nhưng đối phó ong độc có lẽ là lần đầu tiên.
- Lão phu tẩu động giang hồ mấy chục năm cũng chưa hề đối phó với ong độc lần nào, lão phu không tin bầy ong độc làm gì được chúng ta.
Mấy người vừa nói vừa lui về phía sau khối đá lớn. Sở Tiêu Phong cúi xuống nhặt một nắm đá nhỏ bỏ vào trong túi. Bọn Vương Bình lập tức hiểu dụng ý của chàng cũng cúi xuống nhặt đá. Bên cạnh khối đá có một cây tùng lùn, Sở Tiêu Phong thuận tay bẻ một cành tùng, bọn Vương Bình cũng bắt chước bẻ mấy nhánh tùng khô. Mấy người vừa mới nép thân vào khối đá bỗng nghe một loạt tiếng “ong ong” đanh tai nhức óc, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một bầy ong, con nào cũng dài lớn đến hơn một tấc đang bay thẳng đến phía họ. Giang Phi Tinh kêu lên :
- Ong vàng lớn thật, lão phu hành tẩu giang hồ mấy chục năm xưa nay chưa thấy loài ong nào lớn đến thế.
Vương Bình nói :
- Nếu chúng ta có cây đuốc thì hay biết mấy.
Sở Tiêu Phong quan sát hình thế chung quanh nói :
- Hãy tìm cách bịt miệng động lại.
Thì ra sau khối đá thiên nhiên tạo thành một miệng như cái động đá chỉ có bên hữu bò ra một mặt trống, bầy ông chỉ có thể bay vào bằng chỗ trống ấy.
Giang Phi Tinh nói :
- Để bảo tồn khí lực, chúng ta chia làm ba, phòng thủ bên mặt hữu.
Sở Tiêu Phong gật đầu :
- Được lắm, đệ hãy liên thủ cùng đại ca thử xem có cách nào hay không.
Lúc ấy đã có hơn mười con ong bay vù vào động đá.
Sở Tiêu Phong vung tay bắn những viên đá nhỏ ra, chàng dồn nội lực lên những viên đá, kình lực cực mạnh, mười mấy con ong hoàn toàn chết hết. Sở Tiêu Phong vừa xuất thủ đã trúng, lòng tin tăng

hơn. Giang Phi Tinh cũng vung tay bắn ám khí sử dụng thủ pháp "Mãn thiên hoa vũ", ám khí vung ra tản khai thành một màn lưới, mấy chục con ong lại rơi xuống.
Vương Bình, Trần Hoành, Thành Phương, Tất Viên đồng thời cung tay bắn đá và ám khí ra lại đánh rơi mấy chục con ong, nhưng tiếng "ong ong" vẫn càng lúc càng lớn, trong thoáng chốc hằng ngàn con ong độc bay lượn vù vù quanh miệng động, con này nối tiếp con khác che kín cả bầu trời. Bầy ong quá nhiều khiến tất cả mọi người không ai dám bắn đá hay ám khí nữa vì sợ chết. Giang Phi Tinh nhận ra ẩn thân vào động đá này chính là chui vào tuyệt địa, nếu bầy ong bay được vào thì không còn cách nào chống cự và cũng không còn chỗ nào tránh né. Phiền nhất là phía dưới đáy động rất nhỏ hẹp khó thi triển được võ công. Ai nấy đều có phần thất vọng nhưng không ai dám nói ra miệng. Sở Tiêu Phong vội nói như ra lệnh :
- Tiểu đệ sẽ đứng ngoài cửa động, dùng cành cây tùng đánh chính diện, đại ca và các bằng hữu khác giữ trong động không cho bầy ong bay vào.
Giang Phi Tinh cười ha hả :
- Hay đổi người khác ra ngoài được không?
Vương Bình hỏi :
- Tại hạ được chứ?
Giang Phi Tinh nói :
- Không được, hãy để cho lão phu. Lão phu có luyện hỗ nguyên khí công, sau khi vận khí lên, y phục phồng lớn, toàn thân cứng như sắt đồng có thể chống được cả đao thương, lão phu tin rằng lũ ong không làm gì được.
Sở Tiêu Phong nói :
- Bầy ong này chất độc không ở đuôi mà ở trong mũi châm trên đầu đó.
- Chúng không châm được vô người lão phu, làm sao lão phu trúng độc được?
Sở Tiêu Phong ngẩng đầu nhìn chỉ thấy bầy ong bay lượn vòng trên không, chưa thấy con nào rơi xuống. Giang Phi Tinh đã bước ra ngoài cửa động, y phục trên thân lão quả nhiên phồng lên bay phần phật, rõ ràng khí công lão đã đến cảnh giới lộ hỏa thuần thanh. Kỳ quái thay bầy ong không hề xông đến nữa mà chỉ bay lượn vòng rồi kéo nhau bay đi hết.
Giang Phi Tinh nhìn bầy ong bay đi, ngơ ngẩn :
- Tiêu Phong, thế là thế nào?
Sở Tiêu Phong đáp :

- Đệ cũng không hiểu ra sao.
- Sở đệ, tên Trần tiên sinh kia có lẽ cũng có chút hợp lý, đệ hãy nghĩ kỹ mà xem.
- Nghĩ cái gì?
- Nghĩ mà xem, đệ có phải quen biết với vị Đại tiên sinh nào đó không?
- Đại ca, đó là việc tuyệt đối không.
- Nếu như hắn đội lốt một người khác gặp đệ rồi thì sao?
- Cái ấy tiểu đệ làm sao mà biết được?
- Bất luận hung hiểm đối diện ai cũng dựa vào bản lãnh võ công ác đấu một trận, nhưng tình hình trước mắt tựa hồ càng lúc càng biến thành phức tạp.
Sở Tiêu Phong ngẩn người :
- Không biết dụng tâm của chúng là gì?
Giang Phi Tinh nói :
- Dù sao cũng nhận ra hình như chúng có biết đệ đấy.
- Tiểu đệ cũng lấy làm kỳ quái.
- Quả thật Trần tiên sinh cũng nhân nhượng chúng ta lắm mới thu gọi bầy ong độc ấy về.
- Theo đệ sự việc chưa yên đâu, chúng nhất định sẽ còn thi hành âm mưu gì nữa.
- Hy vọng chúng không dùng thứ thủ đoạn kỳ quái, mà bằng vào bản lãnh võ công quyết đấu một trận.
Sở Tiêu Phong chưa kịp nói gì, bỗng nghe có một âm thanh ồm ồm vọng lại :
- Sở Tiêu Phong, ong độc đã bay hết, xin mời ra đây.
Sở Tiêu Phong xoay đầu nhìn ra chỉ thấy dưới một tán dù che có một cái ghế phủ da cọp, trên ấy có một người ngồi, chung quanh là những tấm dù vàng che thấp không nhìn rõ dáng mạo đối phương. Nhưng với tà áo đỏ nhạt thì tám chín phần phải là nữ nhân. Hai bên ghế da có hai nữ tỳ thị lập và bốn nữ nhân khiêng kiệu đều là người phụ nhân cao lớn. Người gọi Sở Tiêu Phong vẫn là Trần tiên sinh đứng ở trước mặt ghế.
Sở Tiêu Phong nói :
- Đại ca, chúng ta ra xem.
Giang Phi Tinh nhăn nhó :
- Bọn đàn bà con gái rất khó đối phó, đệ hãy cẩn thận.
- Tiểu đệ hiểu rõ.
- Để lão phu mở đường cho.
Lão bước lên trước, Sở Tiêu Phong bước theo, sau lưng chàng là

Vương Bình, Trần Hoành, Thành Phương, Tất Viên. Trần tiên sinh ra hiệu ngăn Giang Phi Tinh :
- Hãy dừng lại, nhị tiên sinh chỉ muốn gặp Sở Tiêu Phong. Giang huynh cần gì gấp vội thế?
Giang Phi Tinh đành "hừ" một tiếng dừng chân lại. Sở Tiêu Phong vượt lên dừng lại cách bảy thước hỏi :
- Tại hạ phải gọi là tiên sinh hay là phu nhân đây?
Người ngồi trong dù đáp :
- Cũng vậy mà thôi. Chẳng qua bản bang dùng tiếng "tiên sinh" để phân ngôi vị, các hạ cứ gọi ta là nhị tiên sinh...
Mỉm cười một chút, người ấy nói tiếp :
- Sở Tiêu Phong, có việc ta cần nói rõ, ta là thiếu nữ chưa thành hôn, không thích bị gọi là "tiên sinh", hãy gọi là tiểu thư.
Chàng gọi liền :
- Nhị tiểu thư, thưa vâng.
Người trong dù cười :
- Hay... hay lắm. Sở Tiêu Phong, dù các hạ là kẻ địch của chúng ta, nhưng là một kẻ địch khả ái.
Sở Tiêu Phong nói luôn :
- Nhị tiểu thư, ngoài Đại tiên sinh ra, có lẽ tiểu thư được liệt vào hàng nhân vật thứ hai?
Nhị tiểu thư tươi cười :
- Đó là điều cũng dễ hiểu thôi, thân phận của ta có xứng đáng đàm luận với các hạ không?
- Nhị tiểu thư có gì cần dạy bảo?
- Trước khi ta đến đây, Đại tiên sinh đã có nói với ta một câu.
- Hắn nói sao?
- Hắn muốn ta khuyên các hạ một câu, châu chấu vĩnh viễn không nên đá xe.
- Tại hạ hiểu ý câu nói ấy, chẳng qua theo tại hạ biết, tại hạ không phải là châu chấu, và các vị cũng đâu phải là xe.
Âm thanh vốn đang ôn nhu bỗng nhiên biến thành lạnh lùng, nhị tiểu thư đáp :
- Sở Tiêu Phong, ta có thể thay đổi quyết định của Đại tiên sinh.
- Ồ! Đại tiên sinh quyết định ra sao?
- Giết chết các hạ.
Sở Tiêu Phong lạnh lùng :
- Mấy hôm nay có ngày nào các vị không muốn giết chết tại hạ đâu?
- Nhưng các hạ chưa chết, không phải vì chúng ta không có khả năng giết các hạ mà là tuân lệnh không giết các hạ.

- Câu ấy có nghĩa thế nào?
- Vì Đại tiên sinh cũng có phần che chở cho các hạ nên chúng ta không ai dám giết các hạ đấy.
- Tại hạ không quen biết Đại tiên sinh, vì sao hắn lại che chở tại hạ?
- Nếu các hạ vẫn sống, ta hy vọng các hạ sẽ được gặp Đại tiên sinh, các hạ sẽ tự hỏi người về việc ấy.
- Ngày mai có thể gặp Đại tiên sinh được chưa?
- Vấn đề là các hạ còn sống được tới ngày mai không.
- Ai có thể giết được tại hạ?
- Chính ta, nhưng ta cũng là người duy nhất có thể thay đổi được mệnh lệnh của Đại tiên sinh.
Sở Tiêu Phong cười nhạt :
- Có một việc này, không biết nhị tiểu thư có hay biết?
- Các hạ nói nghe thử.
- Các hạ khống chế gia nhân tại hạ, lại còn muốn giết họ nữa.
- Có việc ấy sao? Đại tiên sinh tuy rất mến riêng các hạ, nhưng không vì vậy mà chúng ta mặc cho các hạ muốn làm gì thì làm, phóng túng tự do đâu!
- Nhưng với thực lực của các vị, cần gì có hành động hạ lưu thô bỉ như thế?
Nhị tiểu thư giận dữ :
- Sở Tiêu Phong, lời của các hạ khó nghe quá.
- Cô nương muốn giết tại hạ thì giết, nhưng không nên đối phó với gia đình tại hạ.
- Chúng ta nguyên vốn không muốn giết các hạ, nhưng các hạ kiêu ngạo, phóng túng quá nên bây giờ rất khó nói.
Sở Tiêu Phong đáp :
- Hiện tại, chưa có hồi âm của Đại tiên sinh, chắc chưa đến lúc phải tận diệt gia đình tại hạ?
- Ta có thể tức thì hạ lệnh giết người.
Chàng lạnh lẽo :
- Nhị tiểu thư, tại hạ quyết không khuất phục và cũng không tin tiểu thư đủ sức giết tại hạ.
- Nghe khẩu khí các hạ tựa hồ như muốn khiêu chiến với ta?
- Nếu như nhị tiểu thư thích chỉ giáo vài chiêu, tại hạ xin hoan nghênh.
Hốt nhiên nhị tiểu thư thở dài :
- Sở Tiêu Phong, các hạ thật là ngông cuồng.
- Nhị tiểu thư quyết định ra sao?
- Thành toàn cho các hạ, bất quá phải có một điều kiện.

- Mời nói.
- Trừ các hạ ra, ta không thích tiếp kiến bất cứ ai khác, yêu cầu các hạ cho mấy vị bằng hữu rút đi nơi khác.
- Còn các thuộc hạ của tiểu thư thì sao?
- Đương nhiên cũng rút đi hết.
Sở Tiêu Phong trầm ngâm không nói, nhị tiểu thư lập tức quát tùy tùng thuộc hạ lui hết lại, gồm cả Trần tiên sinh và bọn tì nữ, mau chóng biến mất. Sở Tiêu Phong đành phải quay lại bọn Giang Phi Tinh, nói :
- Đại ca, xin dẫn tất cả mọi người lui về sau khối đá kia, khi nào tiểu đệ cần tự sẽ cất tiếng gọi đại ca.
Giang Phi Tinh gật đầu :
- Được, đệ hãy cẩn thận lưu tâm đấy.
Lão dẫn bọn Vương Bình, chuyển thân đi liền. Trong sơn cốc chỉ còn lại Sở Tiêu Phong và nữ nhân ngồi dưới tán dù vàng, mục quang Sở Tiêu Phong đã có thể nhìn rõ tình hình trong tán dù che thấp ấy. Đó là một nữ nhân mặc áo vàng, ngồi nghiêm trên ghế dát vàng bọc da hổ, trước mặt nàng có phủ một mảnh lụa vàng, vì vậy không tài nào nhìn rõ sắc diện. Hai bàn tay nàng cũng bị che khuất bởi hai ống tay áo dài rộng, không nhìn rõ được, nhưng từ thần thái cũng nhận ra đó là nữ nhân diễm lệ. Tất cả mọi người đều lui xa không còn nằm trong thị tuyến, nhị tiểu thư mới từ từ gác dù qua một bên, bước ra nói :
- Sở Tiêu Phong, ta không muốn chúng ta dùng vũ khí tương kiến, vì vậy ta hy vọng sau khi gỡ lớp lụa vàng trên đầu ta, chúng ta có thể đàm luận hòa hợp.
Ta chỉ cần một câu trả lời khẳng định của các hạ.
- Nhị tiểu thư chưa đặt câu hỏi, tại hạ biết sao mà trả lời?
- Sở Tiêu Phong, các hạ có biết vì sao ta phải đeo tấm lụa phủ mặt không?
Hai người đứng cách nhau không quá năm thước. Sở Tiêu Phong đáp :
- Không biết.
- Vì người nào thấy được chân diện mục của ta chỉ có hai kết quả, một là bằng hữu của ta, hai là kẻ thù của ta, các hạ hãy thử nghĩ xem, cơ hội làm bằng hữu của chúng ta ra sao?
Trong ống tay áo dài rộng lộ ra một bàn tay trắng muốt tuyệt đẹp.
Sở Tiêu Phong đáp :
- Đạo bằng hữu không nên đặt điều kiện cho nhau, bằng hữu mà có điều kiện chưa phải là bằng hữu chân chính. Nếu như nhị tiểu thư thấy cuộc đàm luận của chúng ta không thể dung hợp, tiểu thư không

cần thiết gỡ lụa che mặt làm gì.
- Sở Tiêu Phong, các hạ không có chút hiếu kỳ nào ư?
- Không, tại hạ rất hiếu kỳ, tại hạ rất hy vọng tiểu thư bỏ tấm lụa che mặt xuống để được rõ chân diện mục tiểu thư. Chẳng qua suốt đời tiểu thư phải đeo tấm lụa ấy tất là có nguyên nhân, nếu tại hạ vì hiếu kỳ xúc phạm tới điều kỵ húy của tiểu thư tạo thành sự ép buộc, thà tại hạ không được nhìn thấy còn hơn.
Nhị tiểu thư gật đầu :
- Các hạ niên kỷ quá trẻ mà đã có năng lực tự kềm chế đến thế thực không phải là việc dễ dàng.
- Đa tạ nhị tiểu thư quá khen.
- Ta nghe Trần tiên sinh nói, hắn đã giải thích cho các hạ về Vô lượng thọ phật liên quan đến Vô Cực môn.
- Vâng, đã có giải thích, nhưng vẫn chưa giảm bớt được chút nào lòng cừu hận bị diệt môn của tại hạ.
- Chỉ vì một chút chướng ngại ấy ngăn cản các hạ đầu nhập bang hội của chúng ta ư? Chúng ta sẽ có câu giải đáp hoàn mỹ cho các hạ, các hạ có vừa ý không?
- Tại hạ lấy làm kỳ quái, tại sao nhị tiểu thư phải cố tranh thủ tại hạ đến thế, tại hạ minh bạch, quyết không phải chỉ vì võ công của tại hạ.
Nhị tiểu thư bật cười khanh khách :
- Ta rất thích thú vì sự thông minh của các hạ, nói cho thật, võ công các hạ không tồi, nhưng đó không phải là nguyên nhân chủ yếu để chúng ta tranh dành các hạ, cũng chẳng phải chúng ta quá cần thu nạp nhân tài.
- Người quý ở chỗ tự biết mình, tại hạ cũng tự hiểu mình chẳng có gì quan trọng đối với quý bang hội.
- Quan trọng lắm chứ, không quan trọng tại sao chúng ta phải hao tổn biết bao công phu tranh thủ các hạ?
- Tại hạ thật sự nghĩ không ra nguyên nhân vì đâu?
- Sở Tiêu Phong, chớ nên hy vọng vào Xuân Thu Bút, hắn không giúp gì cho các hạ được đâu, và cũng chẳng nên hy vọng vào các đại môn phái giang hồ.
Lực lượng của họ cũng có hạn, vả chăng họ cũng chẳng chính trực lỗi lạc gì như các hạ tưởng đâu.
- Nhị tiểu thư, trước mắt chúng ta đâu thiếu gì thuộc hạ...
Nhị tiểu thư lạnh lẽo cắt lời chàng :
- Chẳng qua đó chỉ là một bọn chó săn, không chịu nổi sự tấn công của chúng ta, nếu như các hạ chỉ cậy vào lực lượng ấy...
- Tại hạ không cậy vào cái gì cả, tại hạ chỉ muốn chứng minh, trong

giang hồ vẫn còn nhiều đại hán tử nhiệt tâm, họ dư biết lực lượng có hạn nhưng vẫn xá mạng vì nghĩa.
Nhị tiểu thư lạnh lùng :
- Nói vậy là các hạ vẫn chưa tỉnh ngộ?
- Nói như cách của tại hạ là vẫn cố chấp làm điều nghĩa.
Nhị tiểu thư lạnh lùng xoay qua vấn đề khác :
- Các hạ có luyện qua "Đại La thập nhị thức"?
- Trần tiên sinh nói như vậy với tại hạ.
- "Đại La thập nhị thức" là kỳ học tối cao trong kiếm pháp, nhưng không biết các hạ có bao nhiêu hỏa hầu?
- Không nhiều lắm.
- Ta cũng có luyện mười năm đấy.
- A!
- Các hạ hãy rút kiếm đi, nếu ta không thu phục được các hạ chỉ còn cách giết các hạ.
- Tại hạ xin liều mạng hầu tiếp, bất quá tại hạ còn có điều thỉnh cầu, mong được nhị tiểu thư thành toàn.
- Cứ nói.
- Xin đừng động tới gia đình tại hạ, họ không ai biết võ công và cũng chẳng là người giang hồ.
Nhị tiểu thư hơi trầm ngâm :
- Được! Nếu các hạ chết ở đây ta sẽ đáp ứng thỉnh cầu của các hạ.

XUÂN THU BÚT

Hồi 26
Ác đấu Đại tiên sinh

Sở Tiêu Phong cung kính hành lễ :
- Được lời hứa của nhị tiểu thư, tại hạ chết cũng không ân hận.
Tay hữu chàng từ từ đặt vào chuôi kiếm. Nhị tiểu thư đứng bất động, tay hữu chàng từ từ lại buông xuống. Nhị tiểu thư hỏi :
- Vì sao các hạ không xuất thủ?
- Vì nhị tiểu thư không có vũ khí.
- Kiếm có thể chân chính giết người, giấu ở nơi không ai được thấy.
Hốt nhiên nàng vung tay hữu, chỉ thấy ánh lạnh toát lên, một luồng kiếm khí lạnh thấu xương đã đặt vào yết hầu Sở Tiêu Phong. Chàng ngẩn người buột miệng :

- Thủ pháp xuất kiếm mau tuyệt!
Nhị tiên sinh cười nhẹ :
- Sở Tiêu Phong, hiện tại nếu như muốn giết các hạ ta chỉ cần ấn nhẹ tay thôi.
Sở Tiêu Phong không thể không thừa nhận. Nhị tiên sinh từ từ thu trường kiếm lại :
- Ít ra các hạ phải tin vào một điều này chúng ta có thể giết các hạ nhưng chỉ vì không giết đó thôi.
- Tại hạ tin nhị tiên sinh đã nói giết tại hạ, vì tiểu thư vừa chứng minh cho biết bản lãnh.
Nhị tiểu thư hơi ho khan một tiếng :
- Các hạ là người quật cường khả ái, nhưng lại bất phục tòng chân lý.
- Nhưng ta biết các hạ chưa chịu tin là ta có thể đánh thắng các hạ.
- Nếu như tiểu thư thật đánh hơn tại hạ, tại hạ lại càng bội phục.
- Sở Tiêu Phong, ta sẽ cho các hạ một cơ hội để chứng minh, chẳng qua sau khi chứng minh được rồi, các hạ chuẩn bị ra sao?
Sở Tiêu Phong cười nhạt :
- Chiếu theo quy củ giang hồ mà nói, tại hạ sẽ quăng kiếm nhận thua, tùy tiểu thư xử trí, được không?
Nhị tiểu thư gật đầu :
- Được! Các hạ hãy rút kiếm!
Sở Tiêu Phong có cảm giác vị nhị tiểu thư này cũng có phần nhân nhượng với chàng, nhẹ hít một hơi, tay đặt vào chuôi kiếm, chàng buồn bã nói :
- Nhị tiểu thư, tại hạ còn có một thỉnh cầu nữa.
- Các hạ cứ nói.
- Nếu như tại hạ thắng nhị tiểu thư nửa chiêu một thức, chỉ cầu xin tiểu thư tha cho gia đình tại hạ.
- Cái ấy đương nhiên, các hạ thắng được ta, các hạ có quyền đặt bất cứ điều kiện gì.
- Các vị oán hận chỉ nên oán hận một mình tại hạ, vì vậy tại hạ nghĩ dù tại hạ có thua đi nữa, các vị cũng không nên hỏi tội tới gia đình tại hạ.
- Bang hội chúng ta hành sự chỉ cần đạt được hiệu quả lớn nhất chứ không chú ý thủ đoạn nên hay không...
- Nhị tiểu thư, xin hỏi lại, nếu tại hạ không là kẻ địch của các vị, các vị sẽ tha cho gia đình tại hạ chứ?
- Điều ấy các hạ hãy yên tâm, nếu như các hạ không là kẻ địch của chúng ta, chẳng những gia đình các hạ không tổn thương mảy may

mà chúng ta còn bảo vệ cho họ nữa.
- Bảo vệ thì không cần thiết, chỉ mong họ được bình an như thời gian qua, họ không phải là người giang hồ, tốt nhất là đừng cuốn họ vào trong thị phi giang hồ.
- Được lắm, ta đáp ứng, nhất định chúng ta sẽ làm vậy.
Sở Tiêu Phong ôm quyền :
- Đa tạ nhị tiểu thư.
Nhị tiểu thư hơi nghiêng thân như hoàn lễ :
- Không nên đa lễ.
Đột nhiên Sở Tiêu Phong rút trường kiếm hô lớn :
- Nhị tiểu thư hãy cẩn thận đấy, tại hạ xuất thủ đây.
Nhị tiểu thư gật đầu :
- Xin mời.
Sở Tiêu Phong đâm một kiếm tới, nhị tiểu thư tràn thân qua tránh kiếm, kiếm trong tay áo nàng chưa cần sử dụng, xem ra nàng cố ý nhường chàng chiêu đầu. Sở Tiêu Phong định nhắc nàng rút kiếm nhưng nghĩ lại võ công đối phương vốn cao hơn mình, tâm niệm chuyển động trường kiếm trong tay chàng triển khai liền thế tấn công kiên liệt tuyệt luân, chỉ thấy ánh lạnh chuyển động, một luồng kiếm khí cuốn tới, thần thái nhị tiểu thư hốt nhiên biến thành vô cùng nghiêm lạnh, tay hữu vung lên, ánh lạnh lưu chuyển phong tỏa kiếm thế của Sở Tiêu Phong, kiếm pháp chàng rất bác tạp, mỗi chiêu đều chẳng có gì giống nhau, nhưng đều đồng uy lực. Sau khi đón tiếp năm mươi chiêu, nhị tiểu thư không còn cách nào đứng ổn định được ở chỗ cũ, nàng bị buộc lay động thân thể múa kiếm tiếp đón thế công của Sở Tiêu Phong. Chàng tấn công hơn tám mươi chiêu mà chưa hề sử dụng một kiếm pháp riêng biệt, chẳng liên quan gì đến chiêu trước. Thoạt đầu nhị tiểu thư còn ung dung tự tin, nhưng đến lúc này phải tập trung chú ý bản lãnh lạ lùng của Sở Tiêu Phong, hoàn toàn ra ngoài dự liệu của nàng.
Sau khi chớp nhoáng ba kiếm liên hoàn của Sở Tiêu Phong, nhị tiểu thư quát lớn :
- Dừng tay!
Sở Tiêu Phong thu kiếm thế lại, thở dài :
- Tại hạ lấy làm hổ thẹn không ngờ đã tấn công hơn tám mươi chiêu mà vẫn khó áp đảo được tiểu thư.
Nhị tiểu thư mỉm cười :
- Các hạ võ công không tầm thường đã buộc được ta xuất kiếm và di động thân hình.
- Nhưng tại hạ biết rằng tại hạ không có cơ hội thắng được tiểu thư.

- Trong võ lâm hiện nay người đòi thắng được ta đâu có nhiều.
- Nhị tiểu thư, hy vọng tiểu thư bằng lòng chấp thuận thỉnh cầu của tại hạ, đừng hại tới gia đình tại hạ.
Hốt nhiên chàng chuyển trường kiếm, mũi kiếm sắc đặt lên giữa yết hầu của mình. Nhị tiểu thư kinh ngạc :
- Sở Tiêu Phong, các hạ làm gì đấy chứ?
Sở Tiêu Phong bình thản đáp :
- Tại hạ đã nói rồi, tại hạ sẽ trả giá xứng đáng cho tiểu thư.
- Là tự sát ư?
- Vì tại hạ biết không thể thắng được tiểu thư. Nếu tại hạ chết mà cả gia đình được bằng an, tại hạ xin vui lòng.
- Kỳ thực, Sở Tiêu Phong, các hạ vẫn còn cơ hội. Ít nhất các hạ vẫn chưa thi triển "Đại La thập nhị kiếm thức" cơ mà?
- Thân phận Trần tiên sinh mà cũng biết hai chiêu "Đại La thập nhị kiếm thức" thì với thân phận tiểu thư có lẽ tiểu thư phải biết đủ mười hai chiêu?
Nhị tiểu thư cười khanh khách :
- Sao các hạ nhận thua một cách dễ dàng đến thế?
- Không! Khi tại hạ hiểu ra không đủ sức cứu giúp chính nghĩa võ lâm, tại hạ chỉ mong cầu cứu được gia quyến mình thôi.
Nhị tiểu thư trầm ngâm :
- Sở Tiêu Phong. Đến cái chết mà các hạ không sợ, thì trên đời này các hạ sợ cái gì? Sao các hạ không gia nhập bang hội chúng ta, với võ công của các hạ, ít ra cũng được ngồi vào ghế thứ năm.
- Tại hạ không đủ tài năng để đối phó với các vị, lòng đã quá bất an, lẽ nào còn đến nỗi đầu hàng các vị nữa?
- Thôi được. Các hạ nhất định muốn chết xin cứ tùy tiện. Nhưng ta chưa hề bảo chứng với các hạ là tha cho gia đình các hạ đấy nhé.
Sở Tiêu Phong nghĩ thầm :
- "Xem ra dường như ta vẫn còn chút giá trị đối với chúng, nên chúng không muốn để ta chết. Bất quá, ta không nghĩ ra thân ta có giá trị gì đối với chúng".
Tâm nguyện chuyển động, Sở Tiêu Phong từ từ thu trường kiếm lại, nói :
- Nhị tiểu thư, tiểu thư nói vậy là sao?
- Xử trí gia đình các hạ ra sao, ta không có quyền quyết định. Cách tốt nhất hiện nay là các hạ hãy đến gặp Đại tiên sinh nghe tận miệng người bảo chứng.
Sở Tiêu Phong nghĩ thầm :
- "Lão Lục chăn ngựa cho ta kiếm phổ vô dinh ghi chép "Đại La thập

nhị kiếm thức", lại là tuyệt học của vị Đại tiên sinh kia. Chúng định hỏi ta cái gì? Lão Lục đã chết, nhưng chết mà không có thi thể chỉ có ngôi mộ trống. Rõ ràng chỉ là cái chết giả, sự thực lão đã làm gì?"
Nghi vấn trùng trùng như che lấp cả đầu chàng, nhất thời chàng quên cả trả lời câu hỏi của đối phương. Nhị tiểu thư mỉm cười thúc giục :
- Sở Tiêu Phong, ý các hạ ra sao?
Chàng thẩn thờ hỏi :
- Đi đâu để gặp Đại tiên sinh?
- Không xa đây lắm. Nếu như các hạ đồng ý, ta sẽ dẫn các hạ đi!
Sở Tiêu Phong lại nghĩ thầm :
- "Nói đi nói lại cũng chỉ muốn ta rời nơi này, ngày mai là ngày xuất hiện của Xuân Thu Bút. Hình như dụng tâm của chúng là hy vọng không cho ta chứng kiến sự xuất hiện của Xuân Thu Bút thì phải?"
Nhị tiểu thư hình như nhìn thấy sự chần chừ ngần ngại của chàng, nàng nhẹ thở dài :
- Sở Tiêu Phong, phải chăng các hạ vẫn còn hiếu kỳ?
- Ý nhị tiểu thư muốn nói...
- Các hạ muốn tận mắt nhìn thấy tình hình Xuân Thu Bút xuất hiện, có phải không?
Bị nói đúng sự thật, Sở Tiêu Phong đành thừa nhận :
- Đúng vậy! Xuân Thu Bút là người chấn động thiên hạ, không ai không biết.
Tại hạ cũng muốn nhìn thấy sự kiện ấy lắm.
Nhị tiểu thư trầm ngâm :
- Sở Tiêu Phong, các hạ tin thật là có việc ấy sao?
- Mọi người đều nói thế, sao lại không tin?
- Sở công tử, một cá nhân dù có thần thông quảng đại đến đâu cũng không thể tung hoành tự tác trong giang hồ được...
Hình như câu nói chưa hết ý, nhưng nàng đột ngột im lặng. Sở Tiêu Phong lặng lẽ phân tích ý ở ngoài lời câu nói hàm nghĩa ấy. Chàng buột miệng :
- Xuân Thu Bút đã bị các vị mua chuộc, hoặc đã bị các vị giết chết rồi?
- Sở công tử, có nhiều chuyện chỉ nên dùng ý mà hiểu, chứ không thể nói thẳng ra. Các hạ cứ tự suy nghĩ đi...
Đợi chờ một chút, nàng hỏi tiếp :
- Sở công tử, các hạ nghĩ thông rồi chứ?
Nhẹ thở dài, chàng lắc đầu :
- Nhị tiểu thư, tại hạ chưa hoàn toàn thông.

- Nghĩ chưa thông thì cứ từ từ mà nghĩ. Bất quá việc Xuân Thu Bút xuất hiện không hoàn toàn như các hạ tưởng tượng đâu.
- Nhị tiểu thư, nếu tại hạ xin được ở lại đây xem Xuân Thu Bút xuất hiện, không biết có được chấp thuận không?
- Không được. Trước khi mặt trời xuống núi, các hạ buộc phải rời khỏi nơi đây.
- Đi gặp Đại tiên sinh ấy ư?
- Nếu như các hạ còn quan tâm tới phụ mẫu gia thân của các hạ, thì chỉ còn một cách là gặp Đại tiên sinh.
Sở Tiêu Phong gật đầu :
- Thôi được, tại hạ sẽ hỏi họ một lời.
- Ai?
- Những bằng hữu theo tại hạ đến đây.
- Được, ta sẽ đợi các hạ. Sau đó chúng ta lập tức lên đường.
Chàng chuyển thân quay lại chỗ Giang Phi Tinh :
- Giang đại ca. Đệ xin phép đi cùng vị cô nương kia.
Giang Phi Tinh hỏi :
- Tại sao vậy?
- Vì đệ không thắng được cô nương ấy.
- Sở đệ, chúng ta sẽ liên thủ quyết đấu sinh tử với chúng.
- Đại ca, đương nhiên đệ cũng thực sự muốn theo cô nương ấy đi gặp vị đứng đầu bang hội bí mật kia một lần cho biết đó là nhân vật nào?
- Sở đệ, nói như vậy có phải là tự mình chui vào lưới đó chăng?
- Đại ca, tiểu đệ không còn cách chọn lựa nào khác.
- Vì lo cho gia quyến của đệ?
- Ngoài việc lo cho gia quyến, tiểu đệ có hai nguyên nhân.
- Nguyên nhân ra sao?
- Thứ nhất, đệ không phải là địch thủ của nàng. Thứ hai, nếu như đệ không đi gặp vị Đại tiên sinh đó, e rằng chúng ta khó tránh được sự tận diệt của chúng.
Giang Phi Tinh chau mày :
- Sự việc nghiêm trọng đến vậy ư?
- Vâng.
- Chúng ta có nên ác đấu một trận?
- Khả năng thắng rất nhỏ. Vả chăng nếu thắng đi nữa cũng phải hy sinh cả trăm nhân mạng. Cái giá ấy quá lớn!
Giang Phi Tinh thở dài :
- Nghĩ cho cùng cũng hết sức kỳ quái. Xưa kia, mỗi lần Xuân Thu Bút xuất hiện, các Chưởng môn nhân các đại môn phái võ lâm đều kéo

đến chứng kiến.
Lần này trừ những người chúng ta ra hình như chẳng còn ai đến đây cả.
- Vâng, tiểu đệ cũng có cảm giác lạ lùng ấy.
- Lão phu đã có lần tham gia đại hội Xuân Thu Bút xuất hiện ở Hành Sơn.
Trước ngày Xuân Thu Bút xuất hiện, Hành Sơn có mặt tới hơn năm trăm người gồm đủ các Chưởng môn nhân các đại môn phái. Còn lần này hình như chẳng có ai đến đây cả.
- Vâng, chính điều ấy cũng làm tiểu đệ khả nghi lắm.
Vương Bình xen vào :
- Sở công tử. Nếu nhất định phải đi, xin cho chúng tại hạ đi theo công tử.
Giang Phi Tinh vội vã gật đầu :
- Phải đấy. Sở đệ. Nếu cần thiết phải đi đệ cũng nên mang theo ít nhất là hai bằng hữu.
Vương Bình nói :
- Tại hạ nhất định phải theo Sở công tử.
Giang Phi Tinh gật đầu :
- Hai vị Vương Bình và Thành Phương nên đi theo Sở đệ, chiếu cố sinh hoạt của Sở đệ.
Sở Tiêu Phong đành phải chấp thuận :
- Thôi được, đại ca hãy dẫn Trần Hoành và Tất Viên về báo với Bạch Mi đại sư tìm cách tự bảo vệ quần hùng. Nên nhớ mục đích trọng yếu của chúng ta bây giờ là càng giảm thiểu tử vong càng tốt.
Giang Phi Tinh ảo não :
- Sở đệ, lão phu hiểu rõ.
- Tiểu đệ đi nhé!
Chàng quay đầu nói với Vương Bình và Thành Phương :
- Hai vị tạm đứng ở lại đây để tại hạ báo cho vị nhị tiểu thư kia trước. Sau khi nghe tại hạ gọi, hai vị hãy tới.
Vị nhị tiểu thư kia dường như cũng nôn nóng, không đợi Sở Tiêu Phong đến gần, nàng hỏi :
- Các hạ đã sắp đặt xong mọi chuyện rồi chứ?
Chàng đáp :
- Vâng, đã xong. Bất quá còn việc này thỉnh cầu nhị tiểu thư.
- Các hạ cứ nói!
- Tại hạ muốn dẫn theo hai bằng hữu.
- Dẫn theo hai người làm gì?
- Bằng hữu của tại hạ không ai có võ công cao hơn tại hạ, chỉ cần

điều ấy đủ cho nhị tiểu thư yên tâm rồi.
- Ta không hề lo sợ các hạ dẫn theo bất cứ cao thủ nào. Nói thật thà, tất cả thiên hạ hiện nay, trừ Sở Tiêu Phong các hạ ra, bất cứ ai khác chúng ta cũng không thèm quan tâm. Ta chỉ muốn biết mục đích các hạ dẫn theo người làm gì?
- Hai người tại hạ dẫn theo để chiếu cố cho các sinh hoạt của tại hạ.
- Nơi chúng ta sắp đến đầy những nô bộc cả nam cả nữ đều có. Các hạ cần người loại nào, chúng ta đều có thể cung cấp cho các hạ.
- Tại hạ chỉ cần người do chính tại hạ quen biết, ít ra là tại hạ đã tín nhiệm họ.
Nhị tiểu thư gật đầu :
- Xét về tâm lý, như vậy có lẽ các hạ yên tâm hơn?
- Tại hạ chính có ý nói như vậy!
- Thôi được, hãy dẫn họ lên đường ngay.
- Nhị tiểu thư, mời nhị tiểu thư lên kiệu.
Nhị tiểu thư quắc mắt :
- Sở Tiêu Phong, các hạ nên cẩn thận suy nghĩ đấy. Nếu muốn trở thành địch nhân của ta, thì cứ nói. Còn như muốn làm bằng hữu của ta, sẽ có lợi cho các hạ hơn nhiều.
- Điều ấy xin cứ chờ một thời gian mới có thể chứng minh rõ được.
Nhị tiểu thư xoay thân ra hiệu, gọi kiệu che dù của nàng.
Sở Tiêu Phong cũng gọi Vương Bình, Thành Phương đến. Không cần hỏi một lời, chàng dẫn hai bằng hữu theo sau kiệu dù ấy đi qua hơn mười dặm, vượt qua hai ngọn núi đến trong một u cốc nằm sâu trong núi. Sau một lúc quanh co trong rừng tùng, kiệu dù kia dừng lại.
Sở Tiêu Phong theo sát sau kiệu, nhỏ giọng hỏi :
- Nhị tiểu thư, đến nơi rồi ư?
Nhị tiểu thư đáp :
- Đến rồi, ở trong khu rừng tùng này đây.
Sở Tiêu Phong ra lệnh :
- Vương Bình, Thành Phương, hai người hãy ở lại đây.
Nhị tiểu thư bước xuống kiệu, cất bước đi tới trước.
Sở Tiêu Phong bám sát theo sau :
- Nhị tiểu thư, chúng ta đi gặp Đại tiên sinh đấy ư?
- Đúng!
- Nhị tiểu thư, phải chăng Đại tiên sinh cũng giống như tiểu thư?
- Ý các hạ nói gì?
- Phải chăng Đại tiên sinh cũng giống như tiểu thư, là cũng có đeo mặt nạ da người?
- Hy vọng các hạ có thể nhìn được mặt thật của Đại tiên sinh.

- Ý của nhị tiểu thư là...
Nhị tiểu thư không trả lời, nàng bước mau vào một tòa nhà tranh xây vòng theo rừng tùng xanh biếc. Tòa nhà tranh ấy ở ngoài xem rất tầm thường, nhưng vào trong rồi mới biết nó được bài trí cực kỳ hoa lệ thảm trắng trải dưới đất, tơ lụa treo đầy vách, bốn cái ghế bành rộng đặt giữa nhà. Nhị tiểu thư nghiêng thân :
- Mời các hạ ngồi.
Nàng đi thẳng vào gian nhà tranh. Sở Tiêu Phong quét mắt nhìn chung quanh rồi ngồi xuống một ghế bành. Gian khách sảnh ấy cực rộng, nhưng chỉ có một mình chàng. Trong đầu chàng đột nhiên hiện ra hình ảnh của lão nhân chăn ngựa họ Lục, lẽ nào một lão nhân giả dạng thành người chăn ngựa lại có thể là lãnh tụ một bang hội bí mật này ư? Chàng lập tức đẩy sự liên tưởng ấy ra khỏi đầu, nếu như sự thực lão Lục ấy là vị Đại tiên sinh thì sao lại cho chàng kiếm phổ vô danh kia làm gì? Sở Tiêu Phong trong lòng minh bạch, võ công chàng tiến bộ như ngày nay là nhờ phần lớn vào kiếm phổ vô danh ấy. Chàng ngồi lặng lẽ chờ đợi, không biết đã trôi qua bao lâu.
Hốt nhiên có tiếng chân nhẹ vọng đến, Sở Tiêu Phong xoay đầu lại nhìn.
Một nữ nhân vận áo xanh từ trên xuống dưới bước chậm đến, nàng bước đi chậm ri, gót chân nàng đẹp đẽ khiến chàng có cảm giác nữ nhân quá cao quí. Trong gian đại sảnh rộng lớn này bố trí quá đơn giản, trừ một cái bàn vuông và bốn cái ghế bành ra không còn vật gì nữa. Vì vậy Sở Tiêu Phong không thể không nhìn thiếu nữ áo xanh thăm dò. Nàng là nữ nhân tuyệt đẹp, nhưng toát ra một cái gì lạnh lẽo. Nàng khẽ nhìn Sở Tiêu Phong nhẹ gật đầu bước tới ghế đối diện ngồi xuống. Sở Tiêu Phong cũng nhẹ mỉm cười :
- Xin thỉnh giáo quý tính danh của cô nương?
Thiếu nữ áo xanh chỉ cười nhạt không đáp. Đột nhiên một âm thanh uy nghiêm vọng ra :
- Sở Tiêu Phong, ngươi hãy nghe kỹ đây. Lão phu hỏi ngươi câu nào, ngươi phải trả lời cho thật.
Sở Tiêu Phong cũng lớn giọng uy nghiêm không kém :
- Các hạ là ai?
- Ngươi đến đây để gặp người nào?
- Tại hạ đến gặp Đại tiên sinh.
Thanh âm ấy vẫn giữ né tuy nghiêm :
- Đúng, ta chính là Đại tiên sinh đây.
Sở Tiêu Phong trầm ngâm một chút :
- Chúng ta đã gặp nhau lần nào chưa?

Tiếng Đại tiên sinh :
- Sở Tiêu Phong, ngươi suy nghĩ cố nhớ xem, chúng ta đã gặp nhau lần nào chưa?
Chàng thở dài :
- Hiện tại bất cứ việc gì, tại hạ cũng chưa dám nói chắc.
- Ngươi đã mất tự tin rồi ư?
- Có nhiều việc lạ lùng, tự nhiên biến thành quá bí ẩn không thể tin được.
Tiếng Đại tiên sinh :
- Sở Tiêu Phong, hình như ngươi nói ra bằng xúc cảm?
- Vâng. Tại hạ có quá nhiều cảm khái.
Đại tiên sinh bật cười lớn :
- Sở Tiêu Phong, tiếc thay chàng ta chẳng phải đã khuyên ngươi nhiều lần, đến nay ngươi đau khổ phải cam chịu, chứ còn trách ai bây giờ?
- Đại tiên sinh mời tại hạ đến đây có gì chỉ dạy?
Đại tiên sinh nghiêm giọng :
- Thời gian của ta rất ít. Vì vậy chúng ta đàm luận càng rõ ràng thẳng thắn càng tốt.
- Xin các hạ dạy bảo!
- Ngươi có muốn hợp tác với ta hay không?
Chàng đáp ngay :
- Không dám. Tại hạ chỉ là kẻ hậu bối mạt học, đâu dám hợp tác với Đại tiên sinh.
Đại tiên sinh cười gằn một tiếng :
- Sở Tiêu Phong, ta đã nói rất minh bạch, ngươi phải trả lời cho minh xác.
- Tại hạ đã trả lời rồi.
- Nghĩa là không đồng ý hợp tác với ta à?
- Tại hạ tự cho là không xứng đáng!
- Được! Sở Tiêu Phong, ngươi đã không đồng ý hợp tác với ta, thế ngươi dự định thế nào?
- Phụ mẫu tại hạ ra sao?
Đại tiên sinh đáp :
- Họ rất khỏe mạnh.
- Hãy thả gia quyến tại hạ, Sở Tiêu Phong này sẽ rút lui khỏi giang hồ, tự phế võ công, suốt đời cày ruộng, đọc sách, không tham dự gì đến việc giang hồ nữa.
Đại tiên sinh gằn giọng :
- Thứ nhất, võ công bản lãnh ngươi mà phế bỏ là một điều rất đáng

tiếc.
Sở Tiêu Phong mỉm cười :
- Đó là việc của tại hạ, các hạ khỏi bận tâm.
Đại tiên sinh nói :
- Thứ hai, ngươi có thật sẽ rút lui khỏi giang hồ được hay không? Bang chủ Cái bang, Giáo chủ Bài giáo, họ để ngươi rút lui hay sao?
- Họ...
- Họ hy vọng ở ngươi quá nhiều, làm sao họ bỏ qua cho ngươi được?
- Nếu như tại hạ nhất quyết kiên trì, họ làm gì được tại hạ?
Đại tiên sinh nói :
- Sở Tiêu Phong, cách ấy nghe ra không thông, chúng ta không cần tranh luận nữa.
- Nhưng tại hạ chưa minh bạch. Nếu như tại hạ tự phế bỏ võ công, dù họ có ép buộc đến đâu đi nữa, tại hạ còn giúp gì được họ?
- Sở Tiêu Phong, ta đã nói về việc ấy, ta không đồng ý.
- Thế Đại tiên sinh muốn tại hạ phải làm sao đây?
- Tốt nhất là hãy hợp tác với chúng ta, hoặc là ngươi phải tự vận để chấm dứt hy vọng của bọn họ.
- Chỉ có hai con đường ấy sao?
- Đúng. Ngươi có thể chọn một trong hai.
- Còn gia đình tại hạ thì sao?
- Họ chỉ liên lụy vì ngươi. Chính như ngươi nói, họ không phải là người trong giang hồ. Nếu như ngươi chọn cái chết, họ chẳng liên quan gì đến việc giang hồ nữa. Chúng ta không gây tổn thương gì cho họ.
- Tại hạ phải tự tận ngay bây giờ ư?
Đại tiên sinh nói :
- Đúng! Ta muốn chính mắt sự việc này giải quyết cho xong.
Sở Tiêu Phong xoay đầu nhìn ra ngoài, không thấy Vương Bình, Thành Phương đâu. Có lẽ họ vẫn còn ở ngoài vì chưa có lệnh gọi của chàng, chàng khẽ thở dài :
- Đại tiên sinh, sau khi tại hạ chết, có thể giao xác tại hạ cho các bằng hữu mang về không?
- Đại tiên sinh đáp :
- Có thể được!
- Tại hạ xin thỉnh cầu Đại tiên sinh một việc, có thể tha cho các bằng hữu cùng đến đây với tại hạ chăng?
- Ta chỉ chấp thuận cho chúng tự chọn, sống hay chết tùy chúng.
Sở Tiêu Phong nhìn thiếu nữ áo xanh ngồi đối diện, chỉ thấy thần sắc

nàng lạnh lùng nghiêm tĩnh như đang lắng nghe câu chuyện. Chàng từ từ đứng dậy, vươn hai tay ra mỉm cười :
- Không thể ngờ bảo kiếm trong thân Sở Tiêu Phong ta lại dùng để lấy tính mạng của chính mình. Đại tiên sinh, tại hạ có thể sắp chết, chẳng qua trước khi chết hy vọng muốn được nhìn thấy mặt Đại tiên sinh một lần.
- Hà tất phải cần thế?
- Đó là tâm nguyện cuối cùng của tại hạ, nếu không tại hạ chết làm sao nhắm mắt được?
Đại tiên sinh gằn giọng :
- Được! Ta sẽ thành toàn cho ngươi. Bất quá ta mong được ngươi chứng minh nhất định đã quyết ý chết.
- Tại hạ phải chứng minh ra sao?
- Cách tốt nhất là hãy phế bỏ võ công trước, và nếu ngươi đồng ý, chúng ta sẽ xuất thủ giết ngươi.
- Có thể cho bằng hữu của tại hạ vào đây được không?
- Theo ta, ngươi hãy phế bỏ võ công trước, rồi sẽ gọi chúng vào sau.
Sở Tiêu Phong thở dài :
- Đại tiên sinh cẩn thận quá thế, thảo nào không lãnh đạo bang hội bí mật này.
Đại tiên sinh cười khẩy :
- Ta giải quyết việc gì phải giải quyết thật rõ rệt. Vì ta không muốn để lại hậu hoạn.
Sở Tiêu Phong ngấm ngầm đề vận chân khí, giơ tay hữu lên chính đang định tự đập nát huyệt "Thiên Linh" của mình. Đột nhiên chàng động tâm tự nghĩ :
- "Nếu ta chết thế này, há chăng là chết không minh bạch ư? Ít nhất ta cũng phải dặn lại Vương Bình vài câu chứ?"
Tâm niệm chuyển động, chàng buông hữu chưởng xuống. Đại tiên sinh quát lên :
- Thế nào? Ngươi thay đổi ý định?
Sở Tiêu Phong đáp :
- Không phải. Nhưng tại hạ muốn chọn cái chết theo ý của tại hạ...
Chàng cất cao giọng gọi lớn :
- Thành Phương, Vương Bình đâu rồi?
Có tiếng Vương Bình đáp :
- Chúng tôi ở đây!
Sở Tiêu Phong gọi :
- Vào đây, tại hạ có lời muốn nói.
Chỉ chớp mắt, Thành Phương, Vương Bình đã bước vào đến cạnh

bên chàng. Sở Tiêu Phong nói :
- Tại hạ sẽ chết, nhị vị hãy đem thi thể của tại hạ về.
Vương Bình ngẩn người :
- Sở công tử! Vì sao lại phải chết?
Sở Tiêu Phong bình thản nói :
- Một người sống là phải có giá trị nào đó, hiện tại ta đã không còn giá trị gì cần sống nữa.
Vương Bình trố mắt :
- Công tử nói vậy là sao? Nếu công tử sống không còn giá trị, há bọn tiểu nhân đây sống có giá trị ư?
Sở Tiêu Phong cười đau khổ :
- Nếu tại hạ sống mà có thể cứu được giang hồ, thay đổi nguy cơ làm lợi cho võ lâm, đương nhiên tại hạ không nên chết. Nhưng tại hạ đã hết khả năng giúp ích giang hồ, thì đành phải miễn cưỡng cứu gia đình cũng được.
Vương Bình trầm ngâm :
- Công tử có chắc chắn sau khi công tử chết rồi, chúng sẽ buông tha cho gia đình công tử không?
- Chúng đã hứa với tại hạ.
- Công tử, chúng có cách gì bảo chứng chắc chắn giữ lời hứa?
- Điều ấy chúng không có cách gì bảo chứng. Tại hạ chỉ tin vào lời hứa của chúng mà thôi.
Vương Bình quay lại nhìn thiếu nữ áo xanh, chỉ thấy nàng vẫn ngồi nghiêm như người gỗ. Vương Bình đằng hắng một tiếng :
- Công tử, chúng ta không có gì bảo chứng, tại sao công tử nhất định phải chết? Ít nhất, công tử cũng phải nhìn thấy lão thái gia an toàn xong, có chết cũng chưa muộn.
Sở Tiêu Phong rung động, chậm rãi đáp :
- Vương Bình, ngươi nói cũng có lý lắm.
Vương Bình nói :
- Tiểu nhân chỉ đề bạt ý kiến ngu muội, mong công tử suy nghĩ lại.
Sở Tiêu Phong gật đầu, chuyển mắt nhìn thiếu nữ áo xanh :
- Cô nương có thể nói được không?
Nữ nhân áo xanh lắc đầu cười nhẹ, nụ cười nàng tuyệt đẹp như muôn ngàn cánh hoa cùng nở. Sở Tiêu Phong hỏi :
- Vì sao cô nương không chịu nói gì?
Mỹ nhân áo xanh lại lắc đầu, dường như nàng không có chủ ý gì, nên không muốn nói. Sở Tiêu Phong mỉm cười, chàng đột ngột đứng bật dậy, nói lớn :
- Đại tiên sinh, tại hạ đã hiểu thông việc này rồi.

Đại tiên sinh gấp hỏi :
- Việc gì?
- Có phải Đại tiên sinh nắm chắc giết được tại hạ?
- Đó là việc chẳng lấy gì làm khó!
Chàng mỉm cười :
- Bằng vào võ công các hạ ấy ư? Hay là vị cô nương áo xanh này?
Đại tiên sinh buông thõng :
- Cả hai đều đủ khả năng.
Sở Tiêu Phong bước tới một bước :
- Nhị tiểu thư, cô nương không dám nói gì vì sợ tại hạ nhận ra âm thanh ư?
Thiếu nữ áo xanh từ từ đứng lên đáp :
- Sở Tiêu Phong, ngươi thật thông minh đấy.
- Cô nương. Nếu không có Đại tiên sinh nhắc tại hạ, thực sự tại hạ nghĩ không ra.
Nhị tiểu thư lạnh giọng :
- Rất tiếc, ngươi chắc chắn sắp phải chết rồi.
- Vâng. Tại hạ sẽ chiến đấu tới chết chứ không phải chết vì tự tận.
Thiếu nữ áo xanh hỏi :
- Ngươi không quan tâm gì tới gia quyến ngươi?
- Tại hạ sẽ chiến đấu đến chết ở đây. Các ngươi sẽ không cần phải sát hại gia quyến tại hạ nữa. Còn như hôm nay tại hạ thắng, các ngươi lại càng không đủ khả năng sát hại họ.
Âm thanh giận dữ của Đại tiên sinh vọng ra :
- Sở Tiêu Phong, ngươi ngông cuồng quá lắm!
Chàng lạnh lùng :
- Các ngươi muốn giết ta, ta không chịu bó tay đợi chết. Như vậy gọi là ngông cuồng đấy sao?
Đại tiên sinh gằn giọng :
- Sở Tiêu Phong. Ta đã nhường nhịn nhiều rồi đấy, hiện tại ta quyết định giết chết ngươi trước.
- Hiện tại ta cũng quyết định là phản kháng tới cùng chứ không chịu chết nữa. Ta có thể bị các ngươi hạ thủ giết chết, chứ ta không tự tận nữa.
- Hay lắm! Ta sẽ cho ngươi thỏa nguyện.
Thiếu nữ áo xanh đột nhiên bước tới :
- Sở Tiêu Phong! Ta vốn muốn chúng ta sẽ vui vẻ với nhau vài ngày. Nào ngờ ngươi thay đổi mau đến thế.
Đại tiên sinh gầm lên :
- Giết y đi, càng mau càng tốt.

Sở Tiêu Phong đặt tay lên chuôi kiếm :
- Mời cô nương rút binh khí.
Chàng đã thua một lần, lần này không dám sơ ý nữa.
Nữ nhân áo xanh chậm rãi nói :
- Sở Tiêu Phong, ta không đem theo kiếm.
Chàng lạnh lùng :
- Như vậy tại hạ xin lỗi cô nương, giang hồ hiện nay nhân tâm hiểm độc.
Hình như tại hạ không cần khách sáo nữa.
Tay hữu chàng vươn ra, trường kiếm nhảy khỏi vỏ, khí kiếm lạnh bang dĩ nhiên bức tới yết hầu mỹ nhân áo xanh. Thiếu nữ áo xanh nhẹ thở dài gọi lớn :
- Đại tiên sinh, ta đã bị y khống chế mất rồi!
Đại tiên sinh gầm to :
- Sao lại thế được?
Sở Tiêu Phong cười khẩy :
- Đại tiên sinh cứ ra đây mà xem, ta chỉ cần ra một chiêu là có thể xuyên qua yết hầu cô nương diễm lệ này đó.
Đột nhiên có một cánh cửa bí ẩn mở ra, một người mặt đeo mặt nạ màu đồng chậm rãi bước ra. Hắn mặc áo bào xanh, cước bộ rất trầm trọng ung dung đi thẳng tới chỗ chàng và thiếu nữ mỹ lệ. Sở Tiêu Phong quát :
- Dừng chân lại, nếu bước tới ta sẽ giết chết nàng.
Người áo xanh dừng chân lớn giọng :
- Sở Tiêu Phong, buông nàng ra!
Thanh âm ấy quả là cùng một thanh âm với Đại tiên sinh.
Sở Tiêu Phong lạnh lùng hỏi :
- Các hạ là Đại tiên sinh ư?
- Đúng vậy, buông nàng ra.
- Tại sao ta lại nghe lời các hạ chứ?
- Vì ngươi không bao giờ dám giết nàng đâu.
Sở Tiêu Phong nổi giận :
- Vì sao ta không dám?
Người áo xanh đáp :
- Rồi ngươi cứ xem đấy sẽ biết. Ta nói là ngươi không dám.
Thiếu nữ áo xanh thở dài :
- Sở Tiêu Phong, các hạ cứ hạ thủ đi. Hắn cố ý chọc giận các hạ đó.
Sở Tiêu Phong ngạc nhiên :
- Chọc giận để tại hạ giết cô nương ư?
Thiếu nữ áo xanh gật đầu :

- Không sai.
Chàng càng ngạc nhiên :
- Nhưng tại sao vậy chứ?
- “Điêu tận cung tàng”, hết chim hết cung, “thố tử cẩu phanh”, thỏ chết giết chó săn, đó là cái lẽ rất hiển nhiên.
Người áo xanh giận dữ :
- Nhị tiên sinh, ngươi nói nhảm nhí cái gì đó?
Nữ nhân áo xanh gượng cười :
- Ta đã sớm hiểu số phận của ta. Chẳng qua ta không ngờ ngươi ác độc đến thế.
Đại tiên sinh nói lớn :
- Ta đâu có ý giết cô nương, đừng có nghĩ bậy!
- Phải. Ngươi không tự tay giết ta, nhưng lại mượn tay Sở Tiêu Phong giết ta, chẳng là cao minh hơn sao?
Đại tiên sinh nói :
- Vì sao ta lại muốn giết cô nương?
- Thứ nhất ta đã là một thứ uy hiếp ngươi, vì ta vẫn hằng muốn biết ngươi thực sự là ai?
- Ngươi...
Thiếu nữ áo xanh chận lời tiếp :
- Còn nữa, ta cự tuyệt sự ép uổng của ngươi khiến ngươi nóng giận, nhưng ngươi cố nhịn. Ngươi không thể giết ta vì việc ấy, vì ngươi sợ người khác không phục ngươi.
Đại tiên sinh bật cười ha hả :
- Nhị tiên sinh, xem ra ngươi đã có sẵn ý phản bội bản môn.
Thiếu nữ áo xanh cười gằn một tiếng :
- Bản môn? Chúng ta có quái gì đáng gọi là môn phái? Tất cả nhóm người ở đây đều bị ngươi thống trị, ngươi là ai? Chẳng những địch nhân không biết, mà đến cả ta là người thứ hai trong nhóm người này cũng không biết. Ta chỉ ra mặt đỡ đòn cho ngươi biết bao nguy hiểm, còn ngươi cứ ẩn thân sau lưng, chẳng có chút nguy hiểm nào.
Đại tiên sinh nói :
- A! Ngươi cho rằng ta không xứng đáng làm Đại tiên sinh?
Nhị tiên sinh đáp :
- Không phải điều ấy. Ngươi là kẻ đại tài, tìm khắp thiên hạ võ lâm hiện nay kẻ có tài tuệ như ngươi thực sự không nhiều.
- Loài chim có thể bay vạn dặm, chỉ có đại bàng nó được trời sinh ra là vua loài chim, không sợ ai phản bội vì nó có sức mạnh tối đại. Kế hoạch của ta tinh mật xưa nay không chút gì sai sót, khắp thiên hạ hiện nay chỉ e không ai làm được như ta.

- Thì ta đã nói, tài tuệ của ngươi thực sự khiến người bội phục. Vả chăng, không gì ngươi không làm được. Chẳng những võ công ngươi cao cường mà còn tinh thâm dụng độc dược, thông thạo thủ pháp chế ngự thống trị người khác. Biết bao nhiêu người đã hy sinh mạng sống vì ngươi.
Đại tiên sinh mỉm cười :
- Cô nương nhị tiên sinh biết vậy là hay lắm!
Nhị tiên sinh quắc mắt :
- Ta lấy làm kỳ quái là không hiểu tại sao ngươi biết rất nhiều chuyện. Bao nhiêu việc bí ẩn của các đại môn phái hình như ngươi đều biết rõ hết.
Đại tiên sinh cười lạnh :
- Nhị tiên sinh, ngươi nói xong chưa?
- Chưa! Thuật dịch dung hóa trang của ngươi vốn chẳng có chút sơ hở nào, và tự ta cũng quá sơ ý.
Đại tiên sinh ngẩn người :
- Kỳ thực đến bây giờ ta còn chưa hiểu làm sao ngươi nhận ra được khuyết điểm thuật dịch dung của ta?
- Vì ta không hiểu tại sao ngươi lại cần thiết điểm một nốt ruồi dưới cằm ngươi làm gì?
Đại tiên sinh nhún vai :
- Điểm một nốt ruồi có gì không được?
Nhị tiên sinh giận dữ :
- Được chứ. Nhưng có lần ngươi sơ ý đã điểm nốt ruồi cao hơn ngày thường một chút.
Đại tiên sinh trầm ngâm :
- Ồ! Nữ nhân làm hỏng việc. Từ ngày hôm ấy, ngươi bắt đầu nghi ngờ ta?
Nhị tiên sinh đáp :
- Đúng vậy. Ngươi cố giữ thái độ hư huyền, giả dối lừa bịp để chúng ta tuyệt đối trung thành với ngươi.
- Đến bây giờ có mấy người trong các ngươi biết sự ẩn mật của ta.
Nhị tiên sinh cả cười :
- Ta không biết, nhưng ta tin rằng không chỉ một mình ta phát giác.
Đại tiên sinh nói :
- Ta có thể nói cho ngươi biết, chỉ có một mình ngươi thôi, còn tất cả vẫn như bình thường. Chỉ có mình ngươi phản bội ta.
Nhị tiên sinh nói :
- Ta không tin chỉ một mình ta phát giác ra sự giả dối.
Đại tiên sinh lạnh lùng :

- Kỳ thực ngươi chỉ hoài nghi, vừa rồi khi ngươi dối trá ta, ngươi còn chưa dám khẳng định. Nốt ruồi ta điểm sai vị trí trừ ngươi lưu ý, chẳng có ai nhận ra được. Hiện nay ngươi chỉ có hai con đường chọn lựa, một là phải kết hôn với ta, một là phải chết ngay tại đây.
Nhị tiên sinh lắc đầu :
- Rất tiếc, cả hai ta đều không thích.
Đại tiên sinh gầm lớn :
- Như vậy là buộc ta phải xuất thủ?
Đột nhiên Sở Tiêu Phong thu trường kiếm lại, nói lớn :
- Đại tiên sinh, còn có tại hạ đây nữa.
Đại tiên sinh đáp :
- Ta biết. Ngươi đã động lòng vì con tiện tỳ ấy...
Sở Tiêu Phong cười gằn cắt lời :
- Tại hạ còn quá nhiều việc cần làm, đâu cần phải mang thêm tình riêng nữa.
Đại tiên sinh nóng nảy :
- Ngươi nhất định chết thế cho con tiện tỳ, ta sẽ thanh toán cho ngươi?
Trường kiếm đặt ngang ngực, chàng đáp :
- Ngoài "Đại La thập nhị kiếm thức" ra, ngươi còn biết võ công gì?
Đại tiên sinh cười khẩy :
- Ngươi sẽ biết ngay bây giờ đây.
Đột nhiên hắn nhảy tới một bước, thân hình cất lên cao, rơi xuống cạnh thân Sở Tiêu Phong. Hắn vươn trảo chụp tới kiếm chàng, Sở Tiêu Phong hít một hơi lùi lại ba thước tránh thế trảo ấy. Nữ nhân áo xanh nghiêng thân tấn công một chiêu, cảm giác như có phần sợ hãi, hốt nhiên lùi lại sau năm thước. Sở Tiêu Phong ngưng mắt nhìn tới chỉ thấy trên cánh tay phải nhị tiên sinh không biết bao giờ đã có năm ngón tay sắt nhọn hoắt, chưởng phong nhị tiên sinh cũng buộc Đại tiên sinh lùi lại. Thân hình thiếu nữ chuyển động lướt đến bên cạnh Sở Tiêu Phong, lớn giọng nói :
- Hắn đã luyện được cương khí hộ thân, không sợ đao kiếm.
Sở Tiêu Phong nói :
- Nhưng hắn lại sợ móng tay chỉ phong của cô nương.
Nhị tiên sinh đáp :
- Chỉ phong ta có thể chọc xuyên được sắt thép.
Sở Tiêu Phong hỏi :
- Nếu hắn không sợ đao kiếm, tại hạ làm sao đối phó với hắn?
Tuy hai người nói chuyện nhưng mục quang vẫn dán sát vào thân Đại tiên sinh. Nhị tiên sinh đáp :

- Dùng kiếm chỉ có thể tấn công hai mắt hắn.
- Điều ấy đâu phải là dễ?
- Vì vậy các hạ nên liên thủ với ta, uy lực của "Đại La thập nhị kiếm thức" rất hùng hậu, có thể buộc hắn có chút cố kỵ, sự phối hợp của chúng ta rất quan trọng.
- Nếu như hắn gọi thuộc hạ lại giúp hắn thì sao?
Nhị tiên sinh đáp :
- Hắn có mấy tên thân tín, nhưng không dẫn đến đây. Nơi này chỉ có thuộc hạ của ta.
Đại tiên sinh buông tiếng cười gằn :
- Tiện tỳ, ngươi có bao nhiêu điều cứ nói cho tình nhân của ngươi biết đi!
Câu nói ấy hàm ý ác độc khinh bạc đến nỗi làm Sở Tiêu Phong phải đỏ mặt, nhưng nhị tiên sinh lại tỏ ra chẳng có gì tức giận, trái lại còn mỉm cười :
- Đúng vậy! Ta rất thích y, nhưng tiếc rằng tuổi ta đã hơi lớn không xứng đáng làm thê thiếp của y, chỉ đáng làm tình nhân. Tiêu Phong, tên ta là Vân Phong, hãy gọi ta là Vân thư cũng được.
Đại tiên sinh gầm lớn :
- Con tiện tỳ, ngươi không biết xấu hổ ư?
Vân Phong đáp :
- Đại tiên sinh! Đừng mong kích giận ta, ta không thèm nổi giận đâu. Dù ngươi có dùng lời ác độc nhất chửi ta cũng không kích giận ta được.
Đại tiên sinh chửi liền :
- Hừ! Thật là con tiện tỳ thối tha! Ngươi có biết kẻ phản bội ta sẽ bị kết quả thế nào không?
Vân Phong đáp :
- Hừ! Ta vốn không có đủ sức phản bội ngươi. Tuy ta bất mãn ngươi từ lâu, vì ngươi đã gây lầm lỗi lớn, ta mới có cơ hội hôm nay.
- Ta làm gì lỗi lầm?
- Đáng lẽ ngươi không nên buộc ta dẫn Sở Tiêu Phong đến đây, ngươi nên biết, hai chúng ta hợp lực đủ để giết chết ngươi.
Đại tiên sinh từ từ giương cao tay hữu gằn giọng :
- Hay lắm! Vân Phong! Hãy tiếp một chưởng của ta.
Vân Phong hít một hơi chân khí, sẵn sàng ở thế tiếp chưởng. Sở Tiêu Phong cũng giơ kiếm trong tay. Đại tiên sinh cười khẩy :
- Thế nào? Sở Tiêu Phong, ngươi cũng định xuất thủ?
Sở Tiêu Phong đáp :
- Đúng vậy! Tại sao ta không xuất thủ? Chỉ cần ta nhận ra đúng thời

cơ là ta xuất kiếm tấn công liền.
Đại tiên sinh cười ha ha :
- Hay lắm! Có chí khí đấy! Xem ra đáng lẽ ta phải trừ khử các ngươi ngay từ đầu mới phải.
Sở Tiêu Phong nhún vai :
- Ngươi thèm khát thắng lợi, chỉ có thắng lợi ngươi mới mong thỏa nguyện thống trị giang hồ. Bất quá, Đại tiên sinh, ngươi có thể đã thắng trăm trận, nhưng vẫn có thể bại một trận.
Đại tiên sinh cười gằn một tiếng :
- Kế hoạch của lão phu ta rất tinh mật, võ công lại là cao thủ, làm sao mà bại được?
- Hiện tại ngươi đã bắt đầu bại rồi đấy. Người bên cạnh ngươi đã bắt đầu phản bội ngươi.
Đại tiên sinh cười ha hả :
- Vân Phong đấy ư? Con tiện tỳ ấy dã tâm lớn, đã uy hiếp ta từ lâu. Dù không có chuyện hôm nay, ta cũng phải trừ khử nó.
- Đừng tự lừa dối mình, Đại tiên sinh!
- Ta sẽ chứng minh ngay bây giờ, dù cho các ngươi liên thủ cũng không đáng là kẻ địch của ta.
Hữu chưởng hắn đảo lộn đánh ập tới Vân Phong. Khoảng cách hắn với Sở Tiêu Phong và nhị tiên sinh Vân Phong chỉ có hơn trượng, khi hắn đảo chưởng thân hình hắn đột nhiên bắn tới xa hơn trượng, chưởng thế nhanh như điện chớp đập vào giữa ngực Vân Phong. Chưởng thế chưa kịp đến nơi, một luồng kình phong áp lực đã ập tới. Hữu thủ Vân Phong cong mấy ngón tay lại điểm chỉ vào giữa chưởng thế. Sở Tiêu Phong huy động trường kiếm, đâm toàn lực vào cổ tay Đại tiên sinh. Hai bên phát động thế công đều mau lẹ, nhưng cũng hết sức chuẩn xác. Có lẽ Đại tiên sinh không sợ mũi kiếm Sở Tiêu Phong đâm vào bất cứ đâu, hắn chỉ sợ bị đâm vào mắt. Vì vậy hắn buộc phải phân thần đối phó với kiếm chiêu. Chỉ lực Vân Phong nhọn sắc chẳng kém gì đao kiếm đâm xoẹt đến kình lực âm độc của hắn. Hai người hợp lực liên thủ quả nhiên có súc mạnh ngoài dự liệu. Đại tiên sinh tuy có võ công tuyệt cao, nhưng hắn lại không thích mạo hiểm nên hít mạnh một hơi lùi lại tám thước. Vân Phong tức thì thu chỉ phong lại đồng thời hạ giọng nói :
- Sở Tiêu Phong, đừng có tham chiến.
Sở Tiêu Phong vội thu kiếm thế. Đại tiên sinh cười lạnh :
- Hay lắm, hay lắm! Ngươi đã luyện thành Huyền Âm chỉ.
Vân Phong đáp :
- Nếu ta chưa luyện thành Huyền Âm chỉ làm sao đối phó được với

chưởng pháp của ngươi.
Đại tiên sinh cười gằn :
- Huyền Âm chỉ phải mất năm năm công phu mới luyện thành, chẳng lẽ năm năm trước ngươi đã nuôi ý phản bội ta?
- Điều ấy thì không, ta luyện Huyền Âm chỉ là một loại võ công...
Đại tiên sinh kinh ngạc :
- Tại sao ta chẳng biết gì cả?
- Ta vốn định báo cho ngươi biết và hy vọng được ngươi chỉ điểm. Nhưng sau đó ta phát giác tình thế không hay nên giữ sự bí mật ấy.
Đại tiên sinh cười gằn :
- Thảo nào ngươi dám phản bội ta, thì ra ngươi cậy vào Huyền Âm chỉ.
- Ngươi đừng tưởng ngươi là kẻ thông minh nhất thiên hạ mà coi tất cả người khác đều là ngu ngốc.
Đại tiên sinh lạnh lùng :
- Vân Phong, ngươi tưởng Huyền Âm chỉ có thể đối phó được với ta ư?
- Có thể không được, bất quá cũng với "Đại La thập nhị kiếm thức" của Sở Tiêu Phong, ít ra cũng có thể liều mạng với ngươi.
Đại tiên sinh lạnh lùng :
- Sở Tiêu Phong, ngươi học được "Đại La thập nhị kiếm thức" ở đâu vậy?
Sở Tiêu Phong đáp :
- Dường như ta không cần cho ngươi biết.
- Sở Tiêu Phong, "Đại La thập nhị kiếm thức" là võ công không hề được lưu truyền giang hồ. Võ lâm đương kim đâu có mấy người học được nó.
- Vì vậy nó mới được phủ một lớp màn thần bí. Bất quá ta có thể chứng minh ngươi tuyệt đối không phải là người duy nhất biết nó.
- Ngươi ngông cuồng như thế ắt phải chết, ta có thể lập tức hạ lệnh xử tử toàn gia ngươi.
Sở Tiêu Phong chấn động tâm thần, lập tức cúi xuống. Vân Phong cười gằn :
- Đừng nghe lời hắn. Gia quyến Sở công tử đã được mang đi hết rồi.
Sở Tiêu Phong giật mình :
- Có chuyện ấy sao?
Vân Phong đáp :
- Đúng, chính do ta sai người đi.
Đột nhiên như cảm thấy lỡ lời, nàng lập tức giải thích :
- Sở công tử, xin hãy lượng thứ, ta vì tuân lệnh phải làm đó thôi.

Sở Tiêu Phong gật đầu :
- Tại hạ hiểu, không oán trách cô nương đâu, nhưng gia quyến tại hạ hiện giờ ra sao?
- Không biết nữa, khi người của ta sai đến, cả nhà không còn ai ở đó nữa.
Sở Tiêu Phong thầm nghĩ :
- "Đây nhất định là sự sắp xếp của Cái bang và Bài giáo".
Như trút được gánh nặng, chàng hưng phấn :
- Đại tiên sinh, ta nghĩ rằng hiện nay ngươi không còn gì để uy hiếp ta nữa.
Đại tiên sinh gằn giọng :
- Còn đấy! Ta vẫn có thể lấy tính mạng ngươi.
Sở Tiêu Phong bình thản :
- Ta đã tự nguyện trượng kiếm giữ chính nghĩa có gì mà sợ, ta mong muốn đấu một trận sinh tử với ngươi.
Vân Phong can thiệp :
- Sở công tử, chớ nên liều lĩnh, một mình công tử không phải đối thủ của hắn đâu.
Sở Tiêu Phong mỉm cười :
- Thế hai chúng ta liên thủ thì sao?
Nụ cười chàng rất khả ái chân thật, khiến Vân Phong như bị mê hoặc, nàng đáp :
- Chúng ta liên thủ tất có khả năng không bại.
Sở Tiêu Phong cười lớn :
- Vân Phong cô nương, nếu như chúng ta có khả năng không bại, tất cũng có hy vọng thắng được hắn.
Vân Phong nói :
- Thắng hắn ư?
- Đúng! Vân Phong cô nương, nếu như tại hạ đánh cùng hắn tới chỗ cả hai cùng chết. Cô nương sẽ có cơ hội giết chết hắn.

XUÂN THU BÚT

Hồi 27
Phản bội hay quy thuận

Vân Phong hốt hoảng :
- Không nên mạo hiểm. Sở công tử, bản thân hắn có võ công hơn

người và đối với các thuộc hạ thống trị rất nghiêm mật, nhưng hai trợ thủ cao cường nhất của hắn đều không có ở đây. Vả chăng đã mấy năm nay mọi chuyện đều do ta ứng phó an bài, vì vậy ta hiểu rõ tình hình hơn hắn rất nhiều.
Đại tiên sinh buông ra chuỗi cười âm hiểm :
- Vân Phong, sao ngươi dồn ta đến chân tường mãi thế?
Vân Phong đáp :
- Chúng ta cộng sự mấy năm nay, nhưng ta chỉ nhìn thấy bộ mặt già đeo mặt nạ da người, chứ chưa hề biết ngươi là ai?
Đại tiên sinh nhún vai :
- Ta là ai chẳng có gì quan trọng, điều quan trọng là ta đã cho cô nương quyền thế uy vọng không ai bằng. Như vậy chưa đủ hay sao?
- Ngươi là kẻ thâm trầm hư ngụy, khiến chẳng ai rõ ngươi là loại gì, chúng ta hoàn toàn chẳng hiểu gì về ngươi. Không biết ngươi là ai và chẳng biết bộ mặt thật ngươi ra sao...
Đại tiên sinh giận dữ :
- Ta cũng có máu có xương, chẳng lẽ không là người ư?
- Ngươi chỉ là một u hồn, một u hồn vĩnh viễn đe dọa mọi người.
Đại tiên sinh hừ một tiếng :
- Có lẽ chính vì vậy mà ngươi mới phản bội ta?
- Đại tiên sinh, ta có thể nói cho ngươi biết, ngươi có sức thống trị rất lớn, nhưng chẳng có một người thực sự tâm phục ngươi đâu. Mọi người mà ngươi gọi là thuộc hạ đều có hai thái độ.
- Nói xem sao, thái độ ra sao?
- Một thái độ là sợ ngươi, một thái độ là oán hận ngươi.
Đại tiên sinh cười gằn :
- Chính vì chúng sợ ta nên không dám chống lại lệnh ta, vì ta thần bí nên chúng coi ta như một vị thần.
Vân Phong cười nhạt :
- Lúc thoạt đầu có lẽ là thế thật, nhưng hiện tại thì khác rồi. Ta biết trong bảy người gọi là tiên sinh, ít nhất là có ba người oán hận ngươi.
- Nhưng vẫn còn bốn người thầm phục ta.
- Bốn người ấy theo ta biết là họ hận ngươi hơn là quý ngươi.
Thình lình Đại tiên sinh thở dài :
- Ta không ngờ thuật thống trị của ta lại thất bại đến thế.
- Chứ ngươi tưởng là ngươi thành công lắm ư?
- Ít ra ta không ngờ tất cả đều phản bội ta.
- Sự thực ngươi chẳng có ai gọi là thân tín cả đâu, ngươi hoài nghi mọi người tất nhiên mọi người cũng hoài nghi ngươi.

Đại tiên sinh trầm ngâm :
- Ta đối xử với ai khác ra sao chưa cần biết, nhưng ta đối xử với cô nương xưa nay chưa hề có gì xấu.
- Đó là cảm giác của ngươi đó thôi. Ba năm trước ta còn sùng bái ngươi chút ít, nhưng sau đó ta hiểu ta đã lầm.
- Vân Phong, cô nên rõ nếu ta thực muốn đoạt thân cô đâu phải là khó...
Vân Phong "hừ" lạnh một tiếng :
- Nhắc lại chuyện ấy ta càng oán hận ngươi, ngươi căn bản đâu coi ta là con người, ngươi chỉ muốn chiếm đoạt thân thể ta thôi.
- Nếu ta thay đổi thái độ có chiếm được cô không?
- Ba năm trước cũng có thể được, nhưng hiện nay ngươi có chết trước mặt ta, ta cũng không cảm động mảy may.
Đại tiên sinh gật đầu :
- Vân Phong, giữa cô và ta đã tuyệt dứt tình nghĩa...
Vân Phong cướp lời :
- Giữa công tử không có gì gọi là tình, cũng chẳng có gì gọi là nghĩa.
- Hay đấy, nói đã cạn lời. Chúng ta có thể tự do đấu một trận.
Vân Phong cười nhạt :
- Đại tiên sinh, ngươi cứ tự nhiên xuất thủ. Ta tin rằng có thêm Sở Tiêu Phong, công tử có thể ác đấu. Cùng lắm là cùng chết. Đối với ta, là trả hết hận oán.
Đột nhiên Đại tiên sinh động thân, nhưng hắn không tấn công Sở Tiêu Phong hoặc Vân Phong, mà lại xoay thân định đi vào cánh cửa bí ẩn kia. Sở Tiêu Phong quát lớn :
- Dừng lại!
Đại tiên sinh dừng chân, Sở Tiêu Phong nghiêm giọng :
- Sự thực ngươi là ai?
Thân hình Đại tiên sinh không xoay lại, hắn bình tĩnh đáp :
- Sở Tiêu Phong, ngươi không đủ năng lực lấy mặt nạ ta xuống. Ta là ai?
Mặc các ngươi cứ suy đoán.
- Có phải là người ta quen biết?
- Sở Tiêu Phong, chớ đoán mò. Chúng ta chưa hề quen biết.
Sở Tiêu Phong lạnh lùng :
- Ta tuy là hậu sinh vãn bối, nhưng ta tự tin ở sở kiến. Chỉ cần ngươi chỉ bỏ mặt nạ ta sẽ biết ngươi là ai.
Đại tiên sinh quét mắt quan sát tình thế. Nếu như Sở Tiêu Phong và Vân Phong liên thủ, quả nhiên cơ hội thắng của hắn cũng chẳng lớn gì. Sở Tiêu Phong nhìn qua Vân Phong :

- Cô nương.
Nàng cắt lời liền :
- Không cần nói, ta cũng mong muốn được nhìn bộ mặt thật của hắn. Sở công tử có biện pháp gì xin cứ tự do.
Sở Tiêu Phong nói :
- Đại tiên sinh nghe rõ rồi chứ?
Đại tiên sinh cất tiếng cười lớn :
- Các ngươi tưởng ta đã đến bước đường cùng rồi ư?
Sở Tiêu Phong lắc đầu :
- Không hẳn như thế. Nhưng ta tin nếu ngươi động thủ, chúng ta hai người có thắng được ngươi hay không chưa biết. Nhưng ta cho rằng đã đến lúc ngươi nên minh bạch thân phận.
- Sở Tiêu Phong, ngươi thông minh lanh lợi lắm. Đáng lẽ ta nên giết ngươi sớm hơn.
- Ta cũng lấy làm kỳ quái. Tại sao ngươi lại quá tốt với ta? Tại sao không giết ta ngay từ sớm?
- Kỳ thật, đến bây giờ ta mới hối hận. Đáng lẽ không nên để ngươi sống đến bây giờ.
Đột nhiên Đại tiên sinh nói lớn :
- Vân Phong, trong mười hai giờ nữa, chúng ta tất phải có kết quả cuối cùng. Các ngươi chỉ còn một cách duy nhất khả dĩ tránh khỏi cái chết là ngay lập tức rời bỏ khỏi nơi đây.
Hắn cất tiếng cười cực lớn, trong tiếng cười còn chưa dứt ấy, màn cửa bỗng vẹt ra, có hai người từ từ bước vào. Đó là một người già một người trẻ. Người già râu tóc đều bạc như tuyết, người trẻ xem ra chỉ mới mười sáu, mười bảy tuổi. Sở Tiêu Phong không biết họ là ai, nên không chú ý, chỉ biết hai người già trẻ ấy về tuổi tác như một ông một cháu. Nhưng Vân Phong đã biến sắc mặt :
- Các ngươi cũng đã đến đây sao?
Sở Tiêu Phong nhận ra thần sắc kinh hoảng của Vân Phong, tất hai người ấy không phải tầm thường. Chỉ nghe tiếng của lão già cười nhạt :
- Bất cứ Đại tiên sinh đến nơi nào, chúng ta đều phải...
Ngữ âm lão sững lại rồi tiếp :
- Nhị tiên sinh có phải đã phản bội Đại tiên sinh?
Vân Phong đáp :
- Nếu các ngươi đã đến từ lâu tất đã nghe rõ hết rồi.
Lão nhân gật đầu :
- Đúng vậy, chúng ta đến đã lâu lắm.
- Thế thì nhị vị cần gì phải hỏi nữa?

Lão nhân trừng mắt :
- Nhị tiên sinh có biết giữa chúng ta có quy định gì không?
- Quy định gì?
Bấy giờ Thành Phương cũng đã vào đứng sánh vai với Vương Bình, cả hai ở tư thế chuẩn bị sẵn sàng. Lão nhân râu bạc nghiêm giọng :
- Nếu như nhị tiên sinh không chịu động thủ tự tận, chúng ta đành phải thất lễ.
Vân Phong cũng bình tĩnh không kém :
- Chỉ cần các ngươi có đủ năng lực, xin mời động thủ.
Lão nhân cười gằn :
- Ý nhị tiên sinh là đã sẵn sàng chống đối?
- Đến Đại tiên sinh mà ta còn coi không ra gì, huống hồ hai ngươi.
Lão nhân xoay đầu lại nhìn thiếu niên :
- Tiểu tử này, ngươi lên trước hay ta lên trước?
Thiếu niên nọ đáp :
- Nhị tiên sinh là người bản lãnh, theo ta, chúng ta cùng tiến lên.
Sở Tiêu Phong buột miệng hỏi :
- Vân Phong cô nương, hai vị này là...
Vân Phong đáp ngay :
- Lão Thiếu song ma, các hạ có nghe bao giờ chưa?
Chàng đáp :
- Tại hạ là người thô lậu, chưa nghe qua danh hiệu ấy bao giờ.
Lão nhân mỉm cười :
- Tiểu tử ngươi mới tí tuổi đầu, đương nhiên không nghe danh hiệu của lão tử ta.
Chàng châm biếm :
- Cả hai người đều bị gọi là ma, đương nhiên cũng chẳng phải là cái gì hay hơn cả!
Vân Phong vội cảnh giác :
- Sở công tử, đừng coi thường tên thiếu niên trẻ tuổi kia. Y không phải hài đồng đâu, tuổi y chưa chắc nhỏ hơn ta đâu đấy.
Lão nhân xoay qua thiếu niên :
- Tiểu tử, nghe đấy chứ? Có người khen ngươi đấy.
Thiếu niên nhún vai :
- Khen ta ấy ư?
Lão nhân quái dị :
- Chính vậy, chính là khen ngươi!
Tên thiếu niên cười nói :
- Lão tiểu tử, ta thấy ngươi tuổi cao đức trọng, ngươi hãy tiến lên trước đi!

Sở Tiêu Phong thầm lấy làm lạ :
- Vừa rồi hai tên còn tranh nhau tiến lên, sao tự nhiên lại thay đổi tâm ý cứ đẩy đưa cho nhau?
Vân Phong lúc ấy hạ giọng :
- Sở công tử, hãy ra lệnh cho hai thuộc hạ ra ngoài.
- Để làm gì?
- Bảo họ đi báo cho các bằng hữu của công tử.
- Được! Vương Bình, Thành Phương, các vị hãy báo cho Giang đại hiệp một tiếng.
Vương Bình hỏi :
- Báo ra sao?
Sở Tiêu Phong đáp :
- Tình hình nơi đây đã thay đổi.
Vương Bình, Thành Phương cùng nói :
- Xin công tử bảo trọng.
Rồi cả hai cùng chuyển thân đi. Sở Tiêu Phong xoay lại chấn rung trường kiếm trong tay :
- Vân Phong cô nương. Hôm nay khó tránh được cuộc chiến, ngại gì không động thủ?
Vân Phong vẫn đứng yên bất động. Thiếu niên trẻ tuổi cười khinh mạn :
- Lão tiểu tử, nữ nhân này không biết trời cao đất dày, ngươi hãy tiến lên dạy nó bài học!
Chỉ nghe lão nhân râu trắng đáp :
- Tiểu tử, ngươi nói không sai. Chúng ta phải cho chúng bài học xem thử!
Tiếng nói vừa dứt, hai người đồng thời tung thân lên.
Sở Tiêu Phong cấp tốc rút kiếm đâm tới. Chỉ nghe một tiếng "Choang" ngân vang, thiếu niên xông tới Sở Tiêu Phong đã bị kiếm chàng đẩy lui bốn bước.
Đồng thời lão nhân xông tới phía Vân Phong cũng bị chưởng lực nàng đẩy tung bật lên, còn nàng phải lùi một bước. Lão nhân ở trên không lật thân rơi xuống chỗ cũ, thiếu niên đồng tử cũng đồng thời lui về nguyên vị. Sở Tiêu Phong cũng lui một bước. Vân Phong hít một hơi chân khí :
- Bọn chúng luyện tập bản lãnh bản thân tấn công thế mau như điện, và mỗi lần tấn công lại tăng thêm lợi hại. Sở công tử cẩn thận, đừng bị lay động bởi những câu nói nhảm nhí của chúng.
Sở Tiêu Phong thầm nghĩ :
- "Lần tấn công đầu tiên đã lợi hại như thế, nếu như càng tấn công

càng lợi hại. Thật không dễ chống đỡ!”
Chợt nghe lão nhân nói :
- Tiểu tử này, đòn tấn công vừa rồi thế nào?
Thiếu niên đồng tử đáp :
- Tên tiểu tử kia kiếm thế rất mạnh. Theo ta, y không dễ đối phó đâu.
Lão nhân đáp :
- Chưởng thế của nhị tiên sinh cũng rất mạnh.
- Chúng ta thử thay đổi tấn công xem sao?
Lão nhân gật đầu :
- Hay lắm!
Dư âm chưa dứt, cả hai phi thân vọt lên, hai bóng nhân ảnh như hai mũi tên rời cung bắn đến. Lần này hai người quả nhiên thay đổi đối phương, thiếu niên đồng tử tấn công Vân Phong, còn lão nhân tấn công Sở Tiêu Phong.
Chỉ nghe “bùng” một tiếng, bốn người lại giao chiêu. Lão Thiếu song ma lại lui về nguyên vị, nhưng chúng lập tức bắn thân lên tấn công tới. Hai tên ấy tấn công liên tiếp bốn lần, mỗi lần hai bên lại thay đổi đối thủ, nhưng mỗi lần lại càng lui về xa hơn.
Đến lần tấn công thứ năm, Song ma đã lui ra xa đến tận cùng gian đại sảnh.
Hai bóng người lại bật thân lên, nhưng không phải tấn công Vân Phong và Sở Tiêu Phong nữa, mà lại tung cửa sổ đi mất. Vân Phong và Sở Tiêu Phong cũng đã kiệt lực chống đỡ, nên mặc cho chúng bỏ đi. Sau khi Song ma bỏ đi, Sở Tiêu Phong mới phát giác trong đại sảnh không còn ai khác, tên Đại tiên sinh nọ không biết biến mất từ bao giờ.
Sở Tiêu Phong chau mày :
- Kỳ quái, thật là kỳ quái!
Vân Phong buột miệng :
- Sở công tử kỳ quái vì tại sao Đại tiên sinh không nhân cơ hội giết chúng ta phải không?
- Chúng ta vừa mới phải đối phó với hai ma đầu, dĩ nhiên phải ngưng tụ toàn lực. Nếu như hắn xuất thủ giết chúng ta có phải dễ dàng lắm không?
Vân Phong lắc đầu :
- Trừ phi hắn buộc Song ma dừng tay. Nếu không, khi hắn xuất thủ hắn sẽ bị đẩy vào thế trước sau đều thụ địch.
- Sao? Chẳng lẽ hắn cũng không tin thuộc hạ của hắn ư?
- Xưa nay hắn không tin một ai. Hiện nay hắn lại cũng không dám tin ai nữa cả!

- Đúng. Nếu như lúc Đại tiên sinh động thủ với chúng ta, lỡ một lão một thiếu song ma ấy tấn công sau lưng hắn, chắc Đại tiên sinh nguy mất.
Sở Tiêu Phong mỉm cười :
- Vân Phong cô nương, theo cô nương hiện tại chúng ta nên làm gì?
Vân Phong thở dài :
- Ta không thể nào quay về nhà được, trừ đi theo công tử, ta không còn cách nào khác.
- Chúng ta rất cần người như cô nương, ở nơi đây cô nương là nhị tiên sinh, nhưng ở chỗ quần hùng cô nương có thể là Đại tiên sinh.
- Ta vốn chẳng phải là "tiên sinh" gì cả, ta chỉ là một nữ nhân nhiều tham vọng, nhưng từ bây giờ ta sẽ bỏ hết những tham vọng cũ. Bây giờ ta chỉ muốn làm một nữ nhân mà thôi.
- Nhưng bây giờ còn chưa thể.
- Vâng, ta biết, Đại tiên sinh còn sống thì sự biến động trong giang hồ chưa chấm dứt.
- Vân Phong cô nương, tại hạ có điểm chưa thông.
- Điểm nào?
- Các vị sự thực có liên quan gì với Xuân Thu Bút?
Vân Phong trầm ngâm một lúc :
- Sở công tử, nói ra cũng thật là kỳ quái, xưa kia bất cứ hành vi nào của chúng ta đều phải làm trong bí mật, mục đích chính là trốn tránh tai mắt của Xuân Thu Bút, nhưng hiện nay hình như lại có quan hệ với Xuân Thu Bút.
- Các vị đã tham dự vào đại hội Xuân Thu Bút xuất hiện mấy lần rồi?
- Đây là lần đầu tiên.
- Vị Đại tiên sinh thân phận và tài năng bản lãnh đến đâu, chẳng lẽ không ai biết rõ sao?
Vân Phong lại trầm ngâm một lúc mới đáp :
- Sở công tử, xưa nay ta chưa bao giờ có ý muốn tìm hiểu thân phận Đại tiên sinh, nếu sớm có ý ấy, có lẽ ta cũng có một vài cơ hội rồi.
- Nói vậy chúng ta vẫn biết rất ít về vị Đại tiên sinh ấy?
- Rất tiếc, Sở công tử, những điều ta biết về hắn chẳng nhiều hơn công tử chút nào.
- Vân cô nương, hiện tại công tử nên ra sao?
- Đại tiên sinh cố tình bảo vệ sự thần bí, chưa hề dám lộ mặt thật với công tử, nếu một mai có bỏ mặt nạ ra cũng chẳng ai nhận biết, vì vậy từ nay chúng ta cần nên lưu tâm đến những người lạ mặt.
Sở Tiêu Phong hỏi :
- Cô nương, trong quí bang hội ở nơi này có nhiều thuộc hạ lắm

không?
- Nhiều.
- Vân cô nương, thế cô nương sẽ chuẩn bị đối phó với chúng ra sao?
- Sở công tử, chúng ta có bảy vị chức vụ "tiên sinh".
- Phải chăng là do căn cứ vào võ công?
- Không, theo ta biết, trong những vị được gọi là "tiên sinh", trừ Đại tiên sinh võ công khó lường ra, võ công cao nhất là hai vị Tam tiên sinh và Thất tiên sinh.
- So với tại hạ, cô nương ra sao?
- Chúng ta chưa hề tỉ thí với nhau, nhưng theo ta quan sát, võ công của họ tựa hồ không kém gì ta.
Sở Tiêu Phong gật gật đầu. Sau một thoáng nữa, Thành Phương đã dẫn Giang Phi Tinh và năm anh hùng nữa đến. Giang Phi Tinh nhìn Vân Phong với con mắt thăm dò rồi nói với chàng :
- Sở đệ, nơi này chung quanh có nhiều mai phục, may mà có Thành huynh đệ đây dẫn đường không thì lão phu không thể nào tới đây được.
Sở Tiêu Phong gật đầu :
- Đại ca, ấy là mai phục chưa được lệnh phát động đấy...
Giang Phi Tinh nói :
- A! Vị cô nương đây là...
- Người ngồi dưới tán dù vàng, Vân Phong cô nương, nhị tiên sinh trong bang hội bí mật.
Vân Phong dường như đã sắp đặt sẵn, nàng đóng cửa gian đại sảnh lại rồi dẫn tất cả chui xuống một con đường địa đạo dẫn thẳng lên núi đá cao nằm sau gian nhà. Đó là một sơn động thiên nhiên cao hơn mười trượng. Từ trên cao nhìn xuống có thể quan sát rõ cảnh vật xung quanh. Sở Tiêu Phong khen :
- Nơi ở này của các vị chắc cũng tốn khá nhiều tâm sức?
Vân Phong gật đầu :
- Công trình này không lớn lắm, tất cả đều dựa vào hình thế thiên nhiên, chỉ thêm chút nhân công sửa đổi.
- Chỉ vì Xuân Thu Bút sắp xuất hiện ở gần đây mà hao tổn công sức thế ư?
- Vâng.
- Đại tiên sinh quả là thần thông làm sao hắn biết Xuân Thu Bút sẽ xuất hiện ở nơi đây?
Vân Phong mỉm cười :
- Hắn là người biết rõ những sự vùng nội bộ giang hồ rất kỹ.
Đột nhiên nàng rút trong áo ra một ống sáo trúc nhỏ, kê vào môi thổi

lên hồi nhạc lạnh sắc. Tiếng sáo truyền xa không lâu lập tức đã có phản ứng. Rất nhiều nơi bỗng có khí bốc cao lên. Sở Tiêu Phong hỏi :
- Những cụm khói ấy có lẽ đều là ở những nơi có mai phục?
Vân Phong đáp :
- Đúng vậy, những trạm mai phục đốt lửa báo hiệu là chúng đã nhận được mệnh lệnh do ta vừa truyền.
- Mệnh lệnh gì vậy?
- Bắt đầu từ bây giờ, bất cứ người nào muốn tiến vào gian nhà tranh kia đều bị tấn công.
- Nếu như người tiến vào là Đại tiên sinh thì sao?
- Trừ khi hắn chứng minh được thân phận và các trạm mai phục tin là hắn thì hắn mới vào được, chẳng qua, cơ hội ấy không lớn.
- Tại sao vậy?
- Vì hắn quá thần bí, nên căn bản chẳng mấy ai nhận ra hắn.
Vân Phong tiếp lời :
- Ngay đến cả ta là nhị tiên sinh mà cũng chưa hề nhìn thấy chân diện mục tên Đại tiên sinh ấy, huống gì người khác.
Giang Phi Tinh cười nấc lên :
- Đúng là gậy ông đập lưng ông.
Đột nhiên Sở Tiêu Phong kêu lớn :
- Có người đến kìa!
Vân Phong, Giang Phi Tinh cùng cúi đầu xuống nhìn. Chỉ thấy dưới sơn đạo xuất hiện hai bóng nhân ảnh phi hành như bay về phía gian nhà tranh. Khi còn cách gian nhà ước độ hai mươi trượng thình lình cả hai như sụp xuống rồi tung lên ngã xuống đất. Sở Tiêu Phong thấy hai bóng đen ấy ngã xuống rồi bất động, lấy làm kỳ lạ hỏi :
- Sao chúng lại không đi tiếp nữa?
Vân Phong đáp gọn lạnh như đao :
- Vì chúng chết rồi!
- Chết ư? Sao lại chết?
Vân Phong lạnh lẽo giải thích :
- Nhất định chúng đã chết vì Hàm Sa Xạ Ảnh.
Giang Phi Tinh biến sắc mặt. Sở Tiêu Phong hỏi :
- Hàm Sa Xạ Ảnh, đó là tên người hay tên ám khí?
Vân Phong đáp :
- Là tên hiệu người, mà cũng là tên ám khí.
Giang Phi Tinh sắc mặt thất thần :
- Ủa! Hai lão quái vật ấy vẫn còn sống ở trên đời nữa sao?
Vân Phong gật đầu :

- Còn, hai lão ấy vẫn còn sống.
Giang Phi Tinh tiếp lời :
- Bất luận bang hội các vị làm gì nhưng lão phu phải công nhận các vị quả là thần thông quảng đại mới thu nạp được nhiều nhân vật quái dị ma đầu như thế.
Vân Phong gật đầu :
- Quả là có thế, trong bang hội bí mật của Đại tiên sinh hắn thu nạp được rất nhiều quái nhân, ấy là chư vị chưa biết nhiều đấy, từ từ rồi chư vị sẽ còn gặp nhiều đại ma đầu kinh dị hơn nhiều.
- Cô nương, hai người vừa chết kia là những ai?
- Chính là hai thuộc hạ của ta.
Sở Tiêu Phong ngạc nhiên :
- Đã là thuộc hạ của cô nương, sao chúng vẫn bị hạ thủ?
- Vì ta đã truyền mệnh lệnh ngăn cản bất cứ ai tiến vào gian nhà tranh, những trạm mai phục chung quanh buộc phải chấp hành mệnh lệnh.
- Thế chính bản thân cô nương có vào được không?
- Nếu vào từ phương hướng khác vẫn có thể được, còn vượt qua trạm Hàm Sa Xạ Ảnh, trừ phi ta phải truyền lệnh giải trừ lệnh cũ.
- Chúng không nhận ra cô nương sao?
- Có lẽ có thể nhận ra nhưng dù nhận ra chúng vẫn không cho ta vượt qua.
Hai tên Hàm Sa Xạ Ảnh ấy đều mù cả hai mắt, nhưng thính giác chúng tuyệt linh mẫn, chúng đã nghe qua âm thanh ta, nhưng có nhớ hay không ta không dám chắc.
Đột nhiên có tiếng cánh chim đập ào ạt, ba con chim bồ câu bay vọt qua đầu họ lượn quanh gian nhà rồi thu cánh lao xuống nhà. Sở Tiêu Phong giật mình :
- Cô nương, trong nhà nếu không có ai sao lại có chim bồ câu đem tin...
Vân Phong cũng kinh ngạc không kém :
- Ta phải xuống xem sao...
Sở Tiêu Phong chận lời :
- Hãy đợi một lát đã.
- Vì sao vậy?
- Đợi một lát xem sao, tại hạ lấy làm lạ, nếu như trong nhà không có ai sao chim bồ câu lại bay vào?
Vân Phong ngẩn người suy nghĩ. Sở Tiêu Phong thở dài :
- Vân Phong cô nương, hãy nhớ lại xem, trong nhà không có gian phòng bí mật nào chứ?

- Không có.
- Dưới địa đạo cũng không có mật thất?
- Cái ấy ta cũng chưa rõ.
- Cô nương, không nên xem thường Đại tiên sinh.
- Điều ấy Sở công tử nói phải, chúng ta không nên quá xem thường hắn, và cũng không nên quá nóng vội.
Bên tai họ lại có tiếng cánh chim đập xé không gian, bốn con chim bồ câu nữa phi bay vọt lên xuyên qua cửa sổ gian nhà. Vân Phong ngây mặt :
- Có người.
Sở Tiêu Phong vội hỏi :
- Cô nương phát hiện điều gì?
- Trong nhà có người, vì vậy mới có chim bay ra.
- Cô nương có biết là ai?
- Có lẽ, Sở công tử đoán không sai, trong ấy là Đại tiên sinh.
- Vân cô nương, nếu hắn vẫn còn ở trong nhà phải chăng là hắn vẫn có thể khống chế toàn cục diện?
- Có lẽ... có lẽ hắn dùng bồ câu truyền tin chỉ huy các thuộc hạ bên ngoài.
Chàng vội giục :
- Cô nương, chúng ta hãy xuống gặp hắn.
Vân Phong đáp :
- Được! Nếu như chúng ta liều mạng được với Đại tiên sinh thì những thuộc hạ khác của hắn sẽ dễ đối phó hơn.
Nàng động thân xuống núi trước. Sở Tiêu Phong bám sát theo nàng. Giang Phi Tinh đi theo sau chàng. Vào tới gian nhà tranh đã thấy Đại tiên sinh ngồi chễm chệ trên ghế bành từ bao giờ, hai bên hắn là Lão Thiếu song ma.
Giang Phi Tinh lạnh lùng hỏi :
- Cô nương, người đeo cái mặt nạ kia là Đại tiên sinh đấy ư?
Đại tiên sinh kịp thời đáp lớn tự nhận :
- Đúng vậy, chính là ta đây!
Giang Phi Tinh mỉa mai liền :
- Phải che đậy giấu diếm mặt mũi đâu xứng đáng là đại nhân vật?
Đại tiên sinh mỉm cười :
- Chí lớn tại hạ vượt ngoài bốn biển chứ đâu coi các ngươi ra quái gì, ta cũng chẳng thèm cho các ngươi thấy mặt làm chi cho uổng.
Sở Tiêu Phong nghiêm giọng :
- Chung quanh đã bị Vân cô nương hạ lệnh phong tỏa, dù thuộc hạ của Đại tiên sinh có đến cũng không thể vượt qua trạm gác của Hàm

Sa Xạ Ảnh, huống gì ngươi cho chim đi gọi trợ thủ chưa chắc đã chiêu tập được ai.
Đại tiên sinh cười gằn :
- Nếu như ta không nắm chắc thắng lợi đời nào ta lại hiện thân ở đây?
Vân Phong nghiến răng :
- Ngươi giảo hoạt lắm!
Đại tiên sinh vẫn cười lạnh :
- Vân Phong, ta còn chưa trị tội phản nghịch của ngươi, ngươi lại còn dám vô lễ với ta.
Vân Phong nhún vai :
- Đâu chỉ một mình ta phản nghịch ta, còn nhiều người khác nữa đấy.
Đại tiên sinh dường như có hơi chấn động :
- Ngươi nói thử xem còn ai nữa?
- Dù ta biết ta cũng không nói.
Đại tiên sinh cất tiếng cả cười :
- Vân Phong, dù có nhiều người phản bội ta, cũng chẳng ảnh hưởng gì lớn đối với đại cục, chỉ tiếc rằng ngươi chính là kẻ phạm tội đầu tiên.
Vân Phong cười đáp :
- Đại tiên sinh, việc sống chết ta đã sớm không quan tâm tới nữa.
Sở Tiêu Phong gằn giọng :
- Đại tiên sinh, ngươi nghe đây, chúng ta hiện nay đã ở thế quyết một sống một chết, ngươi hãy hiện nguyên hình.
Đại tiên sinh nói :
- Tiểu tử quả thông minh, ta không tha cho ngươi được cũng thật đáng tiếc.
Giang Phi Tinh đỏ mắt gầm lớn :
- Tháo mặt nạ ngươi xuống, Giang mỗ sẽ đấu với ngươi một trận sinh tử!
Đại tiên sinh lạnh lẽo trả lời :
- Ngươi thì chưa xứng đáng.
Giang Phi Tinh tuốt đao bước lên một bước lạnh lùng quát :
- Rút vũ khí ra!
Không đợi lệnh của Đại tiên sinh, Lão Thiếu song ma đã kịp thời xuất thủ, hai ánh đao đồng thời tuốt ra khỏi vỏ chận đường tiến của Giang Phi Tinh lại.
Trường đao Giang Phi Tinh quét lên chém tới. Lão có biệt hiệu là Đao Quá Vô Thanh (Đao chém không một tiếng gió) nên đao pháp cực kỳ dị. Lão Thiếu song ma múa đao nghênh tiếp, ba người tức thì

triển khai trận ác đấu dữ dội.
Vừa vào trận, Giang Phi Tinh đã dốc hết toàn lực, đao quang sấm sét bức bách đối phương. Lão Thiếu song ma lần này không kịp thi triển sở trường tập kích nên hoàn toàn phải vận dụng đao pháp chính tông, ba người ác đấu vô cùng dữ dội.
Ánh mắt Sở Tiêu Phong chuyển đến Đại tiên sinh, chậm rãi nói :
- Các hạ, hãy tháo bỏ mặt nạ xuống đi thôi.
Đại tiên sinh đáp :
- Sở Tiêu Phong, ngươi nghe đây, tất sẽ có một ngày ta tháo bỏ cái mặt nạ này nhưng không phải là hôm nay.
- Thế thì ngày nào các hạ mới chịu tháo bỏ nó?
- Khi nào đến lúc cần ta sẽ tự tháo bỏ.
Sở Tiêu Phong chậm rãi rút trường kiếm :
- Rất tiếc là chỉ có Lão Thiếu song ma tuân lệnh ngươi.
- Ngươi muốn gì?
- Ta buộc phải xuất thủ ngay bây giờ đây.
Đại tiên sinh gật gật đầu :
- Sở Tiêu Phong, một mình ngươi chỉ e không đối địch lại ta, ngươi hãy liên thủ với Vân Phong mới có hy vọng.
Sở Tiêu Phong cười nhạt :
- Theo ta điều ấy chưa cần, khi nào ta bại, Vân Phong cô nương sẽ ra tay chưa muộn.
Đại tiên sinh cười ha hả :
- Hay lắm! Sở Tiêu Phong, hôm nay ta sẽ cho ngươi đại khai nhãn giới, xuất thủ đi!
Sở Tiêu Phong nói :
- Đại tiên sinh, chẳng lẽ đối phó với Sở mỗ mà ngươi không thèm đứng dậy nữa hay sao?
- Sở Tiêu Phong, có bao giờ ngươi gặp bậc cao thủ chân chính chưa?
- Chắc Đại tiên sinh là bậc cao thủ chân chính?
- Sở Tiêu Phong, ngươi cứ tiếp chiêu rồi sẽ biết!
- Tại hạ đang muốn lãnh giáo.
Kiếm chàng từ từ đâm tới, Đại tiên sinh vẫn bình tĩnh ngồi bất động, kiếm chiêu Sở Tiêu Phong chỉ còn cách ngực hắn nửa thước Đại tiên sinh mới từ từ đứng dậy, kiếm thế chàng tăng tốc độ, chớp nhoáng đã đến gần sát ngực hắn.
Đại tiên sinh đột nhiên chập hai tay lại kẹp lấy mũi kiếm chàng chận lại, hành động hắn ra ngoài dự liệu của Sở Tiêu Phong, chàng bất giác ngẩn người.

Hữu thủ Đại tiên sinh khẽ búng nhẹ, trường kiếm trong tay Sở Tiêu Phong thình lình gãy làm hai đoạn, trong tay chàng chỉ còn dư lại nửa thanh kiếm gãy, chàng vội bước lui lại hai bước. Đại tiên sinh cả cười :
- Sở Tiêu Phong, thấy sao nào?
Chàng lạnh lẽo đáp :
- Rất đáng sợ!
Đại tiên sinh cười nhạt :
- Chỉ đáng sợ thôi sao? Ngươi có dám ngồi yên cho ta đâm một kiếm không?
- Bất tất, ta không là ngươi, Đại tiên sinh, ta không cần làm theo sự quái dị của ngươi.
- Vậy thì hay lắm, lão phu sẽ giết ngươi đây, cẩn thận!
- Xin mời động thủ!
Đột nhiên Vân Phong bước lên đứng sát bên cạnh Sở Tiêu Phong, thần sắc chàng hết sức bình tĩnh cười nói :
- Đại tiên sinh luyện được "Đàn Chỉ thần công", một búng chặt gãy kiếm đủ biết cao minh, không biết sao không nhân cơ hội ấy xuất thủ tiếp?
Bấy giờ Vương Bình cũng đã động thủ vây đánh tên thiếu niên biệt hiệu Thiếu Quái để cho Giang Phi Tinh chỉ đấu với một mình lão nhân Lão ma. Giang Phi Tinh vốn không cần ai tương trợ nhưng chỉ đánh với Lão Thiếu song ma một khắc mới biết áp lực đối phương càng lúc càng lớn. Vì vậy khi Vương Bình xuất thủ tương trợ Giang Phi Tinh không hề ngăn cản. Giang Phi Tinh trải qua hàng trăm trận đấu, nhưng hôm nay lão mới có cảm giác gặp địch thủ chân chính, áp lực của Lão Thiếu song ma hùng hậu vô luân. Giang Phi Tinh tận xuất toàn lực chống đỡ được vài chục chiêu mới nhận ra mình đang bị đẩy dần vào thế hạ phong.
Nhờ có sự hợp lực của Vương Bình, cục diện trận đấu mới miễn cưỡng cầm cự được ngang bằng.

XUÂN THU BÚT

Hồi 28
Hung thủ lộ chân tướng

Thế mà Vân Phong lấy làm thỏa mãn tự nghĩ :

- “Thuộc hạ của Sở Tiêu Phong quả là không kém.”
Bấy giờ Đại tiên sinh vẫn an nhiên ngồi trên ghế nhìn tình hình ác đấu của Lão Thiếu song ma, mục quang hắn thoáng nét kinh dị. Sở Tiểu Phong cười nói :
- Đại tiên sinh, nếu chỉ nhìn bề ngoài, chiêu thế ngươi vừa thi triển cũng có chút ít kinh thế hải tục đấy, nhưng cũng biết, có thể ta không tinh luyện bằng ngươi thôi.
Đại tiên sinh gật đầu :
- Hay lắm, nếu thực như thế, ta cũng không thể để cho ngươi sống.
- Ngày mai là ngày Xuân Thu Bút xuất hiện, tuy ta chưa hiểu rõ ngươi quan hệ thế nào với Xuân Thu Bút nhưng theo ta nhất định ngươi phải có liên quan.
- Sở Tiêu Phong, ngươi thực quá thông minh, chẳng qua theo ta biết người quá thông minh xưa nay khó sống lâu được.
- Không phải ta thông minh đâu, mà vì ngươi coi mọi kẻ đều ngu ngốc, thí dụ ngươi dong cờ dong trống định đoạt bá chủ giang hồ mà cứ tưởng che giấu được tai mắt thiên hạ ư? Hay là giống như ngươi đeo cái mặt nạ lên đầu rồi cứ cho rằng mình che giấu được thân phận, không ai nhận ra ngươi nữa ư?
- Ít ra là đến bây giờ chưa ai nhận ra ta là ai?
Sở Tiêu Phong gật đầu :
- Điều ấy đúng là có nhưng không phải vĩnh viễn sẽ như vậy, người ta rồi sẽ lột mặt nạ ngươi xuống ngay thôi.
- Kỳ thực chẳng cần người khác tháo mặt nạ của ta, đến lúc cần phải tháo bỏ, tự ta sẽ là người tháo bỏ.
- Rất tiếc chúng ta không thể đợi đến lúc ấy được.
- Sở Tiêu Phong, ngươi cần nhìn thấy chân diện mục của ta lắm sao?
- Đại tiên sinh, ngươi định đặt điều kiện gì ư?
- Đúng, điều kiện là ngươi hãy cho ta biết, người nào đã cho ngươi bộ kiếm phổ vô danh kia?
Sở Tiêu Phong thầm thở dài :
- Xem ra sự việc đã bắt đầu có mạch lạc rồi đây.
Tâm niệm chuyển động, miệng chàng đáp :
- Người ấy có quan hệ gì với ngươi?
- Điều kiện trao đổi, ngươi cứ việc kể rõ mọi việc về bản kiếm phổ ấy, ta sẽ tháo bỏ mặt nạ ra cho ngươi xem.
- Đại tiên sinh, giữa hai chúng ta có gì khiến ta tin tưởng được?
Đại tiên sinh nhìn qua tình hình trận ác đấu của Lão Thiếu song ma và Giang Phi Tình rồi đáp :

- Bọn chúng còn phải đấu một thời gian nữa đủ cho ta và ngươi đàm luận xong, Sở Tiêu Phong, ngươi hãy mau quyết định.
- Quyết định cái gì?
- Điều kiện chúng ta đang thảo luận.
- Ta đã quyết định rồi, ta tự cho là ta có độ tin cậy cao hơn ngươi.
- Ý vậy là sao?
- Ý là ngươi phải tháo bỏ mặt nạ trước, sau khi chúng ta nhìn được chân diện mục ngươi, sau đó ta sẽ cho ngươi biết lai lịch kiếm phổ vô danh kia.
Đại tiên sinh trầm ngâm một chút :
- Thôi được, thế nhưng ngươi phải trả lời trước câu này. Bản kiếm phổ ấy hiện giờ ở đâu?
- Ta thiêu hủy nó rồi!
- Nói vậy là nó không còn ở trần gian nữa?
- Đúng, ngươi đừng hy vọng gì nữa.
- Sở Tiêu Phong, có nhiều võ công hình như ngươi không học từ trong kiếm phổ ấy, phải chăng là do tài trí thiên phú của ngươi?
Sở Tiêu Phong không đáp vào câu hỏi ấy mà lại quát lớn :
- Đại tiên sinh, ngươi và ta hãy tiếp tục động thủ.
Đại tiên sinh quét mắt nhìn chàng và Vân Phong :
- Cả hai cùng xuất thủ hay chỉ một người.
Vân Phong nhún vai :
- Đó là việc của chúng ta, không cần ngươi quan tâm.
- Được! Cả hai cứ việc liên thủ.
- Đại tiên sinh, dụng tâm của ngươi ta hiểu rất rõ, ngươi cố ý kéo dài thời gian đợi viện thủ đến nơi, đúng hay không?
Đại tiên sinh gật đầu :
- Đúng vậy!
Vân Phong mỉa mai :
- Đáng tiếc, chúng ta không cho ngươi có cơ hội ấy đâu.
Đột nhiên nàng đánh tới một chưởng, Đại tiên sinh không né tránh đưa chưởng chạm tới ngực Đại tiên sinh, thình lình nàng thu chưởng lại, Đại tiên sinh hỏi :
- Tại sao cô nương không đánh tới?
Vân Phong lắc đầu :
- Kẻ âm hiểm như ngươi mà không chịu tránh chưởng, chắc rằng vì có chuẩn bị gì rồi?
- Vân Phong, gan cô nương nhỏ quá, làm sao mà đả thương ta được.
Vân Phong quay sang Sở Tiêu Phong :

- Sở công tử, ta càng suy nghĩ càng có cảm giác không nên đối chưởng với loại người như tên Đại tiên sinh này, bởi vậy ta mới thu hồi chưởng thế.
Sở Tiêu Phong gật đầu :
- Có lẽ trong thân hắn có mặc áo giáp.
Vân Phong nói :
- Nếu chỉ là áo giáp không đáng kể, nhưng theo ta thân hắn có khả năng giấu cả độc châm trong áo giáp ấy nữa.
- Với tính tình âm hiểm của hắn, có thể có khả năng ấy lắm.
Chàng xoay qua Thành Phương mượn thanh trường kiếm khác rồi quay lại Đại tiên sinh, lạnh lùng quát :
- Đại tiên sinh hãy tiếp chiêu!
Kiếm chàng hốt nhiên vọt đâm tới đồng thời Vân Phong cũng vung tay một luồng sáng lấp lánh từ ống tay áo nàng bắn ra. Đại tiên sinh nhìn hai người tấn công cùng lúc nhưng hắn vẫn lạnh lùng khinh thường. Trường kiếm đâm nhắm vào bụng dưới hắn còn ám khí Vân Phong bắn vào trước ngực hắn. Hai điểm ấy đều là những điểm yếu hại trí mạng nhưng chỉ nghe “đinh đinh” hai tiếng chỗ trường kiếm Sở Tiêu Phong đâm trúng như đụng phải một phiến sa thép, ám khí bắn trúng ngực Đại tiên sinh cũng như chạm phải vách sắt, “cheng” một tiếng ám khí bật lại, đó là một mũi đao nhỏ như lá liễu. Đại tiên sinh chớp nhoáng xuất thủ, hai ngón tay cái và ngón giữa bấu vào thân kiếm Sở Tiêu Phong, hắn cười nói :
- Võ công chân chính biến hóa ảo diệu, không cần chiêu thức phiền tạp mà là ở chỗ vận dụng thủ pháp, ngươi tuy học được “Đại La thập nhị thức”, nhưng không có tài nào thi triển được đâu!
Sở Tiêu Phong cũng cười đáp :
- Đại tiên sinh, tại hạ rất bội phục các hạ đã chuẩn bị bảo vệ thân mình, người võ lâm có chuẩn bị áo giáp bên trong như các hạ thực sự không nhiều...
Không biết từ bao giờ, Vân Phong đã đeo những vuốt sắt vào tay, nàng đứng sau lưng Sở Tiêu Phong hai mắt chăm chăm nhìn vào hai tay Đại tiên sinh, hắn chỉ cần động thủ là mấy móng vuốt sắt nhọn của Vân Phong sẽ lập tức chộp cào tới liền. Ở vào thế hiểm nghèo tới đâu Sở Tiêu Phong vẫn giữ được vẻ bình tĩnh. Công phu trấn tĩnh của chàng giúp chàng bảo trì được năng lực phản kích chiêu tối hậu.
Vân Phong nhẹ thở :
- Sở công tử, thời gian càng kéo dài đối với chúng ta càng bất lợi, chi bằng cứ động thủ ngay bây giờ, may ra chúng ta còn có cơ hội thủ thắng.

Sở Tiêu Phong buông hai tiếng “hay lắm”, tay hữu chàng liền đưa trường kiếm, đồng thời tung cước đá vào bụng dưới Đại tiên sinh, Vân Phong cũng đồng thời xuất thủ, tay hữu nàng chụp tới cổ tay hữu Đại tiên sinh còn tay tả xuất chỉ công hãm yết hầu. Thân hình Đại tiên sinh xoay chuyển mau như gió, tay hữu tăng thêm kình lực, búng gãy trường kiếm của Sở Tiêu Phong. Dường như những móng sắt của Vân Phong là khắc tinh của Đại tiên sinh, hắn có thể không coi thường trường kiếm vào đâu nhưng hắn lại lo sợ về hai vuốt sắt của Vân Phong, vì vậy trong trận đấu Vân Phong chiếm được ưu thế rất lớn. Liên tiếp hai lần Sở Tiêu Phong bị chặt gãy hai thanh trường kiếm, chàng cảm thấy khó chịu. Thế công hùng hậu của Vân Phong giúp chàng đủ thời gian ra hiệu cho Tất Viên đưa thêm trường kiếm khác.

Sở Tiêu Phong gầm lên một tiếng, trường kiếm đảo lộn bắn tới thi triển “Đại La thập nhị thức”, uy thế cực kỳ mãnh liệt. Vân Phong vừa tấn công chín chiêu liên hoàn trong mười ba tuyệt chiêu của nàng đã bị uy lực của “Đại La thập nhị thức” đẩy bạt ra. Nàng biết uy lực của “Đại La thập nhị thức” không cần sự liên thủ của nàng nữa.

Thân hình Đại tiên sinh vẫn chuyển động trong vòng chu vi ba thước, thủ pháp điểm huyệt của hắn khống chế thế tấn công lợi hại của Vân Phong, nếu như hắn không e dè mấy móng vuốt sắt nhọn kia, có lẽ hắn đã giết được Vân Phong rồi. Nhưng “Đại La kiếm thức” của Sở Tiêu Phong lại hoàn toàn khác, buộc Đại tiên sinh phải dốc toàn lực ra ứng phó. Chỉ thấy hai tay hắn huy động như chong chóng nghênh đón kiếm thế của Sở Tiêu Phong. Tiếng sắt thép “đinh đinh đang đang” chạm nhau liên tục đánh bật trường kiếm trong tay Sở Tiêu Phong ra.

Sự biến hóa của “Đại La thập nhị thức”, Đại tiên sinh vốn cũng đã học rõ nên sau khi đánh bật bốn kiếm của chàng, hắn thừa cơ phản kích, quyền hắn rít gió đâm thẳng tới. Sở Tiêu Phong cũng đã động thủ với nhiều cao thủ nhưng chưa hề gặp ai có quyền thế dữ dội đến vậy, buộc chàng phải lui lại ba bốn thước. Vân Phong lại phi thân tới tấn công liền ba chiêu, Sở Tiêu Phong kịp thời huy động kiếm cùng tấn công tiếp.

Ba người triển khai trận ác đấu. Móng sắc Vân Phong cực kỳ lợi hại, cộng với “Đại La kiếm thức” của Sở Tiêu Phong, thế mà chỉ giữ được thế quân bình với Đại tiên sinh. “Đại La kiếm thức” có uy lực rất lớn, may mà Vân Phong cũng có hiểu phần nào kiếm thức ấy nên mới tạm thời phối hợp được với kiếm thế của chàng.

Lúc ban đầu sự phối hợp giữa Sở Tiêu Phong và Vân Phong chưa

thuần nhuyễn lắm, nhưng càng đánh lâu sự phối hợp ấy càng thuần thục. Chỉ phong, kiếm chiêu nhờ sự thuần thục ấy mà thêm phần lợi hại, Đại tiên sinh đầu tiên ứng phó còn dễ dàng, nhưng dần dần càng lúc càng phải cật lực đối phó.
Giang Phi Tinh, Vương Bình và Lão Thiếu song ma đã dừng tay từ lúc nào, hai bên thu thế nghiêm mật quan sát nhau. Lão Thiếu song ma thực ra không chú ý đến Giang Phi Tinh, bằng chú ý vào trận đấu giữa ba người Đại tiên sinh, Sở Tiêu Phong và Vân Phong.
Bấy giờ Vân Phong vừa tấn công điên cuồng vừa nói :
- Đại tiên sinh, ta tưởng ngươi có bản lãnh gì ghê gớm lắm, té ra bây giờ mới biết cũng chỉ là tâm thường thế thôi.
Đại tiên sinh đáp :
- Con đường tới thắng lợi của các ngươi còn xa lắm, đừng đắc ý quá sớm.
Vân Phong trả đũa :
- Đại tiên sinh, ít ra bao nhiêu sợ hãi đối với ngươi đã tiêu tan hết, bất giác ngươi cũng chỉ là một tên bình thường thế thôi.
- Còn quá khứ, ngươi coi ta như thế nào?
- Quá khứ có lúc ta đã coi ngươi như một vị thần.
- Vân Phong, Đại tiên sinh vẫn là Đại tiên sinh, ngươi cẩn thận đấy!
Hốt nhiên tay hữu Đại tiên sinh rung mạnh, trong tay hắn đã vọt ra một lưỡi kiếm, đó là một lưỡi đoạn kiếm dài chỉ độ năm tấc, có đoạn kiếm trong tay, uy lực Đại tiên sinh gia tăng gấp bội. Kiếm thế Sở Tiêu Phong đang tung hoành lập tức bị khống chế. Vuốt sắc chỉ phong của Vân Phong cũng bị Kim kiếm đánh bật ra.
Đại tiên sinh đang ở thế hạ phong đột nhiên chiếm lại được ưu thế.
Giang Phi Tinh múa loạn trường đao gầm thét :
- Sở đệ, có cần lão phu đây giúp sức không?
Chợt nghe một thanh âm lạnh như băng :
- Đao quá vô thanh Giang Phi Tinh, ngươi còn sống mãi đến bây giờ ư?
Ngẩng đầu nhìn ra, không biết từ lúc nào đã có hai trung niên mặc áo đen tuyền xuất hiện ở trong đại sảnh. Vân Phong lanh lảnh quát lớn :
- Lùi!
Nàng lùi lại sau năm thước trước tiên. Sở Tiêu Phong cũng vội vàng lùi lại theo nàng. Đại tiên sinh thu Kim kiếm lại. Vân Phong quay nhìn hai trung niên :
- Ồ! Lão tam, lão tứ.
Hai trung niên áo đen lạnh lẽo đưa mắt nhìn Vân Phong :
- Nhị tiên sinh, trong này xảy ra việc gì?

Đại tiên sinh cướp lời :
- Còn việc gì nữa? Nhị tiên sinh đã phản bội chúng ta.
Hai trung niên áo đen bước chậm tiến về phía Đại tiên sinh, khi đến cạnh thân hắn, cả hai dừng lại. Giang Phi Tinh đã muốn động thủ nhưng bị Sở Tiêu Phong ra hiệu ngăn cản. Đại tiên sinh cười gằn :
- Tam tiên sinh, tứ tiên sinh, các ngươi làm sao vào đây được?
Hai trung niên áo đen cùng cung thân đáp :
- Chúng tôi vòng qua trạm gác của Hàm sa xạ ảnh, giết chết bốn tên canh gác mới vào được tới đây.
Đại tiên sinh khen ngợi :
- Hay lắm, lão tam, tên cầm kiếm kia chính là Sở Tiêu Phong, ta giao y cho ngươi, hãy giết chết y cho ta!
Tên áo đen đứng bên tả vâng một tiếng, cất bước đến gần Sở Tiêu Phong.
Vân Phong lạnh lùng buông tiếng :
- Vu lão tam, hãy đứng lại!
Vu lão tam dừng chân :
- Nhị tiên sinh, có chuyện gì?
Vân Phong đáp :
- Vừa rồi, chúng ta mới động thủ với Đại tiên sinh.
Vu lão tam gật đầu :
- Như vậy là bội phản!
Đại tiên sinh xen lời :
- Đúng! Sự bội phản trắng trợn.
Vân Phong tiếp :
- Ta muốn báo cho các ngươi hai việc.
- Được, nhị tiên sinh cứ nói.
- Chúng ta đã động thủ với Đại tiên sinh, thế mà vẫn còn sống.
Vu lão tam ngắt lời :
- Nhị tiên sinh, nếu như tiên sinh định nói đùa thì câu nói đùa ấy chẳng đáng cười chút nào.
- Đây không phải nói đùa, ta nói nghiêm trang đấy, điều quan trọng ta muốn chứng minh là Đại tiên sinh không giết được ta, chứng tỏ hắn cũng chỉ là người bình thường, chứ chẳng phải là thần thánh gì, hắn cũng giống như chúng ta, chỉ có võ công hơi cao hơn chúng ta chút ít, nhưng cũng chẳng phải cao hơn gì nhiều.
Vu lão tam cười nhạt, lại cất bước tiến tới Sở Tiêu Phong. Vân Phong kêu lên :
- Vu lão tam, vì sao ngươi muốn giết Sở Tiêu Phong?
Vu lão tam buông gọn :

- Phụng lệnh!
- Phụng lệnh của ai?
- Tự nhiên là của Đại tiên sinh.
- Đại tiên sinh là ai?
Vu lão tam ngẩng mặt :
- Đại tiên sinh là Đại tiên sinh có gì cần hoài nghi nữa?
Vân Phong cười lạnh một tiếng :
- Bất luận là ai hễ đeo mặt nạ lên đầu đều gọi là Đại tiên sinh phải không?
Vu lão tam ấp úng :
- Cái ấy... cái ấy...
Vân Phong dồn tới :
- Ta nghĩ mãi không hiểu Đại tiên sinh là loại nhân vật gì?
Vu lão tam quay đầu lại nhìn Đại tiên sinh một cái. Đại tiên sinh buông giọng lạnh lùng :
- Vu lão tam, ngươi hoài nghi ư?
Vu lão tam đáp :
- Thuộc hạ suy nghĩ về lời nói của nhị tiên sinh.
Đại tiên sinh quắc mắt :
- Lời của nhị tiên sinh có gì đáng tin?
Vu lão tam đáp :
- Lời của nhị tiên sinh đúng là không biết có nên tin hay không?
Đại tiên sinh nở nụ cười nham hiểm :
- Vu lão tam, ngươi cũng định ý có phản bội đấy ư?
Vu lão tam xoa hai tay :
- Lời của Vân Phong cô nương nói không sai, chúng ta giết người liều thân mạng sự thực vì cái gì? Đại tiên sinh xưa nay hạ lệnh sai khiến chúng ta, nhưng Đại tiên sinh sự thật là ai?
Đại tiên sinh buông thõng :
- Ta là Đại tiên sinh chứ là ai nữa?
Vu lão tam cười mỉa mai :
- Nhưng Đại tiên sinh là ai chứ?
Đại tiên sinh lần này cười gượng :
- Ta chính là ta.
Vu lão tam lắc đầu :
- Mấy năm nay trong lòng chúng ta đều có nghi vấn, chúng ta phụng lệnh hành sự nhưng sự thực là phụng lệnh ai? Nghi vấn ấy càng ngày càng đè nặng lòng chúng ta.
Đại tiên sinh quát lên :
- Các ngươi đã nghi ngờ sao không nói ra?

Vu lão tam nói :
- Nghi vấn ấy đã mọc rễ trong lòng chúng ta nhưng không có thời cơ nói ra.
- Bây giờ đã đến thời cơ, đúng không?
- Vâng.
Đại tiên sinh quay lại nhìn tứ tiên sinh :
- Thiết lão tứ, ngươi có ý kiến gì không?
Thiết lão tứ đáp :
- Cũng giống như lão tam, thuộc hạ nghĩ rằng câu chuyện này nên làm rõ một lần.
- Lẽ nào các ngươi nghi ngờ thân phận Đại tiên sinh ta ư?
- Mấy năm nay chúng ta chưa hề được nhìn thấy mặt thật Đại tiên sinh, chúng ta cần phải biết cho rõ.
- Sau khi nhìn rõ thì sao?
Vân Phong xen vào đáp :
- Sau khi nhìn rõ, chúng ta sẽ thương lượng cách giải quyết.
Đại tiên sinh gằn giọng :
- Vu lão tam, Thiết lão tứ, ta đợi câu trả lời của các ngươi.
Vu lão tam đáp :
- Vân Phong cô nương nói đúng đó, hãy cho biết rõ thân phận của Đại tiên sinh trước, chúng ta mới thương lượng được cách giải quyết.
Đột nhiên Đại tiên sinh chuyển thân bước ra phía ngoài. Vân Phong lanh lảnh quát lớn :
- Đứng lại!
Đại tiên sinh càng tăng cước bộ chạy về phía cửa. Thình lình có hai người xuất hiện ngay trước cửa đại sảnh, đó là hai người mù mặc áo xám chính là Hàm Sa Xạ Ảnh. Hai người đã mù mấy chục năm nhưng võ công tuyệt cao và luyện được thính giác, vị giác khó có ai hơn. Chúng có thể nghe rõ tiếng lá rơi cách xa mười trượng, và có thể ngửi được mùi từ thân người, phân biệt được người quen kẻ lạ. Bước chân Đại tiên sinh rất mau, cơ hồ sắp đụng vào hai người mù ấy. Vội vàng thu cước bộ, Đại tiên sinh lùi lại năm bước ngạc nhiên.
- Là các ngươi đấy ư?
Hàm Sa Xạ Ảnh là hai ngoại hiệu của hai người, sau khi chúng mù mắt liền cùng nhau khổ luyện một loại ám khí tuyệt độc phối hợp thi triển với võ công cao cường của chúng.
Chưa bao giờ có người nào biết chiêu tấn công của chúng có phải phối hợp với ám khí hay không, vì vậy kẻ chết dưới tay chúng đã nhiều nhưng đều như hòn đá rơi xuống sa mạc. Hàm Sa Xạ Ảnh nổi

tiếng hung ác từ đó. Ngoại hiệu của chúng càng lúc càng nổi nên che giấu mất tên họ của chúng. Hai người ấy vốn là anh em cùng họ, qua nhiều năm hợp tác liên thủ đã quen thuộc tính nết nhau.
Chúng họ Hồng, người anh là Hồng Phi, người em là Hồng Sơn.
Hàm Sa Hồng Phi cười lạnh một tiếng :
- Là Đại tiên sinh đấy ư?
Đại tiên sinh đáp :
- Trí nhớ ngươi rất cao minh, ta nhớ ta chỉ nói chuyện qua với ngươi có một lần.
Hàm Sa Hồng Phi đáp :
- Một lần là quá đủ, bất luận âm thanh của bất cứ ai, huynh đệ chúng ta chỉ nghe qua một lần là vĩnh viễn nhớ suốt đời.
Đại tiên sinh chau mày :
- Hàm Sa Xạ Ảnh...
Hồng Phi và Hồng Sơn cùng đáp :
- Vâng, Đại tiên sinh.
Đại tiên sinh nói :
- Nếu như các ngươi đã xác định ta là Đại tiên sinh sao lại vô lễ như thế?
Xạ Ảnh Hồng Sơn lạnh lùng đáp :
- Đại tiên sinh, trong bang hội này huynh đệ chúng ta bất quá chỉ là thân phận hộ vệ nhưng xưa nay đều nghiêm cẩn tuân lệnh đâu có làm việc gì lầm lỡ.
Đại tiên sinh gật đầu :
- Đúng vậy huynh đệ các ngươi chấp hành mệnh lệnh xưa nay nghiêm cẩn rất xứng đáng giữ chức chủ trì hình đường.
Hàm Sa Hồng Phi từ chối :
- Không cần thiết, người quý ở chỗ tự hiểu mình, võ công huynh đệ chúng ta có lẽ cũng không kém ai nhưng hai mắt đui mù không nhìn thấy vật gì, rất khó truy tìm thủ phạm xa xôi, tập nã tội phạm và chủ trì hình đường được.
Hai mắt Đại tiên sinh phát lửa giận nhưng hắn không biểu lộ thái độ phát tác ra chậm rãi nói :
- Các ngươi đã biết thân ở trong bang hội và cũng biết ta chính là Đại tiên sinh, tại sao lại dám vô lễ?
Vân Phong xen vào nói :
- Chúng tuy biết ngươi là người trong bang hội giữ chức vụ Đại tiên sinh nhưng những hành động giết người bừa bãi của ngươi xưa nay, họ đã lấy làm bất mãn.
Đại tiên sinh cười nhạt :

- Hồng Phi, Hồng Sơn, các ngươi biết thủ phạm giết những người phòng thủ ngoài kia là ai không?
Hồng Phi hỏi :
- Là người nào?
- Là tam tiên sinh và tứ tiên sinh.
Xạ Ảnh Hồng Sơn cười gằn :
- Điều đó chính huynh đệ chúng ta chưa hiểu, tam tiên sinh và tứ tiên sinh tại sao lại giết người chính của chúng ta?
Hàm Sa Hồng Phi lạnh lùng tiếp :
- Chúng ta vâng lệnh bảo vệ nơi này, bất cứ ai cũng không được vượt qua, không ngờ tam tiên sinh và tứ tiên sinh dám giết bốn người của chúng ta xông vào, huống gì lệnh cấm chưa được giải trừ, nếu ai xông vào gian nhà này là trách nhiệm của huynh đệ chúng ta, đúng không?
Đại tiên sinh nói :
- Ta lấy thân phận Đại tiên sinh báo cho các ngươi biết, Vu lão tam và Thiết lão tứ cũng phụng lệnh ta đến nơi này, các ngươi đừng quản gì việc ấy, hãy lui về chỗ cũ của mình đi!
Hồng Phi lắc đầu :
- Đại tiên sinh là nhân vật lãnh tụ bang hội, lời nói ra là mệnh lệnh, nhưng lệnh trước khi giải trừ lại hạ lệnh thứ hai, thực sự khiến thuộc hạ không thể vâng theo được.
Đại tiên sinh cười lạnh một tiếng :
- Các ngươi có biết người hạ lệnh cho các ngươi bảo vệ chung quanh cấm chỉ mọi người vào đây là ai không?
Hồng Phi lắc đầu :
- Chúng ta chỉ biết nghe lệnh hành sự không cần biết người nào.
- Thật bất hạnh, trong bang hội chúng ta có một phản đồ, đó là nhị tiên sinh đã truyền lệnh cho các ngươi đó.
Hồng Phi bật kêu lên :
- A! Nhị tiên sinh phản bội Đại tiên sinh ư?
Đại tiên sinh liếc Vân Phong một cái, đáp :
- Đúng vậy, hiện tại nhị tiên sinh cũng đang ở đây, ta gọi tam tiên sinh và tứ tiên sinh đến đây chính là để xử trí việc này.
Hồng Sơn nói :
- Đại tiên sinh, huynh đệ chúng ta không có mắt nhìn thấy gì, nhưng chúng ta có cảm giác dường như Đại tiên sinh đang có ý định đào tẩu.
Đại tiên sinh giận dữ :
- Hàm Sa Xạ Ảnh, ta đã rộng lượng với các ngươi nhiều rồi, nếu các

ngươi không giữ lễ với ta chẳng lẽ không sợ nghiêm hình hay sao?
Hồng Phi đáp :
- Sợ chứ, vì vậy chúng ta mới nghiêm cẩn tuân theo mệnh lệnh làm hết trách nhiệm được giao phó.
Hai huynh đệ mỗi người nói một câu nghe rất hợp lý khiến Đại tiên sinh nghẹn lời. Bấy giờ đột nhiên Thiết lão tứ mở miệng :
- Hàm Sa Xạ Ảnh, huynh đệ các ngươi cứ lui bước đi, việc lão tam giết thuộc hạ của các ngươi ngày mai chúng ta sẽ tính toán.
Hồng Phi cười gượng gạo :
- Tứ tiên sinh nói như thế, huynh đệ chúng tôi xin vâng lời, tại hạ xin cáo lui.
Thái độ hai tên ấy thay đổi đột ngột, trở thành cung cung kính kính vái một vái dài lui ra. Đại tiên sinh nhìn theo bóng hai người, trong ánh mắt hắn thoáng qua nét kỳ dị. Vu lão tam ho khan một tiếng :
- Đại tiên sinh, bây giờ chúng ta nên tiếp tục bàn việc chúng ta.
Đại tiên sinh lạnh lùng :
- Phải chăng các ngươi đã hẹn sẵn cùng nhau phản bội ta?
Vu lão tam lắc đầu :
- Không, Đại tiên sinh, chúng ta chỉ muốn thấy chân diện mục của Đại tiên sinh cho biết là ai?
- Sau khi nhìn thấy thì sao?
Vu lão tam ngẩn người nhìn Thiết lão tứ, nhất thời không biết trả lời ra sao.
Thiết lão tứ trầm ngâm một thoáng rồi đáp :
- Đại tiên sinh là thủ lãnh của chúng ta, chúng ta xưa nay vẫn kính trọng nào ngờ giữa chúng ta hình như chẳng ai chịu thành khẩn đối xử với nhau.
Vu lão tam gật đầu :
- Đúng, Đại tiên sinh, chúng ta hy vọng ngài tháo bỏ mặt nạ, chúng ta sẽ đàm luận thẳng thắn, chúng ta sẵn sàng cùng Đại tiên sinh thực hiện nguyện vọng bấy lâu nay.
Đại tiên sinh đáp :
- Đúng vậy, chúng ta đã đi nửa chặng đường sắp đạt tới mục đích rồi, bây giờ đúng là lúc ta nên tháo bỏ mặt nạ.
Vân Phong hỏi :
- Đại tiên sinh, ý ngươi muốn nói là đại cục coi như sắp xong hay là cần bắt đầu tiến hành?
Đại tiên sinh lạnh lùng đáp :
- Vân Phong, ngươi dụng tâm định khiêu khích gì chúng ta?
Vân Phong đáp :

- Quá khứ, chúng ta vẫn coi ngươi là thủ lĩnh, tuân theo mệnh lệnh của ngươi liều thân xá mạng không dám một lời oán than, nhưng ngươi đừng tưởng mọi hành vi của ngươi chúng ta đều tin hết đâu.
Đại tiên sinh nói :
- Quá khứ, lẽ nào ngươi đã nghĩ tới vấn đề ngày hôm nay?
- Ta đã nghĩ tới từ lâu, chẳng qua không rõ rệt bằng hôm nay mà thôi.
Vu lão tam nói :
- Đại tiên sinh, nhị tiên sinh nói không sai, trong lòng chúng ta đã có phần không tín nhiệm ngài, chỉ bất quá, chúng ta không nói ra đấy thôi.
Đại tiên sinh ngạc nhiên :
- Đã không tín nhiệm ta, tại sao lại không nói ra?
Thiết lão tứ đáp :
- Thực ra vì chưa có cơ hội.
Vân Phong nói :
- Ngươi nhất định muốn ta nói ra cho ngươi nghe chứ?
- Phải, ta hy vọng các ngươi cứ nói minh bạch xem có phải các ngươi đã âm mưu cấu kết với nhau.
- Ngươi đoán sai lầm rồi, chúng ta không hề cấu kết, tất cả đều đã hoài nghi ngươi nhưng đều giấu kín trong lòng, sự thần bí của ngươi chẳng những khiến chúng ta nghi ngờ mà còn khiến chúng ta sợ sệt, lòng nghi hoặc tuy có từ lâu nhưng không ai dám nói ra, ngươi luôn luôn buộc ta phải thay mặt ngươi truyền lệnh, ngươi lại đặt hai nơi truyền lệnh khác nhau, cái tường đó không phải chỉ có nguyên nhân một ngày, dụng tâm âm độc của ngươi, chẳng những một mình ta biết mà cả lão tam, lão tứ cũng biết, ngươi còn định giở trò ma quỷ gì nữa?
Đại tiên sinh cười gằn, không đáp vào câu hỏi :
- Các ngươi muốn biết về đảm lượng của ta không?
- Sở Tiêu Phong đã cho ta biết ngươi dùng trăm phương ngàn kế giết y, nhưng đến hôm nay y vẫn còn sống đây.
- Sự thật đó là do ta muốn cho y sống, chứ nếu ta cần giết thật y làm gì còn sống được nữa?
- Ta hiểu rất rõ, khi ở trong thành Tương Dương ngươi đã giết y, sau đó ngươi cũng định giết y lần nữa, chỉ có một lần ngươi có bắt sống y.
Đại tiên sinh trầm ngâm :
- Vì vậy mà cô nương dám bội phản ta?
- Hừ, không phải một mình ta đâu, e rằng nhiều người thân cận

ngươi cũng đều có ý phản bội ngươi đó.
Đại tiên sinh lừ mắt xoay ngang qua :
- Vu lão tam, Thiết lão tứ, các ngươi nói đi, phải chăng các ngươi đã quyết tâm phản bội ta?
Hai con mắt sáng rực như hai ngọn đèn của Đại tiên sinh không ngừng chuyển động nhìn tam tứ tiên sinh một cách áp đảo. Vu lão tam thở nhẹ :
- Đại tiên sinh, bọn tiểu đệ chỉ muốn hiểu rõ Đại tiên sinh hơn một chút.
Nhiều năm bị tên Đại tiên sinh uy hiếp nên khi chạm vào hai ánh mắt của hắn, hai người vẫn còn chút e sợ. Đại tiên sinh nói :
- Cái mà các ngươi gọi là "thần bí" là vì ta đeo cái mặt nạ này, phải không?
Vu lão tam đáp :
- Đại tiên sinh, đó chính là mong muốn của chúng ta.
Đại tiên sinh gật đầu :
- Được lắm, ta có thể tháo bỏ mặt nạ tức khắc, bất quá bây giờ các ngươi cần phải biểu lộ lập trường dứt khoát, thứ nhất ta muốn các ngươi quyết định nếu như sau khi ta tháo bỏ mặt nạ, các ngươi còn tuân theo mệnh lệnh của ta nữa hay không?
Thiết lão tứ đáp :
- Nếu như hôm nay chúng ta lấy lòng thành đối xử với nhau, đương nhiên chúng ta vẫn tuân theo mệnh lệnh Đại tiên sinh.
- Thế thì hay lắm, nếu ta ra lệnh các ngươi giết chết Vân Phong thì sao?
Vu lão tam ngẩn người :
- Đại tiên sinh nói là nhị tiên sinh ấy ư?
- Đúng.
- Cái ấy... Vân cô nương là thân phận nhị tiên sinh, chúng ta làm sao dám phạm thượng?
- Y thị đã bội phản ta, từ bây giờ ta thủ tiêu chức nhị tiên sinh của y thị, sau này ta sẽ cho ngươi giữ chức vụ ấy.
Câu cuối cùng có sức dụ hoặc rất lớn. Vu lão tam không khỏi đưa mắt nhìn Vân Phong mấy cái. Vân Phong lạnh lùng nói :
- Không nên nghe kế ly gián của hắn, hắn cần các vị động thủ nhưng các vị thử suy nghĩ mà xem, chắc gì các vị đủ sức giết được ta.
Đại tiên sinh nói :
- Lão tam, võ công của nhị tiên sinh quyết không hơn ngươi đâu.
Vu lão tam quay nhìn Thiết lão tứ :
- Đệ hãy nghĩ xem về việc này chúng ta nên phải làm sao?

Thiết lão tứ đáp :
- Theo đệ về việc này chúng ta phải bình tĩnh suy nghĩ.
- Nghĩ ra sao?
- Chúng ta nên xử sự thế nào vì đây là cơ hội cuối cùng của chúng ta.
- Cơ hội cuối cùng là ý thế nào?
Thiết lão tứ chau mày :
- Vu huynh hãy nghĩ xem, tình thế hiện nay hình như chúng ta cần phải có chọn lựa tối hậu, nếu như chúng ta chọn sai thì chỉ còn một con đường.
Vu lão tam ngẩn người :
- Con đường thế nào?
Thiết lão tứ nói :
- Tử vong.
Sở Tiêu Phong lạnh lùng xen vào :
- Còn một con đường nữa các hạ không nghĩ đến ư?
- Đường nào?
Chàng đáp :
- Để danh thơm lại muôn đời hay để tiếng xấu muôn thuở, đời người sống ngắn ngủi vài chục năm ai rồi cũng phải tử vong, nhưng có người sau khi chết được tôn kính như thần. Ít ra nhắc đến tên ai cũng thấy kính phục, và cũng có người sau khi chết ai ai cũng chửi là đồ bại hoại.
Thiết lão tứ trầm ngâm không nói. Vu lão tam thở dài :
- Một con đường chết là hết, còn kể gì người hậu thế chửi hay không, vả chăng người đã chết còn nghe được gì nữa.
Giang Phi Tinh nói :
- Vu lão tam, các vị tuy đều lấy thứ tự xưng hô, nhưng lão phu biết các vị là ai, đại trượng phu sinh ra trên đời, sống phải đạp đất đội trời, như hai vị đây vậy, ai cũng có võ công phi thường, thành tựu cực cao, dù cho không thành bậc tôn sư võ học nhưng ít nhất cũng có thể dương danh với đời trở nên bậc đại hiệp đấy chứ.
Đại tiên sinh cười gằn :
- Chúng ta cải trang đổi hình tích ẩn thân trong bóng tối cũng chỉ vì một mục đích là lập nên nghiệp lớn. Sẽ có ngày chúng ta cởi bỏ ngụy trang, đường đường chính chính xuất hiện giữa giang hồ, đến lúc ấy chúng ta muốn tất cả người giang hồ đều phải triều bái chúng ta.
Sở Tiêu Phong hỏi :
- Còn những người vì ngươi mà hy sinh gian khổ thì sao?
- Điều tận cùng tàng hết chim bỏ sáo, ngươi sẽ xử trí với họ ra sao?

Đại tiên sinh nhún vai :
- Họ ấy ư? Họ sẽ đều được đưa làm chủ nhân các đại môn phái...
Sở Tiêu Phong cắt lời :
- Từ xưa đến nay không biết bao nhiêu anh hùng hào kiệt nuôi giấc mộng thống trị ấy, ngươi thấy có ai thành công chưa?
- Chỉ vì họ không có phương pháp tuyệt đối đúng.
- Ta không hiểu ngươi có phương pháp gì để thực hiện được tâm nguyện?
- Điều ấy tiểu tử ngươi không cần biết.
Sở Tiêu Phong cười nhạt :
- Sự thực, chỉ sợ ngươi cũng không đủ bản lãnh.
Đại tiên sinh trố mắt :
- A! Tại vì sao?
- Vì trước tiên ngươi phải bước qua xác ta cái đã.
Đại tiên sinh gằn giọng :
- Sở Tiêu Phong, ngươi tưởng ngươi có thể ngăn cản được ta?
Giang Phi Tinh đáp luôn :
- Còn có cả lão phu nữa đây.
Đại tiên sinh cười lạt :
- Ngươi... bất quá ngươi... chỉ là đốm lửa đom đóm dám đại ngôn đòi tranh sáng với mặt trời ư?
Vân Phong xen vào :
- Đại tiên sinh, hiện tại ngươi đã tháo bỏ mặt nạ được chưa?
Đại tiên sinh đáp :
- Có thể nhưng các ngươi hãy cho ta biết quyết định của các ngươi trước.
Thiết lão tứ nói :
- Đại tiên sinh, theo ta, về việc này ngài nên chịu nhân nhượng một chút mới được.
- Nhân nhượng ra sao?
- Hãy tháo bỏ mặt nạ trước đợi chúng ta biết rõ thân phận của ngài rồi chúng ta sẽ quyết định.
Đại tiên sinh bật cười ha ha :
- Thiết lão tứ, xem ra ngươi cũng quyết ý bội phản ta rồi.
Thiết lão tứ đáp :
- Xét về tình thế trước mắt, đối với Đại tiên sinh, chúng ta khó tránh khỏi sự hoài nghi.
Vân Phong và Sở Tiêu Phong đã kín đáo lặng lẽ động thân chận cửa ra đại sảnh. Giang Phi Tinh lạnh lùng nói :
- Đại tiên sinh, ngươi đã bị phản bội hết rồi còn bày đặt tỏ uy lòng gì

nữa?
Đột ngột Sở Tiêu Phong tung thân đến, tay hữu vươn ra kéo mạnh chụp tới mặt Đại tiên sinh, miệng chàng quát :
- Các hạ đã không chịu tự tay tháo gỡ, chúng ta đành phải động thủ.
Trong thời gian nói hết câu ấy, hai người đã động thủ trao đổi năm chiêu.
Sở Tiêu Phong vẫn chưa chụp trúng cái mặt nạ trên đầu Đại tiên sinh, trái lại còn bị chưởng lực hùng hồn của Đại tiên sinh đẩy lui.
Vân Phong nhảy vào liên tiếp xuất thủ, chỉ phong điểm tới, chưởng đánh ra đột ngột tấn công bảy chưởng và năm chỉ. Đại tiên sinh vừa đánh bật thế công của Vân Phong, thế công của Sở Tiêu Phong lại đến.
Thế tấn công liên hoàn của hai người tuy mười phần dữ dội nhưng Đại tiên sinh vẫn ung dung ứng phó.
Thiết lão tứ quay nhìn Vu lão tam :
- Chúng ta nên làm sao đây?
Vu lão tam đáp :
- Tất cả những lời chúng ta đã lỡ nói ra, cho dù bây giờ có đứng yên nhìn hắn cũng không bỏ qua cho chúng ta nữa đâu.
Thiết lão tứ gật đầu :
- Đúng vậy, vì mạng sống chúng ta chỉ còn cách buộc hắn phải tháo bỏ mặt nạ.
Vu lão tam gật đầu. Đại tiên sinh tuy giao đấu dữ dội với Vân Phong và Sở Tiêu Phong nhưng tai mắt hắn vẫn hết sức linh mẫn nghe lọt những lời đối đáp của lão tam và lão tứ. Đại tiên sinh lập tức thay đổi quyền pháp, chiêu này hắn phát ra cũng như chẻ núi, chưởng phong hùng hồn cuốn tới đem theo những tiếng gió rít gầm gào. Sở Tiêu Phong và Vân Phong đều bị đẩy vào thế không thể hoàn chiêu.
Đột nhiên, Đại tiên sinh phi thân lên cao, thân hình bắn ra ngoài cửa như mũi tên bay. Vân Phong và Sở Tiêu Phong đang bị chưởng phong của hắn đẩy bật ra, hiển nhiên không còn cách nào ngăn được thế phi thân thoát đi của Đại tiên sinh nữa. Ngay lúc ấy ánh đao lóe lên, luồng hàn quang chém tới ngang mặt, đó là Giang Phi Tinh.
Thì ra, họ Giang phát giác Đại tiên sinh đã có ý đào thoát nên âm thầm di động thân hình trấn giữ ngay giữa cửa. Đao chém ngang tới, chỉ thấy Đại tiên sinh vung cao quyền đấm thẳng vào đao.
Giang Phi Tinh cười gằn :
- Dù ngươi có luyện được Kim cương thiết bố sam cũng khó mà chịu nổi một đao của lão phu.
Lão ngầm tăng thêm kình lực, thế đao chém xuống càng mau. Khi

đầu quyền của Đại tiên sinh sắp chạm vào đao, thình lình hắn nghiêng quyền qua một bên, ngoặt mạnh cổ tay vào sóng đao.
"Choang" một tiếng lanh lảnh, đao của Giang Phi Tinh bật ra, thì ra trong cổ tay Đại tiên sinh có đeo một mũi kim hoàn.
Nhưng vừa lúc ấy Vân Phong và Sở Tiêu Phong đã tung thân tới kịp vây hắn lại, còn Lão Thiếu song ma bị Tất Viên, Thành Phương vây kín, Vu lão tam, Thiết lão tứ cũng kịp thời xông đến.
Thiết lão tứ gầm lớn :
- Đại tiên sinh, nếu ngươi còn chưa chịu tháo bỏ mặt nạ thì đừng trách chúng ta phạm thượng.
Mục quang Đại tiên sinh chuyển động quét nhìn năm đại cao thủ vây quanh mình, trong lòng hắn muôn ngàn cảm khái, trong năm cao thủ ấy, ba người vốn đã là thuộc hạ của hắn.
Sở Tiêu Phong lạnh lùng nói :
- Đại tiên sinh, nếu ngươi nhận ngươi là người thành công, hiện tại ngươi hãy chứng minh.
Đại tiên sinh gào lên :
- Chứng minh cái gì?
- Chứng minh ngươi chưa hề thành công, ngươi chẳng phải là siêu nhân gì mà ngươi đánh giá quá thấp anh hùng thiên hạ.
Đại tiên sinh không còn dáng hùng hổ như trước :
- Chỉ cần ta rời bỏ được nơi đây, ta vẫn tin ta sẽ có nhiều khả năng khôi phục được cơ đồ, dù cho toàn bộ thuộc hạ có phản bội ta đi nữa cũng không thể ngăn cản sự thành công tương lai của ta.
Sở Tiêu Phong cười gằn :
- Ngươi tự tin ngươi có thể đào thoát được ư?
Đại tiên sinh nói :
- Năm người các ngươi hợp lực may ra có thể phân thắng bại với ta, nhưng nếu ta chỉ cần phá vòng vây đào thoát thì không phải chuyện khó khăn gì lắm.
Sở Tiêu Phong thầm nghĩ :
- "Với võ công cao cường của hắn, đúng là nếu chỉ phá vòng vây e rằng chúng ta khó mà ngăn cản hắn được".
Thình lình chàng nghe tiếng của Vu lão tam và Thiết lão tứ cùng nói :
- Đại tiên sinh như muốn phá vòng vây thì phải giết chúng tôi trước.
Đại tiên sinh ngạc nhiên giận dữ :
- Các ngươi lớn gan lớn mật thật.
Vu lão tam cười đáp :
- Hôm nay cứ coi như chúng tôi đã ăn gan hùm mật gấu nên dám mạo phạm tới Đại tiên sinh.

Thiết lão tứ cũng không chịu kém :
- Đại tiên sinh, nếu có ngày khôi phục lại cơ đồ, chỉ sợ rằng sẽ giết chúng tôi trước tiên.
Đại tiên sinh gầm gừ :
- Hiện giờ hai ngươi còn có cơ hội, hãy theo ta trốn thoát khỏi nơi này chỉnh đốn lại bang hội.
Thiết lão tứ thở dài :
- Muộn quá rồi, ta đã quá hiểu con người ngươi, ngươi sẽ không bao giờ tha thứ cho chúng ta đâu.
Vu lão tam nói :
- Nhị tiên sinh, bây giờ chúng ta làm gì xin cứ dạy bảo.
Vân Phong đáp :
- Đây là cơ hội duy nhất của chúng ta, không thể tha cho hắn được nữa.
Vu tam tiên sinh cười ha hả :
- Đại tiên sinh, nhị tiên sinh đã truyền lệnh, chúng ta sẽ phụng lệnh hành sự.
Lão tứ hãy xuất thủ mau!
Thiết lão tứ gật đầu cùng với Vu lão tam động thủ tấn công liền. Hai bên tức thì triển khai trận ác đấu. Vu lão tam, Thiết lão tứ đều là những cao thủ đệ nhất, thế tấn công của họ dữ dội dị thường nhưng sự đối phó của Đại tiên sinh vẫn vô cùng ung dung.
Sở Tiêu Phong nhỏ giọng :
- Vân cô nương, đối với Đại tiên sinh không cần phải giữ quy củ giang hồ, chúng ta hãy xuất thủ.
Vân Phong gật đầu, hai người đồng thời phát chiêu tấn công. Võ công của Đại tiên sinh tuy rất cao cường nhưng vì hắn chỉ có một mình phải chống cự với bốn đại cao thủ võ lâm nên chỉ sau hơn mười chiêu dĩ nhiên đã lâm vào thế hạ phong. Đột nhiên Vu lão tam nghiên thân vọt thẳng tới trước mặt Đại tiên sinh, tay hữu vung mạnh chụp trúng mặt nạ trên đầu Đại tiên sinh. Vu lão tam đã thành công nhưng phải trả giá bằng sinh mạng.
Sau khi đánh bật một chưởng của Vu lão tam, Đại tiên sinh xuất chỉ điểm mau như tên xẹt. Chỉ phong cực kỳ lợi hại, xuyên thủng lớp cương khí hộ thân của Vu lão tam, đâm thẳng vào huyệt Thái dương của Vu lão tam. Thế chỉ kiếm lợi hại ấy của Đại tiên sinh khiến mọi người kinh tâm động phách.
Vu lão tam “hự” lên mấy tiếng liên tục, ngã vật xuống đất. Thiết lão tứ vội vàng tấn công hai quyền rồi lui lại một bên. Vân Phong và Sở Tiêu Phong thi triển cùng lúc quyền và chưởng buộc Đại tiên sinh lùi

lại. Nhân cơ hội ấy, Thiết lão tứ vội ôm lấy Vu tam tiên sinh.
Chỉ thấy huyệt Thái dương của Vu tam tiên sinh có một lỗ sâu đẫm máu, mũi và miệng đều ứa máu chết từ lúc nào rồi. Thì ra chỉ phong của Đại tiên sinh chẳng những xuyên qua huyệt Thái dương của Vu tam tiên sinh mà còn chấn thương đến tận đại não.
Vân Phong, Sở Tiêu Phong ngưng nhãn quang nhìn vào Đại tiên sinh, sau chiếc mặt nạ là một bộ mặt không tuấn tú mà cũng chẳng xấu xí nhưng điều kinh dị nhất là gương mặt thật của Đại tiên sinh chỉ mới ước chừng trên ba mươi tuổi.
Vân Phong chăm chú nhìn mặt thật của Đại tiên sinh, nàng thảng thốt :
- Sự thật ngươi là ai?
Đại tiên sinh cười gằn lạnh lẽo :
- Các ngươi chỉ mong muốn tháo bỏ được mặt nạ của ta, nay đã tháo được các ngươi đã đạt được điều gì? Bất quá là chỉ đạt được cái chết của Vu lão tam mà thôi.
Sở Tiêu Phong ngây người nhìn xuất thần gương mặt xa lạ ấy, hốt nhiên chàng phát giác gương mặt ấy với ánh mắt không phải hoàn toàn xa lạ, có một nét gì mà có lẽ chàng đã gặp ở đâu rồi thì phải, nhưng trong nhất thời chàng không tài nào nhận ra hắn là ai, sự thật hắn là ai?
Vân Phong nhẹ thở dài :
- Ngươi nói cũng phải lắm, xưa nay ngươi không hề dùng thân phận chân chính thì dù ngươi có tháo bỏ mặt nạ, chúng ta cũng chẳng nhận ra ngươi là ai?
Sở Tiêu Phong đột nhiên buông tiếng như than :
- Tên này tâm cơ thâm độc thật!
Vân Phong, Thiết lão tứ, Giang Phi Tinh nghe câu ấy đều động tâm vội hỏi :
- Sở công tử nói gì vậy?
Chàng đáp :
- Hắn tuy đeo mặt nạ nhưng trong mặt nạ ấy vẫn dùng thuật dịch dung cải trang.
Đại tiên sinh buông tiếng cười lớn :
- Sở Tiêu Phong, ngươi thật thông minh, nói cho ta biết, làm sao ngươi nhận ra ta dùng thuật dịch dung?
Chàng đáp :
- Vì sắc da của ngươi có sơ hở...
Đại tiên sinh lạnh lùng :
- Không thể được, mỗi ngày ta đều có kiểm tra rất cẩn thận.

- Khi Vu tam tiên sinh kéo mặt nạ ngươi xuống, và ngươi cố kháng cự nên đã làm dược chất dịch dung xước một đường lộ ra sơ hở.
Đại tiên sinh gật đầu :
- Nếu không có sơ hở ấy thì thật là hoàn mỹ...
Hắn cất giọng cười lớn tiếp :
- Mà dù có để lại chút sơ hở nhưng các ngươi vẫn không nhận ra thân phận của ta, đúng không?
Sở Tiêu Phong lắc đầu :
- Điều ấy thì sai, ta nhận ra đã có lần gặp ngươi, ngươi có dám trừ đi được chất dịnh dung không?
Vân Phong châm chọc :
- Đúng, nam tử hán đại trượng phu đã bị tháo mặt nạ tại sao không dám trừ khứ được chất dịch dung?
Sở Tiêu Phong ôn tồn :
- Đại tiên sinh, bất luận ngươi là thân phận gì là ai đi nữa, cục diện hôm nay đã quá rõ ràng, chúng ta không thể tha cho ngươi được, người mà không chết thì là chúng ta chết. Điểm ấy chắc Đại tiên sinh cũng hiểu quá rõ.
Vân Phong tiếp lời :
- Sở công tử nói đúng đó, bất luận ngươi là ai chúng ta cứ coi ngươi là Đại tiên sinh là đủ rồi.
Bấy giờ đột nhiên có âm thanh của Hàm Sa vọng vào :
- Ngũ tiên sinh và Thất tiên sinh đến!
Tiếp theo âm thanh ấy, Sở Tiêu Phong xoay đầu nhìn ra cửa đại sảnh, thấy có hai người song song đứng ngay trước cửa. Vị ngũ tiên sinh đã độ ba sáu, ba bảy tuổi, tiền đình cao vọt lên, hai tai cực lớn với cái đầu to hơn thường nhân gấp bội. Tướng mạo kỳ dị ấy khiến người ta có cảm giác buồn cười, nhưng lại toát ra một nét gì dễ sợ âm độc. Còn Thất tiên sinh lại quá trẻ, đến độ có đoán nhiều lắm cũng chỉ đoán y mới độ chừng mười bảy, mười tám mà thôi.
Hai vị tiên sinh mới tới quan sát tình thế trong gian nhà một thoáng rồi Ngũ tiên sinh lạnh lùng hỏi :
- Nhị tiên sinh, đã xảy ra chuyện gì?
Vân Phong đáp :
- Ngũ đệ trí tuệ hơn người, sao không nhận ra cục diện trước hết là do nguyên nhân vì đâu?
Ngũ tiên sinh nhìn chiếc mặt nạ nằm dưới đất, kinh ngạc :
- Đó là mặt nạ của Đại tiên sinh, người nào đã tháo bỏ nó xuống?
Thiết tứ tiên sinh đáp liền :
- Vu lão tam, tuy y đã tháo được mặt nạ trên đầu Đại tiên sinh nhưng

y cũng đã trả bằng mạng sống rồi.
Ngũ tiên sinh nhìn xác chết của Vu tam tiên sinh rồi lại nhìn qua Đại tiên sinh, y thở dài một tiếng. Sở Tiêu Phong hạ thấp giọng :
- Giang đại ca, người đầu to tai lớn ấy là ai vậy?
Giang Phi Tinh cũng đáp nhỏ :
- Ta nghe tên y đã lâu, nhưng hôm nay mới là lần đầu gặp mặt.
- Y là ai?
- Kim Vô Tướng biệt hiệu Đại Đầu Quỷ Vương.
- Võ công của y ra sao?
- Theo lời đồn, vô cùng lợi hại. Y có Vô Tướng Thần Chưởng đạt tới cảnh giới tối cao. Sở đệ, nếu lỡ động thủ với y, đệ phải cẩn thận lắm mới được.
Mục quang họ Giang quét qua Thất tiên sinh trẻ măng, nói tiếp :
- Còn vị trẻ tuổi kia, lão phu hoàn toàn không biết.
Sở Tiêu Phong ngần ngừ :
- Nhưng kỳ quái lạ, tiểu đệ hình như đã có gặp y.
Giang Phi Tinh ngẩn mặt :
- Thật vậy ư?
- Vâng, trong việc này có lẽ có nguyên nhân gì đây, xin cho tiểu đệ suy nghĩ nhớ lại một chút.
- Tình thế hiện nay vô cùng phức tạp, chúng ta cứ bình tĩnh chờ đợi biến đổi.
Sở Tiêu Phong gật đầu. Đại tiên sinh cười nhạt :
- Ngũ tiên sinh, Thất tiên sinh nhận ra ta không?
Thất tiên sinh đáp :
- Ngài là Đại tiên sinh.
Đại tiên sinh gật đầu :
- Hay! Các ngươi còn nhận ra ta, chúng ta có thể bàn tiếp...
Kim ngũ tiên sinh lắc đầu :
- Khoan đã, ta còn chưa thể khẳng định, ngươi có phải thật là Đại tiên sinh hay không?
Đại tiên sinh ngẩng mặt :
- Ngươi không giống như Thất đệ ư?
Kim ngũ tiên sinh xoay lại nhìn thiếu niên :
- Thất tiên sinh còn quá trẻ tuổi, có nhiều điều y suy nghĩ chưa được chu đáo.
Thất tiên sinh lạnh lùng trả lời :
- Tại sao ta lại suy nghĩ chưa chu đáo, rõ ràng người ấy là Đại tiên sinh.
Ngũ huynh, vì sao không dám thừa nhận?

Kim ngũ tiên sinh đáp :
- Thất tiên sinh, có bao giờ đệ đã nhìn thấy mặt mũi Đại tiên sinh ra sao chưa?
Thất tiên sinh lúng túng :
- Cái ấy... Cái ấy... ta...
Y nhìn Đại tiên sinh một cái đột ngột im bặt. Kim ngũ tiên sinh nói tiếp :
- Chúng ta chỉ nhìn thấy một chiếc mặt nạ, bất cứ ai đeo chiếc mặt nạ ấy vào đều là Đại tiên sinh, đúng không?
Đại tiên sinh gào lên :
- Lẽ nào các ngươi chỉ căn cứ vào chiếc mặt nạ ấy mà phân biệt được thân phận của ta?
Kim ngũ tiên sinh bình tĩnh :
- Mấy năm nay, các hạ đã bồi dưỡng chúng ta, bồi dường quyền uy cho chiếc mặt nạ đặc biệt ấy.
Đại tiên sinh giận dữ gào thét :
- Ngũ tiên sinh, ngươi...
Kim ngũ tiên sinh cắt lời :
- Các hạ không nên nổi giận, ta nói rất chân thật, nếu các hạ thật là Đại tiên sinh sao lại tự lấy gậy ông đập lưng ông như thế, nhưng ta cho là các hạ không phải là Đại tiên sinh.
Thất tiên sinh cưỡng lại cãi :
- Y chính là Đại tiên sinh.
Kim ngũ tiên sinh hỏi :
- Đệ làm sao biết được?
Thất tiên sinh đáp :
- Đã nghe âm thanh y rất giống.
Kim ngũ tiên sinh nhún vai :
- Rất giống! Thất tiên sinh, người có âm thanh giống nhau không phải là ít, nếu như Đại tiên sinh dùng một kẻ khác thế thân lừa bịp chúng ta thì âm thanh người ấy đương nhiên phải rất giống.
Thất tiên sinh vẫn chưa chịu thua :
- Không đúng là Đại tiên sinh, đệ dám khẳng định.
Kim ngũ tiên sinh trầm sắc mặt :
- Đệ hãy hỏi nhị tiên sinh xem, vị Đại tiên sinh này có phải thật hay không?
Thất tiên sinh xoay đầu nhìn Vân Phong. Vân Phong đáp :
- Thất tiên sinh là huynh đệ của ta, ngũ tiên sinh nói không sai, chúng ta không có cách nào khẳng định hắn là người nào?
Thất tiên sinh khăng khăng lắc đầu :

- Không, các ngươi trong bang đều biết rõ đó là Đại tiên sinh nhưng không hiểu sao lại không dám thừa nhận.
Vân Phong lạnh lùng nói :
- Thất tiên sinh hãy bình tĩnh...
Đột nhiên Thất tiên sinh trừng hai mắt nhìn vào Vân Phong nói tiếp :
- Ta hiểu không nổi các vị đều biết đó là Đại tiên sinh nhưng lại đều cố chối không thừa nhận, huống hồ Tứ tiên sinh vừa mới nói rằng chiếc mặt nạ kia là do Vu tam tiên sinh tháo ra từ đầu y cơ mà!
Vân Phong đáp :
- Ta không biết đệ nghe có rõ câu này không. Vu tam tiên sinh chỉ vì tháo gỡ chiếc mặt nạ của y mà bị y giết chết.
Thất tiên sinh lắc đầu :
- Ai bảo hắn dám bất kính với Đại tiên sinh.
Thình lình y phi thân lên cao rơi mình xuống bên cạnh Đại tiên sinh.
Đại tiên sinh quét mắt nhìn Vân Phong, Thiết lão tứ rồi chuyện qua Kim ngũ tiên sinh :
- Ngũ tiên sinh, nhị tiên sinh Vân Phong và Thiết tứ tiên sinh đều đã phản bội ta, ngũ đệ chuẩn bị đối phó ra sao?
Kim ngũ tiên sinh đáp :
- Vu tam tiên sinh bị ngươi giết, Lục tiên sinh lại bị người khác giết, trong bảy chúng ta chỉ còn lại năm đều có mặt đầy đủ ở đây.
Đại tiên sinh mừng rỡ :
- Thế nào, ngũ đệ đã thừa nhận ta là Đại tiên sinh ư?
Kim ngũ tiên sinh nói :
- Ngươi nhất định nhận mình là Đại tiên sinh thì ta tạm cứ nhận vậy.
Đại tiên sinh vui vẻ :
- Thừa nhận là hay lắm. Vu tam tiên sinh đã chết. Vân Phong và Thiết lão tứ phản bội, Thất tiên sinh một dạ trung thành, hiện tại ta chỉ còn đợi ngũ đệ nữa thôi.
Mục quang Kim ngũ tiên sinh chuyển động quét qua mọi người có mặt không trả lời câu nói của Đại tiên sinh. Hiển nhiên y lợi dụng thời gian để suy nghĩ. Sở Tiêu Phong cất lời :
- Đại tiên sinh, kỳ thực ngươi không tháo bỏ mặt nạ ta cũng biết ngươi là ai rồi.
Đại tiên sinh gượng cười :
- Ngươi thông minh đến mức ấy ư?
Sở Tiêu Phong nói :
- Có lẽ ngươi chưa tin?
- Ta chỉ tin giữa chúng ta chẳng có ấn tượng gì cả, nói rõ hơn ta không tin ngươi nhận ra ta.

Sở Tiêu Phong mỉm cười :
- Ngươi sẽ phải tin vì ta sắp nói ra đây.
Ánh mắt Đại tiên sinh lộ ra vẻ trào phúng cười nhạt :
- Sở Tiêu Phong, nếu ngươi thật nói ra được tên ta, ta sẽ lập tức trừ khứ chất dịch dung trên mặt liền.
Sở Tiêu Phong đáp :
- Ngươi là Giáo chủ Bài giáo!
Đại tiên sinh cười ha ha :
- Hay! Sở Tiêu Phong, chúng ta chỉ mới gặp qua loa một lần mà ngươi còn nhớ rõ đến thế, ký ức của ngươi khiến ta rất bội phục!
Vừa nói hắn vừa đưa tay chùi sạch dược chất dịch dung trên mặt. Quả nhiên đó là Giáo chủ Bài giáo. Bấy giờ người bị kinh dị nhất không phải là Sở Tiêu Phong và Vân Phong, mà lại là Thành Phương và Tất Viên. Hai người này vốn là giáo đồ Bài giáo nên nằm mộng cũng không tưởng tượng được chủ nhân bang hội thần bí này lại là Giáo chủ mà họ vẫn kính phục. Sở Tiêu Phong than thở :
- Chẳng trách tin tức ngươi quá tinh thông, chẳng trách ngươi thông thạo nội bộ chúng ta như lòng bàn tay. Thì ra ngươi là người hai mặt.
Vân Phong hậm hực :
- Hừ! Thì ra hắn là Giáo chủ Bài giáo, ta nhớ có lần hắn nói với ta rằng Cái bang và Bài giáo là hai kẻ địch lớn, không ngờ hắn chính là Giáo chủ Bài giáo.
Đại tiên sinh cười ha hả :
- Thành Phương, Tất Viên, các ngươi đến đây.
Thành Phương lúng túng :
- Sở công tử, chúng ta xuất thân từ Bài giáo, Giáo chủ đã có lệnh gọi, chúng ta buộc phải vâng lệnh.
Sở Tiêu Phong gật đầu :
- Các huynh đệ nói đúng.
Thành Phương xoay sang thi lễ với Đại tiên sinh :
- Chúng ta chịu ân tài bồi của Giáo chủ, không thể chống lại Giáo chủ, nhưng hôm nay cũng không thể nghe lệnh của Giáo chủ chống lại Sở công tử đây, thực lấy làm khó xử, vì vậy chúng ta xin lấy cái mạng chết để tạ ân Giáo chủ.
Chưởng y đánh ngược lên thiên linh huyệt liền. Tất Viên cơ hồ cũng động thủ cùng một lúc, hai thân người ngã gục xuống. Sở Tiêu Phong thảng thốt kêu lên :
- Nhị vị không thể...
Tiếc thay mọi sự đã muộn. Mục quang dữ dội của Đại tiên sinh chuyển qua Sở Tiêu Phong :

- Nếu như ta quyết tâm giết ngươi, chỉ với hai thuộc hạ của ta ở bên cạnh ngươi cũng đẩy ngươi vào cửa tử rồi.
Hai mắt chàng đỏ ngầu lạnh lùng đáp :
- Ngươi đã bức tử hai thuộc hạ tâm phúc, lẽ nào ngươi chưa tỉnh ngộ nữa sao?
Đại tiên sinh cười gằn :
- Ngươi đã phá hoại đại cục của ta, hôm nay ta khó có thể tha ngươi!
Vân Phong mỉa mai xen vào :
- Muốn giết Sở Tiêu Phong, ngươi phải giết ta trước đã.
Thiết tứ tiên sinh cũng xen vào :
- Và phải giết cả tại hạ nữa...
Kim ngũ tiên sinh gằn giọng :
- Xem ra, trước đây ngươi toàn chỉ lợi dụng chúng ta, vì vậy tại hạ không thể nghe lời ngươi được nữa.
Đại tiên sinh cả cười :
- Kim ngũ, đại nghiệp sắp thành, tất cả võ lâm sắp sửa nằm trong tay chúng ta, sao ngươi lại phản bội?
Đột nhiên Sở Tiêu Phong như reo lớn :
- Ta hiểu ra rồi, ta hiểu ra rồi!
Đại tiên sinh trố mắt :
- Ngươi hiểu ra cái gì?
Sở Tiêu Phong đáp :
- Ngươi mạo xưng là Giáo chủ Bài giáo, nhưng thật sự ngươi chính là Xuân Thu Bút.
Đại tiên sinh bật cười ha hả :
- Vì sao ngươi lại nghĩ ra được như thế?
Chàng đáp :
- Ồ! Khi chưa nắm được mấu chốt vấn đề thì tưởng là thần bí nhưng đã nắm được mấu chốt rồi thì chẳng có gì là kỳ quái nữa.
- Hay lắm, Sở Tiêu Phong, nếu như ngươi giải thích rõ ràng được, ta sẽ nói cho ngươi biết hết nội tình.
Chàng đáp :
- Ngươi vốn là truyền nhân của Xuân Thu Bút, và có liên quan đến cả Quái Tiên Hoàng Đồng, ngươi không phải là Giáo chủ Bài giáo...
Đại tiên sinh lắc đầu :
- Điểm ấy ngươi sai, ta thật là Giáo chủ Bài giáo.
- Ngươi có thể là Giáo chủ nhưng không phải là Giáo chủ thật, Giáo chủ thật đã bị ngươi hãm hại.
Đại tiên sinh gật đầu :
- Không đúng, chúng ta vốn là huynh đệ song sinh, vì vậy ta không

nỡ giết hắn, hắn chỉ bị cầm tù mà thôi.
Thình lình có âm thanh già lão vọng vào :
- Mặc ngươi ngụy dị thiên biến vạn hóa ra sao cũng không thể vĩnh viễn che giấu được, lệnh đệ đã được chúng ta cứu ra đây.
Âm thanh ấy chính là của đại bang đệ nhất võ lâm. Cái bang Hoàng Bang chủ. Theo sau Hoàng Bang chủ bước vào là ba cao thủ Cái bang, Hàm Sa, Xạ Ảnh cũng theo sau, đi bên cạnh Hoàng Bang chủ là một trung niên đầu tóc rối bù tiều tụy có dáng dấp khá giống Đại tiên sinh. Đại tiên sinh than dài :
- Hoàng Bang chủ cũng đến đấy ư?
Hoàng lão Bang chủ gật đầu :
- Ngươi dùng thủ đoạn xáo lộng hắc bạch giang hồ, kể ra cũng là quá cao minh.
Đại tiên sinh cười gằn :
- Hoàng Bang chủ, lẽ ra ta phải giết lão từ lâu mới phải.
Hoàng Bang chủ cười nhạt :
- Hiện nay chúng ta hãy nên làm rõ nhân quả trước sau, ngươi đã giam giữ đệ đệ ngươi và đệ đệ ngươi đã nói cho chúng ta biết hết mọi nội tình, nhưng ta vẫn còn vài điều chưa minh bạch.
- Hoàng Bang chủ còn cần biết gì nữa?
- Sự thật, ngươi quan hệ thế nào với Xuân Thu Bút?
- Ta chính là Xuân Thu Bút đời thứ ba...
Hoàng Bang chủ than thở :
- Xuân Thu Bút được mọi người tôn trọng, còn ngươi làm mọi việc khiến mọi người căm phẫn.
Đại tiên sinh cười gằn :
- Hàm Sa Xạ Ảnh, các ngươi cũng phản bội ta nữa sao?
Hàm Sa đáp :
- Không dám, trước đây chúng ta không rõ chân tướng thì thôi, còn bây giờ chúng ta đã hiểu hết tình hình đương nhiên phải thay đổi, chúng ta tuy mù mắt nhưng lương tâm đâu có mù.
Đại tiên sinh quát lớn :
- Hay đó, nếu các ngươi đã dám phản bội ta thì đừng trách ta hạ thủ vô tình.
Thất tiên sinh, chúng ta phá vòng vây đi!
Sở Tiêu Phong vội quát :
- Khoan đã, Thất tiên sinh hãy đến đây.
Thất tiên sinh ngẩn người :
- Tại hạ đấy ư?
Sở Tiêu Phong gật đầu :

- Đúng là các hạ.
Thất tiên sinh giận dữ :
- Các hạ biết ta là ai?
Sở Tiêu Phong mỉm cười buông giọng :
- Âu Dương cô nương.
Đột nhiên Thất tiên sinh như muốn khóc :
- Các hạ còn nhớ được ta sao?
Thình lình Đại tiên sinh tung thân đánh xuống một quyền, không một tiếng động đập vào lưng Thất tiên sinh. Sở Tiêu Phong quát lớn :
- Đề phòng bị đánh lén!
Muộn rồi, chưởng lực Đại tiên sinh đã chạm vào lưng Thất tiên sinh, thân hình Thất tiên sinh dội văng vào người Sở Tiêu Phong. Chợt nghe tiếng chưởng phong ào ạt, bốn người phát chưởng. Đại tiên sinh thu hết công lực đả thương đánh bật ba người là Vân Phong, Thiết lão tứ và Kim lão ngũ lui lại, miệng ứa máu. Hoàng Bang chủ thảng thốt bật kêu :
- Càn Nguyên Thần Công.
Đại tiên sinh hiểm độc :
- Không sai, ai không sợ chết cứ tiến đến đây.
Sở Tiêu Phong ôm lấy Âu Dương Ngọc đặt xuống đất, chàng rút trường kiếm ra. Lúc ấy Hàm Sa, Xạ Ảnh cũng vừa lao tới, bắn ra mười hai mũi độc châm.
Đại tiên sinh cười gằn một tiếng, song chưởng phát mạnh, thân hình đứng im bất động để mười hai mũi độc châm ấy cắm liên miên vào y phục. Hắn xuất thủ không một tiếng động, thế tấn công của Hàm Sa Xạ Ảnh tuy mau nhưng chỉ nghe hai tiếng “bình bình”, chưởng thế đã chụp xuống đầu cả hai. “Bình” một tiếng, hai thi thể đổ ập xuống, “Đại La kiếm thức” của Sở Tiêu Phong biến thành một đạo ánh sáng lạnh bắn tới, Đại tiên sinh vung tay bắn ra một luồng ánh sáng do chạm vào kiếm ngân vang. Sở Tiêu Phong bị chấn động dội lại bảy tám thước, nhưng thân hình Đại tiên sinh đã run lên bần bật :
- Ám khí hai thằng cha mù kia độc thật, giấu cả hàn thiết thần châm ở trong đó.
Tiếc thay Hàm Sa Xạ Ảnh không nghe được câu ấy. Bấy giờ trong các cao thủ Cái bang bỗng có một khiếu hóa tử âm thầm bước tới, phát một chưởng vào người Đại tiên sinh, Đại tiên sinh đưa chưởng lên đỡ, song chưởng chạm nhau, quyện lại thành một khối. Đại tiên sinh hốt hoảng :
- Người là ai?
Khiếu hóa tử ấy lạnh lùng đáp :

- Xuân Thu Bút đời thứ hai.
Đại tiên sinh kinh hoàng buột kêu :
- Sư phụ!
Khiếu hóa tử đáp :
- Xuân Thu Bút không bao giờ xưng là sư đồ với nhau, chỉ truyền từ đời này đến đời kia, không ngờ ta có mắt không tròng lại truyền cho người âm độc như ngươi.
Vừa nói vừa trừ bỏ dịch dung trên mặt khôi phục diện mục thật. Sở Tiêu Phong bật người thảng thốt :
- Ồ! Lục tiền bối!
Đó chính là lão Lục giữ ngựa ở Nghênh Nguyệt sơn trang. Lão Lục cúi đầu :
- Thật là hổ thẹn, hắn đã được ta truyền thụ võ công kế thừa đạo thống, không ngờ hắn lại phản bội Xuân Thu Bút.
Đại tiên sinh nổi giận :
- Ngươi già rồi, chưa chắc đã là địch thủ của ta.
Đột nhiên hắn tăng thêm công lực chưởng thế đẩy mạnh tới.
Mọi người chung quanh đều cảm thấy có một tiềm lực toát ra, đứng không vững. Lão Lục quả nhiên đã lớn tuổi không đủ công lực chống đỡ, Sở Tiêu Phong đột ngột cất cao trường kiếm hai tay nắm chặt lấy chuôi xuất chiêu “Vạn phương thần phục” kiếm thế đâm từ sau lưng Đại tiên sinh đi thẳng thấu ra trước ngực.
Đại tiên sinh ngã gục xuống, nhưng hắn vẫn còn thều thào được câu cuối cùng :
- Sư phụ, Xuân Thu Bút không thể truyền cho ai được nữa, võ công ấy rất bá đạo, rất dễ đẩy người vào tà đạo...
Câu nói chưa dứt hắn đã tắt thở. Lão Lục xoay đầu lại nhìn Hoàng Bang chủ :
- Lão Bang chủ, trước mặt lão nhân, Xuân Thu Bút xin tuyên bố phong bút vĩnh viễn, không xuất hiện giang hồ, trừ phi Bang chủ nghĩ ra được biện pháp hoàn mỹ nào khác.
Lão từ từ chuyển thân ôm Âu Dương Ngọc vào lòng, nói :
- Sở Tiêu Phong, vì muốn tìm tung tích Xuân Thu Bút đời thứ ba nên ta lấy làm hổ thẹn không viện cứu được Nghênh Nguyệt sơn trang khỏi kiếp nạn, hãy để ta mang vị cô nương này đi, ngày mai ta sẽ quay lại Nghênh Nguyệt sơn trang tìm ngươi.
Sở Tiêu Phong cung kính :
- Vâng, vãn bối xin nghe lệnh tiền bối.
Lão Lục ôm Âu Dương Ngọc chỉ còn thoi thóp thở, chuyển thân đi ra.
Sở Tiêu Phong quay lại Vân Phong :

- Vân cô nương, bây giờ chúng ta tính sao?
Vân Phong đáp :
- Ta cùng Thiết lão tứ, Kim lão ngũ sẽ giải tán bang hội bí ẩn này, ba tháng sau ta sẽ xin đến Cái bang chịu tội.
Hoàng Bang chủ vội nói :
- Cái bang không dám, ngày này bốn tháng sau lão phu sẽ liên họp Chưởng môn các môn phái Thiếu Lâm, Võ Đang, gặp nhau ở núi Thiếu Thất và đợi ba vị, hy vọng chúng ta sẽ kết thúc mọi việc rồi sẽ chiêu cáo thiên hạ.
Vân Phong gật đầu :
- Một lời đã định, tứ đệ, ngũ đệ, ý hai đệ ra sao?
Thiết lão tứ, Kim lão ngũ cũng gật đầu :
- Chúng tôi xin tuân theo quyết định của Vân cô nương.
Vân Phong quay lại chàng :
- Sở công tử, xin hẹn gặp bốn tháng sau nhé.

HẾT

Nguồn: Nhan mon quan
Người đăng: ms
Thời gian: 30/01/2005 12:52:11 CH